

உ
புலவர் உலகம்

கம்பன் கலை நிலை.

ஏழாவது தொகுதி.

ஆசிரியர்
ஜெகவீர பாண்டியனார்

மதுரை
மதராஸ், சி. வரதராஜுலு நாயுடு பிரஸில்
பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

1948

All rights reserved.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

மு க வு ரை .

கம்பன் கலை நிலை என்னும் காவியச்சுவை நூலுள் இது ஏழாவது தொகுதி. கிட்கிந்தா காண்டத்தில் வினைந்துள்ள சரித நிகழ்ச்சிகள் இதில் உரிமையாய் அமைந்திருக்கின்றன.

வாலி சுக்கிரீவருடைய போர் நிலை; தரும வேலியாய் நின்ற இராமன் இடையே கருமவேலிகோலி வாலிமேல் அம்பு தொடுத்தது; தன்மார்பில்பாய்ந்த இராமபாணத்தைப்பிடித்துக்கொண்டு வாலி இராமனைக் கடுத்துப் பேசியது; அவ் வீரவள்ளல் பிடித்த கோதண்டத்தோடு அவன் எதிரே நின்று பதில் மொழிந்து நீதி நெறிகளையும், தரும முறைகளையும் தெளிவுறுத்தியது; உறுதி நிலை தெளிந்த வாலி இறுதியில் உருகிய அன்பளைய் இராமனைத் தொழுது துதித்தது; தம்பியையும் மகனையும் இராமனிடம் அடைக்கலம் தந்து உறவுரிமை கூறி அவன் பரமபதம் அடைந்தது; சுக்கிரீவன் மணிமுடி குடி அரசன் ஆனது; கார்காலம் கழித்துத் தன்பால் வரும்படி இராமன் அவனை அன்புரிமையுடன் வீடுத்தது; குறித்த தவணையில் வந்து சேராமல் அந்த வானர வேந்தன் மறந்திருந்தமையால இந் நம்பி கொதித்துத் தன் தம்பியைக் கிட்கிந்தைக்கு அனுப்பியது; அசன்பின் அவன் வந்து வணங்கியது; சேனைகள் சேர்ந்தது; சானகியைத் தேடி வரும்படி நான்கு திசைகளுக்கும் வானர வீரர்களை வகுத்து வீடுத்தது; இரண்டு வெள்ளம் வானரங்களை அனுப்பான் தென்திசை சென்றது; பல இடங்களிலும் தேடி முடிவில் மகீகந்திர மலையை அடைந்தது; அங்கே சம்பாதியைக் கண்டது; சீதையை இராவணன் கொண்டுபோய்ச் சிறை வைத்துள்ள உண்மையை அப்பறவை வேந்தன் சொன்னது; அதன்மேல் இலங்கைக்குப் போக வேண்டுமென்று அனுமான் மூண்டது; கடலைத் தாவிச் செல்லக் கருதி மகீகந்திர மலையின் உச்சியில் ஏறி அவ் வீரன விசுவ ரூபம் கொண்டு வேகித்து நின்றது முதலிய நிலைமைகள் இதில் நிலவி நிற்கின்றன.

[இராம சரிதம் தரும நலங்கள் சுரந்து அரிய பல உணர்வு நலங்களை யாண்டும் ஒளி செய்துள்ளது. கருதியுணருந்தோறும் உள்ளம் உருகி உயர்கின்றது. உறுதியுண்மைகளை யுணர்ந்து உயிரினங்கள் உயர்ந்து மகிழ இறைவன் திருவருளை நினைந்து மகிழ்கின்றேன்.]

திருவள்ளுவர் நிலையம், }
15—4—48

ஜெகவீரபாண்டியன்

சிறப்புப்பாயிரம்.

கம்பநாடன் கலையெனும் சொல்லினில்
உம்பர் நாடும் உவந்தொளிர் கின்றது;
எம்பிரானகதை இன்னமிர் துண்டவர்
இம்பர் என்னினும் உம்பரின் இன்பரே. (1)

உலக நோக்கில் உழன்று திரிகின்ற
கலக மாக்கள் கலைகள் கனிந்துள
திலக மாகிய இத்திரு நூலினை
நலம தாக்கொளின் நாளுமின் பார்வரே- (2)

தரும சீலங்கள் தந்தருள் கின்றது;
கரும வீரங்கள் கண்ணெதீர் கின்றது;
இருமை நீர்மைகள் எங்கணும் எய்தலால்
அருமை நூலிஃது ஆனந்த போகமே. (3)

அந்தத் தகுதியை ஓர்ந்து உவகை மீதூர்ந்து இளையவனை மூத்த வன் அத்தா! என்று இவ்வாறு வித்தகமாய் அழைத்தான்.

“அத்தா! உன் அடியேனை அன்பால் ஆர்த்தாய்” (அப்பர்)

“அத்தா! உனக்கு ஆள்” (சுந்தரர்)

“அத்தனை! அண்டரண்டமாய் நின்ற ஆதியே” (மாணிக்கவாசகர்)

“அத்தனாகி அன்னை ஆகி ஆளும் எம்பிரான்” (திருமழிசை ஆழ்வார்)

அத்தா! என்னும் ஆர்வ மொழியைக் கடவுளை நோக்கிப் பத்தர்கள் இவ்வாறு கூறியுள்ளனர். இவ்வளவு மதிப்பும் மரியாதையும் தோய்ந்த வார்த்தையைத் தன் தம்பிக்கு இந்நம்பி சூட்டி யிருக்கிறான். உரிமை மொழியில் பெருமை மிளிர்கின்றது.

தான் நல்லது என்று செய்யத் துணிந்துள்ள கருமத்தைப் பொல்லாதது என்று சூட்டிக் கரட்டிப் போதனை செய்துள்ளமை யை உள்ளங்கொண்டு சொல்லிய சொல்லாய் இவ்வாசகம் வந்தி ருக்கின்றது. பெரியவன் பேச்சு அரிய மாட்சியது.

என்அத்த! என இளையவனை நோக்கி * முன்னமும் இந்த அண்ணன் கூறியிருக்கிறான். மகளை அப்பா! என்றும், மகளை அம்மா! என்றும் தந்தை சொல்லின் அது அன்பு கனிந்த பிரிய வசனம் ஆதல்போல் இது இங்கே கருத வந்தது. வரம்பு மீறி முறைமை மாறி இவ்வாறு வருவது உவகை முதலிய காரணங் களால் நேர்கின்றது.

உவப்பினும் உயர்வீனும் சிறப்பினும் செறலினும் இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினும் இயல்பே. [நன்னூல்]

மகிழ்வு சினம் இகழ்வு முதலிய நிலைகளால் மாபு முறை கடந்து மொழிகள் வெளிவரும் என இலக்கணம் இவ்வாறு விதி புரிந்துள்ளது. ஈண்டு நேர்ந்தது ஓர்ந்துணர் வாய்ந்தது.

இது கேள்! என அண்மைச் சட்டாகக் குறித்தது பின்னே சொல்லும் உண்மையைச் செவி சாய்த்து உரிமையுடன் கேட்டு உறுதி தெளிந்து கொள்ளுக என்னும் பொறுதி காண வந்தது.

பித்து ஆய விலங்கு என்றது சக்கிரீவனைச் சூட்டி எழுந்தது. தன்னுடைய தமையன் மீது யாதும் அன்பில்லாமல் தீதாக மாறு பட்டுக் கொல்லத் துணிந்த கொடியவன் என இளையவன்

* இந் நூல் பக்கம் 1414, வரி 17 பார்க்க.

கொதித்து வெறுத்தான் ஆதலால் அவன் பொறுத்து உணரும் படி பிறப்பின் சிறுமையைக் குறித்துக் காட்டினான்.

மேலான உயர்ந்த குல மக்களிடம் மிகவும் அருமையாக அமைந்துள்ள சகோதர வாஞ்சையை இழிந்த விலங்குகளிடம் எதிர்பார்ப்பது பெரிதும் பிழையாம்; உரிய நிலைமைகளை உணர்ந்துகொள்ளாமல் எங்கும் பெரிய தலைமைகளை விழைந்து காண்பது விபரீதமேயாம் என விவேகம் கூறியுள்ளான்.

[நன்மை தீமைகள் யாதும் தெரியாமல் விதி விலக்குகள் இன்றி யாண்டும் மணம் போனபடியே திரிந்து உழலும் மிருகங்கள் என்பான் "பித்து ஆய விலங்கு" என்றான்.] பித்து = மருள், மயக்கம். பகுத்தறிவின்றி மடமை மண்டி யாண்டும் மருண்டு திரியும் காட்டு மக்கள்பால் உயர்ந்த தரும நீதிகளைக் கருதிக் காணலாகாது என்று சுண்டு காட்டியருளினான்.

தெருளும் அருளும் உடைய மேதைகளிடம் மேவியுள்ள மேன்மையான பான்மையைப் பேதைகள்பால் எதிர்பார்ப்பது ஏமாற்றமேயாம் என எண்ணம் தெளிய இனிது இசைத்தான்.

[சுண்டு ஒழுக்கம் என்றது அண்ணனிடம் மரியாதையாய் அமர்ந்தடங்கி அன்புரிமையுடன் ஒழுகி வரும் பண்புடைமையை.] சகோதரருடைய உழுவலன்பு விழுமிய நிலையது.

உத்தமத் தம்பி.

உண்மையான உயர்ந்த சகோதர வாஞ்சையைச் சிறந்த மனித சாதியுள்ளும் எளிது காண முடியாதே; அங்ஙனம் இருக்க இழிந்த விலங்குகளிடம் அஃது இல்லையே! என்று உள்ளங்கவல் வது புல்லிதாம் என உரிமைப்பாசத்தின் அருமையை ஓர்ந்து கொள்ள உரைத்தான். உரையின் குறிப்பு உள்ளத்தைக் கூர்ந்து நோக்க நேர்ந்தது.

எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந்தார்கள் எல்லாம் ஒத்தால் பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ?

இனையவன் சித்தம் தெளிந்த ஒத்து வரும்படி முத்தவன் இப்படி வித்தக வியமாய்ப் புத்திரிதி புகன்றிருக்கிறான்.

தன்னுடைய தமையனோடு மாறுபட்டு மீறி நிற்கின்றானே !
என்று சக்கிரீவனைச் சீறி வெறுத்த இலக்குவனை நோக்கி இராமன்
கூறியுள்ள இதைக் கூரிய நோக்குடன் நாம் கூர்ந்து பார்க்கின்
றோம். சொல்லாடலில் சோதனை ஆடுகின்றது.

“எல்லாரும் உன்னைப் போலவே அண்ணன்பால் அன்புடை
யவர்களாய்ப் பண்பு சூர்து இருப்பார்களா? அப்பா!” என்று
இலட்சுமணனை இங்கே உரிமையுடன் ஆறுதல் கூறி இராமன்
ஆதரித்து அனைத்திருக்க வேண்டும். அங்ஙனம் செய்யவில்லை.

தன்னை விடாது பின் தொடர்ந்து வந்து வணவாசம் புகுந்து
இரவும் பகலும் உள்ளம் உருகிக் கண்ணை இமை காப்பது போலக்
காத்து வருகின்ற இளவலை அயல் ஒதுக்கி விட்டு ஊரில் இருக்
கின்ற பாதனை நினைந்து உரிமை கூர்ந்து உவந்து இராமன் ஈண்டு
விழைந்து மொழிந்துள்ளான் [இந்த வரிச்சுதை இலட்சுமணனுக்கு
எப்படியிருக்கும்? தன்பால் அன்பால் அனவாதமும் உருகி நிற்
கின்ற தம்பியை அந்த நம்பி இவ்வாறு ஒருபடி தள்ளி வைத்தது
பல கோடி எள்ளலாயது. நிலைமையை நுணுகி உணர்பவர் அக்
குல மகனுடைய தலைமையையும் தகைமையையும் எளிது
தெளிவர். உரை ஒலியில் உள்ளம் ஒளிர்கின்றது

என்ன குறிப்போடு ஈண்டு இன்னவாறு முன்னவன் மொழி
முண்டு வந்தது? இதனை உன்னி உணரின் உண்மை நிலை எண்மை
யாக எளிது வெளியாம். இன்னபடி சொன்னது முன்னம் நிகழ்ந்
ததை நினைந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

இங்கே வாலியோடு மாறுபட்டுச் சக்கிரீவன் முனைந்து நிற்பது போல் முன்னே பாதனோடு வேறுபட்டு இலக்குவன் சீறிச்
சினந்து போராட நேர்த்திருக்கிறான்.

பரம புனிதனான அந்த உத்தமனைப் பழி மொழிகள் பல
பேசி இகழ்ந்து அழிவு செய்ய முண்டு * ஆர்த்து எழுந்தான்.
தன்பால் பேரன்பு மண்டியுள்ள பெரிய தரும குண சீலனுடைய
அருமையை யாதும் உணராமல் “பாதனைக்கொன்று தொலைத்துத்
தன் மகனை இழந்த சோகத்தால் கைகேசி அழுது சாகும்படி
செய்வேன்” என்று வில் ஏந்தி வேகமாய் இலக்குவன் வெகுண்டு

* இந் தூல் பக்கம் 1570 பார்க்க.

நின்றான் ஆதலால் அதனை உள்ளம் கொண்டு இராமன் இங்கே சொல்லாடியுள்ளான். நிலைமைகளை அறி விரயமாக நினைவு கொள்ளச் செய்கின்றான். உரைகளில் உணர்ச்சிகள் ஒளி விடுகின்றன.

உழுவலன்புடைய இனிய அண்ணன் மீது கொடிய பகைமை கொண்டு இலக்குவன் கொதித்து மூண்டான்; யாதொரு அன்பு மின்றி அநியாயமாய்த் தன்னைக் கொன்று தொலைக்க மூண்ட தமையனைச் சக்கிரீவன் வென்றுதொலைக்க நேர்ந்தான். அதனோடு இது நிலை மாறியுள்ளது. அகத்தே மாறுபாடு மண்டிய பொழுது புறத்தே வேறுபாடுகள் விபரீதமாய் விளைந்து விடுகின்றன. மன நிலைகளின் படியே செயல்களும் மொழிகளும் வெளி வருகின்றன.

தன் மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டவனோடு மாறுபட்டுப் போர் தொடுப்பதால் சக்கிரீவன் செய்வது நீதி என்று இராமன் இசைந்துள்ளான். இலக்குவன் அதனை அநீதி என்று இகழ்ந்து நிற்கின்றான். அருமை மனைவியை இழந்துள்ள பரிதாபம் இங்கே மருமமாகக் கருமம் புரிகிறது. பட்டவன் துணிந்து துடிக்கின்றான்; படாதவன் தணிந்து தடுக்கின்றான்.

அறிவு நலம் சிறந்து என்றும் தரும நெறியுடைய உயர்ந்த கோக்குடியில் பிறந்த தமக்குள்ளேயே இவ்வளவு வேற்றுமையுள்ளதே! ஞான சீலம் குன்றிய இந்த வாணரங்களிடம் ஒற்றுமையில்லையே என்று உள்ளம் கவல்வதால் யாது பயன்? என அவ்வள்ளல் உள்ளி யுள்ளது உரையில் தொனிக்கின்றது.

தான் தக்கது என்று வியந்து சொன்னதைத் தம்பி தகாது என்று வெறுத்து நின்றலால் அந்நிலை கூர்மையாக் குறிக்க நேர்ந்தது. உடன் பிறந்தவர்களுக்குள் எவ்வழியும் யாதும் மாறுபடாமல் உள்ளம் ஒத்திருக்கும் தகுதி இலக்குவனிடம் சிறிது நழுவி யுள்ளமையால் பெரிதும் விலக்க நேர்ந்தான்.

எத்தாயர் வயிற்றினும் பின்பிறந்தார்கள் எல்லாம் ஒத்திருத்தல் அரிது; அந்த அரிய நிலையில் பரதன் ஒருவனை உறுதியாய் உயர்ந்திருக்கிறான் என்று இராமன் இங்கே உள்ளம் உருகியிருக்கிறான்.

அந்தப் புண்ணியத் தம்பி இந்த அண்ணனை எண்ணி ஏங்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து கரைந்துள்ளதும், இவனுடைய உண்ணீர்மைகளும் அன்பின் பாசங்களாய் மானச வுண்மைகளை மருவி மீளிர்கின்றன. உள்ளமும் உயிரும் ஒருமையாய் உருகி யுள்ளன.

தமையன் தம்பி என்னும் இருவகை நிலைகளுக்கும் ஒரு வரும் நிகரில்லாத அரிய தீவ்னிய உருவங்களாய் இந்த இருவரும் இனிது திசுழ்கின்றனர்.

[உலகில் பிறந்த தம்பியர்கள் எவரும் பாதனுக்கு யாதும் இணையாக மாட்டார்; அவன் ஒருவனை உத்தம நிலையில் உதய மாயுள்ளான் என்பது இங்கே சத்திய சீலன் வாய் மொழியால் தெளிவாகி நின்றது.]

[இவ்வாறு பாதனை வியந்து சொன்னமையால் இலட்சுமணன் மீது இராமனுக்கு அன்பு குறைந்துள்ளது என்ற யாரும் எண்ணி விடலாகாது. அவனைத் தன் இன்னுயிரினும் இனியதாகவே யாண்டும் கருதி உருகி வருகிறான்; முன்னம் அவன் சிறுது பிரிய நேர்ந்தபோது தனது உயிரை மாய்க்கத் துணிந்த இவனது உள்ளப்பாசத்தை * ஈண்டு ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஆருயிர் எனப் பேரன்பு மண்டியுள்ள இளவலிடம் மற்று ஒரு தம்பியின் தகைமையை நயமாக இந் நம்பி காட்டியுள்ளான்.

[இலக்குவன் முன் கோபி. பாதன் பரம சாது. அன்பு அறிவு ஆண்மை வீரம் முதலிய பண்புகள் இருவரிடமும் விழுமிய நிலையில் கெழுமியுள்ளன. இராமனுக்கு இருவரும் இரண்டு கண்கள் என உரியவர்.

[முத்த தம்பியின் புனித நீர்மையை இளைய தம்பி இனிது தெளிந்து இனிமேல் யாண்டும் ஆர்வம் கொண்டு வழிபாடு புரிந்து வருப்படி இந்த அழகை ஈண்டு விழி திறந்து வைத்துள்ளான்.]

உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் எல்லாரும் உள்ளம் ஒத்து நின்றால் பாதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ? என்னும் இவ்வினா அவனது உயர் நீர்மையை உய்த்துணர்வந்தது.

புருடோத்தமனான இராமனுடைய திருவாயால் உயர்ந்த உத்தமன் என்னும் பட்டத்தைப் பாதன் பெற்றிருப்பது பெரிதும் கருதியுணரத் தக்கது. தனக்கு வாய்த்துள்ள தம்பியின் பெருமையை இந்நம்பி அருமையாகப் பாராட்டியிருக்கிறான்.

தாரம் வாய்த்தது திருவள்ளுவருக்கு;

தம்பி வாய்த்தது இராமபிரானுக்கு;

* இந் நூல் பக்கம் 2164 வரி 29 பார்க்க.

பேர் வாய்த்தது சடையப்ப வள்ளலுக்கு;
பிள்ளை வாய்த்தது சிறுத் தொண்டனருக்கு.

என்னும் உலக வசனம் என்கும் உலாவி வருதலால் இந்தப் பாக்கியசாலிகள் மனித சமூகத்தில் என்றும் மாட்சிமை அடைந்து வருகின்றனர். உரிய துணைகள் பெரிய பணைகள் ஆயின.

தன் தமையனை நினைந்து பரதன் உருகியிருப்பதும், அந்தத் தம்பியை மதித்து இந்த நம்பி மண மகிழ்ந்து வருவதும் பிறப்புரிமையுடையார் எவர்க்கும் பேரின்பம் பயந்து வருகின்றன.

வரதுங்க ராம பாண்டியனுக்கும் அவனுடைய தம்பி அதி வீர ராமனுக்கும் ஒருமுறை இடையே சிறிது பகைமேர்ந்தது. மாறுபட்ட தம்பி சீறி எழுந்து ஒருநாள் அண்ணன் மீது போருக்கு வந்தான். அவன் நல்ல கல்விமான் ஆதலால் அதுபொழுது ஒரு கவியை எழுதி விடுத்தான். இளைபவனுக்கு விடுத்த அந்தத் திருமுகப் பாசரம் அடியில் வருகின்றது.

“செஞ்சுடரோன் மைந்தனையும் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரில் பார்த்தனையும் பாராதே—விஞ்சு
விரதம் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
பரதனையும் ராமனையும் பார்.” (வரதுங்கராமன்)

சக்கிரீவன், விபீடணன், அருச்சுணன் என்பவர்களை மறந்து விட்டு பரதனையும் இராமனையும் நினைந்து பார் என அன்புரிமையைப் புனைந்து கூறிய இந்த அருமைப் பாடலைக் கண்டதும் அதி வீர ராம பாண்டியன் விரைந்து வந்து அண்ணன் அடியில் விழுந்து வணங்கி நின்றான் குண சீலனை எண்ணவும் குணவானாயினான். வையத் தம்பியர்க்குப் பரதன் உய்வைத் தந்து ஒளிர்வின்றான்.

நல்ல குண சீலனை அருச்சுணனும் தருமனோடு போர் முகத்தில் ஒரு முறை மாறுபட்டான் ஆதலால் அவனும் சகோதர விரோதியாய் எண்ண நேர்ந்தான். செஞ்சுடரோன் மைந்தன் எனச் சக்கிரீவனை இங்கே முதலில் குறித்துள்ளது கருதத்தக்கது.

பரதன் ஒருவனை உத்தமத் தம்பி என்பதை உலகம் முழுவதும் உவந்து போற்றிப் பலவகைகளிலும் மகிழ்ந்து வருகின்றது. அதிசய நிலையினன் துதி செய்யப் பெறுகின்றான்.

பின் பிறந்தார்கள் என்று தம்பியரை மாத்திரம் இராமன் கண்டு வரைந்து காட்டியது பின் பிறந்த சக்கிரீவன் முன் பிறந்த வாலியோடு அன்பிறந்து மூண்டு நிற்கும் கலக நிலையையும் உலக நிலையையும் ஒருங்கே உணர்ந்து கொள்ள வேண்டி.

சகோதரர் இயல்பினை இங்ஙனம் சிறப்பாக உணர்த்திய இராமன் பின்பு பொதுவாக மனிதர் நிலைகளைக் குறித்து உரைத்தான்.

உலகில் நல்ல உத்தமர்களைக் காண்பது மிகவும் அரிது. தீயவர் பலராய் எங்கும் பெருகியுள்ளனர்; நல்லவர் சிலர் ஓரோவழி அருமையாக ஒதுங்கி நிற்கின்றனர். சத்தியம் தருமம் கருணை நீதி முதலிய உத்தம நீர்மைகளைக் கோடிக்கு ஒரு மனிதனிடமும் நாடிக்காண முடியா. பொய்யும் வஞ்சமும் பொறாமையும் பகைமையும் புன்மையும் மடமையும் புலையும் கொடுமையும் வையம் எங்கணும் பரவி வெய்ய நிலைகளில் விளைந்து நிற்கின்றன. இந்தப் பொல்லாத உலகத்தில் எல்லா வகையினும் புனிதமான ஒரு நல்ல மனிதனைக் கண்டு கொள்வது பெரிதும் அருமையாம். குணங்கள் அமைந்த அளவு உவந்து கொள்ள வேண்டுமே அன்றிக் குற்றம் முற்றும் அற்றவரைப் பெற்று வா விழைவது கண்டு யாண்டும் முற்றப் பெறுது.

பெற்றார் உழைப் பெற்ற பயன் பெறும் பெற்றி அல்லால் அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர் ஆர்கொல்?

மனித சமுதாயத்தைக் குறித்து இராமன் கருதியிருப்பதை இவ்வரை உணர்த்தி நிற்கின்றது. குற்றங்களே நிறைந்துள்ள சனத்திரளில் சிறிது குணமுடையான் கிடைத்தால் அதுவே டெரிய ஊதியமாம் என்று உறுதி செய்துள்ளான்.

பெற்றார் உழைப் பெற்ற பயன் என்றது நட்பாக உற்றவரிடம் உள்ள நன்மையை. எல்லாக் குண நலங்களும் பரிபூரணமாக இல்லையே என்று கவலலாகாது; இருப்பதைக் கொண்டு உள்ளம் அமைதியுற வேண்டும் என்று தன் விருப்பத்தை விளக்கி இவ்வழி உழை = இடம்.

மனிதனிடம் குற்றத்தை ஆராயத் தொடங்கின் எவனையும் இனிய குணவானாகக் கொள்ள இயலாது. மிகவுடனல்லவர்களிடத்திலும் சிறிது பொல்லாத இயல்பு புல்லியிருக்கும் ஆதலால் அது

கொண்டு அவரை எள்ளி விடலாகாது. இனியதாகத் தழுவிக்கொள்ளவே வேண்டும்.

நல்லார் எனத்தாம் நனிவிரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொள்வேண்டும்;
நெல்லுக்கு உமியுண்டு; நீர்க்கு நுரையுண்டு;
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு. (நாலடியார், 221)

உற்ற நண்பரிடம் குற்றங்களைத் துருவிக் காணாமல் மருவிக் கொள்ளும்படி இது அறிவு போதித்துள்ளது. இனிய நல்ல பொருள்களிலும் இழிவான சில கழிவுகள் இருத்தல் போல் அரிய மனிதரிடமும் சிறிய குறைகள் இருக்கும்; ஆயினும் அவரைத் தீயர் என்று விலக்கலாகாது.

[தோலும் கொட்டையும் மேலும் உள்ளும் மேலியிருந்தாலும் மாங்கனியை யாவரும் விழைந்து கொள்ளுவர். அவ்வாறு இனிய ராயுள்ளவரிடம் சில துணிகள் இருந்தாலும் அவரை உரிமையுடன் உவந்து கொண்டு இனிது பயன் பெற வேண்டும் எனக் கரும நிலையைக் கருதி யுணரும்படி இளையவனுக்கு உறதி நலனை உரைத்தான்.] மூத்தவன் வார்த்தை கூர்த்த நோக்குடையது.

அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர் ஆர்கோல்? என்றது ஆவார் யாரும் இலர் என்பதை மேனி வந்தது. நவை=குற்றம். குற்றம் யாதும் இல்லாத பரிசுத்த நிலையினர் இவ்வுலகில் ஒருவரும் இல்லை என இங்ஙனம் முடிவு செய்து மொழிந்துள்ளான்.

எவ்வளவு நல்லவராயிருந்தாலும் அவரிடமும் ஏதேனும் ஒரு குறை யிருக்கும் என்றது மனித நிலைமையின் மருமமாயுள்ளது. உருவம் மருவிப் பிறவி யுற்றபொழுதே பிழையும் தழுவி உறவு பெற்று வருகின்றது.

“பிழையிலான் கடவுள் அன்றி மக்களில் தப்பு
இல்லாதார் பிறரும் உண்டோ?

மழையினுமே அசனியுண்டு; மதிக்கும் ஓர்
மறுவுண்டு; மலர்க்கு முள்ளாம்;

கழையினுமே சக்கையுண்டு; கனியினும் தோல்
கொட்டையுண்டு; கதிக்கும் காம

விழைவீனால் மறம்புரிதல் நரர்க்கு இயல்பு
ஆதலின் அவரை வெறுக்கொணாதே.” (நீதிநூல்)

இறைவன் ஒருவனே பரிசுத்த நிலையினன்; மனிதர் யாண்டும் பிழைபாடுடையவர்; பரிதாப நிலையிலுள்ள அவரை இகழ்ந்து பேசுவதால் யாதும் பயனில்லை; புனித குணங்கள் சில இருந்தாலும் அந்த மனிதரை இனியரா அணைத்துக் கொள்வதே அமைதியாம் என இங்ஙனம் நூல்கள் உணர்த்தி வருகின்றன.

குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை. (ஒளவையார்)

குற்றங்களைக் கூர்ந்து பார்த்தால் ஒருவரும் உறவினராய்க் கிடையார் என ஒளவையார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். குற்றங்களே நிறைந்துள்ள இவ்வுலகில் சிறிது குணம் காணினும் அவரை உரிமையாகப் பேணிக் கொள்வது கரும விராது கடமையாயது.

உலக இயல்புகளையும் கால நிலைகளையும் காரிய சாதனங்களையும் கூரிய நோக்குடன் தெரிந்து தெளிவது சிறந்த அரசு தருமம் ஆதலால் அந்த மரபு முறைமையை இவ் வீர மகன் இங்கே மருவியிருக்கிறான்.

குற்றம் யாதும் இல்லாமல் குணமே உடையார் உலகத்தில் எங்கும் அரியர் ஆகலின் சிறிது குறையிருப்பினும் அவரை உரிமை செய்து கொள்வது தகுதியாம் எனத் தழுவி யுள்ளான்.

குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகைநாடி மிக்க கொளல். (குறள் 504)

ஒருவனிடமுள்ள குணம் குற்றங்களை நன்கு ஆராய்ந்து நோக்கி அவற்றுள் குணம் அதிக மாயிருந்தால் அவனைத் துணையாகச் சேர்த்துக் கொள்க என இது உணர்த்தியுள்ளது.

குற்றம் குறைந்து குணமேலிடும் அன்பர் கூட்டத்தையே முற்றும் துணை என நம்பு கண்டாய் சுத்த மூட நெஞ்சே! (தாயுமானவர்)

மேலே குறித்த வள்ளுவப்பெருந்தகை வாக்கை அடியொற்றி இது வந்துள்ளது. குற்றம் முற்றும் அற்றவர் உலகில் இல்லை ஆகலான் குணங்கள் வாய்ந்தவரை உவந்து கொள்ளும்படி இங்ஙனம் உறுதி மொழிகள் வந்தன. உற்ற நண்பனிடம் பல குணங்கள் நிறைந்து சில குறைகள் இருப்பினும் அவனைக் குற்றவாளியாக எள்ளி இகழாமல் உற்ற உதாழைகளைப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது கருத்து தன் விருப்பைக் குறிப்புடன் உரைத்தான்.

தனக்கு உற்ற நண்பனாய் வந்து சேர்ந்த சுகீரீவன் தமையன் மேல் பகைமை மண்டி நிற்பதைக் கண்டதும் இலக்குவன் மனம் வெறுத்து இத்தகைய கொடியவனைக் கூடலாகாது என்று கொதித்து உரைக்கீவ இராமன் ஐவ்வாறு உலக நிலைகளை எடுத்துக் கூறினான்.

தம்பியின் மனத்தைத் தேற்ற இந் நம்பி பேசியிருக்கும் மொழிகள் உலக நிலை தழுவிப் பலவகையான உணர்வு நலங்களை மருவி வந்துள்ளன.

தான் நட்பாக அணைத்துக் கொண்டவனை எவ்வழியும் கை விடாத செவ்வியன் என்பதை இராமன் இங்கே நன்கு தெளிவுறுத்தி நிறுவினான். அருமைத் தம்பி சிறுமை கூறி வெறுத்தும் உரிமையாளனை இவன் உவந்து பேணி நிற்கும் திறம் வியந்து நோக்கத் தக்கது.

“தன் அடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாள்
ஆகிலும் சிதகு உரைககுமேல்
என் அடியார் அது செய்யார்; செய்தாரேல்
நன்று செய்தார் என்பர் போலும்
மன்னுடைய விபீடணற்கா மதிளிலங்கைத்
திசைநோக்கி மலர்க்கண் வைத்த
என்னுடைய திருவரங்கற்கு அன்றியும்
மற்றொருவர்க்கு ஆளாவரே?”

(பெரியாழ்வார் திருமொழி)

தன்னுடைய அடியார்களைக் குறித்து இலக்குமி குறை சொன்னாலும் திருமால் அதனைக் கேளார்; அவர் எது செய்தாலும் அது நல்லதே என்று எதிர் சொல்லுவார் என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. சிதகு = குற்றம்.

தன் அன்பர் பக்கல் வரம்பு கடந்த கண்ணோட்டத்தைக் காட்டுகின்ற அந்தப் பரமனை இந்த இராமனாய் வந்திருத்தலால் அப்பண்பு நண்பன்பால் இங்ஙனம் காட்ட நேர்ந்தது. அங்கே நாயகி சொன்னாலும் கேளாமல் கேண்மை பூண்டான்; இங்கே தம்பி சொன்னதையும் தடுத்து நண்பு நீண்டான். பரம நீர்மையாண்டும் நேர்மையாய்ச் சீர்மை கூர்ந்துள்ளது.

மல்லமர் முண்டது.

இந்த அண்ணன் தம்பிகள் இவ்வாறு வாதித்து நிற்கும் பொழுது அந்த அண்ணன் தம்பிகள் இருவரும் போருக்கு முண்டு கை கலந்தனர். மதம் மீறிய இரண்டு திசை யானைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்டு வீறிட்டு முட்டியதுபோல் இரண்டு வீரர்களும் வீர வெறியோடு கோரமாய்ப் பொருதனர். ஒருவரை ஒருவர் பற்றியும் எற்றியும் குத்தியும் மிதித்தும் அடித்தும் கடித்தும் கொலை நோக்கோடு பலவகை நிலைகளில் கொடும் போர் புரிந்தனர்.

உரத்தினால் மடுத்து உந்துவர்; பாதமிட்டு உதைப்பர்;
கரத்தினால் விசைத்து எற்றுவர்; கடிப்பர்; நின்று இடிப்பர்;
மரத்தினால் அடித்து உரப்புவர்; பெருப்பினம் வாங்கிச்
சிரத்தின் மேல் எறிந்து உறுக்குவர்; தெழிப்பர்; தீவிழிப்பர்;

எடுப்பர்; பற்றியுற்று ஒருவரை ஒருவர் வீட்டு எறிவர்;
கொடுப்பர் வந்துஉரம்; குத்துவர் கைத்தலம் குளிப்பக்;
கடுப்பினிற் பெருங் கறங்கெனச் சாரிகை பிறங்கத்
தடுப்பர்; பின்றுவர்; ஒன்றுவர்; தழுவுவர்; விழுவர்; (2)

வாலினால் உரம் வரிந்தனர் நெரிந்துக வலிப்பர்;
காலினால் நெடுங் கால்பிடித்து உடற்றுவர்; கழல்வர்;
வேலினால் அற எறிந்தன விறல்வலி உகிரால்
தோலினால் உடல் நெடு வரை முழை எனத் தொலைப்பர்,

அவர் போராடியிருக்கும் நிலைகளை இப் பாடல்களில் நேரே கண்டு நெஞ்சம் கவல்கின்றோம். சிறந்த தேக வலியும் மன வுறுதியும் போர் வீரமும் பெருகியுள்ளமையால் இருவரும் நெடு நேரம் கொடிய சமர் புரிந்தனர். மலைகள் உயிர்பெற்று மலைவது போன்று அவருடைய நிலைகள் நெடிது நிலவி நின்றன. இடிகள் விழுந்தன போல் அடிகள் இருவர் மீதும் மாறி மாறி விழுந்தன. தாளொடு தாள்கள் இணைத்தும், தோளொடு தோள்கள் பிணைத்தும், மார்பொடு மார்பம் மடுத்தும், தலையொடு தலை முட்டியும், ஒட்டியும் கட்டியும் இடை பெயராது மல்லாடி வருங்கால் முடிவில் சுக்கிரீ வணை வாலி தூக்கி எறிந்தான். உடம்பெல்லாம் உதிரம் சேரா அயலே போய் விழுந்த இவன் விரைந்து எழுந்து மறைந்து நிற் கின்ற இராமனிடம் வந்து மறுகி நின்று “அந்தோ ஆண்டவனே! என்ன இப்படிச் செய்து விட்டீர்கள்?” என்று வெய்துயிர்த்து

நொந்தான். மேனி முழுவதும் அடியும் மிதியும் குத்தும்பட்டு இரத்தம் தோய்ந்து நிற்கின்ற அவனது நிலைமையைக் கண்டு இராமன் நெஞ்சம் கொதித்து, “யாதும் அஞ்சல்; இருவருடைய உருவ வேறுபாடு சரியாகத் தெரிய வில்லை; இந்தக் காட்டுப்பூவை சூட்டிக் கொண்டு போ; இது உனக்கு ஒரு வெற்றி மாலை என்று நினை; இம் முறை தப்பாது; ஒல்லை சென்று மல்லமர் புரிக” என உறுதி கூறி விடுத்தான். அவன் உடனே தாவிப் போய் வாலியை எதிர்த்தான். “போருக்கு உடைந்து ஒடிப் போனவன் மறைவில் நின்று விரைவில் வந்தானே! இது என்னே!” என்று சிறிது ஐயுறினும் தன்னுடைய வீரக் களிப்பால் வேறு ஒன்றையும் கருதி நோக்காமல் தம்பியைப் பொருது தொலைக்க அவ் வென்றி வீரன் வெகுண்டு மூண்டான். புடிவாக எதிரியை முடித்துவிட வேண்டும் என்று சக்கிரீவனை உக்கிர வீரமாய்ப் பிடித்து அடித்து அவன் கொல்ல நொந்தான்.

அவனுடைய கொடுமைகளையும் பகைமைகளையும் கொலைத் தீமைகளையும் குறித்து முன்பு தன்னிடம் அனுமான் கூறியபடியே சரியாக உள்ளனவா? என்று நேரே தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவே இராமன் இதுவரை பொறுத்து நின்றான். முதலிலேயே அம்பு தொடாமல் பகைவனுடைய செயல் இயல்களின் முடிவு காணவே அயல் ஒதுங்கி நின்று அனைத்தையும் நுணுகி நோக்கினான். உண்மை கண்டதும் உள்ளம் கடுத்துக் கோதண்டத்தில் அம்பை மடுத்தான். சிலையில் கணை பூண்டது கொலையில் குறி நீண்டது.

இராமன் பாணம் கொடுத்தது.

மறு முறை மீண்டு சக்கிரீவன் போருக்கு வரவே வாலி ஊழித் தீ என உருத்து அவனைப் பற்றி கற்றிப் படுதுயர் செய்து அடுவதை நாடினான். வாய் வழியும் செவிகளிலும் உதிரங்களைக் கக்கிக் கொண்டு விழிகள் பிதுக்க இராமன் நிற்கின்ற திசையை அதி பரிதாபமாய் அவன் மறுகி நோக்கினான். நோக்கவே வில்வில் பூட்டியிருந்த பகழியை இக் கோமகன் ஊக்கி விடுத்தான். சிலையி லிருந்து விடுபட்ட கணை மின்னல் ஒளி வீறிட்டு வீசியது போல் வாலி மார்பில் விரைந்து பாய்ந்தது. பாணம் வந்து பட்டவுடன் அவன் பட்ட பாடும், எண்ணிக் கொதித்த நிலையும், எடுத்துத் துடித்த திறலும் அடுத்து வரும் பாடல்களில் ஆடல் புரிகின்றன.

எடுத்துப் பாரிடை எற்றுவாம் பற்றிஎன்று இளவல்
கடித்த லத்தினும் கழுத்தினும் தன் இரு கரங்கள்
மடுத்து மீக்கொண்ட வாலிமேல் கோல்ஒன்று வாங்கித்
தொடுத்து நாணொடு தோளிறுத்து இராகவன் துரந்தான்.

காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கனியினைக் கழியச்
சேரும் சூசியில் சென்றது நின்றதுஎன் செப்ப?
நீரும் நீர்தரு நெருப்பும் வன்காற்றும் கீழ்நிமிர்ந்த
பாரும் சார்வலி படைத்தவன் உரத்தை அப்பகழி. (2)

அலங்கு தோள்வலி அழிந்தனன் தம்பியை அருளான்
வலங்கொள் பாரிடை எற்றுவான் உற்றபோர் வாலி
கலங்கி வல்விசைக் கால்கிளர்ந் தெறிவுறக் கடைக்கால்
விலங்கல் மேருவும் வேர்பறிந் தால்என வீழ்ந்தான். (3)

சையம் வேரொடும் உருமுறச் சாய்ந்தெனச் சாய்ந்தான்
வைய மீதிடைக் கிடந்தபோர் அடுதிறல் வாலி
வெய்ய வந்தரு மதலையை மிடல்கொடு கவரும்
கைநெகிழ்ந்தனன் நெகிழ்ந்திலன் கடுங்கணை கவர்தல். (4)

வெற்றி வீரனது அடுகணை அவன்மிடல் உரத்தாடு
உற்றது அப்புறத்து உருதமுன் உறுவலிக் கரத்தால்.
பற்றி வாலினும் காலினும் பிணித்தகப் படுத்தான்
கொற்ற வெங்கொடு மறலியும் சிரதலம் குலைந்தான். (5)

எழுந்து வான்முகடு இடித்துகப் படுப்பல்என்று இவரும்
உழுந்து பேர்வுழித் திசைதிரிந் திறுப்பல்என்று உறுக்கும்
வீழுந்து பாரினை வேரொடும் பறிப்பல்என்று ஓரும்
அழுந்தும் இச்சரம் எய்தவன் ஆர்கொல்என்று அயிர்க்கும்.

தேவரோ என அயிர்க்கும் அத்தேவர் இச்செயலுக்கு
ஆவரோ? அவர்க்கு ஆற்றலுண்டோ? எனும் அயிலோர்,
யாவரோ என நகை செய்யும் ஒருவனை இறைவர்
மூவரோடும் ஒப்பான் செயலாம் என மொழியும். (7)

நேமி தான்கொலோ நீலகண்டன் நெடும் சூலம்
ஆமி தாம்கொலோ அன்றெனில் குன்றுருவு அயிலும்
நாம இந்திரன் வச்சிரப் படையும் என்நடுவட்
போமெனும் துணை போதுமோ யாதெனப் புழுங்கும். (8)

சரம் எனும்படி தெரிந்தது பலபடச் சசித்து என்
உரம்எனும் பதம் உயிரொடும் உருவிய ஒன்றைக்

கரம் இரண்டினும் வாலினும் காலினும் கழற்றிப்
பரமன் இன்னவன் பெயர் அறி குவனெனப் பறிப்பான். (9)

ஓங்கரும் பெருந் திறலுடை மனத்தன் உள்ளத்தன்
வாங்கினான் மற்று அவ் வாளியை யாளிபோல் வாலி
ஆங்கு நோக்கினர் அமரரும் அவுணரும் பிறரும்
வீங்கி னார்கள் தோள் வீரரை யார்விய வாதார்? (10)

வாசத் தாரவன் மார்பெனும் மலைவழங்கு அருவி
ஓசைச் சோரியை நோக்கினன் உடன் பிறப்பு என்னும்
பாசத்தால் பிணிப் புண்ட அத் தம்பியும் பசுங்கண்
நேசத் தாரைகள் சொரிதர நெடுநிலம் சேர்ந்தான். (11)

பறித்த வாளியைப் பருவலித் தடக்கையால் பற்றி
இறுப்பன் என்றுகொண்டு எழுந்தனன் மேருவை இறுப்போன்
முறுப்பென் என்னினும் முறிவதன் றுமென மொழியாப்
பொறித்த நாமத்தை அறிகுவான் நோக்கினன் புகழோன்
(வாலி வதைப் படலம்)

இந்தப் பகுதியின் பரிதாப நிலையை மறுகிப் பார்க்கின்றோம்.
நேர்ந்த நிகழ்ச்சிகள் ஆர்ந்த சீவிய சித்திரங்களாய்ப் பலவகைக்
காட்சிகள் படிந்து மாட்சிமைகளோடு இங்கே மருவி மிளிர்கின்றன.

இராம பாணம் வந்து மார்பில் பாய்ந்ததும், வாலி கீழே
வீழ்ந்ததும், சுக்கிரீவனைக் கொல்லும்படி பற்றியிருந்த பிடியை
நெகிழ விட்டு அம்பைப் பிடித்துக் கொண்டதும், எய்தவன் யா
வன்? என்று வெய்துயிர்த்துக் கொடுத்ததும், வீர வெறி மண்டி
ஆரவாரித்ததும், ஆங்காரம் கொண்டு துடித்ததும், நேர்ந்த நிலை
மையை நினைந்து நெஞ்சம் கடுத்ததும், கடு வேகமாய் ஊடுருவ
உள்ளே வேகித்து நிற்கின்ற அம்பைச் சிறிது வெளியீர்த்துப்
பேரைப் பார்க்க முண்டதும், ஈண்டு கொடிய கோரக் காட்சிக
ளாகவும் நெடிய வீரத்திறல்களாவும் நீண்டு நிற்கின்றன. நிலைமை
கள் நேரே தோன்றி நீர்மைகளைக் காட்டுகின்றன.

வாலிமேல் கோல் ஒன்று வரங்கி இராகவன் துரந்தான்.

கோதண்ட வீரனுடைய பாணப் பிரயோகத்தையும், குறி
யையும் இது குறித்து நின்றது. சிலை ஏந்தி நிலையாய் நின்றவன்
துணைவனைக் கொலை செய்ய நேர்ந்தான் என்று தெரிந்ததும் எதிரி
மேல் அம்பை விரைவாய் ஏவினான். “கடித்தலத்தினும் கழுத்தி

னும் தன் இரு கரங்கள் மடுத்து எடுத்து" இளவலைக் கொல்ல மூண்டபோதே வாலி மார்பில் வாளி கொதித்துப்பாய்ந்துள்ளது. கடித்தலம் கழுத்து என்றதனால் அவன் பிடித்திருக்கும் பிடி நிலை தெரியலாம். பாரில் அடித்துக் கொல்லக் கைகளை மேலே தூக்கிய போது கணை மார்பில் தாக்கியது.

நிலையில் கொலை புரியு முன் குலையில் கொலை புகுந்தது.

வயிரக் குன்றினும் வலியான வாலி மார்பில் இராம பாணம் மிகவும் எளிதாக ஊடுருவியது. கணை பாய்ந்த கதி வேகம் இணை இல்லாதது ஆயினும் அதனை ஓர் உவமையால் தெளிவாக்கினார்.

காரும் வார்சுவைக் கதலியின் கரியினைக் கழியச் சேரும் சூசியில சென்றது.

கனிந்த கதவிப் பழத்தில் ஊசி இறங்கியது போல் வாலி மார்பில் அம்பு புகுந்தது என்றது அதிசயம் தோன்ற வந்தது. சூசி=ஊசி. கதவி=வாழையில் ஒருவகை.

வாழைப் பழத்தில் ஊசி இறக்கியது போல் என்பது பழ மொழி வழக்காயுள்ளது. அரிய காரியத்தை அதி சாதாரியமாய் எளிது பேசி முடிப்பவர்க்கு இதனை உவமை கூறவது வழக்கம்.

பஞ்ச பூதங்களினும் மிஞ்சிய வலியுடையான் நெஞ்சைப் பிளந்து சென்றது என அம்பின் அற்புத வலிமையை விளக்கியருளினார். யாரும் என்றும் காணாதது அங்கே காண நேர்ந்தது.

[பாருஞ் சால்வலி படைத்தவன் உரத்தை என்றது அந்த மார்பின் திறந்ததையும் மறத்தையும் மதித்துணர் வந்தது.]

அம்பு பட்டவுடன் அவன் கீழே வீழ்ந்தது ஊழிக் காற்றால் மேருமலை வேர் பறிந்து சாய்ந்தது போல் இருந்தது என்றதனால் பகழியின் உக்கிர வேகமும் அவனுடைய பெருமித நிலையும் ஒருங்கே காண நேர்ந்தன.

பார மேரு என யாண்டும் நிலையாய்த் தீரம் மேவி நின்றவன் ஈண்டு நிலை குலைந்து பாரில் உருண்டு விழுந்தது பரிதாபமாயது.

பாணம் மார்பில் படவே பகைவனைக் கைவிட்டு அதனைப் பிடித்துக் கொண்டான். பிரசண்ட மாருதம் போல் நேரே ஊடு குவி வேகமாய்ப் போக மூளுகின்ற அம்பினை யாதும் அசைய

ஒட்டாமல் கடுமையாய்ப் பிடித்து நின்ற திறமையைத் தேவர் யாவரும் கண்டு வியந்தனர்.

பற்றி வாலினும் காலினும் பிணித்து அகப்படுத்தான் கொற்ற வெங்கொடு மறலியும் சிரதலம் குலைந்தான்.

அந்த வெற்றி வீரனது ஆண்டகைமையை ஈண்டு உற்று நோக்கி உளம் வியந்து கொற்றம் கொண்டாடி நிற்கின்றோம்.

தன மார்பை ஊடுருவிப் போகாதபடி இராம பாணத்தைப் பற்றிப் பிணித்து வானி மீபாராடிக் கிடக்கும் வீரக் காட்சி வியத்தகு நிலையதாய் வீறு கொண்டுள்ளது. முதலில் கைகளால் பிடித்தான்; அதற்கு அடங்காமல் அம்பு உள்ளே வேகமாய் ஏக மூண்டது; மூளவே வாலினால் வரிந்து பிணித்தான்; அதனையும் கடந்து மீறியது; மீறவே முடிவில் கால்களையும் மடுத்து நிறுத்தினான். கைகளும், கால்களும், வாலும் பாணத்தை ஆறுகப் பிடித்து மறுகி மல்லாடி நின்றலால் அவன் உடல் சுருண்டு அடல் குலைந்து தரையில் புரண்டு கிடக்கும் நிலையைத் தெரிகின்றோம்; நெஞ்சம் கரைகின்றோம். நல்ல சத்தவீரனுக்கு நேர்ந்த பொல்லாதகொடிய அல்லல் எல்லாரையும் நெடிது இரங்கச் செய்கின்றது.

ஒரு வீராடிக் கு எழுநூறு யோசனை வேகத்தில் போகின்ற வானியைத் தன ஆகத்தில் நின்றும் யாதும் அசைய ஒட்டாமல் பற்றி நிறுத்தியது அரிய வெற்றித் திறம் ஆதலால் அதனை நோக்கி யமனம் அதிசயித்து மதி மருண்டு வியந்தான்.

மறலியும் சிரதலம் குலைந்தான் என்றதனால் வானியை அவன் கருதி யிருந்துள்ள உறுதிநிலை உணரலாயும். தன உடயைச் சொன்னால் கூற்றும் குலையும் என்று முன்னம் அவன் குறித்த வுண்மை இங்கே கூர்ந்து காண வந்தது.

எந்த அதிசய ஆற்றலும் மறலியின் சிந்தையை வியந்து கொள்ளச் செய்யாது; அத்தகைய அசையாத கண்டன் ஈண்டு வானி செய்துள்ளதைக் கண்டு சிரக் கம்பம் கொண்டு அதிசயித்திருக்கிறான். அடு திறலுடையவனும் நெடிது திகைக்க நிலைமை நேரந்துள்ளது. தலைமை வீரமும் தறுகண்மையும் குலவி நிற்கின்றன. உற்றுள்ளது உலக அதிசயமாய்க் கொற்றம் கொழித்தது.

வேற்றி வீரனது அகேணை என இராமனையும் பகழியையும் இவ்வாறு சுட்டிக் கூறியது ஈண்டு குறிப்பாக் கூர்ந்து நோக்க வற்றது. உரிய இடத்தில் உண்மையை அறிய உணர்த்துகின்றார்.

[மறைந்து நின்று அம்பு தொடுத்தவனை வீரன் என்பதே தவறு. மேலும் “வேற்றி வீரன்” என்றது பெரிய குற்றம் ஆகின்றது. இவ்வளவு பிழைபாட்டைக் கவி எவ்வாறு தழையவிட்டார்? இவ்வாறு ஈண்டு ஒவ்வாத கேள்விகள் பல எழுகின்றன.]

குணமே வடிவமாய், வீரக் குலத்திற்கெல்லாம் ஒரு நீதி நிலையமாய் நிலவி நிற்கின்ற இராமன் இங்கே சிறிது மாறுபாடு தோன்ற நடித்திருக்கின்றான். நடை முறையை இடை முறியாது கடை போக ஆராய்ந்து முடிவு தெரிவது உறுதியுடையதாம்.

சந்திரனிடமிருந்து சுடு வெயில் வீசினால் எவ்வளவு அதிசயமோ அவ்வளவு அதிசயமாம் இராமச் சந்திரனிடமிருந்து கொடிய செயல் தோன்றினால். நிலாவும் காதலர்க்குக் காய்வு ஆதல் போல் இவனுடைய உலாவும் ஒரோவழி உள்ளம் மாறுபட்டவர்க்கு நோய்வு ஆம்; ஆயினும் யாண்டும் மூல காரணங்களையும் முடிவு களையும் நெடிது ஆய்ந்து உண்மை தெளிய வேண்டும்.

[தன்னுடைய அருமை மனைவியை அநியாயமாய்க் கவர்ந்து கொண்டு நெடிய பழிகளை விளைத்துப் போன கொடிய பகைவனான இராவணன் போரில் தளர்ந்தபோது இன்று போய் நாளை வா! என்று பெருந்தன்மையுடன் அவனை அருள் புரிந்து விட்ட வேன்றி வீரன் என்றும் இனியனாய்த் தன்பால் தெய்வபத்தி மண்டிப் பேரன்பு கொண்டுள்ள வாலியிடம் வன்கண்மையாய் ஈண்டு மாறுபட்டுள்ளான்; மாறுபாட்டின் கூறுபாட்டைக் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து கொள்ளாமல் மேலெழுந்தபடியே எதையும் முடிவு கூற வாகாது.] மூல மறைவுகள் காலத்திரையில் கரந்து நிற்கின்றன.

நேரே வராமல் மறை முகமாய் நின்றது அதிசய மறைவாய் இருவருடைய உறவுரிமைகளுக்கெல்லாம் ஒரு துறைமுகமாயுள்ளது. இவ்வுண்மையைப் பின்பு அவன் நேர் முகமாய் வரும்போது தெளிவாக எளிது தெரியலாம்.

யாரைப் போரில் வெல்ல வேண்டும் என்று இந்த வீரன் வில் தொடுத்தானோ அந்தத் தீரணை வென்ற சூரனான வாலியை இங்கே

வென்றிருத்தலால் வெற்றி வீரன் என்னும் கொற்றப் பெயரை இவ் வீர வில்லிக்கு விழைந்து சூட்டி மேலே விளைவதையெல்லாம் உலகிற்கு விளங்கக் காட்டினார்.

முடிவுகளைக் கருதி யுணரும்படி அகேணை என்றார்.

அட்டகணை, அடுகின்ற கணை, அடும்கணை என முக்காலங் களையும் உள்ளடக்கி வினைத் தொகையாய் இது வணந்து வந்துள்ளது; உண்மையை ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். இங்கே அடுதலைச் செய்தது இனி அரக்கர் குலத்தையும் இலங்கை அரசையும் அடியோடு அட அவாவி நிற்கின்றது. அந் நிலைகளையெல்லாம் நேரே தெரிய அகேணை என இடுகுறி ஏதுவாய் இனிது எழுந்தது.

[மிடல் உரம் என்றது அதன் அடலாண்மைகளைக் கருதி.]
மிடல்=வலி. உரம்=மார்பு. வானவர் தானவர் மானவர் என ஆனவர் யாவராலும் ஆற்ற முடியாததை ஆற்றி அமுதம் ஆக்கித் தந்த ஏற்றத்தின் ஊற்றத்தை எண்ணி அறிய இங்ஙனம் போற்றி யுரைத்தார். அருந்திறல் நிலை தெரிந்து கொள்ள வந்தது.

உரத்தில் உற்ற கணை புறத்தே உருவிப் போகாதபடி கைகளால் பற்றிக் கொண்டு “இது எய்தவன் யாவன்?” எனப் பல பட எண்ணினான். எண்ணங்கள் விண் நோக்கி எழுந்தன.

திருமாவின் சக்கரமோ? நீலகண்டனுடைய சூலமோ? முருக வேளின் வேலாயுதமோ? இந்திரனது குலிசமோ? எனச் சந்தேகித்துச் சிந்தனை செய்திருத்தலால் அவனுடைய அந்தரங்க நிலைகள் அயலறிய வந்தன. சாதாரணமான தேவர் அசுரர் நாகர் அரக்கர் யாரும் தன்னை இவ்வாறு செய்ய நேரார் என்று அதீரன் எண்ணியுள்ள எண்ணம் நுண்ணிதாக நோக்க நேர்ந்தது.

அரிய போர் வீரன் ஆதலால் அவனுடைய நாட்டம் பெரிய இடங்களை நாடி ஓடியது. அப்பாய காலத்தில் ஒருவன் எண்ணுகின்ற எண்ணங்கள் அவனுடைய உயிர் வாழ்க்கையின் உயர் நிலைகளை உணர்த்தி நிற்கின்றன. தன் தகுதிக்குத் தக்கபடியே எவனும் நினைக்கநேர்கின்றான். நினைவு நிலைமையைக்காட்டுகின்றது.

[தேவர் இச் செயலுக்கு ஆவரோ? என்றதனால் அமரரும் தன் மேல் அமர்புரிய வல்லவர் அல்லர் என அம் மல் வீரன் உறுதி செய்துள்ளமை உணரலாகும்.] வீரவுள்ளப் சீறு கொண்டுள்ளது.

நேமி தான் கொலோ? எனத் திருமாலையே முதன்மையாகக் கருதியது நடந்த காரியத்திற்கு உடந்தையாயுள்ளமை தானாகவே உதயமாயது. மான வீரனுடைய மானச நீர்மை ஞான யோகமாய் மோனமுடன் மிளிர்கின்றது.

நேமி தாங்கிய கையினில் நெடியவில் ஏந்திப்
பூமி தாங்கவே இராகவன் போந்தனன்.

என்றமையால் தன் உரத்தில் அம்பு எய்தவன் பரத்தில் உள்ளவனே என்பது பாவிக்க நேர்ந்தது. அவனது பாவனை யாவும் தேவ தேவன் என்பதை மேலி வருகின்றன.

இறைவர் மூவரோடும் ஒப்பான் ஒருவனே.

இச் செயல் செய்துள்ளான் எனச் சிந்தை துணிந்துள்ளான். கருதியிருப்பது பரம நீர்மையை மருவி யுள்ளமையால் அவனது அரிய சீர்மை தெரிய நின்றது. திரி மூர்த்திகளின் அமிசமும் ஒருங்கே திரண்டு ஒரு மூர்த்தியாய் வந்திருந்தால் அன்றித் தன் மேல் இந்த அம்பை ஏனியிருக்க முடியாது என்று அவன் முடிவு செய்திருக்கிறான்.

இவ்வாறு பலவும் நிக்ந்து பரிந்தவன் மார்பில் பாய்ந்துள்ள பாணம் யாருடையது? என்று போர் அடையாளங்களைக் காண விரைந்து மேலே கடுத்து ஈர்த்தான்.

கரம் இரண்டினும் வாலினும் காலினும் கழற்றிப்
பரமன் இன்னவன் பெயர் அறிகுவனெனப் பறிப்பான்.

மார்பை ஊடுருவி நிற்கின்ற அம்பை வெளியே இழுக்க அவ் வீரன் பட்டுள்ள பாட்டை இது காட்டியுள்ளது. புறம போகாத படி பகழியை முன்னம் பற்றிப் பிடித்தபடியீய கரம் முதலியவற்றால் பலமாக ஈர்த்துள்ளமை அறிந்து கொள்ள வந்தது.

அந்தரத்தவர் அனைவரையும் அயல் விலக்கிவிட்டு மந்தர மலையை எந்திரம் போல் சுற்றிக் கடல் கடைந்த கையால் தன் உடல் புகுந்த கணையை அடல் கொண்டு பறித்தும் யாதும் அசைக்க முடியவில்லை. ஊழிக் காற்று என அது உருவிப் போக விரைகின்றது. உள்ளே துருவி ஏகாதபடி அதன் வேகத்தை அடக்கி நிறுத்திச் சோகத்தோடு மல்லாடிக் கிடக்கின்றவன் வெளியே கொஞ்சம் இழுக்க விழைந்து தன் தேக பலத்தை எல்லாம் ஏகமாய்த் திரட்டி இன்னலுழந்துள்ளான்.

கணையும் கையும் காலும் வாலும் பிணைந்து போராடுவது பெரிய அதிசயமாய் நின்றது. அந்த அரிய காட்சியை நோக்கி அமரரும் வியந்தனர்.

[கோதண்டத்திலிருந்து விடுபட்ட பின்பு குறித்த குறியைக் கடிது அழித்து யாண்டும் விரைவில் மீள வல்ல இராம பாணம் ஈண்டு மட்டும் நிலை குலைந்து நின்றது. இங்கே அது பங்கம் அடைந்துள்ளது போல் வேறு எங்கும் தங்கியதில்லை.]

நெடிய ஏழு மாங்களையும் நொடியில் ஊடுருவி ஓடிய கடிய வேகமுடைய கொடிய சுடுசரம் வாலி கையில் அகப்பட்டு வலி அடங்கி நிற்பது அரிய வினோதமாய் ஆச்சரியத்தை விளைத்தது.

தன் நெஞ்சில் பாய்ந்த அம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு அருந் திறலோடு இவ்வாறு அலமந்து மல்லாடிக் கிடந்தவன் இறுதியில் சிறிது அதனை வெளியில் ஈர்த்தான். அந்த வீரத்திறலை நோக்கி யாவரும் வியந்து போற்றினார்.

வாளியை யாளிபோல் வாலி வாங்கினான் என்றது உள்ளே புகுந்த பகழியை அவன் பறித்திருக்கும் பாடு தெரியவந்தது.

ஆங்கு நோக்கினர் அமரரும் அவுணரும் பிறரும் வீங்கி னார்கள்தோள் வீரரை யார் வியவாதார்?

இராம பாணத்தை வாலி பிடித்து இழுத்த பொழுது உலகம் அடைந்த வியப்பினை இது விளக்கி நின்றது யாரும் யாதும் செய்ய முடியாத அதிசயம் ஆதலால் அமரர் அசுரர் முதலிய அனைவரும் புகழ்ந்து துதி செய்யலாயினர்.

வீரரை யார் வியவாதார்?

வீரத்தின் விழுமிய நீர்மையை வியந்து வந்துள்ள இந்த அழகிய வாசகத்தை இங்கே நாம் உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.

[அறிவு கொடை நீதி முதலிய பிற நீர்மைகளினும் வீரம் அரிய நிலையது ஆதலால் அதனையுடையவரை எவரும் வியந்து போற்றுகின்றனர்.]

வியப்பிற்குரியது வினையில் முண்டபோது யாண்டும் வியக் கப்படுகின்றது. [வீரரை எல்லாரும் வியப்பார் என்றமல் வியவாதார் யார்? என வினவியது அவரது நிலைமையை நினைவு கூர்ந்து

தெளிய வேண்டி. ஏதிலரும் காதல் கூர்வர்; மாதரும் மகிழ்வர்; பகைவரும் உவகையுறுவர் என்னும் வகைமையுணர் வந்தது.]

[வீரம் தனி மகிமை வாய்ந்தது. எங்கும் பெருமிதமுடையது. பிறந்தவர்கள் எல்லாரும் வீரர்களாய்ச் சிறந்து நிற்க முடியாது. ஆகையால் பொதுமக்கள் நிலைகளினின் நின்றும் வீரர் நிலை வேறு பட்டு வியனிலையில் உள்ளது. வியனும் நயனும் பயனை எதிர்பாரா மலே பாடு படுகின்றன.

உலக நிலையில் உயர் நிலையாளராய் வீரர் தலைமையுறுகின்றனர்.]

“The heroic cannot be the common, nor the common the heroic.”
(Heroism)

“வீரர் சாதாரண மக்களா யிருக்க முடியாது; பொது சனங்கள் வீரர்களாகார்” என்னும் இது இங்கே அறிய வுரியது.

“None but the brave deserves the fair.” (John Dryden)

“அழகிகளுக்கு வீரர்களே தகுதியானவர்” என டிரைடேன் என்பவர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். வீரர்களை மேல் நாட்டார் எவ்வாறு கருதியுள்ளனர் என்பதை இவற்றால் அறியலாகும்.

உடன் பிறப்பின் பாசம்.

அதிசயவீரனான வாலி தன் மார்பில் தோய்ந்துள்ள வானி யை வெளியில் சுர்த்தவுடன் இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய்ந்தது அம்பு பட்ட புழையிலிருந்து பொங்கித் துள்ளிய உதிரம் அயல் எங்கும் வெள்ளமாய் விரிந்தது. குருதிப்பெருக்கு பரிதாபமாய்ப்பார்த்தது.

[வாசத் தாரவன் மார்பு எனும் மலைவழங்கு அருவி.

இவ் வருவகம் அவ் வருவ நிலைகளின் பரிதாபங்களைத் தெளி வாக விளக்கி விழி காணச் செய்தது. வெள்ளி மலையினின்று செங்கலங்கல் புதுப்புணல் பாய்ந்தது என வாலி மார்பிலிருந்து சோரி பொங்கியது. தார்=மாலை. [சிறந்த அரசன் ஆதலால் வாசனை மிகுந்த நல்ல மலர் மாலைகளை அணிந்து உயர்ந்த போகியாய் மகிழ்ந்து வாழ்ந்துள்ளான். அந்த இன்பவாழ்வின் இயல்புகளை எல்லாம் யோசித்துணர் வாசத்தார் வந்தது.]

இனிய பூமாலைகளும் முத்து மாலைகளும் மருவியிருந்த அழகிய மார்பில் இன்று சடுசரம் துருவி அடுதுயர் செய்துள்ளது.

[மலையிலிருந்து அருவி பாய்வது போல் அந்த மார்பிலிருந்து குருதி பாய்ந்தது. யாண்டும் நிலை குலையாது நிற்கும் திண்மையன் ஆதலால் அவனுடைய மார்பு மலை என நோர்ந்தது. பகழி சிறிது வெளி வரவே அது புகுந்திருந்த புழைவழியே உதிரய பெருகி ஓடியது. வெள்ளிய வீரமணி துள்ளிய குருதியில் துவண்டது.

ஓசைச் சோரி என்றதனால் அந்த இரத்தப் பெருக்கின் வேகத்தையும் தேகத்தையும் சோகத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். சோரி = இரத்தம். [கப கப என இரைந்து அருவி போல் சொரிந்த அக் குருதியைக் கண்டதும் சுக்கிரீவன் உள்ளம் உருகி உயிர் மறகி உணர்வு மயங்கிக் கீழே வீழ்ந்தான்.

அண்ணன் என்னும் உரிமைப் பாசம் உயிரை உருக்கவே சோகத்தால் துடித்தான்; தன்னை மறந்து தரையில் விழுந்தான்.]

ஓசைச் சோரியை நோக்கினான் உடன்பிறப்பு என்னும் பாசத்தால் பிணிப்புண்ட அத் தம்பியும் பசும்கண் நேசத் தாரைகள் சொரிதர நெடுநிலம் சேர்ந்தான்.

இந்த அதிசயக் காட்சியைக் கண்டு மதிமருண்டு மனம் மறகி இனம் அறியாது இரங்கி நிற்கின்றோம்.

[கொடிய பகைவனாய் ஆங்காரங் கொண்டு கொதித்து வந்து கொல்ல முண்ட சுக்கிரீவன் வாலி மார்பில் உதிரத்தைக் கண்டதும் உள்ளம் பதைத்து உயிர் துடித்து உருகிச் சாய்ந்தது பெரிய வியப்பாய் பெருகி நிற்கின்றது.

மானச இயல்புகள் மருமமாய் வெளியாகி வருகின்றன. பகைமைத் தீ அன்பு நீரால் இங்கே அசிர்து போயிருக்கின்றது.

உடன்பிறப்பு என்னும் பாசத்தால் பிணிப்பு உண்ட அத் தம்பி என்றது பகைமை முண்டு கொடிய [வன்கண்ணனாய் நின்ற சுக்கிரீவன் இனிய மென் கண்ணனாய் மெய்ம்மறந்து சுண்டு சேர்ந்து வீழ்ந்துள்ளமைக்கு நோர்ந்த காரணம் ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது. சிறி நின்ற சீற்றம் மாறி மயங்கியுள்ளது.

சட்டும் உம்மையும் கொலை நோக்கோடு ஒட்டிநின்ற அந் நிலைமைகளை உணர்த்தி நின்றன. அத்தம்பியும் இங்ஙனம் அன்பு செயய நோர்ந்தான் என அதிசயம் தோன்ற அமைந்தது.

பாசம் என்பது இங்கே இரண்டு பொருள்களில் தோய்ந்து சிலேடையாய் வந்துள்ளது. பாசம் = அன்பு, கயிறு. உயிர்ப்பாசம் உயர் பாசம் ஆயது. பிணிப்பு = கட்டு. [சகோதர வாஞ்சை தன் உள்ளத்தைப் பிணிக்கவே உயிர் பதைத்து விழுந்தான்.

கொல்லும் பகைவனாய்க் கொதித்து நின்றவனையும் உள்ளத்தை உருக்கியுள்ளமையால் பிறவி வாஞ்சையின் இயல்பும் உயர்வும் உலகம் அறிய வந்தன.]

[“அதிர வன்பகை ஆய்அயல் நிற்பினும்
உதிர சம்பந்தம் உள்ளம் உருக்குமே.” (வீரபாண்டியம்)

என்னும் உண்மையைச் சக்கிரீவனிடம் இங்கே உணர்ந்து விபக்கின்றோம். சகோதரரது பாசவுரிமைகள் இந்தக் காவியத்தில் சீவ நதிகளாய் எங்கும் பெருகி வருகின்றன.

அந்த அன்பு நிலையில் பரதன் அமுதக் கடலாய் நிறைந்து நிற்கின்றான். உள்ளம் கனிந்த நல்ல தம்பிகளின் அன்பு நலங்களை இராமனுடைய பண்புரிமைகளோடு தொடர்ந்து நோக்கி இன்பம் துகர்ந்து வருகின்றோம்.

நெஞ்சம் கடுத்து நிலை திரிந்து கொலைபுரிய நேர்ந்த தம்பியரும் அமையம் நேர்ந்த போது தம் தமையன்மாரிடம் உள்ளம் உருகி உயிர்ப் பாசம் பெருகி மறகி மயங்கிப் பரிதபித்து அயர்வது அரிய புதுமையாய் மருவி மிளிர்கின்றது.

இராவணனோடு நெடிது மாறுபட்டு நின்ற விபீடணன் அவன் இறந்து வீழ்ந்த போது உள்ளம் பதைத்து ஒலமிட்டு அழுதான். அவனுடைய அழுகையில் எழுந்த சகோதர வாஞ்சை அனைவருடைய உள்ளங்களையும் கரையச் செய்துள்ளது. அந்த அன்பு நிலையைப் பின்பு காணலாம்.

அங்கே அந்த அரக்கத் தம்பி அலறி நின்றதும், இங்கே இந்தக் குரக்குத் தம்பி அழுது விழுந்துள்ளதும் பிறப்பின் பாசத்தை உள்ளிது துலக்கி உயிரின் இயற்கைகளைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன. சீவர்களுடைய இயல்பான பாச பந்தங்கள் எவ்வழியும் செயல்களில் தெளிவாகின்றன.]

[பசுங்கண் நேசத் தாரைகள் சோரிதர என்றதனால் சக்கிரீவன் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதுள்ள நிலை அறியலாகும்.

[அன்பால் அகம் உருகி விழிநீர் சிந்தி யுள்ளமையால் அது நேசத்தாரை என வந்தது. நேசம் = அன்பு. தாரை = நீர்ஒழுக்கு.

உள்ளத்தில் புதைந்திருந்த அன்பினை உலகம் அறிய வெளிப்படுத்தியதனால் அக் கண்ணீரை இங்ஙனம் காட்டியருளினார்.]

[அண்ணன் உயிர்க்கு நாசத்தைப் புரிந்தவன் கண்களிலிருந்து நேசத் தாரைகள் சொரிந்தது நிலைமைகளை யோசித்துணர் வாய்ந்தது. உரிமையான பிறவிப்பாசம் இயற்கையானது. இடையே செயற்கையாய் நேர்ந்த பகைமையால் அது சிதைந்து போயிருந்தது. உடலில் ஆபத்தைக் காணவே உயிர்ப்பாசம் துள்ளி எழுந்தது. தன்னையும் மீறி எழுந்தமையால் அந்த அன்பு நிலையை அடக்க முடியவில்லை; துன்பக் கண்ணீர் பொங்கி வழிந்தது.]

* அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்கும்தாழ் ஆர்வலர்
புன்கணீர் பூசல் தரும். (குறள், 71)

என்னும் பொய்யா மொழியின் படியே நேசத் தாரைகள் இங்கே எய்யாமல் சொரிந்திருக்கின்றன. நாசமான பூசலில் பாசம் புகுந்து பூசல் செய்துள்ளதை ஆசை கூர்ந்து பார்த்து அதிசயித்து நிற்கின்றோம்.

மாறுபாடு மண்டி நின்றும் அண்ணன்பால் ஊறுபாடு கண்டவுடன் கண்ணீர் பொங்கி வந்துள்ளமையால் அவனுடைய உள்ளப் பாசத்தையும் உயிர் நேசத்தையும் எல்லாரும் அறிந்து இரங்க நேர்கின்றார். பந்த பாசங்கள் சிந்தைகளை உருக்குகின்றன.

[இது வரையும் வயிரம் புண்டிருந்த செஞ்சர் இப்பொழுது இப்படி உருகி மறகியது அறிய அதிசயமாகின்றது. கால வேற்றுமையால் சீவ சுபாவங்கள் சாலவும் மாறுபடுகின்றன.

எதிரி மாணம் அடைய நேரின் எவ்வளவு கொடிய பகைமையும் கடிது கரைய நேர்கின்றது. “மரணந்தாநி வைராணி” என வட மொழியும் வழங்கி வருகின்றது.

* அன்பைப் பிறர் அறியாமல் அடைத்து வைக்க முடியாது; தாம் அன்பு கொண்டவர்பால் துன்பம் கண்டபொழுது கண்ணீர் பொங்கி எழுந்து உலகம் அறிய அதனை உணர்த்திவிடும் என்பதாம். புன்கணீர் என்றது துன்பத்தால் சினைந்த தொடர்பு கருதி. புன்கண் = துன்பம். உரிமையாளர் ஊறுபடின் அவர்மேல் ஆர்வமுடையவர் கண்களில் நீர் படுகின்றது. உருகிய அன்பின் அறிகுறியாய் விழிநீர் வெளி வருகின்றது.

அன்பும் அமைதியும் இனிய சீர்மைகளாய் இன்பம் தருகின்றன. பகைமையும் பொறாமைபும் கொடிய தீமைகளாய்த் துன்பம் புரிகின்றன. [இந்நளடைந்த மாநள் இயல்புகள் ஒழியவே உயிர்கள் தெருள் அடைந்து சிறந்து திகழ்கின்றன. நல்லது தலை எடுக்கவே பொல்லாத புலை நிலைகள் பொன்றி ஒழிகின்றன.]

உள்ளே உறைந்திருந்த உரிமைப் பாசம் துள்ளி வரவே பொல்லாத பகைமை எல்லாம் கொலைந்து அண்ணனை நினைந்து சொல்ல முடியாத சோகத்தை அடைந்து இளையவன் சாய்ந்தான்.

[நெடு நிலம் சேர்ந்தான் என்றதனால் அடியற்ற மரம்போல் அவன் தரையில் வீழ்ந்திருக்கும் நிலையை ஒர்ந்து நெஞ்சம் சோர் கின்றோம்.] மார்பில் சோரி காணவும் ஆவி அலமந்து அவசமாய் விழுந்துள்ளான் வீழ்வு சூழ்வை விளக்கியது.

தமையன் மேல் இவ்வளவு பாசம் நிறைந்திருக்கின்ற இந்தத் தம்பியின் உள்ளத்தைப் பகைமைப் பேய் பற்றிக் கொண்டமை யால் நிலைமை மாறிக் கொலையில் மூள நேர்ந்தான். தீய பேய் வசப் பட்டவன் தூய தாய்மையை இழந்து கொல்லையில் உழந்தான்.

[உள்ளன்புடைய துணைவர்களிடம் ஊழ்வினை மெல்லப் புகுந்து தன் வேலையை ஊக்கமாய்ச் செய்திருக்கின்றது.]

[அண்ணனைக் கொல்ல முண்ட கொடிய துரோகி என்று சக் கிரீவனைச் சொல்ல நேர்வார் எனும் அவனுடைய உள்ளப் பாசத் தையும் உண்மை நிலையையும் ஒர்ந்துணர்வாராயின் தம்முடைய எள்ளலை மறந்து இரக்கம் மீதுர்ந்து அவனை உவந்து கொண்டாடுவர். எனதையும் ஆழ்ந்து ஆய்ந்து அமைதி காண வேண்டும்.]

வாலியும் தம்பியால் அன்பு கொண்டுள்ளதைப் பின்பு அறிய லாம். உரிமைத் துணைவரைக் கொடிய பகைவராக்கி நெடிய போர் மூட்டி முடிவு கூட்டி உலகிற்கு விடிவு காட்டியிருக்கும் விதியின் வித்தக விளையாட்டை உய்க்துணர்வார் உண்மை தெளிவார். இக் துணைகளுக்கு இணை கூறியிருப்பது எண்ணி யுணர் வரியது.

தந்தோள்வலி மிக்கவர் தம்ஒரு தாய்வயிற்றின் வந்தோர் மட மங்கை பொருட்டு மலைக்கல் உற்றார் சிந்தோடரி ஒண் ணண் திலைத்தமை காதல் செற்ற சுந்தோப சுந்தப் பெயர்க் தொல்லையினோரும் ஒத்தார். (வாலிவதை, 39)

போர் புரிய முண்ட வாலி சக்கிரீவர்களுக்கு இவ்வாறு உவமானம் கூறியிருக்கிறார். ஒரு தாய் வயிற்றில் பிறந்த இரு சகோதரர்கள் பரிதாபமாய்ப் பொருது நின்றமையால் பண்டு நிகழ்ந்த சரிதையை இங்கே உரிமையாகக் கொண்டு காட்டினார்.

சுந்தோப சுந்தர்.

இரணியனுடைய மரபில் நிகும்பன் என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். அவனுக்கு இரண்டு பதல்வர்கள் பிறந்தனர் முதல்சவனுக்குச் சுந்தன் என்றும் இளையவனுக்கு உபசுந்தன் எனவும் பெயர் சூட்டி வளர்த்து வந்தான். உருவிலும் அறிவிலும் வலியிலும் நிலையிலும் இயலிலும் செயலிலும் ஒரு நிகராய் எவ்வழியும் பிரியாமல் உரிமை கூர்ந்து பிரியம் மீதூர்ந்து இருந்தார் ஆதலால் சுந்தோப சுந்தர் என ஒருமைப் பெயரால் பெருமை பெற்று நின்றார். இயல்பாகவே அருங்கிறலாண்மைகளில் சிறந்து நின்ற இவர் உயர்வான தவங்களைச் செய்து எவராலும் வெல்லமுடியாதவராய் வீறு கொண்டு விளங்கினார். தமக்கு வாய்த்துள்ள தேக பலத்தாலும் போக நலத்தாலும் வரத்தின் திறத்தாலும் உளம் மிகச் செருக்கி அமரர் முதல் அனைவருக்கும் இடர்பல விளைத்தார். இவரது கொடுமைகளை அஞ்சி யாவரும் வந்தி யிருந்தார். ஒரு முறை தேவர்கள் செய்த சூழ்ச்சியால் திலோத்தமை என்னும் தெய்வ மங்கையைத் தனியே கண்டார். அந்தப் பேரழகியைப் பார்த்ததும் ஆசை மீதூர்ந்து இருவரும் ஒருங்கே விழைந்தார். “உங்களில் ஒருவருக்கே இசைவேன்; 'ஒருவருக்கார் இணங்கேன்’” என்று அந்த அணங்கு பிணங்கி நின்றாள். என்றும் அன்போடு இணைந்து வந்த இவர் அன்று மாறுபட்டுப் பேராட நிரந்தார். ஒருவரை ஒருவர் கொன்று கொலைக்க முண்டு கொடும் போர் பூண்டார்; இருவரும் ஒருங்கே மாண்டார்.

“முராரியை முராரிநாபி முளரிவாழ் முனியை முக்கட்
முராரியை நோக்கி முன்னாள் புரிபெருந் தவத்தின் மிக்கார்
சுராரிகள் தம்மில் சுந்தோபசுந்தர் என்று இருவர் தங்கள்
திராரி ஏவலினால் வந்த திலோத்தமை தன்னைக் கண்டார்.
காண்டலும் அவள்மேல் வைத்த காநலால் உழந்து நெஞ்சில்
சுண்டிய துயரத்தோடும் இந்நாடும் நயந்த போழ்து அப்
பூண்டகு பொலிவினாள் தன் பொருட்டமர் தம்மில் பூண்டு
மாண்டனர் என்னும் வார்த்தை மாநிலம் அறியான்றே.” (2)

இவரது சரித நிலை இதில் அறியலாகும். அரிய திறலும் பெரிய வரபலங்களும் உடைய இந்தச் சகோதரர்கள் ஒரு பெண்ணின் பொருட்டுத் தம்முள் மாறாய் வெம்மை மீறி மூண்டு பொருது மாண்டார் ஆதலால் ஈண்டு உவமையாய் வந்தார்.

தம்தோள்வலி மிக்கவர் தம்ஒரு தாய் வயிற்றின் வந்தோர் மடமங்கை பொருட்டு மலைக்கலுற்றார்.

வாலி சுக்கிரீவர்களை இங்ஙனம் வரைந்து குறித்திருக்கிறார். இங்கே மடமங்கை என்றது சுக்கிரீவன் மனைவியாகிய ருமையை. அவளை வாலி வலிந்து கவர்ந்து வைத்துக் கொண்டுள்ளதை அனுமான் *முன்னமே இராமனிடம் உரைத்திருக்கிறான்.

இந்தப் போராட்டத்தில் தம்பி இழந்திருக்கும் பரிதாப நிலையையும், தமையனுடைய அநீதியையும் கூர்மையாக ஓர்ந்துணர் மங்கை பொருட்டு மலைக்கலுற்றார் என இங்ஙனம் குறித்தார். மூண்ட மலைவின் நிலைமை தெரிய வந்தது.

முன்பு ஒரு மங்கை பொருட்டாகப் போராடி மாண்டிருத்தலால் சுந்தரபாப சுந்தரை இங்கே நேரே காட்ட நேர்ந்தார்.

அந்தத் தானவர் சகோதரரை இந்த வானர சகோதரருக்கு உவமை கூறியது உரிமை வலிமை பெருமை வீர பராக்கிரமம் முதலிய பலவகை நிலைகளிலும் நிறை ஒத்திருத்தல் கருதி.

இங்ஙனம் பிறப்புரிமையான அன்பு உள்ளே பெருகியிருத்தலால் அண்ணனது உரத்தில் குருதியைக் கண்டதும் கண்ணீர் சொரிந்து மண்ணில் விழுந்து தம்பி உயிர்உருகிச் சேர்ந்தான்.

உதிர சம்பந்தம்.

பிறவிப் பாசம் உயிர்களைப் பிணித்திருக்கும் பிணிப்பு அநிசய நிலையாயுள்ளது. எத்தகைய வலிய சித்தத்தையும் அது எனினே தேபேதித்துவிடுகின்றது. வன்கண்ணரும்மென்கண்ணர் ஆகின்றனர்.

துரியோதனன் மிகவும் கொடிய நெஞ்சினன். தன் தாயாதி களான பாண்டவர் மேல் அவன் முண்டிருந்த பகைமை யாண்டும் யாரிடமும் காண்டல் அரிது. நஞ்சு ஊட்டியும், தீ மூட்டியும், காட்டுக்கு ஒட்டியும் அவரை அவன் படுத்தியிருக்கும் பாடு ஒரு

* இந் தூல் பக்கம் 2328 வரி 14 பார்க்க.

பெரிய பாரதம் ஆய் நீண்டது. என்றும் யாதும் இரங்காத வன் கண்ணான அவன் போர் மூண்ட பதினெட்டாம் நாள் இரவில் எதிரிகளுடைய பாசறையில் அகவத்தாமன் கரவாகப் புகுந்து பல படு கொலைகள் செய்தான். அந்தக் கொடிய கொலையில் பஞ்ச வருடைய ஐந்து குழந்தைகளையும் அவன்கொன்று தொலைத்தான்.

அந்தப் பாலருடைய தலைகளைக் கண்டதும் துரியோதனன் அலறி அழுதான். தனக்கு இதம் புரிந்த குருவின் மகன் என்றும் எண்ணாமல் அவனை இகழ்ந்து வைத்தான். உள்ளம் துடித்து அன்று அவன் சொன்ன மொழிகள் அயலே வருகின்றன.

துன்னு பாரதம் தோன்றிய நாள்முதல்
மன்னர் ஓட மலைந்தனை வாளியால்
சொன்ன பாலர் மகுடம் துணித்தது இன்று
என்ன வீரியம்? என்னினைந்து என்செய்தாய்! (1)

இருகுலத்தில் எமக்கும் அவர்க்கும் இங்கு
ஒருகுலத்தினும் உண்டென இலையால்;
குருகுலத்தின கொழுந்தனைக் கிள்ளினை!
வருகுலத்தொரு மாசறு மைந்தனை! (2)

ஆற்றில் நீர்வினை யாடிய நாள்முதல்
காற்றின் மைந்தனென எத்தனை கன்றினைன்!
சாற்றின் என்வினை தான் எனையே சுடக்
கூற்றின் வாய்புகுந்தற்கு என்ன கூற்றையா! (3)

பனைநெடுங்கைப் பகட்டுவெஞ் சேனைகுழ்
இணை தருஞ்சொற் கிளைஞர்கள் யாரையும்
துணைவர் யாரையும் தோற்று நின்றேன்; எனக்கு
இணையர் பார்மிசை யாருளர் எண்ணிலே? (4)

(பாரதம், பதினெட்டாம் போர் 226-229)

கண்ணில்லான் மகன் கண்ணீர் சொரிந்து இவ்வண்ணம்பேசி யிருக்கிறான். பிறவி வாஞ்சை அவன் உயிரை உருக்கியிருக்கும் நிலைகளை உரையில் காண்கின்றோம். என்வினை எனையே சுடக் கூற்றின் வாய்புகுந்தேன் இனி என்ன பேச்சு? என்று அவன் உள்ளம் சலித்துள்ளது ஊன்றி உரை வுரியது. [மரண காலத்தில் மனித இயல்பு பிழைகளை நினைந்து பெரிதும் மறுக நோக்கின்றது.]

பகழியைப் பார்த்தது.

உரிமைப் பாசத்தால் உயிர் உருக, நேசத் தாரைகளைக் கண்கள் சொரியத் தம்பி நெடுநிலம் சேர்ந்தான். அடுகணையைப் பறித்த அண்ணன் அதனை ஒடித்து எறிவேன் என்று கடுத்து முயன்றான்; முடியவில்லை. நெடிதுதிக்கத்துநெஞ்சம்கொதித்தான்.

கடலைக் கலக்கி யுள்ளவன்; மேரு மலையையும் அசைக்க வல்லவன்; அத்தகைய அருந்திறலாளன் உடலில் பாய்ந்த அம்பின் அடலை வியந்து "இந்த அதிசயமானது யாருடையது?" என்று பேரினை அறிய அவாவி அதி தீரமாய் முண்டு முயன்று சிறிது நேரே ஈர்த்தான். பேரைப் பார்த்தான்.

வெம்மையாக அங்கே அவன் கண்ட நாமத்தைச் செம்மை யாக இங்கே நாம் காண வருகிறோம். காட்சி கருதரிய மாட்சி யாய்ப் பெருகி நின்றாலும் உண்மையை ஒர்ந்து கொள்கின்றோம்.

மும்மைசால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை முற்றும் தமமையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதத்தைத்தானே இம்மையே எழுமைநோய்க்கு மருந்தினை இராமன் என்னும் செம்மைசேர் நாமத்தனைக் கண்களில் தெரியக்கண்டான்.

இல்லறம் துறந்த நம்பி எம்மனோர்க் காகத் தங்கள் வில்லறம் துறந்த வீரன் தோன்றலால் வேத நூலில் சொல்லறம் துறந்தி லாத சூரியன் மரபும் தொல்லை நல்லறம் துறந்தது என்னு நகைவர நாணுட் கொண்டான்.

ராம என்னும் பெயரை அம்பில் கண்டதும், வாலி வருந்தி நகைத்ததும், இரங்கி நாணியதும், உளைந்து நொந்ததும், இங்கே விழைந்து நோக்கி அரிய பல நிலைமைகளை நாம் உணர்ந்து நிற்கின்றோம். பாய்ந்த பகழியில் தோய்ந்துள்ளது ஆய்ந்து கொள்ள நேர்ந்தது.

பேரின் பெருமை.

இராம நாமத்தின் மகிமையை அதிசய பாவசராய்க் கவி இங்கே துதி செய்திருக்கிறார். அந்தக் கவிச் சக்கரவர்த்தி அன்று கண்களால் கண்ட பெயரை உலகம் எல்லாம் என்றும் எண்களால் கண்டு கொள்ள நம் கவிச் சக்கரவர்த்தி காட்டியிருக்கும் காட்சி கருதியுணருந்தோறும் உறுதி பெரிதும் உடையதாய் உவகை

சுரந்து வருகின்றது.] பேரின் சீர்மையும் நீர்மையும் கூர்மையான மொழிகளால் குறிக்கப் பட்டுள்ளன. இரண்டு எழுத்துக்களால் அமைந்த பேரைப் பல வகையங்களால் விளக்க நேர்ந்தது அதன் நிலைமை தலைமைகளை உலகம் நலமாக ஓர்ந்து காண வந்தது.

மும்மைசால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரம்;
தம்மையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதம்;
இம்மையே எழுமை நோய்க்கு மருந்து.

என இங்ஙனம் திருந்திய விழுமிய மொழிகளால் இராம நாமத்தின் தகைமையை விளக்கி யருளிஞர். இந்தப் புனித நாமம் மணித சமுதாயத்திற்கு மாத்திரம் அன்று அமரர் முதல் அனை வருக்கும் இனிய தாரகமாய் மருவியுள்ளது என உரிமையுணர வுரைத்தார். அகிலமும் உய்ய வந்த அமிர்த நீர்மையது என்றார்.

மும்மை சால் உலகு என்றது மீதலம் துதலம் பாதலம் என்னும் மூவகை நிலைகளில் நிலவியுள்ள உலகங்களை. [தேவர் மனிதர் நாகர் முதலிய யாவரும் உரிமையுடன் செபித்து உய்தியடையும் படி இனிய மறையாய் இராம நாமம் தனி அமைந்துள்ளது என்பார் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரம் என்றார்.]

[தனிப் பெரும் பதம் என்றது இரு பொருள் தொனித்து நின்றது. பரமபதம் என வைகுண்டத்தையும், இனிய பதம் எனப் பேரின் சொல்லையும் கருத வந்தது.]

தன்னை நினைந்த அன்பர்க்குத் தனது திவ்விய சாரூப நிலையைத் தந்தருளும் பெருமாளாகிய திருமாலே இராமனாய் இங்கு வந்திருத்தலால் இந்தப் பேராளனுடைய நாமம் யாருக்கும் எளிதாய் அரிய பதவியை அருளி வருகின்றது.

அல்லல் உலகை ஆதரித்து அருளும் பொருட்டுத் தொல்லை மூல நிலைகள் எல்லாம் துறந்து எல்லை கடந்து இறங்கி வந்துள்ள மையால் இராமன் போலவே இவனது நாமமும் சிவகோடிகளுக்கு யாண்டும் இனிய சேமமாய் எளித்த இதம் புரிந்தருள வின்றது. மணித இனமாய்ப் புனித நலம் பொழிகின்றது.

[திருமாவின் திவ்விய உருவத்தை மருவிப் பரம பதத்தில் என்றும் நித்திய முத்தராய் நிலைத்திருக்கச் செய்யும் என்பார் “ முற்றும் தம்மையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதம் ” என்றார்.] உரிய பதம் நல்கும் அரிய பெரிய பேறு அறிய வந்தது.

சாலோகம், சாமீபம், சாளுபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்தி நிலைகளுள் முடிவான உத்தமபதவியில் வைத்தருளும் என்பதாம்.

எழுமை நோய் என்றது எழுவகையான பிறவித்துயரங்களை. தேவர் மனிதர் மிருகம் பறவை ஊர்வன நீர் வாழ்வன தாவரம் எனப் பிறவிகள் எழுவகைகளாய் அமைந்துள்ளன [இந்தப் பிறவிகளுள் அகப்பட்ட உயிர்களுடைய துயரங்களை ஒருங்கே நீக்கி உய்தி புரிந்தருளுதலால் எழுமை நோய்க்கும் மருந்து என்றார்.]

தேவர் முதலிய சீவகோடிகள் யாவருக்கும் பிறவித் துன்பங்களை நீக்கிப் பேரின்பம் அருள வல்லது என இப் பேரின் பெரு மகிமை கருதி யுணர் வந்தது.

[ஆன்மாக்களுக்கு என்றும் அந்தரங்க உரிமையுடையது; முத்தி நலம் தருவது; பிறவிப் பிணி தீர்ப்பது என்னும் உண்மைகளை முறையே உணர்ந்து நிறை தெளிந்து நேர்ந்து கொள்ள முலமந்திரம், தனிப் பெரும் பதம், மருந்து என நிரலே குறித்தார்.]

[ஆதி முதல் அதி ரகசியமா வீருந்து அதிசய மகிமைகளை அருளி வருதலால் முலமந்திரம் என முதலில் அந்நாமத்தின் கோலம் தெரிய வுரைத்தார்.] பின்பு அதன் குண நலங்களை விளக்கினார். அரியபல பதவிகளை அருள வல்லது பொருளறியவந்தது.

[இம்மையே என்றது இப் பிறவியிலேயே எல்லாத் துயரங்களையும் நீக்கி உயர்ந்த பேரின்ப முத்தியையும் உதவி அருளும் என்பதாம்.] இம்மை உம்மை அம்மை என எம்மையிலும் இன்பம் தரும் தன்மையுடையது என நன்மை காண நின்றது.

“நன்மையும் செல்வமும் நாளும் நல்குமே;
தின்மையும் பாவமும் சிதைந்து தேயுமே;
சென்மமும் மரணமும் இன்றித் தீருமே;
இம்மையே ராமஎன்று இரண்டு எழுத்தினால்.”

என இராமாயணத்தின் முதலில் பாயிரமாய் வந்துள்ள இது இங்கே சிந்திக்கத் தக்கது. மும்மைசால் என்னும் இப் பாசுரத்தை அடியொற்றி இப்பாடல் வந்திருத்தலை நாடி அறிந்து கொள்ளலாம்.

பொருள் புகழ் முதலிய இகலோக நலங்கள் முழுவதும் அருளுகின்றது; பழிபாவங்களை அடியோடு ஒழிக்கின்றது; சன்னமரணங்களை நீக்கிப் பாம பதத்தை இனிது நல்குகின்றது என

அந்தப் பேரின் சீர்மையை யாவரும் இங்ஙனம் பாராட்டி வருகின்றனர். இன்ப நலம் அருளுவதில் அன்பு புரிகின்றனர்.

இராம நாமத்திற்கு இவ்வளவு மகிமை எப்படி வந்தது? இந்தப் பெயரையுடைய மூர்த்தி அமுத குண சாகரமாய்ப் புண்ணிய சீலங்கள் நிறைந்திருத்தலால் பேரை எண்ணுகின்றவரும் உச்சரிக்கின்றவரும் அவனைக் கருத நேர்கின்றனர்; புனிதமான அந்தப் பாவனையால் சீவர்களுடைய பாவங்கள் ஒழிகின்றன; புண்ணியங்கள் விளைகின்றன; எண்ணரிய இன்ப நலங்கள் உளவாகின்றன. அரிய விளைவுகளுக்கெல்லாம் உரிய மூல மந்திரமாய் இந் நாமம் மருவியிருக்கின்றது.

தேவ நாமங்கள் திவ்விய மகிமைகளை யுடையமையால் சீவர்களுக்கு அவை உய்தி நலங்களை உதவி வருகின்றன.

சிவாய நம:

குமாராய நம:

நாராயணாய நம:

என்னும் இவை பஞ்சாட்சரம், சடாட்சரம், அட்டாட்சரம் என அரிய மந்திரங்களாய் முறையே அமைந்து பெரியோர்களால் உரிமையுடன் போற்றப் பட்டு வருகின்றன. சிவன் திருநாமாலின் திரு நாமங்களை மருவி யுள்ளமையால் இம் மந்திரங்கள் அரிய மகிமைகளை அருளுகின்றன.

சிவாய நமஎனச் சித்தம் ஒருக்கு
அவாயம் அறவே அடிமைய தாக்குச்
சிவாய சிவசிவ என்றென்றே சிந்தை
அவாயம் கெடநிற்க ஆனந்தம் ஆமே. (1)

சிவசிவ என்கிலர் தீவினை யாளர்;
சிவசிவ என்றிடத் தீவினை மாளும்;
சிவசிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவர்;
சிவசிவ என்னச் சிவகதி தாமே. (திருமந்திரர்)

சிவாய நமஎன்று சிந்தித் திருப்போர்க்கு
அபாயம் ஒருநாளும் இல்லை—உபாயம்
இதுவே மதிஆதம்; அல்லாத எல்லாம்
வீதியே மதியாய் விடும். (நல்வழி)

ஆறு எழுத்து அடக்கிய அருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி, (திருமுருகாற்றுப்படை)

முடியாப் பிறவிக் கடலில் புகார்; முழுதுங் கெடுக்கும்
மிடியால் படியில் விதனப்படார்; வெற்றி வேற்பெருமான்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமாள் அவுணர் குலம் அடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமாள் தீருநாமம் புகல்பவரே.

(கந்தர் அலங்காரம்)

குலம் தரும்; செல்வம் தந்திடும்; அடியார்
படுதுய ராயின எல்லாம்

நிலம்தரம் செய்யும்; நீள் விசும்பு அருளும்;
அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்;

வலம்தரும்; மற்றும் தந்திடும்; பெற்ற
தாயினும் ஆயின செய்யும்;

நலம்தருஞ் சொல்லை நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராயணு என்னும் நாமம்.

(பெரிய திருமொழி)

திருமுலர், ஒளவையார், நக்கீரர், அருணகிரிநாதர், திரு
மங்கையாழ்வார் மேலே குறித்த மந்திரங்களை இவ்வாறு விபந்த
துதித்திருக்கின்றனர். ஒதி யுணர்ந்து தாங்கள் கண்ட அனுபவ
வுண்மைகளை உலகம் தெளிந்து கொள்ளப் போதித்துள்ளனர்.

[இத்தகைய அரிய தேவ நாமங்களினும் மனித உருவில் வந்
துள்ள இராமநாமம் எல்லார்க்கும் எளிமைபாய் இனிமை சாந்து
வருகின்றது. எந்த மதவாதிகளும் இதனைத் தமது சொந்தமாக
உவந்து கொள்ளுகின்றனர். குமரி முனை முதல் இமயமலை வரை
யும் இது அமைதியாய்ப் பரவியுள்ளது. நாளும் நியமமாக இராம
நாமத்தை எங்கணும் செபித்து வருகின்றனர். வைகலும் அனை
யான் பேரினூல் இடையூறு பெயர்கின்றது என முன்னம் வசிட்ட
முனிவர் * கூறியுள்ளதும் இங்கே கூர்ந்து ஒர்ந்து கொள்ள
வுரியது. அரிய மந்திரமாகப் பெரியோர்கள் இதனை உரிமை
யுடன் உவந்து பேணி வருகின்றனர்.]

[அரசியல் துறையில் மருவியிருந்தும் காந்தியடிகள் தினமும்
தமது பிரார்த்தனையில் ராம், ராம், ராம் என்று இராமநாமத்தைப்
பேரார்வத்தோடு கீர்த்தனம் செய்து வருவதைப் பார்த்து வரு
கின்றோம். எல்லா இடையூறுகளையும் நீக்கித் தம் சித்தத்திற்கு

* இந் நூல் பக்கம் 496, வரி 14 பார்க்க.

(மிசுந்த உப சார்தியை இந்நாமம் அளித்து வருவதாக அந்த அருளாளர் பேசி வருவதை அனைவரும் வியந்து மகிழ்கின்றனர்.)

“ராம நாமமே கற்கண்டு—அதன்
ரசம் அறியார் உளம் கற்கண்டு”

என்னும் பழமொழி இம் மந்திரம் அருள் நலமுடைய புனித நிலையது என்பது தெளிய வந்தது.

நெடியகடலைக் கடந்து அரியபல காரியங்களை ஆற்றிமீண்டது யாவும் இராமநாமத்தின் மகிமையினால்தான் என்று அனுமான் உழுவலன்புடன் உள்ளம் உருகி உரைத்திருக்கிறான்.

தாழ்ந்த நிலையில் வேடுவனாயிருந்தவரும் இந்த நாமத்தை உச்சரித்தே சிறந்த தபோதணராய் வால்மீகி என்னும் பெயரால் உயர்ந்து விளங்கி அரிய பெரிய காரியத்தை இயற்றியிருக்கிறார்.

“கூலந்தம் ராம ராமேதி மதுரம் மதுராஷ்டிரம்
ஆருஹ்ய கவிதா சாகாம் வந்தே வால்மீகி கோகிலம்.”

“கவியாகிய கிளையில் அமர்ந்து ராம ராம என்று மதுரமான மொழிகளை என்றும் இனிமையாக் கூவிக் கொண்டிருக்கிற வால்மீகி என்னும் குயிலை வணங்குகின்றேன்” என அறிஞர் இங் னனம் வாழ்த்தியிருத்தலால் அவர் இந்த மந்திரத்தைச் செபித்து அரியபதவியை அடைந்துள்ளமை அறியலாகும்.]

[பரமபத நிலையிலுள்ள அரி நாமத்தினும் அவதார நிலையிலுள்ள இராம நாமம் மனித சமூகத்திற்கு உரிமை மிக வுடையது.

மண்ணையும் விண்ணையும் காத்தருளத் தரும் வீரனாய்க் கருணை சுரந்து வந்திருத்தலால் இந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியின் பெயர் எண்ணரிய இவ்வ நலங்களை நல்கும் கண்ணிய மந்திர மாய்த் திகழ்ந்துள்ளது. அமரரும் ஆர்வமுடன் போற்றுகின்றனர்.]

உமாதேவியார் ஒருமுறை சிவபெருமானை நோக்கி அருமறை ஒன்றை உரிமையுடன் உசாவினார்; அக்கேள்வி அயலேவருகின்றது.

உமை வினவியது.

“கேனோ பாயேந லகுநா விஷ்ணோர் நாம ஸஹஸ்ரகம்
பட்யதே பண்டிதைர் நித்யம் ச்ரோதும் இச்சாம்யஹகம்ப்ரபோ.

“அரசே! அரியின் ஆயிர நாமங்களையும் இலகுவாகச் சொல்லி முடித்தற்கு எந்த உபாயத்தை ஞானிகள் செய்து வருகின்றனர்?” என அம்மை இவ்வாறு வினவவே இறைவன் இதற்கு உடனே பதில் உரைத்தார்.

சிவன் அருளியது.

“ஸ்ரீராம ராம ராமேதி ரமேராமே மனோரமே
ஸஹஸ்ர நாமதஸ் துல்யம் ராமநாம வராதே.” (பாரதம்)

“ராம, ராம, ராம என்று அண்ணன் அவதாரத்தில் அன்பு புரிகின்ற பண்புடையாய்! திருமாலின் ஆயிர நாமங்களுக்கும் ராம என்னும் ஒரு நாமம் சமம் ஆம்” எனப் பரமன் பார்வதிக்கு உபதேசித்ததாக வியாச பாரதத்தில் இங்ஙனம் வந்துள்ளது.

“சம்பு அந்நாள் தன் உமை செவி சாற்றுபூங்
கொம்பனாள் தன் கொழுநன் இராமப் பேர்
பமப நாடழைக்கும் கதை பாச் செய்த
கம்ப நாடன் கழல் தலையிற் கொள்வாம்.”

(இராமாயணம் பாயிரம்)

மேலே குறித்த தேவ ரகசியத்தை இது மேலி வந்திருக்கிறது.

ராம என்று ஒரு தரம் உச்சரித்தால் அது நாராயணாய நம என ஆயிரம் தடவை செபிக்கும் பலனைக் கொடுத்தருளும் என்பது இங்கே வெளிப்பட்டுள்ளது.

சீராமன் பேர்ஒருகால் செப்பின் அது திருமால்
ஓராயிரம் பேருக்கு ஒப்பாமால்—ஓராமல்
நேர்ந்த பிறவிநோய் நீக்கி நிலையருளும்
ஆர்ந்த அமுதம் அது.

அதிசய நலங்களை யுடையது இங்ஙனம் துதி நிலை அடைந்துள்ளது.

தம் காவிய நாயகனுடைய நாம மகிமையை நூலுள் பல இடங்களிலும் கவி விரயமாகக் காட்டி யிருக்கிறார்.

எல்லீரும் இராம நாமமே சொல்லீர்! (கிட்கிந்தா, சம்பாதி48)

என இப் பேரை வானரங்களைச் சொல்லச் சொல்லி முன்பு இழந்து போன சிறகுகள் வளர்ந்து வரப்பெற்று சம்பாதி மகிழ்ந்து போனதும் இங்கே அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பிரணவத்தோடு கூடி எட்டு எழுத்துக்களால் ஆன அந்தச் சில மந்திரத்தினும் இரண்டு எழுத்துக்களாலான இது மூல மந்திரம் எனச் சாலவும் மேன்மையாய் ஞாலம் இன்புற வந்தது.

எல்லாரையும் இன்புறச் செய்யும் இயல்பினது என்பதே ராம என்னும் இந்தப் பதத்தின் பொருளாம். [தனியான ஒரு சொல்லாய் நின்று அரிய பல நலங்களை நல்கிப் பெரிய பதவிகளை எல்லாம் அருளி வருதலால் தனிப் பெரும் பதம் என இனித்த பொருள் நிலை துணித்துணர வந்தது.] தன்னை நினைத்த உயிர்களின் துயர்களைக் களைந்து நித்திய முத்தியை நல்கி வருகின்றமையின் அரு மருந்து சீவ சஞ்சீவி என இது மேலி நின்றது.

ஆன்மாக்களுக்கு ஆதாரமாய் ஆனந்தம் அருளி வரும் அமைதி கருதி இதனைத் தாரக மந்திரம் என மேலோர் வழங்கி வருகின்றனர். சமய வாழிகளும் யாதொரு பேதமும் பாராமல் இராமனைப் பேரன்புடன் துதித்துள்ளனர். பாவரும் உவந்து புகழும்படி அருமைப் பண்பாடுகள் பெருகியுள்ளமையால் யாண்டும் இராமனை உரிமையாய்ப் பாராட்டி வருகின்றனர்.

திருமகள் எம் பெருமாட்டி மகிழும் வண்ணச்
செழுங்கனியே! கொழும்பாகே! தேனே! தெய்வத்
தருமகளைக் காத்தருளக் கரத்தே வென்றித்
தனுளடுத்த ஒருமுதலே! தருமப் பேறே!
இருமையும்என் உளத்தமர்ந்த ராம நாமத்து
என் அரசே! என் அமுதே! என் தாயேநின்
மருமலர்ப்பொன் அடிவழுத்தும் சிறியேன் அந்தோ
மனந்தளர்ந்தேன் அறிந்தும் அருள் வழங்கிலாயே! (1)

கலைக்கடலே! கருணை நெடுங் கடலே! கானம்
கடந்ததடங் கடலே! என் கருத்தே! ஞான
மலைக்கண் எழுஞ் சுடரேவான் சுடரே அன்பர்
மனத்தொளிரும் சுயம் சுடரே! மணியே வானோர்
தலைக்கணுறு மகுடசிகா மணியே! வாய்மைத்
தசரதன்றன் குலமணியே! தமிழேன் உள்ள
நிலைக்கணுறும் சீராம வள்ளலே! என்
நிலை அறிந்தும் அருள இன்னும் நினைந்திலாயே. (2)

அறம் பழுக்கும் தருவே! என் ஒருவே! என்றன்
ஆருயிருக்கு ஒருதுணையே! அரசே! புவை

நிறம்பழுக்க அழகொழுகும் வடிவக் குன்றே!

நெடுங்கடலுக்கு அணையளித்த நிலையே வெய்ய
மறம் பழுக்கும் இலங்கை இரா வணனைப் பண்டோர்
வாளியினால் பணிகொண்ட மணியே வாய்மைத்

திறம் பழுக்கும் சீராம வள்ளலே நின்

திருவருளேயன்றி மற்றோர் செயலிலேனே. (அருட்பா)

சைவ சீலரான இராமலிங்க சுவாமிகள் இராமனை நினைந்து
உருகி இவ்வாறு ஒரு பதிகம் பாடியிருக்கிறார். பாடல்களில் அவ
ருடைய அன்புரிமையான ஈடு பாடுகள் நாடி அறியவுரியன.

“எந்தை வருக! ரகுநா யகவருக!

மைந்த வருக! மகனே இனி வருக!

என்கண் வருக! எனது ஆருயிர் வருக!—அபிராம

இங்கு வருக! அரசே வருக! முலை

உணக வருக! மலர்குடிட வருக!

என்று பரிவி ளொடு கோசலை புகல—வருமாயன்

சிந்தை மகிழு மருகா! ”

(திருப்புகழ்)

முருகப் பெருமானைய துதித்து மகிழும் அருணகிரிநாதர்
இவ்வண்ணம் இராமனை உவந்து புகழ்ந்துள்ளார். பொருள் புகழ்
புண்ணியம் சேம நலங்கள் எல்லாம் இந் நாமம் நல்கி அருளும்
என்னும் நம்பிக்கை எங்கும் நேமமாய் நிலைத்து வருகின்றது.

காலம் முடியும் கணத்திரா மா எனவே

ஓலம் இடினும் உளமுறினும்—காலன்

புனிதமிகும் அந்தப் புண்ணியனைப் போற்றி

இனிது பணியும் எதிர்.

இன்னவாறு இராம நாமம் ஆன்ம கோடிகளுக்கு அதிகசய
நலங்களை அருளி வரும் என்னும் உறுதி பரவி யிருத்தலால் எந்
நாட்டவரும் இந்தப் புனித நாமத்தைப் பலவகை நிலைகளிலும்
பாடி மகிழ்ந்து இனிது போற்றி வருவது மரபாயுள்ளது.

ரகுபதி ராகவ ராஜா ராம்;

பதித பாவன சீதா ராம்.

என பசனைகளிலும் நியமமாகப் பாடி வருகின்றனர்.

இவ்வண்ணம் எவ்வழியும் இப் புண்ணிய நாமத்தை எண்ணி
ஏத்தி உலகம் யாண்டும் உவந்து புகழ்ந்து வருகின்றது.

ராமன் இராமன் ஆனது.

ராமன் என்பது வடமொழிப் பெயர். ரகரம் தமிழில் மொழி முதலாய் வராதது; ஆகவே இகர வுயிர் எய்தி இராமன் என வந்தது. இரண்டு எழுத்து முன்ற ஆயது இயலுரிமைகருதி.

ரவ்விற்கு அம்முதல் ஆமுக குறிலும்;
லவ்விற்கு இம்முதல் இரண்டும்; யவ்விற்கு
இய்யும் மொழிமுதல் ஆகிமுன் வருமே. (நன்னூல், 148)

என்னும் இயல் விதிக்கு இந்நாமம் உயருரிமை ஆயது.)

இராமானுச கவிராயர் என்பவர் இற்றைக்கு எழுபது ஆண்டு களுக்கு முன்னர் இருந்தவர். சிறந்த புலவர். இலக்கணங்களை நன்கு கற்றவர். இவர் ஒரு நாள் மாம்பழக்கவிராயரைப் பார்க்கப் போயிருந்தார். அவர் இரண்டு கண்களும் தெரியாத அந்தகர் ஆதலால் வந்த இவரை “யார்?” என்று இனம் தெரியக் கேட்டார். இவர் “இராமானுசன்” என்றார். “ராமானுசன் என்பது சரி; இன் முன் வந்தது?” என இலக்கண விதியைக் குறித்து அவர் விரயமாக வினவினார். இவர் உடனே “மாம்பழத்தின் சுவையை விரும்பித்தான்” என்று சுவையாகப் பதில் சொன்னார். இது லுள்ள நயம் தெரிக. மதி நலம் சரந்த கவிஞர்களிடமிருந்து சுவை நலம் கனிந்த மொழிகள் வெளி வருகின்றன.

ராம என்னும் நாமம் இந்த வீர வள்ளலுடைய அம்புகள் தோறும் அடையாளமாகத் தீட்டப் பட்டுள்ளது என்பதை இங்கே காட்டியுள்ளதால் கண்டு தெளிகின்றீராம். இயல்பாகவே தெய்வ மந்திரங்களுடைய கணைகள் இந்தத் திவ்விய நாமத்தையும் தழுவி யுள்ளன. இராமபாணம் எவ்வழியும் அதிசய நிலையது.

வாவி நாணி நகைத்தது.

வாளியில் பெயரைப் பார்த்ததும் யாளிப்பால் அலமந்து கிடந்த அவன் அதிசயித்து மதி மயங்கினான். “ஆ! அந்தப் புனித மூர்த்தியா இந்தப் புலைக் கோலை புரிந்தது?” என்று நெஞ்சம் கடுத்து நெடிது கொதித்துக் கடிது பதைத்தான். நிலைமை தலைமை களை நினைந்து பல பல எண்ணிப் பரிந்து துடித்தான்.

இல்லறம் துறந்த நம்பி வில் அறம் துறந்தான் என்பதில் எவ்வளவு பரிவும் பண்பும் அறிவும் நிறைந்துள்ளன! கருதியுணரின் உள்ளத்தின் உரிமையும் பெருமையும் அருமையும் தெளிவாம்.

அரசு முறை துறந்து வன வாசம் வந்து மனைவியை இழந்து மறுகியுள்ள நிலைமைகளை எல்லாம் நினைந்து வந்திருக்கின்ற நெஞ்சின் உரிமைகள் இங்கே உரைகளில் ஒளி செய்து நிற்கின்றன.

இருதயத்தில் மருவியுள்ள அரிய பெரிய தகைமைகள் பரிவான மொழிகளால் தெளிவாக வெளி வந்துள்ளன.

[கொடிய சடுகணையைத் தன் மார்பில் தொடுத்துப் படுகொலை புரிந்திருந்தும் இழிவான பழிமொழியை யாதும் பேசாமல் இல் அறம் துறந்த நம்பி என்று உள்ளம் கருதி உருகியுள்ளமையால் அந்த அருந்திறலமைதியையும் பெருந்தகைமையையும் பண்பாட்டையும் நினைந்து நினைந்து நாம் நெஞ்சம் உருகுகின்றோம்.]

மாண வேதனையிலும் மன நிலை குலையாமல் மதிநலம் மருவியிருப்பது அதிசயம் ஆகின்றது [இராமன் சானகியை இழந்துள்ளதை அறிந்து அம் மாணவீரன் மறுகி யிருந்த நிலை நணுகி அறிய வந்தது. யாண்டும் அன்புரிமை பூண்டு துகிசெய்து வந்தவன் விதி செய்த சதியால் ஈண்டு மாண்டு பட நேர்ந்தான்.]

தன் இல்லாளைக் கவர்ந்து போன அந்தப் பொல்லாத கள்ளனைக் கொல்லாது விட்டுள்ளதே வில்லுக்கு இழுக்கு; அத்துடன் ஒரு நல்லாணை மறைந்து நின்று கொன்றது கொடிய பழியாயது என நெடிது கவன்று நெஞ்சு நொந்திருக்கின்றான்.

வில்லுக்கு அறம் ஆவது போர் முறையில் நீதி நெறி தவறாமல் நிலைத்து வருதல். யாண்டும் தரும நிலையமாய் மருவி வந்த கோதண்டம் ஈண்டு நிலை தவறிக் கொலை புரிந்துள்ளது.

உலகில் உள்ள வில்லாளிகள் எல்லாருக்கும் வீரதருமத்தை நேரே நடந்து காட்ட வந்துள்ளவன் இங்கே வாரமாய்மாறுபட்டுக் கோரம் கொண்டு நின்றலால் அந்நிலை நெடிய துயரமாய்க் கொடிய கவலையை விளைத்தது.

[உள்ளம் கொதித்து உயிர் வேதனை மண்டி நின்றாலும் எள்ளல் யாதும் கூறாமல் வாலி உள்ளே எண்ணியுள்ளது நம் உள்ளத்தை உருக்கி உணர்வைக் குலுக்குகின்றது. நம்பி வில்லறம்

துறந்தான் என்றதில் அவனது அன்பின் நல்லறத்தையும் சொல்ல
றத்தையும் கண்டு துளங்கி நிற்கின்றோம். கோபம் மூண்டுவெறுத்து
வைய வேண்டிய இடத்தில் பரிதாபம் கொண்டு பரிந்திருக்கிறான்.]

தருமவான், நீதிமான், சத்திய சீலன், உத்தம வீரன் இவ்
வாறு செய்ய நேர்ந்தானே! ஐயோ! என்ன பழி இது! என உன்னி
உளைந்தான். குல மரபையும் குடிப் பிறப்பையும் நினைந்து மறுகி
னான். ஆதிமுதல் நீதி நிலையமாய் நிலைத்து வந்த சூரிய குல வம்
மிசம் இன்று இங்கே நேர்ந்த காரியத்தால் முழுதும் பழுது பட
நேர்ந்ததே! என்று பரிவு மீதுர்ந்து வினைவினைவை ஓர்ந்து நினைவு
கூர்ந்து நெடிது நாணினான். உரிமை உள்ளம் உளைந் துழன்றது.

நகைவர நாண் உட்கொண்டான்.

வாலியினுடைய நகையையும் நாணத்தையும் இங்கே தொகை
யாகக் காணுகின்றோம். வெளி வருகின்ற காட்சிகள் உள்ளத்
தைத் திறந்து காட்டுகின்றன. உணர்ச்சிகளை உலட்டு கின்றன.

ஈண்டுச் சிரித்தது ஏன்? அதன் கருத்து என்ன? மாண
துன்பம் மண்டிக் கடுங்கோபம் மூண்டுள்ள இடத்தில் நகைப்பு
வந்தது வியப்பாய்வுள்ளது. சாதாரண மக்களிடம் காண முடியா
ததை அதிசய புருடர்களிடம் விதி காட்டி யருள்கின்றது. ஆபத்
துக் காலத்தில் ஒருவன்பால் நிகழுகின்ற சொல்லும் செயலும்
அவனுடைய உண்மையான நிலைமை தலைமைகளை சிறை செய்து
உணர்த்துகின்றன. வேதனைகளில்சோ தனைகள் வெளி வருகின்றன.

இராமனை வாலி அதி மேன்மையாக மதித்துள்ள நிலைகளை
முன்னம் தன் மனைவியிடம் அவன் சொன்ன மொழிகளிலிருந்து
நாம் தெளிவாக அறிந்துகொண்டுள்ளோம்.

[சீவகோடிகள் உய்ய வந்தவன்; தேய்வ நீர்மையன்; அதிசய
வீரன்; அரசகுல நீதிமான்: அறத்தின் ஆழியான் என இன்னவாறு
பரம புனிதனாகக் கருதிப் பாராட்டியிருந்தான் ஆதலால் இங்கே
செய்த கொடிய அநீதியைக் கண்டதும் குலைதுடித்து நின்றான்.
புண்ணிய மூர்த்தி என்று யாண்டும் துணிவாகத் தான் எண்ணி
வந்த அவன் ஈண்டு இவ்வாறு ஆயினானே! என்று வியந்து
சிரித்தான். சிரிப்பில் எரிப்பும் இகழ்ச்சியும் குறிப்பாயுள்ளன.]

அரசகுல திலகனான பெரிய தலைவன் இப்படிச் செய்தால்
இனி உலகில் மற்றவருடைய இழி நிலைகளைப்பற்றிப் பழி கூறுவ
தால் யாது பயன்? என்று வேதனை நீய்டு மறுகி நகைத்தான்.

தான் போருக்கு எழுந்த பொழுது தன் மனைவி தாரை தடுத்துக் கூறியன யாவும் உண்மையாயினவே! என அவளுடைய அறிவுரைகளைப் பெரிதும் புகழ்ந்து குறுநகை கொண்டான்.

“பேதைமையான பெண் புத்தியினால் பிழை பேசினிட்டாய் பாதகி! என்று மகா மேதைபோல் அவளை வாயடக்கி வந்தேன்; வீணே மாய நேர்ந்தேன்!” என்று தன் மதிக்கேட்டை நினைந்து நொந்த நிலையையும் நகை புனைந்து காட்டியுள்ளது.

நல்ல தூயவன் என்று நம்பி யிருந்தவன் பொல்லாத தீயவனாய்ப் பொருந்தி நின்றானே! என வருந்தி யுள்ளான். தனக்கு நேர்ந்த முடிவையும் முடிந்த வகையையும் நினைந்த அளவில் நகை வினைந்தது. சினத்தின் சிரிப்பு மனத்தை மதிக்க வந்தது.

நகை, பெருமித நிலையை விளக்கியது.

நாணம், பெருந்தகைமையை உணர்த்தியது.

[கொடிய துயரத்தில் வினைந்த இனிய சிரிப்பு அவனது அரிய கம்பீரத்தின் ஒளியாய் வெளி மிளிர்கின்றது. நகையை அடுத்து வந்த நாணம் உயிரின் உயர் மணமாய் ஒளி புரிகின்றது.]

நாணம்.

[தீமையான காரியங்களில் உள்ளம் கூசி ஒடுங்குதல் நாணம் என வந்தது. இது மேன்மையான ஆன்ம குணம். இதனையுடைய வரே விழுமிய குலமக்களாய் ஒளி மிகுந்து வருகின்றனர். நாணம் இல்லையானால் அந்த மனித வாழ்வு சுனமாய் இழிந்துபடுகின்றது. பழிபாவங்களை அஞ்சி ஒதுங்கிப் புகழ் புண்ணியங்களை விழைந்து பேணிவருவதே நாணின் செயலாய் அமைந்துள்ள மையால் குண நலங்களுள் இது தலை சிறந்து விளங்குகின்றது. இந்தத் தன்மை அமைந்த அளவு மனிதன் நன்மை அடைந்து வருகிறான். உயிர் வாழ்வைப் புனிதம் ஆக்கி எவ்வழியும் இனிமை சுரந்து வருதலால் இச் செயலிய நீர்மை திவ்விய நிலையில் திகழ்ந்துள்ளது.]

ஊண் உடை எச்சம் உயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல

நாணுடைமை மாந்தர் சிறப்பு.

(குறள், 1012)

நாணம் உடையவனே மனிதன் என்னும் தகுதியை அடைகின்றான் என்றமையால் அதன் நிலைமை நீர்மைகளை அறியலாகும்.

[இந்த அருமைப் பண்பு வாலியிடம் மருவியுள்ள உரிமையைக் கருதி மகிழ்கின்றோம். இராமனுக்கு நேர்ந்த பழியை நினைந்து இங்கே அவன் நாணி யிருக்கிறான். இது எவ்வளவு பெருந்தன்மை! எத்துணை மாண்பு! உய்த்துணர் வேண்டும்.]

* பிறர்பழியும் தம்பழியும் நாணுவார் நாணுக்கு உறைபதி என்னும் உலகு. (குறள், 1015.)

இந்த அருமைத் திருவாக்குக்கு வாலி இங்கே உரிமையாயுள்ளமை உணர்ந்து கொள்ள வரியது. மாண வீரன் என்று யாண்டும் பெருமைபெற்று வந்தவன் ஈண்டுத் தனது நாண நீர்மையை ஞாலம் தெரிய நன்கு காட்டியிருக்கிறான்.

[யாதொரு பழியும் தம்பால் நிகழாமல் பாதுகாத்தலும் ஏதேனும் நேர்ந்த வழி நெஞ்சம் துடித்து அயர்த்தலும் குலமக்கள் இயல்பாம். அங்கனம் தம் பழி போல் பிறர் பழியையும் கருதி நாணுவது மேலான விழுமிய நிலையாம். அந்த மேன்மையான பான்மையை வாலியிடம் கண்டு ஈண்டு வியந்து நிற்கின்றோம்.]

நகைத்து நாணியது அவனுடைய அதிசய நிலைமையைத் துணக்கி உலகம் துதிசெய்யும்படி நின்றது. அயலார் இளிவுறின் அதற்கு அளிபுரிந்து நாணுவது உயர் பெருந்தகைமையாய் ஒளி மிகுந்து நம் உள்ளங்களை உவகையுறுத்துகின்றது. சிறந்த வீரர்களிடம் உயர்ந்த நீர்மைகள் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

ஏறெக் கோள் என்னும் சிற்றரசன் இற்றைக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இந் நாட்டில் இருந்தான். அவன் நல்ல உபகாரி. பிறருடைய எளிமையைக் காணின் அவன் உள்ளம் நாணி ஒல்லையில் உதவி யருளுவான்.

“பிறர் கையறவு தான் நாணுதலும்
படைப்பழி தாரா டைந்தினன் ஆகலும்” (புறம், 157)

என அவனது இயல்பையும் திறலையும் இளவேயினி என்பவர் இங்ஙனம் உயர்வாக உவந்து புகழ்ந்திருக்கிறார்.

* பிறர்க்கு நேர்ந்த பழியையும் தமக்கு நேர்ந்ததாகக் கருதி நாணுவாரை நாணுக்கு உறையுள் என்று உலகம் பேணி நிற்கும் என்பதாம். உறைபதி = தங்குகின்ற இடம். பிறர் இழிவுறக்காணின் மேலோர் வருந்துவர் என்பது கருத்து. சிறந்த மேன்மக்களுடைய நிலைமையை இஃது உணர்த்தி நின்றது. உயர்ந்த பெருந்தகைமை ஒளிபுரிந்ததுள்ளது.

இந் நாட்டிலிருந்த முன்னோர்களுடைய பண்பாடுகள் பல நம் காவியத்தில் இடையிடையே தோன்றி இன்பம் தருகின்றன.

வாலியினுடைய பெருமித நீர்மைகள் எவ்வழியும் சீர்மை சுரந்து சிறந்து திகழ்கின்றன. தன்னைக் கொலைபுரிந்துள்ளவன் மீதும் அவன் கிளை பிரியாது நின்று வருவது வென்றி தருவதாம்.

“உயர்ந்த குலவீரனாயிருந்தும் இப்படி மறைந்து நின்று இழிந்த செயலைச் செய்தானே! இந்த இழிவு அவனுக்கு எப்படி நீங்கும்? பழிபடாத அவன் இழிவடைய நேர்ந்தான்! வையம் வழிபட்டு உய்ய வந்தவன் வழி விட்டு விலகினான்” என இன்ன வாறு பல பல எண்ணிப் பரிந்து நாணி வருந்தி யுளைந்தான்.

இராமன் நேரே வந்தது.

மார்பில் பாய்ந்த அம்பைப் பிடித்துக் கொண்டு கொந்து தனித்து முதிர் சினத்தோடு வாலி மறுகிக் கிடக்குங்கால் இராமன் எதிரே வந்தான். ஏந்திய வில்லோடு எழில் ஒளி தவழ நேரே வந்து நின்ற இந்த அழகனைக் கண்டதும் அவன் விழி மலர்ந்து நோக்கி உள்ளம் வியந்தான். ஆயினும் எள்ளல் மீதுர்ந்து இகழ்ந்து பேசினான். உரைகள் பெருமித ஒளிகளாய் வெளி எழுந்தன.

கண்ணுற்றான் வாலி நீலக் கார்முகில் கமலம் பூத்து
மண்ணுற்று வரிவில் ஏந்தி வருவதே போலு மாலைப்
புண்ணுற்றது அணைய சோரிப் பொறியொடும் பொடிப்பனோக்கி
எண்ணுறையுள் செய்தாய் என்று ஏசுவான் இயம்பலுற்றான்: (1)

வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல்
தூயவன் மைந்தனே! நீ பரதன் முன் தோன்றினாயே!
தீமைதான் பிறரைக் காத்துத் தானசெய்தால் தீங்கன்றாமோ?
தாய்மையும் அன்றி நட்பும் தருமமும் தழுவி நின்றாய்! (2)

குலம்இது, கல்வி ஈது, கொற்றம் ஈது, உற்று நின்ற
நலம்இது, புவனம் மூன்றும் நாயகம் உன்னதனரே
வலம்இது, இவ்வுலகம் தாங்கும் வண்மை ஈது, என்றால் திண்மை
அலமரச் செய்ய லாமோ அறிந்திருந்து அயர்ந்துளார்போல் (3)

கோவியல் தருமம் உங்கள் குலத்துதித் தோர்கட்கு எல்லாம்
ஒவியத்து எழுத ஒண்ணு உருவததாய்! உடைமை அன்றே
ஆவியைச் சனகன பெற்ற அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த
தேவியைப் பிரிந்த பினைத திகைத்தனை போலும் செய்கை (4)

அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவரேல் அதற்கு வேறு ஓர்
குரக்கினத்து அரசைக் கொல்ல மனுநெறி கூறிற்றுண்டோ?
இரக்கம எங்கு உகுத்தாய்? என்பாலெப்பிழை கண்டாய் அப்பா!
பரக்கழி இதுநீ பூண்டால் புகழையார் பரிக்கற் பாலார்? (5)

ஒலிகடல் உலகம் தன்னின் ஊர்தரு குரங்கின்மாதே
கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ? கருணை வள்ளால்!
மெலியவர் பால தேயோ ஒழுக்கமும் விழுப்பம் தானும்
வலியவர் மெலிவு செய்தால் புகழன்றி வசையும் உண்டோ? (6)

கூட்டு ஒரு வரையும் வேண்டாக் கொற்றவ! பெற்றதாதை
பூட்டிய செலவம் ஆங்கே தயபிக்குக் கொடுத்துப் போந்து
நாட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய் எம்பிக்கு ஆவ் வரசை நல்கிக்
காட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய் கருமம்தான் இதின்மேலுண்டோ?

அறைகழல் அலங்கல் வீர ராயவர் புரிவது ஆண்மைத்
துறைஎனல் ஆயிற்று அன்றே தொன்மையின் நன்னூற்கெல்லாம்
இறைவன்நீ என்னைச் செய்தது ஈதுஎனில் இலங்கை வேந்தன்
முறையல செய்தான் என்று முனிதீயோ முனிவி லாதாய்! (8)

இருவர் போர் எதிரும் காலை இருவரும் நல்லுற் றுரே
ஒருவர்மேல் கருணை தூண்டி ஒருவர்மேல் ஒளித்து நின்று
வரிசிலை குழைய வாங்கி வாயமபு மருமத்து எய்தல்
தருமமோ பிறிது ஒன்றாமோ தகுதிலது என்னும பக்கம, (9)
(வாலி வதை 75-83)

[இந்தப் பகுதியைக் கவனமாய்க் கருதி நின்று உரையாடல்
களையும் உணர்வு நிலைகளையும் கூர்ந்து நோக்குகின்றவர் அரிய பல
உண்மைகளை ஒர்ந்து கொள்ளுகின்றனர். நன்னுகிய அறிவமைதி
கள் மொழிகள தோறும் ஒளி விடுகின்றன. உருவக் காட்சிகள்,
உள்ளத் துடிப்புகள், உரிமைப் பிடிப்புகள், உணர்வு நலங்கள்,
உயிர்க் குணங்கள் விழிகள் தெரிய வெளிவந்துள்ளன.]

கோதண்டத்தைக் கையில் ஏந்தி வீர கம்பீரமாய் இராமன்
வந்து நின்றதும், வாலி கண்டதும், வாய் திறந்து பேசியதும்,
வார்த்தைகளின் வலிமைகளும், வாதமுறைகளும், நீதிநிறைகளும்
நம கண எதிரே தோன்றி எண்ணரிய காட்சிகளை இனிது அருளு
கின்றன. ஆண்மையும் அமைதியும் மேன்மையும் மிளிர்கின்றன.

விண்ணில் உலரவுகின்ற காளமேகம் செந்தாமரை மலர்கள்
பல மலர்ந்து அரிய ஒரு வில ஏந்தி மண்ணில் நடந்து வருவது

போல் வந்தான் என வாலி எதிரே இராமன் தோன்றியகோலத்தை நம் கண்ணிலும் கருத்திலும் எண்ணி மகிழும்படி காட்டியிருக்கிறார். பசிய மாகத சோதி அயல் என்கும் வீச விழுமிய எழிலுடன் வெளி விளங்கி யுள்ளமை விழி துலங்கி நின்றது.

கொலை புரிந்துள்ள ஆளை இங்ஙனம் அழகாகக் கொண்டுவந்து காட்டியது நிலைமையும் தலைமையும் நீர்மையும் நினைந்து தெளிய.

[அம்பு தொடுத்து இங்கே கொன்று நிற்கின்றவன் உலகம் எல்லாம் இன்புற அன்பு செய்து வந்துள்ளவன்; யாவர்க்கும் ஆதரவாளன்; இவன் எது செய்யினும் அது தரும நீதிகளைத் தழுவி வருவதேயாம்; பிள்ளையைப் பிதா அடித்துத் திருத்துவது போல் பிழை யுடையாரை ஒறுத்து அடக்கி உலகிறகு இதத்தை யே விளைப்பவன் என்னும் உண்மையை நுண்மைபாக உணர்ந்து நன்மையை ஓர்ந்து கொள்ளும்படி கார்முுகில் என்றார்.]

யாண்டும் நீரே பொழிந்து வரும் கார்மேகம் சில பொழுது கல் மழை பெய்யினும் அதனை உலகம் புகழ்ந்து போற்றுமே யன்றி இகழ்ந்து தூற்றாது. கால வேற்றுமையால் நிகழ்வதை மேலெழுந்தபடி காணாமல் மூல முடிவுகளை ஓர்ந்து சீலம் தெளிய வேண்டும். மாண வீரன் செயல் மோன நீர்மையா யுளது.

[நிகழ்ந்த கருமம் வெளிவீய கொடுமையாய்த் தோன்றினும் உள்ளே தருமம் மருவியுள்ளது என்னும் மருமம் இறுதியில் தனிவீய உரிமையாய் வருகின்றது.

நீதிகைய முன்னிட்டு அரசன் மோதி அடிப்பின் அவனது செய்கையைத் தெய்வம் உவந்து புகழ்ந்து கொள்கின்றது.

Bless the hand that gave the blow.” (Dryden)

“அடித்த கையை ஆசீர் வதித்தருள்” என்னும் இது ஈண்டு அறிய வரியது. அண்ணதது அருளும் கை அடிக்குமாயின் அதன் முடிவை நினைத்தருளுகின்றார்.

துன்பத் தொடர் களைந்து இன்ப நலம் புரிவது நண்பு நிலை யாம்; அந்தப் பண்புடைமை இங்கீக படிந்து வந்துள்ளது.

நீல முகிலை வாலி கண் உற்றுள் என்றது பசியகோலத் திரு மேனியை வெளனை வீரன் அங்கீக கண்டுள்ள காட்சி நம் உள்ளம் இங்கீக உவந்து காண வந்தது. விலமீலாடு விளங்கிய காளமீகம்

போல் இவ் வீரன் அச் சூரன் எதிரே விளங்கி நிற்கின்றான். மேலிய நிலைமையை ஒலிய உருவமாய்க் காவியம் காட்டுகின்றது.

எண் உற்றாய்! என் செய்தாய்! என்றது இராமனைக் கண்ணுற்றுக் கண்ணறு நோக்கிய வாலி கடுத்துப் பேசத் தொடங்கிய பொழுது முதல் வாசகமாய் நேசம் மீதூர்ந்து நேர் எழுந்தது.

“எல்லா நிலைகளையும் துண்ணிதாய் எண்ணி உணர் வல்ல பெரிய மதிமானான நீ இந்த அதிபாதகச் செயலைச் செய்துள்ளாயே! என்ன ஊதியத்தைக் கருதி இது செய்தாய்? அன்றோ உன் மதி கேடு இருந்தபடி என்னே!” என்று தரையில் கிடந்தபடியே தலையைச் சாயத்து இச்சிலை வீரனைச் செயிர்த்து நோக்கி அதீரன் கொலையின் காரண நிலையைப் பூரணமாக அறிய வினவினான். பரிவும் அறிவும் பண்பும் நண்பும் உரைகளில் ஊடுருவி வருகின்றன. கேள்விகள் யாவும் மேன்மையான வீரமானங்களோடு மேலி மிளர்கின்றன.

வாலி வாதித்தது.

“இராமா! உனது குலமரபு மிகவும் தலைமையுடையது. சூரியன் போல் உலக முழுவதும் புகழ் ஒளி பரப்பி யுள்ளது. சத்தியத்தையும் அரசு நீதியையும் யாண்டும் உரிமையுடன் பாதுகாத்து என்றும் யாதும் நெறிவழுவாத பரம பரிசுத்தான தசரதனுடைய அருமைத் திருமகனாய் நீ பிறந்திருக்கிறாய்; தருமகுண சீலனான பரதனுக்குத் தமையன் என்னும் பெருமையை அடைந்துள்ளாய்; பிறப்பு இருப்பு படிப்பு பழக்கம் சீர்க்கை முதலியன எல்லாம் நல்லனவாக அமைந்திருந்தும் இந்தப் பொல்லாத புத்தி உனக்கு எப்படி வந்தது? உன் குலத்தின் நிலைமை என்னே! கல்வியின் தலைமை என்னே! அழகு அறிவு அருள அரசு சூண்மை நீதி வீரம் நேர்மை கொடை மரியம நெறி முதலிய எந்நிலைகளிலும் தன்னிகரில்லாத் தலைவன் என உலகம் எல்லாம் உன்னைப் புகழ்ந்து போற்றி வருகின்றதே! அரசகுல தருமமும் மனு நீதி முறையும் உனது மரபுக்கே தனியுரிமையானவை; வானும் வையமும் மதித்து வணங்கும் மாண்புமிக வாய்ந்தது; அதற்கைய உததம மரபில் உதித்துள்ள நீ பித்தரும் நினைபாத பெரும் பழியைச் செய்து நிற்கின்றாய்! ஐயோ! எதற்கைய அதிசய ஒலியப்புலவனும் முழுதும் எழுத முடியாத விழுமிய பேரழ

கனாய்த் தோன்றி யிருந்தும் யாதும் ஊன்றி யுணராமல் இந்தப் பேரிழவைச் செய்ய நேர்ந்தாயே! உருவ எழிலைப் படைத்தவன் உணர்வைப் படையாமல் போனது பெரிய கொடுமையாயது. உரிய மனைவியைப் பிரிந்ததனால் அரிய மதியும் இழந்து போனாய் போலும்? உன் அறிவுக்கேடு எனக்கு உயிர்க்கேடு ஆயது. மதி கேடனாய் நீ தேவியை இழக்க நேர்ந்தது அதி கேடனாய் நான் ஆவியை இழக்கும்படி விதி கேடு செய்து நின்றது. அரக்கர் தலைவன் மறைந்து வந்து உனக்கு ஒரு அநியாயம் செய்து போனால் அதற்கு ஒரு குரங்கின் தலைவனை மறைந்து நின்று கொன்று தொலை என்ற மனுநீதியில் ஏதேனும் விதி கூறியுள்ளதோ? வேதம் முதலிய நூல்கள் யாவும் ஒதி யுணர்ந்த மகா மேதை ஆதலால் எல்லா நீதிகளையும் நெறி முறைகளையும் நன்கு தெளிந்திருப்பாய்! அப்படி ஒரு விதி எந்த நூலில் எந்த இடத்தில் இருக்கின்றது? பேதையாகிய நான் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளும்படி சொல்லி யருள்க. ஒரு பட்டிமாடு காணாமல் புரூந்து தன் வயலில் விளைந்திருந்த நெல்லைத் தின்று போக அயலே நின்ற கழுதையைக் கால் ஒடித்த உழவனைக் காட்டிலும் நீ செய்கிருக்கின்ற இழவு மிகவும் மடமையான கொடுமையுடையது. நல்ல இந்த தரும யுகத்தில் பொல்லாத கலிகாலச் செயலை யாதும் காணாமல் நீ செய்திருக்கிறாய்! கலியின் கொடுமை வானரகுலத்தை மாத்திரம் வளைந்து பிடித்ததோ? என்ன அநியாய உலகம் இது! நல்ல குலமகனான நீயே இப்படிக் கொலைப் பழி செய்ய நேர்ந்தால் வேறு பிறரைப் பழிப்பதால் யாது பயன்? உன் இரக்கத்தை எங்கே உருத்தாய்? என்னிடம் என்ன பிழையைக் கண்டாய்? பெரிய அசகாய சூரன் இவ்வாறு வசை செய்தது என் நெஞ்சை வருத்துகின்றது. நீ நல்ல சுத்த வீரன் ஆனால் நேரே வந்து அம்பு தொடுத்திருக்கலாம்; கள்ளத்தனமாய் மறைந்து நின்று எய்தாயே! இது எவ்வளவு எள்ளத்தக்க இழிபழி! உன் இல்லாளை இராவணன் கள்ளமாய்க் கவர்ந்து போனான் என்று துள்ளிக் கொதிக்கின்றாய்; உள்ளி உளைகின்றாய்; உருத்துச் சிறுகின்றாய்; என்பால் நீ செய்தது நியாயமோ? எண்ணிப்பார்! பொருட்கம் புரூந்து இருவர் நேரே போராடுங்கால் ஒருவனுக்கு உதவியாய் நின்று மற்ற ஒருவனைக்கொல்வது எவ்வளவு கொடுமை! எத்துணை அநீதி! வீர மாபு துறந்து நெஞ்சில் ஈரம் யாதும் இல்லாமல் ஓர்

வஞ்சமாய்க் கொடிய கொலை வினைபைச் செய்து விட்டுப் பெரிய ஒரு வெற்றி வீரன் போல் நெடிய வில்லுடன் நேரே வந்து நிற்கின்றாய்! உனது நிலைமையை நினைந்து நான் நெடிது நாணுகின்றேன்.” என்று வாலி இங்நனம்மனம்உடைந்துபேசியிருக்கிறான்.

பேச்சில் அவனுடைய மன நிலையும், மகி மாண்பும், பெருந்தகைமையும் தெரிந்து வருகின்றோம். உயிர் வதை செய்கிறதும் உள்ளம் கொதித்து யாதும் எள்ளி வையாமல் இதமான அமைதியுடன் அவன் பதமாகப் பேசி வருவது பெரிதும்பாராட்டவுரியது. மனித இயல்பு கடந்து தனிமகிமை தொடர்ந்துளது.

“அட பாவி! என்னை அநியாயமாய் செய்து கொன்றாயே!” என்று சொல்லவேண்டிய நிலையில் உள்ளவன் அவ்வாறு சிறுமையாய் யாதும் சொல்லவில்லை. வயிறு எரிக்கிறந்தாலும் வாயிலிருந்து வந்துள்ள வார்த்தைகள் பான்மை மேன்மைகள் படிந்து ஆண்மை வீரங்கள் அமைந்து வாதமுறைமைகள் வாய்ந்து நீதி நெறிகள் தோய்ந்து நிற்கின்றன.

வாய்மையும் மரபும் காத்து மன்உயிர் துறந்த வள்ளல் தூயவன் மைந்தனே! நீ பரதன்முன் தோன்றினாயே!

இந்த வாய் மொழியை ஊன்றி நோக்கின் உள்ளப் பண்பை ஓர்ந்து கொள்ளலாம். கொடிய துன்ப நிலையில் இவ்வாறு உரிமையான உரைகள் யாசிடமும் வருதலரிது.

தசரதனைக் குறித்து அவன் பேசி யுள்ளது பெரு மகிமை யுடையது. சத்தியத்திற்காகத் தன் உயிரைத் துறந்த வள்ளல் என்று உள்ளம் உருகி யிருக்கிறான். போய்ப் பகையே! மெய்க்குய் அணியே! என முன்னம் அம் மன்னர்பிராணை எண்ணி ஏங்கிச் சடாயு அஸறி அழுகுள்ளதும் ஈண்டு அறிய உரியது.]

[சூரிய குலத்திற்கு உரிய நீதி முறையை யாதும் வழுவாமல் பாண்டும் இனிது பேணி வந்துள்ளமையால் மரபும் காத்து என்றான். அரசு பரிபாலனத்திலும் நியாயமுறையிலும் அவன் தலை சிறந்துள்ளமையைக் காணியத்தில் பல இடங்களிலும் அறிந்து வந்துள்ளோம். மனுமுதல் யாரும் ஒவ்வாத் தயரதன் என இலக்கு வனும் அனுமான் எதிரே உவந்து கூறியிருக்கிறான்.]

[தூயவன் என்றது மணம் மொழி மெய்கள் புனிதனாயுள்ளமை கருதி. வாய்மை தூய்மை வண்மை நீதிகளில் யாண்டும் உயர்ந்துள்ள அந்தப் புண்ணிய மன்னனுடைய புகல்வனான நீ இவ்வாறு பாவம் செய்ய நேர்ந்தாயே! என்று ஆவலித்திருக்கிறான். தூயவன் மைந்தனிடம் தீயது கண்டது நோயாய் நின்றது.

[பரதன் முன் தோன்றினாயே! என்றது பரிதாபம் தோய்ந்து வந்தது. இனிய நீர்மைகள் யாவும் வாய்ந்து எவ்வழியும் தரும குண சீலனாயுள்ள அந்தப் புனிதனை நினைவுக்குக் கொண்டுவந்தது தனது நிலைமையை நினைந்துகொள்ள.]

அண்ணனான உன்னை யே கண்ணும் உயிருமாய்க் கருதி யாண்டும் உருகி வழிபட்டு வருகின்ற பரகனுடைய பண்புகளையும் பாச நேசங்களையும் நீ நன்கு அறிந்து அனுபவித்திருக்கிறாய்.

என் தம்பி என்னை மாறுபட்டுக் கடுமொழிகள் பேசிக் கொடுமைகள் செய்து என்னைக் கொல்ல முண்டான்; அதனை நேரே கண்ணாரக் கண்டு கொண்டாள்; நீ நல்ல நீதிமான் ஆனால் இப்படிப் பொல்லாத தம்பியர் உலகத்தில் இருக்கலாமா? என்று உள்ளம் கொதித்து அவனைக் கொன்றிருக்கவேண்டும்; அங்ஙனம் கொல்லாமல் விட்டு என்னைக் கொலை செய்துவிட்டாயே! உனது கொலை நிலை குலை துடிக்கச் செய்கின்றது.

பரதன் உன்னை எதிர்த்து வைத்து சண்டைக்கு வந்தால் நீ சும்மா இருப்பாயா? உன் உள்ளம் கொதியாதா? உணர்ந்து சிந்தித்துத்துப் பார்! என் தம்பி பொல்லாதன பேசி என்னைப் போருக்கு அழைக்காத நேரக்கு நீர் நீ பார்க்கிருக்கிறாய் பார்த்தும் நடுவு நிலையுடன் நியாயம் நியாமல் கொடுமை செய்துள்ளாய்; நெஞ்சம் கோடி வஞ்சமாய் என்று இவ்வாறு வதை புரியலாமா? எல்லாரும் நியாயமாய் நடக்கவேண்டும்; நெறி முறையே ஒழுக வேண்டும் என உலகிற்கு உள்ளாம் நீபாதித்து வருகின்ற நீ புகையா யிழிந்து அநியாயம் செய்யலாமா? நீ விழைந்து செய்கிற வழியும் தீமையும் புகழும் நன்மையுமாய் விளைந்து வருமா? நீடு நிலையமாய், உன்னை வடிவமாய்த், தரும மூர்த்தியாய் மருவியுள்ள பரதனைப் பிறக்கிறுந்தும் தீதான பழி நிலையிலிழிந்துள்ளது கொடிய மன உவதனை யாய் என உயிரை வாட்டு

கின்றது. விழுமிய நிலையினன் விளிவு செய்தது இளிவு என வெதும்பி ரொந்தான்.

தந்தையையும் தம்பியையும் எதிரே கொண்டுவந்து நிறுத்தித் தனது நிலைமையைச் சிந்தனை செய்து உணரும்படி இராமனை வாலி இங்கே சிந்தனை செய்திருப்பது அவனது அந்தரங்க அமைதியை அயலறியச் செய்துள்ளது.

[இராமனது குல மரபிலும் குடும்ப நிலையிலும் குண அமைதியிலும் வாலி பெரு மதிப்புக்கொண்டுள்ளமையை அவனுடைய வார்த்தைகள் தெளிவாக வார்த்துக் காட்டுகின்றன.]

தாய்மையும் நட்பும் தருமமும் தழுவி நின்றாய்.

இந்த விழுமிய மொழியில் கெழுதகைமை மிளிர்கின்றது.

பிள்ளைகளிடம் பெற்ற தாய் கொண்டுள்ளதுபோல் உயிர்களிடம் பேரன்பு மண்டியுள்ள நீ என்னிடம் மாத்திரம் கொடிய கோரம் செய்தது என்னே? என்று உரிமையுடன் வினவியிருக்கிறான். புனிதநீர்மையன்புபுரிந்தானே! எனப்புலம்பியுள்ளான்.

தரும மூர்த்தி, கருணைத்தாய் என்று இப்பெருமானை அவன் கருகியிருந்துள்ளமை உரையில் வந்தது. குலம் கன்னி முகவியால் வகை நிலைகளிலும் தலை சிறந்துள்ளதைப் பாராட்டி வந்தவன் உருவ அழகிலும் உள்ளம் பறி போயிருக்கிறான்.

ஒவியத்து எழுத ஒண்ணு உருவத்தாய்!

சித்திரத்திலும் எழுக முடியாத திருமேனியுடையவன் என அந்தத் திவ்விய சவுந்தரியக்கை இவ்வாறு சியர்கிருக்கிறான். தன்னைக் கொலை புரிந்து சிப்பவனை இங்ஙனம் விளித்தது இயற்கை விரோதமாய்த் தெரிகின்றது. அதிசய எழில் விதமுறை கடந்து தொழில் புரிகின்றது.

ஒவியத்துக்கும் அமைவாத உருவன் என உண்மையாகவே அழகில் மதிமயங்கிப் பேசியிருந்தாலும் அயல் ஒன்றும் அறிய நின்றது. குலை துடித்துப் பேசுவதில் நிலை துடிக்க வேண்டின்றது.

[நல்ல காரியங்களைச் செய்த சிறந்த கீர்த்திமாண்களையே ஒவியத்தில் எழுதிவைத்து உலகம் உவந்து வழிபாடு செய்து வரும். பொல்லாத தீமை புரிந்த பழியாளரை அவ்வாறு ஒவியம்

புனைந்து உருவ வழிபாடு புரியாது. சீனிய காலத்தில் சிறந்த அழகன் ஆயினும் தன்னைக் கொன்ற கொலைப்பழியால் இனி என்றும் ஒலியத்து எழுத ஒண்ணாத உருவன் ஆயினாய் என ஓர் வசை மொழி போலவும் இது இசைந்து வந்துள்ளது.]

ஆவியைச் சனகன் பெற்ற அன்னத்தை அமிழ்தின் வந்த தேவியைப் பிரிந்தபின்னை த்திகைத்தனை போலும் செய்கை?

சீனையை எவ்வளவு உரிமைமையாடு அவன் கருதி வந்துள்ளான் என்பதை இதில் அறிந்து மகிழ்கின்றோம்.

ஆவி அனைய தேவி பிரிந்தமைமால் உனது இயல்பான சீவசபாவம் மாறித் தீமை புரிய முண்டாய் என்று திட்டியிருக்கிறான். தன்னைக் கொல்ல நேர்ந்த கொடுமையைக் கொதித்துச் சொல்லினான்.

பெண்டாட்டியை இழந்துவிட்டதனால் புத்திகெட்டுச் சித்த பேதமாய் இப்படித் தீய பழியைச் செய்ய நேர்ந்தாய்! என்று நேரே வைத்துள்ளதை இங்ஙனம் நளினமான மொழிகளால் வழங்கியிருக்கிறான். வெறிகொண்ட பித்தனாய்ப் பிழை பட்டுள்ளாய்! என உள்ளம் உளைய உரைத்துள்ளான். [அருமைமான உரிமை மனைவியைப் பிரிந்தால் மனிதன் மனநிலை குலைந்து மதியிழந்து கதி கலங்கி அயர்வான் என்பது தெரியவந்தது.

உலக வாழ்க்கையின் இனிமை எல்லாம் உண்மைமான பெண்மையிடம் அமைந்துள்ளமையால் இல்லாள் இல்லையாயின் ஆடவன் வாழ்வு பாடழிந்து படுகின்றது. படீவ அவன் செயல் இயல் குலைந்து மயலுழந்து மறுகுணினான்.]

[உயிர்க்கு உயிராய் நின்று இன்பம் அருளி வந்தமைமால் ஆவியை அமிழ்தின் வந்த தேவியை என மேலியிருந்த நிலைமையை விளம்பி நின்றான்.] அத்தகைய உத்தமியைப் பிரிந்ததினால் சித்தம் திகைத்துப் பித்தம் பிடித்துப் பிழை செய்திருக்கின்றாய் என வெட்கமுற உரைத்தான். அரசன் வீரன் அறிஞன் என வரிசை பெற்று உயர்ந்துள்ள எவரும் தம் மனைவியர்பால் மனம் உருகி நின்றலால் அந் நிலைமையை நினைந்து கூறினான்.

“You are my true and honourable wife,
As dear to me as are the ruddy drops
That visit my sad heart.”

(Julius Caesar 2-1)

“நீ எனது உண்மையான கண்ணிய மனைவி; என்னுடைய துன்ப இதயத்திற்கு இன்றித் துணிகளைப் பொழிகின்ற அரிய அமுதமாய் உள்ளாய்” என Brutus புருட்டஸ் என்னும் மீரமா புரி வீரன் தன் மனைவியை மீதகடி சூவ்வாய் கூறியுள்ளான்.

[மனித சாதியுள் மங்கைகார் இன்பக்கையமாய் மருவி யுள்ளமை யால் அன்பும் ஆர்வமும் அவர்மால் பெருகி எழுந்தன. எங்கும் என்றும் ஆடவர் வாழ்வுகரு மனைவியர் இனிமை சார்த்து வருவதால் அவருடைய பசுவு பெரிய பரிபவமாய் முடிசின் மது. அத் தகைய பரிதாப நிலைமையைப் பரிந்து கூறினான்.]

சிறந்த நீதிமானை இராமன் இங்ஙனம் தீது புரிந்தது தேவியைப் பிரிந்த திகைப்பினால் ஆண்டதா? என நகைப்புடன் மீபசி யிருக்கிறான் சினந்து சீறி இகழ்ந்து ஏசினும் கலைமை தலைமை களை யாண்டும் வியந்தீத மீபசி வருகிறான்.

குலம் இது! கல்வி ஈது! கொற்றமஈது! நலம்இது!

என்றது பலவகை நிலைகளிலும் தலை சிறந்துள்ள மகிமை களைக் குறித்துக் காட்டி அத்தகைய மகிமை இத்தகைய பழியைச் செய்தது எத்தகைய இழிவு! என உய்த்துணர் உரைத்தான்.

எல்லா நிலைகளையும் நன்கு தெரிந்தும யானும் தெரியாத பேதையர்மீபால் ஏதம் செய்து இழிந்து படலாமா? என்று இரங்கி மொழிந்தான். அலமரல = நிலைகுலைதல.

[அரக்கர் ஓர் அழிவு செய்து கழிவீரல அதற்கு வேறுஓர் குரக்கினத்து அரசைக் கொல்லமனு உறியி கூறிற்று உண்டீடா?

இது எவ்வளவு பரிசாசமான லார்த்தை! தேவி செய்வதிலும் வானி பெரிய சமர்த்தன் என்பதை உரைக்கா உரைத்தி வருகின்றன. தன்மீது ஒரு அடுக்கணையைத் தொடுத்தவன்மேல பல கூடு மொழிகளைத் தொடுத்தது வருகின்றன.

இரக்கம் எங்கு உகுத்தாய்? என்பால எப்பிழை கண்டாய்?

இப்படி இடித்துக் கட்டிநுககின்றன. மீகள்வியல் வெகுளியும் வேகமும் ஆண்மைபும் வீரன் மிளிர்கின்றன. [உகுத்தாய் என்றது நிறைந்த அநுருடையவன் என்னும் நிலைமை தெரிய வந்தது. அந்தக் கருணை எங்கே தொலைந்தது? என இகழ்ந்துள்ளான்.]

உன்பால் இயற்கையாய் அமைந்திருந்த இரக்கம் முழுவதையும் எங்கே கொட்டினிட்டாய்? கொஞ்சம் மிஞ்சியிருந்தாலும் பஞ்சமாபாதகமான இப்படுகொலையைச் செய்ய கொஞ்சம் துணிந்திராதே; உனது நிலைமை உதரியாது போயதே! பெரிய கருணையாளாய்ப் பெருகி நின்ற நீ கொடிய வன்கண்ணன் ஆனதைக் கண்டு என் கண் வருந்துகின்றது; என் உள்ளம் நாணுகின்றது.

என்னிடம் என்ன பிழையைக் கண்டு இக் கொலையைச் செய்தாய்? அதையாவது தெளிவாகச் சொல்லிவிடின் நான் ஆறுதல் அடைவேன். நீ திமுறை துறந்து நெறி அருள் இழந்து நரம் யாதும் இன்றிக் கோரமாய் இத் தீது புரிந்துள்ளது பாதகம் யாம்.

பரக்கழி இது நீபூண்டால் புகழையார் பரிக்கற்பாலார்?

புகழையும் புண்ணியத்தையும் வளர்த்து உலக மக்களுக்கு நன்மையை உணர்த்த வல்ல நீ இவ்வாறு கொடிய பழியைச் செய்தால் புகழை எவன் இனிமீமல் விரும்பி அடைவான்? பழி பாவங்களை உய செய்து மனித சமுதாயம் முழுவதும் இழிவாய் அழிந்து ஒழிந்து போகவே நீ வழிகாட்டி யிருக்கிறாய்! என்று விழிசிவந்து வெகுண்டு கூறியுள்ளான். பரக்கழி = பெரிய பழி.

[மிகவும் கெட்ட நடத்தை யுள்ளவர்களைப் பரக்கழி என்று திட்டுவது உலக வழக்கமா யுள்ளது. கொடுப்பழி என்னும் பொருளை அது இங்கே குறித்து நின்றது. கழிபேரிழிவு என்பதை அம்மொழி விளக்கியுள்ளது. பாம நிலையில் உயர்ந்து உள்ளவனையும் அநீதா கதியில் கழித்துத் தள்ளுவது என்னும் குறிப்பு பரக்கழி என்பதில் படிந்திருக்கிறது.]

இரக்கமும் தருமமும் துணைக்கொண்டு இன்னுயிர் புரக்கும நன்குலத்தது வந்து ஒருவன் பூண்டது ஓர் பரக்கழி யாம்என்ப பரந்து நீண்டதால்
அரக்கியர் வாய்திறந்து அரற்றும் ஓதையே.

(இராவணன் வதைப் படலம் 229)

இராவணன் இறந்துபட்டபொழுது அரக்கியர் அலறி அழுத நிலையை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். இரக்கமும் தருமமும் தழுவி உயிர்களை இனிது பாதுகாத்து வரவுரிய நல்ல அரச மாபில் தோன்றிய ஒரு குலமகன் நிலை திரிந்து இழிந்து பூண்ட பழி போல அரக்கிகள் அழுத ஓசை எங்கும் பரவி நின்றது என்பதாம்.

[நீ பாக்கழி பூண்டாய்! என ஈண்டு இராமனை நோக்கி வாலி உரைத்தது ஆறாயிரம் பாடலுக்கு அப்பால இப்படி வேறு ஒரு உருவம் கொண்டு வெளி வந்திருக்கிறது.

கவியின் நினைவாற்றலும் மதிமாண்பும் மாணச மருமமும் பயனுரையும் வியனிலையில் விரிந்து சுவை சுரந்து வருகின்றன.]

[அல்லவன் சிறிய ஒரு தீமை செய்யினும் அது பெரிய பழியாய் நீண்டு எங்கும் வெளியாய்விடும்; ஆதலால் அங்ஙனம் இழிவுறாமல் எனமும் ஒளிமீயாடு ஆமைந்து அவன் ஒழுகிவரவேண்டும் எனனும் உறுதி நலனை இங்ஙனம் உணர்த்தியருளினார்.]

இரக்கமும் தருமமும் என்றும் குல நீர்மையாய்த் தலைமை எய்தி வந்த இராமன் இங்கே கலைமை திரிந்தான்! என்று செஞ்சு நொந்திருக்கிறான். புனிதமான புண்ணிய சீலனிடம் பொல்லாத புலை புகுந்தீத! என அல்லல உழந்து அலமந்தவன் கால நிலைகளைக் கருத மீர்ந்தான். கலியுகம் மிகவும் கொடுமையான நீதிக் கேடுடையது எனச் சருதியில் அறிந்திருந்தான் ஆதலால் அதனை நினைந்து கூறினான்.

[கலியது காலம் வந்து பரந்ததோ? கருணை வள்ளால்!

பரிமீவாடு கேட்டிருக்கும் இக் கேள்வியில் யுகங்களின் நிலைமைகளும் நீர்மைகளும் தெளிவாக வெளிவந்துள்ளன.

முதிர் கோபம் மூண்டிருந்தாலும் வானியின் மன நிலையும் வாய் மொழியும் மதி மாண்பும் நீண்டு வருதலை யாண்டும் கூர்மையாகக் கண்டு வருகின்றீறும். கவி கால நிலையைக் குறித்து அவன் கருதி இருப்பது இங்கே காண வந்தது. ஊழி முறைகளையும் யுக தருமங்களையும் நன்கு உணர்ந்துள்ளான் ஆதலால் கால மீவகங்களின் கோலங்களை இங்ஙனம் குறித்தருளினான்.

கலி யுகம்.

காலம் யாதொரு எல்லையும் இல்லாதது. உலக வாழ்வின் சூழ்வின் பொருட்டு நான்கு பிரிவுகளாக மேமீலார் அதனை வகுத்து வைத்துள்ளனர். கிரீமீதா, திரீமீதா, துவாபா, கலி என நான்கு யுகங்கள் இங்ஙனம் அமைந்திருக்கின்றன. பெயர்கள் கால இயல்புகளையும் கரும நிலைகளையும் முறையே குறித்து வந்தன.

கிரேதா திரேதா துவாபர கவிஎன

ஒருநான்கு என்ப உகத்தின் பெயரே. (பிங்கலத்தை)

ஊழிகளில் நிலைகளை இதனால் உணர்ந்து கொள்கின்றோம். காலத்தை இங்ஙனம் கணித்து ஞாலத்தின் இயக்கங்களை நூலோர் வகுத்து வைத்துள்ளது நுனித்து அறிய வரியது.

இறைவன் ஒருவனை காலம் கடந்துள்ளவன்; சிவகாடிகள் யாவும் கால வயப்பட்டுக் கதிமாறிச் சுழன்று வருகின்றன.

நால்வகை ஊழிஎண் நவீற்றுஞ் சிறப்பினை. (பரிபாடல், 3)

யுகங்கள் நான்கிலும் உயிரினங்கள் புகழ்ந்து போற்றும் பெருமை யுடையாய் எனப் பரமனை இது குறித்துள்ளது.

கிரேதா யுகம், தருமம் முழுவதும் நிறைந்தது.

திரேதா யுகம், அது சிறிது குறைந்தது.

துவாபர யுகம், அதில் பாதி மறைந்தது.

கவி யுகம், அதன்கண் முக்கால் பாகம் தொலைந்தது.

தரும தேவதையாகிய பசு முதல் யுகத்தில் நான்கு கால்களால் நன்கு நடந்தது. இரண்டாவது யுகத்தில் மூன்று கால்களால் முடங்கி வந்தது. மூன்றாவது யுகத்தில் இரண்டு கால்களால் இழிந்து நின்றது. நான்காவது கலியுகத்தில் ஒரு காலால் மறையுள்ளது எனச் சுருதிகள் உருவகம் செய்துள்ளன.

இராம சரிதம் திரேதா யுகத்தின் இடையில் நிகழ்ந்தது. நீதியும் தருமமும் யாண்டும் குதிகொண்டு குலாவிநின்ற பண்ணிய யுகத்தில் தோன்றியவன் பாவம் செய்தான் என்று கோபம் கொண்டான் ஆதலால் "இது கலிகாலமோ?" என்று கடுத்துக் கேட்டான்.

படுபாதங்கள் புரிகின்ற கொடிய காலம் என இந்தக் கடை யுகத்தை வாலி எடை தூக்கிக் காட்டியிருக்கிறான்.

உறங்கியபோது கலைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொல்லுகின்ற பொல்லாத புலைக்காலச் செயலை நல்ல கலைக்காலத்தில் செய்ய நேர்ந்தது வெய்ய துயரமாய்க் தோன்றியது.

கலிகாலம் என்றாலே கொடுமையுடையது; தீமை யிருந்தது; அநியாயம் நிறைந்தது எனத் துனிபடர்ந்துள்ளது.

கிரேதா முதலிய மூன்று யுகங்களும் முடிந்துபோய் இப் பொழுது நான்காவது யுகம் நடந்து வருகின்றது. கடை யுகம் என்று வரிசை நோக்கி வந்தது ஆயினும் தன்மையிலும் கடையா யிழிந் துள்ளமையால் எய்திய பெயருக்கு இனமாய் நின்றது.

கலியுகம் தோன்றி இதுவரை ஐயாயிரத்து நாற்பத்து ஒன்பது ஆண்டுகள் ஆயின. காலம் கழியக் கழிய தரும நீதிகள் குறைந்து பழிதீமைகள் வளர்ந்துவருமா என வேலோர் மொழிந்து வருகின்றனர் இந்த யுக நிலையைக் குறித்து நூல்கள் பலவாறு பொறித்திருக்கின்றன. சில அடியில் வருகின்றன.

கலிகால நிலை.

கடக்கரு வலிமை சான்ற கலிஎனும் காலத்து ஆசை
அடக்கரி தாடி உண்மை அருள்பொறை புனிதம்ஆயுள்
உடற்குறு திண்மை புந்தி உற்றிடும் நினைவு பார்மேல்
நடக்குறு தருமம் எல்லாம் நாட்குநாள் குறையும்அம்மா!

அரும்பழி யுருக தெய்வத் தரசுபோல் அங்குற் றேறும்
பெரும்பழி இயற்றக் கூசார்; பிணியினுற் சோரர் தமமால்
வருந்துவர்; வறுமையெய்தி மன்னரால் மயங்கி நிற்பர்;
பொருந்தலில் புன்மைக்காகப் புழங்கினர் கலங்க வாரால்.

ஒழிவறு புகழுடை உயர்குலத்தரும்
இழிகுலத் தவருழை ஏவல் செய்குவார்
பழியறு தொழில்பரிந் திழைத்தும பாருளேர்
அழிபொருள் அடைவகற்க ஆசை கூருவார். (3)

மைந்தர் தம் மாமியர் மாமரைச் சொலச்
சிந்தையுள் மகிழ்ந்து தீவத எவரினும் செய்குவார்;
கந்தையர் காயர்சொல் சார்ந்து கேட்கலர்;
நிந்தனை புரிசுவர் நிலத்தின் என்படுவ, (4)

நிறைபொருள் உடையர் எந் திந்தை சொல்லினும்
முறையறு வழக்குளன பொழிந்து போற்றுவார்;
வறுமைமிக் குடையர்வாய் வழங்கு நன்மொழி
அறமொழி எனக்கொளார் அதனை எள்ளுவார். (5)

வேங்கலி முந்ர்வுற விரியின் மாந்தர்களை
ஆங்கியல் யாண்டு இருபததன்மேல் இரார்;

மங்கையர் ஏழ்எனும் பருவம் வந்துறின்
பொங்கெரிற் புகல்வரைப் புவியின் நல்குவார். (6)

வீதைபயிர் முகலிய விளையுள் குன்றுமால்;
மதிவலி குறைவுறும்; மாக்கள் யாவரும்
முதிர்வுறு பலன் பெறு முன்னம் மேயகாய்
புதிதுறு கொழந்திலை புக்கொய்து உன்பரே. (7)

காக்களும் குறுகுள்; நற்கனிசள் ஆகிய
நாக்குறுஞ் சுவைப்பொருள் நலனும் குன்றுமால்;
மாக்களும் குறுகுவர்; வயங்கு கம் உருங்
கோக்களும் ஆடுஎனக் குறுகுள் என்பவே. (பாகவதம்)

ஒழுக்கமும் அளியாம் ஒன்றி ஊனமாய் ஒளிவே ஒன்றி
இழுக்குவர் அறத்தின் நின்றும் இருபிறப்பாளர் யாரும்
விழுத்தக மறைகள் ஓகார்; அருமகம் விழுதயார்; என்றும்
அழுக்குடை மனத்தர் ஆகி அருநகதலில் ஆழ்வார். (1)

வெளிற்றறி வுடைய புல்லர் கோககு சான்றோர் தம்மைக்
களிப்பொடும் கடிவர்; பொய்யானம் கரும்பி மூப்புத் துன்பம்
தளிப்புயல் வறத்தல் எய்தும்; கம்பொருள் அளியார் ஏனும்
ஒளித்து மற்று ஓநவர் கையில் உறுபொருள் கவர்வர் அன்றே.

கொலைகளவுறல் கள் உண்டல் குருநிங்கை யுடன்பாடென்னு
மலைவுறு கொடிய பாவம் மலிந்திடும்; சிறல் கொள்வேந்தர்
கலைபயில் மறையோர் கோவக் கடிவர்; கற்றறியாப் புல்லர்
நிலைபெறு திருவர் ஆவர்; சீநியோர் வறியர் ஆவர். (3)

கொடுவாரி முதல வாய விலங்கினால் காம்குல் கொண்டல்
படுமழை வறந்த வாற்றல் படுபுனல் கோனை தன்னால்
கடுவளி யகனால் வெர்ய வெயிலினால் சலங்கி மாந்தர்
மிடலருந் துன்பம் எய்கி வெத்துவர் உழிவர் அன்றே. (4)

(கூர்ம புராணம்)

காதும் வாசியர்க ளாலே கலியுகத் துள் ளோர் கெட்டு
வேகர் ஓசியவா செய்யார்; மிருகி சொல்வதுவும் செய்யார்;
பூசியும் அணியார் நொன் சாகன புக மாக
ஒதுவது ஒன்று செய்யார்; ஒழிகுக தே உடந்து செய்வார்.

மையறு வேக மார்க்கம் மறந்து பாசண்ட மார்க்கக்
கையரால் மயக்கம் பட்டுக் கலியுகம் தன்னில் உள்ளோர்

மெய்யுணர் அனந்தானந்த மேனியாம் சிவனைப் பூசை
செய்ய ஆதரியார்; செய்வார் தம்மையும் செய்ய ஒட்டார்.

(பிரமகதை)

கலிகால நிலைமைகள் இவ்வாறு கணிக்கப் பட்டுள்ளன. கவி
களைக் கருதி கோக்கி உலக அனுபவங்களை ஒர்ந்து உறுதிநலங்களைத்
தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். நிகழ்ந்து வருவதை நேரே காண்
கின்றோம்.

புனிதமான நல்ல எண்ணங்கள் மறைந்து போகவே தீய
செயல்களும் கெட்ட பழக்கங்களும் மனித சமுதாயத்தில்
வளர்ந்து வரலாயின. பெருந்தன்மைகள் குறைந்து சிறுமைகள்
பெருகி மறுமை நோக்கமின்றி இருமையும் இழந்து பரிதாப
நிலைகளில் சிவர்கள் இழிந்து பட நேர்ந்தனர்.

மக்களுடைய மடமைக் கொடுமைகளை ஞாலமும் காலமும்
ஏற்றுப் பழி சுமக்க நேர்ந்தன. தீயவர்களைத் தாங்கி யுள்ளமை
யால் அவை தீயன என ஒங்கி நின்றன. மனிதர் செய்கிற பிழை
களை யுகத்தின் மீது சுமத்தவே அவை கலி காலக் கொடுமைகள்
என அநியாய நிலைகளை அடைந்தன.

"தாய்புத்தி சொன்னால் மறுத்திடும் காலம்; உயர்
தந்தையைச் சீறு காலம்;

சற்குருவை நிந்தனைசெய் காலம்; மெய்க் கடவுளைச்
சற்றும் எண்ணாத காலம்;

பேய் தெய்வம் என்று உபசரித்திடும் காலம்;
பிரட்டருக்கு ஏற்ற காலம்;

பெண்டாட்டி வாரியும் கோட்டுன்ற காலம்; நற்
பெரியர் சொற்கேளாத காலம்;

தேய்வுடன் பெரியவன் சிறுமையுறு காலம்; மிகு
சிறியவன் பெருகு காலம்;

செருவில் வீட்டு ஓடினோர் வரிசைபெறு காலம்; வசை
செப்புலோர்க்கு உதவு காலம்;

வாய்மதம் பேசிடும் அநியாயக் காரர்க்கு
வாய்த்த கலிகாலம் ஐயா!

மயிலேறி விளையாடு குகனை புல் வயல்நீடு
மலைமேவு குமரேசனை.

(குமரேச சதகம், 57)

அம்புவியில் மிக்கமெய்ஞ் ஞானியைக் கண்டாலும்
 அதுவும் ஒரு வேடம என்பார்;
 ஆகம புராணமனு நூல் விரும்பார்கள்; பரி
 யாசகதையே மச்சுவார்;
 கம்பமிசை ஒரு கோடி கரணமிட்டாலும் அது
 கண்கட்டு வித்தை என்பார்;
 கற்பனை அலங்காரமாக் கவிகள் பாடினும்
 கற்றவர்க்கு எளிய என்பார்;
 நம்பிவிசு வாசமொடு துதிசெய்யினும் கள்ள
 ஞானம் என்பார்கள் அவைபோல்
 நயந்த கலியுக மகிமை நின்னையும் சிலபேர்
 நவின்று குறை சொல்வர் கண்டாய்!
 வம்பவிழ் மலர்ச்சோலை மலையலங் காரணே
 மணவாள நாராயணன்
 மனதிலுறை அலர்மேலு மங்கைமண வாளனே
 வரத வேங்கட ராயனே. (திருவேங்கட சதகம், 27)

இக் கால மக்களுடைய செயல் இயல்களை இவை காட்டி
 யிருக்கின்றன. பாடல்கள் வெள்ளையாய் எளிய நிலையில் இசைந்
 திருப்பினும் உலக நடைகளை உள்ளபடியே உணர்ந்தியிருத்தலால்
 உவகையோடு படித்து வருகின்றோம். நன்றியறிவு இன்றி, நடுவு
 நிலைமை குன்றி, நீதி நெறி பிறழ்ந்து ஏதமே பேசி யாண்டும்
 மாந்தர் இழிந்து திரிவர் எனக் கலிகால நிலைமையைப் பலரும்
 பரிந்து மொழிந்து வருந்தி வருகின்றனர்.

சீதள வார்பொழில் ஆரூரர் செம்பொற் றியாகர் வெற்பில்
 காதள வான விழி அணங்கே கலிகாலம் அன்றோ
 ஆதர வாயவர் முன்னாள் உறவென்று அறிந்தருந்தும்
 ஒதுதல் காரண மாப்பிரிந்தார் என்று உரைசெய்வதே.
 (திருவாரூர்க் கோவை, 484)

தோழியை நோக்கித் தலை உரைத்த படியிது. உயிர்க்கு
 ஆதரவாயுள்ள என் காதலர் பிரிந்தால் நான் சாதல் உறுவேன்
 என்று தெரிந்தும் அவரது பிரிவை உரிமைபாய் எனக்குத்தெரியப்
 படுத்த வந்தாயே! இது கலி காலக் கோடுமை அல்லவா! என்று
 அவள் கண்ணு பேசியிருத்தலை இதில் உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.
 நீதி நலங்கள் இல்லாதது; தீது மிக வுடையது எனக் கலியைப்
 பலவகையிலும் இகழ்ந்து வருவது யாண்டும் மரபாயுள்ளது.

கலியுகம் பிறப்பதற்கு முதல் நாள் பலாயன் என்னும் ஓர் உழவன் தனது நிலத்தை அயலானுக்கு விற்றான். விலைக்கு வாங்கினவன் அன்றை அங்கிலத்தை உழுதான். உழுது வருங்கால் கொழு முனையில் மீடா ஒன்று தோன்றியது. மீதாண்டி எடுத்தான்; பெரிய செப்புப் பாணை நிறைய உயர்ந்த தங்கக் காசுகள் இருந்தன. அதனை எடுத்துக் கொண்டு வந்து முன்னம் தனக்கு நிலம் விற்றவனிடம் கொடுத்தான். அவன் "என்ன இது?" என்று விவந்து கேட்டான். 'உன்னிடம் வாங்கின செய்கையை உழுதேன்; அதிலிருந்து இந்தப் புதைபல் எழுந்தது; இது உனக்கு உரிமையுடையது ஆதலால் இதனை நீ எடுத்துக் கொள்க' என நிலம் வாங்கினவன் நலமாக உரைத்தான்.

விற்றவன்:- என நிலத்தை நான் உனக்கு விற்று விட்டேன்; அதில் உள்ள யாவும உன்னுடையனவே; ஆகையால், இந்தப் பொன் புதைபல் நீ கொண்டு மீடா.

வாங்கினவன்:- உன்னிடம் நிலம் வாங்கினேன் அன்றி அதன் அடியிலுள்ள பொருளை வாங்க வில்லை; ஆதலால் இது உனக்கு உரியதே; நான் வைத்துக் கொள்வது தகாது; தயவு செய்து வாங்கிக் கொள்ளுக.

விற்றவன்:- எனது நிலத்தில் எல்லா உரிமைகளும் உனக்கு அடங்கி விட்டன; அயலானுடையதைப் பெறுவது பெரிய குற்றமாம். இதனை நான் தொட்டேன்.

வாங்கினவன்:- எனக்கு உரிமையிலலாத பொருளை வைத்துக் கொள்ள முடியாது. பிறனுடைய பொருளை அபகரித்தால் பழி பாவங்கள் விளையும்; சந்ததிகள் அழியும்; குடும்பம் பாழாம். என குடி கேட்டு நான் அடு நாகில் வீழாதபடி இப்பொருளை ஏற்று என்னைக் காத்தருளுக.

விற்றவன் :- உள்ளபடி விற்று விட்ட பொருள் உனக்கே உரியது; அதனை எடுத்துக் கொண்டு நான் நாசம் அடைய வேண்டும் என்று நீ கருதுகின்றாயா?

வாங்கினவன்:- பொதுவான பொருள் அரசனுக்கு உரியது என அற நூல்கள் சொல்லியுள்ளன ஆதலால் இந்தப்

புதைதயலை நாம் இருவரும் மன்னனிடம் கொண்டு போய் உணமையை உரைத்துச் செலுத்தி விடுவோம்.

அந்த முடிவுக்கு பலாயன் இசைந்தான். இருவரும் அரசனிடம் சென்றனர். பொன் புதைதயலை முன் வைத்து நிகழ்ந்ததை எல்லாம் நேர் விவரமாக கூறி அதனைக் கருவூலத்தில சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு ஒரு முகமாய் உவந்து மீவண்டினர்.

இந்த இருவர்களுடைய மன நிலைகளையும், நீதி முறைகளையும் நினைந்து அரசன் விவந்தான். “நாதி யாதும் இல்லாத போது தான் குடிகளின் பொருள் அரசுக்கு உரிமையாம்; நாடிகள் உள்ள மையால் ஆதனை நாம் வகாளா முடியாது; நீதி இருவீரும் சமமாகப் பாகம் செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று மன்னன் சொன்னான். இருவரும் மறுக்க மறுத்தார். அவரை மறுநாள் வரும்படி அரசன் பணித்தான். அவர் பணிந்து மீபாயினர்.

மறுநாள் காலை யில் எழுந்தார். பேராசையாளராய் வாதாட நேர்ந்தார். அரசவைக்கு வந்தார். “அரசே! இவனிடம் நேற்று ஒரு நிலம் வாங்கினேன்; அதன் அடியில் கொஞ்சம் பொருள் இருந்தது; அதனைத் தனக்குத் தந்து விடுமாறு எனக்கு சண்டைக்கு வருகின்றான்” என முகிலத்தை வாங்கினவன் முறையிட்டு நின்றான். விற்றவன் சினந்து சீறி மீவந்தனை வணங்கி “தரும முர்த்தி! நான் புன்செயை மட்டும் விற்றேன்; அடியிலுள்ள புதைதயலை விலை செய்ய வில்லை; ஆதலால் அந்தப் பொருள் முழுவதும் எனக்கே உரியது; அநியாயமாக இவன் பேராசைப் படுகிறான்; சமூக நீதி அரசு செய்து அருள் வேண்டும்” என்று வாதா புரிந்தான்.

அரசன் திகைத்தான். “நேற்று இருவரும் பொருளாசையின்றித் தரும குண சீலராய் உரிமையுடன் பேசினர். இன்று கோபதாபங்களோடு ஒருவரை ஒருவர் ஏசி இகழ்ந்து ஆசை மீதுர்ந்து அடங்கொண்டு நிற்கின்றார்!” என்னே இது? என்று மன்னன் மறுகி மந்திரிகளை நோக்கினான்.

தலைமை அமைச்சன் தலைமையை விளக்கி நீதி புகல நேர்ந்தான். “பூமியில் காணப்படும் புதைதயல் பொருள் யாவும் அரசுக்கே வரியன; ஆதலால் ஆதனை நமது நிதியறையில் சேர்த்துக் கொள்வதே மனுமுறை விதியின் நீதியாம்” என்றான்.

அரசனும் சரி என்று இசைந்தான்.

இன்றுதான் கலியுகம் பிறந்தது என்று அப்பொழுது வானி
விருந்து ஒரு பேரொலி எழுந்தது. யாவரும் அதிசயமடைந்து
அயர்ந்து நின்றார். துவாபர யுகம் முடிந்த சமையம் நிகழ்ந்த இது
கலியுகத்தின் முதல் நாள் சரிதமாய்த் தொடர்ந்து வருகின்றது.

முதல்நாள் இதமாய் மொழிந்தார்; மறுநாள்
மதமீறி வாதாடி வந்தார்—அதமாம்
கலிபிறந்த தென்று ககனத்திருந்து ஓர்
ஒலிபிறந்த தன்றே உடன்.

5050 வது ஆண்டு முடிவில் கீர்த்தது இவ்வாறு நீண்டு
நிலைத்து நின்றது. இந் நிலைமைகள் யாவும் சுண்டு நெடிது சிந்திக்
கததககண. நல்ல நெறி முறைகள் எல்லாம் குலைந்து பொல்லாத
புலைகளை எங்கும் போராடி நிற்கின்றன. யாண்டும் புன்மைகளை
மிசுந்த இந்தக் கலி காலத்தில் ஒரு சிறிய நன்மை செய்தாலும்
அது பெரிய பலனை அருளி அரிய உறுதி புரிகின்றது.

கீர்தா யுகத்தில் பத்து வருடம் சித்த சத்தியாய் நின்று
செய்கின்ற தவத்தின் பயனை இந்த யுகத்தில் ஒரு தினம் புனித
மாய் ஒழுக்கிவரின முழுவதும் அடைந்து கொள்ளலாம்.

கிருத மாயுகத்து ஈரைந்து ஆண்டு இயற்றுகும் கேடில்
தருமம் ஆனது திரேதையில் ஆண்டுஒன்றில் சாரம;
அரும துவாபர யுகத்தில் ஓர் திங்களின் ஆகும்;
திருந்த நான்காம உகத்தில் ஓர் தினத்தில் சித்தியுட.

(விண்டு புராணம்)

இன்னவெங் கலியில் முககண எநதைதாள் இடைப் போதேனும்
தன்னமர் உள்ளத்து எண்ணின தழலிடை அளப்பிலநாள்நின்று
உன்னரும் யோகம் தன்னின் உறங்கிடுநூர் தமக்கும எய்தா
மன்னரு முத்தி வீட்டில் மருவி வீறறிருக்க லாமால்.

(கூர்ம புராணம்)

மனம் மொழி மெய்கள் புனிதராய் ஒழுக்குவது இக்காலத்தில்
மிகவும் அரிது என்பதை இவை அறிவித்தது நிகழின்றன.

அவலச் சூழல்கள் சிறைந்து தேக போகமான மாய மயக்கங்

களும் மேக வெறிகளும் யாண்டும் பரவி யுள்ளமையால் இந் நாளில் கொஞ்சம் தரும சீலம் மருவினும் அவர் பெரிய மகிமை யுடையராய் உயர் பதவியை அடைவர் என்க.

பொல்லாத காலம் என்பதை இது சொல்லாமல் சொல்லியது;

அநீதியான கொடிய கவி காலத்தின் கொடுமை தரும யுகத் தில் தோன்றி நிற்கின்ற உன்னிடம் எப்படி நேர்ந்தது? வஞ்ச மாய் ஒளிந்து சின்று கொல்லுகின்ற இந்தத் தீய செயலை நீ யாநிடம் படித்தாய்? என இப்படி நேரே இடித்துக் கேட்காமல் கவி காலம் வந்து பார்த்ததோ? என்று பதமாகப் பரிந்து வினவினான்.

நெஞ்சம் கொதித்து நிலை குலைந்து நைந்து பதைத்து நொந் திருந்தாலும் இளிவாக இகழ்ந்து பேசாமல் மரியாதை புரிந்து வருவது பெரிதும் வியந்து கொள்ள வரியது. அவனுடைய உள் ளப்பண்பும் உணர்வு நலனும் உன்னதமான உத்தம நிலையில் ஒளி புரிகின்றன. அருந்திறலாண்மை, திருந்திய கேண்மை, பெருந் தீகைமை என்னும் அரிய பண்பாடுகளை அவனிடம் வியந்து கண்டு உவந்து வருகின்றோம்.

[கருணை வள்ளால்! என அவன் வாயில் வந்துள்ள இந்த வாசகம் எவ்வளவு வாசமுடையது? தன்னைக் கொன்று நிற்கின்ற வனை நோக்கி இவ்வாறு உள்ளம் உருகி உரிமையுடன் பேசுவது இயல்பாகுமா? உயர்வான அதிசயமாய் வெளி மிளிர்கின்றது.

இவ்விய நீர்மை தீதாய்ந்த செவ்விய இரதயம் வெவ்விய நிலையிலும் வெம்மை மிகுந்து புன்மை புரியாமல் நன்மை மருவி யுளது. இந்த வில் வீரனிடம் எல்லை மீறிய அன்பு இசைந்திருக்கின்றது.

இயல்பாகவே இனிய நீர்மையன் என்று தனிதீய மதித் திருந்தான்; நிகழ்ந்த கொலையைக் கண்டதும் நெஞ்சம் கவன்று கலியினைக் கருகினான். காலக்கொடுமையால் தன் கோலம் குலைந்து சீலம் சிதைந்தாரீனா? என்று சிந்திக்க தீர்ந்தது, இக் தீகாமகன் மேல் கொண்டுள்ள உண்மை நம்பிக்கையை உணர்த்தி நின்றது.

இராமனுடைய குணம் செயல்களை வியந்து மணம் வியந்துள்ளதை வாய் மொழிகள் வரைந்து காட்டுகின்றன. கவி தூண்டியிருந்தால் அன்றி இவ்வாறு கொலையில் முண்டிருக்க மாட்டான் என்று முடிவு செய்திருக்கிறான்.

கருணைக் கடலே! கொடைக் குரிசிலே! என்று பரவசமுடையனாய்த் துதிசெய்திருந்தாலும் கொலைத்துயரில் நிலைத்திருந்தால் இப்புகழ் மொழிகளில் இகழ்ச்சிக் குறிப்புகளும் இடைமிடைந்து நின்றன. அல்லல் அடைந்த சொல் எல்லை கடந்து வருகிறது. உள்ளம் உடைந்து பேசுவதில் உள்ளல் மிடைகின்றது.

எல்லாரிடமும் அருள் புரிந்து யாவும் வழங்கி வருகிற வள்ளல் தன்னிடம் கண்ணோடி யருளாமல் இன் உயிரை வாங்கி நிற்கும் கொடுமையும் இளியும் தெரியக் கடுமையாக மொழிந்தான்.

என்னைக் கொன்று தொலைத்து எனது அரகைக் கவர்ந்து உண்ணுடைய நண்பனுக்கு உரிமையுடன் கொடுக்க வேந்தாயோ? அந்தோ! உனது கருணையும் என்மையும் எவ்வளவு தரும நலமுடையன! என்று மருமமாக வைகிருக்கிறான்.

ட்கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்றவ!

என்றது வீரப் பிரதாபத்தையும் வெற்றி நிலையையும் வியந்து வந்தது. எவ்வளவு படைகள் திரண்டு எதிர்த்தாலும் யாதொரு துணையும் வேண்டாமலே தன்னம் சனியே நின்று அவ்வளவு திரளையும் அழித்த ஒழிக்க வல்ல அதிசய வீரன் என இராமனை வாலி இங்கே துதி செய்கிறார்களேன். போர் நடக்கத்தில் எவ்வளவு யிலும் சகாயத்தை நாடாமல் பொருகின்ற திரளை அசகாய சூன் என்பார். அந்த அதிசய நிலைமை கலைமையாக உடைந்துள்ளமை யால் இக்குலமகனை இங்ஙனம் அவன் வியந்து மொழிந்தான்.

[கான், தூடணன், சிரிசிரா என்னும் பெரிய அரக்க வீரர்கள் பல்லாயிரக் கணக்கில் திரட்டிக் கொண்டு வந்த படைகள் பிழுவதையும் தான் ஒருவனை எதிர்த்து பொருது கொன்று தொலைத்த அந்த வீர பராக்கிரமத்தைக் சீள்நிப்பட்டு வியந்து புகழ்ந்திருந்தான் ஆதலால் அது இவ்வாறு நண்டு வெளிவர வேந்தது.]

உள்ளே கருதியுள்ள எண்ணங்களை சமையம் நேரும் பொழுது மொழிகளாய் வெளி வருகின்றன. யாருக்கும் தெரியாமல் மன்னம் அவன் அகக்கே கருதியிருந்த உண்மை இங்கே எல்லாருக்கும் தெரியும்படி புறத்தே வந்தது.

“What comes out, that was put in.” (Worship)

“உள்ளே இருந்தது வெளியே வருகிறது” என்னும் இது இங்கே அறிய உரியது. எண்ணங்களின் மருமங்கள் எண்ணரிய நிலையின.

அள்ளாதது குறையாது; இல்லாதது வராது என்னும் பழமொழி உலக வாழ்வின் உண்மைகளைத் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளது. மனத்தில் இருக்காத வாய்ச்சொல் வெளிப்படுத்தியது.

[தான் ஒருவனை தனி சின்று உடையும் எவ் வுலகங்களையும் எளிதே வெல்ல வல்ல வெற்றிக் சரிசீலை என்பான் கோற்றவ! என்றான்.] கூட்டுத் துணை. உர்ரை கூட்டின் எல்லையக் காட்டி இன்மையை உணர்த்தி வன்மையை விளக்கி நின்றது.

யாண்டும் அவனாயும் துணை வேண்டாத நீ சுண்டு ஒரு சிறுவனைத் துணை வேண்டி இப் பொய்ய கொலையைச் செய்திருக்கின்றாயே! என்ன பயனை நாடியோ? அன்றோ! உன் இன்னலுமுந்து இரங்கியிருக்கிறான் சிலைம தவறி இழிந்துள்ளான் என நினைந்து நினைந்து நொந்துள்ளமையால் சினந்து சீறி இகழாமல் புனைந்து பேசிவருகிறான். வரினும் உள்ளக்கொதிப்பு உரைமீறி சிற்சின்றது.

கூட்டு வேண்டாத கோற்றவன் கூடி வந்து கொலை புரிந்து நின்றலைக் குறித்துக் காட்டி இடிக்கடி அறிவூட்டி யிருக்கிறான். தனக்கு ஓர் உறுதிக் துணையாகச் சர்கீ வனைத் தழுவிக்கொண்டதே இப் பழிச் செயலுக்குக் காரணம் என்று கருதிக் கொண்டான் ஆதலால் துணை இவ்வாறு மறுதிக் கூறினான். நாட்டைத் துறந்து காட்டுக்கு வந்தவன் இந்தக் கேட்டைச் செய்தானே! என்று கேட்க நேர்ந்தான்.

நாட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய்!

காட்டு ஒரு கருமம் செய்தாய்!

தரும வீரனான இராமன் செய்துள்ள கரும நிலைகளை வருமமாய் இங்ஙனம் வகைப்படுத்தி விரிவுகிறான். நாட்டிலும் காட்டிலும் இவன் செய்த கேட்கட்டிக் கருமம் எல்லாம் கேடுகளும் கொலைகளும் விளைந்துள்ளன என விவரிக்க முடியாது.

[பெற்ற தாதை பூட்டிய செல்வம் என்றது தனக்கு உரிமையாக முடி சூட்டிய அரசு நிலங்களை தாடிமைத் தந்தை உவந்து பூட்டியதை உரிமையாகப் பூட்டி கொண்டு உரியனை அமர்ந்து அரசாண்டிருந்தான் உரிமை மறந்தவர்களைச் சீர்திரா என்று அவன் ஓர்ந்து நினைக்கின்றான் கூர்ந்து உணர்வந்தது.]

தனக்கு உரிய அரசைத் தம்பிக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லி அங்கே தந்தையைக் கொன்றாய்; எனக்கு உரிய அரசை எம்பிக்குக் கொடுக்க விரும்பி இங்கே என்னைக் கொன்றாய்! உன்னுடைய கருமங்கள் எவ்வளவு தருமங்கள்! என அரசுதியாடினான்.

தம்பிகள்பால் நீ செய்கின்ற அன்புரிமைகள் பெரியவர்களுக்குப் பெரிய துன்ப இழவுகளாய்ப் பெருகி வந்துள்ளன என்று நொந்திருக்கிறான்.

[தன்பால் அன்புகொண்டுள்ள தம்பியர்க்கு அரசு தருவதற்காகத் தந்தையையும் தன்மயனையும் கொன்றிருக்கிறான் என இந்நம்பி மேல் வாவி சூற்றம் சாட்டியுள்ள உரிமை கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது. இராமனுடைய சூடும்பத்தோடு நெடும் பாசம் கொண்டு நிகழ்ந்ததை நினைந்து கவன்று மொழிந்து வருகின்ற நிலையில் பரிதாபம் பெருகி எழுந்துள்ளது.]

கருமம் தான் இதன்மேல் உண்டோ? என்றது மருமம் மருவி வந்தது. இதைக் காட்டிலும் தீவினை வேறு இல்லை என்பது இதில் புல்லியுள்ளது.] அரசை நல்கிய முறையில் அழிவுகள் நேர்ந்துள்ளமையால் அப்பழிகள் சுட்ட நேர்ந்தன.

[தம்பியர்க்காக நாட்டிலும் காட்டிலும் செய்த இந்தக் கருமங்களைத் தவிர மேலும் ஏதேனும் உண்டோ? என வினவியதில் வேறு ஒன்று மீதமாயுள்ளதையும் விளக்கி நின்றது.]

விபீடணனுக்கு அரசை நல்க வேண்டி இராவணனைக் கொல்ல முண்டுள்ளதும் சுண்டுக் குறிப்பாய் நீண்டது.]

பரதன், சுக்கிரீவன் வான்னும் இருவரும் சீபாலவே விபீடணனும் இந்நம்பிக்குறித்த சீபாய் வருதலைப் பின்பு காணலாம்.

உள் நாட்டிலும் வயல் நாட்டிலும் எங்கும் தம்பியர்க்கே இவ்வீர வள்ளல் அரசரிமைகளை நல்கி ஆதரித்தருள்வது அதிசய அன்புரிமைகளாய்ப் பெருகி மிளிர்கின்றது.

கரும சிலைகளை நகை வகையில் இவ்வாறு வருமமாய்க் கூறினவன் இவ்வீரன் மறைந்து நின்று எய்ததை இகழ்ந்த பேசினான்.

இலங்கை வேந்தன் முறைஅல செய்தான் என்று முனிதியோ? முறை சீகடான செயலை இராமன் செய்துள்ளமையைக் குறித்துக் காட்டுதற்கு இதனை இப்படி எடுத்துக் காட்டினான்.

“இராவணன் கள்ளமாய் மறைத்து வந்து உன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து போனான் என்று என்னி இசுழ்ந்து உள்ளம் கொதிக்கின்றாயே! நீ ஒளிந்து நின்று வஞ்சமாய் என் நெஞ்சில் அம்பு எய்துள்ளாயே! இது என்ன நியாயம்? எவ்வளவு அவமானம்! அவ்வளவையும் எண்ணிப் பார்!” என ஏசியபடியிது.

அவன் இரக்கம் அற்ற கொடிய அரக்கன்; என்றும் பொல்லாதவன்; கடிய காம மயக்கத்தால் தீமை செய்திருக்கிறான்.

நீ நல்ல குலமரபில் வந்தவன்; எல்லாருக்கும் நீ திருமறைகளை உபதேசித்து வருகின்றவன்; நீ இப்படி அநியாயமாய் அவகேடு செய்திருக்கிறாய்! அவனைக் கொடியவன் என்று இசுழ்ந்து கோபதாபம் கொள்கின்றாய்! உன்னுடைய நிலைமையை உன்னி உணரவில்லையே! இது என்ன நிலை? என இன்னலுழந்து பேசியுள்ளான்.

முனிவு இலாதாய்! என்று இராமனை இங்கீக இனிது இசைத்திருக்கிறான். எந்த நிலைமையை நீராகக் இந்த வாக்கு வந்தது?

ஏந்திய வில்லுடன் சாந்த முர்த்தியாய் எதிரே நிற்கின்ற எழில் உருவம் அவன் நெஞ்சில் நன்கு படிந்துள்ளது.

[பலபடியாய் இடித்துப் பேசி இழிவுபட ஏசி வரினும் யாதும் முனியாமல் முறுவல் தவழ்ந்த முகத்தனாய் இக் கோமகன் ஆண்டு நின்ற நிலை முனிவிலாதாய்! என்னும் மொழியால் சண்டு வெளி வரலாயது] அமைதியும் கம்பீரமும் அதிசய புருடர்களிடம் தனியுரிமைகளாய் யாண்டும் இனிது நிலனி நிற்கின்றன.

பிழைபாடுகளைப் பலவழிகளிலும் எடுத்ததுக்காட்டி இடித்துப் பேசி வந்தவன் வீர மரபும் போர்முறையும் பிறழ்ந்து வாரம் கொண்டு நின்றதைப் பெரிதும் வெறுத்தான்.

இருவர் போராடிக் கொண்டு நிற்கும் போது ஒருவனுக்கு உதவியாய் நின்று மற்றவனுக்கு இடர் புரிவது கொடிய தீமை யாம் என்று குறித்தான். கொஞ்சம் நடுவு நிலைமையுடையவரும் போரில் வஞ்சம் புரியார்; நீ நெஞ்சம் துணிந்து நீ திகக்கேடு செய்தது யாது கருதியோ? என வேதனை அடைந்துள்ளான்.

தருமமோ? பிறிது ஒன்றாமோ? தகுதிலது என்னும் பக்கம்.

தரும நீதிகளையும் தரும நீர்மைகளையும் நன்கு தெளிந்தவன் சீதலால் இங்ஙனம் உரிமையோடு உரைந்து கூறினான்.

தகுதிலது சன்றது நடுவு நிலை மலைலாத ஒரு கொடுமை யாம் என்னும் குறிப்பூர்ந்து வந்தது. தகுதியான மேன்மக்கள் யாண்டும் யாதும் செய்யாத ஆரீதாய சண்டு நீ என்பால் மூண்டு செய்திருக்கிறாய் என்று துன்பம் உழந்து துணைநி பேசியுள்ளான்.

பொழுது

போர் முகத்தில் மெலிக் கங்கு உதவி செய்வது நீதியே ஆயினும் தன் வரன்னை என்பவனுக்குத் தந்தாய் வுணர்த்தி நேரீ நின்று ஒருவன் ஆகிய புரிவர்க்கு நீ மரபும் இவர்க்கு சக்கிரீவ னுக்கு இராமன் உதவியது ஆவனாறு இவ்வை ஆதலால் போலி வீரம் என்று வாலி ஆதனைக் கண்டி செய்தான்.

பாரத வீரர்கள் புரிந்த பதினொன்றாம் நாள் போரில் சாத்தகி பூரிசுவா என்னும் திருவருக்கு மலையார் மூண்டது. ஒருவரை ஒருவர் வேல்ல முயன்ற நெடுச்சரம் போராடினர். முடிவில் சாத் தகியைக் கீழே வீழ்த்தி எதிரி கொலை மூண்டான். அதனைக் கண்ணன் கண்டான்; அந்த மல்லனுடைய கையைத் துணித்து எறியும்படி விசயனிடம் அமடி தெருக்க வேண்டினான். அவன் மறுத்தான்; கண்ணன் கடுத்து மொழிந்தான். உடனே அருச் சனன் பகழி தொடுத்தான். பூரிசுவாநின் கரம் துணிபட்டது; படவே சாத்தகி அவனைக் கொன்று தொலைத்தான். அப்பொழுது துரியோதனன் கொடுத்தது எழுந்து கண்ணனை வைதான்; அவன் பதில் உரைத்து அம்மன்னனை வாய் அடக்கினான். மாறுபாடுகள் மண்டிய பொழுது நீதி முறைகள் தாறுமாறாய் வேறுபடுகின்றன.

இருவரும் முனைந்த போரில் இளைத்தவர்க்கு உதவி ஆகப் பொருவது கடன் அன்று என்று போற்றிய விசயன் தன்னை வெருவர முனிந்து சீறி மீளவும் விளம்ப மாயன் திருவுளம் அறிந்து தெவ்வன் துண்புயம் துணிய எய்தான். (1)

புயம் துணி வுண்ட பூரி சுவாவனைப் புரிந்து தள்ளிச் சயம்புனை வாளில் துமபைத் தார்புனை தலையும கொய்து வயம்புனைந்து இளவலநி ராமனன்றம் அன்று இப் போர் என்று இயம்பிய இராச சாசற்கு எதிரொழி இயம்பல உற்றான். (2)

நென்னல்நீர் அபிமான தன்னை நெருட வென்ற போரும்; முன்னமே சிவேதன் தன்னை வீடுமன் முடித்த போரும்;

மன்னற முலையதவாமல் மலைந்தனர் என்று நக்கான்
தன்னைவந்து அடைந்தோர்க்கு உற்ற தளர்வெலாம் ஒழிக்கும் தாரான்.
(பாரதம்)

அபிமனையும், சிலைதனையும் எதிரிகள் அபிபாயமாய்க் கொண்
றிருத்தலைக் குறித்துக் காட்டிக் கண்ணன் சிரித்திருக்கும் நிலை
யும், அவனது கருமச் சூழ்ச்சியும் இங்கே காண நேர்ந்தன. அவ
தார மூர்த்திகளுடைய செயல்கள் அதிசய விரிதங்களாய்
நிகழ்கின்றன. இராமன் கையால் எய்து முடித்ததைக் கண்ணன்
வாயால் பேசி முடித்திருக்கிறான்.

[இருவர் போர் எதிருங்காலே ஒருவர்மேல் கருணை தூண்டி
ஒரவஞ்சமாய் உதவலாகாது என்று வானி கூறியபடியே அருச்
சன்னம உரைத்திருக்கிறான். உரைக்குறிப்புகள் ஓர்ந்து உரை
வுரிபன. சத்த வீரர்கள் சித்தங்கள் ஒத்து நிற்கின்றன.]

[அம்பு மருவத்து எய்தல் என்றது இரு பொருள் மருவியது.
இராமபாணம் குறிவிலகாமல் தன் மார்பில் வந்து பாய்ந்துள்ள
தையும், மறைந்து நின்று இரகசியமாய் அம்பு தொடுத்திருத்தலை
யும் குறித்துக் காட்டியது. மருமம் = மார்பு, இரகசியம்.]

தன்னைக் கொல்லச் சதி செய்தது கொடிய அநீதி என்ற
பலவாறு பழித்துப் பேசி வந்தவன் பின்பு "வாத முறைகளைக்
கைவிட்டு ஆதரவு மீதூர்ந்து பரிந்து பேச நேர்ந்தான். உரிமை
கூர்ந்து வந்த அந்த உரைகள் பரிவும் பண்பும் பரிதாபமும் பெருகி
எழுந்து அறிவு, ஆண்மையும் மருவியுள்ளன.

வீரம் அன்று; விதி அன்று; மெய்மமையின்
வாரம் அன்று; நின் மண்ணினுக்கு என் உடல்
பாரம் அன்று; பகை அன்று; பண்பு ஒழிந்து
ஈரம் அன்று இது என் செய்த வாறுநீ. (1)

இருமை நோக்கி நின்று யாவர்க்கும ஒக்கின்ற
அருமை ஆற்றல் அன்றோ அறம காக்கின்ற
பெருமை என்பது; ஆது எனபிழை பேணல விட்டு
ஒருமை நோக்கி ஒருவற்து உதவலேலா? (2)

செயலைச் செற்ற பகைதெறுவான் தெரிந்து
அயலைப் பற்றித் துணை அமைந்தாய் எனின்

புயலைப் பற்றும் அப் பொங்கரி போக்கி ஓர்
முயலைப் பற்றுவது என்ன முயற்சியோ. (3)

கார் இயன்ற களங்க நிறத்தொன்மை
ஊர் இயன்ற மதிக்கு உளதாம் எனச்
சூரியன் மரபுக்கும் ஓர் தொன்மறு
ஆரியன் பிறந்து ஆக்கினை ஆமரோ. (4)

மற்று ஒருத்தன் வலிந்து அறைகூவ வந்து
உற்ற என்னை ஒளித்து உயர் உண்ட நீ
இற்றையிற் பிறர்க்கும் இகல் ஏறென
நிற்றி போலும் கிடந்த நிலத்தரோ (5)

நூலியற்கையும் நும் குலத்து உந்தையர்
போலியற்கையும் சிலமும் போற்றலை
வாலியைப் படுத்தாய் அலை; டன் அற
வேலியைப் படுத்தாய் விறல் வீரனே. (6)

தாரம் மற்று ஒருவன்கொளத் தன்கையின்
பார வெஞ்சிலை வீரம் பழிப்பதே
நேரும் அன்று மறைந்து நிராயுதன்
மார்பின் எய்யவோ வில் இகல் வல்லதே? (7)

(வாலி வதைப் படலம் 84-90)

“வாலி பேசியுள்ள வார்த்தைகள் நம் உள்ளச் செவிகளில்
ஓசை மீறி ஒலித்து நின்றலைக் கூர்ந்து கேட்கின்றோம். குறிப்புகளை
ஓர்ந்து சிந்திக்கின்றோம். அவனுடைய மனமும் சினமும் மதியும்
மொழியும் அதிவேகமாய்க் கதி மண்டி வருதலை இடங்கள்
தோறும் கண்டு வருகின்றோம். காட்சிகளில் யாண்டும் பெருந்
தன்மைகள் பெருகி மிளிர்கின்றன. வீரமும் மாணமும் வெப்ப
மும் திட்பமும் மாறாடி மீறி மேலோடி வருகின்றன.]

நல்ல நீதிமான் என்று தான் உறுதியாக நம்பியிருந்த வீரன்
இப்படிப் பொல்லாத கொலையைச் செய்தானே! என உள்ளம்
கறத்து அவன் உருத்துள்ள நிலைகள் உரைகளில் வெளிப்பட்
டுள்ளன.

“இராமா! நீ செய்துள்ள செயல் வீரக் கேடானது; விதி
முறை பிறழ்ந்தது; அறிவின் முடையது; அவமானமானது;
பொய்யும் புன்மையும் புலையும் மலிந்தது; வெய்ய பழி மிகுந்தது;

ஐயோ! என்ன பயன் கருதி இன்ன கொலை செய்தாய்? பாண்டும்
 நடுவு நிலைமையுடன் நின்று யாவார்க்கும் நீதி வழங்குவதே இராச
 தருமம்; மனுமுறையைக் கருதாது போயினும் மனிதத் தன்மை
 யையும் காணாமே! உனக்கும் எனக்கும் என்ன வகையிலும்
 யாதும் பகை இல்லையே; இத் தீது செய்தது ஏன்? உன் மனைவி
 யைக் கவர்ந்து போன பகைவனைத் தொலைக்க ஒரு துணைவனைச்
 சேர்த்து அவனுக்கு உதவியாக இது செய்தாய் எனின் அது
 பெரிய மடத்தனமாகும்; மதயானையைக் கொல்ல நினைந்தவன்
 சிங்க ஏற்றைக் கைக் கொள்ளாமல் முயலைத் துணைக் கொண்ட
 முழுமுடம் போல் உனது செயல் எள்ளி நகையாடுதற்கே இட
 மாம்; சூரியன் மரபு உன்னால் சீரழிய நேர்ந்தது; நீ அதற்கு
 ஒரு களங்கமாய்த் தோன்றினாய்; இல்லாளை எடுத்துக் கொண்டு
 இகழ்ந்து போனவனை யாதும் செய்யாமல் விட்டு என்னை ஒளிந்து
 நின்று கொன்றாயே நீ ஒரு வீரனா? நல்ல சத்த வீரர்கள் எதிரே
 தலை கிமிர்ந்து இனிமேல் நீ நிற்க முடியுமா? வீர மரபில் பிறந்த
 எவனும் இது செய்ய மாட்டான்; நீ வாலியைக் கொல்லவில்லை;
 தரும வேலியைக் கொன்றாய்! உன் தாரத்தை வலிந்து வவ்வின
 வனை எய்யாமல் கை சேர்ந்து நின்ற நீ யாதும் செய்யாத என்னை
 மறைந்து வந்து எய்தாயே! உன்னுடைய வீரத்தை என்னுடைய
 நாவால் நான் என் என்று சொல்லுவேன்? சிறந்த தரும வீரன்
 என உன்னை நான் கருதியிருந்த என் கருமத்தை நொந்து கவல்
 கின்றேன்” என்று இவ்வாறு சிந்தை கொதித்துச் சீறிச் சினந்து
 வானி கூறி நின்றான். உள்ளே கோபக் கனல் தோய்ந்துள்ளமை
 யால் வார்த்தைகள் கொதிப்பு மீறி வெளி வந்துள்ளன.

இராமனை அதி மேன்மையாக எண்ணி யிருந்தாலும் வஞ்ச
 மாய் மறைந்து நின்று அவன் உயிர்க் கேடு செய்தது வாலியின்
 நெஞ்சைக் கலக்கியுள்ளது. உள்ளம் கனன்று நின்றாலும் உரை
 களில் கண்ணியங்கள் கனிந்து நிற்கின்றன.

நின் மண்ணினுக்கு என் உடல் பாரம் அன்று.

இந்த வாக்கியத்தை எண்ணி இரங்குகின்றோம்.

சக்கரவர்த்தித் திருமகன் ஆதலால் உலகம் முழுவதும் அவ
 னுக்கு உரிமை என்று கருதி இவ்வாறு உரைக்கலானான்.

“உன்னுடைய பூமியில் எவ்வளவோ சிவகோடிகள் வாழ்ந்து வருகின்றனவே; நான் ஒருவன் இருக்கலாதா? என்னை மாத்திரம் அழித்து ஒழித்தது ஏன்? நான் செய்த பிழை என்ன? என் உடல் கொடிய சமையா யுள்ளது என்று பூமிதேவி உன்னிடம் முறையிட்டுச் சொன்னாளா? பாவிகள் பூமிக்குப் பாரம் ஆதலால் பூபாலன் ஆன நீ அந்தக் கோரங்களை நீக்கிக் கோமுறை புரிய வேண்டியது அவசியமே; யாதொரு பாவமும் செய்யாத என்னைத் தொலைக்க நேர்ந்ததற்கு என்ன காரணம்? அதையாவது சொல்லித் தொலை; வாயை முடிக்க கொண்டு பேசாது நிற்கின்றாயே!” என்னும் கேள்விகள் எல்லாம் இந்த ஒரு வார்த்தையில் அடங்கியிருக்கின்றன. உள்ளம் உளைந்து காண உரைகள் வந்துள்ளன.

[நின் மண் என்றது அரச குலமகன் என்னும் உரிமையில் தேசத்தையும், பரமன் என்னும் நிலைமையில் அகில உலகங்களை யும் குறித்து நின்றது.]வையம் காக்க வந்த தெய்வ நீர்மையன் என்றே இராமனை யாண்டும் எண்ணியிருத்தலால் வெய்ய தீமை காணவே ஈண்டு இவ்வண்ணம் நளினமாக வாழி வைய நேர்ந்தான்.

[என் உடல் பாரம் அன்று என்றதனால் தான் பாவி அல்லன் என்று தன்னை அவன் உறுதியாகக் கருதியுள்ளமைமே உணர்வந்தது.] பூபாரம் தீர்க்க வந்த புண்ணியனை இந்தக் கொலையைப் பண்ணியுள்ளமையால் அதன் உண்மை நிலையை எண்ணியுணரும் படி அவனுடைய வாய்மொழி இங்ஙனம் நண்ணி வந்தது.

தன் உடல் உயிரை விட்டுப் பிரியநேர்ந்துள்ள பரிதாபத்தை நினைந்து இணங்கிருக்கிறான். வாழ்வு முடிந்தது என்று அவன் முடிவு செய்துள்ளது வெளியாய் நின்றது.

அநியாயக் கொலை என்று பலவகையிலும் மறுகியிருத்தலால் தரும் நிலைகளையும் கரும் நலங்களையும் உரிமைபாக எடுத்துக் காட்டி உறுதியுடன் வாதாடினார்.

தண்ணலம் கருதிய காசியார்த்தமாய் வேறு போக்கின்றி இக் கொலைப் பழியைச் செய்துள்ளான் என்று துணிந்து அந்த நிலைமையை மிகவும் இகழ்ந்து பேசினான்.

புயலைப் பற்றும் அப் பொங்கு அரி போக்கி ஓர் முயலைப் பற்றுவது என்ன முயற்சியோ?

இந்த உருவகத்தில் அவனுடைய உள்ளக் கிடக்கை புலனாகி
இன்றது.] தனக்குக் கொடிய அவமானத்தை விளைத்துப் போ
யுள்ள பகைவனை வென்று தன் மனைவியை மீட்டிக் கொள்ளவே
இராமன் இந்த நீதிக் கேட்டைச் செய்திருக்கிறான் என்று சிரித்
திருக்கிறான். கோரிய பாடு காரியக் கேடு எனக் கருதினான்.

புயல் என்றது மேகம் போன்ற கரிய நிறத்தையுடைய
பெரிய யானையை இங்கே குறித்து கின்றது. அரி = சிங்க ஏறு.

யானை, சிங்கம், முயல் இம் மூன்றும் ஈண்டுத் தோன்றி நிற்
கின்றன. கருதியுள்ள காட்சிகள் கண் காண வந்தன.

யாரை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு வாலி இப்படிப் பேசி
யிருக்கிறான்? வலிய பகைவனை வெல்ல வேண்டிய நிலையிலுள்ள
வன் அதற்குத் தகுதியான துணைவனை நாடாமல் தகாதவனைப்
பற்றிக் கொண்டது பெரிய பரிசாசமாயது.

[இராமன் ஒரு வில்வேடன்; இராவணன், யானை; வாலி,
சிங்கம்; சக்கிரீவன் முயல் என இங்ஙனம் இயல் தெரிய வந்தது.
யானை வேட்டைக்கு உரிமையாகச் சிங்கத்தைத் துணைக் கொள்
ளாமல் முயலைக் கைக்கொண்டான் என இராமனது முயற்சியை
இங்கே குறிப்பாய் இகழ்ந்தான்.]

தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொன்னால் போதுமே! இராவ
ணனை எளிதே அழித்து ஒழித்துச் சீதையை உடனே மீட்டிக்
கொண்டு வந்து கொடுத்திருப்பேனே! பாடு தெரியாமல் கேடு
செய்து விட்டானே என்று வாலி ஈண்டு மறுகி யிருக்கிறான்.

வேடனுக்கும் முயலுக்கும் அஞ்சாத யானை சிங்கத்தைக்
கண்டால் அஞ்சி நடுங்கும்; இராமனோடு போருக்கு எதிர் வரு
கின்ற இராவணன் வாலி எதிரே வரமாட்டான்.

[தன்னைக் கொண்டு எவ்வளவோ காரியங்களைச் சாதித்துக்
கொள்ளலாமே; அவ்வளவையும் வீணே இழந்து விட்டானே!
என இராமனது நிலைமையை கினைந்து வாலி ஈண்டு உள்ளம்
உளைந்து பரிந்துள்ளமை உரையில் ஒளிர்கின்றது.

மனம் கொந்து சினந்து பேசினாலும் தன்மேல் அம்பு
தொடுத்தவன்பால் அன்பு மடுத்து வருவது அவனது இயல்பான
பண்புடைமையை வெளிப்படுத்தி வருகின்றது.]

என்னை உயிர் உண்ட நீ என்றது தன்னைக் கொன்று நிற்
கின்ற கொடிய நிலையைக் குறித்து வந்தது.) ஒளித்து என்றது!
தலைமறைவாய் நின்று கொலை புரிந்தது பெரிய புலையாம் என
இளித்துக் காட்டினான்.

வாலியைப் படுத்தாய் அலை; மன் அற
வேலியைப் படுத்தாய் விறல் வீரனே!

இந்த வாக்கியத்தில் உள்ளக் கொதிப்பும் உணர்ச்சியின்
பதைப்பும் துள்ளித்துடித்து வந்துள்ளன. உரைகள் உயிர்த்
துடிப்புகளாய் ஒலித்து நிற்கின்றன.

“இராமா! நீ என்னைக் கொல்லவில்லை; என்றும் நிலையான
தருமத்தைக் கொன்றாய்!” என்றது இவன் செய்துள்ள கருமத்
தைக் கருதியுணர்.

தரும நெறிகளையும் நீதி முறைகளையும் தவ சிலங்களையும்
உலகில் நிலை நிறுத்த வந்த இராமன் கொடிய தருமக் கொலைஞன்
என்று வாலி வாயால் இங்கே வையப்பட்டுள்ளான்.

செய்த செயல் வெய்ய தீமையாகத் தோன்றினமையால்
இந்த ஐயனை இவ்வாறு அவன் வைய நேர்ந்தான்.)

தான் இறந்து படுவதை நினைந்து அவன் வருந்த வில்லை;
சிறந்த குலமகன் தரும நீதி துறந்து இழிந்துபட நேர்ந்தானே!
என்று பெரிதும் இரங்கியிருக்கிறான்.

அறவேலியைப் படுத்தாய் என்றது கொடிய பாவத்தைச்
செய்தாய் என்றவாறு.) புகழும் புண்ணியமும் இழந்தாய்; பழியும்
பாவமும் அடைந்தாய்; என்னைக் கொன்றதால் நீ கண்ட பலன்
என்ன? அதனைக் கண்விழித்துக் காணுக என நாணி வருந்த
நகின்றதுள்ளான். படுத்தல் = அழித்தல்.

விறல் வீரனே! என்னும் விளி இயலுரிமை தழுவி எழுந்தது.
விறல் = வெற்றி. யாண்டும் யாரிடமும் யாதும் தோல்வி கண்டறி
யாத விசயதரன் என்பதை இது விளக்கி நின்றது.)

இத்தகைய அதிசய வெற்றி வீரன் இங்கே பெரிய குற்றத்
தைச் செய்து பிழைபட்டான் என்று பழியிட்டு நின்றான்.

அறவேலியை அழிக்க வல்ல உனது விறலும் வீரமும் மிக
வும் நல்லன என இகழ்ச்சிக் குறிப்பும் இதில் இடை மிடைந்

துள்ளது. தன்னையும் தருமத்தையும் உன்னிடமரச்செய்துளான்.

உன் தாரத்தை ஒருவன் கவர்ந்து போனான்; அவனையாதும் செய்ய முடியாமல் கைவிட்டு அவமானம் அடைந்து நின்றாய்; அந்த அவல நிலையில் நின்ற நீ உன் வீரத் திறலைக் கொண்டு கோரப் பழி செய்ய முண்டாய்; உன் கொலைக்கு நான் நிலைக்குறி பாயினேன். யாதும் அஞ்சாமல் என்னைக் கொலை செய்ய நேர்ந்தாயே! அதனை நேரே வந்து செய்திருக்கலாகாதா?

நேரும் அன்று; மறைந்து நிராயுதன்
மார்பின் எய்யவோ வில் இகல் வல்லதோ?

கோதண்ட வீரனை நோக்கி வானி இடித்துக் கூறி வருகின்ற வீர மொழிகளும் வாத முறைகளும் கூரிய பாணங்களாய் மீறி வருதலை முதலிலிருந்தே முழுதும் கண்டு வருகின்றோம்.

எதிரி கையில் ஏதேனும் ஓர் ஆயுதம் இருந்தால் ஒழிய நல்ல வில் வீரன் அவன் மேல் பாணம் தொடுக்க மாட்டான். யாதொரு ஆயுதமும் இல்லாமல் நிராயுதனாய் உள்ள என்மேல் அம்பு தொடுத்தாயே! இது தான் உன் வில் வீரமோ? போர்வீரர்களுடைய முறைகளை ஒரு சிறிதும் உணராத பேதை மகனும் இவ்வாறு தீது செய்ய நேரான்; நீ நேர்ந்திருக்கிறாய்! உன் நிலைமையை நான் என்ன சொல்லுவேன்? தோளில் அம்புப் புட்டிலைக் கட்டி, வில்லைக் கையில் ஏந்தி, அரிய செயலைச் செய்த பெரிய ஒரு சுத்த வீரன்போல் வீறுகொண்டு என் எதிரே வந்து நிற்கின்றாய்! யாதொரு பதிலும் சொல்லாமல் நிற்பதே நீ செய்தது பொல்லாத பழி என்பதைப் புலப்படுத்தி யுள்ளது என வானி இவ்வாறு வெருண்டு பேசி விழி சிவந்து தரையில் கிடந்த படியே பல்லைக் கடித்து வெறுத்துப் பார்த்து வெய்துயிர்த்தான்.

இராமனது நிலை.

சீறிச் சினந்து வானி கூறிய உரைகளை எல்லாம் பொறுமை யோடு குறு முறுவல் கொண்டு இராமன் கேட்டு நின்றான். அவனுடைய மதி வலியும் மன நிலையும் உரை வகையும் காரண காரியங்களைத் தொடுத்து மடுத்து இடித்துப் பேசும் திறனும் வியப்பு மிக விளைத்து வந்தமையால் இவ்வில் வீரன் அமைதியாய் யாவும் உவந்து கேட்டு வந்தான். வாத முறைகளை மகிழ்ந்து நின்றான்.

தனது குல மரபையும், தன்னையும், தரும நெறிகளையும், நீதி நலங்களையும் அவன் மதித்திருக்கும் நிலைகளை உணர்ந்து இக் குலமகனுடைய உள்ளம் உருகிப் பரிதபித்தது. [அதி சூராகைய இத்தகைய மதிமாண் அழிகக நேர்ந்ததே! என்று கழிவிக்கம் கொண்டாலும் விதி நிலையை நினைந்து மதி தெளிந்து மறுமொழி கள் கூற நேர்ந்தான்.]

பதில் மொழிந்தது.

தான் அம்பு தொடுத்தது கொடிய அநீதி, பெரிய பழி, எனப் பல வகையாகப் பிழைகளை எடுத்துக் காட்டித் தன்மேல் வானி குற்றம் சாட்டியுள்ளமையால் அதற்குத் தகுதியாகப் பதில் கூறவேண்டிய நிலைமையில் இராமன் ஈண்டு எதிர் நிற்கின்றான். இக்கோமகன் என்ன சொல்லப் போகின்றான் என்று ஆவலோடு நாம் உன்னி ஊன்றி நிற்கின்றோம். [பக்கம் நிற்கின்ற எவரும் வெட்கமுறற வெகுளும்படி வானியிடமிருந்து வார்த்தைகள் விளைந்திருக்கின்றன. இருந்தும் வுனியமுகத்தனாய் நின்றான். ஆத் திரம் மீறிய நிலையில் அமைதியைக்காண்பது அதுசயக்காட்சியாம்.]

நீ தாரத்தை இழந்ததனால் இந்தக் கோரக் கொலை செய் தாய்! என்று அவன் சீறிச் சினந்து பேசியிருந்தும் இவ்வீரன் நீர்மை யாதும் குணமல் சீர்மையோடு பேச நேர்ந்தான். வில் லைத் தரையில் ஊன்றி வீர கம்பீரமாய் நின்றவன் சொல்லத் தொடங்கவும் அவ்வல்லவன் செவிசாய்த்துக் கேட்டான் "வானி! நீ யாதொரு பிழையும் செய்யவில்லை என்று கருதியிருக்கிறாய்; தம் பிழைகளைக் காண்பதில் எவரும் விழிகண் குருடராயுள்ளனர். ஒருவேளை கண்டாலும் உள்ளத்தை மழுக்கி உண்மையை மறைக்க நேர்கின்றனர். நீ நல்ல சுத்த வீரன்; உத்தம குண சீலன். நீ உள்ளம் திரிந்து தீமை செய்தது உலகத்திற்குக் கேடாம். உன் உடன்பிறந்த தம்பியை அல்லல் பல செய்து கொல்லத் துணிந்தாயே அது எவ்வளவு கொடுமை! அவன் உனக்கு என்ன பிழை செய்தான்? மாயாவி என்னும் அசுரனோடு நீ போராடப் போனாய்; கட்டளை இட்டபடி தம்பி பிலத்துவா ரத்தில் காவல் செய்திருந்தான்; நீண்ட காலம் நீ வராமையால் ஊரினூன்றவர்கள் அவனை அரசு புரிய வேண்டினார். அவன் மறுத் தான்; உன்பால் பேரன்புடையனாய் உருகி அழுது மறுகி நின்

ரூன். இனத்தவர் பலரும் வற்புறுத்தியதனால் அவன் மறுக்க முடியாமல் இசைந்தான். அந்த நிலைமையில் நீ மீண்டு வந்தாய்; அவன் உள்ளம் உவந்து உன்னை வணங்கி உண்மையை உரைத்தான். நீ யாதும் கேளாமல் அவனை அநியாயமாய் அடித்துத் துன்புறுத்தினாய்; அவன் எவ்வளவோ தொழுது வேண்டியும் இரங்கி அருளாமல் ஓட ஓட அடித்தாய்; முடிவில் அவனைக் கொன்று தொலைக்க முண்டாய்; அவன் தெய்வாதீனமாய்த் தப்பி மதங்க மலையில் ஒதுங்கி வாழ்ந்தான். அவனுடைய உரிமை முழுவதையும் பறித்தீதோடு அமையாமல் மனைவியையும் கவர்ந்து கொண்டாய்; இது எவ்வளவு அநீதி! நீ பல கலைகளையும் படித்திருக்கிறாய்; தரும் நீதிகளை நன்கு தெரிந்துள்ளாய்; நாளும் நியமமாகச் சிவபூசை செய்து வருகிறாய்; இவ்வாறு பலவகை நிலைகளிலும் தலை சிறந்துள்ள நீ தம்பியின் மனைவியை அபகரித்துக் கொண்டது கொடிய பழி அல்லவா? இப்படிப் படுபாதகமான நெடிய பிழையைச் செய்துகொண்டு ‘என்பால் எப்பிழை கண்டாய்!’ என்று என்னை இகழ்ந்து வைகின்றாய். தம்பி தாரத்தைக் கவர்ந்தான் என்று உன் பிழையை உலகம் எல்லாம் கண்டு சிரிக்கின்றதே; நான் கண்டது புதுமையா? அரசு, ஆற்றல், அதிகாரம், செல்வத் திமிர் எல்லாம் சேர்ந்து செருக்கு மீறியிருத்தலால் நல்லது நீயதைப் பகுத்தறிய முடியாமல் மனம் போனபடியே மதம் கொண்டு நீ நடக்க நேர்ந்தாய். பிறன் இல்லை விழைவது பெரும் பிழை ஆயினும் தம்பி மனைவியைத் தழுவ நேர்ந்தது சகிக்கமுடியாத தீமையாம். அரசன் எப்படி அப்படிக்குடிகள் என்ற படி உன்னைப் பின்பற்றி நாடு முழுவதும் ஈனம் அடைய நேருமே. பெண்மை ஆண்மை எனனும் இருமைக்கும் கற்பும் ஒழுக்கமும் முறையே உயிர் நிலையுமாயுள்ளன. அந்த அற்புத நீர்மைகள் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு மனித சமுதாயத்தில் மருவியிருக்கின்றனவோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அந்நாடு திவ்விய மகிமையுடையதாய்ச் செழித்து விளங்கும். நீதி நெறிகளைக் காக்க விரிய நீயே அவற்றை அழித்து நின்றால் உலகின் கதி என்னும்? தருமத்திற்கு வேலியாய் நில்லாமல் காலி ஆனமையால் உன்னைக் கோலி எறிய வேண்டியது என வேலை ஆயது” என இவ் வில் வீரன் வாலியை நோக்கி இங்ஙனம் வகையாய்க் கூறி நின்றான்.

சுக்கிரீவன் வாஸி கையில் பட்ட அல்லல் நிலைகளை அனுமான் முன்னம் தன்னிடம் சொல்லியுள்ளமையால் அவ் வரலாறுகளை யெல்லாம் தெளிவாக எடுத்து நேரே விரித்து உரைத்தான்.

தான் யாதொரு பிழையும் செய்யவில்லை என்ற முன்னம் வாஸி சொன்னதற்கு இவ்வீரன் பதில் சொல்லுகின்றான் ஆதலால் அவன் செய்துள்ள தீமைகளுள் ஒன்றை முதலில் குறித்துக் காட்டினான். நடந்தபடியே தொடர்ந்து காண வந்தது.

தான் செய்திருக்கும் கொடுமையைக் கருதி உணர்ந்து அவன் மறுகி இரங்குமாறு உறுதி யுண்மையை முறையே இவன் வரைந்து கூறி வருகின்றான். குற்றம் இல்லாதவனைத் தண்டிப்பது கொடிய அநீதி என்று வாஸி குற்றம் சாட்டினமையால் இக் கொற்றவன் அதனை நேரே எடுத்துக்காட்ட நேர்ந்தான்.

பேசுகின்றவனுடைய உள்ளக் கருத்தையும் பேச்சின் குறிப்பையும் கூர்ந்துணர்ந்து பதில் கூறுவதில் இராமன் அதிநிபுணன் ஆதலால் இவனது வாத முறைகள் பாண்டும் வலிமையும் அமைதியும் பூண்டு நீண்ட வெற்றிகளில் நிலவி வருகின்றன.

வில்வீரம் போலவே சொல் வீரமும் வாய்ந்துள்ளது. தன் வில்லால் எய்யப்பட்டவன் எய்த சொல்லம்புகளுக்கு நேரே வல்லம்புகளைப் பெய்து வருகிறான்.

தன் தம்பியைச் சித்திர வதையாத் துன்புறுத்திக் கொலை செய்ய முண்ட கொடுமையைக் குறித்துக் காட்டிப் பின்பு அவனுடைய தாரத்தை வவ்விக்கொண்ட கோரத்தை வாஸி எதிரே இவ்வீரன் சீறி யுரைத்தான்.

ஈரம் ஆவதும் இற்பிறப்பு ஆவதும்
வீரம் ஆவதும் கல்வியின் மெய்ந்நெறி
வாரம் ஆவதும் மற்றொருவன் புணர்
தாரம் ஆவதை தாங்கும் தருக்கதோ? (1)

மறம் திறம்பல் வலியம் எனாமனம்
புறம் திறம்பல் எளியவர்ப் பொங்குதல்;
அறம் திறம்பல் அருங்கடி மங்கையர்
திறம் திறம்பல் தெளிவுடை யோர்க்கெலாம். (2)

தருமம் இன்ன தெனும் தகைத் தன்மையும்
 இருமையும் தெரிந்து எண்ணலை எண்ணினால்
 அருமை உம்பிதன் ஆருயிர்த் தேவியைப்
 பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ?

(3)

ஆதலானும் அவன் எனக்கு ஆருயிர்த்
 காதலான் எனலானும் நிற்கட்டனென்
 ஏதிலாரும் எளியர் என்ற ரையும்
 தீது தீர்ப்பது என்சின்கைக் கருத்தரோ.

(4)

இந்தப் பகுதியில் தரும நீர்மைகளும் வீர மேன்மைகளும்
 உர்மைபாக உணர்ந்துகொள்ளும்படி தெளிந்த மொழிகளால்
 வெளிவந்துள்ளன. சிறந்த கலைஞன் வாயிலிருந்து நீதி நெறிகளுக்
 குத் தகுந்த இலக்கணங்கள் இங்கே தெளிவாயிருக்கின்றன.
 மனிதனுடைய கருமங்கள் தருமங்களோடு கலந்த வழி சிறந்து
 திகழ்கின்றன; கலவாதொழியின் இழிந்து படுகின்றன.]

பிறருடைய மனைவியை விரும்புவது பெரும் பிழை என்று
 தலைமையாக ஈண்டு வரைந்து காட்டியது வாலிபினுடைய நிலை
 மையையும் நெடும் பழியையும் நினைந்து தெளிய. [கல்வி, அறிவு,
 செறிவு, ஆண்மை, குடிப்பிறப்பு, குணச்சிறப்பு, மானம், வீரம்
 முதலிய உயர் நலங்கள் யாவும் அயலான் மனைவியை விழையின்
 அடியோடு நாசமாம் என்றது வாலி செய்துள்ள குடிகேட்டைக்
 கருதி வந்தது. அவன் பெருமை முழுவதும் இழந்து படு நீசம்
 அடைந்திருக்கும் நிலைமையை இங்ஙனம் பரிந்து கூறினான்.]

[இனிய அன்பினன், நல்ல குலமகன், சிறந்த கல்விமான்,
 உயர்ந்த நீதிமான், சத்திய சிலன், உத்தம நெறியினன் என
 இன்னவாறு வருகின்ற உன்னத மகிமைகள் எல்லாம் ஏகபத்தினி
 வீரதன் என்னும் ஒருவனுக்கே தனியுரிமையாம். அந்த ஒழுக்கம்
 ஒன்று இல்லையாயின் அவன் எவ்வளவு மேன்மைகளை எய்தியிருந்
 தாலும் அவ்வளவும் பாழாம்.]

ஈரம் = அன்பு. வாரம் = உரிமை.

ஈரமும், இற்பிறப்பும், கல்வியும், வீரமும், மெய்மையும்,
 அரிய பேறுகள் ஆதலின் அவை உரிய மாட்சிகளாய்க் காட்சிக்கு
 வந்தன. இந்தப் பெருமைகள் எல்லாம் பிறன்மனை நயவாத நெறி

முறையில் நிலைத்து நிற்கின்றன. நெறிபிறழின் பரவும் நிலை யிழிந்து ஒழிகின்றன.

ஒருவன் புணர் தாரம் என்றது தனக்கு உரிமைத் துணை யாக ஒருவன் மணந்து கொண்ட மனைவியை.

உலக வாழ்வில் இத்துணைமையே உவகை நிலையமாயுள்ளது.

சீவிய காலம் முழுவதும் தன் வாழ்க்கைக்கு உயிர் ஆதார மாய் உடன் அமர்ந்திருந்து இனிய போகங்களை நல்கி அரிய மக்களைப் பயந்து தந்து இருமைக்கும் உரிமை புரிதலால் மனித னுக்கு மனைவி அருமைப் பொருளாய் அமைந்தது.

“A good wife and health
Are a man's best wealth.”

“நல்ல மனைவியும், ஆரோக்கியமும் மனிதனுடைய தலை சிறந்த செல்வங்கள்” என்னும் இது ஈண்டு அறிய வரியது.

தேக சவுக்கியம் போக போக்கியமும் சிவர்களுடைய வாழ் வின் இரு விழிகளாய் இனிது அமைந்துள்ளன.

இங்ஙனம் இன்ப நிலையமாயிருந்த கனது அருமை மனைவி யைப் பறித்துக் கொண்டு சக்கிரீவனை அடித்துச் சரத்தி விட்டான் ஆதலால் வாலியினுடைய பழிச் செயலையும் பாவத் தீமையையும் கோபத்தோடு இராமன் குறித்து உரைக்கான்.

சருமம் இது: வீரம் இன்னது; என வரையறை செய்து இக் கோமகன் இங்கே அறிவுறுத்தியிருக்கும் அழகு கருதிக் காண வரியது கருமவீரன் வாரிவிருந்து தருமங்கள் வெளிவருகின்றன

மறம் திறம்பல் வலியாம் என மனம்
புறம் திறம்பல்; எளியவர்ப் பொங்குதல்.

தாம் மிகவும் வல்லமையுடையேம் என்ற உள்ளம் செருக்கி அல்வழியில் பருகலும், மெனியவரை நலிதலும் வீரத்திற்குக் கேடாம். மறம் = வீரம். திறம்பல் = நெறிகடந்து மீறி நடத்தல். மரபு நிலை திரியின் எதுவும் பெருமை இழந்து பிழைபடுகின்றது. தனக்கு ஆற்றல் இருக்கின்றது என்று களித்து ஏழைகளை வருச் துவானாயின், அவன் பழியும் பாவமும் அடைந்து பாழாகின்றான்.

வீரம் மேன்மையான மகிமையுடையது; அதனை நன்மையில் செலுத்தினவன் நலம் பல பெறுகின்றான்; தீமையில் விடுத்தவன் தீயவனாய் அழிகின்றான். கருவிகருமங்கள் கருத்தாவின் வழியின.

தனக்கு வாய்த்த வன்மையை நன்மையில் பயன் படுத்தினவன் நல்லவனாய் உயர்கின்றான்; புன்மையில் புகுத்தினவன் புல்லியவனாய் இழிகின்றான். உயர்வும் தாழ்வும் செயல்வழி வருகின்றன.

[யாரும் விபந்து புகழும்படியான அதிசய ஆற்றலை அடைந்துள்ள நீ உனக்கு எல்லா வகையிலும் எளியவனான இளையவனை அழிவு செய்ய முண்டாயே! இது உனது பெரு வீரத்திற்குப் பெரிய பழி அல்லவா! என்று வாஸிக்குச் தெளிவாக அறிவுறுத்துகின்றான் ஆதலால் மறம் தீறும்பலை விழி தெரிய விளக்கினான்.]

தலைமையான சுத்த வீரன் ஆதலால் அதன் தூய நிலைமையைத் துலக்கியருளினான். உள்ள உரிமை துள்ளி முன் வந்தது.

[வீரக்கேட்டை முதலில் இங்ஙனம் குறித்தவன் பின்பு அவன் தருமம் கெட்டுள்ளதைச் சுட்டி உரைத்தான்.]

அறம் திறம்பல் அருங்கடி மங்கையார்
திறம் திறம்பல்.

அயலாருடைய மனைவியரை விரும்பிச் செல்வதே தரும நெறி கடந்ததாம் என இங்ஙனம் அவன் கருமம் தெரியக் குறித்தான். புண்ணிய நிலை எண்ணி யுணரவந்தது.

[கடி மங்கையார் என்றது பிறர் உரிமையா மணந்து கொண்ட மனைவியரை] கடி = கவியாணம், கடியல் [கவியாணமான பெண்கள் பலவகையான கட்டுக் காவலோடு அமைந்திருப்பார் ஆதலால் அந்த அரிய பாதுகாவலின் நிலைமை தெரிய அருங்கடி என்றார்.] திறம் திறம்பல் என்றது உறுதியான கம்பு நிலையைக் குலைத்து ஊனம் புரிதலை மானத்தை அழித்தலால் அதுசனத்தீமை ஆயது.

தன் குடி வாழ்க்கைக்கு இனிம துணையாயுள்ள ஒருவனுடைய மனைவியை விழையின் பல பழி கேடுகள் விளைகின்றன. பதிவிரதை என்னும் பெயரைக் கெடுத்து ஒரு குலமகளைப் பழி படச் செய்தலால் அது கொடிய குடி கேடு ஆகின்றது.

[ஒருவனுக்கு உரிய மங்கையை மருவ விரும்புவது பெரிய பாவம் என்பார் அறம் திறம்பல் என வரம்பு கூறினார்.]

பிறர் மனைவியரை விரும்பாதவனே பெரிய தருமவான்; விரும்புகின்றவன் கொடிய பாவி என்பது இதனால் முடிவாகி நின்றது. நீதி முடிவுகள் நெறி முறைகள் உடையன.

* அறன்வரையான் அல்ல செய்யினும் பிறன்வரையாள் பெண்மை நயவாமை நன்று. (குறள், 150)

தருமம் யாதும் கருதாது ஒருவன் பாவமே செய்யினும் பிறனுடைய மனையாளை விரும்பாதிருப்பின் அது அவனுக்குப் பெரிய நன்மையாம் என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. மறு மங்கையரை மருவ நினைவாத நெறி யுடையானிடம் தருமங்கள் எல்லாம் குடி புதுத்திருக்கும்; அந்நெறி யில்லை ஆயின் பாவங்கள் யாவும் மேவி நிற்கும் என்க

ஏகபத்தினி விரதனை புண்ணிய சீலன்; அல்லாதவன் எவ்வளவு உயர் நிலைகளை யுடையனாயினும் அவன் பாவிய ஆவன் என்பது குறிப்பு.] பிறனுடைய குடிவாழ்வு கெடுதலால் அது கொடிதாயது.

உலக நிலையில் பல தருமங்களைச் செய்யினும் பிறர்மனை நயவாமையாகிய புனித ஒழுக்கம் ஒன்று அவனிடம் இல்லையாயின் அவன் பாவியாய் இழிவன் என்பது இங்கே தெளிவாகி நின்றது.

ஒருவன் மயல் மிகுந்து அயல் மனை புதுவதால் அந்தக் குலமகள் கற்பு அழிகின்றாள்; அவளை உரிமையாக வுடைய கணவன் உள்ளம் துடிக்கின்றான்; எள்ளல் அடைகின்றான்; குடி வாழ்வு குலைகின்றது; இங்ஙனம் படுகேடுகள் பல விளைவதால் மறுமங்கையரை விழைவது கொடிய பாதகமாய் முடிகின்றது.

இவ்வாறு வெவ்வித சீமைகளுக்கு விளைகிறதாய் நின்றலால் பிறன்மனை விழைவு செய்யும் பிழை; கொடும் பாவம் என வேலோர் யாண்டுந் கடிந்து கூறினர்

அறம்புகழ் கேண்மை பெருமை இந்நான்கும்
பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன் தாரம்
நச்சுவார்ச் சேரும பகையழி பாவம் என்று
அச்சத்தோடு இந்நாற் பொருள். (நாலடியார்)

* அறத்தைக் கருதாமல் மறத்தையே செய்யினும் பிறன் தாரத்தை நயவாதிருப்பது நல்லது என்பதாம். வரைதல் = உரிமையாக கொள்ளுதல். நயத்தல் = விரும்பல். பிறன் மனைவியை விழையாதிருப்பின் அவன் பெரிய புண்ணியவானாய் அறிய மேன்மைகளை அடைவான் என்க.

அறனும், அறனறிந்த செய்கையும், சான்றோர்
திறனுடையன் என்றுரைக்கும் தேசம்—பிறனில்
பிழைத்தான் எனப்பிறரால் பேசப் படுமேல்
இழுக்காம் ஒருங்கே இவை. (அறநெறிச் சாரம்)

பிறன்வரை நின்றாள் கடைத்தலைச் சேறல்
அறன் அன்றே ஆயினுமாக—சிறுவரையும்
நன்னலத்த தாயினும் கொள்க நலமன்றே
மெய்நடுங்க உள்நடுங்கு நோய். (நீதி நெறி விளக்கம்)

பிறனில் விழைந்த பொழுதே பிறங்கும்
அறிவு மழுங்குமால் ஆளுமால் அச்சம்
குறையுமால் ஆண்மை குடிபுகுமால் வஞ்சம்
புறம்புறுமால் நட்புப் புகழ். (இன்னிசை இருதாறு)

இவை ஈண்டு எண்ண உரியன. பிறனில் விழைவது பெரும்
பாவம் என இவ்வாறு நூல்கள் பல கூறி வருகின்றன.

தரும விரோதமான இந்த நெறிகேடு வாலியிடம் மருவியுள்
ளமையால் இதனை இராமன் ஈண்டு எடுத்ததுக் கூறினான்.

[மறம் திறம்பிச் சக்கிரீவனைச் சித்திரவதை செய்தாய்;
அறம திறம்பி அவன் மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டாய்; ஆகவே
வீரமும் தருமமும் இழந்து விட்டீர் நினைந்து நினைந்து என
மொழிந்து நின்றீர். அவனது பழிபாவங்கள் வெளியறியவந்தன.]

பிறர் மனைவியரை விழையும் பிழையினும் தமபி மனைவியைத்
தமையன் விழைந்து கொண்டது இந் நம்பிக்குக் கடுமையரமாய்க்
கொடுங் கோபத்தை விளைத்தது.

மறு மங்கையரை மனதிலும் கருதாத புனித சீலம் உடை
யவன் ஆதலால் வாலி செய்துள்ள புலைக்குக் கொலைத் தண்டம்
கொடுக்க நேர்ந்தான். அந்த ஒழுக்கக் கேட்டைக் குறித்துப் பேச
நேர்ந்த போதெல்லாம் உள்ளம் கொதித்துத் துடிக்கின்றான்.
தனது அருமை மனைவியை இழந்துள்ளமையால் அந் நெறிகேடு
பரிதாபமாய்ப் பெருகி வருகின்றது.

[கொடிய பாவத்தைச் செய்தான் என்று கடிது விரைந்தாலும்,
கோபதாபங்களை அடக்கிக் கொண்டு நீதி முறைகளைக் கூறு
கின்றான். மன உறுதியும் மதி மாண்பும் இனிப அமைதிகளாயின.
நிலை குலைபாத திண்மை தலைமைத் தன்மையை விளக்குகின்றது.]

வாணி! நீ பெரிய போர் வீரன்; நல்ல அறிவாளி; சிறந்த இராச தந்திரி; இருந்தும் ஒழிந்த வழியில் துணிந்து இறங்கி இருக்கின்றாய்! உலக சிந்தனைகளையும் வழி பாடுகளையும் யாதும் அஞ்சாமல் கொஞ்சம் களித்து நெதிர்திரிர் கொண்டுள்ளாய்; தரும நீதிகளை ஒரு சிறிது கருதினாலும் தமபி மனைவியை இப்படி அநியாயமாய்க் கவர்ந்திருக்க மாட்டாய்; சிறுமைபான இச்செயலால் உன் பெருமை முழுவதையும் ஒழித்து அருமை குலைத்து போயிருக்கிறது; அதனை நீ உணர்ந்து கொள்ள ன்லலை.

அருமை உம்பிதன் ஆருயிராத தேவியைப்
பெருமை நீங்கினை எய்தப் பெறுதியோ?

வாணி செய்துள்ள கொடுமையை இங்ஙனம் கடுமையாக எடுத்துக் காட்டினான். ஆகதிரும் பொங்கி யிருந்தாலும் அறிவு நலம் கூறி வருவதில் உரிமை சுரந்து வருகின்றது.

[அருமை உம்பி என்றது சக்கிரீவன் அண்ணன்பால் கொண்டிருந்த அன்புரிமையைக் கருதி வந்தது. யாதும் மாறுபடாமல், யாண்டும் மரியாதை சூண்டு, எவ்வழியும் பணிவுடையவாய், இனிது ஒழுக்கி வந்தான் ஆதலால் அவனது அரிய பண்பாடுகளைப் பெரியவன் நன்கு சிந்தனை செய்து உணரும்படி இம் மதிமான் இங்ஙனம் அருமை அடை கொடுத்தது அநியாயமாய்க் கூறினான்.]

[கொடிய சத்துருவாய்த் தன்னைச் சித்திரவதை செய்திருந்தும் வாணி மார்பில் இரத்தம் கண்டவுடனே சக்கிரீவன் ஆண்டு அழுது கீழ் வீழ்ந்தமை ஈண்டு அறியற்பாலது. இதனால் அண்ணன்மீமல் கொண்டுள்ள அவனுடைய உழுவலன்பும் கெழுதகைமையும் உள்ளப் பாசமும் உணரலாகும்.]

இத்தகைய உத்தமத் தம்பியை யீர்ண பகைத்து வெந்துயர் புரிந்து வெளியே தூரத்திவிட்டு அவன் மனைவியைப் பறித்துக் கொண்டது கொடிய பாதகம் ஆதலால் அந்தப் பரிதாப நிலையைப் பரிவாடு பகர்ந்தான்.

[ஆர் உயிர்த் தேவி என்றது சக்கிரீவனுக்கு அவள் இனிய உயிர்க் கிழமைபாய் மருவியிருந்த தகைமை கருதி.]

“உருமை என்று இவற்கு உரிய தாரமாம்
அரு மருந்தையும் அவன் விரும்பினான்”

என முன்னம் தன்னிடம் அனுமான் சொன்னது இக் கோமகன் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்திருந்தது ஆகலால் அது இங்ஙனம் பொங்கி வந்தது. [இங்கே தாரம் என்று கேட்டது இங்கே தேவி என மேலிபன போசு என்றவன் அரசகுலத்தோன் றல் ஆகலால் அந்த வரிசை தழுவி எழுந்தது. பழகி வந்த மரபு மொழிகள் எவ்வழிபுட வளமையாய் வெளி வருகின்றன.

சுக்கிரீவன் அரசனாய் மணிமுடி சூடவர், அவன் தேவி அரசி யாய்ப் பககம் வீரறி நக்கவும் ஆன பருவம் நேர்ந்துள்ளமையை இந்தப் புனித வாய்மொழி இனி துணர்த்தியது.

[இனையவன் தீதவினைய என்று கவர்த்தானே அன்றே வாலி பெருமை இழந்து சிவமை அடைந்தான் என்பான் பெருமை நீங்கினை என்றான். மதிப்பு மரண்பு மரியாதைகள் எல்லாம் தரும நெறி தமருமல சிந்தும் வரையுமே ஒருவனுக்கு உரிமையாயுள் ளன. சிலை தவறின் அவை யாவும் தலைமறைகின்றன. அவனும் தலையினின்று இழிந்த மயிர்போல் புலையாகின்றான்.]

தம்மி மனைவியைப் பெண்டு பிடித்து அவனைக் கொன்று தொலைக்க முண்ட உன் கொடுமையே உன்மேல் என்னை அம்பு தொடுக்கச் செய்தது கொடுங் குற்றம் கடுக தண்டமாயது.

துன்பம் தாங்க மாட்டாமல என்பால் அன்பராய் வந்து சுக்கிரீவன் அடைக்கலம் புகுந்தமைபால் அவனைக் காக்கும் பொருட்டு உன்னைக் கடித்து நீக்க நேர்ந்தன என்று வாலியிடம் முடிவினை இம்மன் முடிவில் உரைத்தான்.

[ஏதிலாரும் எரியார் என்றாரையும்

தீது தீர்ப்பது என் சிந்தைக் கருத்து.

இராமனது சித்தாந்தம் இவ்வே தெளிவாய் வெளியாயுள்ளது. இந்தத் தத்துவத்தை உய்த்துணர்ந்து உண்மை காண நேர்கின்றோம்.] ஏதிலார் = யாதொரு ஆதரவும் இல்லாதார்.

[வலியார் மெலியாரை நலியாதிருக்கவும், தருமமும் நீதியும் தலையெடுத்து சிலவவுடம் தான வில் எடுத்து இவ்வலகில் திருமால் மனித உருவில் மருவியுளது என இராமனது சித்தாந்தம் யாண்டும் போற்றப்பட்டு வருதலால் அந்த அருள் சிலையின் பொருள் புலனாயது.]

அவதாரத்தின் கருத்தும் குறிக்கோளும் இங்கே காண வந்தன. அங்கிருந்து தான் கருதி வந்த கருமங்கள் இங்கே கருதாமலே மருமமாய் நடந்து வருகின்றன. காரிய சாதனங்கள் தொடர்ந்து சேர்கின்றமையால் அந்தச் சேர்க்கையில் மிகவும் உரிமை உண்டாகின்றது. முடிவு நோக்கி எல்லாம் முடிந்து கொள்கின்றன.

அவன் எனக்கு ஆர் உயிர்க் காதலன் என்றதனால் சக்கிரீவனது நட்புரிமையும், அவனமேல் இராமன் கொண்டுள்ள அன்பு நிலையும் அறிய வந்தன. வினேந்துள்ள வினேவு விழி எதிர் நின்றது.

என்பால் அன்பு பூண்டுள்ளவனுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டு அவனை நீ கொலை செய்ய முண்டதால் நான் உன்னைக் கொல்ல நேர்ந்தேன் என்று தனது கரும நிலையையும் தருமமுறையையும் இவ் வில்வீரன் இவ்வாறு நேரே சொல்லி நின்றான்.

வாஸி மறுத்தது.

யாதொரு பிழையும் செய்யாத தன் மீது அநியாயமாய் இராமன் பாணம் தொடுத்தான் என்று வாஸி கடிந்து டேசிய மொழிகளை எல்லாம் பொறுமைமீயாடு கேட்டு நின்ற இக்கோமகன் அவனுடைய குற்றங்களை ஆதியிலிருந்து தெளிவாக எடுத்துக் கூறினான். உடன்பிறந்த தம்பியிடம் அவன் செய்துள்ள துன்பங்களையும் பழிகளையும் இந்நம்பி சட்டிக் காட்டவே சிறிது திகைத்து நின்றான். தன் குடும்ப வரலாறுகளையும் தனது கொடுமைமையும் நன்கு தெரிந்துள்ளான் என உள்ளே நாணினால் ஆயினும் தன்னுடைய செயல் குற்றம் அற்றது எனத் துணிந்து வாதிக்க நேர்ந்தான்.

வாஸி: ஐயா! நான் பிழை செய்துள்ளதாக என்மேல் நீங்கள் பிழை கூறியது பெருபிழை. நிலைமையை துணுகி உணராமல் நீ திக்கேடு செய்துள்ளீர்கள். பல கலைகளையும் ஒதி உணர்ந்திருந்தாலும் உலகஞானம் உங்களுக்கு இல்லை என்று தெரிகின்றது.

இராமன்: சிறந்த கலையறிவு உடையேன் என்றும், அதற்குத் தகுந்த உலக ஞானம் என்பால் இல்லை என்றும் நீ உணர்ந்து சொன்னது உவகை தருகின்றது. உலக ஞானம் என்றால் என்ன? அது எப்படியிருக்கும்?

வாசி: தேச ஆசாரங்களையும், மரபு முறைகளையும், நாட்டிலும் காட்டிலும் வாழ்ந்து வருகின்ற சாதிகளுடைய பழக்க வழக்கங்களையும், கால வேற்றுமைகளையும் ஒர்ந்து கொள்ளுதலே உலக ஞானம் ஆம்.

இராமன்: உலகம் என்பது உயிரினங்கள் வாழ்ந்து வருதற்கு இடமாயுள்ள நிலப்பரப்பு. அது அறிவில்லாதது; சடமானது. அதற்குத் தனியே ஒரு மகிமையும் கிடையாது; அதில் வசித்து வருகின்ற மக்களுடைய மதிமாண்புகளையும், குண சீலங்களையும் பொறுத்தே அது மதிப்புற்றுள்ளது. “உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்னும் இயல்விதி அதன் நிலைமையைத் தெளிவாக்கி நிற்கின்றது. விதிமுறையை உணராமல் மதி மருண்டு பேசுவது மாண்பாகாது.

வாசி: உங்களைப் போன்ற மக்களுக்கு உரிய விதி முறைகள் எங்களைப் போன்ற மக்களுக்குப் பொருந்தா. பொருத்தம் இல்லாத இடத்தில் திருத்தம் செய்யத் தணிவது விருத்தமாம். இனம் தெரிந்து நடக்க வேண்டும். தெரியாமல் நீதி செலுத்த வருவது மரியாதைக் கேடாம். கேடு செய்வது பீடு ஆகாது.

இராமன்: என்ன வகையில் இனம் தெரிதல் வேண்டும்?

வாசி: மனித இனத்துக்கு உரிய கலியாண முறைகள் எங்களுக்கு இல்லை. பெற்றோர் தம் பெண்ணை உரிமையுடன் கொடுப்ப, உற்றாரும் ஊராரும் அறிய, வேள்வி வளர்த்துச் சடங்குகள் பல செய்து, தாலிகட்டிக் கொள்ளும் வழக்கம் எங்கள் சாதியில் கிடையாது. மணம் போன்ற படி யாயை வேண்டுமானாலும் மணந்து கொள்ளலாம். இன்ற ஒருத்தியைக் கலந்து களிப்பதும், நாளை ஒருத்தியை மருவி மகிழ்வதும், அதன்பின் எவளையேனும் உவந்து கொள்வதும் எங்கள் மரபின் முறையாம். இங்க முறையில் நான் செய்தது சரியே; அது தவறு என்று என்மீது குற்றம்சாட்டுவது நம்மீது குற்றமாம்.

இராமன்: கண்டபடியே கலந்து களிக்கலாம் என்று உங்களுக்கு எங்கே விதித்திருக்கிறது? யார் சொன்னது? என்று முதல் நேர்ந்தது?

வாசி: இந்த வழக்கம் பிரமசிரூட்டி முதல் தொடர்ந்து நடந்து வருகின்றது. இது புதிதாக நேர்ந்ததன்று; பழக்கத்தின் படியே நாங்கள் விடாமல் ஒழுக்கி வருகின்றோம்.

இராமன்: உன் சாதி என்றும் நெறி கடுமையது; யாண்டும் இழிந்தது என்று நீ ஒப்புக் கொள்கின்றாயா?

வாசி: உயர்ந்தது தாழ்ந்தது என வரைந்து கூற வேண்டிய அவசியம் இங்கு யாதும் இல்லை. ஒவ்வொரு சாதியாரும் தங்களை உயர்ந்த வகையினரே என்றே நினைந்து கொள்ளுகின்றனர் அவரவர்களுடைய பழக்க வழக்கங்களைத் தழுவினாலும் யாண்டும் ஒழுக்கி வருகின்றனர். எங்கள் முறை உங்களினும் வேறுபட்டது.

என இங்ஙனம் கூறி வந்தவன் மேலும் உரைத்தான்.

ஐய நுங்கள் அருங்குலக் கற்பின் அப்
பொய்யில் மங்கையர்க்கு ஏய்ந்த புணர்ச்சிபோல்
செந்திலன் எமைத் தேமலர் மேலவன்
எய்தின் எய்திய தாக இயற்றினான். (1)

மணமும் இல்லை; மறைநெறி வந்தன
குணமும் இல்லை; குலமுகற்கு ஒத்தன
உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும் ஒழிக்கலால்
நிணமும் நெய்யும் இணங்கிய நேமியார்! (2)

பெற்றி மற்றிது பெற்றதொர் பெற்றியிற்
குற்றம் உற்றிலென் நீ அது நோடியால்
வெற்றி யுற்றதொர் வெற்றியினாய்! எனச்
சொற்ற சொற்றகைக்கு உற்றது சொல்லுவான். (3)

வாசி பேசியுள்ள வாக்கு மூலங்களை இங்கே நோக்கி நின்றீர்களும். மானச ஷண்மைகள் அகி நுண்மைகளைய் அறிய வந்துள்ளன. வாசி கூறிய வாத முறையை ஏதேனாவும் இசைத்து மறுக்கின்றான பிழை இல்லாத தம்மீது மாணா கொடுத்தது பெரிய பிழை என்று குற்றம் காட்டிப் பேசின வாசிக்கு அவன் செய்துள்ள இரண்டு பிழைகளை எதிரே இராமன் எடுத்துக் காட்டினான். காட்டியதை மீட்டும் கடிந்து கூற நேர்ந்தான்.

[தம்பியைத் துன்புறுத்திக் கொல்ல முயன்றது, அவன் மனைவியைப் பறித்துக் கொண்டது ஆகிய இரண்டு குற்றங்களுக்காக அவனைத் தண்டிக்க நேர்ந்தது என்று இக் கொற்றவன் கூறி முடிக்கவே முன்னதை ஒதுக்கி விட்டுப் பின்னதை மட்டும் அவன் பிடித்து வாதித்திருக்கிறான். ஆகவே அதனை ஒப்புக் கொண்ட படியாயது; இதனைத் தப்பு என்றது தப்பு எனத் தப்ப முயன்றான். சாதி வழக்கத்தை நீதம் என ஒதி நின்றான்.]

அயலான் மனைவியை அபகரித்தது கொடிய குற்றம் என்று கடுமையாகக் குறித்ததனால் அதன் இயல்பினையும் தனது குல முறையையும் விளக்கி எதிர்வாதம் செய்தான்.]

கணவன் மனைவி என்னும் மணமுறை உங்களுக்கு ஏற்பட்டுள்ளது போல் எங்களுக்கு இல்லை. சதி பதி என்னும் பதிவு இன்மையால் பதிவிரதா தருமம் என்பதை எங்கள் சாதி மங்கையர் யாதும் கருதார். ஆதியி லிருந்தே சாதி வழக்கப்படியாவும் நடந்து வருகின்றன. மாபு முறைகளை மதித்து நடக்கின்றோம்.

தேமலர் மேலவன் என்றது பிரமாவை.

சிறுட்டி கருத்தா எங்களைப் படைக்கும் பொழுதே தேக போகங்களை ஏக போகங்களாய் அனுபவித்துக் கொள்ளும்படி இசைத்திருக்கிறான். அயன் படைத்த படியே நாங்கள் பயன் படைத்து வருகின்றோம். வேறு வியன் படைப்பது வீண்.

உணர்வு சென்றுழிச் செல்லும் ஒழுக்கு.

[மனம் போனபடி மருவிக் களிப்பதே எங்கள் குல ஒழுக்கம் என இங்ஙனம் குறித்து மொழிந்தான். பகுத்தறிந்து விதிமாபு களைக் கவனித்து நெறி முறையே ஒழுகும் வழக்கம் தங்கள் சாதிக்கு இல்லை எனச் சாதித்தற்கு இதனை வாதித்தான்.]

[நிணமும் நெய்யும் இணங்கிய நேமியாய்!

வணங்கிய வாயினால் இராமனை இவ்வாறு அழைத்திருக்கிறான். சக்கரதான் என அவதார நீர்மைமையையும், சக்கரவர்த்தி என அரசின் சீர்மைமையையும் அதிசய ஆற்றலையும் இது கருதி வந்தது. நிணம் = தசை. நெய் = கொழுப்பு. நேமி = சக்கரம்.]

பகைவரைக் கொன்று தொலைப்பதே என்றும் குலத்தொழி
லாக உடையவன் எனத் தன்னைக் கொலை செய்திருக்கும் நிலை
தெரிய வுரைத்தான். [சிலை ஏந்தி நின்றாலும் நேரியன் என்றான்.]

குற்றம் உற்றிலென் நீ அது கோடி!

எங்கள் சாதிமுறைப்படி நான் ஒழுகி யிருக்கிறேன்; பிறர்
மனை விழைந்ததாக என்மேல் பழி சொல்வது வழிவகை தெரி
யாத வசை மொழியேயாம். அதனை இனிமேல் ஒழிக; நான் யா
தொரு குற்றமும் செய்ய வில்லை என்பதைத் தெளிவாக உணர்ந்து
கொள்ளுக என இங்ஙனம் உணர்த்தி யுள்ளான். [அது கோடி!
என்றது எவ்வழியும் யாதும் நான் பிழை செய்ய வில்லை என்னும்
அவ் வுண்மையை நீ நன்றாகத் தெளிந்து கொள்க என்றபடி.]

அவ்வாறு தெளியின் நீ செய்துள்ள கொலை கொடிய பழி
யாய் வெளியாம் என்பது குறிப்பு. குற்றமில்லாத என்னைக்
கொன்றதனால் நீ பெரிய கொலைக் குற்றவாளி; உன் நிலைமையை
மறைத்தற்கு என்னைக் குற்றவாளி என்ற புலையாடுகின்றாய்.]

வெற்றி யுற்றது ஓர் வெற்றியினாய்!

இராமனதுகொற்றத்தை இவ்வாறு கொண்டாடியிருக்கிறான்.
குற்றமற்ற தன்னை அசியாயமாய்க் கொன்றான் என்று கொதித்
திருந்தும் வார்த்தைகள் இப்படிக் குதித்து வந்திருக்கின்றன.

[வெற்றியுற்றவெற்றியான் என்ற கூஉய்த்துணர்வுற்றது அரிய
பல பராக்கிரமச் செயல்களைச் செய்து வெற்றியை இவன் முயன்று
பெறாமலே அது தானாகவே இவனை விழைந்து வந்து சேரும்
என்பதை நேரே ஓர்ந்து குறித்திருக்கிறான்.]

அகில வுலகங்களும் எதிர்பணிய யாண்டும் நிகரற்ற வெற்றி
வீரனாய் நிலவி சிற்றலால் ஜெகலீர ராமன், ஜெயப்பிரதாபன் என
இக் கோமகளை யாவரும் யாண்டும் கொண்டாடி வருகின்றனர்.

எதிர்த்தவர் எவரும் தளர்ந்துபட, யாராலும் வெல்ல முடி
பாத அதிசய வீரனாய்க் துதி கொண்டு நின்ற தன்னை இங்கே
ஒரு கணையால் உயிர் வாங்கி நிற்கின்றான் ஆதலால் அந்த அற்புத
வெற்றி இப்படிப் பேச வந்தது. அரிய வெற்றிகளுள் இது பெரிய
வெற்றியாயது. உண்மை உணர்ந்தவன் உற்றதை உரைத்தான்.

இராமன் இனிமேல் படைகூட்டி வெல்லவுள்ள இராவணனை வாலி முன்னமே தனியே வென்றிருக்கின்றான். வெல்லும் பகையை வென்ற வெற்றி வீரனை ஈண்டு வென்றுள்ளமையால் அவ் வெற்றி நிலை வியந்து போற்ற நேர்ந்தது.

[வெற்றித் திருவுக்கும் இவ் வீர மகனுக்கும் உள்ள உறவுரிமை அதி மருமமாய் மருவியுளது. ராமஜெயம் என்று எங்கும் மங்கல மொழியாக் குறித்து வருவது இங்குக் கூர்ந்து சிந்திக்கவரியது.

மறைந்து நின்று எய்தான் என்று வருந்தினாலும் திறந்தெரிந்து வியந்து தன்னை மறந்து புகழ்ந்து பேசுகின்றான்.]

[சொல்தகை என வாலியை இங்கே குறித்திருக்கிறார். சொல்லும் தகைமையில் வல்லவன் என்பது அதன் பொருள். அன்மொழித் தொகையான இப்பேரைக் கவி இங்ஙனம் அவனுக்கு வழங்கியது மன் மொழியை மறுத்து அவன் முன் மொழிந்ததை நினைந்து. மல்லில் வல்லவன் சொல்லிலும் வல்லன் என்க.

அல்லல் நிலையிலிருந்தும் உயர்ந்த வில்லாளியீயாடு வல்லாண்மையாக எதிர்த்து பேசி வருகின்றான் ஆதலால் அந்தச் சொல்லாளியைச் சொல்வகையில் சுட்டியருளினார்.]

இராமன் எதிர் குறித்தது.

அயல் மனைவியைத் தழுவிக்கொள்வது எங்கள் குலமுறைப்படி பிழை ஆகாது என வாலி சொல்லவே இராமன் அதனை மறுத்து உரைத்தான். மறுப்பில் மதி நலங்கள் பெருகியுள்ளன.

சிறந்த கலையறிவும் உயர்ந்த வீரமும் நிறைந்திருந்தும் காம இச்சையில் ஆழ்ந்துள்ளமையால் தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளாமல் அதனைக் குணம் ஆக்க முயல்கின்றான்; தனக்குப் பாதுகாப்பாகத் தன் சாதியைத் தாழ்த்திச் சொல்லி யிருக்க இச்சைக்கு உரிமையைத் தேடிக்கொள்கின்றான் என்று இராமன் தெளிந்து கொண்டான் ஆதலால் அவனுக்குத் தகுதியான உணர்வுநலங்களை நனினமாக உரைக்க நேர்ந்தான். உறுதிமொழிகளில் அரிய உண்மைகள் பல வெளி வந்துள்ளன. அயலே வருகின்றன.

நலங்கொள் தேவரின் தோன்றி நவையறக்
கலங்க லா அற நன்னெறி காண்டலின்

- விலங்க லாமை விளங்கியது ஆதலான்
அலங்க லார்க்கு இதுஅடுப்ப தன்றாமரோ. (1)
- பொறியின் யாக்கையதோ புலன் நோக்கிய
அறிவின் மேலதன்றோ அறத்தாறுதான்
நெறியின் நோன்மையை நேர்நின்று உணர்ந்தநீ
பெறுதியோ பிழையுற்றுறு பெற்றிதான். (2)
- மாடு பற்றி இடங்கர் வலித்திடக்
கோடு பற்றிய கொற்றவற கூயதோர்
பாடு பெற்ற உணர்வின் பயத்தினால்
வீடு பெற்ற விலங்கும் விலங்கரோ (3)
- சிந்தை நல்லறத் தின்வழிச் சேர்தலால்
பைந்தொடித் திருவின் பரிவு ஆற்றுவான்
வெந்தொழிற றிறல் வீடுபெற்று எய்திய
எந்தையும் எருவைக்கு அரசு அல்லனோ? (4)
- நன்று தீதுஎன்று இயல்தெறி நல்லறிவு
இன்று வாழ்வ தன்றோ விலங்கின் இடை
நின்ற நன்னெறி நீ அறியா நெறி
ஒன்றும் இன்மை உன்வாய்மை உணர்த்துமால், (5)
- தக்க இன்ன தகாதன இன்னஎன்று
ஒக்க உன்னலர் ஆயின் உயர்ந்துள
மக்களும் விலங்கே; மனுவின் நெறி
புக்க வேல்அவ் விலங்கும் புத்தேளிரே, (6)
- காலன் ஆற்றல் கடிந்த கணிச்சியான்
பாலின் ஆற்றிய பத்தி பயத்தலான்
மாலினால் தரு வன்பெரும் பூதங்கள்
நாலின் ஆற்றலும் ஆற்றுழி நண்ணினாய். (7)
- மேவரும் தருமத் துறை மேவினார்
ஏவரும் பவத்தால் இழிந் தோர்களும்
தாவருந் தவரும் பல தன்மைசால்
தேவரும் முளர் தீமை திருந்தினார், (8)
- இனையது ஆதலின் எக்குலத்து யாவார்க்கும்
வினையி னால்வரும் மேன்மையும் கீழ்மையும்
அனைய தன்மை அறிந்தும் அழித்தனை
மனையின் மாட்சி என்னுன் மனுநீதியான். (9)

இந்தக் கவிதையில் பயந்துள்ள கருத்துக்களைக் கருதியுணர்ந்து உறுதி நலங்களை ஓர்ந்து கொள்பவர் பல அரிய உண்மைகளைத் தேர்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.

[தான் விலங்கின் இனத்தைச் சேர்ந்தவன்; ஆதலால் மறு மங்கயரை மருவியது பிழை ஆகாது என வாலி கூறியதை அனுவாத முறையில் தலைமையாக மறுத்து நீதிவேளி மீகாவி வாதித்து வருகின்றமையின் பல சரித்திரக் காட்சிகளை இராமன் ஈண்டு எடுத்துக் காட்ட நேர்ந்தான்.

எதிரியினுடைய வார்த்தைகளையும் நோக்கங்களையும் துணுகி நோக்கி ஏற்றபடி பதில் உரைத்து வருதலால் இவனுடைய வாதம் ஆற்றல் மிகுந்து ஏற்றம் அடைந்து திகழ்கின்றது.]

[நலம் கொள் தேவரின் தோன்றி.

என்றது வாலி சுக்கிரீவன் அனுமான் முதலிய வானர வீரர்கள் வானவர் அமிசங்களாய் ஈண்டு வந்துள்ள உண்மை சிந்தனை செய்ய வந்தது. திருமால் இராமன் ஆகுமுன் தேவர்கள் வானரங்களாய் அவதரித்து அவனுக்குத் துணை புரியவேண்டிக் காலத்தை எதிர்நோக்கி விருந்தனர். அந்தப் பிறப்பையும் இருப்பையும் வைய மய்யலால் மறந்து உள்ளமையால் இந்த ஐயன் வாய்மொழி அதனைப் பைய வெளிப்படுத்தியது.]

“தெய்வ அமிசம் பொருந்தக் கலைகள் பலவும் தெரிந்து பெரிய மதிமாறாய் உள்ள நீ விலங்கு என்று சொல்லிக் கொள்ளுவது விசித்திரமாயுள்ளது. எவ்வளவு தரும நீதிகளை எடுத்துப் பேசுகின்றாய்! என்னை எவ்வாறு இடித்துக் கூறுகின்றாய்! மிருகம் இப்படிப் பேசுமா?,, என்று வாலியை விரயமாக இராமன் இங்கே கேலி செய்திருக்கிறான்.

[காட்டு விலங்கு என்று தன்னைக் காட்டிக் கொண்டு தான் செய்த குற்றத்தை மறைக்க முயன்றமையால் அதனை மறுத்து மொழிந்தான். விலங்கு = மிருகம். மனித இனத்தினின்று விலகியது, பகுத்தறிவு குன்றியது என்பதாம்.]

[விலங்கு அலாமை விளங்கியது.

உன் அறிவும் பேச்சுத் திறமும் குண சீலங்களும் நீ ஒரு தெய்வ குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தெளிவாக்கியுள்ளது; எவ்

வகையிலும் விலங்கின் இனம் அல்லை என்பது துலங்கி நின்றது என இங்ஙனம் துலக்கி நின்றான்.]

சிப்பிக்குள் இருக்கும் முத்தைப்போல உடலுக்குள் உயிர் ஒளி மிகுந்துள்ளது. உடல், சடம்; அநித்தியமானது. உயிர் சித்து; நித்திய நிலையது. உள்ளேயிருக்கும் ஆன்ம நிலையை நோக்கியே யாண்டும் மேன்மைகள் மிகுந்து வருகின்றன. வெளி வேடங்களால் ஒளி வருவதில்லை. உயிர் ஒளிபாண அறிவே பெருமைகள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலகாரணமாயுள்ளது.

உருவில் ஒருவாறு மிருகம் போல் தோன்றினாலும் அறிவுடைமையில் தேவர்களினும் நீ சிறந்து நிற்கின்றாய்; நீ அறியாத தரும நெறிகள் எவை? யாதும் இல்லை. எல்லா நீதிமுறைகளையும் நன்கு தெரிந்துள்ள நீ பொல்லாத தீவினையைத் துணிந்து செய்துள்ளது கொடிய புலை அல்லவா? பெரிய பழியைச் செய்து விட்டு அதிலிருந்து தப்புவதற்காகத் தப்பான வாதங்களை உன்னுடைய அறிவின் திறத்தால் அடலோடு பேசுகின்றாய்! நல்ல கலை அறிவைப் புல்லிய நெறியில் செலுத்திப் புலையாக வாதாடுவது நலமாகாது.

பாடு பெற்ற உணர்வின் பயத்தினால்
வீடு பெற்ற விலங்கும் விலங்கரோ!

உருவில் யானையாய் இருந்தும் உணர்வு மிகுந்து பாமனை நினைந்து பாமபதம் அடைந்துள்ள * கசேந்திரன் சரிதையை நீ கேட்டதில்லையா? என்று இங்ஙனம் காட்டியிருக்கிறான்.

கோடு பற்றிய கொற்றவன் என்றது திருமலை.

கோடு = சங்கு. மாடு = பக்கம். இடங்கர் = முதலை. நீர் நிலையில் தன் காலைக் கவ்வி முதலை ஈர்த்தபோது ஆதி மூலமே! என்று ஒலம் இட்டு அழைத்த யானையைத் திருமால் வந்து காத்தருளினார். அது முத்தி அடைந்து நித்திய பதம் பெற்றது.

அந்த யானையை மிருகம் என்று சொல்லலாமா? ஏதோ ஒரு கரும வசத்தால் உருமாறித் தோன்றிப் பருவம் வந்தவுடன் உயர் பதவியை அடைந்தது.

எனது மனைவியைக் கொடிய அரக்கன் எடுத்துச் செல்லும் போது இடையே தடுத்துப் பொருது மாண்ட சடாயு கழுகின்

* இந்தச் சரிதத்தை இந்துல் பக்கம் 1636ல் காண்க.

இனமேயாம். ஆயினும் அந்தப் பெருமாணப் பறவை என்று யாரேனும் குறையாகச் சொல்லுவார்களா? அம் மானவிரனை வானவரும் வந்தனை செய்துள்ளனரே! அதனைச் சிந்தனை செய்து பாரி!

வெந்தொழில் திறல் வீடு பெற்று எய்திய
எந்தையும் எருவைக்கு அரசு அல்லனே?

சடாயுவைக் குறித்து உள்ளம் உருகி இவ் வள்ளல் இப்படிப் பேசியிருக்கிறான். திறல் வீடு என்றது வீரசுவர்க்கத்தை.

[ஆயுத பலங்கள் நிறைந்த கொடிய போர் வீரனோடு தனியே நின்று நிராயுதனாய்ப் போராடி மாண்டதை நினைந்து வெந்தொழில் திறல் என்று சிந்தை கரைந்திருக்கிறான்.

என் தந்தை என அந்தப் பறவையை இந்தச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் உரிமை பாராட்டி உரைத்திருக்கும் அருமை உள்ளத்தை உருக்குகின்றது. இப் பெருந்தகையின் அரிய குணநீர்மைகள் யாண்டும் இனிமை சுரந்து இன்பம் புரிந்து வருகின்றன.]

தான் விலங்கின் இனம்; தன் சாதி முறைப்படி அயல் மனை வியை மருவுவது தவறாகாது என்று வாலி கூறிய போலி வாதத்திற்குப் பதில் இந்த இருவரையும் இங்ஙனம் எதிர் எடுத்துக் காட்டினான். காட்டிய காட்சிகள் மாட்சிகளுடையன.

[மிருக இனத்துள்ளும், பறவை மரபிலும் வகைக்கு ஒன்று சான்று காட்டி அவனுடைய வாயை அடக்கினான்.

விலங்கு பறவைகளிலும் மேலான சீவர்கள் உதயமாகித் தேவரும் வியந்து போற்றும் படியான திவ்விய நிலைமையை அடைவார்கள் என்பதை இங்கே அறிந்து கொள்கின்றோம்.

குரங்கு, யானை, கழுகு என உருவங்கள் மருவியிருந்தாலும் வாலி, கசேந்திரன், சடாயு என்பவர் அமரரும் அதிசயத்துத் துதி செய்யத் தக்க பெருமைகளைப் பெற்றுள்ளனர். தாழ்ந்த பிறவிகளில் தேவநிறியிருந்தும் தம் அறிவு ஆற்றல்களால் வான் தோய்புகழ்களை மருவியுள்ளமையால் அந்த ஆன்றோர் இருவரும் ஈண்டுச் சான்றாக நோர்ந்தனர்.]

மிருகங்கள் பகுத்தறிவு இல்லாதன; நன்மை தீமைகளை யாதும் ஒர்ந்து கொள்ள மாட்டா. அரிய உணர்வு நலங்களை இழந்துள்ளமையால் அவை இழிந்த பிறவிகளாய் எண்ணவந்தன.

அந்த ஈனமான பிராணிகளோடு தன்னையும் சேர்த்து எண்ணிக் கொள்ளும்படி ஞான தீரண வாலி சொன்னது இந்த மான வீரனுக்குப் பெரு வியப்பாயது. [எவ்வளவோ பெரியவன் தான் செய்துள்ள சிறுமைகளுக்கு உரிமை நாடி இவ்வாறு வம்பு வாதம் போசுகின்றான் என்று இந் நம்பி தெரிந்து நகை புரிந்தான். விலங்கு வகைகளின் இயல்புகளைத் தொகையாக விளக்கிக் காட்டி அவனது தலைமை நிலைமைகளைத் தாவுடன் கூறினான்.

நின்ற நல்நெறி நீ அறியா நெறி

ஒன்றும் இன்மை உன்வாய்மை உணர்த்துமால்.

வாலியைநோக்கி இவ்வென்றிவீரன் இங்ஙனம் விளப்பியுள்ளான்.

தன்னை விலங்கு என்று சொன்னதை விலக்கி அவனது உண்மை நிலையை உணர்த்த இன்ன வண்ணம் உரைக்க வந்தது.]

“வாலி! நீ நல்ல தரும நெறிகள் எல்லாம் அறிந்தவன்; நீ கல்லாத கலைகளும், அறியாத நீதி முறைகளும் யாதும் இல்லை; இவ் வுண்மையை உன்னுடைய வாய் மொழிகளே தெளிவாக விளக்கி யுள்ளன. அதிகசய மேதையான நீ அடாத தீமைகளைச் செய்துகொண்டு அவை நெறிமுறையே என்று வாதாடுவது மிகவும் ஏதமாம். தலைமையான நிலையையுடையவன் புலை வழியில் புகுந்தால் உலகம் நிலைகுலைந்து போம். தேச அதிபதி சீசம் புரிவது சமுதாயத்திற்குப் பெரிய நாசமாகும்; ஆகவே அவன் ஈசனது கோபத்துக்கு ஆளாகின்றான். தரும உருவான பரமனுடைய கருணையை இழந்த பொழுது சீவர்கள் பாணிகளாய்ப் பாழ்ப்படுகின்றனர் பார் அரசு ஆளும்படி உன்னைப் ப்பரசு ஆக்கி வைத்த அந்தப் பெருமானுக்கு இனியனாய் ஒழுகிப் பெரு மகிமை அடையவுரிய நீ நெறிகடந்து நீதிக்கேடு செய்துள்ளது என் நெஞ்சை வருத்துகின்றது. உன்னுடைய அறிவும் தீருவும் ஆண்மையும் வீரமும் எவ்வளவு அதிகசய நிலையில் அமைந்துள்ளன! அவை யாவும் பாழாய் ஒழியப் பழி வழியில் இறங்கியுள்ளாய்! உன் நிலைமையை நினைந்து உணர்ந்தால் என்னை எதிர்வாதம் செய்ய மாட்டாய்” என இங்ஙனம் உரைத்து மேலும் சில உண்மைகளை விளக்கி நன்மை காண உணர்த்தினான்.

[செய்யத் தக்கன இவை; தகாதன இவை என விதி விலக்குகளைப் பகுத்து உணர்ந்து ஒழுகார் ஆயின் அவர் மணிதராய்ப்

பிறந்திருந்தாலும் மிருகங்களே ஆவர்; உருவில் விலங்குகள் ஆயினும் தரும நெறி தழுவி ஒழுக்கின் விழுமிய தேவர்களாய் அவை மேன்மைகள் அடைகின்றன. புண்ணியமுடையன கண்ணியமுடையன. அந்நன்மை இல்லாதன புன்மைபா பிழிகின்றன.

உலகப் பிறவிகளுள் மக்கள் மிக உயர்ந்தவர். அவ்வனம் உயர்ந்த பிறப்பில் தோன்றியிருந்தாலும் நெறிமுறையான ஒழுக்கம் இலரேல் இழிந்த மிருகங்களே என்றது அவரது இழிவும் பழியும் தெளிய வந்தது.

உயர்ந்துள மக்களும் விலங்கே,

ஒழுக்க நெறி விலகின் மனிதன் அடையும் அழி நிலையை விழி தெரிய விளக்கியிருக்கும் இது கருதி ஒர்ந்து உறுதி காண நேர்ந்தது. தரும சூர்த்தியின் வாக்கு எதை நோக்கி இப்படி எழுந்தது? [ஒசலும் உணர்ந்தலும் ஒழுக்கலும் மனிதனுக்குத் தனி உரிமைகளாய் இனிது அமைந்திருக்கின்றன. இந்த இயல்புகள் இசைந்துள்ள அளவே உயர் நிலைகள் ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றன.

கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் என வெளிப்பட்டு வருகின்ற இம் மூன்றும் மனிதனுடைய உள்ளம் உணர்வு உயிர் என முறையே நிறை செய்து மிளிர்கின்றன. படிமுறைகள் தனித் தனிபாண பயன் பாடுகளுடையன. நமன்னுள்ள இரண்டும் மன்னி இருந்தாலும் பின்னது இல்லையேல் எல்லாம் பிழையாய் இழிந்து படுகின்றன. கல்வியும் அறிவும் இல்லை ஆனால் உள்ளமும் உணர்வும் அற்ற மாடு ஆய் மனிதன் கேடு அடைகின்றான்.]

ஒழுக்கம் இலன் ஆயின் உயிர் அற்ற சவமாய் இழிக்கப் படுகின்றான். உயர்நலம் உதவி ஒளிமிகச் செய்து உயிர் அமுதமாய் மேவி இருத்தலால் ஒழுக்கம் சீவ சஞ்சீவி என நின்றது.

* ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஒம்பப் படும்.

(குறள், 131)

ஒழுக்கத்தைக் குறித்துத் தேவர் இவ்வாறு உரைத்துள்ளார்.

* ஒழுக்கம் மனிதனுக்குச் சிறப்பைத் தருதலான் அதனை உயிரினும் உரிமையாக அவன் கருதிப் பேணி வரவேண்டும் என்பதாம். விழுப்பம் = சிறப்பு, மேன்மை. ஒம்பல் = பாதுகாத்தல் நெறி முறை ஒழுக்கி வருவது எவ்வழியும் பொருமை அருளுதலால் ஒழுக்கம் திவ்விய வே அமுதம் ஆயது. அதனை யுடையவன் பேரின்பம் அடைகின்றான்.

மனம் மொழி மெய்கள் புனித நெறியில் வழுவாமல் ஒழுகு வதே ஒழுக்கம் ஆர். எண்ணமுட சொல்லும் செயலும் எவ்வழி யும் இனிமையாய்க் சண்ணியாக கனிந்து வருதலால் அது புண்ணி யாம் ஆகின்றது. ஆகவே மனிதன் புனிதனாய் உயர்கின்றான். தன்னை யுடையான உன்னத நிலையில் உயர்த்தலால் ஒழுக்கம் அவனுக்கு உயிரினும் இனிமையாகிறது.

இத்தகைய சிலர் இக்காலேயே மேலான மனிதனாய்ப் பிறந் திருந்தாலும் அவன் கீழாய் இழிந்து போகின்றான்.

எவ்வளவு மேதை ஆயினும் ஒழுக்கம் இன்றேல் அவன் பேதையாய்ப் பழிக்கப் படுதலால் அதன் விழுப்பம் வெளிப் பட்டுள்ளது. சிலர் மேலான மகிமைமைய வருளுகின்றது.

ஓசி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்தும் தானடங்காய்
பேதைபிற்பேதையார் இல். (குறள். 834)

பெரிய மகையர் இன்னார் என்பதை இது தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளது. கன்னியிலும் அறிவிலும் போதனையிலும் வல் லவராயிருந்தாலும் உள்ளம் நெறியில் அமர்ந்து ஒழுக்காராயின் அவர் முழு முடர்களை யாவர் என்றமையால் ஒழுக்கச்சின் மகிமை உணரலாது. உணர்வும் சிவமும் உடல் உயிர் அனைய.

ஓதலும் உணர்த்தலும் உணவு சுட்டிய
சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்க்க அல்லவே. (அஞ்ஞவதைப் பாணி)

உயர்க்கு உறுதி நாடாவழி உணர்வால் மயன் இக்கலை என இதைச் சுறுகின்றான். சகல கலை தெரிந்து நெறியுடன் ஒழுகிய மொழுதுதான் மகிமையுடையது. மகிமையுடையது ஒக்க உன்னி ஒழுகாதொழிவில் அது மிகுந்த ஒழி நெறியால் மிகுந்திருக்கிறது.

ஒழுக்கமும் விலங்கே உயர்த்தி உயர்வாய் என மயம் முறையே உயர்வுக் கேற்றாய் வருவது தரிசு. மிகுந்த சொனி மருளி நிற்கின்றன. அரிய பிறநி மயம் மிகுந்த உயிர் மருமைய அடையாமல் விருதாவாய் இழிந்து ஒழி கலை நினைந்து பெரிய உள்ளம் பரிந்து இரங்கியுள்ளது.

உருவங்களில் மகிமையின் மேலான இன்னும் உணர்வு ஒழுக்கம் கள் இக்கலை ஆகிய அவர் மிகுந்திருக்கின்றன. உயர்வு உயர்வு கலனும் உயிர் ஒளியும் இழந்து சென்ற பழந்துள்ளானாக வருகிறது.

இலங்கு நூல் கல்லாராயின் மக்களும் விலங்கே (முறள், 410)
என நாயனார் குறித்துள்ளதும் இவ்வீக வர்த்து நோக்கத் தக்கது.]

அறிவு நலமும் தரும சீலமும் மனிதனுடைய தனி உரிமை
களாய் மருணியுள்ளன. அவை குன்றிய அளவு அவன் உயர்
நிலைகளை இழந்து வறித்த தாழ்ந்து அழிகின்றான்.

அரிய மக்கள் எனலும் அறிவறம்
உரிய வாக இலைஎன்ன ஊனமாய்
நரி இனத்தினும் நாயின் இனத்தினும்
கரிய பன்றியினும் கடை ஆவரே. (1)

மணமிலாத மலர்என் மாந்தரும்
குணமிலா வழிக கோதுகள் மீறிய
உணர்வு மாறி உயரொளி பாதலால்
பிணமதாகிப் பிறழ்ந்து படுவரே. (2)

ஆன்ம நீர்மை குன்றியவழி மனிதர் இவ்வாறு பான்மை
தீறிந்து படுகின்றார். இயல்பு குன்றம்வ உயர்வுகள் யாவும் ஒழிந்து
போகின்றன. ஆனிய பண்புகள் அரிய மேன்மைகள் ஆகின்றன.

மனுவின் நெறி புக்கமீவல விலங்கும் புத்தளிர்.

உருகில மிருகம் ஆயினும் வெறிமுறைமீய ஒழுக்குமாயின்
அது தெய்வமீயாம என ஆங்கனம் வள்ளியுத்ததினான். [புத்தே
ளிர்மீதவர்கள். புதய ஒளியுய அந்சய எழிலும் ஆனிய போக
நலங்களும் உடையவர் ஆதலின புத்தேளிர் என கின்றார்.]

தரும உணர்வு வழுவின் மனிதன் மிருகம் ஆகின்றான்; நெறி
முறை ஒழுக்கின் விலங்கும் தெய்வம் ஆகின்றது. உன்னுதலும்,
புத்தலும் ஈண்டு உணனி யுணரவந்தன. முன்னது அறிவது; பின்
னது செய்வது. உணர்ந்தபடி செய்வார் உயர்ந்து திகழ்கின்றார்.

தக்கது உணாவழி மக்களும் விலங்கீக என்றதற்கு ஏற்ப
மனுநெறி புக்க மீவல விலங்கும் மக்கள் எனலுமல புத்தளிர்
என்றது உய்த்துணர வுரியது. வெறியில் செலபவர் நிலை தெரிக.

பாவ புண்ணியங்களின் கலப்பு மக்களிடம் மருணியுள்ளது;
புண்ணியம் ஒன்ற புத்தளிர்பால விரிந்து நிற்கின்றது.

தரும ஒளி தழுவின சீவன் தீவிய மீதசுடன மீதவனாய்
மிளிர்கின்றது பாவ வருள படியன் அது பழி கலையை அடை

கின்றது. ஒளி பெற்ற உய்தி பெறுவதே உடல் பெற்ற பயனும்.

உருவ நிலையில் மக்கள் ஆயினும் உணர்வு நலம் ஒழியின் அவர் இழிந்த விலங்குகளே என்றது ஈனம் உணர் வந்தது.

மக்கட் பிறப்பெனும் மாத்திரம் அல்லது
மிக்க வெளிற்று விலங்குகளே அவர்;
நக்க உருவினர்; நாணு ஒழுக்கினர்;
தொக்கனர் மண்ணே துளைத்துண்டு வாழ்வார். (1)

முக்குலத் தாராடு மூடத் தொழுதியர்
தக்க தகா என்பது ஓராத் தகையவர்;
மக்கள் எனப்படுவாரலர் மற்றவர்
பக்கம் கிடக்கும் பதர் எனக் கொள்ரீ. (2)

(சுளாமணி)

தக்க, தகா, மக்கள், விலங்கு என வந்துள்ள இக் கவிகள் இங்கே நம் கவியோடு ஒக்க நோக்கி உணரத் தக்கன சொல்லும் பொருளும் தோய்ந்து நிற்கின்றன.

“Man is a two-legged animal.” (Plato)

“மனிதன் இருகால் மிருகம்” என பிளாட்டோ என்னும் கிரேக்க மேதை இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். உணர்வு குன்றிய பொழுது மனிதனை இப்படி இழித்துச் சொல்வது எங்கும் வழக்கமாயுள்ளது உரிய தகைமை ஒழியவே அரிய மகிமை ஒழி கின்றது. இனிய நீர்மைகள் தோய மனிதன் புனிதனாகின்றான்.

இராமன் மக்கள் மரபினன். வாலி விலங்கின் இனம். தன் இனத்தை முன்னம் வரைந்து குறித்தான்; பின்னர் அவனது நிலைமையைப் புகழ்ந்து உரைத்தான்.

மனிதன் ஆகிய தனக்கு உரிய விதிமுறை மிருகம் ஆகிய அவனுக்கு இல்லை என்று சொன்னமையால் இருவகை மரபுகளின் உண்மை நிலைகளை இக் குலமகன் அவன் உணர் உணர்த்தினான்.

உடல் அளவில் தோன்றி நிற்கும் பிறப்பினால் சிறப்பு இல்லை; உயிர்ப் பண்பாகிய உணர்வு நலங்களை எல்லாமேன்மைகளுக்கும் மூல காரணங்களாயுள்ளன எனச் சாலவும் தெளிவாக்கினான்.

[கலைகள் பலவும் ஒதியுணர்ந்து நீதிநெறிகளை நன்கு தெளிந்து யாண்டும் தலைவனாய் நிலவி நிற்கின்ற நீ ஈண்டு நின் குலமாண்புக்

குறைத்துச் சொல்லி உனது நிலைமையைத் தாழ்த்துவது தகாது
என்று அறிவுறுத்தி மேலும் அவனது மேலான நீர்மைகளை
விளக்கிப் பேசினான்.

சிவ பத்தி.

சிவ பூசனையில் சிறந்து அதனால் அரிய பல மகிமைகளையும்
ஆற்றல்களையும் அவன் அடைந்திருத்தலை உரிமையாக உரைத்தான்.

காலன் ஆற்றல் கடிந்த கணிச்சியான்.

என்றது சிவபெருமானை மார்க்கண்டரின் ஆயுள் முடிந்தது;
காலன் நேரே வந்து அவரைப் பாசத்தால் ஈர்த்தான்; ஈர்க்க
வே அவர் ஈசர என்று கருதி உருகினார். உடனே பரமன் தோன்
றிக் காலனை உதைத்துத் தள்ளி அந்தப் பாலகளைக் காத்தருளி
னார். அதனால் காலகாலன் என்று அவருக்கு ஒரு பேரும் வந்தது.

கறுக்கும் வெஞ்சினக் காலன்தன் காலமும் காலால்
அறுக்கும் புங்கவன். (கடிகந்தா, நட்பு 80)

என முன்னமும் இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். சரித்திர
நிகழ்ச்சியை விளக்கி இறைவனைத் துலக்கியிருக்கும் அழகு
உவகைக் காட்சியாய் ஒளி மிகுந்துள்ளது.

எல்லாருடைய காலங்களையும் கையால் அறுத்து வருகின்ற
காலனுடைய காலத்தைத் தன் காலால் அறுத்தவன் என ஈச
னது அற்புத ஆற்றலையும் அதிசய நிலையையும் துதி செய்திருக்
கிறார் [அறுக்கும் என நிகழ்காலத்தால் கூறியது இந்த அழவை
எககாலததம உண்டு என்னும் உண்மை துண்மையாகக் கண்டு
கொள்ள] காலாதீதன் என இறைவன் மேலோங்கி நிற்கின்றான்.
காலனைக் கடிந்த இந்தச் சரிதம கந்தபுராணம், மார்க்கண்டேயப்
படலத்தில் விரித்து விளக்கப் பட்டுள்ளது.

இது அதிசய நிகழ்ச்சி ஆதலால் அடியார் பலரும் இதனை
வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து துதி செய்துள்ளனர்.

மறையவன் ஒரு மாணிவந்து அடைய

வாரமாய் அவன் ஆருயிர் நிறுத்தக்

கறைகொள் வேலுடைக் காலனைக் காலால்

கடந்த காரணம் கண்டு கண்டு அடியேன்

இறைவன் எம்பெரு மான் என்று எப்போதும்
ஏத்தி ஏத்தி நின்று அஞ்சலி செய்துன
அறைகொள் சேவடிக்கு அன்பொடும் அடைந்தேன்
ஆவடுதுறை ஆதி எம்மானே. (1)

அந்தணான்கள் அடைக்கலம் புகுத
அவனை ககாப்பது காரணமாக
வந்த காலன் தன் ஆருயிரதனை
வவ்வினாய்க்கு உன் தன் வண்மை கண்டடியேன்
எந்தை நீ எனை நமன் தமர் நலியில்
இவன் மற்று என்னடி யான் என விலக்கும்
சிந்தையால் வந்துன் திருவடி அடைந்தேன்
செழும் பொழில் திருப்புன் கூருளானே. (சுந்தரர்)

காலனைக் காலால் செற்றன் றருள்புரி கருணை யானே
நீலமார் கண்டத் தானே நீண்முடி அமரர் கோவே
ஞாலமாம பெருமை யானே நளிரிளம திங்கள் குடும்
கோலமார் சடையி னானே கோடிகா வுடைய கோவே. (1)

காலனை வீழ்ச் செற்ற கழலடி இரண்டும் வந்தென்
மேலவா யிருக்கப் பெற்றேன் மேதகத் தோன்றுகின்ற
கோலநெய்த் தானம் என்னும் குளிர் பொழிற் கோயில் மேய
நீலம்வைத் தனைய கண்ட நினைக்குமா நினைக்கின்றேனே. (2)

காலனைக்கா ளால்காய்ந்த கடவுள் தன்னைக்
காரோணம் கழிப்பாலை மேயான் தன்னைப்
பாலனுக்குப் பாற்கடல் அன்று ஈந்தான் தன்னைப்
பணியுகந்த அடியார்கட்கு இனியான் தன்னைச்
சேலுகளும் வயலாளுர் மூலட்டானம்
சேர்ந்திருந்த பெருமானைப் பவளம் ஈன்ற
ஆலவனை அரநெறியில் அப்பன் தன்னை
அடைந்தடியேன் அருவினை நோய் அறுத்தவாதே. (3)
(திருநாவுக்கரசர்)

பாலனடி பேண அவன் ஆருயிர் குறைக்கும்
காலன் உடன்மாளமுன் உதைத்த வரன் ஊராம்
கோலமலர் நீர்க்குடம் எடுத்து மறையாளர்
நா லின்வழி நின்றுதொழில் பேணிய நள்ளாதே. (சம்பந்தர்)
மறிகடல் உலகில மன்னுயிர் கவரும
கூற்றுவன் தனக்குலா கூற்றுவன் ஆகியும். (நக்கீர தேவர்)

காலன் தனை உதைத்தான்; காமன் தனை எரித்தான்;
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை—ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்க விட்டன் பேரருளை நாடாதார்க்கு
என்னே நடக்கை இனி. (1)

மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டை உன்னிப்
பார்க்கின் அன்பர்க்கு என்ன பயம் காண் பராபரமே. (2)
(தாயுமானவர்)

காலனை உதைத்துக் காட்டி
ஆவியை வதைத்துக் காட்டி
காரணம் விளைத்துக் காட்டி. (அருணகிரிகாதர்)

காலனைக் கடிந்து பாலனைப் புரந்தருளிய பரமன துரீர்மையை
மேலோர் இவ்வாறு விழைந்து கூறியுள்ளனர்,

“யோ வாம பாதேந ஐகாந காலம்” (சரபோபநிடதம்)

இடது காலால் காலனை உதைத்தருளியவர் யாரோ அவரே
ஆதி மூல காரணர் என வேதம் இவ்வாறு ஒதியுள்ளது.

கருங்காலன் தனையுதைத்த செங்காலன்
தனைநினைந்து கதி காணாமல்
மருங்கால விழிமடவார் மய்யலிலே
மதியழிந்து மயங்கி வீழ்ந்து
வருங்கால வர வெல்லாம் வளமாக
எண்ணி எண்ணி வரவொன்றின்றிப்
பொருங்காலன் எதிர்வரவே போங்காலம்
எனஒழிந்து போகின் றாரே.

ஆன்ம ஊகியம் காதாமல் அவமே சாகின்றாரை நினைந்து
வேகின்ற சிந்தையோடு இரங்கி இது விளம்பியுள்ளது.

தன்னை ஒருகால் நினைந்தவரைக் காலையமும் பிறவித் துய
ரும் அணுகாமல் காத்தருளார் பரமன்பால் போன்பு புரிந்து பே
ராற்றல்களை அடைந்துள்ள நீ எனது ஒர் அம்பால் இன்று உயி
ரிழக்க நேர்ந்துள்ளாயே! இக் நிலையைச் சிந்தனை செய்து தெனிக
என அவனது அழிவையும், பாழியையும் விழிதெரிய உணர்க்கினான்

கடவுள் தரும உடனினன் ஆதலால் அந்நெறியிலிந்து
விலகினவர் எவராயினும் அவர் அவனது அருளை இழந்து விடு
கின்றனர். விடவே அழிவை அடைகின்றனர்.

“தர்ம ஏவ ஹதோ ஹந்தி, தர்மோ ரக்ஷதி ரக்ஷித:”

“தருமத்தை இழந்தவன் தானாகவே அழிகின்றான்; அதனைக் கைக் கொண்டு நிற்பவனை அது காத்தருளுகின்றது” என சுவாயம்புவ மநு இவ்வாறு அருளியிருக்கிறார் இத்தகைய தருமத்தை இங்கே உரிமையாக இராமன் உரைக்க நேர்ந்தான்.

கால காலனைக் கருதியுள்ள நீ காலம் முடிய நேர்ந்தது தரும சீலத்தைக் கைவிட்ட தனாலேயாம்; நான் கோலால் எய்து கொன்றதாக நினையாகே என நெறி விலகி நிலையழிந்துள்ளதை நினைபச் செய்தான். நீதிக் கேடே உயிர்க் கேடாம் என உணர நேர்ந்தது.

மேவரும் தருமத்துறை மேவினார்.

என்றது அரிய தரும நெறிகளில் ஒழுகின பெரிய தவசி களும் பிழை புரிந்தமையால் சிறமை அடைந்து சீரழிந்துள்ளனர் எனச் சில சரித உண்மைகளைக் கருதி எழுந்தது. யாவராயினும் தவறு செய்தால் அவருக்குத் தெய்வ தண்டனை உண்டாம் என விதி நியமங்களை விளக்கி மதியழிந்து பாள நேர்ந்ததைத் துலக்கினான்.

தேவரும் உளர் தீமை திருந்தினார்.

மனிதர் மாத்திரம் அல்ல; சிறந்த பதவியில் உயர்ந்துள்ள தேவர்களிலும் தீமை செய்து தண்டனை அடைந்து திருந்தி உயர்ந்தவரும் உளர் என இங்ஙனம் உரைத்துக் தேற்றினான். இந்திரன் வருணன் முதலானவர் இங்கே சிந்தனைசெய்ய வந்தனர்

அகலிகையை விரும்பி இந்திரன் அடைந்துள்ள அவமானமும் துயரங்களும் குறிப்பாக ஈண்டு உணர்த்த நேர்ந்தன அந்த வானவர் வேந்தன் மகனாகவே இந்த வானர வேந்தன் உதித்துள்ளமை உய்த்துணர வுரியது. காம இச்சையில் தந்தை இழிந்து பழியடைந்தது போலவே மைந்தனும் இழிந்து அழிவடைய நேர்ந்தான் என்பது ஒர்ந்து கொள்ள வந்தது. எவ்வளவு வல்லவராயினும் தீவினை செய்தவர் அல்லலடைந்து அழிந்தே போவர் என்னும் உண்மையை உள்ளம் தெரிய உணர்த்தினான்.

இனையது ஆதலின் எக்குலத்து யாவர்க்கும்
வினையினால் வரும் மேன்மையும் கீழ்மையும்

தனது வாத முறையை முடிக்க நேர்ந்து இறுதியில் இவ்வாறு முடிவு கூறினான். இனையது என்றது மேலை நீபசிய தருமநீதிகளை எல்லாம் தொகுத்துச் சுட்டி வகுத்துணர வைத்தான்.

யாவர்க்கும் என்றது தேவர்க்கும் என்பது தெளிய வந்தது. அறிவு திரு ஆற்றல் முதலியவற்றால் எவ்வளவு சிறந்தவராயிருந்தாலும் தீவினை செய்வரேல் அவர் பாபிகளாய் இழிந்து படுவர்; பாவராயினும் நல்வினை செய்வரேல் அவர் தேவராய் உயர்ந்து திகழ்வர். கருமமும் தருமமும் கருதியுணர வந்தன.)

[ஒருவனுடைய உயர்வும் தாழ்வும் அவனது செயல்களால் விளையும் என்பார் வினையினால் வரும்என்றார்.] வினை = கருமம். வினை நல்லது ஆயின் மேன்மையாம். தீயது ஆனால் கீழ்மையாம்.

இழிந்த சாதியர் ஆயினும் புண்ணியம் இயற்றின் கழிந்த மேன்மைகூர் சாதியர் ஆகுவர்; கடையாய் இழிந்த பாதகம் இயற்றுநர் உயர்ந்தவர் எனினும் பொழிந்த தீமைசால் புலைத்தொழிற் புன்மையர் ஆவர்.

(காசிரகசியம்)

நல்வினையாளர் உயர்ந்து திகழ்கின்றார்; தீவினையாளர் இழிந்து கழிகின்றார் என்னும் இது ஈண்டு உணர்ந்து கொள்ள வரியது அரிய உயர்வு இனிய இயல்பில் மருவியுளது.

பெருமையும் சிறுமையும் தனிதீய வருவன அல்ல; கருமத் தால் மருவுகின்றன. இனிய கருமம் மனிதனை மகிமைப் படுத்துகின்றது; இன்னொரு இழித்துத் தள்ளுகின்றது இழிந்து படாமல் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டின் யாண்டும் நல்ல கருமங்களை விழைந்து யார்க்கும் நன்மை செய்து வர வேண்டும்.

Honour and shame from no condition rise;

Act well your part, there all the honour lies. (Pope)

“மேன்மையும் கீழ்மையும் வேறு நிலையில் வரா; உன் கருமத்தை நீ நன்கு செய்; அங்கே எல்லா மேன்மைகளும் வந்து குவியும்” என போப் என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார். புண்ணிய கருமங்களில் கண்ணியங்கள் விளைகின்றன.

மேல் கீழ் என்பன செயல் இயல்களின் உயர்வு தாழ்வுகளை நோக்கியே எங்கும் உண்டாயிருக்கின்றன. அந்த உண்மை நிலை இங்கே உணர வந்தது. நல் வினைகள் நலம் பல தருகின்றன.

கரும நிலைகளையும் தரும நெறிகளையும் காரண காரியங்களோடு இங்குணம் கடைந்து எடுத்துக் காட்டிய வீரன் வாலி புரிந்துள்ள தீவினையை இறுதியில் உறுதியாக இடித்துக் கூறினான்.

அணைய தன்மை அறிந்தும் அழித்தனை
மனையின் மாட்சி என்றான் மனு நீதியான்.

மேலே குறித்த கரும நிலைகளையும், தரும நீர்மைகளையும் நன்கு தெரிந்து பெரிய மதி மாண்புள்ள நீ சிறிய மடையரும் செய்ய நாணுகின்ற கொடிய பழியை உள்ளம் கூசாமல் உவந்து செய்திருக்கின்றாய்! என இங்ஙனம் உருத்து நின்றான்.

[மனையின் மாட்சி அழித்தனை! என்றதில் இக் கோமகனுடைய உள்ளக் கொதிப்பு வெளிப் பட்டுள்ளது. சக்கிரீவனுடைய மனை வியைக் கவர்ந்து கொண்டு போய் அவளை வலிந்து கற்பழித்து, அவனுடைய குடியைக் கெடுத்துள்ளாய்! என வாலியைக் கடுத்து நோக்கி இவ்வீரன் கொதித்துள்ளான்.] சீலம் படிந்த சிறந்த நீதிமான் ஆதலால் இழிந்த நீதிக்கேட்டை நினைந்த போதெல்லாம் நெஞ்சம் துடிக்கின்றான். மனைமாட்சி என்ற வாசகம் மாண்பு படிந்தது. அம் மாட்சியின் மீட்சி இங்கே காட்சிக்கு வந்தது.

[தம்பிரியின் குடியைக் கெடுத்துத் தரும வேலியை அழித்துக் கொடிய தீவினை செய்துள்ள உன்னைக் கொன்று தொலைப்பது குற்றமே? என்று இக் கொற்றவன் குமிறி நிற்கின்றநிலை கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. தூய உள்ளம் தீயதை வெறுத்து எள்ளுகின்றது.]

வாலி கூறிய எதிர்வாதங்களை மறுத்துத் தனது குறிக் கோளையும் கருத்தையும் விளக்கித் தான் அம்பு தொடுத்தது நீதியே என்று நிலை நாட்டி நின்றான். இவ்வாறு கூறி நின்றவன் யார்? என்று தெளிவாக அறிய விரும்புவார்க்குக் கவி போர் ஒன்று வெளியே கூறியருளினார்.

[மனு நீதியான் என இராமனை இங்கே இவ்வாறு மணம் உவந்து துதித்திருக்கிறார். வாலியை மறைந்து நின்று கொன்றது அநீதி என்று யாரேனும் சொல்வாராயின் அது நீதி முறை தெரியாத பேதைமையாம் எனத் தெளிவுறுத்த இப் பேரை ஈண்டு இங்ஙனம் வலியுறுத்தினார். நாம் நோக்கம் சேமம் நோக்கியது.]

ஆதி மனு விதித்த அரசு கருமங்களையும் நீதி நிலைகளையும் வேத விதிகளையும் நன்கு தெளிந்து யாண்டும் வழுவாமல் ஒழுக்கித் தன்னுடைய செயலாலும் இயலாலும் சீவர்களுக்கு உயர் நிலைகளைக் காட்டி உறதிகலங்களை ஊட்டி உய்தி புரிந்து வரும் உத்தம நீதிமான் ஆதலால் குற்றவானியான வாலியைத் தண்டித்துத் தரும வேலி கோலி உரிமையுடன் வையம் காக்க ஊக்கி நோர்ந்தான்.

வாலி வீனவியது.

அவன் செய்துள்ள செயல்கள் வெய்ய பழிகள் என விளக்கித் தான் அம்பு எய்தது அரச நீதியே என்று இந்த ஐயன்களுக்கு தலக்கினான். உறுதியான இவ் வுரைகளைக் கேட்டதும் அவன் இறுதியில் வேறு ஒன்றைக் குறித்து நேரே வாதித்தான். செவ்விய முறையில் நடந்து கொள்ளாமல் வஞ்சகமாகவே சதி புரிந்துள்ளான் என்று அவன் நெஞ்சம் துணிந்துள்ளமையால் அதனை வெளியே சுட்டி உரைத்தான்.

அவ்வரை அமையக் கேட்ட அரிசுலத் தரசும் ஆண்ட செவ்வியோய்! அனையதாகச் செருக்களாத துருதது எய்யாதே வெவ்விய புளிஞர் என்ன விலங்கியே மறைந்து வில்லால் எவ்வியது எனனை? என்றான்; இலக்குவன் இயம்பலுற்றான்.

வாலி கேட்டிருக்கும் கேள்வியை இது காட்டி நிற்கின்றது.

[யாதொரு தவறும் செய்யாத தன்மேல் பகைமை கொண்டு பகழி விடுத்தது பழி என்று வாலி வாதித்தான். அதன்பின் அவனுடைய பிழை நிலைகளை எல்லாம் தெளிவாக விளக்கி இராமன் முறையே சொல்லீவ அவன் குறைகளை உணர்ந்தான்; மாறு கூறாமல் சிறிது நாணினான்; வேறு ஒன்று கூறினான். நான் தவறு செய்திருந்தாலும் நேரே வந்து யாதும் கேளாமல் மறைந்துகின்று நீர் பாணம் தொடுத்தது கொடிய நீதிக் கேடையாய்; எவ்வளவு இழிந்த தீயவர்களும் இவ்வாறு செய்ய மாட்டார்.]

வெவ்விய புளிஞர் என்ன விலங்கியே மறைந்து வில்லால் எவ்வியது எனனை?

[தன்னுடைய செயல் பிழை என்று கண்டாலும் இராமன் செய்தது கொடும் பிழை என அவன் கருதி வருந்தியிருக்கிறான். சிறந்த கோக்குடியில் பிறந்திருந்தும் காட்டு வேடரைப் போல் இழிந்த செயலைச் செய்துள்ளான் என்று இகழ்ந்து நின்றான். புளிஞர் = வேடர். வெவ்விய என்னும் அடை இரக்கம் கெட்ட அவரது கொடுமையை விளக்கி நின்றது.]

[யாதொரு கருணையுமின்றி விலங்குகளையும் பறவைகளையும் மறைந்து நின்ற கொன்று அவற்றின் ஊனைத்தின்று உடலை வளர்த்து வரும் ஈன் வாழ்க்கையார் ஆகலால் கான வேடரை வெவ்விய புளிஞர் என்றான். புளிப்பு இளிப்பு மேல் எழுந்தது.]

“உயர்ந்த அரச குலமகனாய்த் தோன்றி மாண விராய் மருவி நிற்கின்ற நீர் சன வேடன் போல் இழிந்து என்பால் ஊனம் புரிந்துள்ளீரே! உமது செயல் கொடிய பழி அல்லவா? எதிரே வராமல் ஒளிந்து நின்று அம்பு எய்தது ஏன்?” என இந் நம்பியை நோக்கி வாலி வெட்பி வினவியுள்ளான்.

“சேவ்வியோய்! என்றது யாண்டும் நடுவு நிலைமையுடன் நீதி புரியும் நேர்மையாளன் என்றகாறு. எங்குமே செம்மையாய் நின்று நன்மை புரிபவன் இங்கு வெட்பமையாய்த் தீமை செய்தது வியப்பாயது. ஆகவே மிகைப் பாடு என நகைப்போடு கூறினான்.”

“அனையது ஆக என்றது தம்பியின் மனைவியைக்கவர்த்து தான் தவறு செய்துள்ளதாக இராமன் கூறிய சூற்றச் சாட்டினே. அதனை முற்றும் ஒப்புக் கொள்ளாமலும், அறவே மறுக்காமலும் ஒரு போக்காக நழுவ விட்டிருப்பது துனித்து நோக்கத் தக்கது. வார்த்தையில் உள்ள தொனிகள் பேசுகின்றவனுடைய உள்ளத்தை வெளியே வார்த்துக் காட்டுகின்றன.”

“சீவ சுபாவம் இங்கே வெளியாயுள்ளது. தனது தோல்வியையும் பிழையையும் தெளிவாக எதிரியிடம் எவனும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டான். வழக்கிலும் வாதத்திலும் தோற்றாலும் தான் சொன்னதைச் சாதித்து நிற்பதே மனித இயல்பு ஆதலால் அது காண்டு நுணுகி உணர வந்தது.”

“உம்முடைய கருத்துப்படி நான் செய்துள்ளது பிழை என்றே வைத்துக் கொள்வோம்; நீர் மறைந்து நின்று என்மேல் அம்பு எய்தது என்ன ஒழுங்கு? என்ன விரம்? என்ன நீதி?” என இன்னவாறு வாலி கூறவே இனையவன் பேச நேர்ந்தான்.

இலக்குவன் பேசியது.

[இராமனை நோக்கி வாலி கேட்ட கேள்விக்கு இங்கே தம்பி பதில் சொல்ல நேர்ந்தது கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது. “நீர் ஒளிந்து நின்று அம்பு தொடுத்தது ஏன்? இது வஞ்சமான இழிந்த செய்கையே ஆம்” எனனும் குறிப்போடு அவன் வினவியிருக்கிறான். சூற்றகுத் தெளிவாக நேரே இராமன் விடை சொல்ல வேண்டும். அங்கனம் வாய்திறந்து சொல்லது சீவ விரனது பெருந்தகைமைக்குப் பொருந்தாது ஆதலால் அருகே நின்று

இணையவன் விரைந்து பதில் சொன்னான். தம்பி கூறிய கம்பீர
மொழிகள் அயலே வருகின்றன.]

முன்புநின் தம்பி வந்து சரண்புக முறையி லோயைத்
தென்புலத்து உய்ய்ப்பன் என்று செப்பினன்; செருவில் கீயும்
அன்பினை உயிருக்கு ஆகி அடைக்கலம் யானும் என்றி
என்பது கருதி அண்ணல் மறைந்துநின்று எய்தது என்றான்.

கவிகுலத்து அரசு மன்னன் கட்டுரை மனத்திற்கொண்டான்
அவியுறு மனத்தன் ஆகி அறத்திறன் அழியச் செய்யான்
புவியிடை அண்ணல் என்பது எண்ணினன் பொருந்தி முன்னே
செவியுறுகேள் விச்செல்வன் சென்னியை இறைஞ்சிச்சொன்னான்
தாய்என உயிர்க்கு நலகித் தருமமும் தகவும் சால்பும்
நீஎன நின்ற நம்பி நெறியினினை நோக்கும் நேர்மை
நாய்என நின்ற எம்பால நவையற உணரலா மே
தீயன் பொறுத்தி என்றான் சிறியன சிந்தி யாதான். (3)

இரந்தனன் பின்னும் எந்தை யாவதும் எண்ணல் தேற்றுகு
குரங்கெனக் கருதி நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளேல்
அரந்தைவெம பிறவி என்னோய்க்கு அருமருந்து அணைய ஐயா!
வரந்தரு வள்ளால்! ஒன்று கேளஎன மறுத்தும் சொல்வான். (4)

ஏவுகூர் வாளியால் எய்து நாய் அடியனேன்
ஆவிபோம வேலைவாய் அறிவுதந்து அருளிஞாய்!
மூவர்நீ; முதல்வன்நீ; முற்றும்நீ; மறறும்நீ;
பாவம்நீ; தருமம்நீ; பகையுமநீ; உறவுமநீ. (5)

புரமெலாம் எரிசெய்தோன் முதலினோர் பொருவிலா
வீரமெலாம் உருவிஎன் வசையிலா வலிமைசால்
உரமெலாம் உருவிஎன் உயிரெலாம் நுகரும்நின்
சரமலால் பிறிதுவேறு உளதரோ தருமமே. (6)

யாவரும் எவையுமாய் இருதுவும் பயனுமாய்ப்
பூவுநல் வெறியும்ஒத்து ஒருவரும் பெர்துமையாய்
யாவன்நீ யாவது என்று அறிவினார் அருளிஞார்
தாவரும் பதமஎனக்கு அருமையோ தனிமையோய்! (7)

உண்டுஎனும் தருமமே உருவமா உடையநிற்
கண்டு கொண்டேன் இனிக் காணஎன் கடவெனோ
பண்டொடு இன்று அளவுமே என் பெரும் பழவினைத்
தண்டமே அடியனேற்கு உறுபதம் தருவதே. (8)

இந்தப் பசுரங்களில் அரிய பல பண்பாடுகள் படிந்திருக்கின்றன. இலக்குவன் பேசியிருக்கும் குறிப்புகளும், அம்மொழிகளைக் கேட்டவுடனே வாலி உள்ளம் கரைந்து உருகிக் கண்களில் நீர்மல்கக்கனிந்து நோக்கி இராமனை விழைந்து விபந்து போற்றியுள்ள துதிகளும் அதிசய நிலைகளில் இங்கே துலங்கி நிற்கின்றன. “என்னதிரே வந்தால் பாதிபலம் போய்விடும் என்று பயந்து தானே மறைந்து நின்று என்மீது நீ பாணம் ஏவினாய்!” என்னும் குறிப்போடு வாலி கேட்கின்றான் என்று தெரிந்து கொண்டமையால் இளைய பெருமாள் விரைந்து பதில் சொல்ல நேர்ந்தான். “மற்றை இடங்களில் சுட்டியது போல இராமன் கண் நோக்கி இங்கே தய்பியை யாதும் தூண்ட வில்லை. தானாகவே பதில் சொல்ல முண்டிருக்கிறான். இந்த இடத்தில் அண்ணனைப் பேச விடாமல் தம்பி முந்தியுள்ள வேகமும் விவகமும் ஓர்ந்து சிந்திக்குந்தோறும் உவகை சுரந்து மிளர்கின்றன. சிறந்த பண்பும் உயர்ந்த நாகரிகமும் கதை நிகழ்வில் கலந்து வருவன கலையின் சுவைகளாய் விரிந்து நிகழ்கின்றன.”]

மறைந்து எய்த காரணம்.

வாலியை மறைந்து நின்று எய்தது இராம சரி தத்தில் பெரிய ஒரு களங்கமாய் விளங்கி நிற்கின்றது. தான் பிழை செய்திருந்தாலும் இராமன் இவ்வாறு பழி செய்யலாகாது என வாலி அதனை வலியுறுத்தி இறுதியிலும் உறுதியாகக் கூறியிருக்கிறான். எவ்வளவு சாதித்தாலும் அது நீதிக் கேட்ட என்று வாதித்து வந்த அவனுடைய வாதத்திற்கு இளையவன் ஓரளவு இளையாமல இங்கே பதில் சொல்ல நேர்ந்தான். “வாலி! உன் தம்பி வந்து எம்பெருமானிடம் முன்னதாக அடைக்கலம் புகுந்து கொண்டான்; அல்லல் அடைந்து நொந்து வந்துள்ள அவனைக் காத்தருள இவ் வீர முர்த்தி வாக்கு அளித்தது; உள்ளம் நூரங்கி அங்கனம் அபயம் கொடுக்கும் பொழுதே உன்னை அழித்து ஒழிப்பதாக உறுதி கூற நேர்ந்தது. தான் சொன்னபடி தன்னைச் சரணம் அடைந்தவனைக் காப்பது உன்னுடைய மாணத்தை மோப்பதாயது. ஆகவே நேரே வா முடியாது போயது; எதிரே வந்திருந்தால் முதிர் ம்பரன்பு—ன் இக் கோமகனைத் தொழுது வணங்குவாய்; இக் குலமகனை நீ அறிந்துள்ள அளவு ஆவ்வுலகில் வேறு

யாரும் அறிய வில்லை; கண் எதிரே தோன்றினால் இந்த அண்ணலுடைய காலடியில் வீழ்ந்து சாலவும் புகழ்ந்து பணிந்து நிற்பாய்; அந்நிலையில் உன்னை யாதும் செய்ய முடியாது; அப்படியாயின், முன்னம் சொன்ன வாக்குத் தப்பும். மன்னன் மொழிக்கு மறு மொழி இல்லை என மன்னியுள்ள மகிமை பின்னம் அடையாதபடி உன்னை ஈண்டு எய்தான்; உற்ற கரும நிலையை உய்த்துணர்ந்து உண்மை தெளிக!" என இலக்குவன் இங்ஙனம் உரைத்து நின்றான். உரையாடலில் அவனுடைய உள்ளமும் உணர்வும் ஊடுருவி ஒளி வீசியுள்ளன.

முறையிலோயை என்றது முறை கேடனான உன்னை என்றவாறு. தன்னுடைய நிலைமையை எண்ணியுணரும்படி வாலியை இவ்வாறு முன்னிலையில் குறித்தான். முறை = ஒழுங்கு, நீதி. நீதியும் ஒழுக்கமும் இல்லாமல் தீது புரிந்து தீமை அடைந்துள்ள மையை இங்ஙனம் சுட்டிச் சொல்லினான்.

தம்பி மனைவியைப் பறித்துக் கொண்டு அவனைக் கொன்று தொலைக்க முண்ட கொடுமையை நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தியிருந்தான் ஆதலால் உரையாடலேர்ந்தபோது அது கடுமையாய் வந்தது.

வாலி செய்துள்ள பழியே அவனுடைய அழிவுக்கு மூல காரணம் எனத் தன்னுடைய மொழியால் இக்குமான் தெளிவாக்கியுள்ளான். முறை தவறாதிருந்தால் இறையும் உணக்குத்துயர் நேர்ந்திராது என்று நேர்ந்துள்ள அழிவை நினைந்து கொள்ளச் செய்தான். ஆண்டவன் செயலை அறிய உணர்த்தினான்.

சிறந்த அரசன் சிறிது தவறினும் தெய்வ தண்டனையை அவன் விரைந்து அடைய நேர்கின்றான். உயர்ந்த வரபலங்களும் கலை ஞானங்களும் ஒருங்கே நிறைந்துள்ள நீ பெரும்பிழை செய்திருத்தலால் தரும தேவதை உன்னைக் கருணை செய்து தண்டித்ததாக இதனைக் கருதிக் கொள்ளுக என்று உறுதியுண்மைகளை உய்த்துணரக் குறித்தான்.

தென்புலத்து உய்ப்பன் என்று செப்பினன்.

சுக்கிரீவனுக்கு இராமன் வாக்குத் தத்தம் செய்துள்ளதை இப்படி எடுத்துக் காட்டினான். தென்புலம் = தென்திசை. எமன் இருக்கும் திசை ஆதலால் அது இங்ஙனம் கூறவந்தது. "உன்னை

எமன் உலகத்துக்கு அனுப்புவதாக முன்னமே முன்னவன் உறுதி கூறியுள்ளான்” என வாலியிடம் பின்னவன் இன்னவாறு பேசியிருக்கிறான்.

“ஈரோமு பதினாலு உலகங்களும் ஒருங்கே தீரண்டு வந்து வாலிக்கு உதவியாய் நின்றாலும் அவனைக் கொன்று தோலைத்து உன் மனைவியை மீட்டித் தருகின்றேன்; நீ யாதும் கவலாதே!” என்று தன்பால் அடைக்கலம் புத்தர்த்போது சக்கிரீவனிடம் இராமன் * உறுதி கூறியருளியது ஈண்டு அறிய வரியது.

பெரியவன் உரிமையோடு அங்கே உரைத்த அந்த வாக்குத் தத்தத்தை இளையவன் இங்கே இந்த வண்ணம் இசைத்திருக்கிறான். வாலி தென்புலம் போனால் அன்றி அவன் தம்பி இன்ப நலம் காணான் ஆதலால் அவனைப் போக்குவது இவனை ஆக்குவதாய் அமைந்தது. அன்பாய் வந்து இவன் அமைந்த போதே உன் பகைவன் என் பகைவன் என்று நம்பி நண்பு பாராட்ட நேர்ந்தனமாயின் அந்தப் பண்பு நேர் ஒங்கி நின்று யாரும் காண ஈண்டு வீர விளையாடல் புரிந்துளது.

“எதிரே வரப் பயந்து தானே மறைந்து நின்று எய்தது?” என இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு வாலி வினவினமையால் அதற்குத் தக்கபடி இலக்குவன் பதில் சொல்ல நேர்ந்தான்.

நேரே வந்தால் நீ அஞ்சி அபயம்புகுவாய் என்று கருதியே எம் அண்ணல் உன் கண் எதிரே வராமல் காரியம் புரிந்தருளி னான் என இளையவன் விரியமாய் விளம்பி நின்றான்.

கேட்ட கேள்வியால் எதிரியின் உள்ளத்தை ஓர்ந்து இளவல் மறமொழி கூறியது உளவறிய வந்தது. அறிவும் ஆண்மையும் பெருமிதமும் உரைகளில் பெருகி நிற்கின்றன.

அன்பினை உயிருக்கு ஆகி நீயும் அடைக்கலம் என்றி என்பது கருதி அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்தது.

தன்னுடைய அண்ணன் செய்த செயலுக்குத் தம்பி இவ்வாறு பொருள் கூறியுள்ளான். ஒழிந்து நின்று எய்தது இழிந்தது என்று அவன் மொழிந்தமையால் அவ்வொளியின் உண்மையைத்

① *இந் தூல் பக்கம் 2329 வரி 21 பார்க்க.

தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளும்படி இங்ஙனம் உணர்த்தியருளி
னான். எய்தான் என்னாது எய்தது என்றது இது தருமம் செய்தது
என்னும் தகைமை தோன்ற.

நீயும் என்றதில் உம்மை என்ன பொருளை எண்ணி வந்தது?
சென்ற காலத்தில் நிகழ்ந்ததைச் சிந்தனை செய்து வந்துள்ளமை
யால் இது இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மையாம்.

உன் தம்பி துயருக்கு அஞ்சி எம்பெருமான்பால் முன்பு
அடைக்கலம் புகுந்தான். நீயும் உயிருக்கு அஞ்சி இன்று அபயம்
புகுவாய் என்று கருதியே இந்த உபாயம் புக நேர்ந்தது என்றான்.

செருவில் என்றது போர்முகத்தில் என நேர்முகமாகும்
நிலைமை தெரிய. தம்பியோடு வாலி மல்லாடி நிற்கும் பொழுது
இந்தம்பி அம்பு கோவிய வில்லோடு எதிர்வந்தால் அங்கு நிகழும்
காட்சியை இங்கு விழி காண விளக்கினான்.

உள்ளம் அஞ்சியதால் எதிர்வரவில்லை என்று எள்ளலாக
யாதும் எண்ணுகே; நீ உயிர் அஞ்சி வருவாய் என்றே அஞ்சன
வண்ணன் அயல் ஒதுங்கி நின்றான் என்பதை நன்றாக நெஞ்சம்
தெளிந்து கொள்க என இனையவன் நேரே வலியுறுத்தினான்.

இந்தக் குலமகன் கூறிய உரைகளைக் கேட்டதும் அவன் உள்
ளம் தெளிந்தான். பாசமும் நேசமும் தன்னை அறியாமல் உள்
ளே பெருகி எழுந்தன. உயிர் பரவசமாயது. அஞ்சன வண்ணனை
எண்ணி நெஞ்சம் கரைய நேர்ந்தது. நிலை தெரிய ஓர்ந்தது.

அண்ணல் அறத்திறன் அழியச் செய்யான்.

இராமனை வாலி ஈண்டு இவ்வாறு எண்ணியிருக்கின்றான்.
அறவேலியைக் கொன்றாய்! என முன்னம் சினந்து சீறி இகழ்ந்து
பேசினவன் இங்கே மனம் தெளிந்து மதித்திருக்கின்றான்.

சேவியுறு கேள்விச் சேல்வன் என வாலியை இவ்வாறு குறி
த்தது கல்வி கேள்விகளால் அவன் உயர்ந்துள்ள நிலைமை கருதி.
வேதம் முதலிய கலைகளோடு சிறந்த மேலோர்களுடைய ஞான
போதனைகளும் நமக்கு நிறைந்தவன் ஆதலால் அவனை இங்கு இங்
ஙனம் விளக்கி இனி அடைய வரிய பதவியைத் துலக்கியருளினார்.

கோபதாபங்களோடு மருண்டு மாறுபாடு மண்டிச் சீறியிருந் தவன் இலக்குவன் சொல்லைக் கேட்ட பின்பு உள்ளம் சாந்தியாய் உயர்கதையை நோக்கியுள்ளான்; அந்த உண்மையை நுண்மையாக ஊன்றி உணர்ந்து கொள்ளும்படி கேள்விச் செல்வன் என்னும் பேர் ஈங்கு உரிமையாயிசைந்தது.

மன்னன் கட்டுரை மனத்தில் கோண்டான் என்றதனால் இலக்குவன் சொன்ன மொழிகளையும் பொருள்களையும் அவன் உன்னி உணர்ந்து உள்ளம் திருந்தியுள்ளமை உணரலாகும்.

கட்டுரை என்று சுட்டியது உய்த்துணர வுரியது.

பொருள் பொதிந்த உண்மையான உறுதிச்சொல்லே கட்டுரை எனப்படும். பல பொருள்களைச் சில சொற்களால் இறுகப் பிணித் திருப்பது என்னும் ஏதுவான் வந்தது. அனுபவ சாரமான உண்மையைச் சொன்னமையால் அதனை இவ்வண்ணம் சுட்டினார்.

“மாரியும் திருவும் மகளிர் மனமும்
தக்குழி நிலலாது பட்டுழிப் படும் எனும்
கட்டுரை.” (பெருங்கதை, 1-35)

“அறிஞர் ஆங்கு உரைத்த உறுதிக் கட்டுரை.”
(சிதம்பர மும்மணி, 2)

இவற்றுள் கட்டுரை உணர்ந்தி யுள்ளமை காண்க. >

வாலியின் உள்ளத்தைப் பிணித்து மேலே யாதும் வாதாடா தபடி வாயைக்கட்டிப் போகத்தை ஊட்டியுள்ளமையால் கட்டுரை என்பது காரணக்குறியாகவும் ஈண்டு ஒட்டி நின்றது.

இனையவன் போச்சைக் கேட்ட பின்பு ஒரு புதிய உணர்ச்சி யும் அதிசய அன்பும் வாலியிடம் பெருகி மேலிலாங்கி யுள்ளன. தரையில் கிடந்தபடியே தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கி இராமனை நோக்கி இனிய துதிமொழிகள் பல உருவ மொழிந்தான்.)

வாலியின் துதிகள்.

“சகல சீவகோடிகளுக்கும் அநமைத் தாய் எனக் கருணை புரிகின்ற தருமமூர்த்தியே! நீதியும் சீலமும் நெறியும் நேர்மையும் உடைய உனது மகிமைகைய நாயினும் கடையனான நான் அறிய முடியுமா? மாய மயக்கத்தால் மதி மருண்டு போச நேர்ந்தேன்.

அடியேன் அறியாமல் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளுக. எனது பிறவியை நீக்கிப் பேரின்பம் தரவந்த பெருங்கொடை வள்ளலே! உனது தண்ணளியும் தகவும் எண்ணரிய நிலையின. மனித உருவில் மருவி அமரர் முதல் யாவரும் உய்ய அரியவினைகள் புரிந்துவரும் புனிதநாயகா! கடியவேகச்சடுகணையை முடிவில் ஏவி எனக்கு விடிவு காட்டிய உனது நெடியநீர்மை எவரும் நிலைகாணலரியது. திரிபுர தகனஞ்சிய பரமேசுவரன் அருளியுள்ள வரபலங்களை எல்லாம் ஊடுருவி என் உயிரை உண்டு கொண்டு இருக்கின்ற இந்த அம்பே நீ ஆதமுலப்பொருள் என்பதை நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. தருமமாகவே எனமருமம் புகுந்து கருமம் புரிகின்ற இதனினும் வேறு ஒரு தருமதேவகதை இருப்பதாக யான் கருதவில்லை. நான் பண்ணியிருந்த பாவங்கள் யாவும் அடியோடு அழித்து அரிய புண்ணிய உலகை எனக்கு எளிது அளிக்க வந்துள்ள இச்சரமே சராசரங்களுக்கெல்லாம் பராபரம் என என்உள்ளம் உறுதியாய் உணர்கின்றது. பூவும் மணமும் போல் யாவுமாய் என்கும நிறைந்திருக்கின்ற நீ பூவுலகில் ஒரு சக்கரவர்த்தித்திருமகன் என்று போர் பூண்டு வில் ஒன்றுகையேந்தி வெளிஏறி நல்லோரைக் காத்து அல்லோரைக் கடிந்து அறக்கருணையாலும், மறக்கருணையாலும், எல்லாருக்கும் இதம்புரிந்து தருமநீதிகளை ஒளிபெறச்செய்து வருகின்ற உனது கருமநலங்களின் மருமங்களை யார் அறியவல்லார்? தரும உருவான உன்னை இன்று நேரே என்கண்குளிரக் கண்டுகொண்டேன்; இனி நான் காண வேண்டியது என்ன? கதி நிலைகள் யாவும் என்னைக் காண விழைந்து கைநீட்டி நிற்கின்றன. பாவம் படிந்த ஊன உடலில் இருந்து கொண்டே புண்ணிய ஞானிகளும் புனிதயோகிகளும் காணமுடியாத வான முதலைக் கண்டு மகிழ்ந்துள்ளேன். தண்டனை செய்யவந்ததாகப் பாவனைகாட்டி யாரும் கண்டறியாத பேரின்ப போகத்தைத் தந்தருளிய தந்தையே! உன்னுடைய தனிப்பெருங் கருணையை நான் என் என்று சொல்லுவேன்? ” என உள்ளம் உருகி இன்னவாறு வாசி இங்கே பேசியிருக்கிறான்.

[வார்த்தைகள் எல்லாம் பாவச நிலையில் படிந்து பண்பும் பத்தியும் சுரந்து வந்திருக்கின்றன. முன்பு முனைந்து பேசிய வாதங்கள் யாவும் அறமீவ மறைந்து போயின; என்பும் கரைய அன்பு பொங்கி ஆவி பாவசமாய் மேலி மிளிர்கின்றது. அஞ்ஞான

மாகிய மாயப்படலம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞான ஒளி ஒங்கியுள்ளமை உரைகளில் ஒளிர்கின்றது.)

தீயன பொறுத்தி என்று மன்னிப்பு வேண்டியிருக்கிறான். தான் செய்துள்ள தீமைகள் பல என்பது பன்மை மொழியால் வெளியாயது. நெஞ்சு அறிந்ததை நேர் வஞ்சயின்றி வாய் திறந்து கூறியுள்ளான். தம்பி மனைவியைக் கவர்து கொண்டது; அதன் மேல் அவனுக்குச் செய்துள்ள துரோகங்கள்; பின்பு இராமனை நோக்கி வைத வசவுகள்; செய்த வாதங்கள் யாவும் வேதனைகளாய் விரிந்திருக்கின்றன.

உன் பெண்டாட்டி பிரிந்து போனதினால் தான் புத்திகெட்டு நீ இப்படி என்மேல் பாணம் தொடுத்தாய்! என இன்னவாறு முன்னம் இகழ்ந்து பேசியன எல்லாம் இப்பொழுது அவனுடைய உள்ளத்தை வாட்டியுள்ளன.

பிழைகளைப் பொறுத்தருளும்படி இராமனை இங்கே வணங்கி வேண்டியிருப்பது வானியினுடைய விழுமிய நிலைமையை விளக்கி நிறைந்தது. தேவசந்தியில் பாவ மன்னிப்பு சீவர்களுக்கு உயர்ந்த நன்மை ஆதலால் அந்த ஆன்ம ஆதியத்தின் தன்மை இங்கே அறிய வந்தது.)

செய்த பிழையை நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தி ஒருவன் இரங்கலுறின், தெய்வம் அவனுக்கு இரங்கி அருளபுரிகின்றது.

“The kindness of Heaven is promised to the penitent”
(Goldsmith)

“பாவம் கருதிப் பரிதவிப்பவர்களுக்கு தேவகருணை உரிமை யாயுளது” என்னும் இது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது. உற்றவழுவை உள்ளம் பரிந்து இரங்கின அது குற்றம் தீர்ந்து குணமாய் வருகின்றது. வழுவானதை வருந்தி நினைந்து கழுவாய் நாடினான்.

தான் செய்த தவறுகளுக்கு இரங்கிப் பச்சாத்தாபம் அடைகின்றவன் பரமன் அருளைப் பெற்று உச்சநிலையில் உய்தியுறுதலால் அனுதாபம் உயர் குணநீர்மையாய் ஒளிமிசுந்துள்ளது.

“Penitence for social sin is a characteristic of the great spiritual seers.”
(Kirby Page)

“செய்த பாவத்திற்காக தெய்வத்தை நினைந்து பரிந்து கொள்வது சிறந்த பெரியோர்களின் இயல்பாம்” என அமெரிக்க அறிஞர் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

[அறம் திறம்பி அயல்மனை கவர்ந்தாய்; மறம் திறம்பித் தம் பிழை வதைத்தாய்! என முன்பு இந்நம்பி குறித்துக் காட்டிய குறறச்சாட்டுகளை வாலி ஒப்புகொண்டு எல்லாப் பிழைகளையும் மன்னித்தருளும்படி சுவணடுகின்றான் ஆதலால் “தீயன பொறுத்தி” என்றான்.] இவ்வாறு வேண்டியவனை நாம் நன்கு அறிந்திருந்தாலும் கவி அவனை சுண்டுக் காட்டியிருக்கும் காட்சி கருதியுணர வரியது. பெரிய நீர்மையில் உரிய பேர் நேர்கின்றது.

[சிறியன சிந்தியாதான்.

வாலியை இவ்வாறு குறித்திருக்கிறார். இது எவ்வளவு பெரியபேர்! எத்துணை மகிமையுடையது! எத்தனை பொருள்கள் நிறைந்தது! உய்த்துணரும் சீதாரும் உவகை சுரந்து புத்தொளி மிகுந்து வரும் புனித வாசகமாய் இங்கே இது இனிது எழுந்துள்ளது. விழுமிய நிலைமை விழி காண வந்தது.

சிறுமையான எண்ணங்களை மறந்தும் நினைபாதவன் எனவே அவனுடைய உயர் பெருந்தகைமைகளை உணர்ந்து கொள்ளலாம். நெஞ்சு சிந்தியாது என்றதனால் வாக்கும் காயமும் காட்சிக்கு வந்து மாட்சிகளை விளக்கின. மனிதன் மனத்தால் மதிக்கப் பட்டுள்ளான்.]

சீவ சிந்தனை.

நல்ல எண்ணங்களுடையவன் நல்லவனாய் உயர்கின்றான்; தீயன சிந்திப்பவன் தீயவனாய் இழிகின்றான். சிறியநினைவுகள் மனிதனைச் சிறுமைப்படுத்திச் சின்னவன் ஆக்கி விடுகின்றன; பெரிய சிந்தனைகள் பெரியவன் ஆக்கிப் பெருமகிமை புரிகின்றன.

சிறியன், அற்பன், ஈனன், இழிந்தவன் என வெளிவருவன எல்லாம் இழிவான சிந்தனைகளின் விளைவுகளேயாம்

மேலோர், பெரியார், சான்றோர், ஆன்றோர் என்பன எல்லாம் மேலான நினைவுகளால் மேலிவந்த மேன்மைகளேயாம், இத்தகைய சிறந்த பெருந்தன்மையில் வாலி உயர்ந்து நிற்கின்றான்.

செயற்கு அரிய செய்தலும், செருக்கு இன்மையும், பிறர் குற்றம்
கூறாமையும் இவனிடம் பெருகியிருக்கின்றன. கொடிய சடுகளை
யைத் தன்மார்பில் ஏவி உயர்க்கீகடு செய்திருந்தும் இராமனை
இழித்துக் கூறாமல் உயர்வாகவே பேசியிருக்கிறான். ஒவியத்து
எழுத ஒண்ணு உருவத்த! கூட்டு ஒருவரையும் வேண்டாக் கொற்
றவ! என வெளி வந்துள்ள வார்த்தைகள் வாலியின் மேலான
பெருந்தன்மைகளை விளக்கி நிற்கின்றன. எவ்வழியும் நல்லவன்;
யார்க்கும் உபகாரி; அமர்க்கும் அசுர்க்கும் ஒருங்கே அமுதம்
எடுத்துக்கொடுத்தவன்; தெய்வீக வலியினன்; சிவபத்தி சீலன்.
இத்தகைய உத்தம நீர்மைகளையுடையவன் ஊழ்வழியால் இடை
யே தம்பியோடு மாறுபடேநீர்தான். அந்தமாறுபாட்டால் வேறு
பாடுகள் விளைந்தன. அவ்வளவேயன்றி இயல்பாக எவ்வகையிலும்
இனியவன். எல்லரிடமும் நல்ல நீதிமகன். நின்ற நல்நெறி நீ
அறியா நெறி ஒன்றும் இல்லை. என இராமன் வாயால் உவந்து
உரைத்துள்ளமையால் வாலியின் நன்மையும் தன்மையும் நன்கு
புலனாம். நல்ல நீர்மையே விழுமிய சீர்மையாம்; ஆகவே அவனது
பெருமை பெரு மேன்மையுடையதாய்ப் பெருகி யுளது. யான்
டும் இனிய பண்பாடுகள் உடையவன் ஆதலால் யாவரும்
அவனைப் பெரியவன் என்று போற்றி வருகின்றனர்.

“They are only truly great who are truly good” (Chapman)

“நல்லவர்களாய் உள்ளவர்களே உண்மையில் பெரியவர்கள்”
என்னும் இது ஈண்டு உரைத்தக்கது. இனிய குணம் மிகவும்
புனிதமுடையது ஆதலான் மனிதனை அது பெரியவன் ஆக்கி விடு
கின்றது. பானமை வளர மேன்மை விளைகின்றது.

வாலி உயர்ந்த பெருந்தன்மையாளன் என்கையை ஈண்டு அவ்
னுக்குத் தந்திருக்கும் பேரால் உலகத்தைச் சிந்தனை செய்ய வை
த்திருப்பது கவியின் அதிகசய சிருட்டியாய் மதிநலம் சுரந்துள்ளது.

பெரியன சிந்திப்பான் என விதிமுறையில் கூறாமல் எதிர்
மறையாய்க் கூறியது சிறியன சிந்திக்கும் சின்னத் தன்மே மனித
சமுதாயத்துள் பெரிதும் பாவி யிருத்தலால் அந்தப் பரிதாப
நிலையை விழிதெரிய விளக்கினார்.

சிறியன சிந்தியாதே! சிந்தித்தால் நீ சினனவனாய் இழிந்து
சீரழிந்து போவாய் என்னும் போதனை உன்னி உரை வந்தது.

நன்று அல்லது அன்றே மறப்பது நன்று என்று வளஞ்சுவப்பெருந்
தகை அருளியுள்ளதும் ஈண்டு அறிய உரியது.

மறக்க வேண்டியதை எல்லாம் நினைந்து கொள்கின்றான்;
நினைக்க வேண்டியதை எல்லாம் மறந்து விடுகின்றான்; அந்த மதி
கேடு எந்த நிலையில் தன்னை எள்ளித் தள்ளுகின்றது என்பதை
எண்ணி உணர மாட்டாமல் மனிதன் மண்ணாய் மடிந்து போ
கின்றான். சிறுமையாளனாய்ச் சீரழிவது பரிதாபமாகின்றது.

தன்னைப் பெரியவன் என்று கருதித் தருக்கு மீறித் தலை
நிமிர்ந்து வெளிவருகின்ற மனிதன் உள்ளே தனது மனநிலையைக்
கொஞ்சமாவது சிந்தனை செய்து பார்த்தால் நெஞ்சம் நாணும்;
சிந்தனையும் காணநேரும். அகக் கண்ணைக் குருடாக்கி அகங்கரித்
துத் திரிவது அவமே யாகும். சீலம் அழிய மூலம் அழிகின்றது.

மேலான பெருந்தன்மை மிகமேவி
நின்றவரே மேலோர் என்று
நாலோதி வருகின்ற; நுவல்கின்ற
அனுபவமும் நோக்கி யுள்ளோம்;
மாலேறி மதிமருண்டு மனம் சுருங்கிச்
சிறுகுணங்கள் மருவி நின்றும்
மேலோர்நாம் எனவெளியே வெறிகொண்டு
திரிகின்றார் வெறியர் அம்மா!

(1)

சத்தியத்தைக் கைபிடித்துத் தருமத்தைத்
தழுவிநின்று சாந்த சீலம்
புத்தொளிபெற் றினிதொளி ரப் புண்ணியங்கள்
வளர்த்துவரும் புனித மான
உத்தமமாம் வழிவிலகி உள்ஒன்று
புறமஒன்று பேசி எங்கும்
பித்தமயக் கேறிவரும் பிழைகளெல்லாம்
ஒழிவது என்றோ பேசுவாயே.

(2)

சின்னவர்கள் சிறியவர்கள் என்னவரும்
மொழிகள் எலாம் சிறுமை யான
இன்னல்களும் இழிமதியும் ஈனவகை
யானவையே எண்ணி வந்த
அன்னவகை நிலைகளிலே யாண்டுமே
தலைவராய் அமர்ந்து நின்றும்
மன்னிவரு பெரியர் என மதிமருண்டு
திரிகின்றார் மதிப்புண்டாமோ?

(இந்தியத் தாய் நிலை)

இவை ஈண்டு மதித்து எண்ணத்தக்கன. பாரதமாதாவை நோக்கிப் பரிந்து பாடிய பாடல்கள் ஆதலால் பாரத புத்திரர்கள் யாவரும் ஆவலோடு அறிந்து கொள்ளவுரியன. இந்த அருமைத் தாயின் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளைகள் தம் உள்ளங்களில் சிறியன சிந்தியாமல் பெரியன சிந்தித்துவரும் நாளே இங்குத் தரும மணம் கமழ்ந்து அருமை வளங்கள் பெருகி இருமை நலங்களும் மருவிப் பெரு மகிமைகள் பெறும் நாளாம்.

இராமன் செய்தது பிழை என்று வாதித்து வந்தவன் இறதியில் உண்மை தெளிந்து தனது தீமைகளை உணர்ந்து அதனைப் பொறுத் தருளும்படி போற்றி வேண்டியது வாலியின் ஏற்றமாய் நின்றது. மெய்யுணர்வு தெய்வநிலையை மேலுயர்ந்தது.

ஏவுகூர் வாளியால் எய்து நாய் அடியனேன்
ஆவிபோம் வேலைவாய் அறிவு தந்து அருளிஞாய்!

மயங்கி மருண்டிருந்த மருள் நீங்கி முடிவில் தனக்குப் புதிய ஒரு ஞானம் உதயமாகியுள்ளதை வாலி இதில் உரைத்திருக்கிறான் இராமபாணம் தன்னுடைய நெஞ்சில் பாய்ந்துள்ளது ஏதோ ஓர் உண்மையை உள்ளத்தில் இரகசியமாய்ப் போதிக்கப் புகுந்துள்ளது போல் உரையில் உள்ள தொனி சாதித்து நிற்கின்றது. இனிய உரிமைகள் மருமமாய் மிளிர்கின்றன.

வாளியால் எய்து அறிவு அருளிஞாய்! என்றது எவ்வளவு பொருளைத் துருவி எண்ணச் செய்கின்றது. கோலை என்ற வெளியே தெரிவதில் ஓர் அரிய நிலை உள்ளே ஒளிமறைவாய் உறைந்துள்ளது. ஏனிய வாளி சீவிய வாழியாய் மேவியது.

இராமன் மறைந்து நின்று எய்தது தவறு என்பது வெளிப்படையாய் விளங்கி நிற்கின்றது. அங்ஙனம் ஒளிந்து நின்றமைக்குக் காரணங்கள் பல உள. அவற்றுள் சமையத்துக்கு ஏற்றபடி வாக்கு வன்மையோடு ஓர் உண்மைக் காரணத்தை இலக்குவன் சட்டிச் சொன்னான். 'நேரே வந்தால் நீயும் அபயம் புதுவாய் என்று கருதியே அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்தது' என இனிய வன் சொன்னதை அவன் யாதும் மறக்கவில்லை. உண்மை உள்ள மையால் அம்மொழி செம்மையாக உறுதியாயது.

[கண்ணாக்காணத்திருக்கும் போதே இராமனைப் புண்ணிய மூர்த்தி என்று எண்ணித்துதித்து யாண்டும் கண்ணியமாய் மதித்துப் போற்றிக் கருதி உருகி வருகின்ற வாலி அவனை நேரே கண்டால் என்ன செய்வான்? இந்த நிலையை எல்லாரும் நினைந்து சிந்திக்கவேண்டும். எதிர்வதை ஓர்வது யாண்டும் இனிதாம்.]

“உலகினுக்கு அறத்தின் ஆறுஎலாம் இழைத்தவன், அருளின் ஆழியான், இருமையும் அருமையாய் உயிர் அளிக்கும் தருமம், தம்பியரே தன் உயிர் என நம்பியிருக்கும் நம்பி” என இவ்வாறு அன்பு மீதூர்ந்து பரவசரூய்ப் பரசித் துதிசெய்தவன் அந்த அழகனை விழிஎதிரே பார்த்தால் உளம் உருகிப்பணிந்து போற்று வனே அன்றி வேறு மாறு யாதும் செய்யவே மாட்டான்.

அங்ஙனம் ஆயின் இராமன் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு என்னும்? யாண்டும் யாதும் தவறாத சத்தியவாக்கி என்னும் உத்தமநிலைக்கு ஊறு நேருமே! வேறு என்ன செய்வது?

“உன்னைச் சேற்றவர் என்னைச் சேற்றார்” எனச் சுக்கிரீவனோடு உயிர் நட்புக் கொண்டுள்ளமையால் அவன் வாலி எதிரே போர் நேர்ந்து போனது இவன் நேரே போனதாயது; ஆகவே கணையை வேகமாய்த்தொடுத்துக் காரியத்தை முடித்தான்.

போரில் எதிர்ந்தவர்களுடைய பலம் பாதி தன்பால் வந்து சேரும்படி வாலி வரம் பெற்றிருக்கிறான்; அந்த அரிய வரம் தனது பெரிய தெய்வீக நிலையால் சிதைந்து படநேரும்; அங்ஙனம் விதி நியமங்கள் வழுவாய்ப் பிழை படலாகாது என்னும் விழுமிய நோக்கத்தோடு ஒளிமறைவாய் நின்று இராமன் தொழில் செய்தான். தருமவீரனது கருமம் மருமம் மருவியுளது.

யாண்டும் ஏதற்கும் அஞ்சாத சிறந்த போர் வீரன் மறைந்து நின்றதற்குத்தகுந்த காரணம் தெளிவாயில்லாமையால் பலவகை யான யூகங்கள் வெளியாகி யுள்ளன. சில மெலிந்து நிற்கின்றன.

ஒளிந்து நின்று மிருகங்களை வேட்டையாடுவது அரசு தருமம் ஆதலால் அந்த முறையில் மறைந்து நின்று உன்னை எய்தேன் என வாலியை நோக்கி இராமனை சொன்னதாக வால்மீகியில் வந்துள்ளது. ஈண்டு மாறாய் மாண்பு மிகுந்து மிளிர்கின்றது.

எல்லா நிலைகளும் வெல்லுதலை விரும்பாமல், எதிரியைக் கொல்லுதலையே குறிக்கொண்டுள்ளமையை யாண்டும் சொல்லி நிற்கின்றன. கொலையை நோக்கியது ஏன்?

இராமன் நல்ல கருணையானன்; சிறந்த நீதிமான்; உயர்ந்த தருமவான்; எல்லா உயிர்களுக்கும் இதம்புரிந்து ஒழுக்குவதே என்றும் இயல்பாக வுடையவன். அத்தகைய உத்தமன் வாலி சக்கிரீவர்களுக்கு நேர்ந்துள்ள பகைமையை இதமாகத்தீர்த்திருக்கலாம். இருவர் வாக்கு மூலங்களையும் கேட்டு உரிய நீதியை உரைத்து ஒருவரும் துயருறாமல் உதவி செய்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யவில்லை. இருவரும் துயரடைந்து முடிவில் ஒருவன் உயிரிழக்கும்படி முடித்திருக்கிறான். இப்படிச் செய்தது நியாயமா? வேறுவிதமாய்ச் செய்திருக்கக்கூடாதா? நிகழ்ந்துள்ள நிலை பரிதாபமாய் முடிந்திருக்கின்றது. முடிவுகள் மூலகாரணங்களை நாடி நிற்கின்றன.]

வாலியின் பூர்வ நிலை.

இராமனது அவதார சரிதத்திற்கு உரிமையான துணைகள் பல உடன் வந்துள்ளன. அவ்வாறு செலவுகள் ஈண்டு அறிய உரியன. இந்திரன் முதலிய இமையவர் அனைவரும் ஒருங்கு திரண்டு போய்த் திருமாலிடம் தங்களுக்கு நேர்ந்திருந்த அல்லல்களை எல்லாம் தெளிவாகச் சொல்லி முறையீடு செய்தனர்.

ஐயிரு தலையினோன் அனுசர் ஆதியாம்
மெய்வலி அரக்கரால் விண்ணும் மண்ணுமே
செய்தவம் இழந்தன; திருவின் நாயக!
உய்திறம் இல்லை என்று உயிர்ப்பு வீங்கினார்.”

(பால., திருஅவ, 18)

இராவணாதி இராக்கதர்களுடைய கொடுமைகளைக்குறித்துத் தேவர்கள் இவ்வாறு முறையிடவே திருமால் அநுள்புரிந்து ஆறுதல் கூறினார்: “மனித உருவில் தசாதன் மகனாய் நான் அவ தரிக்கிறேன்; கொடிய தீயவர்களை அடிப்போடு வேரறுத்தற்கு உரிய துணைகளாய் என்னைவிட உடன்வா நீங்களும் மண்ணுலகில் போய் முன்னதாகப் பிறந்திருங்கள்” என மாயர் வாய் மலர்ந்தான். அவ்வாறே வானவர்கள் வானரங்களாய் வந்தனர். அவருள் இந்திரன் அக் குலத்தவர்க்குத் தலைவனாய்த் தோன்றினான்

“தருவுடைக் கடவுள் வேந்தன் சாற்றுவான் எனது கூறு
மருவலர்க்கு அசனி அன்ன வாலியும் மகனும் என்ன.”

மேலே குறித்த உண்மையை இதனால் உணர்ந்து கொள்ள
லாம். [கடவுள் வேந்தன் என்றது தேவர் கோனாகிய இந்திரன்.
திருமால் இராமனாக அவதரிப்பேன் என்று சொன்னபோது
அமரர்கோன் இன்னவாறு உறதுகூறினான். வாலியும், அங்கதனும்
இந்திரனுடைய அமிசங்கள் என்பது இங்கே புலன் ஆயது.
ஆகவே இராமனுக்கும் வாலிக்கும் உள்ள உறவுரிமை தெளிவாய்
நின்றது. உற்ற வுறவு குற்றமாய்க் குலைந்தது.

[தருமம் காக்க வந்துள்ள தன்னுடைய கருமத்திற்கு அனு
கூலராய் நேர்ந்திருக்கும் எவரினும் வாலியே இராமனுக்குத் தலை
மைபான துணைமையாளனாய் நிலவி நின்றான். அந்நிலை விதி
வலியால் மாறுபட்டது. வினையின வினையாட்டு அந் விசித்திரமா
யுள்ளது. வேறுபாடு வினைய ஊறுபாடு விளைந்தது.]

எவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று இராமன் கோதண்டம்
தாங்கி வருகின்றானே அந்த இராவணனை வாலி முன்னதாகவே
வென்று பங்கப் படுத்தி விட்டான். விடவே அவன் வந்த காரியம்
பூர்த்தியாயது. அவ்வளவு வாடு விலகி விடாமல் அவனுடன் உறவு
கொள்ள நேர்ந்தான். இந்த உடன்பாடும் உறவும் இராமனுடைய
காரிய முடிவுக்குக் கொடிய இடையூறுகளாய் நெடிதோங்கியுள்ள
மையை யாரும் நிரூ தெரிந்து கொள்ளலாம்.

[தன் மாபுக்கும் தனக்கும் பெரிய சத்துருவாய் நின்று
இலங்கை வேந்தன் பெருந்துயர் செய்கின்றான்; அவனைக் களைந்து
நீக்கித் தம்மைக் காத்தருள வேண்டும் என்று இந்திரன் தலைமை
வாய் நின்று வேண்டினமையால் திருமால் ஈண்டு இராமன் ஆய்
வந்தான். அவனுக்கு எவ்வழியும் உடனிருந்து உதவுவதாக
வாக்குத் தத்தம் செய்து வாலி ஆய்த் தோன்றினவன் இடையே
மாறுபாடாய் எதிரியோடு சேர்ந்து கொண்டான். இது இனத்
துரோகம், இராசத் துரோகம், தேசத் துரோகம், தெய்வத்
துரோகம் என நண்டது. நீளவே ஆள் மாள முண்டது.]

[இந்த இனிய துரோகியை முதலில் தொலைத்து ஒழித்த
பின்புதான் அந்தக் கொடிய விரோகியை அழித்து ஒழிக்க வேண்

மும் என்று கோதண்ட விரன் முடிவு செய்து கொண்டான். அம் முடிவு இப்படி முடிந்துள்ளது.

வாசி எதிரே இராமன் வந்திருந்தால் அவன் கருதியபடி முடியாது; ஆதலால் மறைந்து நின்று விசைந்து முடித்தான்.]

[பெரிய தருமங்களைக் காக்க வந்தவன் சிறிய கருமக் கீடுகள் நேராதபடி காரியங்களை மருமமாய் முடித்து வருகிறான். அவ் வரவு நிலைகளை உலகர் தெளிவாய் உணர்ந்து கொள்ள முடியாமையால் சில இடங்களில் கலகமாய்க் கலங்கி நிறகிணறனர்.]

இராமன் வாசி என்னும் ஒருவரும் ஒருவர்மேல் ஒருவர் கொண்டுள்ள பிரியமும் மதிப்பும் அவரவருடைய வாய்மொழிகளால் உலகம் அறிய வெளிவந்துள்ளன. பழமைபரண உரிமைகள் விழுமிய நிலைமையில் கிழமை கொண்டாடுகின்றன.

[தாய் என வந்த தயாவுடையாய்! தீயன பொறுத்தி! என்று இராமனைத் தொழுது வாசி இவ்வாறு மனனிப்பு சீவணடியுள்ளது எந்தத் தீமைகளை என்பது சிந்தித்து உணர் சீவண்டும்.]

தனக்கு உதவி புரிவதாக ஆண்டு முன்னே சொல்லி வந்த அந்த வாக்கு மாறிப் பகைவகீண்டு ஈண்டுச் சேர்ந்து கொண்ட தீமைபைப் பொறுத்தருளும்படி. இக் கோமகனிதம் அவன் சீவணடியுள்ளமை அவதார மருமமாய் அமைந்திருக்கின்றது.] நிலைமை தலைமைகளை முன்னும் பின்னும் எண்ணி மொழிகளுக்குப் பொருள் காண்பது நலமாய். பழந்தொடர்புகள் உளம் தொடர்ந்துள்ளன. அவற்றை அளந்தறிந்து கொள்வது அறிவுடைமையாம்.

[ஆவி போம் வேலைவாய் அறிவு தந்து அருளிஞாய்!

சாரும் சமையத்தில் தனக்குத் தத்துவ ஞானம் சீதாஸிறியுள்ளமையை வாசி இங்கீக இப்படிச் கூறியுள்ளான். பொய்யுணர்வு பொருந்தி நின்றதீபாது புலையாய் வாதாடினான். மெய்யுணர்வு மேலியவுடன் தெய்வ நிலைமையைத் தெளிந்து போற்றினான்.]

முவர் நீ; முதல்வன் நீ; முற்றும் நீ; மற்றும் நீ; பாவம் நீ; தருமம் நீ; பாகையும் நீ; உறவும் நீ; எறைமையால் இராமனை வாசி கருதியிருக்கும் உறுதி நிலை உணரலாகும். எங்கும் நிறைந்து எல்லாமாயுள்ள பரம்பொருளே இங்ஙனம் மானிட வருவம்

தாங்கி வில்லோடு வெளி வந்துள்ளது என்பதை மொழிகள் தெளிவாக்கியுள்ளன.

உரம் எலாம் உருவீ என் உயிர் எலாம் நுகரும் நின் சரம் அலால் வேறு தருமம் உளதோ? என இராமபாணத்தை இவ்வாறு அவன் உருகிப் போற்றியிருக்கிறான். இவ் வுரை பரிசுடிக வுடையது. பரிதாபமானது. உயிரை நுகருகின்றது என்றதனால் பாணம் ஊடுருவிப் போக நிற்கும் சீவகமும், அவனது மாண நிலையும் அறிய நின்றன. காரணங்கள் யாவும் கலங்கி நிற்கும் பொழுது காய்மொழி இவ்வளவு உழுவலன்புடன் கெழுமி எழுந்திருக்கின்றது.

தன் உயிரைத் தின்று கொண்டிருக்கின்ற பகழியைத் தருமம் என்றது அநீதமமான ஆரிய மருமமாயுள்ளது.

பாவ நிலையை நீக்கித் தன் சீவனைத் திவ்விய நிலையில் சேர்க்கும் புண்ணிய உருவம் என அதனை எண்ணி மகிழ்ந்திருக்கிறான்.

கடுஞ் சிதையில் அகப்பட்டுக் கொடுத்துயரங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு குற்றவாளியைப் பெரிய கருணையாளன் ஒருவன் இடைமீய வந்து விடுதலை செய்து விட்டுக்கு அனுப்பியது போல் பேரின்ப முத்தியைத் தனக்கு நேரே தந்தருளியதாக இராமசரம் இங்கே வாலியால் கருதப்பட்டுள்ளது. என்ன வகையில் இன்னவாறு எண்ணினான்? கருத்தும் குறிப்பும் கருதி யுணர்க.

ஒளிந்தது தெளிந்தது.

இராமன் ஒளிந்து நின்று எய்ய நேர்ந்த காரணத்தை இது வரை மொழிந்து வந்தவற்றால் தெளிந்திருக்கலாம். மறைந்து நிராயுதன் மார்பில் எய்தது பெரிய பரிதாபமாய்த் தெரிதலால் இது கொடிய ஒரு அநீதியே என்று பலரும் பிடிவாதமாய் இதில் வாதாடுகின்றனர். வால்மீகி முனிவர் முதலிய நூலாசிரியர் கூறியுள்ள சமாதானங்கள் எல்லாம் போலி நியாயங்கள் என்று கேவியாடி மறுத்து மாறுபடுகின்றனர். இராமாயண காவியங்களில் தேர்ந்த பண்டிதர்களும் ஓரளவு இது குற்றம் தான் என்று பேரளவில் ஒப்புக்கொண்டு தப்பிவிடுகின்றனர். மனிதனாய்ப் பிறந்த எவனுமே பரிபூரணமான புனித குணவானாய் இனிது திகழமுடியாது; ஏதேனும் ஒரு குறை இருக்கத்தான் செய்யும்

என்பதை உலகத்திற்குக் காட்டவே இராமன் இதனைச் செய்து கொண்டான் என வைதீகர்களும் வாய் மொழிகின்றனர். ஒளி நிறைந்த இனிய சந்திரனுக்கு ஒரு மறு இருத்தல்போல் புகழ் மிகுந்த இராமச்சந்திரனுக்கு இது ஒரு களங்கமே யாம் என வழங்கிவருவாரும் உளர். வாதியாகிய வாலியே சம்மதித்து வாழ்த்தி நிற்கின்றான்; நின்றும் இந்த வாதம் நின்ற பாடி லலை.

தெய்வநோக்கமும், அவதார மருமமும், தருமருக்குமமும் கலை அறிவால் நிலைகாண முடியாதன. பெரிய மேதைகளும் தெளிவாய் அறியமுடியாத அரியமாறுபாடு தோன்றின அது தெய்வ சித்தம் என்ற ஒதுங்கி விடுகின்றனர்.]

“In cases of doubt consult the gods.”

“மிசுந்த ஐயங்களில் தெய்வங்களை உசாவுக” என மேல் நாட்டு நூல்களும் இங்ஙனம் கால்காட்டியுள்ளன எந்நாட்டவரும் தம் நாட்டம் கடந்து மேலே ஒருவன் உளன் என்பதை உணர்ந்து பணிந்து வருகின்றனர். [உலகக் காட்சிகளோடு உணர்வுக் காட்சிகளையும் கலந்து உண்மைக் காட்சிகளை ஓர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஓராத வாதம் தீராத ஏதமாம்.

தெய்வ நீர்மையோடு யாண்டும் எவ்வழியும் செவ்விய நீதி மாறாய் நிலவி வருகின்ற இராமன் ஈண்டு எய்ததும் செய்ததும் தரும கருமங்களான பெரிய மருமங்களேயாம்.]

[வாலியும் அவனுடைய மகனும் இந்திரன் அமிசங்கள். இராமனுக்கு உரிமையாய் நின்று தந்தை செய்யவேண்டிய கடமைகள் யாவும் மைந்தனிடம் மருவி நிற்கின்றன. இவ்வுண்மை பின்பு வருகின்ற வாய்மொழியாலும் அனுபவங்களாலும் அறியலாகும். வாலி வந்த காரியம் வேறு ஒரு வகையாய் முடிந்துபோனமை யால் அவன் மேலே போகவேண்டியதாயது. ஆகவே வெளி அறியாவகை ஒளி மறைவாய் நின்று இராமன் இங்கே அவனை வழி அனுப்பியிருக்கிறான். மாலும் இந்திரனும் இராமனும் வாலியுமாய் வந்துள்ளனர் என்பதைச் சிந்தனை செய்துகொள்பவர் அவருடைய அந்தரங்க உரிமைகளை உணர்ந்து கொள்ளுவர்.

தேவாகசியம் அதி மருமமாய் யாவருக்கும் அதிசயம் தருத லால் விதிமுறை கடந்ததாய் மதி மருள நேர்ந்தது. நேரினும்

மாறுபாடாய் மருண்டு மறுகிக் கீழாகாமல் தேறுதலோடு!
தெருண்டு தெளிந்து மேலேறி வருதல் சாலவும் நன்றும்.

உவந்து கொண்டது.

தான் நேரே கண்ணாக் கண்டுகொண்ட பாக்கியத்தைக் கருதி வியந்து உருகி உவந்து வாலி உள்ளம் களித்திருக்கிறான்.

வேதம் முதலிய நூல்களில் உண்டு என்று இதுவரை கேள் விப்பட்டிருந்த தருமம் மரகதவண்ணமாய் உருவம்தாங்கி இன்று என் நேரே வந்து கருணையோடு எனக்குக் காட்சி தந்தருளியது என இராமனைக் கண்டுகொண்டதைக் குறித்து உள்ளமும் உயி ரும் பரவசமடைந்து வாலி இங்கே கொண்டாடி யுள்ளான். பே ரன்பு மண்டி அவன் ஆர்வமீ தூர்ந்துள்ளது கூர்ந்துசுந்திக்கஉரியது.

அரிய தவமுடையாரும் பெரிய ஞானிகளும் அமரர் முதலிய எவரும் அரிதில் காணமுடியாத பரம்பொருள் எனிதாய் வந்து தனக்குக் காட்சி கொடுத்துள்ளதாகக் களித்துள்ளமையை உரை கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. தான் கண்ட பொருளை உலகம் கண்டு தெளிய அவன் உணர்த்த நேர்ந்தான்.

தருமமே உருவமாக் கண்டுகொண்டேன்.

இராம தரிசனத்தை இங்ஙனம் கருதி உருகியிருக்கிறான். தன் மருமப் ஊடுருவ அம்பு எய்தவனைத் தருமமே என அருமை மொழியால் உரிமை கொண்டாடி அவன் உருகியிருப்பது பெரிய மருமமாகவேயுள்ளது. ஏகாரம் பிரிநிலையோடு தெளிவும் தோன்ற நின்றது. மனிதன் என உலகம் காண நின்றவனை உண்மை காண இவ்வாறு அவன் ஈண்டு உணர்த்தியருளினான்.

இனிக் காண என் கடவேனோ? என்றது இனிமேல் அவன் காணவேண்டியது யாதும் இல்லை என்பதை இது காட்டி நின்றது. எதைக் கண்டால் எல்லாம் கண்டது ஆமோ அதைக்கண்டு கொண்டேன் என்று தன் காட்சியின் மாட்சியைக் கருதி மகிழ்ந் துள்ளான். துன்பத் தொடர்புகள் யாவும் நீங்கிப் பேரின்ப நிலை யைக் காணவே தான் உரிமை புண்டுள்ளதாக உள்ளம் பூரித் துள்ளமை உரையால் வெளியாயது. பரமபதநாதனை நேரில் பார்த்த ததாகவே பரிவுமீ தூர்ந்து பரவசமடைந்திருக்கிறான்.

வெறுத்துத் தள்ளும்படியான கொடிய பிழைகளைச் செய் திருந்தும் அவற்றை எல்லாம் பொறுத்தாணி வலியவந்து தனக்கு வான்பதம் தந்தருளிய வள்ளலே! என வாழ்த்தலானான்.

என் பழவினைத் தண்டமே உறுபதம் தருவதே!

தனக்கு நேர்ந்த தண்டனை'யை தான் என்றும் குன்றாத இன்ப நலம் துய்க்கும்படியான முத்திப்பேறு ஆயது என அவ னுடைய சித்தம் களித்துள்ளது. இராமபாணத்தால் அவன் அடி பட்டுள்ளதை முடிவினின்பமா முடிவு செய்துள்ளான்.

உரிமை உரைத்தது.

பரிவு மீதூர்ந்த இராமனை உரிமையோடு உவந்து புகழ்ந்தவன் மேலே நடக்க வேண்டிய உறுதி உபாயங்களைக் தெரிய உரைத் தான். வார்த்தைகள் பாசநேசங்கள் படிந்து பண்புசுரந்து வந்துள் ளன. அன்புரிமைகள் ஆன்மவுருக்கங்களாய் உருக்கொண்டு நிற்கின் றன. அயலே வருகின்ற கனிகளில் அவனுடைய இயல்புகளை யும், உயர்வுகளையும் உற்றுநோக்கி உள்ளம் கரைய நோர்கின்றோம்.

மற்றினி உசவி உண்டோ வானினும் உயர்ந்த மானக் கொற்றவ! நினை எனனைக் கொல்லிய கொணர்ந்து தொல்லைச் சிற்றினக் குரங்கி னோடும் தெரிவுறச் செய்த சொர்க்க வெற்றரசு எய்தி எம்பி வீட்டரசு எனக்கு விட்டான். (1)

ஒவிய உருவ! நாயேன் உளதுஒன்று பெறுவது உன்பால் பூவியல் நறவாம் மாங்கிப் புந்திலே றுற்ற போது தேவினை இயற்றும் ஏனும் எம்பிமேல் சீறி என்றமேல் ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல் என்றான். (2)

இன்னும் ஒன்று இரப்ப துண்டால் எம்பியை உம்பிமார்கள் தன்முனைக்கொல்வித்தான் என்று இகழ்வ ரேல்தடுத்திதக்கோய் முன்முனை மொழிந்தாய் அன்றே இவன் துறை முடிப்பது ஐயா! பின்னவன் வினையின் செய்கையதையும் பிழைக்கலாமோ? (3)

மற்றிலேன் எனினும் மாய அரக்கனை வாலில் பற்றிக் கொற்றவ நின்கண் தந்து குரக்கியல் தொழிலும் காட்டப் பெற்றிலேன் கடந்த சொல்லிப் பயனிலை; பிறிதுஒன்றேனும் உற்றது செய்கென்றாலும் உரியன் இவ்அனுமன் என்றான். (4)

அனுமன் என்பவனை ஆழி ஐய! நின் செய்ய செய்கைத் தனுவென நினைதி; மற்றுஎன் தம்பி நின் தம்பி யாக

நினைதி; ஓர் துணைவர் இன்றோர் அணையவர் இலை ஈண்டு அவ்
வனிதையை நாடிக்கோடி வானினும் உயர்ந்த தோளாய் (5)
(வாலிவதை, 126—130)

இராமனை கோக்கி உரிமை மீதூர்ந்து வானி இங்கே கூறியுள்ள
உரைகளைக் கருதி உணர்வின்றோம்; உருகி உயர்வின்றோம். உள்ளப்
பண்பும் உயிர்ப்பாசமும் உயர் பெருங்கைகமைகளும் மொழிகள்
தோறும் அளிகள் சுரந்து ஒளிகள் வீசுகின்றன.)

“கருணை வள்ளலான உங்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்து
என்தர்பி எனக்குச் செய்துள்ள உபகாரத்தை நான் எண்ணி
எண்ணி மகிழ்கின்றேன். அல்லல் அரசை அவன் எடுத்துக்
கொண்டு எல்லை இல்லாத பேரின்ப நிலையை எனக்குத் தந்திருக்
கிறான். இந்த உதவிக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?
அடியேன் தேவரீரிடம் ஈண்டு ஒருவரம் வேண்டுகின்றேன். என்
தம்பி அறியாமையால் ஏதேனும் பிழை செய்ய நேர்ந்தால்
அதனைத் காங்கள் பொறுத்தாளுவேண்டும். எவ்வழியும் யாதும்
வெறுத்து விடலாகாது; என்மேல் ஏசியதுபோல் அவன்மேல்
எவ்வகையினும் அம்பை ஏகிவிடாதபடி நம்பிபையப் பலமுறையும்
இங்கே நான் கும்பிட்டு வேண்டுகின்றேன். தமையனைக் கொன்ற
பாவி என்று என் தம்பியை உங்கள் தம்பிமார் யாரும் ஏதும்
பழித்துச் சொல்லாமல் யாண்டும் பாதுகாத்து அருளுக. வேறு
சிறந்த உதவிகளை நான் செய்யாது போயினும், தேவியைத்
திருடிச் சென்ற அந்தமாய அரக்கனை என்வாலில் கட்டுக்கொண்டு
வந்து தேவர்காலடியில் காட்டாது போகின்றேனே! என்ற கவலை
ஒன்றுதான் என் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றது. கடந்து போனதை
நினைந்து பேசுவதால் யாது பயன்? ஆயினும் மேலை செய்யவுரி
யதை அனுமான் செய்தாளுவான் என்று நான் ஆறுதல் அடை
கின்றேன். இராமநாதா! அனுமன் அரிய மேதை; பெரிய போர்
வீரன்; உங்கள் கையில் உள்ள கோதண்டம் ஆக அவனைக் கருதிக்
கொள்ளுங்கள். என் தம்பியை உங்களுடைய அருமைத் தம்பி
என்றே எண்ணி அருளுங்கள்; என் குல வீரர் மிக்க உறுதியா
ளர்; உரிமையுடன் ஊழியம் புரிபவர்; இந்தத் துணைகளைக்
கொண்டு அம்மையைத் தேடிக்கொள்ளுங்கள்; தரும மூர்த்தி
யாகிய நீங்கள் கருதிய யாவும் கை கூடி அருமை வெற்றிகள்

அடைந்து பெரிய கீர்த்திகளுடன் வையமும் வானும் உய்யச் செய்
வீர்களாக" என வாலி இவ்வாறு உரிமையுடன் உள்ளம் கனிந்து
கூறியிருக்கிறான். உரைகளில் பரிவும் பண்பும் பாவி மிளிர்கின்றன.

அவனுடைய அன்புரிமையும், அறிவமைதியும், பண்புடை
மையும், பாசநேசமும் அகிசய நிலையின. வாயிலிந்து வந்துள்ள
வார்த்தைகள் உள்ளத்தின் தெளிவையும் உறுதி நிலையையும்
பொறுதி அமைவையும் உயர் பெருந்தகையையும் வெளி செய்து
நிற்கின்றன. மன நிலை பரம நீர்மையில் படிந்து திகழ்கின்றது.

[எம்பி வெற்று அரசு எய்தி எனக்கு வீட்டு அரசு விட்டான்.

தன் தம்பி தணக்குச் செய்துள்ள உபகாரத்தை வாலி இப்
படிப் பாராட்டியிருக்கிறான் அவனது மனநிலையும் குண நலனும்
மான நீர்மையும் ஞான சீலமும் மேலான நிலையில் மேலி மிளிர்
கின்றன. கொடிய சோதனையில் இனிய போதனை பெருகியுளது.

தன்னைச் சதி சூழ்ந்து கொலை செய்து தனது அரசு செல்
வத்தைக் கவர்ந்து நிற்கின்றவனை இன்னவாறு உரிமையுடன்
கருதிச் சொல்வது அரிய பெரிய அகிசயம் அல்லவா? அந்த
உள்ளப் பண்பு உலக நிலை கடந்தது; உயர்ந்த தெர்விகமுடையது.]

புண்ணிய ஞானிகள் அடையத்தக்க பரமபதம் தணக்கு உரி
மையாய் அமைந்துள்ளது என வாலி இங்கு உள்ளம் உவந்துள்
ளான். [வீட்டு அரசு என்றது மோட்ச அராச்சியத்தை அரசன்
ஆதலால் அந்த வரிசையில் முக்கிலையை இவ்வாறு குறித்தான்.]
தன்னுடைய நிலைமைக்குத் தக்கபடியே தலைமைபோடு மொழிகள்
வெளி வருகின்றன. உரைகளிலிருந்து வாழ்வின் சூழ் நிலைகளை
ஓர்ந்து கொள்கின்றோம். உயர்ந்த சீர்மை ஒளி புகின்றது.

[துயரங்கள் நிறைந்ததும் விரைந்து அழிந்து போவதுமாகிய
சிறிய அரசினைத் தம்பி பங்கி வைத்துக் கொண்டு வரும் அழி
யாத பேரின்பப் போராசைத் தணக்குத் தந்திரப்பதாக வாலி
சிந்தை மகிழ்ந்துள்ளான்; அவனது ஞான நீர்மையும் ஆன்ம பரி
பாகமும் மேன்மையான ஒளிகளை வீசுகின்றன.] பங்காளிகளுக்
குள் நேரும் தாயபாகமுறைகள் இங்கே சிந்தனைக்கு வந்துள்ளன.

[பெற்ற தந்தை தன் பிள்ளைகளுள் அண்ணன் வட்டிகளுக்குப்
பாகம் செய்து தருதல் போல் வெற்றி வீரஞான இராமன் வாலி

சுக்கிரீவர்களுக்கு ஈண்டு உரிமையாகப் பாகப் பிரிவினை செய்து அருளி யிருக்கிறான். இளையவனுக்கு இவ்விலக அரட்சையும், மூத்த வனுக்கு அவ்விலக பதவியையும் அளித்துள்ளமை நுனித்துணர வந்தது. தன் பாகம் தமையனுக்கு இன்பமாய் அமைந்தது.]

[இராமன் அருளியதாகக் குறியாமல் தன் தம்பிபீய தனக்கு இதம் செய்துள்ளான் என உரைத்தது அவன் மேல் தான் கொண்டுள்ள அன்புரிமைமரையும் ஆர்வத்தையும் வெளிப்படுத்த வேண்டி. இளவல் இளிவுறாவகை உளவு நாடியுள்ளான்.

தன்னைக் கொலை செய்துவிட்டுத் தனது அரட்சத் தம்பி கவர்ந்து கொண்டான் என்று சுக்கிரீவன்மீது யாரும் பழி கூறாத படி வாலி அளிமீதுர்ந்து வழிகூறியிருப்பது நுணுகியுணரவுரியது.

தன் தம்பி உரிமையாடு தனக்குப் புரிந்துள்ள நன்மை போல் உலகத்தில் இதுவரை பிறந்துள்ள தம்பியர்கள் எவரும் தம் தமையர்களுக்கு உதவி செய்தவர் இல்லை என உலகம் அறிய வாலி உறுதி மொழி தந்துள்ளான். [உடன் பிறந்த தமை யனைக் கொன்று முடிதது அவனுடைய அரட்சரிமையைக் கவர்ந்து கொண்ட படுபாசி எனத் தன் தம்பியை எவரும் வைது பழியாத படி அந்த அண்ணன் எண்ணி இகைத்திருக்கும் கண்ணிய நிலை கருதியுணருந்தீதாறும் பரிவு மீதுர்ந்து வருகின்றது.

பிறவிப் பாசம் பெருந்தன்மை சுரந்துள்ளது.]

தம்பி செய்த கொலைப் பழியை இன்பப் பேராக இங்ஙனம் புனைந்து புகழ்ந்தவன் பின்பு இராமனை நோக்கி ஒரு வரம் அருள வேண்டினான்: “தரும மூர்த்த! என் தம்பி சிறுவன்; உலகம் தெரியாதவன்; மது பாணத்தில் பெரிதும் பிரியமுடையவன்; சில சமையம் குடிதது விட்டு அவரையும் மதியாமல் இறுமாந்து இருந்து விடுவான்; அவ்வாறு ஏதனும் நேர்ந்தால் அவனைக் கோபித்து ஒழித்தது விடாமல் கருணையுடன் திருத்திக் காத்தருள வேண்டி” என்று கைகுவித்து வேண்டி உய்வு சூழ்ந்திருக்கிறான்.

உன்பால் பெறுவது ஒன்று உளது என வாலி சொன்ன வுடனே இராமன் அது என்னதீதா? என எதிர் விழைந்து செவி சாய்த்தான். ஈண்டு எனனை பொருளை வேண்டுகின்றானே? என்று நாமும் அறிந்து கொள்ள ஆவமீலாடு நிற்கின்றோம். அவன்

விரும்பிக் கேட்டது யாருக்கும் பெரு வியப்பை ஊட்டியுள்ளது. தன் தம்பி தவறு செய்தாலும் அவனை எவ்வகையிலும் யாண்டும் கைவிடலாகாது என இந் நம்பியிடம் அவன் மறுகி வேண்டியுள்ளமை உருகி ஓர்ந்து கொள்ளவரியது.

பூவியல் நறவம் மாந்தி என்றது சக்கிரீவனுடைய பழக்க வழக்கத்தை விளக்கியது. அவன் மதுபானம் டண்ணுவான் என்பது அதிரயமாய் ஈண்டு அறிய வந்தது.

தம்பிக்குக் கொஞ்சம் குடிப் பழக்கம் உண்டு; அவ்வாறு குடித்துவிட்டு அறிவு தடுமாறி ஏதேனும் தவறு செய்யநேர்ந்தால் அவனை வெகுண்டு வெறுத்து விலக்கிவிடலாகாது; திருத்தி ஆட்கொள்ள வேண்டும் என்று பரிவு மீதுர்ந்து வேண்டியிருக்கறான்.

மதுக்குடி மதியைக் கெடுக்கும் ஆதலால் அந்த மதி க்கடு ஈண்டு மதிக்க வந்தது. மது உள்ளே போக மதி வெளியே போகும் என்பது பழமொழி. குடி வெறி அறிவைக் கெடுத்தது மனிதனை மடையன் ஆக்கி விடும் என்பதை அது விளக்கி நினைந்து.

குடி வெறியில் நிலை தவறி என் தம்பி நடக்க நேரின் கோபிததுத் தளளாமல அறி ஆட்டி அவனை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என இந் நம்பி எதிரே வாலி நயந்து மீகட்டுள்ளது வியந்து நோக்கத்தக்கது. வருவதை ஓர்ந்து வரம்பு கோவியுளான்.

தீவினை இயற்றும் ஏனும் என்றது மதி கேடனாய் அவன் அறி கேடுகளைச் செய்ய நேர்ந்தாலும் இந்த ஐயன் யாதும் வெறுக்காமல் பொறுத்தருளும்படி குறித்து வேண்டியவாரும்.

என்மேல் ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல்.

இராமனிடம் வாலி இவ்வாறு வரம் வேண்டியுள்ளான். வாய் மொழி நேரயுழந்துள்ள அவனது உள்ளத்தை வெளியாக்கியுள்ளது. [பகழி என்னும் கூற்று என இராமபாணத்தை அவன் குறித்திருக்கும் குறிப்பு கூரிய நோக்குடையது. அதன் அடு திறமையும், கதி வேகத்தையும் நேரே அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றான் ஆதலால் இவ்வாறு கூற நேர்ந்தான். அபாயங்களை உணர்ந்த அனுபவ மொழி உபாயங்களை நாடி வருகின்றது.]

தனக்கு நேர்ந்த கொலைத் தண்டம் தம்பிக்கும் நேர்ந்துவிடலாகாதே என்று உள்ளம் பரிந்து ஓர்ந்து வேண்டியுள்ளான். அவ

னுடைய எதிர் கால வாழ்வை அதிகாரம் சிந்தித்து முதிர் போன் புடனே பேசி வருகிறான். இராமனுடைய அதிகார ஆற்றலையும், தம்பியின் மதுபான தீயமும் மதியீன தீயமும் ஒருங்கே நினைந்து அன்புரிமையுடன் உரைகள் வெளி வந்துள்ளன.

[என்மேல் ஏவிய உன் பகழி ஆகிய எமனை என் தம்பிமேல் ஏவி விடலாகாது; அவன் எனை பிழைகள் செய்தாலும் மன்னித் துக் காத்தருள வேண்டும் என இராமனிடம் வாலி மீவண்டியுள்ள இந்த வார்த்தையில் எவ்வளவு ஆர்வம்! எவ்வளவு பெருந்தன்மை! நிறைந்துள்ளன. தலைமையான பாசப் பண்புகள் உலகம் அறிய இங்கே ஒளி வீசியுலாவுகின்றன. உரிமைப் பண்புகள் உள்ளங்களை உருகச் செய்கின்றன.

ஒரு முன் கோபக்கார வீரனிடம் தன் அருமைப்பிள்ளையை அடைக்கலம் கொடுக்கின்ற உரிமைத் தந்தைமீபால் வாலி ஈண்டு இராமன்பால் சுக்கிரீவனுக்குப் பரிவு கொண்டபடி மீவண்டி நிற் கின்றான். எவ்வகையிலும் யாதொரு தாழ்வுமே நேராமல் அவன் இனிது வாழ வேண்டும் என்று இவன் ஆழமாய் ஆலோசித்து வேண்டியிருப்பது நீண்ட தீர்க்க தரிசனமாய் நிலவி நிற்கின்றது.

எம்பியை உம்பிமார்கள் இகழ்வரேல் தடுத்தி.

எவ்வளவு பண்பு படிந்து இந்த வார்த்தை இப்படி வந்துள் ளது! இராமநாதா! என் தம்பி பிழை புரியினும் நீ தண்ணளி புரிந்து தழுவி ஒழுக வேண்டும் என உழுவலன்புடன் உருகி மீவண்டி வன் அவ்வளவீவாடு அமையாமல் மீண்டும் இவ்வாறு மறுகி வேண்டியுள்ளான்.

[உம்பிமார்கள் என்று பன்மையில் குறித்தது பரதன், இலக் குவன், சத்துருக்கன் என்னும் இம் மூவரையும் ஒருங்கே நினைந்து.

[தம் அண்ணனைக் கண்ணும் உயிருமாக் கருதி ஒழுகும் புண் ணிய இயல்பினர் ஆதலால் தன் தம்பியை அவர் எள்ளி இகழ்ந்து தள்ளி ஒதுங்குவர் என இவன் உள்ளி உரைத்திருக்கிறான். உடன் பிறந்த அண்ணனைக் கொன்ற படுபாதகன் இவன்!] என அந்த அரசகுலத் தம்பியர் சுக்கிரீவனைக் கடுத்து வெறுப்பர் என்று வாலி எண்ணி இரங்கியுள்ளமையால் அவ்வாறு அவர் இகழ்ந்து பேசாதபடி தடுத்தருள வேண்டினான். “தம்முனைக் கொல்வித்

தான் என்று இகழ்வரேல் தடுத்தி!" என இங்ஙனம் எடுத்துச் சொல்லினான். வன வாசம் முடிந்து திருவையாத்தையை அடைந்து இராமன் அரசு முடி சூடி வாழும் காலத்தையும் நினைந்து பேசியிருக்கிறான். தமையனைக் கொன்றள்ளது கொடிய பழி ஆகலால் அதனைக் குறித்துப் பேசித் தன் தம்பியை யாரும் பழிக்கலாகாது என்று பரிந்து நின்று பாதுகாப்பை வரைந்து கொண்டுள்ளான்.]

தம்பி யாண்டும் சுகமாய் வாழ வேண்டும், யாதொரு அவமானமும் யாராலும் நேரலாகாது என்று வாலி கருதியுள்ளதை நினைந்து நாம் நெஞ்சம் உருகி நிலைமையை வியக்கின்றோம்.

[தன்னைக் கொடுமையாய்க் கொலை செய்துள்ளவன் மேல் இவ்வளவு அன்பு செலுத்தியிருப்பது அதிசய நீர்மையாய் ஒளிர் கின்றது. சிறந்த சால்பும் உயர்ந்த ஞான சீலமும் நிறைந்த சாந்தமும் ஒருங்கே ஈங்கு ஒங்கி நிற்கின்றன.]

ஏசுநாதரும் வாய்யும்.

[மார்பிலும், கைகளிலும் ஆணிகள் அறைந்து தன்னைக் கொன்ற போதும் யாதும் இகழ்ந்து சொல்லாமல் அந்தக் கொலை யாளிகளுக்கு இரங்கி ஏசுநாதர் பரிந்து பேசினார். அங்கே அவர் சொன்னதும் இங்கே வாலி சொல்லியுள்ளதும் நேரே எண்ணி நோக்க உரியன.

"Forgive them, for they know not what they do." (Bible)

"தாம் செய்வது இன்னது எல் லுணராமல் செய்கிறார்கள்; ஆண்டவரே! இவரை மன்னித்தருளுக" என அந்தச் சாந்த சீலர் இறைவனை நோக்கி மீவண்டியிருக்கிறார். தன்னைச் சித்தியைத் செய்கின்ற கொடியவர்களிடத்தும் சித்தம் கொடியாமல் கருணை காட்டியுள்ள இது எவ்வளவு பொறுமை! எத்துனை அமைதி! எத்தனை அருமை! நிலைமையை உய்த்துணர வேண்டும்.

தம் உயிர் நீங்க நேரினும் பிறவுயிர்க்கு இடர் நினையாமல் இதம் புரியும் நீர்மை அதிசயமான உயர் பெருந்தகைமையாம்.]

தம்மை இகழ்ந்தமை தாமபொறுப்ப தன்றிமற்று
எம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால்—உம்மை
எரிவாய் நிரயத்து வீழ்வார்கொல் என்று
பரிவதூ உம் சான்றோர் கடன்.

ஆன்றோருடைய அமைதியைக் குறித்து வந்துள்ள இந்த அருமைப் பாசரம் இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. தமக்கு நேர்ந்த துயரைப் பொறுத்துக் கொள்வதோடு அமையாமல் அங் கணம் இடர் செய்தவர் யாதும் துயரடையலாகாதே! என்று சான்றோர் இரங்கி அருளுவர் என்றதனால் அவரது குண நலனும் மன நிலையும் எவ்வளவு அதிசயமுடையன! என்பதை நுணுகி உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

[ஒரு சிறு பிழை செய்தாலும் சாகும் வரையும் வேகின்ற சிந்தையராய் எதிரிக்கு எவ்வழியும் வேதனை செய்வதே மனிதர் களிடம் சாதனையாய் மரணி நிற்கின்றது. அந்தப் பொல்லாத மானிட சோதனைகள் எல்லாம் கடந்து நல்ல தெய்வீக நீர்மை இங்கே தேச விசி யுள்ளது.]

[அரிய பெரிய ஞான சிலர்களிடமும் எனினு காணமுடியாத விழுமிய கருணைக் காட்சியை வாலியிடம் தெளிவாகக் கண்டு ஈண்டு நாம் உளம் உவந்து நிற்கின்றோம்.]

அருந்திறலாண்மையில் எவ்வாறு தகைசிறந்துள்ளானோ அவ் வாறே பெருந்தனகடையிலும் அவன் நிலையார்ந்து திகழ்கின்றான்.

தன் தம்பிசை எவ்வழியும் செவ்வையாகப் பாதுகாத்தரு ளும்படி பரிந்து வேண்டினவன் பின்பு தனது நிலைமையை நினைந்து வருந்தினான். அரிய அணியை இழந்து விட்டதாக அவன் உள்ளம் உடைந்துள்ளதில் உரிமை சுரந்து உறுதி தெரிந்துள்ளது.]

வாலியின் அனுதாபம்.

தேவியைப் பிரிந்து ஆகி சேர்ந்துள்ள இராமநாதனுக்கு யாதொரு உதவியும் செய்யாமல் போகின்றோமே! என்று வேகின்ற சிந்தையராய் அவன் வெதும்பியிராக்கிறான்.

[ஒருவரும் அறியாதபடி காவாய்வந்து கற்பரசியைக் கவர்ந்து போன அந்த இவங்கை வேந்தனைப் பற்றிக் கொணர்ந்து இவ் வெற்றி வீரன் கண் எதிரே எல்லாரும் காணும்படி காட்டி நிற் கும் பாக்கியம் தனக்கு வாய்க்காது போய்தே என வருந்தியுள் ளது அவனது அரிய வீரத்தையும் வெரிய ஆர்வகனையையும் உரிமை யுடன் விளக்கி உற்ற தொடர்பை உணர்த்தி நிற்கின்றது.]

குரக்கு இயல் தொழிலும் காட்டப் பெற்றிலேன்.

என்றதில் பணிவும் பண்பும் அணி செய்து மிளிர்சின்றன.

அசகாய சூரனான சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்குப் பெரிய சகாயங்கள் செய்ய முடியாது போயினும் சூரங்காய்ப் பிறந்த தன் குலமுறைக்குத் தக்கபடி ஒரு சிறிய ஊழியம் புரியவும் ஊழ் உதவி செய்ய வில்லையே! என்று உள்ளம் உருகியுள்ளான்.

[மாய அரக்கனை வாலில் பற்றி என்றதனால் இராவணனை எவ்வளவு எளிதாக அவன் எண்ணியிருக்கிறான் என்னும் உண்மை வெளியாய் நின்றது. வெள்ளைத் திருமேனியன் என்னும் வண்ணப் பண்பினால் வாலி என வந்தான். வால் = வெண்மை, பெருமை. அந் நீர்மையை வாலில் வலியன் ஆதலின் வாலி என்னும் சீர்மை யாக மாற்ற நேர்ந்தது. மாற்றம் கூர்மையாக் குறிக்க சின்றது.]

அரிய பெரிய படைகளை ஒருங்கே திரட்டிக் கரிய கடலைக் கடந்து போய் நெடுங்காலம் போராடிக் கடும் பிரயாசையால் இராமன் அரிது காண உரியதைத் தனது வாலால் எளிது காட்ட முடியும் என வாலி இங்கே காட்டியுள்ளது கருதிக் காணத்தக்கது.

தனக்கு இனிய சாதகமான நல்ல உதவியாளனைக் கொல்ல முண்டது நெடிய சோதனையாய்க் கொடிய வேதனைகளில் நீண்டது. விதி முடிவுகள் மதிவலி கடந்தன; அதிசய நிலையின.

கடந்த சொல்லிப் பயன் இலை என்றதில் உள்ளம் உடைந்து சொல்லியுள்ள நிலைமையை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

[இவ்வாறு பரிந்து வருந்தினவன் அனுமானை நீண்டது சிறிது ஆறுதல் அடைந்தான். தான் செய்யாமல் நின்றதை அவன் செய்து அருளுவான் என்று கருதி மகிழ்ந்தான். ஆண்ட வனுக்கு வேண்டிய பணிகளைக் குறிப்பறிந்து அந்த ஆண்டகை புரிவான் என உவந்து கொண்டவன் அவனை இவனுக்கு அறிமுகப் படுத்த நேர்ந்தான்.]

அனுமன் என்பவனை ஆழி ஐய! நின் செய்ய செங்கைத் தனு என நினைதி!

இராமனிடம் அனுமானைக் குறித்து வாலி இவ்வண்ணம் உரைத்திருக்கிறான். அரிய சதி சூழ்ந்து தன்னைக் கொல்வித்தவனை இங்ஙனம் துதி செய்து சொல்லியுள்ளது அதிசயமாகின்றது.

தனு = வில். [உரிமைக்கு இனமாக வேறு ஒன்றையும் குறியாமல் கோதண்டம் என்றது எந் நிலையிலும் யாண்டும் தனக்கு உறுதித் துணையாய் நின்று அரிய வெற்றிகளை ஆற்றியருளும் ஆற்றல் கருதி. கோதண்டபாணி என்று இராமனுக்கு ஒரு பேர் அமையும்படி அது அமைந்திருத்தலால் அதன் சீரும் சிறப்பும் அறிய ளாகும். அந்த வீர வில்லும் வீர மாருதியும் இவ் வீர வள்ள லுக்கு வீரத்துணைகள் என்று அவ்வீரஞ்சூன் விளம்பியருளினான்.]

[கைத்தனு எனக் கருதிக் கொள்ளும்படி உறுதி கூறியது மேல் உறுகின்ற காரியங்களை எதிர் நோக்கி. கொடிய பகைவரை வென்று நெடிய காரியங்களைச் சாதிக்கும் பெரிய சாதனம் ஆக உரிய துணைவன் உணர்த்த நோர்ந்தான்.]

அதி மேதை யான அனுமானைக் குறித்து வாலி தன் உள்ளத் தே மதித்துள்ள மதிப்பு உலகறிய வந்தது. அவனுடைய கரும வீரங்களை நேரில் அனுபவித்து அறிந்தவன் ஆகலால் உண்மையை உவந்து உரிமையோடு உணர்த்தினான்.

[தான் உயிரோடு இருந்து இராமனுக்குச் செய்ய வேண்டிய உதவி நலங்களை எல்லாம் அனுமான் செய்தருளுவான் என்று வாலி அமைதி கொண்டது மாண சார்தியாய் மருவியுள்ளது.]

[என் தம்பி நின் தம்பி ஆக நினைதி.

சக்கிரீவனை இலக்குவன் ஆக நினைந்து கொள்ளும்படி இரா மனிடம் வாலி இப்படி வேண்டியுள்ளான். என் தம்பி என்றதில் அவனுடைய உள்ளப் பாசமும் அன்புரிமையும் ஒளிவீசியுள்ளன. கொடிய பகைவராய்க் கொலை புரிந்து நின்றவன்மேல் நெடிய பாசம் நிலவி மிளிர்கின்றது. கோபத்தால் கொன்று விட்டு அவ னும் ஒவென்று அலறி உருகி அழுது மறுகியிருக்கிறான்.]

[கிழ்ச்சிகளையும் நிலைமைகளையும் நீர்மைகளையும் கூர்மையாக் கருதி நோக்கினால் வினைகள் மூட்டி வினையாடி வருகின்ற மாயா விஜ்ஞாதங்கள் வெளியாய் நிற்கின்றன. விதியின் வேலைகள் அதிசய நிலையின. மானிட மதிகளால் யாதும் அளந்து காண முடியாதன. வானவரையும் மயக்க வல்லன.

பேரன்புடையவர் பெரும் பகைவராய் நீண்டு பொரும்படி மூண்டு பின்பு பிறளிப் பாசங்கள் பெருகி ஒருவரை ஒருவர் பேணி

ஆர்வம் கனிந்து உருகி மறகி நிற்கும் காட்சிகளை இங்கே பரிவு மீதூர்ந்து பார்த்து அதிசயமாய் அனுதாபமடைந்து நிற்கின்றோம்.

தம்பிக்குப் போதித்தது.

அனுமனைத் தனு என நினைதி; என் தம்பியை உன் தம்பி ஆக நினைதி என இராமன்பால் இங்ஙனம் அன்பரிமை செய்கவன் பின்பு [சுக்கிரீவனைத் தன் அருகே அழைத்தான் அவன் கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் வந்து நின்றான். இரண்டு கைகளும் பாணத்தைப் பிடித்திருந்தமையால் அவனை ஆத்தமுவ முடியாமல் ஓரமா அணைத்து வைத்து உரிமையுடன் சில உணர்வு நலங்களை உபதேசித்தான். அந்த உரைகள் உயர்ந்த ஞான நீர்மைகளோடு உலக அனுபவங்களும் தோய்ந்து பரிவு மீதூர்ந்து வந்துள்ளன. சில அயலே வருகின்றன.]

மறைகளும் முனிவர் யாரும் மலர்மிசை அடனும் மற்றைத்
துறைகளின் முடிவும் சொல்லும் துணிபொருள் துணியில் தூக்கி
அறைகழல் இராமன் ஆகி அறநெறி நிறுத்த வந்த
இறை ஒருசங்கை இன்றி எண்ணுதி எண்ணம் மிக்கோய்! (1)

நிற்கின்ற செல்வம் வேண்டி நெறிநின்ற பொருள்கள் எல்லாம்
கற்கின்ற இவள்தன் நாமம்; கருதுவ இவனைக் கண்டாய்;
பொற்குன்றம் அனைய தோளாய்! பொதுநின்ற தலைமை நோக்கின்
எற்கொன்ற வலியே சாலும் இதற்கு ஒன்றும் ஏது வேண்டா. (2)

கைதவம் இன்றி யாண்டும் கழிப்பரும் கணக்கில் தீமை
வைகளும் புரிந்து ளாரும் வானுயர் நிலையை வள்ளல்
எய்தவர் பெறுவர் என்றால் இளைப்படி இறைஞ்சி ஏவல்
செய்தவர் பெறுவது ஐயா செப்பலாம் சீர்மைத்தாமோ? (3)

அருமைஎன் விதியி னாரே உதவுவான் அமைந்த காலே
இருமையும் எய்தி னாய்மற்று இனிச்செயற் பாலது எண்ணின்
திருமறு மார்பன் ஏவல் சென்னியில் சேர்த்திச் சிந்தை
ஒருமையின் நிறுவி மும்மை உலகினும் உயர்தி யன்றே. (4)

மதவியல் குரக்கச் செய்கை மயர்வொடு மாற்றி வள்ளல்
உதவியை உன்னி ஆகி எ ற்றிடத்து உதவு கிற்றி
பதவியை எவர்க்கும் நல்கும் பண்ணவன் பணித்த யாவும்
சிதைவில் செய்து நொய்தில் தீர்வரும் பிறவி தீர்தி. (5)

அரசியல் பாரம் பூரித்து அயர்ந்தனை இகழாது ஐயன்
மரைமலர்ப் பாதம் நீங்கா வாழுதி; மன்னர் என்பார்
எரியனற்கு உரியார் என்றே எண்ணுதி; எண்ணம் யாவும்
புரிதி; சிற்றடிமை சுற்றம் பொறுப்பர் என்று எண்ண வேண்டா.

என்ன இத்தகைய வாய உறுதிகள் யாவும் எங்கும்
பின்னவற்கு ஆயம்பி சிற்ற பேரெழி லானே நோக்கி
மன்னவர்க்கு அரசன் மைந்த! மற்றிவன் சுற்றத் தோடும்
உன் அடைக்கலம் என்று உந்தி உயர்காம் உச்சி வைத்தான். (7)

இங்கே நிகழ்ந்துள்ள போதனைகளையும் காட்சிகளையும் கருதிக்
காணுகின்றோம். வாலியின் வாய்மொழிகள் அரிய பல பண்பாடு
கள் படிந்து பெரிய தத்துவ நோக்கங்களோடு தழுவி மிளிர்கின்ற
றன. தம்பியின்பால் கொண்டுள்ள அன்பும் அவன் சுகமாய் வாழ
வேண்டும் என்று கருதியிருக்கும் கருத்துக்களும் உறுதி நலங்கள்
பெருகி நிற்கின்றன. உரைகளிலிருந்து உளளப் பண்புகளையும்
கலை ஞானங்களையும் ஓர்ந்து மகிழ்கின்றோம். “அப்பா இங்கே
வா!” என்று சக்கிரீவனை அருகணைத்து இருத்தி உணர்வுறுதி
களைக் கருணையுடன் போதித்திருப்பது உயர் பெருந்தகைமையாய்
ஒளி புரிந்துள்ளது. வந்துள்ள பொருளைச் சிந்தை தெளியச்
செய்துளான்.

“தம்பி! இந்த மூர்த்தியை எளிதா எண்ணி விடாதே;
வேதங்களும் முனிவர்களும் கருதியிருக்கும் பரம்பொருளே இந்த
உருவில் தருமம் காக்க ஈண்டு வந்துள்ளது. இவ் வுண்மையை
உறுதியாய் நம்புக; முத்தித் திருவை அடைய விரும்பிய உயிரி
னங்கள் யாவும் இவனுடைய பெயரையே தாரக மந்திரமா நாளும்
ஓதி மகிழ்கின்றன; அரிய தவசிகள் தமது யோகக் காட்சியில்
உரிமையுடன் கண்டு வருவது இவனது திருவுருவமே. அமரரும்
அறிய அரிய பரம பதியை நமரிடை இவ்வாறு எளிமையாய்
மருவி நிற்கின்றது; ஒரு கணையால் என் உயிரை வாங்கிய இவ்
ஒன்றே இவன் ஆதி மூலப்பொருள் என்பதைத் தெளிவாகத்
தேர்ந்து கொள்ளுதற்குப் போதிய சான்றும். கொடிய பழி
பாவங்களைச் செய்த பாவிக்கும் இவனது பாணத்தால் அடிபடி
தம்முடைய நெடிய பிறவி அடியோடு தீர்ந்து பேரின்ப நிலையை
அடைவர் என்றால் இவனுக்கு உரிமையுடன் ஊழியம் புரிபவர்
பெறுகின்ற கதியை விரித்து உரை செய்ய வேண்டுமா? நீ செய்த

அரிய புண்ணியப் பேற்றால் இந்த அண்ணலை உறவாய் அடைந்து கொண்டாய்; இருமையும் பெருமையாய் மேலும் அடையவுரியதைத் தடையுறாமல் பெற்றுக் கொள்க; உன் குரங்குப் புத்தியால் இடையே ஏதேனும் தவறு செய்து விடாதே; நம் சாதி இயல்பை அறவே மறந்து இந்நீதிமான் செய்த உதவியை நினைந்து யாண்டும் நன்றியறிவுடன் பணிவும் பண்புமுடையவாய் ஏவல் புரிந்து பிறவி தீர்த்து பேரின்பம் பெறுக. நீ இப்பொழுது அரசு பதவியை அடைந்திருத்தலால் முடி மன்னன் என்னும் கருவம் உன் மனதில் ஏற நேரும். அதற்கு இடம் கொடாதே; இவ் வீர வள்ளலுடைய அடி மலரையே முடி மணியாக் கருதி ஒழுக்க; சிறப்பான பரம நிலை ஒரு புறம் இருப்பினும் பிறப்பிலும் இவன் சக்கரவர்த்தித் திருமகன். எவ்வளவுதான் தவ லீவடம தாங்கி வெளியே வந்தாலும் மன்னர்பிரான் என்னும் மாண்பு உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கும். அரசு ராடு மிகவும் எச்சரிக்கையாய் ஒழுக வேண்டும்; பழகினவர்தானே என்று களிதாக எண்ணிவிடின் அழிவே நேரும்; அவர் நெருப்பினும் அஞ்சத்தக்கவர்; அடியவர் பிழையைப் பொறுத்தருளுவர் என முடி மன்னரைக் கருதலாகாது; சிறிது பிழை காணினும் எவரையும் அவர் அழித்தே விடுவர்; யாதொரு தவறும் எவ்வழியும் நேராமல் அதி மதி யூக மாய் ஒழுகிக் கதி நலம் காணுக” என சக்கிரீவனுக்கு வாவி யூவ் வாறு உறுதி நலங்களை உணர்த்தி யருளிணை.

அவனுடைய கலை ஞானமும் உலக அனுபவங்களும் மொழி கள்தோறும் ஒளிகள் விசி உயர் நிலைகளையும் உண்மை வழிகளையும் விழிகள் காணச் செய்கின்றன. பேச்சு முழுவதும் விழுமிய ஒலி களாய் வெளியாகி வருகின்றன.

துணிபொருள் அற நெறி நிறுத்த வந்த இறை.

இராமனை இங்ஙனம் தன் தம்பிக்கு அறிவுறுத்தியிருக்கிறான்.

தருமத்தை நிலை நிறுத்தி உயிரினங்கள் அந்நெறிகளில் வழி வராமல் ஒழுகி வரும்படி அவதரித்து வந்துள்ள புண்ணிய மூர்த்தி என்று எண்ணியுணர்ச்சி செய்துள்ளான்.

மறைகளும், முனிவரும், அயனும் உறுதியாகத் தெளிந்து போற்றும் பொருள் என்றது பரப்பிரமத்தை. துணி பொருள்,

துணிவில் தூக்கி என்றது இங்கே வந்திருக்கும் அவதார கோலத்தைக் கருதி நோக்க வந்தது. ஆயன் துணிந்த பொருள் பயன் துணிந்து வியன் காலம் கொண்டு வெளி வந்திருக்கின்றது.

[பாவினைத் துணித்துப் பாவ நெறிகளைத் தொலைத்துப் புண்ணிய நெறிகளில் சீவ கோடிகளைச் செலுத்தியருள் விலும் கையுமாய்த் தவ தேவனை ஈண்டு இவ்வண்ணம் வந்துள்ளான் என்பதைத் தெளிவாக விளக்கினான்.]

[நிற்கின்ற சேல்வம் என்றது என்றும் நிலையாய் நின்று நிலவுகின்ற முத்தித் திருவை. மோட்ச இச்சை எல்லார்க்கும் எளிதில் எழாது; பரிபக்குவமுடைய சீவர்களுக்கே அரிதின் அமையும்; அத்தகைய முழுட்சக்கள் கருதிப் போற்றும் உறுதிப் பொருள் என உரிமையும் அருமையும் பெருமையும் தெரிய உரைத்தான்.]

[பிறவி நீங்கிப் பேரின்பநிலையை அடையவுரிய பெரியோர்கள் மந்திரமாக நாளும் செபிப்பதும், சிந்தனை செய்து தியானிப்பதும் இவனுடைய நாமமும், உருவமுமே என்றதனால் நேமநியமங்கள் அறிய வந்தன.]

[கற்கின்ற இவன்தன் நாமம்; கருதுவ இவனை.

படி ஏறிய உயிரினங்கள் எவ்வுருவில் இருந்தாலும், எக்கதியில் நின்றாலும் இவன் பெயரைப் பேசித் துதிக்கும்; இவன் உருவை எண்ணி மகிழும் என்பான் இங்ஙனம் ஆற்றினையில் குறித்தான். ஆன்ம கோடிகளுக்கு எவ்வழியும் ஆனந்த நிலையமாயுள்ள பரமானமா இவ்வடிவில் வந்துள்ளது என முடிவு செய்துள்ளான். முடிவில்லாத ஒருவனை ஒரு வில் ஏந்தி மருவினான்.]

[இவன் பரம் பொருள்தான் என்பதற்கு வேறு யாதொரு சாட்சியும் வேண்டாம்; என்னை வென்று கொன்றுள்ள இவ் ஒன்றே போதும் என்பான் ஏற்கொன்ற வலியே சாலும் என்றான்.

தேவர் முதல் பாவராலும் வெல்ல முடியாத அரிய வர பலத்தைப் பெற்று எவரும் நிகரில்லாத உயர் வலியாளனாய் நின்றான தன்னை ஒரு கணையால் உயர் வாங்கியிருத்தலால் இவன் பரமபதியே என்ற அவன் உறுதி செய்து கொண்டான்.

தன்னைக் குறித்து வாரி திண்மையாக எண்ணியிருந்த உண்மை துண்மையாய் ஈண்டு வெளிப்பட்டுள்ளது. கடவுளைத்

தவிரத் தன்னை யாரும் வெல்ல முடியாது என்று அவன் உள்ளம் கருதி நின்றது உரையில் ஒலித்து வந்தது.

வான் உயர் நிலையை வள்ளல் எய்தவர் பெறுவர்.

வெய்ய தீமைகளைச் செய்தவரும் இவன் கையினால் சாக நேர்ந்தால் மேலான கதியை மேவுவர் என்றது விராதன், கவந்தன் முதலானவர்களுடைய சரிதங்களை நினைந்து கொள்ளச் செய்கின்றது. தனக்கு எய்தியுள்ள சாவால் வான் உயர் நிலையை அவன் பெறப் போதலை விரயமாய் விளக்கினான்.]

இவனால் சினந்து கொல்லப்பட்டவரும் உயர்ந்த பதவியை அடைவர் என்றது உவந்து கொள்ளப்பட்டவருக்கு உளவாம் சிறந்த பேறுகளை அளந்து காண வந்தது.

நீ என்ன புண்ணியம் செய்தாயா இவனுக்கு ஊழியம் புரிந்து வாழும் பேறு பெற்றுள்ளாய்! யாரும் எளிதில் அடைய முடியாத அதிசய பாக்கியம் உனக்குக் கிடைத்திருக்கிறது; இந்தத் தெய்வ சம்பத்தை யாண்டும் உரிமையோடு பேணி வாழுக என இளையவனுக்கு உறுதியை உணர்த்தியிருக்கிறான்.

மதவியல் குரக்குச் செய்கை மயர்வொடு மாற்றி வள்ளல் உதவியை உன்னி ஆவி உற்றிடத்து உதவுகிறார்.

தனது சாதி இயல்பைக் குறித்து வானி வெறுத்துள்ள மையை இதில் குறித்து நோக்குகின்றோம். மடமையும் முர்க்கமும் சபலமும் வானரர்களிடம் இயல்பாக மருவியிருக்கும் என்று மறுகியிருத்தலால் அந்தச் சிறுமைகளை அடியோடு மாற்றி யாண்டும் பெருந்தன்மையாளனாய் இந்நம்பியிடம் ஒழுக்கி வர வேண்டும் என்று தன் தம்பிக்கு இங்ஙனம் புத்தி போதித்தான்.

“மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்.” (தொல்காப்பியம்)

என்னும் இயல்விதியால் மதவின் பொருள் நிலை புலனாம்.]

[தம்பிக்குக் கொஞ்சம் குடிப்பழக்கம் உண்டு; அந்த மது வெறியில் மதி மயங்கிப் பிழை செய்யவும் கூடும்; அவ்வாறு நேரின் அவனை வெறுத்து விடாமல் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று இராமனிடம் முன்பு வேண்டினான்; ஈண்டுத் தம்பியிடம் நேரேயே நெறி முறைகளை விளக்கி நல்ல புத்திமதி கூறுகின்றான்.]

“ அப்பா ! உன் முரட்டுத்தனத்தை ஒழித்துவிட்டு எப் பொழுதும் அடக்கமும் மரியாதையும் உடையனாய் இக் கோமக னிடம் ஒழிகுவருக ” என உரிமை கனிய மொழிந்தான்.

[வள்ளல் உதவியை உன்னி என்றதை உள்ளம் உருகிக் காண்கிறோம். தன்னைக் கொன்று தம்பிக்கு அரசரிமையை நல்கி யுள்ள உதவி நிலையை இவ்வாறு உரைத்திருக்கிறான்.] குரங்குக் கூட்டங்களோடு காடும் மலையுமாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்த உன்னைச் சிறந்த முடிமன்னன் ஆக்கி அருளியுள்ளான்; இந்த நன்றியை மறந்து விடாதே; இவ்வாறு பேருபகாரம் புரிந்துள்ள பெருமானுக்கு உடல் பொருள் ஆவி யாவும் உதவி நீ யாண்டும் ஏவல் செய்ய வேண்டும். அரசு செல்வம் கிடைத்த மகிழ்ச்சி யினால் மதி மறந்து போகாதே; உள்ளக் களிப்பு உணர்வை அழிக்கும் ஆதலால் அந்த மருளில் விழுந்து விடாதே. அரு ளுடையனாய் உன்னை அணைத்துக் கொண்டுள்ளான். அன்புரிமை யால் நண்பு புரிந்திருந்தாலும் நீ என்றும் பயபத்தியுடன் யாண்டும் விரயமாய் நின்று ஒழுக வேண்டும்.

மன்னர் என்பார் எரி அனற்கு உரியார் என்றே எண்ணுகி

இராமனோடு பழகி வர வேண்டிய முறைகளை எல்லாம் தம்பிக்குப் போதித்து வந்தவன் இறுதியில் இப்படிச் சொல்வி யிருக்கிறான். கோக்குடிப் பிறப்பை நோக்க உரைத்தான்.

பரமனே மனித உருவில் இவ்வண்ணம் மருவி வந்துள்ளது என்ற அந்த அரிய தெய்விக நிலையை அறியாது போயினும் இவ் வுலகில் தோன்றியிருக்கும் குலமரபின் நிலைமையை ஆவது நன்கு நினைந்து ஒழுக்கு என்று நேரே தெளிவுறுத்தினான். பரமேதசி போல் தோன்றினின்றாலும் ஆள் பெரிய சக்கரவர்த்தி என்பதைப் பக்குவமாயுணர்ந்தினான்.

அரசரைச் சேர்ந்து ஒழுகும் முறைகளை அறிந்து கொள்வதே ஓர் அரிய கலையாம். மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகல் என ஒரு அதி காரத்தையே வள்ளுவப் பெருந்தகை தனியே வகுத்தருளியுள் ளார். வேந்தரை ஓர்ந்து ஒழுகுவது ஓர்ந்த பயனுடையது ஆக லான் அது வியன் படிப்பாய் நயன் படிந்து நின்றது.]

எரி அனல் என்றது அரசருக்கு ஓர் உவமையாய் வந்தது

குளிர் காய விநம்பினை நெருப்பை மிகவும் நெருங்காமலும், தூரமாய் விலகிப் போகாமலும், அளவாய் நின்று பயன்பெறுதல் போல் அரசரைச் சார்ந்துள்ளவரும் ஓர்ந்து ஒழுகவேண்டும் என்க.

அகலாது அணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
இகல்வேந்தர்ச் சேர்ந்தொழுகு வார். (குறள், 691)

வேந்தரைச் சேர்ந்து ஒருசுவார் தீக்காய்வார்போல நேர்ந்து நிற்க என்னும் இது ஈண்டு ஓர்ந்து கொள்ளத் தக்கது. அரசர் உயர்ந்த சிறப்புடையர் ஆதலால் அவரோடு பழகி வர வேண்டிய முறைகளை மேலோர் விதந்து கூறியுள்ளனர்.

தீயை நெருங்கித் தொட்டால் சுட்டு விடும்; எட்டாமல் ஒதுங்கிப் போனால் அதன் பயன் கிட்டாது போம். அரசர் உரிமைபாளர் என்று வரம்பு மீறி நெருங்கினால் தம்மை அவமதித்ததாக எண்ணி அவர் சினந்து கடிவர்; அகன்று நீங்கினால் அவரது உதவியை இழந்து போவர் ஆதலால் தீக்காய்வாரை நோக்க அருளினார். பெரியரிடம் கருதி ஒழுகுவது உறுதி நலமுடையது.

அழலின் நீங்கான் அணுகான் அஞ்சி
நிழலின் நீங்கான் நிறைந்த நெஞ்சமோடு
எத்திறத்து ஆசான் உவக்கும் அத்திறம்
அறத்தின் திரியாப் படர்ச்சி வழிபாடே. (நன்னூல்)

ஆசிரியரிடம் மாணுக்கர் ஒழுகி வர வேண்டிய முறைகளை இஃது உணர்த்தியுள்ளது. அழல், நிழல் என்றது பயமும் பக்தியும் உய்த்துணர்வந்தது.

அனையுறை பாம்பும் அரசும் நெருப்பும்
முழையுறை சீயமும் என்றிவை நான்கும்
இனைய எளிய பயின்றன என்று எண்ணி
இகழின் இழுக்கம் தரும். (ஆசாரக்கோவை)

பாம்பு, நெருப்பு, சிங்கம் என அரசைக் கருதி ஒழுகும்படி இது காட்டியுள்ளது. அனை = புற்று. முழை = மலைக்குகை.

இனையர், எளியர், பழகினவர் என்று எண்ணி அரசரிடம் வரம்பு கடந்து நடக்கலாகாது; யாண்டும் எவ்வழியும் மரியாதையுடன் மதிப்பாகவே நடந்து கொள்ள வேண்டும்; அம் முறை நலம் பல தரும் என்பதை இதில் உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

அரசர் தெய்வீக நிலையினர் ஆதலால் அந்தத் திவ்விய நிலைமையை நினைந்து ஒழுக வேண்டும்; மறந்து நடந்தால் இறந்து பட நேரும் என்பது தீ என்னும் குறிப்பால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தீண்டினார் தமைத் தீச்சடும்; மன்னர் தீ
ஈண்டு தம்கிளை யோடும் எரித்திடும்;
வேண்டில் இன்னமிர்தும் நஞ்சும் ஆதலான்
மாண்டதன்று நின் வாய்மொழித் தெய்வமே.

(சிந்தாமணி, 250)

தீ தொட்டவரை மாத்திரம் கூடும்; அரசராகிய தீ குடியை அடியோடு அழிக்கும்; அவரது அருள் இனிய அமுதம்; சீற்றம் கொடிய நஞ்சு ஆம்; ஆதலால் அவர்பால் யாரும் மரியாதையாய் நடந்து கொள்ள வேண்டும் என இது மதி கூறியிருக்கிறது.

[மன்னர் என்பார் எரி அனல் என முன்னம் வந்த நம் கவி யோடு இதனை இணைத்து எண்ணி நோக்குக. கவிகளுடைய இரு தயங்கலையும் கருத்துக்களையும் உரைகளையும் ஒரு முகமாய் நிறை செய்து காணும் போது கலையின் சுவை கனிந்து வருகின்றது.]

அன்புரிமையோடு நண்பன் என்று முறை சொல்லி இராமன் எளிமையாய்ப் பழகிக் கொண்டமையால் அந்தப்பெருமானுடைய மகிமைமைய யுணராமல் தம்பி மரியாதை கடந்து நடந்து விடலாகாதே என்று வாலி மறுகியுள்ளமை அவனுடைய வாய்மொழிகளில் வெளியாகித் தெளிவு செய்துள்ளது.

[* பழையம் எனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யும்
கெழுதகைமை கேடு தரும். (குறள், 700)

ஆதலால் அங்ஙனம் யாதொரு அவலமும் நேராமல் பாடு அறிந்து ஒழுகிப் பயன் பெற வேண்டும் என்று பணித்தருளினான். இனையவனுக்கு முத்தவன் புத்தி போதித்து வருவது உலக மக்களுக்கும் ஒளி புரீந்து வருகின்றது.] உயர்ந்தோரிடம் அடங்கி ஒழுக வேண்டிய திறங்களை எல்லாம் சிந்தித்து உணருமாறு தெளிவுறுத்தி வருகிறான்

* அரசன் தனக்கப் பழக்கம் ஆனவன் என்று கருதி அந்தப் பழமைமையக் கிழமையாக் கொண்டு பிழை செய்ய நேர்ந்தால் பெருங் கேடு விளையும் என்பதாம். கெழுதகைமை = சிறிமை. மன்னர் எவ்வளவு பழகினாலும் அவரிடம் மதிப்பும் மரியாதையும் யாதும் குறையாமல் எவ்வழியும் கவனமாய் எவரும் ஒர்ந்து ஒழுகிவர வேண்டும் என்க.

அமுதகுண நீரணை எரிஅனல் என்று சுட்டியது தன் நண்பன் என எண்ணித் தம்பி மதி மோசர் போகாதபடி அதிக பயங்கரத்தைக் காட்டியவாரும். ஆரிய பெரியர் ஆயினும் எளியராய்ப் பழகிய பொழுது அவர்பால் மாபு குன்றாமல் மரியாதையாய் ஒழுகி வருவது அருகு நின்று பழகினவனுக்கு உருமை ஆதலால் அந்த ஒழுக்க நெறியை உறுதியாக வலியுறுத்தினான்.]

“தன் வீட்டு விளக்கு என்று முத்தம் இடலாமா?” என்னும் பழமொழி ஒளி மிகுந்த உயர்வுடையார் அளிகரந்து எவ்வளவு எளியராய்ப் பழகினாலும் அவர்பால் பயமும் பத்தியும் பதிந்து ஒழுக வேண்டும் என்கைத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளது.]

அல்லது மிகுநட்டே என்று அற்றம் நோக்காது செல்லின் ஒல்லையில் நினக்கு உண்டாயிற்று உறும் அவமானம் மெய்யே; நல்லதன் மனையின் வாக்கு நறுநெயுண்டு ஒளிர்வதே என்று எல்லடர் சுடரை முத்தம் இடின சுடாது அமைவது உண்டோ? (குசேலோபாக்கியானம்)

நட்பு என்று கருதி அரசனிடம் சமையம் தெரியாமல் நெருங்கலாகாது; நெருங்கின் அல்லலும் அவமானமும் உளவாம் என இது உணர்த்தியிருக்கிறது. சுடர் விளக்கு ஒப்பாயுள்ள துட்பம் ஒர்க. இதமடன் பழகின் இனிதாம்; இலதேல் இடராம்.

[எவ்வளவு இனியராய்ப் பழகினும் மன்னரிடம் தன்னம் தனியான ஒரு மதிப்புடன் மருவி ஒழுக வேண்டும் என இளையவனுக்கு அண்ணன் இன்னவாறு உறுதி முறைகளை உரைத்தது அவன் உரிமையாய்ச் சேர்ந்துள்ள சூலமகனுடைய நிலைமையர் தலைமையும் காநகி.]

[எவர்க்கும் எளிதில் கிடையாத ஆரிய பேறு உணக்குக் கிடையாதுள்ளது; அப்படி நிறைப் போற்றி ஒழுகுக என ஆர்வத்துடன் சாற்றி யருளினான். சீவ சுபாவங்களை நன்கு தெரிந்த பெரிய அனுபவசாலி ஆதலால் தம்பிக்கு இகமான் நடை முறைகளைப் பதமாகப் போதிக்க நேர்ந்தான். போதனைகள் எதிர் கால நிலைகளைச் சோதனை செய்து வருகின்றன.]

சிற்றடிமை குற்றம் பொறுப்பர் என்று எண்ண வேண்டா.

சிறியர் செய்த பிழைகளைப் பெரியர் பொறுத்தருளுவர் என்னும் உலக வழக்கை எண்ணி இவ் வுணர்வுரை இவ் வண்ணம்

இங்கே வந்துள்ளது. [சிற்றடிமை என்றது உற்றுள்ள ஆண்டவ னுடைய உயர் தலைமையையும், தனது சிறிய நிலைமையையும் சக் கிரீவன் நினைந்து கொள்ளும்படி நேர்ந்து நின்றது. அவன் காலால் இட்ட பணிவிடையை நீ தலையால் தாங்கிச் செய்ய வுரியவன் என்பதைத் தெரிய உணர்த்தினான்.]

[அடியார் என உயர் துணையால் உரையாமல் அடிமை என இழிதிணையால் குறித்தது பணிவும் பண்பும் பதிய. அவனுக்கு ஊழியம் புரிவதில் உளவாம் ஊதிய மேன்மைகள் போதிய அளவு புலனாகச் சாதாரியமாய் ஒதியருளிஞன்.]

இராமன் இனிய சாந்தமூர்த்தி; அரிய கருணைநீரன்; பெரிய பொறுமையாளன்; உரிமையாகப் பழகியுள்ளபடியால் நாம் எது செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வான் என்று மதிக்கேடு மண்டி மடத்தனங்களைச் செய்து விடாதே என இதனை எடுத்து இயம்பி னான். அன்பின் மிகுகி அறிவு கூற அவாவிஉரிமை மேலியுளது

[என்ன நிலையிலும் அவன் மன்னர்பிரான் என்பதை யாதும் மறவாமல் ஓர்ந்து ஒழுக்குக என முன்னர்க் கூறினான்; ஈண்டு எவ் வகையிலும் எத்துணையும் குற்றம் குறைகள் நேராமல் கூர்ந்து பணி செய்க என்று குறித்து உணர்த்தினான்.] புனிதமுடி நேர்மை யும் உடையர் ஆதலால் பிழைகளைக் கண்டபோது பெரியோர் எவரையும் அருவருத்து வெறுத்து விடுகின்றனர்.

“சிறியோர் பெரும்பிழை செய்தனர் ஆயின்
பெரியோர் அப்பிழை பொறுத்தலும் அரிதே.”

என அதிவீரராமன் குறித்துள்ளதும் இங்கே அறிய வுரியது. அரசரை எரி அனல் என்று எண்ணுக; அவரிடம் பிழை புரியா மல் ஒழுக்குக என்றது இந்நம்பிபால் தன் தம்பி நடந்து வரவேண் டிய முறைகளை யாண்டும் மறந்து விடாமல் தொடர்ந்து கொள்ள.

*எரியால் சுடப்படினும் உய்வுண்டாம்; உய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார். (குறள். 896)

* தீயின் சூழலில் சிக்கிக் கடுமையாய்ச் சுடப்பட்டவரும் உயிர் தப்பி உய்வார்; பெரியார்பால் பிழை செய்தவர் அழிவே அடைவர் என்பதாம். தீ உடலைச் சுட்டு அதன் வழியாய் உயிர்க்கேடு செய்கிறது; பெரியார் சினத்தி நேரே விரைந்து உயிரழிவு புரிகின்றது. எரியினும் அவரை அஞ்சி வணங்கி ஒழுக வேண்டும்என்னும் உறுதி நெஞ்சு உணரவந்தது.

பெரியாரிடம் பிழை புரியின் அதனால் விளையும் அழிவு நிலையை இது அறிவுறுத்தியுள்ளது. எரி அணலிலும் பெரியர் அரியர்; அவர்பால் அஞ்சி அன்பு செய்து ஒழுக்க என்பதாம்.

தம்பியை அடைக்கலம் தந்தது.

நம் முன்னோர் செய்த புண்ணியப் பயனால் இராமன் இங்கே வலிய வந்து உன்பால் அன்பு பூண்டு உன்னை ஆட்கொண்டுள்ளான்; இந்த ஆண்டவனிடம் என்றும் குடி அடிமையாய் நின்று குற்றேவல் செய்து நற்பேறு பெற வேண்டும் என்று நல்ல அறிவுகளைக் கூறியருளினான்.

இவ்வாறு தம்பிக்கு அன்புரிமையுடன் புத்திமதிகளைப் போதித்தபின் இந் நம்பியை நயந்து நோக்கினான். கண்கள் மலர்ந்து கனிந்து பார்த்து அப்பொழுது அவன் சொன்ன மொழிகள் எப்பொழுதும் எவரும் எண்ணி உருக வந்தன மன்னவர்க்கு அரசன் மைந்த! மற்று இவன் சுற்றத்தோடும் உன் அடைக்கலம் என்று உந்தி உயர்கரம் உச்சி வைத்தான்.

[இராமனிடம் சக்கிரீவனை ஒப்பித்து வாலி அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கும் காட்சியைப் பரிவு கூர்ந்து நோக்கி இங்கே உருகி நிற்கின்றோம். அம்பைப் பிடித்த கைகளோடு தலையைச் சாய்த்து வணங்கி யாண்டும் தன் தம்பியை இனிது பாதுகாத்தருளும்படி இந் நம்பியினால் அன்பு மீதூர்ந்து வேண்டியிருப்பது பண்பும் பாசமும் படிந்து எவருடைய நெஞ்சமும் நெகிழ்ந்து கரைய நேர்ந்துள்ளது.

நிலைமையைக் கூர்ந்து காண்பவர் அந்த அண்ணனுடைய கண்ணிய நீர்மையை ஓர்ந்து உவந்து உரிமை மீதூர்வர்.]

[மன்னவர்க்கு அரசன் என்றது தசரதனை.] இங்கே சக்கரவர்த்தித் திருமகனே! என்று விளித்தது, அடுத்தவரை ஆதரிக்கும் உக்கிர வீர குலத் தோன்றல் என்பது தோன்ற.]

தன்னை வந்து அடைந்த இந்திரனுக்காகச் சம்பரனைத் தொலைத்து உம்பர் உலகம் உதவிய பெருவள்ளவின் பெரிய பிள்ளையே! இந்தச் சிறிய பிள்ளையை உரிமையாகப் பேணியருள் என உதவியருளினான். சடாயு என்னும் பறவையிடமும் உறவு மீதூர்ந்து உயிர்க் கேண்மை பூண்டிருந்தவன் அருமை மைந்தனே!

இந்தக் குரங்கையும் அன்பாக இரங்கி ஏற்றருள் என்பதாம்.

[முன்னம் விசுவாமித்திரரிடம் தன் மகனை அடைக்கலம் தந்த மன்னவன் ஆதலால் அன்ன நிலையில் உள்ள வாலி ஈண்டு அன்ன வனை இன்ன வண்ணம் எண்ணி இசைத்தான்.]

[சக்கிரீவனோடு தன் குடும்பம் குலம் முழுவதையும் இராமனுக்கு உரிமையாக உதவியுள்ளமையைச் சுற்றத் தோடும் எனபதனால் உணரலாகும்.] உற்றவனை நன்கு தெளிந்து உய்த்தருளிணன்.

தம்பிக்கு அரிய பல புத்திமதிகளைச் சொலவித் தேற்றி இந்நம்பிகையில் அவனை அடைக்கலமாகத் தந்து உரிமையோடு வேண்டியிருக்கும் பரிவுகைகள் வாலியினுடைய பெரிய தகைமைகளை உலகத்திற்குத் தெளிவாக் காட்டி நிறைந்தன.

அங்கதன் வந்தது.

இவ் வீர வள்ளலிடம் இவ்வாறு அடைக்கலம் கொடுத்தபின் சக்கிரீவனைப் போய் அங்கதனை அழைத்து வரும்படி பணித்தான். அரண்மனையிலிருந்து தன் அருமை மகனை அங்கீகரிக்கொண்டு வருமாறு தம்பியை நோக்கி வாலி கூறியிருக்கும் அன்பு மொழிகள் பண்புரிமை சாந்து பாச நேசங்களை வெளியே விசியுள்ளன. வாயிலிருந்து வருகின்ற வார்த்தைகள் அந்தச் சத்த வீரனுடைய உள்ளத்தை உணர்த்துவதோடு உலகத்தை வசம் செய்து நிறைந்தன. காரியங்களை எல்லா மகருத்தோடுகவனித்து முடிக்கின்றான்

வைத்தபின் உரிமைத் தம்பி மாமுகம் நோக்கி வல்லே உய்த்தனை கொணர்ந்த உன்தன். ஓங்கரு மகனை என்ன அத்தலை அவனை ஏவி அழைத்தலின் அணைந்தான் அங்கே கைத்தலத் துவரி நீரைக் கலக்கினான் பயந்த காளை.

தன் மகனை அழைத்து வருமாறு தம்பியை அவன் ஏவியிருக்கும் சாதாரிய நீர்மையை இங்கே கூர்மையாய் ஓர்ந்து குணகலிக்கின்றோம். உன் மகனை வல்லே கொணர்ந்தி என்று சொல்லியுள்ளதில் எவ்வளவு சுவை! எத்துணை உரிமை தொத்தியுள்ளது!

[அங்கதன் வாலியின் ஏக புத்திரன்; தாரை வயிற்றில் பிறந்தவன்; நல்ல உத்தமன்; சிறந்த சத்த வீரன். உயர்ந்த கம்பீர உருவினை; பத்தொறு வயது கிரம்பிய பருவமுடையவன்.] இந்த அருமைப் புதலவனைக் கண்டு கொள்ள விருமபித் தம்பியைப்

போய்க் கைபோடு கொண்டு வரும்படி வாலி ஈண்டு இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான்.

தனது காலம் முடிந்தது; இனிமேல் இந்தப் பாலனை வைத்துப் பரிபாலிக்க வேண்டியவன் தம்பியே ஆதலால் உன் மகன் என்று உரிமை தோன்ற உரைத்தான். தன்னுடைய குடும்பத் தலைமை முழுவதையும் அவனிடம் ஒப்புக் கொடுத்துள்ள மைமைய இவ்வுரை துட்பமாக உணர்த்தி விவரது.

பேசுவதில் அதி நிபுணன் என்பதை இடங்கள் தோறும் தொடர்ந்து ஓர்ந்து வருகிறோம். அபாயநிலையில் அகப்பட்டு ஆவி அலமந்திருந்தாலும் உள்ளத் துணிவும் உணர்வு நலனும் உறுதி நிலையும் ஒளி வீசி நிற்பது அரிய பெரிய அதிசயம் யுள்ளது.

சோகம் ததும்பிய முகத்தனாய்ச் சக்கிரீவன் போய் அழைத்த வுடனே அங்கே அங்கதன் வந்தான். இரத்தப் பெருக்கின் இடையே கிடக்கின்ற தந்தையைக் கண்டான். உள்ளம் துடித்து உயிர் பதைத்து ஓடி வந்து மேல் விழுந்தான். அந்தப் பிள்ளையைத் தழுவி யதும் வாலியின் கண்களிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் வெள்ளமாய்ப் பொங்கி வழிந்தன.

அரிய தந்தையும் உரிய மைந்தனும் பரிவு மீதூர்ந்து மறுகி உருகிய நிலை அதி பரிதாபங்களாய்ப் பெருகி நின்றன. அந்தச் சோகக் காட்சிகளை அயலே வருகின்ற கவிப் படங்கள் மிகவும் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளன.

சுடருடை மதியம் என்னத் தோன்றினன தோன்றி யாண்டும் இடருடை உள்ளத் தோரை எண்ணினும் உணர்ந்தி லாதான் மடருடை நறுமென சேக்கை மலை அன்றி உதிர வாரிக் கடலிடைக் கிடந்த காதல் தாதையைக் கண்ணில் கண்டான் (1)

கண்டனன் கலுழி நீரும் குருதியும் காலை மாலைக் குண்டலம் அலமபு கின்ற குவவுத் தோட் குரிசில் திங்கள் மண்டலம் உலகில் வந்து கிடந்ததம் மதியின் மீதா விண்டலம் தன்னில் நின்றுஓர் மீன்விழுந் தென்ன வீழ்ந்தான்.

எந்தையே! எந்தையே! இவ் எழுதிரை வளாகத்து யார்க்கும் சிந்தையால் உசாயகையால் ஓர் தீவினை செய்த ளாதாய் நொந்தனை அதுநான நிற்க நினைமுகம நோககிக் கூறறம வந்ததே அன்றோ அஞ்சாது ஆர் அதன் வலியைத் தீர்ப்பார். (3)

தறையடித் ததுபோல் தீராத் தகையஇத் திசைகள் தாங்கும்
கறையடிக்கு அழிவு செய்த கண்டகன் நெஞ்சம் உன்றன்
நிறையடிக்கோல வாலின் நிலைமையை உன்னுந் தோழும்
பறையடிக்கின்ற அந்தப் பயம் அறப் பறந்த அன்றே. (4)

குலவரை நேமிக் குன்றம் என்று வானுயர்ந்த கோட்டின்
தலைகளும் நின்றபொன் தாளின் தழும்பினில் தவிர்ந்த அன்றே
மலைகொளும் அரவும் மற்று மதியமும் பலவும் தாங்கி
அலைகடல் கடைய வேண்டின் ஆரினிக் கடைவர் ஐயா! (5)

பஞ்சின் மெல்லடியாள் பாகன் பாதுகம் அல்லது யாவும்
அஞ்சலித்து அறியாச் செங்கை ஆணையாய்! அமரர் யாரும்
எஞ்சலர் இருந்தார் உன்னால் இன்னமுது ஈந்த நீயோ
துஞ்சினை வள்ளியோர்கள் நின்னினியார் சொல்லற் பாலார். (6)

(வாலி வதை, 140-145)

வாலி மீது மறுகி விழ்ந்து மயங்கிய அங்கதன் இங்ஙனம்
உருகி அழுதுள்ளான். வாயிலிருந்து வந்துள்ள மொழிகள் அந்தப்
பிள்ளை உள்ள த்தையும் உணர்வு நலங்களையும் உலகம் அறிய
வெளிசெய்துள்ளன. உரிமை நிறைந்த துயரக் காட்சிகள் உள்ளங்
களை உருக்கி நிற்கின்றன. கருத்தை ஊனறிக் கவிகளை ஓர்ந்து
நோக்கின் உணர்ச்சி நிலைகள் ஒளி செய்து வெளியாம்.

[சுடருடை மதியம் என்னத் தோன்றினன்.

என்றது அவனுடைய வடிவழகையும் குண நலங்களையும்
பருவ நிலையையும் கருதி வந்தது. பூரண சந்திரனைப் போல் பதி
னாறு வயது நிறைந்து பல கலைகளையும் பயின்று இளமைப் பொலி
வோடு எழில் மிகுந்து ஒளி சிறந்துள்ளமை தெளிய நேர்ந்தது.
பிள்ளை வெள்ளை நிறம் என்பது உலகமயால் விளங்கி நின்றது.]

உருவமும் பருவமும் அறிவுந் குணமும் செயலும் அக் குல
மகனிடம் எவ்வழியும் இனிமை காந்து பெருகியிருந்தன

[இடருடை உள்ளத் தோரை எண்ணினும் உணர்ந்திலாதான்

அங்கதனை இங்ஙனம் நமக்குக் காட்டி யிருக்கிறார். பறமான
உருவ நிலையை முதலில் கண்டீடாம்; இதில் அவனது சுகத்தின்
அமைதியைக் காண வந்துள்ளோம். செல்லச் சீருட செழிப்பும்
வளர்ப்பும் உள்ளப் பான்மையை உணர்ந்தி நிற்கின்றன.]

துன்பம் என்பதே யாதும் அறியாதவன் என்றது இன்பச் செவ்வி தெரிய வந்தது. வாலிக்கு அங்கதன் ஒரே தலை மகன்; ஒருமையும் தலைமையும் நிலைமையும் அருமைகளாய் அமைந்தமை யான் அந்தப்புரத்தில் எங்கும் எல்லாரும் அவனை இனிது பேணி வந்தனர். உயர் சுகங்களில் மருவியது துயர் அறியாதாயது.

[அரிய பெரிய இராச போகங்களில் நாளும் நன்கு வளர்ந்து வந்த செல்லப்பிள்ளை ஆதலால் உலகத்தவரது அல்லல் நிலை யா தொன்றும் தெரியாது போயது. இடர் = துயர். துயருடையா ரைக் கண்டு அறியாதவன் என்றமைல் உணர்ந்திலாதான் என்றது அந்த இனமே இன்னதென்று தெரியாது என அம் மன நிலையை நன்கு தெரிய.] இனிய இதயம் இன்னலுற முண்டது.

யாண்டும் துன்ப மணமே தோன்றாமல் என்றும் இன்ப நிலை களிலேயே பெருகி வந்த அந்த அருமை மகன் தனது உரிமைத் தந்தை உயிர்போக நேர்ந்துள்ள கொடிய துயரத்தை நேரே காண நேர்ந்த பரிதாபக் காட்சியை ஈண்டு நாம் உணர்ந்து நோக்கி உள் ளம் உருகிப் பிள்ளைப் பாசம் பெருகி நிற்கின்றோம்.

தன் உள்ளம் துடித்து உணர்வு கலங்கி உயிர் பதைத்துள்ள மையால் துயரம் என்பதை இன்றுதான் அவன் உணரலானான்.

உடலிலிருந்து பாய்ந்த உகிர வெள்ளத்தின் இடையே தந்தை கிடப்பதைக் கண்டதும் துள்ளி மேல் வீழ்ந்து துடித்துப் புலம்பினான். எந்தையே! எந்தையே! என்று சிக்கை நைந்து பதைத்துப் பரிதாபமாய் அவன் ஒலமிட்டு அலறிபுருப்பது உயி ரின் சோகத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இடர் என்னும் சொல்லைக் காதால் கேட்டு அறியாதவன்; இடரடைந்தவரைக் கண்ணால் இது வரை யாதும் காணாதவன்; அத்தகைய இனிய இனைய மெல்லிய இதயம் நெடிய காட்டுத் தீயில் அகப்பட்டது போல் கொடிய சோகத் தீயுள் முழுகித் துடித்திருக்கிறது.

உழுவலன்புடைய அரிய பிரியமான தந்தை எமன் வாய் இரையாய் கிடப்பதைக் காணவே உணர்வுழிந்து உள்ளம் பதைத் துக் கண்ணீர் வெள்ளம் பொழிந்து கதறி அழுதான். ஆவி அல மந்து கூவி அழுதபோது வெளிவந்த மொழிகளில் அரிய பல உணர்வு நலங்கள் தெளிவாகி நிற்கின்றன.

சிந்தையால் செய்கையால் ஓர் தீவினை
யார்க்கும் செய்திலாதாய்!

எனத் தன் தந்தையின் இயல்பினை இவ்வாறு அலறிக் கூறி
அம்மைந்தன் உருகி அழுதிருக்கிறான். கள்ளம் கபடு அறியாத
பிள்ளை வாயிலிருந்து உள்ள உண்மைகள் உலகம் அறிய வெளி
வந்துள்ளன. பெற்றவன் பெற்றியை உற்றவன் உணர்த்தினான்.

மனதாலும் தீவினை கருதாதவன் எனவே வாயினுடைய
புனித நிலைமையும் புண்ணிய நீர்மையும் புலனாய் நின்றன.

யார்க்கும் இனியனாய் மனம் மொழி மெய்கள் பாண்டும்
பரிசுத்தமாயிருந்த உத்தமனுக்கு இப்படி ஒரு கொடிய கேடு
நேர்ந்ததே என்று குமுறி இருக்கிறான்.

தீவினை புரிபவர் பாசிகளாய் இழிந்து நரக துன்பங்களை
அடைவர் ஆதலால் அது செய்யாமையை மெய்யாக விளக்கினான்.

நல்வினையாளர் தரும சீலர்களாய் உயர்ந்து இன்ப உலகங்
களை எய்துவர். யார்க்கும் தீவினை கருதாமல் என்கும் நல்வினைகளை
யே நயந்து வந்த வாசி உயர்ந்த முத்தி நிலையை அடைய நேர்ந்
துள்ளமையை ஈண்டு உய்த்துணர வந்தது. தன் தந்தை ஒரு தரு
மாத்துவா என்பதை அங்கதன் வாய்மொழி இங்கே அறியச்
செய்தது. உண்மையுணர்ந்தவன் உறுகி கூறினான்.

இராவணன், மாயாவி. சுக்கிரீவன் என்னும் இந்த வீரர்கள்
மாறுபட்டு மீறி வந்தமையால் எதிர்த்துப் போராடி வென்றானே
அன்றி, வேறு யாரிடமும் யாதொரு இடமும் செய்யாதவன்
ஆதலால் எழுதிரை வளாகத்து யார்க்கும் தீவினை செய்திலாதாய்!
என எல்லையை வரைந்து கூறித் தாதையின் நல்ல நீர்மையை உள்
ளம் உருகிச் சொல்லி அந்தச் செல்லமகன் வாய்விட்டு அழுதான்.)
திரை வளாகம் = கடல் சூழ்ந்த உலகம்.

கூற்றம் நின்முகம் நோக்கி அஞ்சாது வந்ததே!

இந்த வாக்கியத்தை வியந்து நோக்கி மன நிலையைச் சிந்திக்
கின்றோம். தருமமே புரிந்து வந்த தந்தைக்கு இக் கருமம் நேர்ந்
ததே! என்று மறுகி நொந்த மைந்தன் பின்பு இவ்வாறு உருகி
யுரைத்திருக்கிறான். உரை உள்ளத்தின் உயர்வை உணர்த்துகிறது.

தன்னுடைய தந்தையின் எதிரே எமனும் நெஞ்சம் துணிந்து அஞ்சாமல் வந்தானே! என்று அம் மைந்தன் வியந்து கூறியிருந்த தலால் வாலியனுடைய அதிசய பராக்ரமங்களை அவன் மதித்து மகிழ்ந்துள்ளான் மறுபித்து உணர்வந்தது.]

[“கூற்றும் என் பெயர் சொலக் குலையும்” என முன்பு தன் மனைவியிடம் வாலி கூறியுள்ளதும் இங்கே கூர்ந்து சிந்திக்கவரியது.

பெயரைக் கேட்டாலே எப்பொழுதும் அஞ்சி நடுங்கி அயல் ஒதுங்கி ஒடுகின்ற எமன் இப்பொழுது அஞ்சாது நேர இப்படி வர எப்படித் துணிந்தான்? என எதிரே அதிசயிக்கலானான்.]

தனது ஆற்றலைக் குறித்துத் தன் தாயரிடம் தந்தை கூறியதை மைந்தன் கேட்டிருக்கின்றான் என்று தெரிநின்றது.

பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே பிதாவினுடைய பேராற்றல்களையும் பெரு மகிமைகளையும் நன்கு தெரிந்திருந்ததால் அந்தக் குல மகனுடைய உள்ளம் உருகி இப்படிச் சொல்லி அழுதுள்ளான்.

வாலி முன்னம் சொல்லிய படியே கூற்றுவன் இன்னமும் கூசித்தான் நிற்கின்றான். நெஞ்சத்தில் நெடுந் திகில் கொண்டு அஞ்சவ வண்ணனுடைய அடுகணையையே கண்ணோக்கி அயல் மறைந்து செயல் புரிய விரைந்துள்ளான்.

சின்க ஏறு அடிபட்டு வீழ்ந்தாலும் அதன் அயலே மதயானை செல்ல அஞ்சவது போல் இராமபாணத்தால் ஆளி அலமந்து கிடந்தும் வாலி அங்கே காலன் நெருங்காமல் கடுந் திகிலோடு ஒதுங்கியே நிற்கின்றான். தன் பெயரைக் கேட்டால் கூற்றும் கூசும் என்ற அவ்வுண்மை உறுதியாய் உள்ளது.

[அந்தப் பழைய எமன் தன்னை ஒன்றும் செய்ய மாட்டான் என்று கருதியே அவன் மீது யாதும் பிழை கூறாமல் இரகு வீரனுடைய பகழியையே கூற்றுவன் என இத்தீரன் குறித்துரைத்தான். உயிரை வாங்குகின்ற துயரம் அறிய வந்தது.

“என்மேல் ஏவிய பகழி என்னும் கூற்று” என்றதனால் ஏவுதல் கருத்தாவும் அவனது கைக் கருவியும் கண் காண வந்தன.]

“சேரார் இன் உயிர் செகுக்கும்
போரடு குரிசில்நீ ஏந்திய படையே
ஒன்றார் உடங்குண்ணும் கூற்றம்”

(பரிபாடல், 2)

திருமாவின் சக்கரத்தைக் கூற்றம் என்று இது குறித்திருக்கிறது. அந்த மாவின் அமிசமாய் வந்துள்ள இராமனது பாணமும் இங்கே கூற்றம் என வந்தது [இவன் ஏவிய கணையே தன் ஆவியை உண்ணுகின்றனமயால் அதனை யே எமன் என்றான்.]

அதன் வலியைத் தீர்ப்பார் ஆர்?

எமனைக் கடந்து உய்ய வல்லவர் யார்? என்று இவ்வாறு வெய்துயிர்த்தான். தந்தையின் நாமம் கேட்டாலும் நடுங்கி நின்ற கூற்றுவன் இப்படித் துணிந்து வந்து உயிரைக் கவர்ந்து போக முண்டானே! என்று அவனுடைய ஆற்றலையும் ஏற்றத்தையும் வியந்து அவை மீதுவந்து கவலை கூர்ந்து கலுழ்ந்தான்.

கூற்றுவன் நிலை.

அரிய பெரிய வலியினராய் அகில உலகங்களையும் ஆண்ட நெடிய முடி மன்னரையும், கொடிய அசுர வீரரையும், பெரிய அமரர்களையும் எமன் கவர்ந்து கொண்டு போதலால் அவனை எவரும் கடந்து உய்ய முடியாது என உறுதி செய்ய நேர்ந்தது.

காலனைக் கடந்து வாழ விழைந்து மார்க்கண்டர் அருந்தவம் புரிந்திருந்தார். இறுதியில் எமன் வந்தான். தன் எல்லையை மீறி உய்யலாம் என்று உறுதி கொண்டுள்ள அவரது நிலைமையை எள்ளி இகழ்ந்தான். உள்ளம் தெனிய உறுதி மொழிகளைச் சொல்ல நேர்ந்தான். அந்தப் பேச்சில் அவனுடைய அதிசய ஆற்றல்கள் பல வெளி வந்துள்ளன சில அயலே வருகின்றன.

சிறிது மூழ்வினைத் திண்மையும் தேர்கிலாய்!

உறுதி ஒன்றும் உணர்கிலை போலுமால்;

இறுதியே பிறப்பு என்று இவை யாவரும்

பெறுவர் அன்னது பேசுதல் வேண்டுமோ? (1)

பீடு சாலும் பெருந்தவர்க்கு ஆயினும்

கூடுற இது கூடும் என்று உன்னியே

நாடி இன்னண நண்ணுதல் கூற்றுணர்

ஆட வர்க்கும் இயற்கைய தாகுமோ? (2)

ஈச னார்தம் இணையடி மீமிசை

நேச நெஞ்சினை நித்தலும் நீபுரி

பூசை வெம்பலம் போக்குவ தன்றி; யான்

விசு பாசம் விலக்கவும் வல்லதோ? (3)

சிந்து வீன்கண் செறிமணல் எண்ணினும்
உந்து வானத் துடுவினை எண்ணினும்
அந்தம் இன்றிஎன் ஆணையின் மாண்டிடும்
இந்திரன் தனை எண்ணிடல் ஆகுமோ? (4)

இற்ற வானவர் தம்மையும் என்னின்று
உற்ற தானவர் ஆயுள் ளோரையும்
முற்ற ஓதின் முடிவிலது ஆதலான்
மற்றையோரை வகுத்திடல் வேண்டுகோ? (5)

கனக்கு முண்டகக் காமரு கண்ணினான்
தனக்கும உண்டு; சதுர்முகற்கு உண்டு; மற்று
எனக்கும் உண்டு; பிறப்பிறப்பு என்றிடின
உனக்கும் உண்டுஎன்று உரைத்திடல் வேண்டுகோ? (6)

வாச மாமலர் இட்டு வழிபட
ஈச னார்முன் எனக்கருள் செய்தன
ஆசி லா இவ் அரசியல் ஏந்திய
பாச சூலம் படைமழுத் தண்டமே. (7)

தேவர் காப்பினும் செய்தளித்து ஈறுசெய்
மூவர் காப்பினும் மொய்மபின ராயினும்
ஏவர் காப்பினும் காத்திட இன்றுநின்
ஆவி கொண்டன்றி மீண்டும் அகல்வனோ? (8)

துன்பம் என்பது கொள்ளலை சூலிதன்
அன்பர் ஆயினும் அந்தமவந்து எய்திடின
தென்புலம தனில் சேர்த்துவன் திண்ணமே
என்பின் நீஇனி ஏகென றியமபலும். (9)

(கந்தபுராணம், மார்க்கண்டேய 231—239)

மார்க்கண்டேயரை மீளாக்கிக் கூற்றுவன் இவ்வாறு கூறி
யிருக்கிறான். குறித்த பொருளுரைகளைக் கூர்ந்து ஓர்ந்துகொள்
ளுங்கள். தன்னைத் தப்பி யாரும் உய்ய முடியாது என்பதை
எமன் உறுதியாக இங்கே உணர்த்தி யுள்ளான். காலன் எதிர
வந்தாலும் அவனுடைய பலம் பாதி தன்பால் வரும்படி வரம்
பெற்று அதிசய நிலையில் எவரும் துதிசெய்ய நின்ற வானியும் மாள
நேர்த்தையால் எமன் வலியை எவர் கடக்க வல்லார்? என
அங்கதன் மனம் மறுகி நின்றான். தந்தையின் முடிவை நினைந்த
போது அந்த மைந்தனுடைய உள்ளத்திலிருந்து பல சிந்தனைகள்
எழுந்தன. வாழ்நாளில் புரிந்தன வரன்முறை வந்தன.

யாண்டும் அசையாமல் என்றும் நிலையான வலிகளையுடைய திசை யாணைகளை நிலைகுலைத்துப் பெரிய வீரன் என்று உலகம் எங்கும் உயர் புகழ் கொண்டுள்ள அந்தக் கொடிய இராவணன் உன்வாலை எண்ணிய போதெல்லாம் தன்னையறிபாமலே அவன் உள்ளம் பறை அடிக்குமே! அந்தப்பயம் இன்றோடு பறந்து போயதே! அந்தோ! தந்தையே! என்று அலறி அழுதான். அச்சத் தால் நெஞ்சம் திகிலடைந்து படபட என்று துடித்தலை எவரும் எளிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும்படி பறையடிக்கும் என உருவகப் படுத்தி உரைத்தான்.

திசைகள் தாங்கும் கறையடிக்கு அழிவு செய்த கண்டகன்.

என இராவணனை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறான். [கறையடி = யாணை. கறை = உரல். அது போன்ற பெரிய கால்களையுடையது ஆதலால் யாணை கறையடி என வந்தது.] திக்கு விசயம் செய்த காலத்தில் திசையாணைகளை வலியடக்கிப் பங்கம் செய்துள்ளமை யால் அந் நிலைமையை நினைந்து கூறினான். [நல்லவர் எவர்க்கும் அல்லலே செய்யும் பொல்லாதவன் என்பான் கண்டகன் என்றான்.

[இராவணன் நெஞ்சம் வாலியின் வாலை உன்னுந்தோறும் பறை அடிக்கும் என்று அங்கதன் இங்கே பறையடித்திருக்கிறான்.

தேவர்களை அடக்கித் திசையாணைகளை வென்று கைலாச கிரியைக் கையால் வாரி எடுத்த அந்த அதிசய தீரணத் தன் வாலால் கட்டிக் கொண்டு வந்தது போதிசயம் ஆதலால் பிதாவின் அருந்திறலை வியந்துபாராட்டி மகன் இங்ஙனம் மறுகி அழுதான்.

வாலி இராவணனை வாலால் கட்டியது.

அரக்கர் குல பதியான இராவணன் இலங்கையிலிருந்து அரசு புரிந்து வருங்கால் அகில வுலகங்களையும் வென்று கொள்ள விரைந்தான். அவ்வாறே சென்று செய்தான். எங்கும் செயத் தம்பம் நாட்டி விட்டதாக வீறு கொண்டு எவரும் தனக்கு எதிரி லர் என்று இறுமாந்திருந்தான். ஒரு நாள் நாரதரைக் கண்டான். அவர் மூலம் வாலியின் வலிமையைக் கேள்வியுற்றான். அதிசய வலியினன் என முனிவர் இவனை வியந்து புகழ்தார். அவன் அதனைப் பொறுக்காமல் இகழ்ந்தான். "அந்த வானர வேந்தனை நீ வென்று கொண்டால் இந்த வானமும் வையமும் உன் குடைக்

கீழ் வந்ததாம்” என அவர் கோள் முட்டிப் போனார். மறுநாளே சேனைகளோடு அவன் கிட்கிந்தைக்கு வந்தான். நகர் அயல் இருந்து கொண்டு ஒரு தூதுவனை விடுத்தான். அவன் அரண்மனைக்கு வந்து விசாரித்தான். உற்றதை உசாவி அறிந்து தாரை சிரித்தான். “காலனைத் தேடி வந்தது போல் என நாதனை நாடி உன் அரசன் வந்திருக்கிறான்; அவர் ஐப்பொழுது இங்கு இல்லை; சிவ பூசை செய்யப் போயுள்ளார்; நாலு திசைகளிலும் உள்ள கடல்களில் நீராடிப் பூசை முடித்துவர நேரமாகும்; அவசரமானால் முதலில் தென் திசையில் போய்ப் பார்க்கச் சொல்” என்று சொல்லி விடுத்தான். தூதன் மீண்டு வந்து சொல்லவே விமானம் ஊர்ந்து தென் கடலை அடைந்தான். வாலி அங்கே பூசை செய்து கொண்டிருந்தான். சிறிய வெள்ளி மலை யாதும் அசையாமல் அமைதியாய் யிருந்தது போல் சிவபெருமானைச் சிந்தித்து பத்தி மீதூர்ந்து பரவசமாய்ப் பூசனை புரிந்துள்ள பொழுது மறைந்து பின்புறமாய் இராவணன் ஒதுங்கி வந்தான். கீழ்நீண்டு கிடந்த வாலி இரண்டு கைகளால் பிடித்தான்; அது இறுகச் சுற்றியது; மற்றைக் கைகளால் மடுத்துத் தள்ளினான்; அனைத்தையும் பற்றிக் கொண்டது. பின்பு உடலை வரிந்து பிணித்தது. அவன் யாதும் செய்ய முடியாமல் அடல் ஒடுங்கி அடங்கி நின்றான். பூசை முடிந்தது; வாலி எழுந்தான். தன் வாலில் வந்து பிடியுண்டுள்ளதை ஏதும் மதியாமல் சிவ சிந்தனையோடு வட கடல் பாய்ந்தான்; அங்கே பூசனையைச் செய்தான்; பின்பு கீழ் கடலும் மேல் கடலும் போய் முறையே பூசித்து விட்டு ஊருக்கு வந்தான். அரண்மனை புகுந்ததும் வாலில் உள்ளதை மனைவி கண்டு வியந்து “இது என்ன? யார்?” என்று வினவினான். அப்பொழுதுதான் தன் வாலைத் தலைக்கு மேலே கொண்டு வந்து வளைத்து முகத்து எதிர் நுறுத்தி நேரே பார்த்தான். [“அப்பா! இந்தப் பத்துத் தலைப் பூச்சியை எங்கே பிடித்தாய்?” என்று பிள்ளை அங்கதன் மழலை மொழி பேசி மகிழ்ந்து துள்ளினான். பாம்பின் வாய்த் தேரையாய்ப் பதைத்துக் கிடந்த அவனை வாலிலிருந்து மெல்ல அவிழ்த்து விட்டான். தசமுகன் நாணி நின்றான்.] ஆவி அலமந்து நின்ற அவனை வாலி நோக்கி “நீ யார்? எங்கே வந்தாய்?” என்று இதமாக கேட்டான். அவன் உற்றதை எல்லாப் ஒளியாமல் உரைத்தான். “இறைவன் பூசை வேளையில் தெரியாமல் வந்து ஏதோ

வாலில் மாட்டிக் கொண்டாய்; போர் செய்ய வேண்டுமாயின் மீண்டும் செய்யலாம்; முதலில் தோல்வி அடைந்தவர் பின்பு வெல்லவும் கூடும்; உள்ளம் தளராதே; இரண்டு நாள் இங்கிருந்து உடலைத் தேற்றிக் கொண்டு என்னோடு மல்லமர் செய்து பார்!” என வாலி நேர்மையாய்ச் சொன்னான். இராவணன் வெட்கமும் துக்கமும் மிகுந்து வாலியை வியந்து புகழ்ந்து “இன்று முதல் உன்னுடைய உரிமைத் தோழகை என்னைக் கருதி யருளுக” என்று பரிவுடன் வேண்டினான். முயலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகின்ற ஒரு பெரிய வீர அரசன் இவ்வாறு பணிந்து பேசினானே! என வாலி இரங்கி யருளினான். இராவணன் உயிர் நட்பினராய் அக்கினி சாட்சியாக உறுதி செய்து கொண்டார். ஒரு மாதம் வரையும் வாலியோடு அளவளாவி இருந்து அதன்பின் இராவணன் இலங்கை போய்ச் சேர்ந்தான். கிட்கிந்தை மன்னனுக்கும் அந்த இலங்கை வேந்தனுக்கும் இங்ஙனம் உறவுரிமை நேர்ந்தது.

வாலி வால் சேலாதவாய் அலது
இராவணன் கோல் சேலாது.

என முன்னம் இராமனிடம் அனுமான் சொன்னதற்கு உரிய உண்மைப் பொருளை இங்கே உணர்ந்து கொள்ளலாம்] [இந்தச் சரிதம் வால்மீகத்திலும், உத்தர காண்டத்திலும் விரித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. சில பாடல்கள் அயலே வருகின்றன.]

மேருவை ஒக்கும் மேனியன்; விளங்கும்
விரிகதிர் பரப்பி வந்து உதிக்கும்
சூரியன் ஒக்கும் முகத்தினன்; கடலைச்
சுராசுரார்க்கு அமுதெழக் கடைந்த
வீரியன்; அறியான் பரவசன் ஆகி
விழி முகிழ்த் திருந்திட இதுவே
காரியம் இவனைக் கட்டுவன் என்னக்
கருதினன் கருமனத்து அரக்கன்.

(1)

அவ்விடை அவன் தன் கண்விழித்து அந்த
அரக்கனை அறிந்து அறியான்போல்
தெவ்விடை வெம்போர்த் திறல்மிகு வாலி
. திரியவும் கண்முகிழ்த் திருப்ப

இவ்வீடை இவனைக் கட்டுவென் என்ஞ
 இராவணன் நுழைபுலி எனவும்,
 வெவ்வீடை ஒதுங்கி வருகின்ற தெனவும்
 மெள்ளவந் தவனையே பற்ற.

(2)

வெய்யவாள் அரக்கன் கையிருபதினால்
 வீக்கவும் விறல்மிகு வாலி
 கையினால் அவனை நெருக்கென இறுக்கி
 வாலினால் கடிதுறக் கட்டி
 மையணி கண்டன் பூசனை முகித்து
 வாலுடன் இராவணன் தூங்கப்
 பையரா வதனைக் கவ்வீண்பறக்கும்
 கருடனின் மேற்கடல் பாய்ந்தான்.

(3)

மேற்கடலோடு வடகட லுள்ள
 யோசனை விரிந்துபோய்க் கீழை
 மாற்கடல் எய்தி வளர்சடை யோனை
 மகிழ்ந்தவண் இருந்து பூசித்துப்
 பாற்கடலோடு தென்கட லுள்ள
 யோசனை விசையொடு பாய்ந்து
 போர்க்கடல் வாலி புனைமணி மாடப்
 பொன்னகர் கிட்கிந்தை புகுந்தான்.

(4)

ஆங்கவன் வரக்கண்டு அகமகிழ் தாரை
 அவன் நெடு வாலிடைக் கிடந்து
 தூங்கிய அரக்கன் தன்துயர் கண்டு
 துறுகழல் வாலியை நோக்கி
 ஈங்கிவன் யாவன்? இவனைநீ போக
 இனி விடுகென மனம் இரங்கித்
 தேங்கமழ் குழலி செப்பிட விடுத்துத்
 தீயவற்கு அவன் இவை செப்பும்;

(5)

பிஞ்ஞகன் பூசை பேணுதல் வேண்டிப்
 பெருங்கடல் தொறும் செலவிரையும்
 அந்நிலை யதனில் அரக்க நீ வந்த
 காரியம் அறிந்திலென் அங்கே

வெந்நிடை வந்த காரணமதனை

விளம்பென இராவணன் விளம்பும்
உன்னொடு பொருவான் வந்தகப் பட்டேன்
உண்மையி தென அவன் உரைக்கும்.

(6)

மின்னொளிர் முடியாய்! வென்றவர் தோற்பார்
தோற்றவர் வெல்வர் வெஞ்செருவில்
என்னொடும் பொருவான் இச்சையுண் டாயின்
இராவண! பொருதியீண்டென்னக்
கன்னெடுந் தோளாய்! கலங்கினேன் வாலால்
கட்டுண்டு பட்டது கிடக்க

இன்னமும் பொரவோ? இனிச் செரு அமையும்;
இன்றுநின் தோழன் நான் என்றான்.

(7)

என்றிலங் கேசன் இயம்பிட வாலி
எழுந்தபே ருவகையால் இறுகத்
தன்திரள் தோளால் தழுவியாங் கவனைத்
தன்னெடு நகரிடைக் கொண்டு

சென்றினி தூட்டிச் சிறந்தன செப்பித்
திங்கள் ஒன்று இனிது கொண்டிருந்தான்

இன்று நாள் தொடங்கி என்பிராதாரீ

என்றிலங் கேசனை விடுத்தான். (உத்தர காண்டம்) (8)

வாலியை வென்று கொள்ள விழைந்து இராவணன் வலிந்து
வந்ததும், அவனுடைய வாலில் கட்டுண்டு மெலிந்து பட்டதும்,
பின்பு உலிமை கூறி உறவு கொண்டு போனதும் இங்ஙனம் நூல்
களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

தனது வாலி வாலி சிறிது ஆட்டினால் இராவணனுடைய
கோலும் குடையும் அடியோடு சாய்ந்து அவன் உயிர் அலமந்து
ஆடும் என உலகெங்கும் புகழ் ஒங்கி நின்றது.

அருந்திறலும் பெருந்திருவும் நிறைந்திருந்தாலும் வாலியின்
வாலால் அவமர்னம் அடைந்துள்ளதை நினைந்த போதெல்லாம்
இராவணன் நெஞ்சம் அஞ்சி நெடிது கவன்று நின்றான்.

வாலி இன்று இறந்து போக நேர்ந்தமையால் அந்தப் பயம்
பற்றிப் போயதே! என்று அங்கதன் பரிந்து புலம்பினான். வீர
மகன் ஆதலால் வீரத் தந்தையின் வீரப் பிரதாபங்களை எண்ணி

எண்ணி ஏங்கி இரங்குகின்றான். துயரம் மிகுந்த பரிதாப நிலை யிலும் உயர் வீரங்கள் ஒளி செய்து மிளிர்கின்றன.)

[தன் உள்ளத்தில் இராவணனை அவமதித்து இவன் வெறுத் திருக்கும் குறிப்பு இங்கே கூறிய மொழிகளால் வெளியாகியுள் ளன. பின்பு தூதுவனாய் நேரில் காண நேருங்கால் வீறு கொண்டு மீறி வரும் விளைவுகளுக்கு எல்லாம் இங்கே முளைகள் தோன்றி நிற்கின்றன.] (வீளையும் பயிர் முளையிலே என்னும் பழமொழி இவ னிடம் கிழமை புரிந்து வளமை சுரந்துள்ளது.)

வாலின் வலிமையை வியந்து கலுழ்ந்தவன் தந்தையின் கால் கைகளின் ஆற்றல்களையும் நினைந்து கரைந்தான். அருந்திறல் களும் பெருந்தகவுகளும் வாழ்வின் சூழ்வுகளும் ஆள்வினை அமைதிகளும் நினைவில் ஒடி நெடுந்துயரங்களாய் நிமிர்ந்தன.

நான்கு திசைகளிலும். சென்று சிவ பூசையைச் செய்து முடித்து ஆகாய மார்க்கமாய் வாலி தாவி வரும்பொழுது இடை யிடையே எதிர்ப் படுகிற பெரிய கிரிகளில் சிறிது தங்கி வருவன்; அந்த மலைகளின் சிகர கோடிகள் இன்று முதல் அவனுடைய காலடிச் சுவடுகளை இழந்து போயினவே! என்று கலுழ்ந்து புலம்பினான். சக்கரவாள கிரியின் தலையிலும் தன் தந்தையின் தானின் தழும்பு பதிந்துள்ள நிலைமையை உலகம் அறிய உரைத் தான். கடல்களும் மலைகளும் அவனுடைய கதி வேகங்களின் அடல்களை வியந்து அதிசயித்துள்ளமையைத் துதி செய்து துளங்கினான். மண்ணும் விண்ணும் அவனிடம் எளிதே நண்ணி யுள்ளமையைக் கண்ணும் மனமும் காண வந்தன.

[பஞ்ச பூதங்களும் வாலியின் வலியை அஞ்சி அடங்கும் என முன்னம் அஞ்சனை செய் அஞ்சன வண்ணனிடம் ஆண்டு அறி வித்தது இச் சேயின் வாயுரைக்கு ஈண்டுச் சிறந்த சான்றாய்த் திகழ்ந்து நிற்கின்றது. உறுதி உண்மைகள் உலகறிய வந்தன.)

அதிசயமான அரிய பல தலைமைகளும் தன் தந்தையிடம் நிலையமாய் நிலவியுள்ள வகைமையை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் உருகி மைந்தன் மறுகுகின்றான். பெற்ற தந்தையின் பெருமித நிலைகளை உற்றமகன் உளைந்து சொல்லி உள்ளம் கரைந்து அழுவது எல்லாருடைய உள்ளங்களையும் இளகச் செய்கின்றது.

அலைகடல் கடைய வேண்டின் ஆர்இவிக் கடைவர் ஐயா!

தன்னம் தளியே நின்று முன்னம் கடலைக் கடைந்த அட
லாண்மையைக் கருதிக் கூறி இவ்வாறு கூறியுள்ளான். அமரரும்
அசாரும் ஒருங்கு திரண்டு ஊக்கி முயன்றும் செய்ய முடியாத
தைத் தன் கையால் செய்தருளிஞன் ஆதலால் அந்த அதிசய நிலை
இங்கே வையம் அறிய வந்தது.

கடல் கடைந்த நிலை.

இந்திரனுடைய தெய்வத் திரளியங்கள் எல்லாம் துருவாச
முனிவர் சாபத்தால் ஒரு முறை கடலில் போய் மறைந்தன.
வானவர் மாஸிடம்போய்மறுகினர். பாலைக் கடைந்து வெண்ணெய்
எடுத்தல் போல் கடலைக் கடைந்தால் அமுதம் முதலியன யாவும்
பெறலாம் என்று குறித்துக் கடைதற்கு உரிய உபகரணங்களையும்
உரைத்து முடிவில் தானும் உடன் வந்து உதவி புரிவதாக மாயன்
அருளிஞன். யாவரும் சித்தம் பகிழ்ந்து ஒத்து முயன்றார்.

“மத்து மந்திரம்; வாசுகி கடைகயிறு; அடைதூண்
மெத்து சந்திரன்; சுராசுரர் வேறு வேறுள்ள
கொத்து இரண்டு பால் வலியவர்; ஓடதி கொடுத்துக்
கத்து வாரதி மறுகுற அமிழ்தெழக் கடைமின், (1)

யாமும் அவ்வயின் வருதும் நீர்கதுமென எழுந்து
போமின் என்ற ருள் புரிதலும் இறைஞ்சினர் புகழ்ந்தார்
நாமம் இன்றெனக் குனித்தனர் நல்குரவு ஒழிந்த
தாமெனும் பெருங் களிதுளக் குறுதலால் அமரர்.” (2)

(அகலிகைப் படலம்)

இங்ஙனம் உவந்த வானவர் தானவரையும் துணை சேர்த்துக்
கொண்டு வேலையில் தொடங்கினர். மந்திர ஞ்சியை மத்து என
நிறுத்தி வாசுகியைத் தாம்பு ஆகப் பிணித்து இரு திறத்தாரும்
உறுதியுடன் கடைந்தனர். இழுத்திக் கடைவதில் கை சலித்து
அலுத்துப் போயினர். மேல் யாதும் செய்ய முடியாமல் தளர்ந்து
நின்றபோது கீழ் கடலில் பூசையை முடித்து விட்டு வாலி மேலே
ககன மார்க்கமாய் வானி வந்தான். இவ் வீரனைக் கண்டதும் எல்
லாரும் கூவி அழைத்தார். அருகு அடைந்தான். நிலைமையைக்
கூறி உதவி செய்ய வேண்டினர். “என்னால் இயன்றதைச் செய்
கின்றேன்; நீங்களும் சேர்ந்து முயலுங்கள்; ஆண்டவன் அருள்

இருந்தால் வேண்டியது வரும்” என்று தூண்டி முண்டான். தாம்பின் ஒரு புறம் தான் தனியே நின்று கொண்டு அமரர் அனைவரையும் தலைப் பக்கம் நின்று ஈர்க்கச் செய்தான். தன்பால் இழுக்கப்பட்ட தாம்பு முழுவதையும் அவர் இழுக்க முடியவில்லை; பின்பு அசுரரையும் சேர்ந்து ஈர்க்கும்படி குறித்தான். அவரும் கூடி முயன்றார்; சிறிது போது பெரும் பிரயாசையோடு ஈர்த்தார்; அதன் பின் அயர்ந்து நின்றார். வாலி மெல்லச் சிரித்து நீங்கள் எல்லாரும் விலகி நில்லுங்கள் என அனைவரையும் விலக்கி விட்டு வலக்கையைத் தலைப் புறத்திலும், இடக்கையை வால் புறமும் மடுத்து ஈர்த்தான். மந்தர கிரி எந்திரதிகிரிபோல் சுழன்றது; கடல் கடையப் பட்டது; அமுதம் முதலிய பொருள்கள் யாவும் எழுந்தன. அமரர் மகிழ்ந்தனர். வாரி விழுங்கியதை வாரி வழங்கிய வள்ளல் என வாலியை எல்லாரும் புகழ்ந்து போற்றினர். அவரிடம் விடைபெற்று இக் கொடைவீரன் கிட்கந்தைக்கு வந்தான். எல்லா உலகங்களிலும் இவன் இசை பாந்து நின்றது.

பெருவலி படைத்த சுராசுரர் குழுமிப்
பெறலருந் திறத்தினில் எளியேன்
ஒருவனோ வல்லேன்; யாமெலாம் ஒருங்குற்று
உத்தியைக் கடைதுமேல் தெய்வம்
தருவது காண்டும்; எனநகைத்து இயம்பித்
தானவர் கடவுளர் எல்லாம்
வருகென விளித்து வாலி மா சுணத்தின்
வால்புறம் பற்றி நின்று ஈர்த்தான்;

(1)

பருங்கொலைப் படத்தை அசுரரும் சுரரும்
பற்றினர் தனித்தனி ஈர்த்தும்
ஒருங்கு நின் றீர்த்தும் ஆற்றலா துடைந்து
தன்புடை ஒதுங்குதல் காணாமக்
கருங்கழல் வாலி விடுமின்றீர் என்னாக்
கட்சேவி வாலமும் பணமும்
இருங்கையில் பற்றி முறுகுற வாங்கி
ஈர்த்தனன் கடைந்தனன் புணரி. (காஞ்சிப்புராணம்)

வாலி கடல் கடைந்த நிலையை இது காட்டியுள்ளமை காண்க. தேவர்கள் வேண்டியதும், அவர்க்கு இரங்கி ஆள்வினை ஆற்றி இவன் அநுள்புரிந்ததும் அருந்திறவின் அதிகய விளைவாயுள்ள மையால் உலகம் இதனை வியந்து துதிசெய்து வருகின்றது.

அமர் குலமும் அசுரர் திரும்பும் ஒருங்குகூடி நெடிது முயன் றும் செய்ய முடியாத ஆரிய செயலை எளிது செய்து பெரிய கீர்த்தியைப் பெற்றுள்ள அருமைத் தந்தையை இன்று இழக்க நேர்ந்தமையால் ஆலைகடல் கடைந்த நிலைமையைப் பரிந்து கூறி மைந்தன் இங்ஙனம் இரங்கி அழுதான்.

[வாலியுடைய வாலின் வலிமையை இராவணன் நெஞ்சம் உணர்ந்து அஞ்சியது; காலின் உதையை மலைகளின் தலைகள் கண்டு மயங்கியது; கையின் அடிகைக் கடல் கண்டு நலங்கியது என்னும் உண்மைகள் மகனுடைய புலம்பல்களிலிருந்து புலனாய் நின்றன.

அவனது நெஞ்சின் கீர்மையும், அஞ்சாத ஆண்மையும், ஆண்டவன்பால் பூண்டுள்ள பத்தியும் யாண்டும் புனித நிலையில் தனியமைந்தள்ளன. ஆவை ஈண்டு இனிது அறிய வந்தன.]

பஞ்சின்மெல்லடியாள் பங்கன் பாதுகம் அல்லது யாதும் அஞ்சலித்து அறியாச் செங்கை ஆணையாய்!

சிவபெருபாணுடைய திருவடிகளைத் தவிர வேறு யாரையும் எதையும் கும்பிட்டு அறியாத கைகளையுடையவன் என வாலியின் தெய்வசீர்தனையும் தலைமை நிலைமையையும் இவ்வாறு கருதிக் கரைந்துள்ளான். பஞ்சின் மெல் அடியாள் என்றது பார்வதி தேவியைத் தன் திரு உருவில் ஒரு பாசமாகத் தேவி மருவியிருத் தலால் பங்கன் எனப் பரமன் என்கனும் பாவ நின்றான்.]

வாலி தியானித்துப் பூசித்து வந்தது சத்தியோடு கூடிய சத்தனையே என்பது உய்த்துணர் வந்தது. பெண்மையும் ஆண் மையுமாய் உலகம் இயங்கி வரும் உண்மை இறைவன் தன்மையில் விளங்கி நிற்கின்றது. ஆம்மையப்பன், பெண்மை பாதியன், கையல் பாகன், ஆர்த்தநாரீசுரன் என்னும் பெயர்கள் பரமனுக்கு மருவியுள்ளன. தாயும் தந்தையுமாய் உலகங்களுக்கெல்லாம் அருள் நீர்மை சுரந்து இறைவன் ஒருமையுற்றிருத்தலால் உமாபதி என நின்றான். [சத்தியாய்ச் சிவம் ஆகித் தனிப்பா முத்தியானமுதல் எனச் சித்தியாகி நின்ற ஈசனைய வாலி பூசனை செய்து வந்திருத் தலால் அந்த உண்மையை உமாபதி என்னும் குறிப்பால் உரைத் தருளினான்.] உமைபெருபாகன், உமாமகேசுவரன் என வருவன தாய்மையின் கருணை ததும்பிய இனிய நாமங்களாம்.

“பஞ்சின் மெல் அடியாள்” என்றது அம்மையின் எழில் உருவையும் விழுமிய நிலையையும் அருள் நீர்மையையும் இறைவனோடு ஒருமையாய் மருவியுள்ளமையையும் கருதி நெஞ்சருகியது.

“பஞ்சின் மெல் லடியாள் பங்கநீ அல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே ஆண்டாய் சிவபுரத்து அரசே!
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ அளித்த
அருளினை மருவினால் மறந்த
வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்று அருள்புரி யாயே. (1)

பழுதில்தொல் புகழாள் பங்கநீ அல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்!
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே!
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே!
தொழுவனோ, பிறரைத் துதிப்பனோ, எனக்குஓர்
துணைஎன நினைவனோ, சொல்லாய்
மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருக என்று அருள்புரி யாயே. (திருவாசகம்) (2)

இந்த அருமைப் பாசுரங்கள் ஈண்டு உரிமையுடன் ஓர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கன. மாணிக்கவாசகருடைய பத்தி நிலையும் சித்த நீர்மையும் மொழிகளில் தெளிவாய் வெளிபாகியுள்ளன.

“பஞ்சின் மெல் அடியாள் பங்கநீ அல்லால் பற்று மற்று இலேன்; பிறரைத் தொழுவனோ? துதிப்பனோ? எனக்கு ஓர் துணை என நான் நினைவனோ?” என்னும் உரைகள் பரம நீர்மையில் படிந்து உணர் வெளிகள் விசி உயிர் உருக்கங்களாய் ஒளிர்கின்றன. உயர்ந்த தலைமை அன்பின் நிலைமை தெரிய நின்றது.

மேலே குறித்த நம்கவியில் வந்துள்ள சொல்லின் தொடரும் பொருள் அமைதிகளும் இப் பாக்களில் நன்கு பதிந்திருக்கின்றன. பதிவுகள் நூலாசிரியர்களின் கால நிலைகளையும், மேலான தெய்வ சீலங்களையும் கருதி நோக்கச் செய்கின்றன.

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையோர் பங்கனைத்
தஞ்சம் என்று இறுமாந்து இவள் ஆரையும்
அஞ்ச வாளல்லள் ஆவடு தண்டுறை
மஞ்ச னோடிவள் ஆடிய மையலே. (தேவாரம்)

[உமா பதியே தமக்குத் தஞ்சம் என்று நெஞ்சம் கொண்டு
வேறு எவரையும் மதியாமல் இறுமாந்து இருந்துள்ளமையை
அப்பர் இப்படி உரைத்திருக்கிறார். தன் பதியையே கருதி உருகும்
ஒரு பதிவிடையாகத் தன்னை உருவகம் செய்திருக்கும் உரிமை
பெரிதும் உணர வுரியது. பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவை பங்கன்
என்னும் செஞ்சொலமைதி இங்கும் வந்துள்ளமை காண்க.]

பஞ்சேரும் மெல்லடி யானையோர் பாகமாய்
நஞ்சேரும் நன்மணி கண்டம் உடையானே!
நெஞ்சேர நின்னையே உள்கி நினைவாரை
அஞ்சேல்என் பரவையுண் மண்டளி அம்மானே. (தேவாரம்)

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார். தன்
தலைவனையே நினைத்திருக்கும் கற்புடைய தலைவிபோல் இறைவன்
ஒருவனையே எண்ணி உத்தமபத்தர் உள்ளம் உருகி உழுவலன்
புடன் யாண்டும் வழிபாடு புரிந்து வருகின்றனர்.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை அன்றி வேறோர்
இற்புறத் தவரை நாடார்; யாங்களும் இன்ப வாழ்வும்
தற்பொறி யாக நல்கும் தலைவரின் அலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோம் கண்டாய் பூரணனந்த வாழ்வே.
(நாயுமானவர்)

பாமபதியே பதி என்று சிவ ஞான சீலர்கள் சித்த சுத்தி
யோடு இங்ஙனம் உத்தம நிலையில் பத்தி புரிந்துள்ளனர்.

அடியாள் பங்கன் பாதுகம் என்றது தாய்தந்தையர் இருவரு
டைய பாதங்களையும் ஒரு முகமாய் வணங்கும் உரிமை நிலை
தெரிய நின்றது. சிந்தனையில் உருவாகியுள்ளது வெளியே தெளி
வாக வந்தது. சிவனது பாதுக பாவனை சிவனது பாவனமாகிறது.

பஞ்சின் மெல்லடியாளுக்குத் தன் திருமேனியில் ஒரு
பாகத்தை உவந்து தந்து உமையொருபாகன் என ஒளி மிகுந்
துள்ள பசுபதியையே அணவரதமும் தனது பதியாக நினைந்து
வாலி உளம் உருகி வந்துள்ளான்.

வலப்பாகம் செழும் பவளச் சோதி என்ன
 வாள்நீலச் சோதிஎன்ன மற்றைப் பாகம்
 கலப்பான திருமேனி அணிந்த நீற்றால்
 கதிர்முத்தின் சோதிஎன மேனை ஈன்ற
 குலப்பாவை யுடன் கயிலைக் குன்றில் வாழ்வீற்
 குன்றுடையான் திருக்கோலம் குறிப்பால் உன்னிப்
 புலப்பாடு புறம்பொசிய மார்பும் தோளும்
 பூரித்தான் உடல்புளகம் பாரித்தானே.

(பாரதம், அருச்சுனன் தவநிலை, 40)

ஈசனது திருவுருவைக் கருதி உருகி அருச்சுனன் தவம்
 புரித்திருந்த நிலையை இதில் அறிந்து மகிழ்கின்றோம்.

சிறந்த சுத்த வீரர்கள் பத்தி நிலையிலும் உயர்ந்திருத்தலைச்
 சரித்திரங்கள் விசித்திரமாய் உணர்த்தி வருகின்றன.

[கடவுளைத் தவிர வேறு எவரையும் அஞ்சலித்து அறியாத
 கைகளை யுடையவன் வாலி என்றதனால் அவனது இராச கம்பீர
 மும் உள்ளத் திண்மையும் உணர்வின் தன்மையும் உன்னத
 நிலைமையும் உயர் பெருந் தலைமையும் உரை வந்தன.]

[பாமசிவன் ஒருவனையே பாசிவந்த பாமசிவ பத்தன் ஆத
 லால் சம்பந்தர் முதலிய சமய குரவர்களும் வாலியின் அன்பு
 நிலையை வியந்து போற்றிப் புகழ்ந்து பாடலாயினார்.]

[சூலிதன் அருள் துறையின் முற்றினான் என அனுமான் முன்
 னம் குறித்திருத்தலால் சிவ பெருமான் கருணைகய வாலி பெற்
 றுள்ள நிலைமை புலனாம். குலம் எண்ணார் ஆயுதத்தைக் கையில்
 வைத்துள்ளமையால் ஈசன் சூலி என நின்றான்.]

பரமேசுரனுடைய திருப்பையைப் பரிபூரணமாக அடைந்து
 அமர் முதல் யாவரும் வியந்து போற்ற அதிசய வீரனாய் வாலி
 விளங்கியிருந்தமை நினைந்து மகிழ் வந்தது.

ஆணையாய்! என்றது அவனது அரச ஆக்கினை எங்கும்
 தடையின்றிச் சென்று செழித்துச் சிறந்து நின்ற திறம் கருதி.
 உலக கண்டகஞான இராவணனும் வாலியின் ஆணையை அஞ்சி
 அடங்கி ஒடுங்கியுள்ளபடி அஞ்சறிய நேர்ந்தது.]

அமரர் யாரும் எஞ்சலர் இருந்தார்; நீயா துஞ்சினை.

கடல் கடைந்து அமுதம் எடுத்தக் கொடுத்துத் தேவர்கள் யாவரும் என்றும் இனிது வாழும்படி செய்தருளிய பொருங் கொடை வள்ளலான வாலி இன்று இறக்கும்படி நரந்ததை நினைந்து நெஞ்சம் உருகி இந்த உரை வெளி வந்துள்ளது. வானவரை வாழ்வித்த வள்ளற்பொருமான என்று இளை உள்ளம் கரைந்து கண்ணீர் வெள்ளம் பொழிந்திருக்கிறது.

தான் தயர் அடைய நேர்ந்தாலும் பிறர் உயர்வடைய வேண்டி உதவி புரிந்த பெரிய உபகாரி என்பது உரை வந்தது.)

வள்ளியோர்கள் நின்னின் யார் சொல்லற்பாலார்?

வாஸிக்கு நிகரான வள்ளல்கள் உலகத்தில் யாண்டும் யாரும் இல்லை என்று இங்ஙனம் சொல்லி நின்றான்.

தம்பால் உள்ள பொருள்களைப் பிறர்க்கு உவந்து கொடுப்பவர் வள்ளல்கள் என வந்தார். கொடுத்த அந்தப் பொருள் உடலை மட்டும் வளர்த்து விரைந்து மறைந்து போம்.

வாலி கொடுத்தது உயிரை வளர்த்து வானவர் குலம் முழுவதையும் என்றும் அழியாமல் இனிது பேணி யுள்ளமையால் வள்ளியோர் எவரினும் உயர்ந்த தெள்ளியோராய் இவன் சிறந்து நின்றான். ஆஸிக்கு இனிய அரிய உதவி அறிய வந்தது.

சாலா மருந்து ஆகிய அமிர்தம் தன் கையில் எய்தப் பெற்றும் அதனைத் தான் உண்டு மகிழாமல் வான் உண்டு வாழ வழங்கிய கருணை வள்ளல் எனக் கருகி யருகி யுள்ளான்.

அன்று கிடைத்த அந்த அமுதத்தைத் தந்தை உண்டிருந்தால் இன்று இங்ஙனம் சாக நேர்ந்திராதே! என்று வேகின்ற சிந்தையால் அருமை மகன் மறுகியுள்ளமையை நுணுகி நீராக்கி நாம் உள்ளம் உருகி சிந்திக்கும். தன்னை கருதாமல் மன்னுயிர் புரந்தருளிய வண்மையும் திண்மையும் எண்ண வந்தன.)

மகனைத் தேற்றி மகிதலம் கூறியது.

உழுவலன்புடன் மேல் விழுந்து இவ்வாறு கதறி அழுகின்ற தனது அருமை மகனை ஆவலை நழுவி உள்ளம் உருகி உயிர் மறுகித் தயர்மிசுந்து ஒன்றும் பேசாமல் கண்ணீர் சொரிந்து

கரைந்திருந்த வாலி இறுதியில் தேறி அவனுக்குச் சில உறுதி
மொழிகள் கூறினான்.

மகவாசையால் உயிர் ஊசலாடி நின்றாலும் பெரிய தீரன்
ஆதலால் கவலையை அடக்கிக் கொண்டு தன் செல்ல மகனுக்கு
நல்ல விவேகங்களைப் போதித்தருளினான். அரிய இனிய போதனை
கள் அந்த வீரத்தந்தையின் மேலான நீர்மையை ஞாலம் அறிய
விளக்கி நிற்கின்றன. அந்நிலைமையை அயலே காண வருகின்
றோம். உணர்வு நலங்கள் ஊன்றி உணர்வு வரியன.

ஆயன பலவும் பன்னி அழுங்கினன் புழுங்கி நோக்கித்
தீயுறு மெழுகின் சிந்தை அலம்வரும் செங்கண் வாலி
நீயினி அயர்வாய் அல்லை என்றுதன் நெஞ்சிற் புல்லி
நாயகன் இராமன் செய்த நல்வினைப் பயனிது என்றான். (1)

தோன்றலும் இறத்தல் தானும் துகளறத் துணிந்து நோக்கின்
மூன்றுல கத்தினோர்க்கும் மூலத்தே முடிந்த அன்றே
யான்தவ முடைமையால் இவ்இறுதி வந்து இசைந்ததுயார்க்கும்
சான்றென நின்ற நம்பி தான்வந்து வீடு தந்தான். (2)

பாலமை தவிர்நீ என்சொல் பற்றுதி என்னின் ஐய!
மேலொரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள் வில்லும் தாங்கிக்
கால்தரை தோய நின்று கட்புலக்கு உற்ற தம்மா!
மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்தென வணங்கு மைந்த! (3)

என்னுயிர்க்கு இறுதி செய்தான் என்பதை இறையும் எண்ணுது
உன்னுயிர்க்கு உறுதி செய்தி இவற்கு அமர் உற்றதுண்டேல்
பொன்னுயிர்த் தொளிரும் பூணாய்! போதுதி நிலைமை நோக்கி
மன்னுயிர்க்கு உறுதி செய்வான் மலரடி சுமந்து வாழ்தி. (4)

என்றான் இனைய வாய உறுதிகள் யாவும் சொல்லித்
தன்னுணைத் தடக்கை யாரத் தனயனைத் தழுவிச் சாலக்
குன்றினும் உயர்ந்த திண்டோட் குரக்கினத்து அரசன்கொற்றப்
பொன்றிணர் வயிரப் பைம்பூண் புரவலன் தன்னை நோக்கி. (5)

நெய்யடை நெடுவேல் தானை நீலநிற நிருதர் என்னும்
துய்யடைக்கு அனலி அன்ன தோளினன்; தொழிலும் தாயன்;
பொய்யடை உள்ளத்தார்க்குப் புலப்படாப் புலவ! மற்றுன்
கையடை ஆகும் என்று அவ் இராமற்குக் காட்டும் காலை. (6)

தன்னடி தாழ்த லோடும் தாமரைத் தடங்க னானும்
பொன்னுடை வானை நீட்டி நீயிது பொறுத்தி என்ருன்
என்னலும் உலகம் ஏழும் ஏத்தின இறந்து வாலி
அந்நிலை துறந்து வானுக்கு அப்புறத் துலகன் ஆனான்.

கையவண நெடிழ்த லோடும் கடுங்கணை கால வாலி
வெய்யமார் பகததுள் தங்காது உருவிமேக் குயர மீப்போய்த்
துய்யநீர்க் கடலுள் தோய்ந்து தூய்மலர் அமரர் சூட்ட
ஐயன்வெந் விடாத கொற்றத்து ஆவம்வந்து அடைந்த தன்றே.
(வாலி வதை, 146-153)

[இங்கே முடிந்துள்ள முடிவுகள் பாசப் பண்புகள் படிந்து
ஆன்ம வருக்கங்களாய் விளைந்துள்ளன. ஒரு அதிசய வீரனுடைய
இறுதி நிலையில் பல உறுதி நலங்களை வெளி செய்து நின்றலால்
இந்தப் பகுதி உணர்வாளிகள் கிடைந்த விழுமிய காட்சிச்சாலை
யாய் விளங்கி நிற்கின்றது.] சுவிகளைக் கருத்தூன்றி ஒதி உணர்
பவர் சுவைகளை ஓர்ந்து நுகர்ந்து உவகை மீதுர்வர்.

தந்தை இறந்து படுதலை நினைந்து மைந்தன் மறுகி அழுத
தும், அந்த அருமைப் புதல்வனைத் தழுவி ஆறுதல் கூறி உரிமை
யோடு பிதா அறிவு போதித்துள்ளதும் பெரிய பரிதாபங்களாய்ப்
பெருகி யிருக்கின்றன.

[தீயறு மெழுகின் சிந்தை அலம்வரும் செங்கண் வாலி.

அங்கதனைக் கண்டபொழுது வாலி உள்ளம் கரைந்து உயிர்
உருகித் துயர் மிகுந்திருந்த நிலையை இது காட்டியுள்ளது. யாண்
டும் எதற்கும் அஞ்சாத அதிசய வீரன் பிள்ளைப் பாசத்தால்
உள்ளம் உருகி ஈண்டு மறுகியுள்ள பரிபவத்தை அறிவுக்கண்ணால்
நோக்கி அவலம் உறுதின்றோம். தீயில் இட்ட மெழுகு போல்
அவனுடைய சிந்தை இளகி நிலைகுலைந்தது என்றதனால் மைந்தன்
மேல் கொண்டுள்ள பாசமும் பிறவித் தொடர்பின் துயர்களும்
மாணப்பிரிவின் பரிபவங்களும் தெரிய வந்தன.]

இந்த அருமைத் திருமகனைத் தனியே விட்டுப் பிரிய நேர்ந்
ததே! என்று தந்தையின் சிந்தை தவித்திருக்கிறது. பிள்ளையைக்
குறித்துப் பரிதாபமாய்ப் பல கிந்தனைகளைச் செய்துள்ளமையால்
அந்தக்காணங்கள் அலமந்து துடித்துள்ளமை அறிய நின்றது.

சிந்தை தீயுறு மெழுகாய் உருகியது; கண் அழுது சிவந்தது. அப்பொழுது அகமும் புறமும் இருந்த வெப்பு நிலையை இப்படி ஒப்பெழுதி உணர்த்தினார். இவ்வாறு பறகி மயங்கிய வீரன் துயரை அடக்கிக் கொண்டு உயர்வான குறிக்கோள்களுடன் மகனுக்கு உறுதி நலங்களை உரைக்க நேர்ந்தான்.

மகளை மார்பில் ஆர்வமோடு தழுவி அவ்வீரத் தந்தை விளம்பிய மொழிகள் விழுமிய நிலையில் விளைந்து எழுந்தன. “அப்பா! இனிமேல் நீ யாதும் கவலாதீ; எல்லாம் நன்மைகளே; ஆண்டவனே ஈண்டுவந்து இந்த முடிவைச் செய்துள்ளான். பிறத்தலும் இறத்தலும் பகலும் இரவும்போல் இயல்பாய் நிகழ்கின்றன. விதிமுடிவின்படியே யாவும் நடக்கின்றன. பாண்டும் எவரும் அதனை யாதும் மீறி நிற்க முடியாது. மூலத்தில் முடிந்தபடியே காலத்தின் கதியாய் ஞாலத்தில் முடிந்து வருகிறது. நான் பண்ணியுள்ள புண்ணியத்தால இவ்வாறான தீவ்விய வீர முடிவு எனக்குச் செவ்வையாக அமைந்தது. என்கும் சிறைந்து, எல்லாம் அறிந்து, என்றும் உள்ள பரம்பொருளே இந்த உருவில் இங்கே வந்து எனக்குக் காட்சி தந்து மோட்சம் அருளியுள்ளது. சிறுபிள்ளைத் தன்மையை மறந்துவிடு; என்சொல்லே உறுதியாக நட்பு; தனக்கு மேலாக யாதும் இல்லாத ஆதிமூலப் பொருளே ஒரு விஷலைக் கையில் ஏந்தி மனித வடிவில் இராமன் என்னும் இனிய பெயர் பூண்டு நம் கண் எதிரே இவ்வண்ணம் பசிய கோலத் திருமேனி யாய்த் தோன்றி நிற்கின்றது. பிறந்ததுயரை நீக்கிப் பேரின்பம் தரவந்த அமுதக்கனி இது; இந்த மூர்த்தியின் அடியில் விழுந்து வணங்கு மகனே! அம்பு எய்து என்னைக் கொன்றதாக நினையாதே; துன்பத் தொடர்பை நீக்கி துன்ப நிலையை எனக்கு அருளியது என்ற எண்ணிக்கொள்க. இந்தப் பெருமானுக்கு ஊழியம் புரிந்து வாழுவதே நீ பிறந்த பயனை அடைந்த படியாம்; இதனை மறந்து விடாதே; எப்பொழுதும் அருகுநின்ற குறிப்பறிந்து தொண்டு செய்து வருக” என இவ்வாறு மகனுக்கு அறிவு கூறிவிட்டு இராமனை வாலி உவந்து நோக்கினான்.

தையடை செய்தது.

“தருமமூர்த்தி! இந்தச் சிறுவனைக் கருணை செய்து கருதிக் கொள்ளுக; அரசர்களாகிய பஞ்சப் பொய்களுக்கு இவன் ஒரு

நெருப்பு; சிறந்த சுத்த வீரன்; சித்த சுத்தியுடையவன்; பருவத்தில் இளைஞன் ஆயினும் அதிசய பராக்கிரமம் இவனிடம் குடி புகுந்துள்ளது; அறிவும் அடக்கமும் அருந்திறலும் பெருந்தகவும் நிறைந்து நிற்கின்ற இந்தக் குலமகன் என் உயிரினும் எனக்கு இனியவன்; இவனை யாண்டும் உரிமைமீயாடு பேணிவர வேண்டுகிறேன். உங்கள் கையில் அடைக்கலமாகக் கொடுத்திருக்கிறேன்; ஆதரித்தருளுக” என்று வாலி சொன்ன பொழுது அங்கதன் இராமன் பாசங்களில் விழுந்து பணிந்தான். அவனுடைய மதிநுட்பத்தையும் அன்புரிமையையும் கண்டு இவ் வீரவள்ளல் உள்ளம் உவந்து தன் உடைவாளி உருவி நேரே நீட்டி அவன் கையில் கொடுத்து “அங்கதா! இதனை வைத்துக்கொள்க” என்று வாக்களித்து அருளினை. அது நிகழும்போது உலகம் முழுவதும் உவகை மீதுர்ந்தது.

[வாலி இங்கே போதித்திருக்கும் போதனைகள் ஆன்மவுரிமைகளும் அறிவு நலங்களும் நீதிமுறைகளும் தோய்ந்து நீர்மை சீர்மைகள நிறைந்திருக்கின்றன. இவனுடைய பண்பாடுகளும் பரிபாகங்களும் உணரகள் தோறும் ஒளிபுகின்றன. அரிய போர் வீரனாய் வாழ்ந்து வந்தவன் பெரிய ஞானியாய் இங்கே பொலிந்து நிற்கின்றான். நிலைமைகள் நீர்மைகள் சுரந்து திகழ்கின்றன.]

[அந்திய காலத்தில் தன் குடும்பத்தாருக்கு ஒரு முதியவன் உரிமையுடன் புத்திமதிகள் சொல்லும் பரிவுக் காட்சியை சண்டு ஓர்ந்துணர்ந்து கூர்ந்து நோக்குகின்றார். உலக வாழ்வின் அனுபவங்கள் உயர்ந்த பண்பாடுகளுடன் ஒங்கி வந்துள்ளன.]

[தம்பியை நோக்கி மொழிந்தது, மகனைப் பார்த்துச் சொன்னது, இந்நம்பியிடம் குறித்தது, ஆதிய மூன்று நிலைகளிலும் ஆன்ற பெருந்தகைமை, ஊன்றிய பாசம், உயர்ந்த தத்துவ ஞானங்கள் ஒளிசெய்து மினிர்கின்றன.]

[மேல் ஒரு பொருளும் இல்லா மெய்ப்பொருள் வில்லும் தாங்கிக் கால் தரை தோய நின்று கட்புலக்கு உறறது அம்மா!

அங்கதனுக்கு இராமனை வாலி இங்ஙனம் அறிவித்திருக்கிறான். வாழ்ச்சொல் உள்ளத்தையும் உணர்வையும் உயிர்நிலையையும் தெளிவு செய்து உன்மும் ஒளி புரிந்து நிற்கின்றது.

அடுகளை ஏவித் தனது ஆவியைக் கவர்த்துள்ளவனை அவன் பாவித்திருக்கும் பாவனை எவருடைய பாவனைக்கும் எட்டாமல் காசிய ஒவியமாய் ஈண்டு மேலி யிருக்கின்றன.

யாரும் அறிய முடியாமல் யாதொரு ஒப்பும் இல்லாமல் உயர்வற உயர்ந்துள்ள பாய்மொருளை இப்படி ஒரு உருவம் தாங்கி எல்லார் கண்களும் காணும்படி வந்துள்ளது என்று காட்டியருளினான்.] வில்லும் தாங்கிக் கால்தரை தோய்நின்று என்றதனால் இத்தகக் கோதண்ட முர்த்தியின் கப்பிர வீரக்கோலம் அவனுடைய உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டிள்ளமை உணர லாகும்.] கண்குளிரக் கண்டு கண்டு களித்திருக்கிறான். உருவக் காட்சி ஆனந்த போகமாய்ப் பெருகி யிருக்கிறது. பருகிப் பரவச மாயுள்ளான். தான் பெற்றுள்ள பேரின்ப கிளைபைத் தன மகனும் பெறவேண்டும் என்று பேராசை கொண்டு பேசியிருக்கிறான்.

[மால்தரும் பிறவி நோய்க்கு மருந்து என வணங்கு மைந்த!

முன்பு மூவாமுதல் என்றவன் பின்புசாவா மருந்து என்றான். பிறவிப் பிணியை நீக்கிப் பேரின்பம் அருளவல்ல தீவ்விய அமிர் தமே மாகத வண்ணமா இவ்வடிவில் மருவி வந்துள்ளது; இவ் வுண்மையைக் கருதி உய்க என உருகிமொழிந்தான்.]

[பாலமை தவிர் என்சொல் பற்றுதி! என்றது சிறுபிள்ளைத் தனமா இருந்துவிடாதே; நான் சொன்னதை உறுதியாக மனதில் வைத்து உடல் பொருள் ஆவி யாவும் இவனுக்கு உரிமையாக்கி அல்லும் பகலும் அருகு நின்று ஊழியம் செய்து உய்க என ஆர்வத்தோடு கூறியவாரும்.]

தனது அருமை மகனைத் தரும் முர்த்தியிடம் கருமம் செய்து வரும்படி உரிமை செய்திருப்பது அவதார மருமமாய்ப் பரிவு மீதுர்த்துள்ளது. பார்த்தாமனுக்குப் பணி செய்ய வேண்டும் என்று தான் பிறந்து வந்தும் பிழையாய்ப் போனமைமால் மகனை ஈடு செய்து மதி நலம் கூறுகின்றான். கடமையை மறந்து தான் பிழைபட்டது போல் மைந்தனும் பட்டு விடாதபடி உரிமையை வலியுறுத்தியுள்ளது உய்த்துணரத் தக்கது

பிள்ளைக்கு இந்நன்மை புத்தி போதித்த முன்பு இவ்வள்ளலை நோக்கினான். உள்ளத்தை உணர்த்தி உரிமையை விளக்கினான்.

பொய் அடை உள்ளத்தார்க்குப் புலப்படாப் புலவ!
இராமனை வாலி இவ்வாறு விளித்திருக்கிறான்.

பொய் படிந்த உள்ளத்தவர்க்கு அவன் புலப்பட மாட்டான்
என்பது இங்கே புலப்பட்டு நின்றது.

சூரியன் உலகம் எங்கும் ஒளி செய்திருந்தாலும் கண் ஒளி
இழந்த குருடனுக்குக் காணப் படாள்; கடவுள் எங்கும் சிறைந்
திருந்தாலும் மெய் ஒளி இழந்த பொய் இருள் படிந்துள்ள உள்
ளத்தவர்க்குப் புலப்படாள். புலப்படுதல் = விளங்கித்தோன்றுதல்.

சத்தியம் என்பது கடவுளுக்கு வடிவம் ஆதலால் அஃது
இல்லாத இடத்தே அவன் நில்லான் என்க. மெய்யுடையார்க்கே
அவன் மெய்யனாய்த் தோன்றுகின்றான். பொய்யுடையார்க்குப்
பொய்யன் ஆகின்றான்.]

மெய்யன் ஆகும் வீரும்பித் தொழுவார்க்கு எல்லாம்;
பொய்யன் ஆகும் புறமே தொழுவார்க்கு எல்லாம்;
செய்யில் வாளை யுகளும் திருக்கண்ண புரத்து
ஐயன் ஆகத்து அணைப்பார்கட்கு அணியனே. (நம்மாழ்வார்)

பொய்வண்ணம் மனத்து அகற்றிப் புலனைந்தும் செலவாத்து
மெய்வண்ணம் நினைந்தவர்க்கு மெய்நின்ற வித்தகனை
மைவண்ணம் கருமுகில்போல் திகழ்வண்ண மரகத்தின்
அவ்வண்ண வண்ணனை யான் கண்டது தென் அரங்கத்தே.

(திருமங்கையாழ்வார்)

மெய்யர்க்கே மெய்யனாகும்; விதியிலா என்னைப் போல
பொய்யர்க்கே பொய்யனாகும் புட்கொடியுடைய கோமான்;
உய்யப்போம் உணர்வி னார்கட்கு ஒருவன் என்றுணர்ந்தபின்னை
ஐயப்பா டறுத்துத் தோன்றும் அழகனார் அரங்கம் அன்றே.

(தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார்)

பொய்யர்க்கு இறைவன் புலனாகான் என ஆழ்வார்கள் இவ்
வாறு அருளியுள்ளனர், பொய்யின் இழிவும் மெய்யின் உயர்வும்
தெய்வ நிலையமும் இங்கே தெரிய வந்தன.

[மெய்யுடையார்க்கே இராமன் ஞாயலையாய்க் கருணை
புரிவான் என்றதனால் அவனது சத்தியசீல் உய்த்துணர் வந்தது.
உள்ளத்திலிருந்து பொய் ஒழிந்தாலன்றி இந்த ஐயன் அருளை
எவரும் அடைய முடியாதென்பது தெளிவாயது.]

“Ramanama could not come from the heart unless one had cultivated the virtues of truth, honesty and purity within and without.” (Gandhiji)

“பரிசுத்தம் நீதி சத்தியம் ஆகிய நீர்மைகள் பூரணமாய் மருவியுள்ள உள்ளத்திலிருந்தன்றி இராம நாமம் உரிமையாய் வெளிவராது” எனக் காந்தியடிகள் இவ்வாறு கூறியுள்ளார்.

பொய்யர் மெய்யான தெய்வ அதனை இழந்து விடுகின்றனர்.

“பொய்யுடையார்க்கு அரன்போல் அகலும்-அகன்றால்; புணரின் மெய்யுடையார்க்கு அவன் அம்பலம்போல மிக நணுகும்.”

(திருக்கோவையார், 48)

மாணிக்க வாசகர் இங்ஙனம் அருளியிருக்கிறார். பொய்யுடையாரைத் தெய்வம் கைவிடும் எனவே அவரது இழிவும் அழிவும் அறியலாகும். பொய் நீசம் உடையது ஆதலால் அதனை யுடையவர் ஈசனை இழந்து போகின்றனர்.

பொய்யை உள்ளத்தில் கொள்ளாதே; கொண்டால் அது உன்னை ஈசன் ஆக்கி இழித்து விடும் என மனிதனுக்கு ஒரு ஞான போதனை ஈண்டு மோனமாய் வெளிவந்துள்ளது.

[சத்திய பராக்கிரம! என இராமனை இவ்வாறு வித்தகமாய்ப் போற்றி வாசி மேலே கூறியது வினைய மிக வுடையது.]

[நிருதர் என்னும் துய் அடைக்கு அனலி.]

அங்கதனை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறான். நிருதர் = அரக்கர். துய் = பஞ்சு. அடை = பொதி. அனலி = தீ. அரக்கர் ளாகிய பஞ்சுப் பொதிகளுக்கு இவன் ஒரு நெருப்பு எனக் தன் மகனை வாசி இன்னவாறு சொல்லியிருத்தலால் அவனது அதிகசய பராக்கிரமநிலை அறியவந்தது. குறித்துள்ள உவமை கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. ஒரு சிறு தீப்பொறி பல பஞ்சுப் பொதிகளை அதிவிரைவில் எளிதே எரித்து விடும். அங்கதன் உருவத்தில் சிறியவன் ஆயினும் பலதீகாடி அரக்கர்களை அழித்து ஒழிக்கும் ஆற்றல் அவனிடம் ஒளிந்துள்ளது; அவ்வுண்மை இங்கே வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பின்னை அனுபவத்தில் தெளிந்து கொள்ளலாம்.]

[தன் பிள்ளையைக் குறித்து இவ் வீரவள்ளிடம் அத்தீரன் இங்ஙனம் கூறியது பின்னை வினையவுள்ள காரிய நிலைகளைக் கருதி.]

அனுமானைக் கோதண்டம் என்று முன்னே தெளிவாகச் சொன்னான்; அங்கதனை இராமபாணம் என்று இங்கே குறிப்பாக உரைத்தான். அனலி என்றது நினைவில் நிறுத்த வுரியது.

இராமன் கருதி வந்துள்ள கருமங்கள் இனிது முடிய உரிய கருவிகள் மருமமாய் மருவி வருகின்றன. அவ்வரவுகள் உறவு நிலைகளாய்ப் பெருகி உரிமை பூண்டு ஒருமுகமாகின்றன.

தொழிலும் தூயன் என்றது அவனது பரிசுத்த நிலையை விளக்கியது. முதலில் வீரப்பாட்டை உரைத்தான். இதில் நீர்மையைத் துலக்கினான். மனம் மொழி மெய்கள் யாவும் புனித நிலையினன் என்பது இனிது தெரிய வந்தது. அஞ்சாமை, நேர்மை, ஆண்மை, ஆற்றல், உறுதி, ஊக்கம், உண்மை முதலிய தன்மைகள் எல்லாம் அவனிடம் உவகையாய்க் குடிபுகுந்துள்ளன. அவ்வுண்மைகளைப் பின்னே காணலாம். இன்னவாறு கூறி முடித்து ஐயன்கையில் ஆர்வத்தோடு ஒப்பித்தான்.

உன் கையடை என இராமனிடம் தன் மகனை வாவி அடைக்கலம் கொடுத்த பொழுது இக்கொடைக்குரிசில் உவந்து கொண்டு தனது உடைவாளை மரியாதையாக் கொடுத்து உறவுரிமையை உறுதிப்படுத்தினான்.

தன் அடி தாழ்த லோடும் தாமரைத் தடங்கணனும்
பொன் உடை வாளை நீட்டி நீ இது பொறுத்தி என்றான்.

அங்கதன் அடியில் விழுந்து தொழுததும், தனது அழகிய உடைவாளை எடுத்து இராமன் அவனுக்கு உவந்து கொடுத்ததும் உவகைக் காட்சிகளாய் ஈண்டு ஒளிசெய்து நிற்கின்றன.

உடைவாளை உதவியது.

பாருக்கும் செய்யாத வீர மரியாதையை இராமன் இங்கே அங்கதனுக்குச் செய்திருக்கிறான். கைவில்லைப் போலவே உடைவாளையும் இக் கோமகன் மிகவும் உரிமையோடு பேணிவருகிறான். அதனை எவரிடமும் கொடுப்பதில்லை. அத்தகைய அரிய பொருளை அயல் ஒருவனிடம் தந்தது உயர் வியப்பாயது.

உடைவாளைப் போல் தனக்கு உயிர் உதவியாய் நின்று பாண்டும் துணைபுரிவான் என்று உறுதியாக நம்பிக் கொண்ட மையை நன்கு தெரியப்படுத்த இந்நம்பி இங்ஙனம் அன்புரிமை செய்தான். கரும நிலையில் மருமங்கள் மருவி நிற்கின்றன.

நீ உரைத்தபடியே அனுமனைத் தனு என நினைந்தேன்; அங்கதனை உடைவாளாக எண்ணிக்கொண்டேன் என வாஸி உள்ளம் உவந்து கொள்ளும்படி இவ்வள்ளல் இவ்வண்ணம் செய்து காட்டினான். காட்டிய காட்சி வீர மாட்சியாய் வந்தது.)

தனது உடைவாளை வீர அடையாளமாக உதவியது வானர சேனைகளுக்கெல்லாம் அங்கதன் அதிபதி என்பது மதி தெளியச் செய்தது. இவ்வீர மூர்த்தியின் செயல் இயல்கள் யாவும் நீர்மை நிறைந்து சீர்மை சூர்து கூர்மை மிகுந்துள்ளன.

வாஸி முத்தி அடைந்தது.

தனது அருமை மகனுக்கு இக்கோமகன் உடைவாளை நீட்டிக் கொடுத்ததைக் கண்டதும் வாஸி உள்ளம் உவகை மீக் கொண்டது. கையில் வலிந்து பிடித்திருந்த இராமபாணத்தை மெல்ல நெகிழ விடுத்தான்; அது ஊடுருவி ஒல்லையில் ஓடியது. உடலில் இருந்து ஒரு திவ்விய சோதி மேல் எழுந்து போயது.

ஒளிப்பிழம்பு வெளிக்கிழம்பி வாணையும் கடந்து போகவே சக்கிரீவணையும் அங்கதணையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு இராமன் தம்பியோடு அயலே போயினான். வீர வேட்டையாடி இராச கம்பீரமாய் நடந்து போன அப்போக்கு ஓர் அற்புதக் காட்சியாயிருந்தது. கருதிய கருமம் முடிந்தது உவகை ஆயினும் வாலியின் மேல் கொண்ட பரிவு இவ்வள்ளல் உள்ளத்தில் மண்டி நின்றது. உயர்ந்த அதிசய வீரனுடைய முடிவு இவ்வாறு முடிந்திருக்கிறது. விதியின் செயல்களையும் விளைவுகளையும் வியந்து நோக்கி உள்ளம் கரைந்து நிற்கின்றோம்.

[வாஸி பிறவி தீர்ந்து பேரின்ப முத்தியை அடைந்துள்ளமை யால் உறதி நிலையை உணர்ந்து ஞாலம் உவகை கூர்ந்துள்ளது. காலியத்தில் இந்தப் பகுதியைத் தனிமையே பிரித்து வாஸி மோட்சம் என்று புனிதமாகப் போற்றி இனிது வழங்கி வருகின்றனர்.]

தாரை புலப்பியது.

தன் நாயகன் இறந்து போனான் என்று அறிந்ததும் தாரை உள்ளம் பதைத்து உயிர் துடித்து அலறி அழுது அந்தப்புரத்தி லிருந்து வெளி ஏறித் தலை விரி கோலமாய்த் தவித்து வந்தாள். வாலியின் திருமேனியைக் கண்டாள். ஆவி அலமந்து மேலே

வீழ்ந்து மெய்யிறகத்தமுவி ஐயா! என்று கூவி அழுது கூந்தல் முழுவதும் குருதியில் புரள உருகி மறுகி உளைந்து புலம்பினாள். அவளுடைய புலம்பல்களில் உழுவலன்பும் உணர்வு நலங்களும் வெளியாகி யுள்ளன. சிறந்த அரசியாய் உயர்ந்த வீரனோடு அமர்ந்து நாளும் நல்ல சுகபோகங்களை அனுபவித்து வந்தவள் ஆதலால் கணவன் பிரியவே கதிகலங்கி மதிமயங்கி விதி விளைவை நொந்து அதி பரிதாபமாய் ஏங்கி அழுதாள்.

வேய்ங் குழல் விழி கொள் நல்யாழ் வீணை என்று இனைய நாண ஏங்கினள்; இரங்கி விம்மி உருகினள்; இருகை கூப்பித் தாங்கினள்; தலையில் சோர்ந்து சரிந்துதாழ் குழல்கள் தள்ளி ஓங்கிய குரலால் பன்னி இனையன உரைக்கல் உற்றாள்.

அவல நிலையில் அழுது மறுகிய தாரையின் பரிதாப நிலையை இதில் உருகி நோக்கிப் பெரிதும் அயர்கின்றோம். துயர நிலையில் துவண்டு துடித்துள்ள அவளது உருவ அமைதியையும், குரல் இனிமையையும், அலங்கோல நிலைகளையும் வரைந்து காட்டியிருக்கும் இந்தச் சீவிய ஒவியத்தை ஆவலோடு பார்த்து அலமந்து நிற்கின்றோம். வந்துள்ள வாய் மொழிகள் வாழ்ந்துள்ள வாழ்வுகளை ஒர்ந்து கொள்ளச் செய்கின்றன. உள்ளத் துயரங்கள் துள்ளியுள்ளன. சில உரைகள் அயலே வருகின்றன.

வரைசேர் தோளிடை நாளும் வைகுவேன்
கரை சேரா இடர் வேலை காண்க லேன்
உரை சேர் ஆருயிரே! என் உள்ளமே!
அரைசே! யானிது காண அஞ்சினேன்.

(1)

துயராலே தொலையாத என்னையும்
பயிராயோ பகையாத பண்பி னோய்
செயிர் தீராய் விதியான தெய்வமே
உயிர் போனால் உடலாரும் உய்வரோ?

(2)

நையா நின்றனன் நான் இருந்து இங்ஙன்
மெய்வானோர் திரு நாடு மேவினாய்
ஐயா நீ எனது ஆவி என்றதும்
பொய்யோ? பொய்யுரையாத புண்ணியா!

(3)

செருவார் தோள! நின் சிந்தையுளேன் எனின்
மருவார் வெஞ்சரம் எனையும் வெளவு மால்
ஒருவேன் உள் ளுனை யாகின் உய்தியால்
இருவேம் உள் இருவேம் இருந்திலேம்;

(4)

எந்தாய் நீ அமிழ் தீய யாம் எலாம்
உய்ந்தேம் என்று உபகாரம் உன்னுவார்
நந்தா நாண்மலர் சிந்தி நண்பொடு
வந்தாரே. எதிர் வானுளோ ரெலாம். (5)

ஓயாவாளி ஒளித்து நின்று எய்வான்
ஏயா வந்த இராமன் என்றுளான்
வாயால் ஏயினன் என்னின் வாழ்வெலாம்
ஈயாயோ? அமிழ் தேயும் ஈகுவாய்! (6)

சொற்றேன் முந்துற அன்ன சொற்கொளாய்
அற்றான் அன்னது செய்கலான் என
உற்றாய் உம்பியை ஊழி காணும் நீ
இற்றாய் நானுனை என்று காண் கெனே. (7)

நீரும் மேருவும் நீ நெருக்கினால்
மாரோர் வாளி உன் மார்பை ஈர்வதோ?
தேறேன் யானிது தேவர் மாயமோ?
வேறோர் வாலி கொலாம் விளிந்துளான். (8)

தகைநேர் வண்புகழ் நின்ற தம்பியார்
பகைநேர் வாருளர் ஆன பண்பினால்
உகநேர் சிந்தி யுலர்ந்தழிந்த வால்
மகனே கண்டிலையோ நம் வாழ்வெலாம். (9)

அருமந் தற்றம் அகற்றும் வில்லியார்
ஒருமைந்தற்கும் அடாதது உன்னினார்;
தருமம் பற்றிய தக்கவர்க்கு எலாம்
கருமம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ? (10)

இறந்து பிரிந்த கணவனை கினைந்து தாரை இவ்வாறு பரிந்து
புலம்பியுள்ளாள். புலம்பல்களில் அவளுடைய உள்ளத்துயரங்
களும் உரிமை உணர்வுகளும் வெளியாய்ப் பரிதாபங்களை விளைத்து
நிற்கின்றன. பிரிய நாயகன் பிரிவில் எரியுறு மெழுகாய் மறுகி
யுருகி யுள்ளமையை உரைகளில் உணர்ந்து உள்ளம் பரிவுறு
கின்றோம். உயிர் பரிதாபமாய்ப் பதைத்திருக்கிறது.

என் உயிரே! என் உள்ளமே! என் அரசே! என்ற அவள்
பரிதபித்து அலறி யிருப்பது துயரத்தீயால் உயிர் துடித்திருக்
கும் நிலைமையை உலகம் அறிய உணர்ந்தி நிற்கின்றது.

“உந்தேராள்களாகிய மலைகளமேல் மயில்போல் உல்லாச மாய் உலாவி இன்ப வெள்ளத்தில் தினைத்து வந்தேன்; அந்தேர்! இன்று துன்பக்கடலில் வீழ்ந்தேன்; உயிரும் உடலும் ஆய் இரு வரும் மருவி மகிழ்ந்திருந்தோம்; என்னைத் தனியே ஒருவி நீங்கினாய்! என்றும் யாதும் பிரியோம் என்று உறுதிகூறி இன்பங்களை துகர்ந்து வந்த ஓ பிராண நாயகா! துன்பமுற விட்டுத் தூரம் போயுள்ளது நல்லதா? என்னையும் உடன் அழைத்துக் கொள்ளுங்கள்; உயிரை விட்டு உடல் பிரிந்திருக்குமா? என்னுடைய இன்னுயிராக எண்ணியிருந்தேனே! இன்று இழந்து விட்டேனே! ஐயகோ! இனி என்று காண்பேன்? பகைவனோடு துணையாய் இராமன் வந்திருக்கின்றான்; போருக்கு முந்தலாகாது என்று எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேனே! தடுத்தேனே! பேதை வார்த்தையை ஏதும் கேளாமல் வெளியேறி வினை மாண்டு போனீர்களே! ஆ! என் வீரநாதா! இனியான் யாது செய்வேன்? இராமர் மிகவும் நல்லவர்; தரும மூர்த்தி; சத்திய சீலர்; பெரிய நீதிமான்; என வியந்து புகழ்ந்தீர்களே! அவர் இவ்வாறு அநியாயம் செய்து விட்டாரே; நேரே அழைத்து ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருந்தால் அவர் விருப்பியபடி எல்லாம் என் நாதன் இசைந்திருப்பாரே! சமாதானத்துடன் இருவருக்கும் நடுவு நிலைமையாய் நின்று இதம் புரியாமல் கொடிய படுகொலையைச் செய்து என் குடியை அடியோடு கெடுத்து விட்டாரே! தன் தாலிக்கு இடர் நேர்ந்தது என்று என் தாலியை அறக்க மூண்டது நியாயமா? தருமவேலி என்று உலகம் புகழ் உலாவி வருகின்றவர் இப்படி மருமமாய்க் கருமம் புரிவது பெருமையா? உலகில் நீதி இல்லையா? ஆ! என் அருமை மகனே! உன் தந்தையின் கதியை வந்து காண ஐயா! சிந்தை எரிகின்றதே! யாருக்கும் எவ்வழியும் இடர் எண்ணாத எனக்கும் இவ்வாறு பேரிடர் நேர்ந்ததே! வீர நாயகா! உன் தேவி என வாழ்ந்த என் ஆணியையும் உடன் கொண்டு போயருள்!” என்று இவ்வாறு ஒலமிட்டு உருகி அழுதாள்.

நீ நெருக்கினால் மேருவும் நீறு ஆம் என்று கூறி அவணது அதிசய ஆற்றலை நினைந்து பரிந்துளாள். கடல் கடைந்த தோளனோடு உடல் கலந்து வாழ்ந்தவள் ஆதலால் அடலாண்மைகளை எண்ணி அழுதாள். நாயகனோடு கூடி வாழ்ந்துள்ள இனிய அனுபவங்கள் எல்லாம் நினைவில் எழுந்து நெஞ்சை உருக்கி யிருக்கின்றன.

ஐயா! நீ எனது ஆவி என்றதும் பொய்யோ?

சதிபதிகள் மருவி மகிழும் காலத்தில் மருமமாய் நிகழ்ந்த உறுதிமொழி ஒன்று இங்கே உலகம் அறிய வெளி வந்துள்ளது.

ஒருநாள் பள்ளியறையில் காதல் நலம் கனிந்து அருகணைந்து உல்லாசமாயிருக்கும் போது நீ என்னுடைய இனிய உயிர் என்று தாரையை நோக்கி வாலி ஆர்வமொழியாடி நீர்மையோடு அன்பும் பண்பும் கனிய இன்புறத்தியருளினான்.

அந்தப்புரத்தில் சிந்தை மகிழ்ச்சொன்ன அந்த வார்த்தையை இங்கே எண்ணி ஏங்கி அழுதிருக்கிறாள். அன்று நீ கூறியது உண்மையானால் ஆவி யாகிய நான் முன்னே போயிருக்க வேண்டும்; அங்நனம் நான் முந்திப் போகாமல் இங்கிருக்க நீ சிந்திப் போனாயே! என்று உள்ளம் உடைந்து உயிர் பதைத்துள்ளாள். உடல் இரண்டு; உயிர் ஒன்று; எனக் கடல் அன்பு மண்டிக் கலந்து மகிழ்ந்துள்ளமை உரையிடை எழுந்தது.

“ஒத்த பண்புடைய காதலர் உழுவலன்பால் ஒருவரை ஒருவர் உயிர் எனக் கருதிப் பேணி உரிமையோடு மருவி மகிழுவர் ஆதலால் அருமையான அவ் ஒருமைப்பாடு ஈண்டு அறிய வந்தது.”

தன் அருமைக் காதலியைக் குறித்து ஓர் காதலன் கூறியுள்ள ஆர்வமொழிகள் அன்பு நலம் கனிந்து அயலே வருகின்றன.

“காணு மரபிற்று உயிர்என மொழிவோர்
நாணிலர் மன்ற பொய்ம் மொழிந் தனரே;
யாஅம் காண்டும்மே அரும்பெறல் உயிரே;
சொல்லும் ஆடும்; மென்மெல இயலும்;
கணைக்கால் நுணுகிய நுகப்பின்
மழைக்கண்மாதர் பணைப்பெருந் தோட்டே.”

“உயிர் அருவமானது; கண்ணால் அதனைக் காண முடியாது என்பது பொய்; அங்நனம் கூறுவோர் உண்மையை உணராதவரே. என்னுடைய உயிரை நான் நேரே கண்டுள்ளேன். அது குயில் போல் பேசும்; மயில் போல் உலாவும்; அன்னம் போல் நடக்கும்; நுணுகிய இடை, கரியகண்கள், அழகிய தோள்கள், விழுமிய உருவம் உடையது” எனத் தன் காதலியை ஒருவன் இங்நனம் ஆதரம் மீதுர்ந்து உவந்து புகழ்ந்துள்ளான்.

இவ்வாறு இன்பச் செவ்வியில் அன்பு மிகுந்த பாவசத்தால் தன் தேவியை ஆவி என்று வாவி முன்பு சொல்லியுள்ள உரிமையை ஞாலம் அறியக் கூறித் தாரை இங்கு அலறியிருக்கிறாள்.

உண்மைக் காதலன் பிரிவு பெண்மைக்குப் பெருந்துயரம் ஆதலால் தன்னை மறந்து பேசி இன்னலுழந்து தனித்திருக்கிறாள்.

பொய் யுரையாத புண்ணியா! என்று கண்ணீர் சொரிந்திருத்தலால் அவனது சத்திய சீலமும் உத்தம நீர்மையும் உய்த்துணர் வந்தன. குணநலங்களையும் அன்புரிமைகளையும் வீரப் பிரதாபங்களையும் எண்ணி எண்ணி இரங்கித் துன்புகின்றாள்.

நான் உன் உள்ளத்தில் புகுந்திருந்தால் என்னையும் இராம பாணம் ஊடுருவிப் போயிருக்கும்; தனியே அழுது அரற்றும்படியான இந்தத் தொல்லை நோந்திராது. அல்லது நீ என் நெஞ்சில் புகுந்திருந்தால் யாதொரு அபாயமும் இல்லாமல் பிழைத்திருப்பாய்; இருவரும் மதி கேடராய் நின்றமையால் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்து அதி கேடு அடைய நோந்தோம் என்று ஆவனித்தாள்.

தேவர்களுக்கு முன்னம் அமுதம் தந்திருத்தலால் அந்த வானவர் எல்லாரும் தன் நாதனை எதிர்கொண்டு கண்டு மரியாதை செய்திருப்பார் என்று கருதி உருகிப் பரிவாய் மறுகியிருக்கிறாள். எய்திய முடிவினை நினைந்து வெய்துயிர்த்துளாள்.

வாயால் ஏயினன் என்னின் வாழ்வு எலாம்
ஈயாயோ? அமிழ்து ஏயும் ஈகுவாய்!

இராமன் பாணத்தை ஏனிக் கொன்றிருக்க வேண்டாமே; யாநிடமேனும் ஒருவார்த்தை சொல்லி விடுத்தால் போதுமே! அந்த முர்த்தி சொன்னபடி எல்லாம் செய்வாரே! புண்ணிய உருவம் என்று மிகவும் கண்ணியமாகக் கருதியுள்ள எம் அண்ணலை யாதும் எண்ணி யுணராமல் அஞ்சன வண்ணன் வஞ்சம் செய்து வன்கொலை புரிந்துள்ளது விதியின் வெஞ் செயலேயாம்; அந்தோ! என் நெஞ்சம் வெந்து நீறுகின்றதே! வீர நாயகா! என்று பரிவு கொண்டு கூவி அறிவு குலைந்து மறுகி நொந்துள்ளாள்.

வாயிலிருந்து ஒரு சொல்லை ஏவாமல் வில்லில் இருந்து வாளியை ஏவி என் வாழ்வை முடித்தானே! என்று வருந்தியிருத்தலால் இருவர் நிலைகளையும் தெரிந்துள்ளமை தெரிய வந்தது.

நான் உனை என்று காண்கெனே?

என்றும் பிரியாமல் அருகிருந்து பெருமகிழ்வு தந்து வந்த பிரிய நாயகன் பிரிவை நினைந்து இங்கனம் உருகியிருக்கிறான். மாண்டு போனவரை மீண்டு காண முடியாது ஆதலால் அந்தக் காட்சியை விழைந்து கருத்தழிய நேர்ந்தான்.

காதலனைக் கண்டு களித்த கண்ணும், அவன் மொழிகளைக் கேட்டுவந்த செவியும், அவனை மருனி மகிழ்ந்த உடம்பும் உரிய நலனை இழந்து வறிதே இழிந்துள்ள பரிதாப நிலைகள் தெரிய வந்தன. அரிய அரச வாழ்வு அவலமாயது.

மகனே! கண்டிலையோ நம் வாழ்வு எலாம்?

தனது அருமை மகன் ஆன அங்கதனைக் கூவி அழைத்து ஆவி அலமந்து தாரை அலறியிருத்தலை இந்த ஒவிய ஒலி உணர்த்தி நிற்கின்றது. இராச போகங்களில் உல்லாசமாய் வாழ்ந்து வந்த பிள்ளையை நோக்கிப் பெற்ற தாய் உள்ளம் உடைந்து ஒலமிட்டுள்ளது உலக உள்ளங்களை உருக்கி வருகின்றது. செல்வ வாழ்வு சீரழிந்து போயதே! என்று கண்ணீர் சொரிந்து கதறியிருக்கிறான். அரிய பெரிய அரச சிறிய ஒரு பகையால் பாழாகியதே! என மகனிடம் சொல்லி மறுகியது அவனுடைய வாழ்வில் தாய் கொண்டுள்ள கவலையை வெளியாக்கியது.

இவ்வாறு பலவும் பன்னி அமுதவள் இராமனது செயலை நினைந்து வருந்தினான். எதிரியோடு துணையாய் வந்துள்ளான் என்று கணவனிடம் முன்னம் சொன்னபோது இராமனை அவன் புகழ்ந்து கூறிய உரைகள் எல்லாம் தாரையின் உள்ளத்தில் நன்கு ஊறி நின்றன. வாலி சொல்லியபடியே நல்ல தரும நீதிமான் என்று நம்பியிருந்தான். நேர்ந்துள்ள நிலைமையைக் கண்டதும் நெஞ்சம் நிலை குலைந்து புலம்பினான்.

தருமம் பற்றிய தக்கவர்க்கு எலாம்

கருமம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ?

தருமத்தையும் கருமத்தையும் இவ்வாறு கருதி மறுகியிருக்கிறான்.

பெரியவன் சிறியவன் நல்லவன் தீயவன் என வருவன எல்லாம் ஒருவனுடைய செயல் இயல்களால் உறுவன. செயல் நல்லது ஆயின் நல்லவன்; தீயது ஆயின் தீயவன். இது விதி நியமமா

யுள்ளது. என்றும் நிலையான இந்த நியமம் இன்று இங்கே மாறுபட்டுள்ளது என மனம் கடுத்துச் சினந்து நின்றாள்.

இராமன் நல்லவன்; தருமவான் என்று உலகில் ஒளிமிகுந்து நிற்கின்றான். பொல்லாத பாவச் செயலை இங்கே அவன் புகுந்து செய்திருக்கிறான். கருமமே ஒருவனது பெருமை சிறுமையை அறிதற்குக் கருவி ஆம் என்னும் உறுதிமொழி இவன் நிலையில் பிழையாயுள்ளது! வினை வினைவு தெரிந்திலதே! என்று உளைந்து கூறி உள்ளம் நொந்திருக்கிறாள்.

*பெருமைக்கும ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம்

கருமமே கட்டளைக் கல்.

(குறள், 505)

என்னும் அருமைத் திருமொழியை அடியொற்றி இது வந்துள்ளமையை அறிந்து கொள்ளலாம்.) ஒருவனுடைய தரும நீர்மையை அவனது கருமமே காட்டும் என்றபடி இங்கே காணாமையால் அந்த நீதிமொழி பொய்யோ? என ஐயம் அடைந்தாள்.

கருமம் கட்டளை என்றல் கட்டதோ? என்றது தொன்று தொட்டு உறுதியாகச் சொல்லி வருகிற கருதி பிழை என்று சுழித்துக் கூறிய வாரும். கட்டதோ என்றது பொய்யோ என்றபடி. கட்டு=பொய். பொய்யாகப் புனைந்து கட்டி வைத்ததோ என நீதி நிலையைத் திட்ட நேர்ந்தது மாறுபட்ட மன வேதனையினால் வேறுபட்டு வெறுத்து வந்தது.

தருமம் பற்றிய தக்கவன் என இராமனை இங்கே கருதியிருக்கிறாள். புண்ணியசீலன்; நடுவுநிலைமையுடைய நீதிமான் என இவ்வணம் எண்ணியிருந்தும் அவன் இங்கே செய்துள்ள கருமத்தை நோக்கிக் கண்ணீர் சொரிந்து உண்மையைத் தன்னுள் உசாவி யிருக்கிறாள். பெண்மையில் நுண்மையறிவு பெருகியுள்ளமை எண்மையாய் எதிரறிய வந்தது.

[பொன்னை உரை கல்லைக் கொண்டு மாற்று அறிதல் போல் மனிதனை அவன் செயலைக் கொண்டு நிலைமையை அறியவேண்டும் என்னும் நியமத்தின்படி இராமனை இங்கே தெரிய நேர்ந்தால் பெரிய மாறுபாடு தோன்றுகின்றது;] தோன்றவே யாண்டும் விதி

* மனிதரது பெருமை சிறுமைகளைத் தெளிவாகத் தெரிதற்கு அவருடைய கருமமே நல்ல கருவி என்பதாம். கட்டளைக்கல் = உரைகல். பொன்னை உரைத்து மாற்று அறிதற்கு உரைகல் உள்ளது போல் மாந்தரது நிலைமையைத் தெளிதற்கு அவர்தம் செயல் அமைந்துள்ளது.

முறையான பொது விதி இத்தகைய அதிசய புருடர்பால் பொருந்
தாது மறைந்து கொள்ளும் போலும்? என்று சந்தேகம் கொண்டு
சிந்தை கலங்கினான். எல்லார்க்கும் இனியனாய் நீதி புரிந்து வரு
கின்ற தரும மூர்த்தி தனக்கு மாத்திரம் அநீதி புரியுமா? என்ன
நோக்கத்தோடு இந்தக் கருமத்தை ஈண்டு இசைந்து செய்தானே?
என்று உன்னி உளைந்து உருகிப் புலம்பியுள்ளான்.

நல்ல அறிவுடையள் ஆதலால் அவல அழுதையிலும் தரும
நிலைகளைக் கருதினான். மொழிகளில் உணர்வொளிகள் கிசியுள்ளன.

தகனம் செய்தது.

கணவன் மேல் விழுந்து இங்ஙனம் கதறி அழுது கொண்டி
ருக்கின்ற தாரையை ஆறுதல் செய்து அரண்மனைக்கு அழைத்துக்
கொண்டு போகும்படி உரிமையான மாதர் சிலரை அனுமான் விர
யமாக ஏவினான். அவர் அவ்வாறே செய்தனர். அதன் பின் வானி
யின் உடலை நன்கு அலங்கரித்துச் சிவிகையில் வைத்து அரச மரி
யாதையோடு எடுத்துக் கொண்டு போய்த் தகனம் செய்தனர்.

கருமக்கிரியைகள் யாவும் அங்கதனால் உரிமையோடு செய்ய
ப்பட்டன. சக்கிரீவனும் உடனிருந்து கடன்களை ஆற்றினான்.
எல்லாம் முடிந்த பின் இராமனிடம் வந்து யாவரும் தொழுது
வணங்கினார். தரும வீரன் உரிமை கூறியருளினான்.

அன்று பொழுது அடைந்தது.

அருகே இருந்த இனிய ஒரு பூஞ்சோலையில் தம்பியோடு
இந்நம்பி தங்கி யிருந்தான். வானர குலமுழுவதும் இக் கோமக
னுடைய வீரபராக்கிரமங்களை வியந்து கொண்டாடி மேல் வீளை
வதை எதிர்நோக்கி விழைந்து நின்றன. மறுநாள் உதயமாயது.
அன்று உதித்த அந்தக் கதிரவன் உதயத்தைக் குறித்து என்றும்
எவரும் இனிது காணக் கவி நன்று காட்டி யிருக்கிறார்.

உதய நிலை.

உலக சிருட்டியிலே நாளும் இயல்பாக உதயமாகி வருகின்ற
சூரியன் கவி சிருட்டியிலே புதிய ஒரு அதிசய எழிலை அடைகின்
றான். அவன் மேலிய நிலையையும் விழைந்து செய்த தொழிலையும்
காவிய ஒளியில் கலந்து நோக்கிக் கலையின் சுவைகளை உவந்து
களிக்கின்றோம். கவி அயலே வருகின்றது.

புதல்வன் பொன் மசூடம் பொறுத்தலான்
முதல்வன் பேருவகைக்கு முந்துவான்
உதவும் பூமகள் சேர ஒண்மலர்க்
கதவம் செய்ய கரத்தில் நீக்கினான்.

(கிட் கிந்தா, அரசியல் 21)

இந்த கவியின் பொருளைக் கருதிக் காணுகின்றோம். கலா
வினோதங்களைக் கண்டு மகிழ்கின்றோம். அன்று நிகழவுள்ள மங்க
லநிகழ்ச்சிகளை முந்துற விளக்கிச் சிந்தை களிப்புற இது வந்து
நிற்கின்றது. வரவு நிலை உறவுரிமையாய் மிளிர்கின்றது.

முதல்நாள் வாலி மடிந்தான்; மறுநாள் விடிந்தது. அவ்வுத
யம் சீவகோடிகளுடைய இதய தாமரைகள் இனிது மலர இள
ஒளி வீசி இதமாய் எழுந்தருளியது எனப் பதமா மொழிந்தருளி
னார். காவிய கதையில் சீவிய உரிமைகள் மேலி வருகின்றன.

[சுக்கிரீவன் சூரியனுடைய புதல்வன் ஆதலால் தனது அரு
மைத் திருமகன் அன்று மணிமசூடம் சூடுதலைக் காணவேண்டும்
என்று வேணவாவோடு அவன் விரைந்து வந்தான். நேரே கதிர
வன் வரவே நீர் நிலைகளிலிருந்த மலர்கள் மலர்ந்தன. அங்ஙனம்
மலர்ந்தது இதழ்களாகிய கதவைத் திறந்து திருமகளை வெளியே
விட்டது போலிருந்தது. செல்வி அருளைச் சேய் பெற நோர்ந்தது.
இராஜ இலட்சுமி தன்மகனைச் சேர்ந்து மகிழ்ந்தருளும்படி தந்தை
இந்தவாறு செய்தருளினான் எனச் செங்கதிர் உதித்ததையும்,
செந்தாமரைகள் மலர்ந்ததையும் சிங்காரமாக விளக்கினார். சரித
நிகழ்ச்சிகள் கலைமணம் கமழ்ந்து உணர்வொளி தவழ்ந்து உவகைக்
காட்சிகளாய் வெளி வருகின்றன.]

காவிய நாயகனுடைய காரியத்துக்கு அனுபூலமாகக் கவி
அரசன் முடி சூடுகின்றான் ஆதலால் அதனை இங்ஙனம் நயமாக
நவீன்றருளினார். சிறையில் இருக்கும் அருமைத் திருவை விரை
வில் அடைய இங்கே அரசு திரு மருவி நின்றது.

காலையில் யாவரும் சோலையுள் வந்து இராமனைத் தொழுது
சூழ்ந்தனர். அனைவரையும் இருக்கும்படி பணித்தான். அங்கதனை
ஆர்வத்தோடு நோக்கி ஆதரவு காட்டினான். அந்த மலர்ந்த
நோக்கம் அவனுக்குப் பேராணந்த போகமாய்ப் பெருகி நின்றது.
சிறிய தந்தை அருகே அவன் உரிமை மீதுர்ந்து இருந்தான்.

சுக்கிரீவனுக்கு முடி சூட்டியது.

அனைவரும் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தபோது அருகே நின்ற தம்பியை இந்நம்பி உவந்து நோக்கினான்; “விதி முறைப் படி சுக்கிரீவனை அரசன் ஆக்கி மகுடம் சூட்டி வருக” என்று இளவலிடம் இந்த அண்ணல் சொல்லி யருளினான். அந்த மொழியைக் கேட்டதும் வானரங்கள் எல்லாரும் உள்ளம் மகிழ்ந்தனர்.

பதினான்கு வருடம் வனவாசம் செய்வதாக விரதம் பூண்டிருந்ததால் தன் கையால் மகுடத்தைத் தொடலாகாது என்று கருதி இக்கோமகன் இளையவனை ஏவினான். அந்த நிலைமையை நினைந்து இலக்குவன் உள்ளம் உருகினான். கண்ணீர் அருப்பியது. அனுமானும் அதனை யூகித்துணர்ந்து நெஞ்சம் கரைந்தான். பின்பு எல்லாரும் எழுந்து கிட்கிரத்தை நகருக்குள் போயினார். எல்லா ஆயத்தங்களையும் அனுமான் அதிவிசுவாசத்தில் செய்தான். புனித நீர் ஆட்டி அபிடேகம் செய்து நல்ல ஓரையில் சுக்கிரீவனை அரியணையில் அமர்த்தி மணிமுடியை எடுத்து அண்ணனை மனதில் தியானித்துக் கொண்டு இலக்குவன் அவன் தலையில் சூட்டினான். எங்கணும் மங்கல ஒலிகள் எழுந்தன. மாதவர்கள் யாவரும் மலர்களை வாரித்தூவிச் சோபனங்கள் பாடி வேத மந்திரங்களை ஒதி உவகை மீதுர்ந்து உரிமையுடன் வாழ்த்தினார். நகர முழுவதும் பெருமகிழ்வு பொங்கி எழில் மிகுந்து ஒளி உலாவி நின்றது. அங்கதன் இளவரசனாய் இனிதமர்ந்திருந்தான்.

முடிதரித்தவுடனே இராச கோலத்துடன் மந்திரிகள் புடைசூழ வானர வேந்தன் இம்மான வீரனிடம் அரிய பல மரியாதைகளோடு வந்தான். அடியில் விழுந்து நெடிது பணிந்தான். முதிர் பேரன்புடன் தழுவி அவனை இவன் எதிரே இருத்தினான். பணிவும் பண்பும் அன்பும் பொங்க அருகே அவன் உருகி யிருந்தான்.

[பகைவனைக் களைந்து எறிந்து அரிய அரசரிமையையும், இனிய உன் மனைவியையும் உனக்குத் தருவேன் என்று முன்னம் * வாக்களித்தபடியே இவ்வீரவில்லி ஆக்கி அருளியுள்ள அதிசய நிலையை நினைந்து நினைந்து ஆனந்த பரவசனாய் அனுமான் அயலே நின்றான்.] அந்த மதியூகியின் அன்பும் அறிவும் ஆண்மையும்

* இந்நூல் பக்கம் 233-4 வரி 4 பார்க்க.

அடக்கமும் அமைதியும் தெய்வீக ஒளிகளாய் யாண்டும் உலகம் உய்ய ஒளி செய்து வருகின்றன

அரச நீதி போதித்தது.

முடிமன்னனாய்த் தன் அடி வணங்கி உழு வலன்புடன் கெழு மியிருக்கின்ற சக்கிரீகளை இராமன் விழிமலர்ந்து நோக்கினான். நெறிமுறையே அரசு புரிந்து வரும்படி பலதரும் நீதிகளை உரிமையோடு சொல்லினான். நெடுநாள் மிடியனாய்த் துயரீழ்ந்து திரிந்த வன் புதிதாய் அடைந்துள்ள பெரிய அரசினை இனிது பேணிவர வேண்டுமே என்னும் கருணையினால் இந்த ஆண்டகை போதித்தருளினான். அந்தப் போதனைகள் அரச நீதிகளோடு அரிய பல பண்பாடுகள் பெருகி யுள்ளன. அன்று தன் நண்பனுக்கு ஆண்டு அருளிய அறிவு நலங்கள் என்றும் எவர்க்கும் இனிய உறுதி நலங்களாய் நீண்டு நிற்கின்றன:

ஈண்டு நின்று ஏகி நீரின் இயல்பமை இருக்கை எய்தி வேண்டுவ மரபின் எண்ணி விதிமுறை இயற்றி வீர பூண்டபே ரரசுக்கு ஏற்ற யாவையும் புரிந்து போரில் மாண்டவன் மைந்தனோடும் வாழ்திநல் திருவின் வைகி. (1)

வாய்மைசால் அறிவின் வாய்த்த மந்திர மாந்த ரோடும் தீமைதீர் ஒழுக்கின் வந்த திறத்தொழில் மறவ ரோடும் தூய்மைசால் புணர்ச்சி பேணித் துகளறு தொழிலை யாகிச் செய்மையோடு அணிமை இன்றித் தேவரின் தெரிய நின்றி. (2)

புகையுடைத்து என்னின் உண்டு பொங்கனல் அங்கு என்று உன்னும் மிகையுடைத்து உலக நூலோர் வினையமும் வேண்டற் பாற்றே புகையுடைச் சிந்தை யார்க்கும் பயனுறு பண்டில் தீரா நகையுடை முகத்தை யாகி இன்னுரை நல்கு நாவால். (3)

தேவரும் மருடற்கு ஒத்த செயிரறு செல்வம் அஃதுன் காவலுக்கு உரியது என்றால் அன்னது கருதிக் காண்டி ஏவரும் இனிய நண்பர் அபலவர் விரவார் என்றிம் மூவகை இயல்பிற் றுகும் முனைவார்க்கும் உலக மூன்றின்- (4)

செய்வன செய்தல், யாண்டும் தீயன சிந்தி யாமல் வைவன வந்த போதும் வசையில இனிய கூறல் மெய்யன வழங்கல் யாவு மேனின வெல்கல் இன்மை உய்வன வாக்கித் தம்மோடு உயர்வன உவந்து செய்வாய்; (5)

சிறியர் என்று இகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யல்; மற்றிந்
நெறியிகந்து யான்ஓர் தீமை இழைத்ததால் உணர்ச்சி நீண்டு
குறியதா மேனியாய கூனியால் குவவுத் தோளாய்
வெறியன வெய்தி நொய்தின் வெந்துயர்க் கடலிண் வீழ்ந்தேன். (6)

மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம் என்றல்
சங்கையின் றுணர்தி வாவி செய்கையால் சாலும் இன்னும்
அங்கவர் திறத்தி னானே அல்லலும் பழியும் ஆகல்
எங்களிற் காண்டி யன்றே இதற்கு வேறு ஏது யாதோ? (7)

நாயகன் நல்லன் நம்மை நனிபயந் தெடுத்து நல்கும்
தாயென இனிது பேணத் தாங்குதி தாங்கு வாரை
ஆயது தன்மை ஏனும் அறவரம்பு இகவா வண்ணம்
தீயன வந்த போது சுடுதியால் தீமை யோரை. . (8)

இறத்தலும் பிறத்தல் தானும் என்பன இரண்டும் யாண்டும்
திறத்துளி நோக்கின் செய்த வினைதரத் தெரிந்த அன்றே
புறத்தினி உரைப்பது என்னே பூவின்மேல் புனிதற் கேனும்
அறத்தினது இறுதி வாழ்நாட்கு இறுதி; அஃது உறுதி என்ப. (9)

ஆக்கமும் கேடும் தாம்செய் அறந்தொடு பாவ மாய
போக்கிவே றுண்மை தேரூர் பெருவரும் புலமை நாலோர்;
தாக்கின ஒன்றோடு ஒன்று தருக்குறுஞ் செருவில் தக்கோய்!
பாக்கியம் அன்றி மற்றும் பாவத்தைப் பற்ற லாமோ? (10)

இன்னவை தகைமை என்ப இயல்புளி மரபின் எண்ணி
மன்னரசு இயற்றி என்கண் வருவழி மாரிக் காலம்
பின்னாற முறையின் உன்றன் பெருங்கடற் சேனையோடும்
துன்னுதி போதி என்றான் சுந்தரன்; அவனும் சொல்வான். (11)
(கட்கிந்தா- அரசியல் 27-37)

அரசு முறைகளையும் தரும நீதிகளையும் சுக்கிரீவனுக்கு
இராமன் இவ்வாறு போதித்திருக்கிறான். அரிய பல உணர்வு
நலங்கள் அகில உலகங்களும் அறிய ஆன்ம போதனைகளாய்
இங்கே பெருகி வந்துள்ளன. உரிய நண்பனுக்கு உரைத்த புத்தி
மதிகள் உயிரினங்களுக்கெல்லாம் உயர் நலங்களை உதவி ஒளி
மிகுந்து உலாவுகின்றன.

அரசு முறை சூழ்தல், அமைச்சரை ஆளுதல், படைகளை
அமைத்தல், குடிகளைக் காத்தல், பொருள்களைப் பெருக்கல்,
அருள்களை வளர்த்தல், உலக நிலைகளை ஓர்தல், உயர் நலங்கள்

தேர்தல், துயரினங்கள் தீர்தல், காலம் அறிந்து இடம் தெரிந்து பருவம் கண்டு கருமங்கள் புரிதல், எவரையும் இகழாமல் இரங்கியருளல், எங்கும் எவர்க்கும் இதமே செய்தல், காமத் தீமையில் கண் அயர்ந்து வீழாமல் எவ்வழியும் சேமமாய் வாழுதல், பகை நொதுமல் நண்பு என்னும் வகைகளை அறிந்து வருதல், பெற்ற தாய் என உற்றவர் யாவரையும் உரிமையோடு பேணுதல், குற்ற முடையாரை முற்றும் கடிதல், தருமமும் நீதியும் இருவிழிகளாக யாண்டும் கருதி ஒழுக்குதல், இம்மையும் மறமையும் ஜீனிமையாக நன்மை காணுதல், எம்மையும் தருமமே செயம் என்னும் உறுதி பூணுதல் என இன்னவாறு பல உணர்வு நலங்களைக் கவியரசன் கருதித் தெளியும்படி மிகவும் சுவையாக இப் பெருமான் இங்கே உரைத்திருக்கிறான். உரைகளில் உரிமையுணர்வுகள் பெருகின.

“சக்கிரீவா! அங்கதனோடு நீ இங்கிருந்து போய் உன் அரசு நன்கு பரிபாலித்து மாநிக்காலம் கழிந்தபின் சேனைகளோடு என்னிடம் வருக” என்று இக் கரும வீரன் வழியனுப்பும் பொழுது இத்தகைய தரும நிலைகளை அவனுக்குச் சொல்லியருளினான்.

காலநிலை கரும நலம் கடமையறிவு சீவ சபாவங்கள் யாவும் இங்கே பாவனைக்கு வந்திருக்கின்றன. உரிய தருணங்களில் அரிய உறுதிகள் மருவி விளைகின்றன.

தான் ஆக்கி வைத்த அரசு ஆதலால் அந்தப் பாக்கியத்தை எவ்வழியும் தரும நோக்கோடு செவ்வையாக அனுபவித்து வர வேண்டும் என்று இந்த ஆண்ணல் ஆர்வத்தோடு எண்ணியுள்ள மையால் நண்ணிய துணைவனுக்கு இவ் வண்ணம் புண்ணிய நீதிகளையும் அரசு முறைகளையும் போதித்து அருளினான்.

மனு மாந்தாதா முதலிய நீதி மன்னர்கள் ஆண்டு வந்த உயர்ந்த அரசு பாம்பரையில் சிறந்த சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய்ப் பிறந்திருக்கின்றவன் திருவாயிலிருந்து ஆட்சி முறைகளின் மாட்சிகள் வெளியாய் இங்கே காட்சிக்கு வந்துள்ளன.

வேண்டுவ மரபின் எண்ணி விதிமுறை இயற்றி, வீர! பூண்டபேர் அரசுக்கு ஏற்ற யாவையும் புரிந்து, போரில் மாண்டவன் மைந்தனோடும் வாழ்தி!

என இந்த ஆண்டகை சக்கிரீவனை நோக்கி முதலில் இங்ஙனம் கூறியுள்ளான். ஒவ்வொரு சொல்லிலும் உயர்ந்த பொருள்

கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அரசு நிலைக்கு உரிய அரிய பல சாதனங்களை உறுதியாகக் கருதிச் சூழ்ந்து நீதிமுறை செலுத்தி வருக என உரிமையோடு உரைத்தான். பெரிய ஆட்சியைக் கண் எதிரே காட்சிப்படுத்தி அரிய மாட்சிகளை உணர்த்தியருளினான்.

[போரில் மாண்டவன் மைந்தன் என்றது அங்கதனை.] இங்ஙனம் கூறியது பகைமை பூண்டு மாண்டு போன அந்த வீரனுடைய அருமை மகளை இளவரசனாக உரிமை பூண்டு ஆண்டு வர வேண்டும் என்று வேண்டியபடியாம்.

[வாலி இறக்கும் போது தன் கையில் கொடுத்த அடைக்கலப் பொருளை இக் கோமகன் சுக்கிரீவனிடம் ஒப்படைத்து இனிது பேணி வரும்படி பேசியிருப்பது நுணுகி உணரவுரியது. பாசமும் பண்பும் படிந்து நேச வுரிமைகள் நிலவி நிற்கின்றன.]

உன்னுடைய அண்ணன் மகன் என்றமல் மாண்டவன் மைந்தன் என இந்த ஆண்டகை இன்னவாறு சொன்னது தந்தை இழந்த பிள்ளை என்னும் அந்த நிலைமை கருதிச் சிந்தையுருக வந்தது. சொல்லிலேயே உள்ளமும் உரிமையும் ஊகமும் வேகமாய் ஊடுருவியுள்ளன. தமையன்பால் கொண்டிருந்த விரோத உணர்ச்சி யாதும் நேராமல் மகளை மகிமைமையோடு பேணிவருமாறு மதி நலம் கூறினான்.]

நல் திருவின் வைகி வாழ்தி என்றது நீண்ட காலமாக வறியனாய் அல்லல் உழந்து அலைந்து திரிந்தவன் நல்ல இராச போகங்களில் உல்லாசமாய் உவந்து வாழ வேண்டும் என்று பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்தி விடுத்த படியிது.

[தன் நண்பன் பெரிய அரசனாய் இன்ப நிலையில் இனிது வாழ வேண்டும் என்று அன்பு மீதுர்ந்து இந்த நம்பி கருதியுள்ள ஆர்வ நிலை நீர்மை சுரந்து சீர்மை நிறைந்துள்ளது.]

அரசு தருவேன் என்று முன்பு உரை செய்தபடியே மணி முடி சூட்டுவித்த ஆட்சியுரிமையை அருளுகின்றான் ஆதலால் அந்த மாட்சி இங்கே இவ்வாறு காட்சிக்கு வந்தது.

[வெற்றித் திருவாய் வந்ததை இக் கொற்றக் குரிசில் உற்ற துணைவனுக்கு உரிமை செய்தருளியது அருமைக் கொடையாய் மருவி மிளிர்கின்றது. கருணை வண்மை கண் காண நேர்ந்தது.]

ஆட்சி முறை.

“சத்திய சீலமும் உத்தம நீர்மைகளும் யூக விவேகங்களும் ஒருங்கு வாய்ந்த மதி மந்திரிகளை உரிமையுடன் பேணிக் கொள்க. எனையும் அவரோடு கருதிச் சூழுக மானமும் உறுதியும் மரியாதைகளும் மருவியுள்ள சிறந்த வீர மரபில் பிறந்தவர்களைப் படைத் தலைவர்களாக அமைத்தருளுக. மந்திரிகளும் தந்திரிகளும் அரசுக்குக் கண்கள் போல்பவர். அவர் நல்ல தகுதியாளராய் அமைந்தால் ஆட்சி யாண்டும் மாட்சிமை அடைந்து வரும். எல்லாக் காரியங்களையும் நாள்தோறும் நன்கு கவனித்து வருக. குடிசனங்களுடைய நலங்களை எவ்வழியும் செவ்வையாகச் செய்து வருவதே முடிமன்னனுடைய கடமையாம். கண்ணுக்கு இமை, உயிருக்கு உடல்போல் உலகிற்கு அரசன்; உலகை உரிமையுடன் இனிது காத்துவரும் நிலைமை கருதியே காவலன் என அரசனுக்கு ஒரு பேர் அமைந்தது. தன் காப்புள் யாண்டும் யாதொரு தவறும் நேராமல் காத்து வருபவனை சிறந்த காவலன் ஆகின்றான். கள்ளப் பகைவர் கொடியர் கோளர் முதலிய தீய கூட்டங்களை அடியோடு தொலைத்து நாட்டை நலமாகப் பேணி வருகின்ற அரசனுக்கே உலகம் என்றும் காணியாகும். பகைமை நேராதபடி யாரோடும் நகை வகையாய் இனிய சொல்லாடிவரின் ஆட்சிக்கு அது ஒரு தனி மாட்சியாம். உலக மக்களுடைய நிலைமையைத் தலைமை யாகத் தழுவி நடப்பதே விழுமிய ஆட்சியாம். காலம் கருதி இடம் கண்டு எனையும் பருவம் தவறாமல் செய்யின் அக் கருமம் தருமமணம் கமழ்ந்து பெருமை மிகப் பெறும். மணம் மொழி மெய் என்னும் இம் மூன்று காரணங்களும் புனிதம் உடைபனவாயின் அந்த அரசன் தனி மகிமை அடைகின்றான். எளியவர் மெலியவர் என எவரையும் இகழாமல் அளி புரிந்து வரின் ஒளி மிகுந்து வரும். எண்ணமும் செயலும் இதமாய் வரவே அங்கே புண்ணியம் பொங்கி மிளிர்கின்றது. மங்கையரிடம் மையல் மிகுந்து மதி மயங்கினால் வெய்ய துயரங்கள் விளைந்து விடும்; வையம் இகழ்ந்து வசை கூறுதபடி எங்கும் செய்ய நீர்மையோடு தேர்ந்து நிற்பதே சிறந்த மேன்மையாம். சீவ கோடிகள் யாவும் உவந்து தம் தாயார் என வாயார வாழ்த்தி வருமாறு நீதிமுறை புரிந்து வாழ்ந்து வருகின்றவனை உண்மையான அரசன் ஆவான். இந்தத் தன்மை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குறைகின்றதோ அவ்

வளவுக்கு அவ்வளவு அவன் புன்மை யுறுகின்றான். மக்களுக்குத் தாய்போல் மாந்தருக்கு அரசன் ஆதலால் அவ் வரிசை குன்றிய பொழுது அவன் வசையாப் இழிகின்றான். நீர்மை சுரந்து வரும் அளவே சீர்மை நிறைந்து வருகின்றது. நிலையில்லாத இந்த உலக வாழ்வில் நிலையான புகழையும் புண்ணியத்தையும் விரைந்து செய்து கொள்ளுகின்றவன் பிறந்து வந்த பயனைப் பெற்றவன் ஆகின்றான். இறப்பும் பிறப்பும் உறக்கமும் விழிப்பும் போல் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவ் வரவு நிலையை உணர்ந்து தரும நிலை மருவி இருமையும் மகிமையுற நானே இனிது நடத்தின் அவ் வாழ்வு புனிதம் அடைகின்றது. இன்ப சாதனங்களான செல்வங்கள் எல்லாம் புண்ணியத்தால் வருகின்றன; பாப கருமங்கள் யாண்டும் துன்பங்களையே விளைத்து விடுகின்றன; ஆதலால் எவ்வகையிலும் யாதும் தீவினை நேராமல் நல்வினைகளே எங்கும் நயந்து செய்யவுரியன. [கருமம் புனிதம் ஆயின் அவன் தருமாத்துவாகின்றான். ஆகவே உயர்ந்த பேரின்பநிலையை அவன் விரைந்து பெறுகின்றான்.] உலகில் அரசவாழ்வு பெரிய நிலையது; அரிய பல கடமைகளைச் செய்யவுரியது. அதனை இது பொழுது நீ எய்தி யுள்ளாய்! அதி மேதைகளான மதிமாண்களைத் துணைக் கொண்டு விதிமுறையோடு செய்து வருக" என இவ்வாறு வானர வேந்தனுக்கு இராமபிரான் ஞான நீதிகளைப் போதித்தருளினான்.

பெரிய தரும சீலன் வாயிலிருந்து அரிய அரச முறைகளும் இனிய தரும நெறிகளும் இங்கே தெளிவாக வெளி வந்துள்ளன.

வாய்மைசால் அறிவின் வாய்த்த மந்திர மாந்தர்.

என அமைச்சருடைய அமைதிகளை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறான்.

சிறந்த மதிநலம் உடையவரே மந்திரியாய் வருதற்குத் தகுந்தவர்; கூரிய சீரிய அறிவு அவர்க்கு அவசியம் ஆயினும் அதை விட மிகவும் உரிமையானது சத்தியமே என்பான் அதனை உய்த்துணரும்படி முதலில் வைத்தான். அறிவுக்கு வாய்மை அதிசய ஆற்றலை அருளி வருகின்றது. மெய்யுடையது மேன்மையாகின்றது.

உள்ளத்தில் உண்மை இல்லை ஆயின் அந்த அறிவு ஒளி மழுங்கிப் புன்மையுறுகின்றது; உறவே எந்த உண்மைகளையும் தெளிவாகக் காண முடியாமல் இளிவடைகின்றது. பல் வேறு ஐகைப்பட்ட கலைகளை யெல்லாம் ஒருங்கே பயின்ற உயர்ந்த

பெரிய அறிவாளியினும் சத்தியவான் உத்தம நிலையில் உயர்ந்து திகழ்கின்றான். திணை அளவு சத்தியம் மலை அளவு அறிவினும் மகிமை மிகுகின்றது. அது வருந்தி முயன்றும் பெற முடியாத அரிய வெற்றியை இது யாதும் முயலாமல் இருந்த இடத்தில் இருந்தே எளிதே பெற்று விடுகின்றது.

“ஸத்ய மேவ ஜயதே; நாஸ்தி ஸத்யஸமோ தர்மோ.”

“சத்தியமே வெற்றி தருகின்றது; அதற்கு நிகரான தருமம் வேறு இல்லை” என இங்ஙனம் சுருதிகள் சொல்லி வருகின்றன.

“Great is truth, and mighty above all things.” (Bible)

“சத்தியம் மிகவும் பெரியது; எல்லாவற்றினும் மேலான வல்லமையுடையது” என்னும் இது ஈண்டு எண்ணத் தக்கது.

மனித சமுதாயத்தைப் புனிதம் ஆக்கி நித்திய நிலையை அருள வல்லது ஆதலால் சத்தியத்தை எத்திசையாளரும் ஏத்திப் போற்றி வருகின்றனர். நல்ல சத்தியசீலன் ஆதலால் தான் அனுபவித்துச் சுவை கண்ட உண்மையை உலகம் கொண்டு உய்ய இடங்கள் தோறும் ஆதமாக உணர்த்தி வருகிறான்.)

வாய்மை சால் அறிவு என ஈண்டு உரைத்தது அனுமானை நோக்கி வந்தது. *மேய்மையின் வேலி; †பொய் இலாதவன் என அனுமானை முன்னம் கவி குறித்தருளியது இங்கே கருதி யுணரவுரியது.) குறிப்பு மொழிகள் சிறப்பு வழிகளில் வருகின்றன.

சிறந்த சத்தியவானும் அதிசய மேதையுமான அந்த உத்தமனை மதி மந்திரியாக மருவிக் கொண்டு அவன் கருத்தின்படி அரசை நீதிகளைத் தழுவிக்க குடிகளை இனிது பரிபாலித்து வருக என்பான் இங்ஙனம் பதமாக வுரைத்தான்.

சுக்கிரீவனை அரசன் ஆக்கியபோதே அனுமானை அமைச்சன் ஆக்கினான். அதனை அவனிடம் நேரே இங்ஙனம் நீர்மையோடு குறித்தான். சொல்லும் முறை சுவை சார்த்து திகழ்கின்றது.

அனுமானுடைய அரிய முயற்சியால் கிடைத்த பெரிய அரசில் தலைமையான தானம் அவனுக்குத் தனி உரிமையாயது.

* ஆந்தூல் பக்கம் 2280 வரி 29 பார்க்க.

† ஆந்தூல் பக்கம் 2329 வரி 9 பார்க்க.

தூய்மைசால் புணர்ச்சி பேணி.

என்றது தீயவர்களுடைய சேர்க்கை யாதும் நேராமல் யாண்டும் பரிசுத்தரான நல்லவர்களோடேயே கூடியிருக்க வேண்டும் என்றவாறு. கெட்டவர்களுடைய சேர்க்கை குட்டநோயினும் கொடியது. அது உடம்பை மாத்திரம் உருக்குலைக்கும்; இவர் உள்ளத்தைக் கெடுத்துப் பழிபாவங்களில் தள்ளி உயிர்க்கு என்றும் அழிதூயர்களைச் செய்து விடுவர் ஆதலால் தீயவர் தொடர்பு கொடிய தீயினும் கடிய நோயினும் கொடிதாம்.

உலக மக்கள் பலரையும் நலமாகக் காத்துவர உரிய அரசன் எவ்வழியும் தூயவர்களைத் துணைக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

“அருளும் அன்பும் நீக்கி நீங்கா
நிரயம் கொள்பவரொடு ஒன்றாது காவல்
குழவி கொள்பவரின் ஓம்பு மதி” (புறம், 5)

கருணையின்றிக் கொடிய சிந்தையராய் அடுநாகத்தை அடைகின்ற தீயவர்களோடு சேராமல் தேசத்தைப் பிள்ளையைப் பேணிக் காக்கும் தாய்போல் உள்ளம் ஓர்ந்து பாதுகாத்தருள் எனச் சேரமன்னனை நோக்கி நரிவேருஉத் தலையார் என்னும் பெரியார் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

புகையைக் கண்டு அங்கே நெருப்பு உண்டு என்று கருதியுணரும் கூர்மையான யுகமுடையது இவ்வுலகம்; இத் தகைய உலக மக்கள் நோக்கில் இழிவு நேராவண்ணம் யாண்டும் அஞ்சி நீ தெளிவுடன் ஒழுக வேண்டும். பனை அடியிலிருந்து பாலைக் குடித் தாலும் கள்ளைக் குடித்தான் என்று உலகம் துணிந்து சொல்லி விடும். பெரிய தலைவனாயிருக்கின்றோம் என்று கருதி மணம் போனபடி யெல்லாம் செய்யலாகாது; பொது மக்களுடைய நோக்கங்களையும் குறிப்புகளையும் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து நடக்க வேண்டும். யாரிடமும் நீர்மையோடு நிகழ்வது நல்லது.

பகையுடைச் சிந்தையார்க்கும் பயன்உறு பண்பில் தீரா
நகையுடை முகத்தை ஆகி இன்னுரை நல்கு நாவால்.

தன்பால் பகைமை கொண்டுள்ளவர்பாலும் பண்பு குன்றாமல் நண்பு பாராட்டி அன்புரையாடி வரவேண்டும் என்னும் இது அரிய போதனையாய் மருவி வந்துள்ளது. பகை என்பது வெறுப்பு

நோக்கம். விருப்புக்கு மாறுபட்டது. இது கொடிய ஒரு மன விபாதி. இதனையுடையவன் நெடிய துயரங்களை அடைய நேர் கின்றான். தனக்குக் குடிகேடு செய்கின்ற இதனை அடியோடு நீங் கினவன் சார்தசீலனாய் இனிய இன்ப நலங்களை மாந்தி மகிழ்கின் றான். நகை வாழ்வை இனிமையாக்குகிறது; பகை துயரமாகிறது.

நெருங்கிப் பழகிய தொடர்புகளிலிருந்துதான் பெரும்பா லும் பகை விளைகின்றது. அதன் வளர்ச்சியும் கிளர்ச்சியும் பொல் லாத அல்லல்களாகவே பொங்கி எழும். விறகு பற்றிய நெருப்புப் போல் எதிர்ப்பு நேர்ந்தபோது பகை கொழுந்துவிட்டு எரிய நேர் கின்றது. எதிர் ஒன்றும் செய்யாமல் அமைதியாய்த் தணிந்த போது அது உள்ளே ஒடுங்கிப் போகின்றது. நாளடைவில் முழு தும் இல்லாமலும் முடிந்து விடுகின்றது. பகையைப் பண்பால தீர்க என்றது அதன் வகையை நுணுகி ஓர்ந்து ஒழுக வந்தது.

“Hatred is never ended by hatred but by love” (Buddha)

“பகை பகையால் நீங்காது; அன்பால் நீங்கும்” என புத்தர் இவ்வாறு அருளியுள்ளார். பெரியார் வாக்கு அரிய நோக்குடையது.

எதிரி பகைத்து மிகை செய்யும் போது நீ பண்புடையனாய் நகைத்து நலம் செய்க என்பார் நகையுடை முகத்தை ஆகி இன் உரை நல்கு என்றார். பகையாளியிடம் எவரும் எளிதாக நகை காட்ட முடியாது ஆதலால் அதனைச் சாதாரியமா ஆக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்பது “ஆகி” என்ற குறிப்பால் அறிய வந்தது.

முகமலர்ச்சி அகமகிழ்ச்சியால் வருவது; அது இங்கே காரிய சாதனமா வலிந்து கைக்கொள்ள நேர்ந்தது.

நகைமுகம் பகையையும் வணக்கும் என்றதனால் மனித வாழ்வில் அது புரிந்தருளும் நலங்களைத் தொகையாக அறிந்து கொள்ளலாம் மலர்ந்த முகம் உயர்ந்த சீவியம் ஆகின்றது.

சீன தேசத்தில் ஒரு இனிய பழமொழி பண்டு தொட்டு இன்றும் வழங்கி வருகின்றது. அதனை ஆங்கிலேயர் மிகவும் புகழ்ந்து போற்றி உலக நோக்கில் வியந்து வருகின்றனர்.

“A man without a smiling face must not open a shop”

“மலர்ந்த முகம் இல்லாத மனிதன் வாணிகம் செய்ய லாகாது” என்னும் இது வியாபாரிகளுக்கு ஒரு போதனையாய்

வந்துள்ளது. தம் கடை முகத்து வருகிறவர் எதிரே நகை முகத் தராய் இலராயின் அவர் தொழில் கடையாம் என்பது கருத்து.

இங்கே பண்பு என்றது பகையும் பதமுறம்படி இதமாய் நடந்து கொள்ளுதல். நயனுற ஒழுகின் உயர் பயன் விளைகின்றது.

“பண்பு எனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்.” (கலி, 133)

என நல்லந்துவனார் பண்புக்கு இங்ஙனம் பொருள் கூறியிருக்கிறார். பாடு அறிந்து நடப்பவர் பீடு பெறுகின்றனர்.

“சீறார் மன்னர் ஆயினும் எம்வயின்
பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பி னாரே.” (புறம் 197)

மதுரைக்குமாரனார் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

நகை முகமும் இன்சொல்லும்; பலவகை நன்மைகளை அருளி வருதலால் அவற்றை இனிது பேணி ஒழுகும்படி இப் புனிதன் அருளிஞன். இனிய இயல்புகள் இன்ப நலங்களாகின்றன.

நயன்ஈன்று நன்றி பயக்கும் பயன்ஈன்று
பண்பின் தலைப்பிரியாச் சொல். (குறள் 97)

பண்பு படிந்த இனிய சொல் தரும் நீதிகளை அருளிவரும் என்னும் இந்த அருமை மொழி ஈண்டு அறிய வரியது. இதில் வந்துள்ள சொல்லும் பொருளும் நம் கனியில் மருவியுள்ளன. நயன் = பொருள், புகழ், நீதி. நன்றி = புண்ணியம்.

இனிய சொல் எவரையும் வசம் செய்கின்றது; எவ்வழியும் செயம் பெறுகின்றது; அதனைப் பழகுவரின் விழுமிய பயன்கள் விளைந்து வருகின்றன. நாவை நல்ல வகையில் பயன் படுத்தின் அந்த அரசன் எல்லா நலங்களையும் எளிதே எய்துகின்றான்.

“வல்லென்ற சொல்லும் புகழ்வாய்மை வழீஇய சொல்லும்
இல்என்ற சொல்லும் இலன் ஆகலின் யாவர் மாட்டும்
சொல்லும் குறைஇன்மையின் சோரரும் இன்மையாலே
கொல்என்ற சொல்லும் உரைகற்றிலன் கொற்றவேலான்”
(நாரத சரிதை)

ஒரு அரசன் இனிய சொல்லுடையனாய் வாழ்ந்து வந்த நிலையை இது குறித்துள்ளது. நாக்கு நலம் கோக்குடிப்பிறந்தார்க்கு மிகவும் அவசியம் என்பதை இக் கோமகன் இங்கே நோக்க அருளிஞன். உரையும் செயலும் ஒளி பெற வந்தன.

செய்வன செய்தல்; யாண்டும் தீயன சிந்தியாமல்,
வைவன வந்த போதும் வசையில இனிய கூறல்,

மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன்றும் மன்னனுக்கு இன்ன
வகையில் மன்னி இருக்க வேண்டும் என இது உணர்த்தியுளது.

மெய்யின் தொழிலாகிய செயலை முதலில் குறித்தது கரும
நிலைகளின் உரிமைகள் உணர. அரசு காரியங்கள் பலவேறு வகை
பாகப் பரவியுள்ளமையால் அவற்றின் தன்மையும் தகுதியும்
மிகுதியும் தெரியப் பன்மையால் உரைத்தார். வினையாண்மையில்
விரைந்து வீறு கொண்டிருக்கவேண்டும் என்பதை முன்னதாக
விளக்கியருளினார். கருமமே கண்ணுக் காண வந்தது.

அரசன் என்றால் சுகபோகங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு
சும்மா சோம்பேறியாய் இருப்பவன் அல்லன்; எப்பொழுதும்
காரியங்களைக் கண்ணும் கருத்துமாய்க் கருதிச் செய்ய உரியவன்
என்பதை அறிய உறுதி உண்மைகளை நேரே உணர்த்தினார்.

அரசுக்கும் குடிகளுக்கும் படைகளுக்கும் நாட்டுக்கும்
முறையே செய்ய வேண்டிய கருமங்களைச் செவ்வையாகப்பருவம்
தவறாமல் செய்து வரவேண்டும்; சிறிது தவறினும் பெரிய கேடு
கள் நேர்ந்து விடும் ஆதலால் ஓர்ந்து உணர்ந்து கூர்ந்து செய்க
என்பார் "செய்வன செய்தல்" என்றார்.

அரிய பல கருமங்கள் அரசனுக்குக் கடமைகளாய் அமைந்
திருக்கின்றன; அவற்றை உரிய பருவங்களில் செய்து முடித்த
போதுதான் கரும தேவதையின் கருணையை அவன் எய்த நேர்
கின்றான்; நேரவே பொருளும் புகழும் மேலும் மேலும் பெருகி
வருகின்றன. காலம் கருதி வினை செய்வது சாலவும் நலமாம்.

பருவத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் திருவினைத்
தீராமை ஆர்க்கும் கயிறு.

(குறள், 482)

அரசனுக்கு உரிமையாக அறிவு போதித்துள்ள இந்த
அருமைத் திருக்குறள் இங்கே அறிய வரியது. ஞாலத்தை ஆளு
கின்றவன் காலத்தை விண் கழிக்காமல் காரியம் செய்து வர
வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யின் இராசலட்சுமி எவ்வகையிலும்
யாதும் அயல் நீங்காமல் எப்பொழுதும் அவனிடமே குடிகொண்
டிருப்பாள் என வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியிருக்கும் அழகும்

அருமையும் கூர்ந்து நோக்கத் தக்கன. பருவம் தவறாமல் வினை செய்து வரும்படி அரிய பெரிய ஊதியத்தை எதிரே இனிமையாக எடுத்துக் காட்டினார். மனித சமுதாயம் உயர்ந்து ஒளி பெறும்படி புனிதபோதனைகள் விழுமியோரிடமிருந்து தெளிவாய் வெளிவருகின்றன.

யாண்டும் தீயன சிந்தியாமல் என்றது எவ்வளவு இனிய போதனை! ஈண்டு யாவரும் இதனை இனிது சிந்திக்க வேண்டும். சித்தம் அரிய பல சித்திகளை அருள வல்லது. அதனைப் பரிசுத்தமாகப் பேணி வருகின்றவன் பெரிய பாக்கியவான் ஆகின்றான்.

மனிதன் எண்ணங்களால் ஊளர்கின்றான். எண்ணம் நல்லது ஆயின் நல்லவன் என விளங்குகின்றான்; தீயது ஆனால் தீயவன் எனத் திரிகின்றான். தீய சிந்தனை நஞ்சுபோல் மனிதனை நாசப் படுத்திவிடும் ஆதலால் அதனை நெஞ்சு புகாமல் பாதுகாத்து வருவது பெரிய நன்மை ஆகின்றது.

பிற உயிர்களுக்குத் தீங்கு ஆக ஒங்கி வருகிற நினைவுகள் தீயன என வந்தன. வஞ்சனை பொறுமை குரோதம் முதலிய தீமைகள் நெஞ்சுகின் பஞ்சுள் பொதிந்த தீபோல் தன்னையே பாழாக்கிவிடும் ஆதலால் அந்தப் பொல்லாத நீசங்களை மனிதன் எவ்வழியும் மருவலாகாது என்க. நல்லார் பெரியார் என உலகில் ஒளி பெற்று வருபவர் எல்லாரும் உள்ளத்தின் புனித நீர்மையினாலேயே உயர் நிலையை அடைந்துள்ளனர். தீய சிந்தனைகளை ஒருவி நல்ல சிந்தனைகளை மருவியுள்ள அளவே மாந்தர் மேலோங்கி விளங்குகின்றனர். மனம் புனிதமுற மகிமைகள் வருகின்றன.

தீய சிந்தனையால் நெஞ்சு பாழ் படுகின்றது; வன்சொல்லால் நாக்கு நாசம் அடைகின்றது. இந்த நீசங்கள் நேராதாயின் அந்த மனமும் வாக்கும் தேசமிசுந்து திகழ்கின்றன.

பிறரை வெறுத்து வையும்படி நேர்ந்தபோதும் பழிமொழிகளைப் பேசலாகாது என்றதனால் இக் கோமகனுடைய நானலமும் விழுமிய நிலைமையும் வெளியாய் நின்றன.)

எந்த மனிதனும் தன்னை உயர்வாகவே மதித்து வருவது இயல்பாயுள்ளது; இயற்கை நிலம் இவ்வாறு இருத்தலால் வசையாக இகழ்ந்து பேசும்போது எவருடைய நெஞ்சமும் வருந்த

நேர்கின்றது. அந்த உள்ளப் பதைப்பையும் உயிர்த் துடிப்பையும் சொல்லால் விளைப்பது சொற்கொலையாய் முடிகின்றது.

வைய நேர்ந்தாலும் வசை கூறாதே என்றது அந்த இழி மொழி விரைந்து விளையும் இடம் தெரியவந்தது. வசவினும் வசை கொடியது; அதனை எவ்வழியும் உரைக்கலாகாது என்க.

பழிப்பன பகரேல்.	1
சுளிக்கச் சொல்லேல்.	2
வெட்டெனப் பேசேல்.	3
ஞயம்பட உரை.	4

பேசும் முறையைக் குறித்து ஒளவையார் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறார். அல்லது கடிந்து யாண்டும் நல்லது பேசுக.

வசை இசைக்கு மாறு ஆனதால் எவர்க்கும் அது வெறுப்பாகின்றது. புகழ்ந்து கூறினால் யாரும் உவந்து கொள்ளுகின்றார்; இகழ்ந்து பேசினால் எவரும் வெறுத்து இகழ்கின்றார் வசை = பழி

* பிறன்பழி கூறுவான் தன்பழி யுள்ளும்
திறன்தொரிந்து கூறப்படும். (குறள் 186)

வசை கூறுவார்க்கு வருகின்ற வரவை இது வரைந்து காட்டியுள்ளது விதைத்தது விளைவாய் எழுகின்றது; பிழை பேசுகின்றவன் பிழையாய் இழிவுறுகின்றான்.

“Reproach generally produces recrimination.” (Goldsmith)

“நிந்தனை நிந்தித்தவன் மேல் பாய்கின்றது” என்னும் இது இங்கே ஆயத்தக்கது. பழிமொழி பழியை விளைத்தலால் அம் மொழியாளன் எவ்வழியும் இழிவே அடைகின்றான்.

பழிகூறு கின்றோன் பழிவாயன் ஆகி
அழிவாய் அவமே அடைவன்—பழிபேசா
நாவுடையான் எவ்வழியும் நன்மையே கண்டுயர்ந்து
தேவனென சிற்பன் சிறந்து.

*பிறனுடைய பழியைக் கூறுகின்றவன் தன்னுடைய பழிகளுள் இழிவானதைத் தெரிந்து எடுத்து நேரே இறந்து பறம்படி அவனால் இகழ்ந்து சொல்லப்படுவான் என்பகாம். பழியால் பழிவரும் ஆதலால் அந்த இழிமொழியை யாண்டும் யாதும் பேசாதே என்பது கருத்து.

நாவாடல் ஒன்றினாலேதான் விலங்கு பறவை முதலிய வேறு பிராணிகளினும் மனிதன் மேலானவனாய் விளங்கி நிற்கின்றான். அந்த நாவை விழுமிய நிலையில் பேணாமல் இழிவாய்ப்பு பழிமொழிகள் ஆடிவரின் அம்மனிதன் பாழாய் இழிந்து போகின்றான். வாக்கு நீசம் அடையின் வாழ்வு நாசம் அடைகின்றது.

ஒருவன் வாயிலிருந்து வெளி வருகின்ற மொழிகள் அவனுடைய உயர்வு தாழ்வுகளைத் தெளிவாக்கி விடுகின்றன. பழியான இழிமொழிகளைப் பேசுகின்றவன் இழிந்தவன் ஆகின்றான்.

பிறரை இகழ்ந்து வசை கூறுதவன் எவனோ அவனே தலை சிறந்த பெருந்தகைமையாளன். பழிமொழி இழிவை விளைத்தால் அதனை ஒழித்து ஒழுக்கு என உணர்த்தியருளினான்.

வசை கூறுதே; இனியனவே பேசு; மெய்யே சொல்; பிறர் பொருளை விரும்பாதே என அறிவு கூறியது உறுதிரலம் கனிந்து உவகை சுரந்துள்ளது. தன்னிடத்தில் இயல்பாக அமைந்துள்ள உயர்ந்த பண்புகளைத் தன்னை அடைந்த நண்பனுக்கு நயமாக நகின்றருளினான். உள்ள நீர்மைகள் துள்ளி வெளி வந்தன.)

வீமன் நிலை.

நல்ல சத்த வீரர்களிடம் பெரும்பாலும் உத்தம குணங்கள் உறைந்திருக்கின்றன. பாரத வீரரூள் வீமன் மிகவும் நேமமுடையவன். இவன் பேரைக் கேட்டவுடனே உலகம் என்ன எண்ணுகின்றது? அதிசயமான தேகபலம் உடையவன்; மல் அமரில் வல்லவன்; கதாயுதத்தில் கைதேர்ந்தவன்; பெரிய போர் வீரன்; அரிய நீரன்; என இவ்வளவே எவரும் இவனை எண்ணியுள்ளனர். எவ்வளவோ இனியநீர்மைகள் இவனிடம் தனிநீய மருவியுள்ளன.

அருச்சுணன் முதலிய எவரினும் இவன் நெறியுடையவன்; நல்ல சிவ பத்தன்; ஆடம்பரம் யாதும் இல்லாத அமைதியாளன்; மாணசிகமாகவே மகேசனைப் பூசித்து வந்தவன்; எண்ணில்கண்ட மலர்களை எல்லாம் கண்ணுதற் கடவுளுக்கு என்ற எண்ணி ஏத்தினவன். நியமமாக நீராடிப் பூசனைகள் புரிந்து வருகிற எவரினும் ஈசன் அருளை இவன் எய்தியிருக்கிறான். இவனுடைய குண நீர்மைகளை அறிந்து அரிய தவசிகளும் பெரிய முனிவர்களும் வியந்து நின்றனர். அமரரும் உவந்து புகழ்ந்துள்ளனர்.

ஒரு முறை கண்ணன் இவனை நோக்கி உன்னுடைய அந்தரங்கமான வாழ்க்கைக் குறிக்கோள்கள் என்ன? என்று இனிது கேட்டான். அதற்கு இவன் சொன்னபதில் எவரும் எண்ணி உணர உரியது. அயலே வருகின்றது.

பிறர்மனை யவரைப் பெற்றதாய் எனவும்,
பிறர்பொருள் எட்டியே எனவும்,
பிறர்வசை யுரைத்தல் பெருமைஅன்று எனவும்,
பிறர்துயர் என்துயர் எனவும்,
இறுதியே வரினும் என்மனக் கிடக்கை
எம்பிரான்! இவை என உரைத்தான்
மறவியும் மடியு மாறுமல் வியற்கை
வலிமைகூர் வாயுவின் மைந்தன். (பாரதம், பழம் 17)

விமலனுடைய மன நிலையையும் புனித நீர்மைகளையும் அவன் வாக்கு மூலத்தால் இங்கே நோக்கி மகிழ்கின்றோம். மேலே குறித்துள்ள நான்கு தலகமைகளும் எவ்வளவு மகிமையுடையன! ஏகபத்தினிவிரதம், நிராசை, பெருந்தன்மை, இரக்கம் என்னும் இவை அக் குலமகனிடம் உயிர்க் குணங்களாய் உறைந்துள்ளமையை உணர்ந்து வியக்கின்றோம். இந்தப் பண்புகளில் எந்த அளவு நாம் தேர்ந்திருக்கின்றோம் என்பதை ஒவ்வொருவரும் உண்மையாக ஓர்ந்து சிந்திக்க நேர்ந்தால் உயர்வுரிமை தெளிவாம்.

(பிறர் வசை கூறுதே; பிறர் பொருள் வெஃகாதே எனச் சக்கிரீவனுக்கு இக் கோமகன் போதித்துள்ள போதனைகள் விமலனிடம் இயல்பான சாதனைகளாய் மேலி யிருக்கின்றன.)

சிறியர் என்று இகழ்ந்து நோவு செய்வன செய்யல்.

எனியவர் என இகழ்ந்து எவரிடமும் துயரங்களைச் செய்து விடாதே என்றது உயர் பதவியை நினைந்து வந்தது. சிறியர் என்றது வறியர் மெலியர் முதலிய ஏழைகளை. நோவு=துன்பம்.

அதிகார ஆற்றல்கள் அமைந்து செல்வ வளங்கள் நிறைந்து சிறந்த பதவியில் தலைமையாய் உயர்ந்திருக்கின்றோம் என்று உள்ளம் செருக்கி ஏழைகளுக்கு நீ இடையூறு செய்யாதே; அங்ஙனம் செய்ய நேர்ந்தால் உனக்கு வெய்ய துன்பங்கள் விளைந்து விடும் என இந்த ஐயன் இங்கே அறிவுறுத்தினான். இந்த எச்சரிக்கையில் தன்னை நேரே சான்று காட்டியிருப்பது யாரும் ஊன்றியுணர்ந்து உறுதிநலனைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளத் தோன்றியது.

நெறி இகந்து யான் ஓர் தீமை இழைத்த தால் உணர்ச்சி நீண்டு
குறியதாம் மேனி ஆய கூனியால் குவவுத் தோளாய்!
வெறியன எய்தி நொய்தின் வெந்துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தேன்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கருதிக் காணுகின்றோம். உருகி ஓர்
கின்றோம். சொல்லிலுள்ள ஒலிகள் நம் உள்ளங்களைக் கவர்ந்து
கொண்டு போய் நெடிய சரிதக் காட்சிகளைக் காட்டி முடிவுகளை
விளக்கிப் பரிதாப வுணர்வுகளை ஊட்டி நிற்கின்றன.

செல்வத் திமிரும் அதிகார மமதையும் மனிதனை நிலைகுலைத்
துக் கொடுமைகள் செய்யத் தூண்டும் ஆதலால் அந்த மடமைத்
தீமையில் வீழாமல் தன் கடமையைக் கருதிச் செய்யும்படி உரிய
துணைவனுக்குப் புத்தி போதித்தான்; அந்தப் போதனையில் அரிய
பல நீதிகளும் இனிய உணர்வு நலங்களும் வெளி வரலாயின.

இந் நெறி என்னும் அண்மைச் சுட்டு முன்னம் வரைந்து
சொன்னதைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது. எளியவர்கள்
வருந்தும்படி யாண்டும் கொடுமை செய்யலாகாது என்ற இந்த
நீதி முறையைக் கடந்து தான் ஒரு தீது செய்து அதன் பலன்
களை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தன்னை ஓர் அனுபோக
சாட்சியாக ஈண்டு எடுத்துக் காட்டியது துணைவன் தெளிவாக
உணர்ந்து எவர்க்கும் இனியனாய் அளிசெய்து வர வேண்டி என்க.

செல்வம் கல்வி அறிவு படை அதிகாரம் முதலிய எல்லா
வலிமைகளும் நிறைந்து அரசனாய்த் தலை சிறந்திருக்கின்ற நம்மை
பாதொரு வலியும் இல்லாத ஏழைகள் என்ன செய்ய முடியும்?
என்று இன்னவாறான செருக்கு சக்கிரீவன் உள்ளத்தில் தோன்
றவும் கூடும் ஆதலால் அதனைத் துடைத்து ஒழிக்கத் தன்னைச்
சான்று காட்டி ஆன்ற அமைதியை அறிவுறுத்தினான்.

“சக்கிரீவா! நான் ஒரு பெரிய சக்கரவர்த்தி மகன்; இளமை
யில் ஏதோ தெரியாமல் அரண்மனையில் இருந்த ஒரு கூனக்
கிழவியைக் கேலி செய்து சிறிது நோவு செய்தேன்; அவள்
சமையம் பார்த்திருந்து எனக்கு மாறி ஐடர் செய்தாள்; அதனால்
நான் அரசமுடி இழந்தேன்; பெரிய இராச செல்வங்களும்
அரிய போகங்களும் அடியோடு தொலைந்தன; எளிய பாதேசி
யாய்க் காட்டுக்கு வந்து உரிய மனைவியையும் பிரிந்து கொடிய
துன்பக் கடலில் வீழ்ந்து பாதொரு முடிவும் காணாமல் துடித்து

உழலுகின்றேன். பாவியத்தில் வினையாட்டுப் புத்தியால் கேவியாகச் செய்த ஒரு சில தீமையால் நான் இப்படிப் படுகேடுகளை அடைந்து பதைத்திருக்கின்றேன்” என்று இக்கோமகன் இங்கே உரைத்திருப்பது எவ்வளவு உருக்கத்தை விளைத்து நிற்கின்றது! பரிதாப நிலைகளை உரைகள் தெளிவாக வெளி செய்திருக்கின்றன.

உணர்ச்சி நீண்டு குறியதாம் மேனி ஆய கூனி என்றது அவனது அகத்தையும் புறத்தையும் கூர்ந்து நோக்கிக் கொடுமையையும் வடிவையும் ஓர்ந்து முடிவினைத் தேர்ந்து கொள்ள வந்தது.

வசிட்டர் முதலிய பெரிய மகான்களும், சுமந்திரன் முதலிய அரிய மதி மந்திரிகளும், தசரதன் முதலிய முடி மன்னர்களும் தேச மக்கள் யாவரும் ஒருங்கு திரண்டு உரிமையுடன் ஊக்கிச் செய்த காரியத்தைத் தான் ஒருத்தி மாத்திரம் தனியே நின்று எதிர்த்து முடித்திருந்த முடிவை அடியோடு கெடுத்துத் தனது மணிமுடியைப் பறித்துத் தன்னைக் காட்டுக்குக் கடுக ஓட்டிய கூனியினுடைய சூழ்ச்சித் திறத்தையும் அறிவாற்றலையும் இராமன் எண்ணி எண்ணி வியந்திருக்கிறான்; யாருக்கும் தெரியாமல் உள்ளத்தில் ஊறிக் கிடந்த அந்த வியப்பு உணர்ச்சி நீண்டு என்னும் உரையால் ஈண்டு உலகம் அறிய வந்தது.]

பெரிய மேதைகளுடைய விழுமிய உணர்ச்சிகள் எல்லாம் உருக்குலைந்து போம்படி அந்தக் கிழவி பண்ணி விட்டாள் ஆதலால் அவளுடைய உணர்வு நிலையை அதிசயமாகக் கருதி இக் குல வீரன் கொண்டாடி நின்றான். மேலே கண்டு அனுபவித்தவன் யாரும் காணக் காட்ட நேர்ந்தான். அவளது உணர்ச்சியை உணரும் உணர்ச்சியில்லாமல் ஊறு செய்தமையால் தனக்கு இந்தக் கதி வந்தது என உணர்ந்து உணர்ந்து நொந்திருக்கிறான்.

மேனி குறியது; உணர்வு நெடியது என்றது சிறியர் என எவரையும் வெளி நோக்கில் எளிமையாக எண்ணலாகாது என்பதை துணுகி நோக்க வந்தது. தான் எண்ணி மேலசம் போனதைக் கண்ணில காண இவ்வண்ணம் காட்டினான் (மேனி கூனி என்றது அவளது ஊன நிலையை உணர். உடல் ஊனமுடைய கூனக் கிழவி உயர் போழ்கும் அடல் வீரமும் உடைய அதிசய புருடனைக் கதிகலங்கச் செய்துள்ளாள். அச்சதியினை விதியும் வியந்துளது.)

கூனி புரிந்த கொடுஞ்சதியால் கோமகனும
மான முடியிழந்து மாருதிக்—கானம்
அலைந்து திரிந்தான் அகமபகை யாயின்
குலைந்து சிதையும் குடி.

என்றபடி முடி இழந்து கொடிய துயரங்களோடு நெடிய
அவமானங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தலால் தனது வாழ்
வின் தாழ்வுகளை நண்பனுக்கு நன்கு உணர்த்தினான்.

ஏழையான ஒரு முதிய கிழவி பெரிய சக்கரவர்த்தித் திரு
மகன் வாழ்வைப் பாழாக்கிப் படுதுயரங்களை விளைத்திருக்கிறாள்
ஆதலால் சிறியர் என இகழ்ந்து யாருக்கும் இடர் செய்யாதே
என நேருக்கு நேரே நிலை தெரியக் கூறினான்.

அரச செல்வங்கள் எல்லாம் தொலைந்து போய் அடவியில்
புகுந்து அல்லல் உழந்து மனைளியை இழந்த வெறி கொண்ட
பேயன் போல் பரிதாப நிலையில் வறியே தீர்க்கின்றேன் என்பான்
வெறியன எய்தி என்றான். அவலக் கவலைகள் அறிவைச் சூறையா
டியுள்ளமையால் உள்ளம் மறுகி உரையாடலாயினான்.)

துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தேன் என்றது உயிர்த் துடிப்பை
உணர்த்தியது. அல்லல்களின் எல்லையில்லாத நிலையைக் கடல்
என்ற ஒரு சொல்லால் விளக்கினான். உயர்ந்த இன்பக் கடலில்
தோய்ந்து சிறந்த செங்கோல் செலுத்தியிருக்க வேண்டியவன்
துன்பக் கடலில் வீழ்ந்தேன் என்று சொல்ல நேர்ந்தது அவருக்
கும் பெரிய துயரமாய்த் தோன்றி நின்றது.

இளமையில் செய்த ஒரு பிழையால் தனக்கு நேர்ந்திருக்கும்
பழி துயரங்களை விழித்தெரிய விளக்கி அவரிட மும் மரியாதையாய்
அருள் புரிந்து இதம் செய்து வரும்படி இங்கே கவியரசனுக்குப்
போதித்திருப்பது சுவை சுரந்து மிளிர்கின்றது.

மங்கையர் பொருட்டால் எய்தும் மாந்தர்க்கு மரணம்.

பெண்களைப் பிழை பேசியது போல் இங்கே இது தோன்றி
யுள்ளது. பெண்வமக்குப் புதுமையாகப் பெருமை தருவதுபோல்
இந்நாளில் சிலர் ஆண்மை கூறி நிற்கின்றனர். அந்த ஆடவர்க்கு
இந்தப் பாடல் நிந்தனையாய்ப்படும். முன்னும் பின்னும் விழித்துப்
பாராமல் பழித்துப் பேசுவதும் சுளித்துத் தூற்றுவதும் சுவைக்
கேடுகளேயாம். கூர்மையாய் நோக்கி நீர்மை காண வேண்டும்.

இந்நாட்டுக் காவியக் கவிஞர் யாவரும் பெண்மையை மிகவும் பெருமையாகவே பேசுவதுள்ளனர். எந்நாட்டினும் இந்நாடு மகளிரை மகிமையாகவே மதித்து வருகின்றது. தகைமை சூன்றித் தவறுபட நேர்ந்தபோது தாழ்வு கூற நேருகின்றது.

உருவ நலம் கனிந்த பருவ மங்கையார்பால் நெறி கடந்து மையல் கொண்டு அறிவழிந்து மாந்தர் இழிந்து தொலைவதையே இங்கே கிளர்ந்து மொழிந்துள்ளது.

[மங்கையர் ஆடவர்க்கு அரிய இன்பப் பொருள். அவரைத் தனக்குத் தனியுரிமையாய் பெற்று அன்பு மீதூர்ந்து இன்பம் துகர வேண்டாமேயன்றி அயலான மயல் வழியில் விழந்து புகுவது இழிவேயாம். அவ்வாறான பழி வழியே புகுந்து வாலி அழிந்துபட்டமையால் ஈண்டு அவனை இந்த ஆண்டுகை விழி தெளிய விளக்கி வாழ்வினை ஒளி செய்ய உணர்த்தினான்.]

[சுக்கிரீவன் மனைவியாகிய ருமையைக் காணிக்ந்து வலிந்து நுகர்ந்து மடிந்தான் ஆதலால் வாலி செய்கையால் சாலும் என்று கோலி மொழிந்தான். மரலுழந்து மடியாமல் மதிநலம் அருளினான்.]

உன் அண்ணன் காமத்தில் பட்டு மாய்ந்தது போல் நீயும் கெட்டுப் போகாதே; மங்கையர் தீறத்தில் மிகவும் எச்சரிக்கையாய் இருக்க வேண்டும் என்று இவ்வுத்தமன் இங்கே உரிமையோடு உரைத்துள்ளது உய்த்துணர்த்தக்கது.

[ஐய்பொறிகளுக்கார் உரிய இனிய போகங்கள் மங்கையரிடம் ஒருங்கே நிகறந்துள்ளமையால் ஆடவர் சமூகத்தைப் பாடழித்துப் பரிசுக்குகைக்கும் மாய மோகினிகளாய் அவர் மருவியுள்ளனர்.]

It is woman that seduces all mankind;

By her we first were taught the wheedling arts.

(John Gay)

“மனித சாதியைக் கெடுப்பது மகளிரே; அவரிடமிருந்து தான் மாய சாலங்களை முதலில் நாம் கற்றிருக்கின்றோம்” என ஜாண் கே என்னும் ஆங்கிலக்கவிஞர் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

பெண்மையைப் பெருமையாகப் பாசாட்டி வருகின்ற மேல் நாட்டாரும் இங்ஙனம் கூறி யிருப்பது கூர்ந்து சிந்திக்கத்தக்கது.

விளக்கில் வீழ்ந்து விட்டில்கள் மாய்ந்து போகின்றன; மங்கையர் மோகத்தால் மாந்தர் மாய்கின்றனர். [விட்டிலின் அழிவுக்கு விளக்குப் போல் மாந்தர் மரணத்திற்கு மங்கையர் காரணமாயிருத்தலால் பொருட்டால் எனக் காரண வாக்கியத்தைக் காட்டியருளிஞர். காபக் காட்சி ஏமக் காட்சி ஆகின்றது.]

“நாசம் வரும் காலம் அயல் மாதர்மேல் ஆசை வரும்” என்றார் ஓளவையார். [பொண்ணுக்கு ஆட்கொல்லி என்று ஒரு பெயர்; பெண்ணுக்கும் அப்படி ஒரு பெயர் உண்டு என்பதைக் கண்டு கொள்ள வந்தது. பொண்ணை விழைந்து அழிபவரினும் பெண்ணை விழைந்து அழிபவர் பலர். கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்து மாந்தரை அவர் மண் ஆக்கி விடுகின்றனர்.]

[இந்திரன் ஈனம் ஆனதும், இராவணன் சீசகன் நாசம் ஆனதும் மங்கையரால் என்பதை இங்கே சங்கையறத் தெரிவின்றோம்.]

தேனில் விழுந்த ஈ என மாதரில் விழுந்தவர் ஆதரவிழுந்து அழிதலால் காதலும் சாதலும் ஒருங்கே காண நேர்ந்தன.]

அஞ்சனவை வேற்கண் அரிவையாதம் பேராசை
நெஞ்சு புகின் ஒருவர் நீங்குந் நிலைமைத்தோ?
எஞ்சல் புரியாது உயிரை எந்நாளும் ஈர்ந்திடுமால்
நஞ்சம் இனிது அம்மவோ நாளும் நலியாதே. (கந்தபுராணம்)

அணங்குநோய்வார்க்கும்செய்யும்அனங்கனால்அலைப்புண்டுஆவி
உணங்கினார் உள்ளம் செல்லு மிடனறிந்து ஓடிச் செல்லா
குணம் குலன் ஒழுக்கம் குன்றல் கொலைபழி பாவம் பாரா
இணங்கும் இன்னுயிர்க்கும்ஆங்கே இறுதி வந்துறுவது எண்ணு.
(திருவிளையாடற் புராணம்)

வெவ்விடம் அமுதென விளங்கு கண்ணினார்க்கு
எவ்விடம் உடம்பினில் இழிக்கத் தக்கன
அவ்விடம் ஆடவர்க்கு அமிர்தம் ஆதலால்
உய்விடம் யாதினி உரைக்கற் பாலையே. (நாரத சரிதை)

மாதர் ஆசை மாந்தரை நாசம் செய்யும் என்று இவை குறித் திருக்கின்றன. குறிப்புகளைக் கூர்ந்து நோக்குக. இறுதியிலுள்ள கவியின் சுவையைக் கருதிக் காணுக. சொல்லின் பொருள் தெரிவதோடு செல்லாமல் கவிகளின் உள்ளங்களையும் ஓர்ந்து கொள்ளாதல் நல்லது. பெண்மையிடம் ஆண்மையிடம் உண்மை உணர வந்தது.

மங்கையர் ஆசை மடுகேடு செய்துயிரைச்
சங்கையறவழிக்கும் தன்மையால்—இங்கவரை
நஞ்சம் பொதிந்த நறுங்கனியா எஞ்ஞான்றும்
நெஞ்சம் பொதிந்து நினை.

என இன்னவாறு வருவன எல்லாம் மகளிருடைய போக
மோகங்களையே ஏகமாய் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இனிய தேக
போகங்கள் சுரந்திருத்தலால் அவரிடம் சிக்கிய மனிதர் எவ்வழி
யும் மீளமுடியாமல் படாத பாடுகள் படுகின்றனர்.

“செங்குமுத வாயதரச் சேயிழையார் நேயம்எவர் திறம்பலாவார்
அங்கவர்தம் பார்வையினால் ஆர்க்குமனம் கரைந்துருகாது? அடிவுமன்றி
இங்கெனது பேர்ஞாலத்து எவ்வளவுண்டு அவ்வளவும் எவரே மாயக்
கங்குல்விடிந்து இருள்கழித்துக் கண்ணும்விழித்து உணர்விதெனக்காண
வல்லார்?” (மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்)

மோகன் என்னும் மன்னவன் முன்நின்ற காமன். இன்ன
வாறு தன்னுடைய வீரப் பிரதாபங்களை விளக்கிப் பேசியிருக்
கிறான். பேச்சில் உள்ள உண்மைகளையும் உலக அனுபவங்களையும்
ஓர்ந்து உணர்பவர் காமத்தின் வன்மையையும் தன்மையையும்
தேர்ந்து தெளிந்து கொள்வர்

அங்கு அவர் திறத்தினுனை அல்லலும் பழியும் ஆதல்
எங்களில் காண்டி!

[முன்னம் காமக்கேடு காட்டினான். இதில் பெண்வழிச்சேறல்
பிழை என்கின்றான். அயல் மங்கையரை மயலாய் விழையாதே
என முதலில் அறிவுறுத்தி அதன்பின் உன் பெண்சாதி பேச்சை
யும் அதிகமாக் கேளாதே என்று உணர்த்தியருள்கின்றான்.]

சீதை வணத்துக்கு வரத் துணிந்த போது இராமன் தடுத்
தான்; கொடிய அரக்கர்கள் இருக்கும் இடம்; இனிய அரசியா
கிய நீ அங்கே வரக்கூடாது என்று எவ்வளவீவா சொல்லியும்
கேளாமல் தொடர்ந்து காட்டுக்கு வந்தாள்; வந்த இடத்தில் மாய
மாண்பு பிடித்துத்தரும்படி மன்றாடினாள்; இலக்குவன் இடையே
மிகவும் மறுத்துச் சொல்லியும் அதனைப் பிடித்துக் கொடுக்கவே
வேண்டும் என்று பிடிவாதமாய்த் துடித்துநின்றாள்; தன் மனைவி
பேச்சை மறுக்க முடியாமல் இராமன் மான் பிடிக்கப்போனான்;
அயலே காவல் காத்துநின்ற இலக்குவனையும் நிட்டுமாத்திட்டி

அண்ணனைத் தேடிப்போகச் சொன்னான்; அக் குலமகன் பல உண்மைகளை எடுத்துச் சொல்லியும் யாதும் உணராமல் அவனை விரட்டி விட்டான்; தன்னம் தனியே இருந்தவளை இராவணன் வந்து தூக்கிக்கொண்டு போய்விட்டான்; இடையே எதிர்த்த சடாயு செத்தான்; அல்லல்கள் பல மூண்டன; தனது அருமை மனைவியை இழந்து கொடிய அவமானங்களையும் நெடிய துயரங்களையும் அடைந்து தம்பியோடு இந் நம்பி ரொந்து தவிக்கின்றான் ஆகலால் மங்கையரால் அல்லலும் பழியும் உளவாம் என உள்ளம் கனன்று இங்ஙனம் உரைத்தான். எங்களில் காண்டி? என்று தன்னையும் தம்பியையும் சேர்த்துச் சொன்னான். அரசகுல மகர்கள் இருவரும் பரிசு குலைந்து பதைத்திருப்பதை அறிந்து வருந்துகின்றோம்.)

உயர்ந்த குலமகள்; சிறந்த பதிவிரதை; நல்ல அறிவுடையவள்; எல்லா நலங்களும் ஒருங்கே வாய்ந்துள்ள பெரிய உத்தமி; அத்தகைய தனது மனைவி பேச்சைக் கேட்டது மதிக்கடாயது என இவ் வீரன் வெதும்பி யிருப்பது உய்த்துணரத்தக்கது.

பெண்கள் சபல சித்தமான அபலைகள் ஆகலால் எதையும் எண்ணி நோக்காமல் விரைந்து இடர்களை விளைத்துக்கொள்ளுகின்றனர்; பின் படருழந்து பரிந்து பதைக்கின்றனர்.

தன் மொழியைக் கேட்டு நாயகர் துயரம் அடைய நேர்ந்ததைக் கண்டதும் "பெண்மொழிகேளார் என்றும் பெரியவர்" * எனத் துரோபதை கண்ணீர் சொரிந்து சொன்னதும் ஈண்டு எண்ண வரியது. எண்ணாமல் செய்துவிட்டுப் பின்பு எண்ணி ஏங்குவது பெண்ணீர்மையாய்ப்பெருகியுள்ளது. இவ்வுண்மையைச் சீதையின் சிறைவாசத்தில் தெரிந்து கவல்கின்றோம். தன் சொல்வழியே ஒழுக்கி வரவரிய இல்லாளிடம் தாழ்ந்து அவள் சொல்வழியே கணவன் ஒழுக நேர்ந்தால் அந்த மனைவாழ்வு இழிந்துபடும்; அல்லலும் அவமானங்களும் விளைந்துவிடும்.

இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பின்மை எஞ்ஞான்றும்
நல்லாருள் நாணுத் தரும். (குறள், 903)

இல்லாள் சொல்வழி ஒழுகல் இழிவாம் என ஒரு அதிகாரம் வகுத்து பெண்வழிச் சேறல் என்று உதற்குப் பெயர் கொடுத்துப்

*இந்தால் பக்கம் 1948 வரி 21 பார்க்க.

பல உணர்வு நலங்களை நாயனார் அதில் உணர்த்தியிருக்கிறார்.

மரியாதை மாண்புகளோடு மனைவியை நடத்தி வரவேண்டுமேயன்றி அவள் மொழிவழி ஒழுக நேர்ந்தால் கணவனுக்குப் பழி துயரங்கள் மூண்டு விடும என்க.

பெண்மையைத் தன் வசமாப் பேணி ஒழுகுபவரே ஆண்மையுடையராய் மேன்மை அடைகின்றனர்.

“Oh! ye lords of ladies intellectual!

Inform us truly, have they not hen-pecked you all?”

(Byron)

“ஓ அறிவான மகளிருடைய பிரபுக்களே! நீவிர் பாவரும் மனைவியர் சொல்வழி ஒழுகுவதில்லையா? உண்மையைச் சொல்லுங்கள்” என ஆங்கிலக் கவிஞராகிய பைரன் இவ்வாறு சில பெரிய மனிதர்களை நோக்கி வினவியிருக்கிறார். இல்லாள் சொல்வழி ஒழுகாதவர் அரியர் என்பதை இது குறித்துள்ளது.

சுக்கிரீவா! நான் என் பெண்காதி பேச்சைக் கேட்டமை யால் அல்லலும் பழியும் அடைந்து அவலமுற்றிருக்கின்றேன்; நீ இதில எச்சரிக்கையாய் நடந்துகொள் என இவ்வுச்சவீரன் தன் நண்பனுக்கு உணர்த்தியுள்ளது பண்பு படிந்து பரிதாபம் மீதூர்ந்து நிற்கின்றது. பெண்கவிடத்தே நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளைக் கண்கள் காணக் காட்டியருளினான்.

தாய் என இனிது டேணத் தாங்குதி.

குடி சணங்கள் யாவரும் உன்னைத் தாய் என்று கருதி யுருகும்படி யாண்டும் அருள்புரிந்து அவர்களுக்கு எவ்வழியும் இதம் செய்து வருக எனப் பரிபாலன முறைமையைப் பொருள் பொதிந்த உவமையால் தெளிவாக உரைத்தார். தந்தை என்னுது தாய் என்றது பிள்ளைகளிடம் இயல்பாகவே பேரன்பும் பேராதரவும் பெருகியுள்ள அருமை கருதி.

நாட்டு மக்கள் எல்லாரையும் பெற்ற பிள்ளைகளாகவே உரிமையுடன் பாராட்டி என்றும் அன்போடு ஆதரித்து அருளுக என்பதாம். அரசனது இனிய நீர்மை அறிய வந்தது.

யாவரையும் தாய்ப்பால் பேணி வரினும் எவரேனும் தரும் நீதி தவற நேரின் அவரிடம் கருணை காட்டலாகாது; கடுமையாய்

அவரைக் கடிந்து நீக்கவேண்டும் என்பார் அறநெறி இகவா வண்ணம் என்றார். அன்பும் ஆதரவும் இன்ன முறையில் இன்ன நிலையில் இருக்க வேண்டும் எனக் குறிப்பித்துள்ளமை கூர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது.)

உற்ற பிள்ளைகள் குற்றம் செய்தாலும் பெற்றதாய் பொறுத்துக்கொள்ளாதல்போல் நாட்டு மக்கள் நீதிக் கேடு செய்தால் அரசன் அதனைப் பொறுத்திருக்கலாகாது; உடனே ஒறுத்து அடக்கவேண்டும் என உணர்த்தியருளினான்.

குடிகளைக் காத்து வருவதில் தாயைப்போல் அன்பு புரிக; குற்றங்களைத் தீர்ப்பதில் தீயைப்போல் துன்பு செய்க என்றது அறக் கருணையும் மறக்கருணையும் அறிய வந்தது.

குடிசனங்களைக் காப்பதிலும் குற்றங்களைத் தீர்ப்பதிலும் கொற்றவனுடைய கடமைகளும் நிலைமைகளும் இங்கே உய்த்துணர வந்தன.

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடுவனறு வேந்தன் தொழில்.

(குறள் 549)

என்னும் பொய்யாமொழியின் பொருள்கள் ஈண்டுப் புலனாய் நின்றன. காப்பை முதலில் உரைத்துக் கடிதலைப் பின்பு குறித்தது தலைமையும் நிலைமையும் கருதி. நல்ல அரசன் நாட்டில் குற்றங்கள் நிகழ்வது அரிது ஆதலால் அது இறுதியில் வந்தது. கடிதல் = கடிந்து ஒழித்தல். அன்பு செய்து அளித்தலும், துன்பு செய்து ஒழித்தலும் வேந்தன் தொழில் என்றதனால் இந்த இரண்டு வழிகளிலும் அவன் யாண்டும் விழியூன்றி நிற்கவேண்டும் என்பது விளங்கி நின்றது.

தீயன வந்தபோது சுடுதியால் தீமையோரை.

தீயவர்களை அடியோடு தொலைத்து ஒழிக்கவேண்டும் என இதில் உணர்த்தியிருக்கிறான். [சுடுதி என்றது தண்டனையின் கொடுமை தெரிய வந்தது] தூக்கு, கழுவிவற்றல், தலையை வெட்டி எறிதல் முதலிய உயிர்க்கேடுகளை உணர்த்தியது. தாய்மை தழுவி நின்றாலும் தீமைகண்டபோது அரசன் கடுமையாய்வினார்து அடக்கவேண்டும் என்பது கருத்து. சிறிய குற்றவாளிகளுக்கு அபராதமும் சிறைத் தண்டனையும் உரியவாம்; கொடிய தீயவர்களுக்கு மரணமே தண்டனையாம். காப்புநிலை கருதி உணர வரியது.

கரவாய் வந்து களவு புரிதலும், வெளிப்படையாய் வழிப் பறி செய்தலும், வீடுகளில் தீயிடுதலும், ஆடு மாடுகளுக்கு நஞ்சு ணட்டலும், மணிதரைக் கொல்லுதலும் ஆகிய எல்லாமே தீமை கள் ஆயினும் இறுதியில் உள்ளது மிகவும் பொல்லாததாம்.

தீய காரியங்களைச் செய்யும் பாபகாரிகளை உடனே அரசன் அடக்காதுவிடின் கொடிய புலிகள்முன் புல்வாய்கள் போல் உலக மக்கள் பெரிதும் துயருற நேர்வர்; நேரவே பரிபாலன முறை பாழாம்; ஆகவே வேந்தன் கீழாய் இழிந்து உரிமையை இழந்து போவன்; அங்ஙனம் போகாமல் ஆட்சியை மாட்சியுறப் பேணி வர வேண்டும் என்க காணியின் காப்பு காண வந்தது.

களைபைப் பறித்து எறிந்து பயிர்களைப் பேணும் உழவன் போலத் தீயவர்களை அழித்து ஒழித்து உயிர்களைப் பாதுகாத்து வருபவனே அரசன் ஆவான்.

*கொலையிற் கொடியாரை வேந்துஒறுத்தல் பைங்கூழ் களைகட் டதொடு நேர். (குறள், 550)

கொடியவர்களைக் கொன்று ஒழிப்பது வேந்தன் கடமையாம் என்பதை ஓர் உவமை காட்டி இஃது நன்கு உணர்த்தியுள்ளது. புலத்தைப் பேணும் உழவன் போல் நிலத்தை அரசன் கருத் துன்றிப் பேணி வர வேண்டும் என்பதாம்.

எய்திய குற்றத் தோர்கள் யாவராயினும் கண்ணோடாது ஐதென நாடி நீதி அறமதலைப் பிழையாத் தண்டம் செய்தலே செங்கோல் ஆகும்; செய்யகோல் இன்றேல் என்னும் உய்திசெய் மழையால் மககள் உறுபயன் உற்ற போதும். (1)

கருவி நஞ்சு ஆதி தம்மால் காமர் ஆர் உயிரைக் கொல்வோர், வெருவரச் சூறை கொள்வோர், மேவி ஆறலைப் போர் கள்வர், உருவளர் பிறனில் வேட்போர் உவர்முத லேரரைக் கோறல் பருவரு பாவம் அன்று; பயிர்க்களை களைதல் போலாம். (2)

* தீயவர்களை அரசன் கொன்று தொலைப்பது பயிருக்குக் களை எடுப்பது போலாம். பைங்கூழ் = பயிர். கட்டல் = களைதல். வேந்து = அரசன். பயிர்கள் நல்லவர்களுக்கும், களைகள் கெட்டவர்களுக்கும், வேந்தன் உழவனுக்கும் ஒப்பாம். களை எடாவிடின் பயிர்கள் பாழாம்; கொடியரை ஒழியாவிடின் குடிகள் கேடாம். கேடு நீக்கி நாடு காக்க என்க.

பரிசனம் பகைவர் கள்வர் படர்தரும் உயிர்கள் தாம் என்று
உரைசெய் ஐந்திடத்தினானும் உலகிடை இடையூறு எய்தா
வரிசையிற் காத்து நீதி வழக்கினார் தம்மை மொத்திக்
கரிசறப் பொருளும் கோடல் காவலர் தருமம் மைந்தா! (3)

(விநாயக புராணம்)

அரச முறைகுறித்து வந்துள்ள இவை ஈண்டு எண்ணுரியன.

பெற்ற தாய்போல் அரசன் உற்ற குடிகளைக்காத்து வரினும்
குற்றம் செய்தோரைக் கொடுத்தண்டம் புரிந்து குணங்களை
வளர்த்து யாண்டும் கொற்றமுடன் நீதிபுரிந்தருளவேண்டும். நல்
லோர்க்குத் தாய் ஆகவும், தீயோர்க்குத் தீ ஆகவும் நின்று நிலவுக
என இவ் வென்றிவீரன் விளம்பியருளியது உளங்கொள வுரியது.

எல்லார்க்கும் ஒரே படியாய் அரசன் கருணையாளாய்
இருக்கமுடியாது; புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஏற்ப இறைவன்
இன்ப துன்பங்களை ஊட்டி வருதல்போல் நன்மை தீமைகளுக்கு
ஏற்ப அரசன் அருளும் ஆக்கினையும் முறையே புரிந்து வருகின்
றான். தீயவரிடமும் இரங்கியருளின் அவன் நீதிமாலாகான்.

“A God all mercy is a God unjust.” (Young)

“எல்லாரிடமும் கருணைபுரியின் அக்கடவுள் அநீதியுடைய
தேயாம்” என்னும் இது அரசனுக்கும் உரிமையாக அறிய
நின்றது. நன்மை வளரச் செம்மை புரிவதே செங்கோலாம்.

“தீமையோரைச் சுடுதி என்றதனால் தீவினையாளரை இக்கோ
மகன் வெறுத்திருக்கும் வெறுப்பு வெளியறிய வந்தது.”

இறத்தலும் பிறத்தல் தானும் வினை தரத் தெரிந்த.

அரச தருமங்களையும் நீதிமுறைகளையும் கூறிவிட்டு உலக
வாழ்வின் அநித்திய நிலைமையை இவ்வாறு உணர்த்தியிருக்கிறான்.

இறப்பும் பிறப்பும் வினைகளின் பயனாய் விளைந்துள்ளன.

இயற்கை நியமமாய் அமைந்திருத்தலால் இறந்து போதலுக்
காக வருந்தவேண்டாம்; கருமத்தால் வந்த பிறவியில் தருமத்தை
யே தழுவி எவ்வழியும் விழுமியனாய் ஒழுகி வருக என்பதாம்.

சாதலும் பிறத்தல் தானும் தம் வினைப் பயத்தின் ஆகும்;

ஆதலும் அழிவும் எல்லாம் அவைபொருட்கு இயல்பு கண்டாய்!

நோதலும் பரிவும் எல்லாம் நுண்ணுணர் வீன்மை யன்றே;
பேதைப் பெரிதும் பொல்லாய் பெய்வளைத் தோளி! என்றான்.

(சுந்தாமணி, 269)

வீதலும் பிழைத்தல் தானும் விதிவழி அன்றி நம்மால்
ஆதலும் அழிவும் உண்டோ? நின்னில்வேறு அறிஞர் உண்டோ!
பூதலம் தன்னில் யாவர் புதல்வரோடு இறந்தார் ஐயா!
சாதல் இங்கு இயற்கை அன்றென்று அருளுடன் தடுத்தகாலே.

(பாரதம், 13ம் போர், 151)

இவை ஈண்டு எண்ணத் தக்கன. சொல்லும் பொருளும்
ஒருமையாய் மருவி யுள்ளமையை உன்றி யுணர்ந்துகொள்க.
இறப்பு இயல்பானது; அது நேருமுன் தரும நீர்மையோடு மருவி
இருமை நலனும் பெறுக என அறிவு கூறியருளிஞன்.

உறங்கு வதுபோலும் சாக்காடு உறங்கி

விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

(குறள், 339)

“பிறந்தவர் சாதலும், இறந்தவர் பிறத்தலும்

உறங்கலும் விழித்தலும் போன்றது.” (மணிமேகலை, 16)

இறப்பும் பிறப்பும் உறக்கமும் விழிப்பும்போல் இயல்பாகவே
மாறி மாறி வருகின்றன என இவை கூறியுள்ளன. அனுபவமான
உவமானங்கள் பொருள்களைத் தெளிவாக விளக்கி நிற்கின்றன.

“How wonderful is Death!

Death and his brother Sleep.”

(Shelley)

“இறப்பு எவ்வளவு அதிசயமானது! அதன் சகோதரன்
உறக்கமாயுள்ளது” என மேல் நாட்டுக் கவிஞராகிய ஷெல்லி
என்பவர் இவ்வாறு பாடியிருக்கிறார்.

பிறந்தும் இறந்தும் இங்ஙனம் விரைந்து சுழன்று வருகிற
வாழ்வில் சிறந்த பயனை அடைந்து கொள்ளவேண்டும் என
உயர்ந்த தரும நெறிகளை உளந்தெளிய உணர்த்தி யருளிஞன்.
பலவகை நீதிமுறைகளையும் உரைத்து முடித்து இறதியில் தரு
மமே இருமையும் பெருமைதரும் மகிமையுடையது என வலி
யுறுத்தினான். புண்ணியம் கண்ணியமாக எண்ணியறிய வந்தது.

அறமே ஆக்கம்; பாவமே கேடு என்றது தருமத்தையே எவ்
வழியும் செவ்வையாகக் கைக் கொள்ள வேண்டும் என்று கருதி.

பாக்கியம் அன்றி ஒன்றும் பாவத்தைப் பற்றலாமோ?

எல்லா மேன்மைகளுக்கும், எல்லாச் செல்வங்களுக்கும் தருமமே மூல காரணமாயுள்ளது; சகல இழிவுகளுக்கும், சகல கேடுகளுக்கும், சகல துயரங்களுக்கும் பாவமே காரணம் ஆம்; ஆதலால் யாண்டும் யாதும் அதனைத் தீண்டாமல், எவ்வழியும் என்றும் தருமத்தைச் சேர்த்து ஒழுக்க என் இங்ஙனம் தெளிவு கூறினான். உயிர் வாழ்வின் ஒளி வெளியே விழி தெரிய வந்தது.

அறத்தினது இறுதி வாழ்நாட்டு இறுதி; அஃது உறுதி எனப் பாவத்தின் தீமையை முதலில் நினைவுறுத்திப் புண்ணியத்தின் மகிமை இடில் இங்ஙனம் உணர்த்தியது நன்கு சிந்திக்கத்தக்கது.

தருமம் கடவுள் உருவம் ஆதலால் அதனையுடையவன் எல்லா மகிமைகளையும் எல்லா இன்ப நலங்களையும் எளிதே அடைந்து கொள்கின்றான். “யதோ தர்மஸ்ததோ ஜய:” “எங்கே தருமம், அங்கே வெற்றி” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது.

“Virtue alone is happiness below.”

“தருமமே இங்கு இன்பமாம்” என்னும் இது ஈண்டு எண்ணத் தக்கது. இருமையும் அறமே இனிமை அருள்கின்றது.

“It is virtue makes the bliss, wherever we dwell.”

(William Collins)

“நாம் எங்கே வசித்தாலும் தருமமே பேரின்பம் தருகின்றது” என வில்லியம் காலின்ஸ் என்னும் மேல்நாட்டுப் பெரியார் இங்ஙனம் கூறியுள்ளார். புண்ணியத்தை எந்த நாடும் யாண்டும் கண்ணியமாப் போற்றி வருகின்றது.

தரும குண சீலன் ஆதலால் தனது அருமை நண்பனுக்கு அதன் பெருமைகளை இராமபிரான் இவ்வாறு போதித்தருளினான்.

சுக்கிரீவன் வேண்டி நின்றது.

எய்திய அரசினை இனிது ஆண்டு, எல்லா உயிர்களுக்கும் இதம் புரிந்து வரும்படி பலவகை நீதிகளையும் தெளிவாகவுரைத்து மானிக்காலம் கழிந்தபின் படைகளோடு தன்பால் வந்து சேருமாறு இக் கோமகன் கூறவே சுக்கிரீவன் அன்பால் உருகினான். பிரிந்து போக மனமில்லாமல் வருந்தினான். தன்னுடைய அரண்மனையில்

கொண்டு போய் வைத்து இந்த அண்ணலுக்கு ஊழியம் புரிய வேண்டும் என்று அவன் எண்ணி மறுகினான். தனது ஆவலை விநயமாக வெளியே துணிந்து சொல்லினான். அன்பு கனிந்து ஆர்வமீதூர்ந்து அவன் சொல்லிய முறை சுவை சூரந்துள்ளது.

குரங்குறை இருக்கை என்னும் குற்றமே குற்றம் அல்லால் அரங்குறு துறக்க நாட்டுக்கு அரசுஎனல் ஆயதன்றே மரங்குளர் அருவிக் குன்றம் வள்ளல் மனத்தின் எம்மை இரங்கிய பணியாம் செய்ய இருத்தியால் சின்னொள் எம்பால்.

அரிந்தம நின்னை அண்பி அருளுக்கும் உரியேம் ஆகிப் பிரிந்துவேறு எய்தும் செல்வம் வெறுமையிற் பிறிது ஒன்றாமோ? கருந்தடங் கண்ணி னானை நாடலாம் காலம் காறும் இருந்து அருள் தருதி எம்மோடு என்று அடியிணையின் வீழ்ந்தான்.

இராமன்பால் உள்ளன்பு மீதூர்ந்து சக்கிரீவன் உருகிநிற்கும் நிலையை சுண்டு உணர்ந்து கொள்ளினேராம். இந்த அழகனைப் பிரிந்து போய் தனியே இருந்து தான் அரசு போகங்களை அண்பனிப் து மிகவும் விசயம் என அவன் மறுகியிருக்கிறான். அரசரிமையைப் பேணி இனிது வாழுக என இவ் வீர வள்ளல் ஆசியுடன் நீதி கூறி விடவே அவன் தனியே பிரிந்து போக மாட்டாமல் பாசமுடன் பரிந்து பேசினான். பேச்சில் அன்புரிமைகளும் நன்பு நலங்களும் பண்புடைமைகளும் நன்கு படிந்திருக்கின்றன. சமையல் சார்ந்த போது தன்மைகள் ஒர்ந்து கொள்ளவருகின்றன.

தன்னை அரசன் ஆக்கி வைத்த அருமையாளனைத் தனியே வணத்தில் இருத்திவிட்டுத் தான் நகரில் இராச போகங்களை நுகர்ந்து வாழ்வதை நினைந்து வானர வேந்தன் நாணம் மிக அடைந்தான். ஆண்டவனையும் உடன் கொண்டு போக வேண்டும் என்று விழைந்து சின்னான். குழைந்து மொழிந்தான்.

இராமன் பெரிய சக்கரவர்த்திக் திருமகள் ஆதலால் அவன் வந்து தங்கியிருப்பதற்குத் தன்னுடைய அரண்மனை தகுதியுடையதா? என்பதை முன்னுற எண்ணி இன்னுரை பகர்ந்தான்.

தநம முர்த்தி! அடியேனுடைய குடிசையில் வந்து ஆண்டவன் எழுந்த நளியிருக்க வேண்டும்; குரங்கின் குடில் என்ற ஒரு சிறு குறைவைத் தவிர வேறு எவ்வகையிலும் அது பெருமையுடையதே; தேவ உலகத்தில் உள்ள இந்திர மானிகையினும்

சந்தரம் மிக உடையது; வானவர்க்கும் தானவர்க்கும் அமுதத்தை வாரி அளித்து அதிசய வீர வேந்தாய் விளங்கியிருந்த வாவி அமர்ந்து அரசு புரிந்த தானம் ஆதலால் வானமும் விழைந்து புகழ் விழுமிய நிலையில் அது விளங்கியுள்ளது.

துறக்க நாட்டுக்கு அரசு எனல் ஆயது.

அரிய பல இன்ப நலங்கள் நிறைந்து அதிசய எழில்களோடு விளங்கியுள்ள போக பூமியினும் கிட்கிந்தா நகரம் சிறந்த நிலையில் உயர்ந்திருத்தலை இங்ஙனம் உரைத்து நின்றான். தேவலோகத்தில் இருக்கின்ற அமராவதியினும் பூலோகத்திலுள்ள கிட்கிந்தம் சிறந்தது என்றது அதன் உயர்ந்த கீர்த்தி நிலைகளைக் கூர்ந்து உணர்ந்து உண்மையைத் தேர்ந்து கொள்ள வந்தது.

போக போக்கியங்கள் மிகுந்து அமுது செல்வம் மேன்மை முதலிய எல்லாவகைகளிலும் சூவர்க்கலைாகம் உயர்ந்திருந்தாலும் தன்னுடைய தலைவனான இந்திரன் இராவணனுக்கு அடங்கியிருக்கிறான்; அந்த இலங்கை வேந்தனையும் வென்று அடக்கி விண்ணும் மதிக்க நின்ற வாவிக்கு இராசதானியாய் இருத்தலால் இந்த நகரம் துறக்க நாட்டுக்கு அரசு என்று துதிக்க நேர்ந்தது.

இராமபிரான் எழுந்தருள வேண்டுகேய என்ற ஆசையினால் இங்ஙனம் புகழ்ந்து பேசினான். எப்படியும் இந்த உழகனைத் தன் அரண்மனையில் கொண்டுவராய் அரசு மரியாதையோடு வைத்து உள்ளம் குளிர் உபசரிக்க வேண்டும் என்று கவியரசன் கருதியுள்ளமையால் அவனுடைய வாய்மொழிகள் எவ்நடைய செலிகளும் உவகையுறும்படி இவ்வாறு சுவராய் வெளிவரலாயின. தெளிந்த மலையருளிகளும், குளிர்ந்த பூஞ்சோலைகளும், பசிய புத்தரைகளும், இனிய வானிகளும், அழகிய உவகைகளும், பல உள; சிலநாள் இருந்தருள் என்று பரிந்து வேண்டினான்.

அரிந்தம என்று இராவணனை இங்கே அழைத்தது அவனுடைய பராக்கிரமங்களை நினைந்து அரி = பனைகவர், பனையாய் எதிர்த்த வரை விரைந்து அழித்து ஒழிக்க வல்லவன் அரிந்தமன் என்க. பெரிய பலசாலியாகிய வாலியைத் தொலைத்துத் தனக்கு அரசரிமையை அருளியிருக்கும் வீர பராக்கிரமத்தின் உரிமையை உணர்ந்து உள்ளம் உருகி இங்ஙனம் உவந்து மொழிந்தான்.

கருந்தடம் கண்ணினாள் எனச் சீதையை இங்கே இவ்வண்ணம் கருதிச் சொன்னது, அந்தக் கண்ணாட்டியை இந்தக் கமலக்கண்ணன் காண விழந்து வேணவாவுடன் விரைந்து நிற்கும் வேகம் கருதி. கொடிய வனகண்ணன் கையில் அகப்பட்டுள்ள அக் கருங்கண்ணனை இச் செங்கண்ணன் கண்டு மகிழ்ந்த போதுதான் இங்கே தான் கண்ட அரசும் கொண்ட உரிமையும் கதிகண்டனவாம் எனக் கனி அரசன் உறுதிகொண்டுள்ளமையால் அவ்வள்ளக் காட்சி ஓளவு உலகம் காண வந்தது. அதுபதியா யிருந்த சதுபதிகள் விதிவலியால் பதியிழந்து துயருழந்திருப்பது மதியுளைந்து மறுகிரீரந்தது.

கார்காலம் நீங்கித் தேவியைத் தேடும் பருவம் வரும் வரையும்களில் வந்திருப்பின அடியையன் பணிபுரிந்து பாகையவான் ஆவேன் என்று பரிமீவாடு கூறி அடியில் விழந்து தொழுதான்.

அவனுடைய ஆர்வத்தையும் நீர்மையையும் கூர்மையாக நோக்கி இக்கிராமகன் உள்ளம் உவந்தான். தன்னுடைய உறுதி நிலைகளைத் தெளிவாகச் சொல்லி யருளினான். உணர்வு நலம் கனிந்த அவ்வரசர்கள் உள்ளத்தின் பண்புகளையும் பரிவுகளையும் உறுதி நிலைகளையும் விரத சீலங்களையும் ஓர்ந்துணர் வந்தன.

ஏந்தலும் இதனைக் கேளா இன்னிள முறுவல் நாற வேந்தமை இருக்கை எம்போல் விரதியர் விழைதற்கு ஒவ்வா; போந்தவண் இருப்பின் எம்மைப் போற்றவேபொழுது போமால் தேர்ந்தினிது இயற்றும் உன்றன் அரசியல் தருமம் தீர்தி; (1)

ஏழிரண்டு ஆண்டு யான்போந்து எரிவனத்து இருக்க ஏன்றேன் வாழியாய்! அரசர் வைகும் வளநகர் வைகல் ஒலலேன்; பாழியம் தடந்தோள் வீர! பார்த்திலை போலும் அன்றே யாழிசை மொழியோ டன்றி யானுறை இன்பம் என்கோ? (2)

தேவியேறு அரக்கன் வைத்த சேமத்துள் இருப்பத் தான் தன் ஆவிபோல் துணைவ ரோடும் அளவிடறகு அரிய இன்பம் | மேவினான் இராமன் என்றால் ஐயஇவ் வெய்ய மாற்றம் மூவகை உலக முற்றும் காலத்தும் முற்ற வற்றோ? (3)

இல்லறந் துறந்திலாதோர் இயற்கையை எதிர்த்து, போரின் வில்லறந் துறந்து வாழ்வேற்கு இன்னன மேன்மை இல்லாச் சில்லறம் புரிந்து நின்ற தீமைகள் தீரு மாறு நல்லறம் துறந்த நோன்பின் நவையற நோற்பல் என்றான். (4)

அரசியற்கு உரிய யாவும் ஆற்றுழி ஆற்றி ஆன்ற
திரைசெயற் குரிய சேனைக் கடலொடும் திங்கள் நானகின்
விரசுக என்பால் நின்னை வேண்டினென வீர என்ருன்
உரைசெயற்கு எளிது மாகி அரிதுமாம் ஒழுக்கில் நின்றான். (5)

மறித்தொரு மாற்றம் கூருன் வானுயர் தோற்றத் தன்னான்
குறிப்பறிந் தொழுகல் மாதோ கோதிலர் ஆதல் என்ன
நெறிப்படர் கண்கள் பொங்கி நீர்வர நெடிது தாழ்ந்து
பொறிப்பரும் துன்ப முன்னாக் கவிகுலத்து அரசனபோனான்.

தனது அரண்மனையில் வந்து இருக்கும்படி சுக்கிரீவன்
வணங்கி வேண்டியதும், அதற்கு இராமன் பதில் உரைத்ததும்,
அதன்பின் மறுத்து யாதும் பேசாமல் மணம் மிக உருகிக் கரா
ணீர் மல்கி வானர வேந்தன் வழிநடந்து ம்பானதும் பெரிய டரி
வுக்காட்சிகளாய் ஈண்டு விழி தெரிய நிற்கின்றன.

“சுக்கிரீவா! நான் இராச மாளிகைகளில் தங்கச் சுகவாசம்
செய்யலாகாது; பதினான்கு வருடங்கள் வனவாசம் செய்யும்படி
என் தாய் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்; அவ்வாறே நான்
செய்துவர வேண்டும்; எனது அருமை மனைவியைப் பிரிந்த சிண்பு
இவ்வுலகில் எனக்கு இனிய வாழ்வு என்னாம்? கொடிய ஒரு பாஷி
கையில் தேவியைப் பறி கொடுத்துவிட்டு ஆனி அலமந்து திரி
கின்ற நான் உன்போன்ற நண்பர்களை அமர்ந்து உல்லாசமாக
இன்ப நலங்களை நுகர்ந்திருப்பேன் ஆனால் அது எவ்வளவு
இழிவு! உலகம் உள்ள அளவும் பழியாகும்; அவ்வழியில் நாம்
வழுவாய் விழலாமா? நீ சுகமாய்ப் போய் அரசுபுரிந்து நான்கு
மாதங்கள் கழிந்தபின் சேனைகளோடு இங்குவந்து சேருக” என
இங்ஙனம் இராமன் கூறவே நிலைமைகளை எல்லாம் நினைந்து
நினைந்து வானர வேந்தன் நெஞ்சம் கரைந்தான்; கண்களில் நீர்
பொங்கி வழிந்தது. நெடிது நேரம் மவுனமாய் சீன்றான்.

இரண்டு பேர்களுடைய நிலைமைகளையும் ஈண்டு ஒருங்கே
காண்கின்றோம்; ஒர்த்து சிந்திக்கின்றோம். உரிமைகளைக் கூர்ந்து
நோக்கி உயர்ந்த நீர்மைகளை விவந்து மகிழ்கின்றோம்.

போந்து அவண் இருப்பின் என்னைப் போற்றவே பொழுதுபோம்.

உன் இடம் வந்து நான் இருந்தால் என்னை உபசரித்துக்
கொண்டிருக்கவே உனக்கு நேரா போய்விடும்; அரச முறைகளைக்

தவனிக்க முடியாது; காரியக் கேடுகள் ஆகிலும் என இக் கோமகன் முதலில குறித்திருப்பது கூர்ந்து உணரத் தக்கது.

உலக அனுபவமும் கரும நோக்கமும் தரும சூக்குமங்க னாய் ஒளிர்கின்றன. உள்ளம் கனிந்த நல்ல அன்பன் ஆதலால் தன்னைக் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பணை நீர்வன்; நீர்வே வேறு காரியங்களுக்கு ஊழும் எனக் கூறியிருத்தலால் யாதும் தன்னலங் கருதாதவன்; என்றும் மன்னியர் இன்புறவே இன னுடல் தாங்கியுள்ளவன் எனலும் உணமை நுண்மையாக உணர வந்தது. கருமங்கள் யாவும் தருமங்கள் சார்ந்து வருகின்றன.

எல்லாரும் நலமுறவ தான் அல்லலுற்று வருவதைச் சொல்லாமல சொல்லியருளினான். தனித்த நிலைமைத் தன்மைகள் இனித்த நிலைமைகளில எங்கும் வழில் மிகுந்து திகழ்கின்றன.

பிறருடைய ஆதரவில் வாழ்வதை உயர்குல மானிகள் எவ் வழியும் உவந்துகொள்ளார் என்பதும் இவ்வழி நுணுகி ஓர்ந்து கொள்ள நீர்ந்தது. மானம் ஞானம் தானம் தவம் என்பன எல்லாம் மேன்மையான ஆனம் நீர்மைகளாய் மணி மிளர்கின் றன. பரிபூரணமான குணகணங்கள் இக்குல வீரனிடம் யாண்டும் ஒளிவீசி வருகின்றன.

ஏழ் இரண்டு ஆண்டு யான் வனத்து இருக்க ஏன்றேன்.

தான் எனவாசம் செய்ய நீர்ந்துள்ள நிலைமையை இங்ஙனம் ஓர்ந்துகொள்ள வுரைத்தான். ஏறாலை = இணங்கல், பொருந்தல். பெற்றார் இட்ட பணியை உரிமையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு வந் திருக்கின்றேன் என்றவாறு. சடைமுடிகள் தாங்கி, அரிய தவ விரதங்களோடு அடவியில் மருவியிருந்து பதினான்கு வருடங் கள் கழிந்தபின் வா என்று கைகேசி முன்னம் தன் எதிரே மொழிந்து விடுத்த அம்மொழிகளையே இங்கு வெளி அறிய உரைத்தான். போந்து என்றது இனிய நாடுகள் யாவும் கடந்து கொடிய காடுகள் புகுந்து கடிய தவவேடங்களை ஓர்ந்து என அக் கொடியவள் நாடு கடத்தி விட்ட கொடுமை காண வந்தது.

பார்த்தசியாய் இவ்வாறு வணவாசம் செய்ய வரிய நான் பெரிய நகரங்களுள் வந்து இருக்கலாகாது என்று குறித்தருளினான்.

யாழ் இசை மொழி எண்ச் சிதைபை இங்கீக உரைத்தது தனது வாழ்வின் இனிய போகப் பொருள் என்பது உணர்வந்தது. அந்தப் போழ்சிபைப் பிரிந்தி நப்பது பெருந் துயரமாய் விசிந்துள்ளமையால் உலக வாழ்வு முழுவதும் ஒருங்கே வெறுக்க நேர்ந்தது. உயிர் வாழ்வின் ஒளியும்சுவையும் விழி தெரிய நின்றன.

தேவியை இழந்து ஆகி உழந்துள்ள பரிதாப நிலைகளை உரைகள் தோறும் உணர்ந்து வருந்தீறும். தன்னுடைய இன்னல்களை நன்னயமாக நவின் உ நண்பனை வழி அனுப்பினான்.

சேனைக் கடலொடும் திங்கள் நான்கின் வீரசுக,

சுக்கிரீவன் படைகளைளாடு தன்னிடம் வந்து சேர வேண்டிய கால வரையறையை இவ்வாறு காட்டியருளினான். கார்காலமும், குளிர்காலமும் கழிந்து வருக என்பான திங்கள் நான்கு என்று மொழிந்தான். திங்கள் = மாதம் சுத்திரனைக் கொண்டு அளந்து வருதலால் மாதம் திங்கள் என வந்தது. நிலவும் இருளுமாய் ஒரு முறை உருள முப்பது நாள்கள ஆகின்றன. மீள மதி தோன்றுகின்றது. அம்மதியைக் கொண்டு மதித்து வருவது மாதம் ஆயது.

சுக்கிரீவன் சென்றது,

இவ்வளவு காலத்துள் சேனைகளைளாடு வந்து சேருக என்று இக்கோமகன் ஆணை கூறி விடவே சுக்கிரீவன் இருசை கூப்பிட்டு மீண்டும் அடியில விழுந்து தொழுது எழுந்தான். விழி நீர்மலக விடைபெற்று வழி முழுதும் உளம உருகப் போனான்.

கண்கள் நீர் போங்கிவர என்றதனால் இராமனைப் பிரிந்து போகும்போது சுக்கிரீவனுடைய உள்ளம் இருந்த நிலையை உணர்ந்து கொள்ளலாம். அரிய அன்பு தெரிய நின்றது.)

அருமை மனைவியைப் பிரிந்து இந்த அழகன் மறுகியுள்ள நிலைமையை நினைந்து நினைந்து அவன் நெஞ்சம் உருகினான். விரைவில் வந்து வேண்டியதைச் செய்யவேண்டும் என்று உறுதி செய்து போயினான். போகும்போது இளவலையும் உழுவலனை போடு தொழுது அமுத கண்ணனாய் அகன்று சென்றான். அவன் போனபின் லும் மானவீரன் மருங்கீக இனிது அமர்ந்திருந்த

அங்கதனை நோக்கினான். இக் கோமகன் குறிப்போடு நோக்கவே அக்குலமகன் வணங்கி நின்றான்; “அங்கதா! நீ நல்ல மதிமான்; எல்லா நலங்களும் உனக்கு இனிது உளவாம்; சிறிய தந்தையோடு உரிமையாய் அமர்ந்து அரசு முறைகளைப் புரிந்து வந்த” என்று மொழிந்தருளினான்; அந்நாளே அவனும் பணிந்து தொழுது பாதங்களைக் கொட்டுக் கண்ணில் ஓத்திக் கொண்டு கைகுவித்துப் போனான். அக் காளை நிலையைக் கருகி மகிழ்ந்தான்.

அனுமான் மறுசியது.

சக்கிரீவனும் அங்கதனுள் போக நேர்ந்தவுடனே தன்னையும் ஆண்டவன் போகச் சொல்லுமோ? என்று அனுமான் சோகமாய் நின்றான். அவனது உள்ளக் கருத்தைக் குறிப்பாக அறிந்து இவ்வள்ளல் அவனை மெள்ள அருகு அழைத்து “கலியாசுக்கு உறுதியாக உடன் போயிருந்து ஆட்சி முறையை மாட்சியோடு செய்தருள்” என்று சொல்லியருளினான். சொல்லவே அவன் காவில் விழுந்து வணங்கிக் கருணைபுரிய வேண்டினான்.

பொய்த்தலில் உள்ளக் கன்பு பொழிகின்ற புணர்ச்சி யானும் இத்தலை இருந்து நாயேன் ஏயின எனக்குத் தக்க கைத்தொழில் செய்வேன் என்று கழலினை வணங்குங்காலை மெய்த்தலை நின்ற வீரன் இவ்வுரை விளம்பி விட்டான். (1)

நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறையர சிறுகி நின்ற வரம்பிலா ததனை மற்றுஓர் தலைமகன் வலிகிற் கொண்டால் அரும்புவ நலனும் தீங்கும் ஆகலின் ஐய நின்றபோல் பெரும்பொறை அறிவி னோரால் நிலையினைப் பெறுவதம்மா, (2)

ஆன்றவற்கு உரிய தாய அரசனை நிறுவி அப்பால் ஏன்றெனக்குரிய தாய கருமமும் இயற்றற்கு ஒத்த சான்றவர் நின்னின் இல்லை ஆகலான் தருமம்தானே போன்றநீ யானே வேண்ட அத்தலை போதி என்றான். (3)

ஆழியான் அனைய கூற ஆணை ஈது ஆகின் அஃதே வாழியாய்! புரிவன் என்று வணங்கி மருதியும் போனான் குழிமால் யானே அன்ன தம்பியும் தானும் சொல்லை ஊழி நாயகனும் வேறுஓர் உயர்தடங் குன்றம் உற்றார், (4)

ஆரியன் அருளிற் போய் அவ்வகன்மலை யகத்தனான சூரியன் மகனும் மானத் துணைவரும் கிளையுள் சுற்றிக் காரையை வணங்கி அன்னான் தாயெனத் தந்தைமுந்தைச் சீரியன் சொல்லே என்னச் செவ்விதின் அரசு செய்தான், (5)

உளவரசு எய்தி மற்றை வானர வீரர் யாரும்
 கிளைஞரின் உதவ ஆலை விளங்குகை அளப்பக் கேளோடு
 அளவில ஆற்றல் ஆன்றோடு தங்குதன் தங்கள் செல்வத்து
 இளவரசு இயற்ற ஏளி இனிதெனின் இருந்தான் ஓர்பால்.

வள்ளலும் அவணின்று ஏடு மதங்களை இருக்கை ஆன
 வெள்ளவான் குடுமிக் குன்றத்து ஒருகிறை மேளி மெய்யம்மைய
 அன்றைய காசுத் தம்பி அன்றைய அமைக்கப் பட்ட
 எள்ளலில் சாலை எய்தி இனிதெனின் இருந்த காலை. (7)

(இடந்தா, அரசியல் 48-51)

இராமனைப் பிரிந்துபோக மனம் இல்லாமல் அனுமான்
 மறுகி நின்றதும், அங்க மரீமாளை உரிமையாடு உவந்து நோக்கி
 இக் கோமகன் உறுநிலைங்கள் உரைத்ததும், உதண்டின் வணக்கி
 அவன் கிட்கினை தக்கப் போணதும் தர்பியுடன் இக்கம்பி அன்று
 அங்கே மலையில் கங்கியிருந்ததும், கங்கியின் சாரை முதலிய
 கிளைஞர் சலகையும் மகிழ்ச்செய்து அரியனை அமர்ந்து நெயி
 முறையே அரசு பரிச்சதும், கார்காலம் கழியும் பனையும் மதங்க
 மலையில் ஓர் சாரலில் இளையவர்களை இராமன் விரித்திருந்ததும்
 மேலை வந்தவர்கள சகிப் படங்களில் மேலை காண்டு மெழுகினதும்.

கனக கடங்க சென்று சீர்மையும் நீர்மையும் மான்மீன்
 கூர்மையான காட்கிளையச் சுவல சாங்கு தேழுகின்றன. கம்பன்
 பாத்திரங்களின் பண்பானிகள் இடங்கள் நோதும் மற்றவென்ற
 அரிய சீலிய நிலைகளை இனிது விளக்கி வருகின்றன.

உள்ளத்து அன்பு பொழிகின்ற புணர்ச்சிமான்.

அனுமன் இவ்வன்பும் நம் விழி எழிலே விளக்கி சிந்திப்பான்
 மேகம் நீரைச் செவியாகுமேயால் அகன் நெஞ்சம் அன்னைய
 பொழிகின்றது இராமபிரமன்பால் அவசு உள்ளம் உருதி உயி
 டரவசமாகி நின்றும் விண்ணய இவ்வறு பொல்லிய நாளினார்.

இந்த அண்ணலைக் கண்ணுக்கே காறும் அண்ணலுக்கே காறும் தன்னை
 மறந்து மனம் உள்மன்களைய சிந்திப்பான். இராமபுத்திரன்
 அன்புக்கடலில் அழிக்க வல்லும் அவன் இவ்வாய் மீதுர்
 தினைககின்றார் பொய்க்தல் இல் உள்ளம் எந்தது அவனை
 சத்திய சிலக்கை மகாநாதி நின்றது. நெஞ்சலுர் பொய்
 யாதவை வானின் உவனது நீர்மை நீர்மையுமே சீர்
 சொமை முதலிய நிலைகளுமேயும் தெளிந்து சொன்னவார்.

“உள்ளத்தால் பொய்யாது ஒழுகின் உலகந்தார்
உள்ளத்தால் எல்லாம் உள்ள” (குறள், 294)

என்ற பொய்யா மொழியின்படி உலகில் உள்ள எல்லார்
உள்ளங்களிலும் என்முர் அவன் சீலைகள் பலாசி சிற்சினுள்.

உத்தம குண சீலனை அனுமான அன்பால் உருகி நின்ற
போது இராமன் பாடுவ சீலைகளைக் காட்டி உத்திமொழிகள் புகண்
றது அரசு மாட்சிகளாகப் பாடுசி மிளிர் கின்றது. தன் நண்பனுக்குத்
தான் ஆக்கியளித்த பாக்கியத்தை நன்கு பாசிபாசித்து வர இவ்
வள்ளல் ஆர்வத்தோடு நகுதியுள்ளமை உரைகளில் வெளியா
யுள்ளது. எல்லா சீலைகளும் நுணுகி நோக்கி யுள்ளான்.

நிரம்பினான் ஒருவன் காத்த நிறை அரசு

சுக்கிரீவன் இப்பொழுது கைக் கொண்டிருக்கின்ற இராச்சிய
நிலைமையை இவ்வளம் குறிக்கருளினான். நிரம்பினான் என்றது
வாலியை. அறிவு சீல உத்திமீரம் முகவியால் வணக்க நீர்மைகளும்
ஒருங்கே நிறைந்த நிலையையானான் என அவனது நிலைமை தெரிய
வந்தது. கைவந்த ஆட்சியைக் காட்சிப் படுத்தினான்.

“அத்தகைய போராசன் ஆண்டுவந்த போராசை இப்பொ
ழுது கவியரசன் பெற்றிருக்கின்றான். பழமை முழுவதும் மாறிப்
புதுமையாயுள்ளது. அரிய உலக சிந்திருத்தங்கள் அதி விசுவாசில்
செய்ய வேண்டும். இந்தப் புதிய ஆட்சி முறையின் உன் போன்ற
அதிசய மேதைகள் இவ்வளம் அது அதி சீல சூலைந்து போம்;
உன் உரிமையாளனுக்கா சீல உலகத்த தந்த அரசு; அது எல்லா
நிலைகளிலும் மேலேறிக் கிணங்குபடிய கடனிநுக்கு உத்தி
புரிந்து வருவது உலகநடு இத பொழுது பெரிய கடமையாம்;
அரசன் போயிருக்கின்றான், மதிமந்திரிபான சீயம் போயருள்”
என்று இக் போராசன் சுற்றிலே அனுமான வணங்கி வாய் புதைத்
துக் கண்கள் நீர்த்து உலக வளிந்து நோக்கிப் புதிய போலத் திரு
வுருவை நினைந்து கொண்டு நெஞ்சு நகிந் திட்கிண்கை தக்கு சீலரே
போயினான். ஆண்டவன் பாணி அவனை அடக்கி ஆண்டது.

அரசு மாறியது.

இராமனது திருவருளால் அரசு முடிபுனைந்த சுக்கிரீவன்
தேசகாரியங்களை நுணுகி ஆராய்க்கு முடிக்களை அளித்து போணி

வந்தான். தமையன் மனைவியாகிய தாரையையும் மகனையும் மிகவும் மரியாதையாக மதித்து நடத்தினான். இளவரசனான அங்கதன் சிறிய தந்தைக்குப் பலவகைகளிலும் பெரிய ஆதரவாய் மருவியிருந்தான். அனுமான் தலைமை அமைச்சராய் நிலைமைகளை எல்லாம் நேரே கவனித்தருளினான். கிட்கிந்தா இராச்சியம் எங்கும் கிர்த்தி மிகுந்து நின்றது. வானர்கள் யாவரும் பாண்டும் வானவர்கள் போல் மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

நம்பி தம்பியுடன் இருந்தது.

தனது அருமை நண்பனை அரசன் ஆக்கியருளிய பின் இவ்வீர வள்ளல் இளையவனோடு மதங்க மலையை அடைந்தான். ருசிய மூகம் என்னும் அந்தப் பருவத்தின் ஒரு சாரலில் தங்கினான். உழுவலன்புடைய தம்பி அழகாக அமைத்த இனிய தழைக் குடிசையில் இக்கோமகன் வசித்து வந்தான்.

கார்கால நிலை.

இராமன் அங்கே மலைவாசம் செய்திருந்த போது உலகம் எங்கும் மாரி பொழிந்து வந்தது. அந்தக் கார்கால நிலைகளைக் குறித்துக் கவி நன்கு வருணித்திருக்கிறார். வருணனைகள் அரிய பல உணர்வு நலங்களைச் சுவையாக வெளி செய்துள்ளன. இந்தப் பகுதிக்குக் கார் காலப் படலம் என்றே பேர் தந்திருக்கிறார்.

காலம் அருவம் ஆயினும் மழை பனி வெயில் முதலிய பருவ நிலைகளால் உருவமாய் உலக வாழ்க்கையில் மருவி வருகின்றது.

ஒரு ஆண்டுள் ஆறு பருவங்கள் அடங்கி யிருக்கின்றன. அவை கார், கூதீர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்று வழங்கப் படுகின்றன.

ஆவணி புரட்டாசி இந்த இரண்டு மாதங்களும் கார் காலம்.

ஐப்பசி கார்த்திகை — கூதீர்.

மார்கழி தை — முன்பனி.

மாசி பங்குனி — பின்பனி.

சித்திரை வைகாசி — இளவேனில்.

ஆனி ஆடி — முதுவேனில்.

பன்னிரண்டு மாதங்களும் இன்னவாறு ஆறு பருவங்களாயுள்ளன. கால வகையால் ஞாலம் இயங்குகின்றது.

காரே கூடீர் முன்பனி பின்பனி
சீரிள வேனில் முதுவேனில் என்றாங்கு
இருமுன்று வகைப் பருவம் தானே;
ஆவணி முதலா இரண்டு இரண்டாக
மேவிய திங்கள் எண்ணினர் கொளலே. (பிங்கலத்தை)

பிங்கல முனிவர் இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார்.

வர்ஷருது, சரத்ருது, ஏமந்தருது, சிசிரருது, வசந்தருது, கிரீஷ்மருது என வடமொழியளார் இவ்வாறு கூறி வருகின்றனர். ருது, பருவம் எனக் காலக் கூறுகளுக்கு முன்னோர் பெயர் குறித்திருப்பது சாலவும் நயமுடையது. இன்ன பருவத்தில் இன்ன காரியங்கள் செய்ய உரியன என்று வையம் வரைந்து செய்து வருகின்றது. பருவம் அறிந்து செய்வதில் அரிய பயன்கள் விளைந்து பெருகுகின்றன. காலம் கருதிச் செய்யின் ஞாலம் கருதினும் கைகூடும் என்றது பொய்யாமொழி.

அத்தகைய காலத்தை எதிர் நோக்கி இக் காவிய நாயகன் தனியே இருக்குங்கால் இடையே நேர்ந்த பருவ காலங்களின் நிலைகளை அறிய நேர்ந்து நிற்கின்றோம். எல்லாரும் சாதாரணமாக எண்ணி யாதும் கருதாமல் போகின்ற இயற்கை நிகழ்ச்சிகள் காவிய உலகில் சீவிய உருவங்களாய்ச் சிறந்து நிகழ்கின்றன. அக் காட்சிகளைக் கண்டு களிப்பவர் கலையின் சுவைகளை உண்டு திளைக்கின்றார். அதிசய அமைதிகள் விதிமுறை நிகழ்கின்றன.

தட்சிணாயனம்.

கடிரவன் இயக்கத்தைக் கொண்டே காலத்தை நாம் கணித்துக் கொள்கின்றோம். தை மாதம் முதல் ஆனி இறுதியான ஆறு மாதங்களும் வடபால் சாய்ந்து சூரியன் வருதலால் அது உத்தராயணம் என வந்தது. உத்தரம் = வடக்கு. ஆடி முதல் மார்கழி வரை தென் திசை தோய்ந்து வருதலால் அது தட்சிணாயனம் என நேர்ந்தது. தட்சிணம் = தெற்கு. அயனம் = வழி, இடம்

இராமன் கிட்கிந்தை அயலே கிரிவாசம் செய்தது ஆவணி மாதம் ஆதலால் அயனமும் பருவமும் அறியலாகும். அங்கே

அன்று நிகழ்ந்த அந்தக் கார்கால நிலைகளை இந்தக் கானியம்
இங்கே என்றும் அழகாகக் காட்டியருள்சின்றது. சில காட்சிகளை
மாத்திரம் பார்த்து விட்டு மேலை போகலாம்.

மாவியல் வடதிசை நின்று வானவன்
ஒவிய மேளன ஒளிக் கவின்குலாம்
தேவியை நாடிய முந்தித் தென்திசைக்கு
ஏவிய தூதுஎன இரவி ஏகினான். (1)

பையணைப் பஹலைப் பாந்தள் ஏந்திய
மொய்ந்நிலத் தகளியின் முழங்கு நீர்நெயின்
வெய்யவன் விளக்கமா மேருப் பபான் திரி
மையெடுத்து ஒத்தது மழைத்த வானமே. (2)

நஞ்சினின் நளிர்நெடுங் கடலின் நங்கையர்
அஞ்சன நயனத்தின் அவிழ்ந்த கூந்தலின்
வஞ்சனை அரக்கர்தம் வடிவின் செய்கையின்
நெஞ்சினின் இருண்டது நீல வானமே. (3)

அரிப்பெரும் பெயரவன் முதலினோர் அணி
விரிப்பவும் ஒத்தன வெற்புமீது தீ
எரிப்பவும் ஒத்தன ஏசில ஆசைகள்
சிரிப்பவும் ஒத்தன தெரிந்த மின் எல்லாம். (4)

ஆர்த்தெழு துகள்விசம்பு அடைத்தலானும் மின்
கூர்த்தெழு வாள்எனப் பிறமும கோட்பினும்
தார்ப்பெரும் பணையின்விண் தழங்கு தாவினும்
போர்ப்பெருங் களம்எனப் பொலிந்தது உமபரே. (5)

இன்னகைச் சனகியைப் பிரிந்த ஏந்தல் மேல்
மன்மதன் மலர்க்கணை வழங்கினான் எனப்
பொன்னெடுங் குன்றின்மேல் பொழிந்த தாரைகள்
மினனெடுந் துவன்றின மேக ராசியே. (6)

தீர்த்தனும் கவிகளும் செறிநது நம்பகை
பேர்த்தனர் இனிஎனப் பேசி வானவர்
ஆர்த்தென ஆர்த்தன மேகம்; ஆய்மலர்
தூர்த்தன ஒத்தன துள்ளி வெள்ளமே. (7)

வண்ணவிற கரதலத்து அரக்கன் வாளினன்
விண்ணிடைக் கடிதுகொண்டு ஏகும் வேலையில்

பெண்ணினுக்கு அருங்கலம் அனைய பெய்வளை
கண்ணைப் பொழிந்தது காலமாரியே.

(8)

(கார்காலப் படலம்)

[காலமழை பெய்யும் பொழுது இஞ்ஞாலம் உள்ள நிலைமை
களை இவ்வாறு வருணித்து வருகிறார். பாடல்களை ஊனறிப்
படித்துப் பொருள் அமைதிகளையும் கற்பனை நயங்களையும் கருதி
யுணர்வேண்டும். கவி சிருட்டியில் அரிய பல அறிவின் சுவைகள்
பெருகி மிளிர்கின்றன. உணர்வு நலன்கள் உவகை நிலையங்கள்.]

[தட்சிணாயன காலத்தில் சூரியன் தென்புறம் சாய்ந்து வரு
தல் இயல்பு. இயல்பான அந்த நிகழ்ச்சி காவியக் கதையோடு
தொடர்பாய் விளக்கப் பட்டுள்ளது. சீதைசைத் தேடி வரும்
பொருட்டு வடதிசையிலிருந்து வானவர் தலைவன் ஏவிய தூதுவன்
போல் சூரியன் தென்திசை நோக்கி ஏகினான் என இசைத்தருளி
னார். யாவும் சீரிய கூரிய குறிப்பில் மேனி வருகின்றன.]

ஒவியமே என ஒளிக் கவின்குலாம் தேவி.

எனச் சானகியை இங்ஙனம் குறித்திருக்கிறார். கவின் = அழகு.
எழில் ஒளி தவழ்ந்த விழுமிய திருமேனி ஆதலால் அந்தத் திவ்
விய சவுந்தரியத்தை ஒவிய ஒளி என இவ்வாறு ஒர்ந்துணர்
உரைத்தார். அரிய பல அழகுகளும் ஒருங்கே மருவியுள்ள மரு
மம் தெரியக் கவின் குலாம் எனாரர். அழகின் குலம் எல்லாம்
விழந்து குடி கொண்டிருள்ள உயர்ந்த எழில நிலையம் என உவந்து
காண வந்தது. அந்த அதிசய அழகி பதியை இழந்து விதி வச
மாய் வெய்துயிர்த்திருத்தலால் அதற்கு உய்திரம் உதயம் ஆயது
போல் இரவியின் செலவு இங்கே உறவுரிமையாய் அமைந்தது.

[தனது ஆவி அனைய தேவியைக் கண்டு வரும்படி இராம
பிரான் அனுமானை அனுப்புமுன் தேவர் பிரான் ஆதவனைத் தூது
அனுப்பியது போல் சூரியனின் தென்திசை இயக்கம் சீரிய மங்க
லக் காட்சியாய்ச் சிறந்து நின்றது. இரவியும் அனுமனும் குருவும்
மாணவனுமாய் மருவியுள்ள உறவுரிமையும் இங்கே நனுகி யுணர்
வந்தது.]

வான முகில்கள்.

மாரிக் காலத்தில் மேகங்கள் நீர் சுரந்து கருமையாய்த்

திரண்டு வான வெளியில் வயங்கும் ஆதலால் அந்தக் கரிய முகில்
களை அரிய பல உணர்வுநலங்கள் மிளிர் வருணனை செய்துள்ளார்.

ஆதி சேடன் விளக்குத் தண்டு; பூமி அகல்; கடல்நீர் நெய்;
மேருமலை திரி; சூரியன் தீபச் சுடர்; அந்த விளக்கின் நுணியி
விருந்து எழுகின்ற கரிய புனைப் படலம் போல் மேகங்கள் பாவி
விளங்கின என விளக்கியிருக்கிறார்.

பை அணைப் பஹலைப் பாந்தள் என்றது படம் பொருந்திய
பல தலைகளையுடைய ஆதிசேடனை. பை = படம். பாந்தள் = பாம்பு.
அண்டம் முழுவதையும் ஒரு பிண்டம் ஆகத் திரட்டி இங்கே ஒரு
குத்து விளக்கு ஆகக் காட்டியிருக்கும் காட்சியைக் கண்டு மகிழ்
கின்றோம். கருதி உணர்கின்றோம்.

வையம் தகளியா வார்கடலே நெய் ஆக
வெய்ய கதிரோன் விளக்கு ஆக—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொல்மாலை
இடராழி நீங்குகவே என்று. (இயற்பா 1)

இது போய்கை ஆழ்வார் பாடியது. இந்தப் பாசுரத்தை
அடியொற்றி மேலே வந்துள்ளபாடல் வினைந்திருத்தலைத் தெளிந்து
கொள்ளலாம். ஆயினும் புதிய உணர்ச்சிகள் நம் கவியில் அதிசய
மாய்ப் பொங்கியிருக்கின்றன.

சூரியனுடைய வெப்பத்தால் கடல்நீர் ஆவி ஆய் மாறி மேலே
படர்ந்து கார் மேகங்களாய் அடர்ந்து மீளவும் பாரில் மழையைப்
பொழிகின்றன என்னும் விஞ்ஞான முறையும் இங்கே விளங்கி
நிற்கின்றது. நீல முகில்கள் ஞால மகிழ வந்தன.

பருவ காலத்தில் வானில் பரந்துள்ள கரிய பைம் புயல்களை
அறிய வந்துள்ளமையால் அவற்றின் உருவ நிலைகளையும் உதவி
நலன்களையும் உள்ளம் காண உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

நஞ்சு, கடல், நயனம், கூந்தல் என வானம் இருண்டது
என்று முதலில் நான்கு உவமைகளை உரைத்துப் பின்பு மூன்றைக்
குறித்தார். அரக்கரது நெஞ்சு வடிவு செய்கை போல நீல வானம்
கறுத்து நின்றது என்றது காவியத் தொடர்பாய்க் குறித்துணர்
வந்தது. விராவில் அழிந்துபட வுள்ளவர் நினைந்து கொள்ள
நேர்ந்தனர்.)

ஆகாயம் இருண்டு தோன்றியதற்குப் பூமியிலுள்ள சில இருள்களை இனமாக் காட்டினார். உயிர்களுக்கு மருளும் துயரும் விளைத்து வரும் பொருள்கள் காண வந்தன.

பஞ்சின் மெல்லடிப் பாவையார் உள்ளமும்
வஞ்ச மாக்கள்தம் வல்வினையும் அரன்
அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவான்.

(பெரிய புராணம்)

இது ஈண்டு எண்ண வரியது. இதன் சொல்லும் பொருளும் எல்லா வகையிலும் இணைந்து இசைந்திருக்கின்றன.

மனமும் மொழியும் செயலும் மிகவும் கொடியராயுள்ள அரக்கர் விசைவில் மடிய நேர்ந்துள்ளமையால் அம்முடிவுகாலம் முன்னறியவந்தது. பருவகாலம் கழியும் வரையும் அவர் உருவோடு உலாவி வருவர்; இது கழிந்தவுடன் அவர் அழிந்துபடுவர் என்பதைத் தெளித்து கொள்ள மொழிந்தபடியிது.

தேவர்களுடைய மணி அணிகள் ஒளிவிடுவது போலவும், திசைகள் ஒன்றோடுஒன்று எதிர்த்து சிரிப்பது போலவும், ஆகாயத்தில் மின்னல்கள் மின்னின. இடி முழங்கங்களும் மின்னல்களும் ஆரவாரங்களும் எங்கும் போர்க்களங்கள் போல் பொங்கி சின்றன.

இராமபிரான் வானரப்படைகளோடு விரைந்து வந்து நமது கொடிய பகைவான அரக்கரை அடியோடு அழித்து ஒழித்து விடுவர் என்று தேவர்கள் உவந்து பேசி ஆரவாரங்கள் செய்தது போல் மேகங்கள் முழங்கின. அங்ஙனம் மகிழ்ந்த அமரர்கள் டரிமளம் கமழ்கின்ற மலர்களை வாரி இக்குலமகன் மேல் ஆவலோடு தூவி ஆர்த்தது போல் பயல்கள் நீரை வீசின. காலமாரி மலர்மாரியாவ. க் கவிபின் கண்களுக்குக் காட்சி தந்துள்ளன.

இராவணன் சிதைபடத் தூக்கிக்கொண்டு விண்ணின் வழியே செல்லும் பொழுது அந்தப்பெண்ணரசி கண்ணீர் சொரிந்தது போல் பருவமழை பொழிந்தது.

மேகங்கள் கறுத்து வானில் படர்ந்து மின்னி முழங்கி மழை பெய்த நிலையை இவ்வாறு வருணித்தருளினார்.

[கார்கால நிலைகளை வருணனை செய்யும் போதும் கதா நாயகனையும் கதா நாயகியையும் இடை மருவி இனிதுகாட்டி உரிமையோடு நாம் கருதிவரச்செய்கிறார். எவ்வழியும் சீவியச்சுவை சாந்து வரக் காவியத்தைப் புனைந்து வருகிறார்.]

பெண்ணினுக்கு அருங்கலம் அனைய பெய்வளை
கண் எனப் பொழிந்தது கால மாரியே.

பெண் நீர்மையும் விண்ணீர்மையும் இங்ஙனம் நம் கண்முன் காண வந்தன. பெண்ணினுக்கு அரும்கலம் எனச்சீதைதைய இங்ஙனம் காட்டியிருக்கிறார். இந்தப் புண்ணியவதியால் பெண்மைக்குலம் பெருமகிமை அடைந்துள்ளமையால் அந்த உண்மையை இடங்கள் தோறும் உரிமையாக உணர்த்தி வருகிறார்.

[ஒரு குலம் முழுவதும் உயர்நலம் அடைய உதித்தவள் இது பொழுதுள்ள துயர்நிலையைச் சட்டியுரைத்தார். சோகம் நிறைந்த அவளுடைய கண்களிலிருந்து பொழிகின்ற நீரைக் காலமாரி என்று காட்டியது மிகுதியும் தகுதியும் காண. இந்தப்பருவமழை மண்ணுலகம் உய்யப்பெய்கின்றது அந்தக் கண் மழை விண்ணுலகம் உய்யப்பொழிகின்றது.]

அரக்கர் குலத்தை அடியோடு அழித்து அமரர்குலத்தை வாழ்விக்க அவ்விழிநீர் வீழ்ந்து வருகின்ற உண்மை நுண்மையாக ஓர்ந்து கொள்ள வந்தது காலமாரி கழிந்தவுடன் அக்கண்மாரி ஒழிய வழிதேடப்படும். அந்த வழி சிந்தை தெளிய நேர்ந்தது.

இராமனது படை எழுச்சியை இடையே தடைசெய்து இந்தப் பருவ மழை பொழிதலால் சீதையின் கண் மழையோடு எண்ணப்பட்டது. நாயகனைக் காணாமல் ஓயாது அழுதுகொண்டிருந்த லால் அந்தத் துயவிழியின் துயர்நிலையை உலக விழிகள் காணக்கவி இவ்வாறு பரிவேடு வெளிப்படுத்தினார்.

மழை பொரு கண்ணினை வாரியோடு தன்

இழை பொதிந்து இட்டனள் யாங்கள் ஏற்றனம்.

(கலன்காண்படலம், 2)

சுக்கிரீவன் இராமனிடம் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறான். வானவீதியில் இராவணன் எடுத்துச் செல்லுங்கால் மதங்க மலை அருகே சாணகி அணிகளை அவிழ்த்துப் போட்ட பொழுது அவள் கண்கள் பொழிந்த நீர்ப்பெருக்கை இங்கே கண்டு கலுழ்கின்றோம்.

இந்தப் பதிவிரதையின் கண்ணீரை விராவில் மாற்ற ஒட்டாதபடி விண்ணீர் பொழிந்து கொண்டுள்ளது; அண்ணலும் பெருந்துயரோடு வருந்தியிருக்கிறான்; ஆகவே காலமாரியின் கோலம் தெரிய இருவரையும் அதனோடு இணைத்து உணர்த்தினார்.

மழை பெய்கின்ற நிலையினை இவ்வாற கூறிவிட்டுப் பின்பு அந்த மாரிக் காலத்தில் உலகத்தில் நிகழுகின்ற நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றையும் விரித்து உரைத்திருக்கிறார். மரங்கள் கொடிகள் செடிகள் மலர்கள் மலையருவிகள் முதலியவற்றின் நிலைமைகள் எல்லாம் அழகாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை யாவும் வரையறேரின் ஈண்டு விரியும் ஆதலால் பறவை விலங்குகளுள் சிலவற்றை மாத்திரம் சிறிது பார்த்து விட்டு மேலே விரைந்து போவோம்.)

தேன்

சரத நாண்மலர் யாவையும் குடைந்தன தட விச்
சரத நூல்தெரி விடர் எனத் தேன் கொண்டு தொகுப்ப
பரத நான்முறை நாடகம் பயனுறப் பகுப்பான்
இரதம் ஈட்டுறும் கவிஞரைப் பொருவின தேனீ. (1)

மான்

நோக்கினால் நம்மை நோக்கழி கண்டநுண் மருங்குல்
தாக்கணங்களும் சீதைக்குத் தாக்கருந் துன்பம்
ஆக்கினான் நமது உருவின் என்று அரும் பெற லுவகை
வாக்கினான் உரையாம் எனக் களித்தன மான்கள். (2)

கோக்கு.

காரெனும் பெயர்க் கரியவன் மார்பினில் கதிர்முத்து
ஆரம் என்னவும் பொலிந்தன அளக்கரும் அளக்கர்
நீர்முகந்தமா மேகத்தின் அருகுற நிறைத்துக
கூரும் வெண்ணிறத் திறத்தன பறப்பன குரண்டம். (3)

மயில்.

தேனவா மலர்த் திசைமுகன் முதலினர் தெளிந்தோர்
ஞான நாயகன் நவையுற நோக்கினர் நல்கக்
கானம் யாவையும் பாப்பிய கண் எனச் சனகன்
மாணை நாடிநின்று அழைப்பன போன்றன மஞ்சை. (4)

குயில்.

நீயிர் அன்னவர் குதலையர் ஆதலின் நேடிப்
போய தையலைத் தருதிர் என்று இராகவன் புகலத்
தேயம் எங்கணும் திரிந்தன போந்திடை தேடிக்
கூயவாய்க் குரல் குறைந்தபோல் குறைந்தன குயில்கள்.

அளவில் காரெனும் அப்பெரும் பருவம் வந்தணைந்தால்
தளர்வர் என்பது தவம்புரி வோருக்கும் தகுமால்
கிளவி தேனினும் அமிழ்தினும் கிளைத்த வெள்வளைதோள்.
அளவி யுண்டவன் வருந்தும் என்றாலது வருத்தோ (6)

காவியும் கருங் குவளையும் நெய்தலும் காயாம்
பூவையும் பொரு வானவன் புலம்பினன் தளர்வான்
ஆவியும் சிறி துண்டு கொல் ஆமென அயிர்த்தான்
தூவி அன்னம் அன்னாள் திறத் திவையிவை சொல்லும்.

இந்தப் பாடல்களைக் கண் ணன்றிப் படிக்கின்றோம்; கால
நிலைகளை எண்ணி அறிகின்றோம்; கதையின் தொடர்பை நயமாகத்
தொடர்ந்து நோக்குகின்றோம். காவிய விளைவு சீவிய நீர்மையாய்
வளர்ந்து வருதலை விழைந்து தெளிந்து மகிழ்ந்து வருகின்றோம்.

கார்காலத்தில் எங்கும் மழை பெய்கின்றது; ஏரி தடாகம்
முதலிய நீர்நிலைகள் எல்லாம் நிரம்புகின்றன; பச்சைப் பசும்
புல்லுகள் பாண்டும் தோன்றுகின்றன; மரங்கள் யாவும் தழை
வுறுகின்றன; அல்லி தாமரை குவளை காந்தள் முல்லை முதலிய
மலர்க்கொடிகள் செழித்து வளர்கின்றன; இங்ஙனம் பருவகால
விளைவுகள் எங்கணும் பெருகி மிளிர்கின்றன.

இந்த இயற்கைக் காட்சிகளை ஒளிப உருவங்களாகக் காவி
யத்தில் வரைந்து காட்டிக் கலைரின் சுவையை ஊட்டியிருக்கிறார்.

தேன் ஈ.

ஈக்களில் பலவகைகள் உள்ளன அவற்றுள் தேனைத்
தொகுத்து வருவது தேன் ஈ என வந்தது. மலர்கள் தோறும்
பறந்து மகரந்தங்களில் படிந்து அங்குள்ள மதுவை உறிஞ்சித்
தனிபே ஒரிடத்தில் சேர்த்து வைக்கும் திறம் தேனீக்கனிடம்
இயற்கையாய் அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றின் செயல் இயங்கள்
வியப்புடையன. இந்த ஈ இங்கே கவிராசரோடு நிகராய் வந்தது.

இரதம் ஈட்டுறும் கவிஞரைப் பொருவின தேனீ.

கவிஞரையும் தேன் ஈபையும் இங்ஙனம் ஒருங்கே கண்டு உரிமை நிலைமைகளை ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள நேர்ந்திருக்கின்றோம்.

இரதம் என்றது சிருங்காரம் கருணை வீரம் முதலிய இரசங்களைப் பல ஊல்களையும் ஆய்ந்து சுவைகளைத் தோய்ந்து நவரசங்களும் ததம்ப இனியகாவியங்களைக் கவிஞர்கள் இயற்றுகின்றனர். பல மலர்களினும் பாய்ந்து சாரங்களை ஏந்தி ஒருங்கே கொண்டு வந்து தேன் கூடுகளை தேன் ஈக்கள் ஆக்குகின்றன. ஆகவே உயர்ந்த காவியக் கவிஞரை ஒத்து நின்றது எனத் தேன் ஈ இங்கே புகழ்ந்து போற்றவந்தது

கவிஞர் இயல்பும், அவருடைய தொழிலும் உலகம் எல்லாம் இன்புறும் படியான உயர் சுவையுடையன என்பது இதனால் தெளிவாய்நின்றது. கவிஞர் ஈக்கும், காவியம் தேனுக்கும் ஒப்பாம். சேவிக்குத் தேன் என இராகவன் கதையினைச் சுவையாகத் தோகுத்து வைத்துள்ள கவிச் சக்ரவர்த்தி காவியச்சுவைகளைச்சுட்டிச் சொல்லியிருப்பது கருதி யுணருந்தோறும் இனிய சுவை பெருகி வருகின்றது. தமது இன்ப அனுபவத்தை உலகம் காண அன்புடன் உணர்த்தி யருளிஞர்.

“Like the Bee, I would rove from flower to flower, with seeming inattention, but concealed choice, expatiate over all the beauties of the season, and make my industry my amusement.” (Goldsmith)

“மலர்கள் தோறும் உல்லாசமாய்ப் பறந்து மதுவைச் சேர்க்கும் தேனீ போலக் காலத்தின் எல்லா அழகுகளையும் தொகுத்து எனது இனிய தொழிலைச் செய்கின்றேன்” எனக் கோல்டேஸ்மித் என்பவர் தமது எழுத்து வேலையைக் குறித்து இவ்வாறு எழுதியிருக்கிறார்.

“The bee must toil in making honey, and you are born to sing.” (Voltaire)

“தேன் ஈ தேனைத் தொகுக்கின்றது; நீ பாடப் பிறந்திருக்கிறாய்” என ஒரு கவிஞனை நோக்கி வால்ட்டேர் என்னும் புலவர் இங்ஙனம் கூறி யுள்ளார்.

கவிஞரோடு தேனீயை மேல் நாட்டாரும் உவமை கூறியிருப்பது ஈண்டு உவகை தருகின்றது. கலையுலகம் யாண்டும் உறவுரிமையாய் உணர்வு நலம் கனிந்து ஒளி புரிந்து வருகின்றது.

மாண்கள்

மழைக்காலத்தில் பசும்பூல் எங்கும் செழித்துத் தோன்றும்; அதனால் அங்குள்ள மாண்கள் களித்து நிற்பது வழக்கம். அந்த இயற்கை நிலையை வியத்தகு வகையில் இங்கே விளக்கி யுள்ளார். மாண்களுக்குக் கண்கள் மிகவும் அழகாய் அமைந்திருக்கின்றன. இயல்பான அந்த அமைதியால் பெண்களுடைய கண்களுக்கு அவை உவமையாய் நோர்ந்திருக்கின்றன. கண் அழகில் சிறந்த இந்த மாண் இனங்கள் சீதையினுடைய கண்களைக் கண்டபின் பொருமை கொண்டு நொந்தன. சானகி விழிகள் பேரெழிலுடையன ஆதலால் அவற்றை நோக்கிய மாண்கள் யாவும் அவமானங்கள் அடைந்தன. “கண் எழிலில் யாண்டும் பெருமை பெற்றுள்ள நம்மை இந்தப் பெண்ணரசி வந்து சிறுமைப் படுத்தி விட்டாளே!” என்று நெடுங்காலம் நெஞ்சம் கொதித்திருந்த மாண்கள் மாரீசன் மாண் உருவம் கொண்டு போய் அத் தேவிக்குத் தீங்கு செய்வதை அறிந்ததும் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தன. உள்ளத்தில் பொங்கி எழுந்த அந்தப் பேராணந்தத்தை வெளியே யாதும் காட்டாமல் அடக்கமாய் நின்றன. வெளிப்படுத்தினால் மாரீசனைக் கொன்றது போல் தம்மையும் இராமன் கொன்று விடுவான் என்று மாண்கள் அஞ்சி மவுனம் சாதித்தன என்பதாம்.

“நோக்கினால் நமை நோக்கு அழி கண்ட சீதைக்கு நமது உருவின் துன்பம் ஆக்கினான்” என்றது மாண்கள் தம்முள் எண்ணி மகிழ்ந்த படியை எண்ண வந்தது. நோக்கு = கண், அழகு.

விழி அழகால் மேன்மை பெற்றிருந்த இனம் சீதை விழியால் பாண்மை சிதைந்து பழிபட்டு நொந்து பின்பு ஒரு வழியால் தெளிவடைந்து உள்ளம் களித்துள்ளமையை உணர்வு களிக்க உரைத்தருளினார். களிப்பு வகைகள் விழிப்புற வந்தன.

வாக்கினால் உரையாம் எனக் களித்தன மாண்கள்.

எல்லை கடந்த உவகை உள்ளத்தே பொங்கியிருந்தும் வெளியே யாதும் விள்ளாமல் அமைதியாய் அடங்கி உலாவின என

அந்தப் புள்ளிமாண்களின் நிலைமைகளைச் சொல்லியுள்ள முறை சுவை சுரந்து மிளிர்கின்றது. இயலுரிமை வெணியாய் நின்றது.

மதங்க முனிவரது தவ யோக மகிமையால் அந்த மலைச் சூழல்களில் உள்ள மாண்கள் மற்ற வனங்களில் இருக்கின்ற மாண்களைப்போல் ஆரவாரமாய்க் கத்தாமல் யாண்டும் அமைதியாகவே உலாவி வரும். அதனால் அம் மலைக்கு ருசிய மூகம் என்று ஒரு பெயரும் வந்தது. ருசியம் = மான். மூகம் = ஊமை.

மவுனயோகிகளைப் போல் அங்குள்ள மாண்களும் அமைதியோடு வாழ்ந்து வந்தன என இடமகிமை ஓர்ந்து கொள்ள நோர்ந்தது. அந்த இயலுரிமையில் அயல் ஒன்று அறிய வந்தது.

வசந்த காலத்தில் துள்ளித் திரிவது போல் கார் காலத்தில் புள்ளி மாண்கள் உல்லாசமாய் ஓடி ஆலையா. கூட்டம் கூட்டமாய்த் திரண்டு பசிய புல் வளங்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு நிற்கும். இடத்தின் மகிமையாலும், காலத்தின் நிலைமையாலும் அடக்கமாய் உவந்து நிற்கின்ற மாண்களை இங்ஙனம் கற்பனை செய்து கவி அற்புதமாக காட்டியிருக்கிறார்.

தம் உள்ளத்தில் உதயமான இனிய உணர்வு நிலையைப் புள்ளி மாண்கள் மீது ஏற்றி யாரும் உள்ளி மகிழும்படி சுவையாக உரைத்தருளினார். தான் கருதிய கருத்தைப் பிறிது ஒன்றின் மேல் உரிமையுற மருவி இனிமையாகச் சொல்லியுள்ளமையால் இது தற்குறிப் பேற்றம் என்னும் அணி ஆம்.

“பெயர்பொருள் அல்பொருள் என இரு பொருளினும்
இயல்பின் விளைதிறன் அன்றி அயல்ஒன்று
தான்குறித்து ஏற்றுதல் தற்குறிப் பேற்றம்.”

(தண்டியலங்காரம் 55)

[இன்னவாறு இந்தக் காவியத்துள் வந்துள்ள அணி வகைகள் பல; உரிய இடங்கள் தோறும் இனிமை சுரந்து திகழ்கின்றன. பெண்களுக்கு ஆபரணங்கள் போலக் காவியங்களுக்கு அணிகள் அழகு செயது வருதலால் இவை அலங்காரங்கள் என வந்தன.]

[கால நிலைகளைக் குறித்த சாதாரண வருணனைகளிலும் காவியத்தின் தலைமைப் பாத்திரங்களைத் தழுவி மொழிவது அழகும் அன்பும் கெழுமி வருகின்றது. சீதையின் கண் அழகை இங்கே

எண்ணி மகிழ்கின்றோம். அந்தப் பெண்ணரசிக்கு நேர்ந்துள்ள பெருந்துயரங்களை நினைந்து வருந்துகின்றோம்.)

எவ்வளவு தான் நல்லவர்களாய் இருந்தாலும் அவர்களிடமும் சிலர் பொறாமை கொள்வர்; அவர் துயரமடைவதைக் கண்டு உவகை யுறவர்; பகைமையும் பொறாமையும் பழியான இழி தகைமைகள்; தன் இனத்தைப் புகழ்தலும் தன்னலங்கருதலும் சின்னவர் இயல்புகள் என்னும் இன்னவாறான உண்மைகள் ஈண்டு உன்னி யுணர வந்தன. குரண்டம்=கொக்கு.

வான வெளியில் கரிய மேகங்கள் அருகே கொக்குகள் வரிசை வரிசையாய்ப் பறந்து சென்றன. அந்தக் காட்சி திருமாவின் மார்பில் பெரியமுத்தாரங்கள் பூண்டது போல் பொலிந்து விளங்கியது. பெய்யும்புயலில் தெய்வக்காட்சியைப் பெய்தருளினார்.

மயில்கள் தோகைகளை விரித்துக் காணகம் என்கும் கூவி ஆடியது பல கண்களையும் பரப்பிச் சானகியைத் தேடி நாடியது போலிருந்தது. மயிலின் சாயலும் இயலும் தெரிய வந்தன.

வசந்தம் முதலிய காலங்களில் குயில்கள் உல்லாசமாய் உலாவிக்கூவும்; கார்காலத்தில் மழையில் நனைந்து யாதும் கூவாமல் ஒடுங்கி யிருக்கும்; வாய் அடங்கி யிருந்த அந்த இருப்பு உலகம் என்கும் சீதையைத் தேடிக் கூவிக் கூவிக் குரல் கம்மியது போல் ஆயது. என் தேவியின் இனிய குதலை மொழிப்பால் மதுரமான காணம் உடையவர் ஆதலால் அவளைத் தேடித் தாருங்கள் என்று இராகவன் வேண்டக் கோகிலங்கள் என்கும் ஒடிப் பறந்து நாடிப் பார்த்தும் யாண்டு காணாமையால் மீண்டு வருந்தி வந்து நாவடங்கி இருந்தன என நயம்பட மொழிந்தார்.) இழந்த பொருளை விரைந்து அடைந்து கொள்ளவே காலம் கருதிக் கருமம் நோக்கி யுள்ளமையால் அவ் வுண்மையான இதய வாசனைகள் பாண்டும் ஒளி வீசி வருகின்றன.

தேவியைப் பிரிந்து ஆவி சேர்ந்துள்ள இராமனுக்கு மயில் குயில் முதலிய பறவைகளும் உதவியாய் ஆவலோடு ஏவல் செய்து நேர்ந்தன என்றது அவனது தரும நீர்மையையும் கரும விளைவையும் அருமை நிலையையும் உரிமையாக ஓர்ந்து கொள்ள நின்றது.

கிளவி தேனினும் அமிழ்தினும் அளவி யுண்டவன்.

என்றது இராமனது பழைய இன்ப நிலைகள் தெளிய வந்தது.

தனது அருமை மனைவியோடு மருவி இனிய போகங்களை துக்கர்ந்து வந்தவன் இதுபொழுது அவனைப் பிரிந்திருத்தலால் அது பெருந்துயரம் ஆயது. நல்ல சுகி அல்லல் உறுகின்றான்.)

பொருள் ஈட்டல் முதலிய காரியங்கள் கருதி வெளியே போயிருந்தவரும் கார் காலம் வந்தவுடன் ஊர்வந்து சேர்வர். கார் முந்தத் தேர் முந்தும் என்பது அகப்பொருள் துறையில் ஒரு பழமொழியாகும். காதலரைப் பிரிந்துள்ள காதலிகள் கார்ப் பருவம் வந்தவுடன் தம் கணவர் வந்து விடுவார் என்று உள்ளம் உவந்து நிற்பர்.] காலைக் கண்டனை கண்ணனை இனியும் நீ காண்பாய்! என ஒரு தலைவியைத் தோழி இவ் வண்ணம் தேற்றி யிருக்கிறாள். அவ்வாறே இனிய துணைவியரைப் பிரிந்துள்ள தலைவர்க்கும் கார்காலம் கொடிய அவலமாம்.

அளவில் கார்எனும் அப்பெரும் பருவம் வந்து அணைந்தால் தளர்வர் என்பது தவம்புரிவோருக்கும் தகுமால்.

என்றது இங்கே தளர நேர்ந்துள்ளவனது உளவு காண வந்தது.

அரிய தவசிகளையும் அப் பருவம் வாட்டும் என்றதனால் இனிய சுக போகிகளுக்கு அது எவ்வளவு துயரங்களைக் கூட்டும் என்பதைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளலாம்.

காமத் தாபமான இப் பருவம் கருமம் கருதிப் பிரிந்து போன தலைவரை விரைந்து கொண்டு வருதலால் இதன் வரவை அவர் உவந்து கொள்வர்.

இலையில் பிடவம் ஈர்மலர் அருமபப்,
புதலிவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழ்ப்,
பொன்னெனக் கொன்றை மலர, மணி எனப்
பன்மலர்க் காயாம் குறுஞ்சினை கருலக்
கார் தொடங்கின்றே காலை வல்விரைந்து
செல்க பாக நின் தேரே; உவக்காண்
கழிப்பெயர் களரில போகிய மடமான்
விழிக்கட் பேதையொடு இனன் இரிந்து ஓடக்
காமர் நெஞ்சமொடு அகலாத்
தேடே நின்ற இரலை ஏறே.

(நற்றிணை 242)

வினைமேல் போயிருந்த தலைவன் மழைக் காலத்தைக் கண்ட
தும் தன் தேரை ஊருக்கு விரைவில் செலுத்துமாறு பாகனிடம்
கூறிய படியிது. பருவ வரவு காதலர் உறவுக்கு உரிமையாயது.

பிடவ மலர் அரும்புகின்றது; முல்லை பூக்கின்றது; கொன்
றை மலர்கின்றது; காயாம்பூ விரிகின்றது; காலைப் பொழுதில்
காள மேகங்கள் நீரைப் பொழிகின்றன; தன் பெட்டையையும்
குட்டியையும் தேடி ஆண்மான் ஆவலுடன் ஓடுகின்றது; பாகனே!
நம் தேரை வேகமாக விடுக எனக் கார் கால நிலைகளை எல்லாம்
கண் எதிரே காட்டித் தன் காதலியை விரைவில் காண வேண்டும்
என்னும் ஆசையால் காதலன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான்.
பெருங்கண்ணொர் என்னும் சங்கப்புலவர் இங்ஙனம் பாடியுள்
ளார். பாடலின் பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கிப் பண்டைக்
காலத்தின் கலை நிலைகளை ஓர்ந்து கொள்க. இரலை = கலைமான்.

திருமால் அறியாச் செறிகழல்

தில்லைச் சிற்றம்பலத்து எம்

கருமால் விடையுடையோன் கண்டம்போல்

கொண்டல் எண் திசையும்

வருமால் உடன்மன் பொருந்தல்

திருந்த மணந்தவர் தேர்

பொருமால் அயில்கண் நல்லாய்!

இன்று தோன்றும் நம் பொன்னகர்க்கே.

(திருக்கோவையார், 326)

சிவபெருமான் கண்டம் போல் கறுத்து மேகங்கள் எங்கும்
நீர் சுரந்து வருகின்றன; நம் தலைவன் தேரும் இன்று இங்கே
வந்துசேரும் எனத் தலைவியைத் தோழி இவ்வாறு தேற்றியுள்ளாள்.

கயலே அணைய விழியாளும் யானும் கலந்துபுணர்

செயலே மருவி இருக்கின்றனம்; மலர்த் தேனொழுகி

வயலே விளையும் திரு வெங்கை வாணர் வரையில் வரும்

புயலே! இனி மதி ஒன்றில் முக்காலும் பொழி பொழியே.

(திரு வெங்கைக் கோவை 425)

பிரிந்து நின்ற துணைகளைக் கார்ப்பருவம் ஒன்று சேர்த்தரு
ளுதலால் அதனைக் காதலர் யாண்டும் போற்றி வருகின்றனர்.

கார்கண்டு கவன்றது.

என்றும் யாருக்கும் இவ்வாறு இதம் புரிந்து இனிய துணை யாயுள்ள கார் காலம் இன்று தணக்கு இடராய் சின்றமைபால் இராமன் அப் பருவத்தை நோக்கி மிகவும் வருந்தினான். மலை அருகே உலாவுகின்ற காளமேகங்களைப் பார்த்து இப்போர் வீரன் புலம்பி யிருப்பது உள்ளத்திலுள்ள துயரங்களை உலகறியச் செய்துள்ளது. எல்லா நீர்மைகளும் சொல்லால் விளங்கி அல்லல் நிலைகளை அறிவுறுத்தி சிற்கின்றன.

வாரேர் முலையானை மறைக்குநர் வாழ்
ஊரே அறியேன்; உயிரோடு உழல்வேன்;
நீரே யுடையாய்! அருள் நின்னிலையோ
காரே எனது ஆவி கலக்குதியோ? (1)

வெப்பார் நெடுமின்னின் எயிற்றை வெகுண்டு
எப்பாலும் விசும்பின் இருண்டு எழுவாய்
அப்பாதக வஞ்ச அரக்கரையே
ஒப்பாய் உயிர் கொண்டலது ஒவலையோ? (2)

பயில் பாடக மெல்லடி பஞ்சனையார்
செயிர் ஏதும் இலாரொடு தீருகியோ?
அயிரா துடனே அகல்வாய் அலையோ
உயிரே! கெடுவாய் உறவு ஓர்கிலையோ? (3)

துயர் மிகுந்து இராமன் உயிர் மறுகியுள்ளதை இந்த உரை களில் அறிந்து நாம் உள்ளம் கரைகின்றோம். நிலை குலையாத அதி சய வீரன் இவ்வாறு நெஞ்சம் குலைந்து பேசியது இழந்து போ யுள்ள பொருளின் பெருமைபை உணர்ந்து கொள்ளச் செய்கின்றது. தேனியின் பிசிவு இடைரி கடைய நெடிது கோன்றிக் கொடிதாய் வளர்ந்து ஆவியை வருத்துகின்றது.

தனது அருமை மனைவியைக் கவர்த்து கொண்டு போன அந்தப் படைகவன் இருக்கின்ற ஊரையும் அறிப வில்லையே! என்று உள்ளம் உருகி யிருக்கிறான். செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் எல்லை கடந்து உள்ளன; யாதொன்றும் செய்யாமல் வீணை இழிந்திருப்பதாக வருந்தியுள்ளமை தெரிந்து கொள்ள வந்தது. ஒருநாழிகை கழிவது ஊழியாயுள்ளது. பிசியகாயகி பிசிவு பெரிய துயரமாயது.

இடையே நெடிய தடையாய்க் கார் காலம் நேர்ந்தது கடுந் துயரமாய் மூண்டது. பிரிவாற்றாமையோடு காரியக் கேடும் சேர்ந்து நெஞ்சை நிலை குலைத்து நின்றலால் காலக் கொடுமையைக் குறித்துக் கடுத்து வைதான். நீர் மேகத்தோடு நேரே கூறினான்.

காரே எனது ஆவி கலக்குதியோ?

நல்ல நீரைச் சொரிந்து எல்லா உயிர்களுக்கும் இதம் புரிந்து வருகின்ற காரை நோக்கி இவ் வீரன் இவ்வாறு வருந்திப் பேசியிருக்கிறான். தேவியைக் கலக்க ஒட்டாதபடி இடையே கால தாமதம் செய்தலால் ஆவி கலக்குதியோ? என்றான். காதலை எழுப்பி நோதலை விளைத்துச் சாதலைப் புகுத்தியதால் அவ் வேதனையோடு மேகத்தை வேகமாய் வெறுத்து வைதான்.

மேகமே என்னுமல காரே! என்றது பருவமுடிலே என்னும் அவ்வுருவ நிலையை உள்ளம் கருதி. நீரே உடையாய்! என்றது அதன் குண நீர்மையைக் குறித்து வந்தது. குளிர்ந்த நீரும், நல்ல நீர்மையும் உடையது என இரு பொருள் மருவியது.

எங்கும் இனிய நீராய் உள்ள நீ என்பால் இங்கே அன்பு புரியாமல் துன்பம் செய்கின்றாயே! என்பான் அருள் இலையோ? என்றான். உன்னிடம் நிலையான அருள் இன்மையால் என்னதிரே கொலையாளி போல் குமிழித் திரிகின்றாய். நின் நிலைகள் யாவுமும் இன்னல்களாய் எனக்கு இடர் மிகச் செய்கின்றன.

மின்னல்களாகிய கோரப் பல்லுகளும், இடி முழக்கங்களும், கரிய வடிவமும் மருவியுள்ளமையால் கொடிய அரக்கரையே ஒத்து நெடிய துயரங்களைச் செய்து வருகின்றாய்! என் உயிரை உண்டு கொள்ள அவாவிப் பெரு பூச்சோடு உலாவித் திரிகின்றாய். உனக்கு முடிவு காலம் நேர்ந்த போதுதான் எனக்கு விடிவு காலம் நேரும் என்று தெரிகிறதது எனச் சிறி நின்றான்.

இன்னவாறு கார்மேகத்தோடு இப்போர் வீரன் பலவாறு புலம்பி நின்று பின்பு தன்னுடைய உயிர் வாழ்வை இகழ்ந்து கொந்தான். அந் நோவு சிவிய நிலையைத் தெளிவுறுத்தியது.

அமுதினும் இனிய தன் தேவியைப் பிரிந்த பின் தான் ஆவியை வைத்திருப்பது அவன் என்ற கருதி அலமந்துள்ளான்.

உயிரே கெடுவாய்! உறவு ஒர்கிலையோ?

தன் இன்னுயிரோடு இம் மன்னர் பிரான் இன்னவாறு மறுகிப் பேசியிருக்கிறான். மனைவி மீது கொண்டள்ள உரிமைப் பாசம் உள்ளத்தை உருக்கியுள்ளமையால் போய்கொண்டபித்தன் போல் வாய்கொண்டு பிதற்ற நேர்ந்தான். பிரிவுத் துயரம் ஊழித்தி போல் உருத்து எரித்தலால் உயிர் வாழ்வை வெறுத்து விரைகின்றான். அவல நிலை அளவு மீறியதால் அலமாலாயது.

தேவி பிரிந்த போதே ஆவி பிரிந்து போயிருக்க வேண்டும் என்று கூவியிருக்கிறான். உயிரே! உறவு ஓர் கிலையோ? என்றது ஓர்ந்து இருந்தால் இந்த உடம்பில இப்படிச் சேர்ந்திருக்க மாட்டாய்; அந்தத் திவ்விய உருவம் போர்ந்த போதே நீயும் கூடவே போர்ந்து போயிருப்பாய்; போராமல் நிற்பது தீராத துயரத்தோடு கொடிய நன்றி கெட்ட செயலாம் என்று கன்றி நின்றான்.

பிராண நாயகா! என்று அவள் எவ்வளவு பிரியமாய்ப் பெருகியிருந்தாள்; பிராண நாயகி! என நீயும் உரிமைமீயாடு மருவி மகிழ்ந்தாய்; இன்ப நிலையமாய் இருந்த அந்த அரிய பொருளை இழந்து விட்டு நீ தனிமைய இருப்பது தகுதியா? பிராணன் ஆண உணக்கு உயிர் ஆதாரமாயிருந்த அவ் உறவு நிலையை ஒரு சிறிது கருதினும் இவ்வாறு பிரிவினையில் உறுதி கொண்டு இருக்க மாட்டாய்! நன்றி கெட்டு இருக்கின்றாய்! என்று மறுகி நொந்திருத்தலை உரையிவிருந்து உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

தன் உயிரை இன்னவாறு முன்னிலைப்படுத்தி இன்னலுழந்து பேசுவது கொடிய துயரத்தைச் சகிக்க முடியாத நெடிய புலம்பல்களில் நேர்கின்றது. அவல நிலைமைகளை நுணுகி ஓர்கின்றோம்!

அரிய போர்வீரன் ஆயினும் உரிய பேரன்பில் உள்பு உருகிப் போனமையால் இங்ஙனம் உயிர் மறுகி உரையாடலானான். தனது பிரிய நாயகி மேல் இக் குலமகன் கொண்டதேது. யத்தையும் பரிவையும் உலகம் கண்டு என்றும் உருகி செல்பது. இவனுடைய இனிமைப் பண்புகளால் மனித மகிமை பெற்றுள்ளது. அன்பும் ஆர்வமும் இன்பம் புல்லந்தை)

கார்கால நிலைகளைக் காட்டி வருவதோடு நமதுயல், மூதா, னுடைய நீர்மைகளையும் நேரே கவி நமக்கு ஊட்டி, தில் கண்டு யின் சுவையாய்க் கனிந்து உவகை சுரந்து திகழ்கின்ற தந்தது.

காவிய நாயகனைக் காண்டதோடு பல வகையான சீவிய நிலைகளையும் ஒவிய உருவங்களாக உணர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.

குராவநம்பு அனைய கூர்வாள் எயிற்று உவங் குருளை நாகம்
விராவுவெங் கடுவிற் கொல்லும் மெல்லினார் முல்லை வெய்தின்
உரா வரும் துயர மூட்டி ஒய்வற மலைவது ஒன்றோ
இராவண கோபம் நிற்க இந்திர கோபம் என்கோ? (1)

ஓடை வாள் நுதலி னானை ஒளிக்கலாம் உபாயம் உன்னி
நாடி மாரீசனார் ஓர் ஆடக நவ்வி ஆனார்;
வாடையாய்க் கூறறி னாரும் உருவினை மாற்றி வந்தார்
கேடு சூழ்வார்க்கு வேண்டும் உருக கொளக கிடைத்த அன்றே.

அருவினை அரக்கர் என்ன அந்தர மதனின யாரும்
வெருவர முழங்கு கின்ற மேகமே! மின்னுகின்றாய்!
தருவல்என்று இரங்க னாயோ தாமரை மறந்த தையல்
உருவினைக் காட்டிக் காட்டி ஒளிக்கின்றாய் ஒளிக்கின்றாயால்.
உண்ணிறைந்து உயிர்க்கும வெடமை உயிர்சுட உடலை உள்ளம்
புண்ணூற வாளி தூர்த்தல் பழுதிரிப் போதி மாரா!
எண்ணுறு கல்வி யுள்ளத்து இனையவன் இன்னே உன்னைக்
கண்ணுறு மாயின் பின்னை யாரவன் சிற்றம காப்பார்? (4)

(கார் காலப் படலம் 59-62)

இந்தப் பாசுரங்களை எண்ணி நோக்குகின்றோம்; இயல்புகளை உணர்கின்றோம். பிரிவுத் துயரிலுள்ள ஒரு அரிய காதலனுடைய நோதல்களையும், மயல் இயல்களையும், செயல் முறைகளையும், உரை நிலைகளையும் கூர்ந்து ஓர்ந்து உயிர்ப் பண்புகளைத் தேர்ந்து காண்கின்றோம். விழுமிய நீர்மைகள் வெளி மிளர்கின்றன.

கார் காலத்தில் முல்லை மலர்கள் நன்கு பூத்து விளங்கும்; உருவப் பூச்சிகள் நிலத்தில் எங்கும் பரந்திருக்கும்; நீர் வாடை மின்னல்கள் மின்னும்; அந்தப் பருவ காலப் பொருள்கள் இப்பருமான் இங்கே வருமாய் பேசியுள்ளான்.

புலம்பி நினைந்து உபாயுள்ள தேவியின் உருவ நிலையை நினைப்பூட்டி கொந்தான் வருத்துதலால் பரிவு நீதூர்ந்து பகர நேர்ந்தான்.

அமுதாய முல்லை அரும்புகள் சானகியின் முல்லை ஒத்திருக்கையவைத்திருத்த பட்டுப்பூச்சிகள் வாய் இதழை ஞாபகப்படுத்தி உயிரே றன. ஆகவே முல்லை கடுவின் கொல்லும் என

அதனால் நேர்ந்த மன வேதனையை முதலில் சொல்லினான். இரண்டாவது சொல்லியது இனிய சுவையாய்த் துனி மிகுந்து வந்தது. உள்ளத்தின் தாபம் உரைகளில் ஒளிர்கின்றது.

இராவண கோபம் நிற்க இந்திர கோபம் என்னோ?

இந்த அழகிய வாசகத்தை உளம் மகிழ்ந்து நோக்குகின்றோம். உள்ளே பொதிந்துள்ள பொருள் நிலையையும் உணர்வுநலனையும் ஓர்ந்து சிந்திக்கின்றோம். கலா வினோதங்களைக் கருதிக் களிக்கின்றோம். மாணச மருமங்களைத் துருவி அறிகின்றோம்.

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து கொண்டு போய்க் கொடிய துயரங்களைத் தனக்கு விளைத்திருத்தலால் அவனை முதலில் குறித்தான். இரக்கம் அற்ற அந்த அரக்கன் சதி செய்தது போதாது என்று இந்திரனும் இப்பொழுது துயர் செய்ய நேர்ந்தான் எனப் பெயர் நிலையில் உரிமை தெரிய வுரைத்தான்.

அரக்கர் சுவந்தீனும் அமரர் வேந்தனையும் இணைத்தது எதிரிகளாய் நேர்ந்தவர்களது நிலைமை தலைமைகளை நினைந்து கொள்ள. உலக அதிபதிகளே உருத்து வந்து கலகம் விளைக்கின்றனர் என்று கடுத்து நின்றான். தலைவனது தகுதி காண வந்தது.

இந்திர கோபம்.

இந்திரன் ஆங்கு என்ன இடர் செய்தான்? அவன் கோபம் கொண்டதாகத் தாபம் கொண்டது ஏன்? பெயரிலும் தொனியிலும் உள்ளாற ஒரு இணைப்பு நேர்ந்து தேவராசனை மாறாக நினைக்கச் செய்தது. பெயர் அளவிலே அயர்ந்து போகாமல் இயலுரிமையைத் தெரிந்து கொள்வது உயர் உவகையாகின்றது.

உண்மையில் ஈண்டு இந்திர கோபம் என்றது தம்பலப் பூச்சியை. கண்ணுக்கு இனிமையான மிக்க சிவப்பு நிறம் உடையது ஆதலால் அந்தப் பூச்சி இந்திர கோபம் என நேர்ந்தது. நல்ல நிலத்தை இந்திர நிலம் என்பது போல் இந்தப் பெயர் செல்லமாக வந்துள்ளது. சிறியது பெரிய பேர் பெற்றது.

ஈயல் மூதா தம்பலம் இந்திர கோபம். (பிங்கலத்தை)

இந்திர கோபம் என்னும் அந்தப் பூச்சிக்கு ஈயல், மூதா, தம்பலம் எனவும் பெயர்களை உண்டு என்பதை இதில் கண்டு கொள்கின்றோம். அதன் செம்மை நிறம் வெம்மை விளைத்தது.

“சிவந்த வாய்ச் சீதையும் கரிய சேம்மலும்” எனக் கூனி கூறியபடி மேனிகள் அமைந்தவர்; ஒருவரை ஒருவர் உயிரினும் இனிதாக் காதலித்துள்ளவர்; அந்த ஆதரவில் அதரத்தின் நினைவு துயரத்தில் வந்தது. நினைவை மூட்டி நெஞ்சக் கவலை புரிந்தது வெஞ்சினம் என மூண்டது.

மனைவியின் இனிய செவ்வாய் இதழ்போல் தோன்றித் தாபத்தை விளைத்தமையால் இந்திர கோபம் ஆபத்தைச் செய்ததாகக் கோபத்தை அடைந்து இக் கோமகன் அசதி ஆடினான்.

பைந்துகில் மகளிர் தேன்சோர் பவளவாய் திகழ நாணிச் சிந்தித்துக் கூந்தல் வாங்கிச் செவ்வணம் துடைப்ப தேபோல் இந்திர கோபம் கௌவி இறகுளர் சின்ற மஞ்சை அந்தரத்து இவர்ந்த பாய்மா அரும்பெற்றார் அவத்தாலே,
(சீவக சிந்தாமணி 1819)

மகளிர் வாய்போல் சிவந்திருந்த இந்திரகோபம் என்னும் பூச்சியை மயில் கவ்வி மேலே பறந்தது என இதில் வந்துள்ளமை காண்க. வானகம் பெய்யுங்கால் காணகம் பல காட்சிகளைச் செய்கின்றது.

மழைக் காலத்தில் தரை எங்கும் இந்தச் சிவப்புப் பூச்சிகள் ஊர்ந்து திரியும். அப்பருவத்தில் கண்ணுக்கு இனிய காட்சிகள் பல வெளியாகின்றன. அவற்றுள் இதுவும் ஒன்று.

எள்ளிட இடனும் இன்றி எழுந்தன இலங்கு கோபம் தள்ளுறத் தலைவர் தமமைப் பிரிந்தவர் தழீ யெ தூமக் கள்ளுடை ஓதியார்தம் கலவியில் பலகால கான்ற வெள்ளடைத் தம்பற் குப்பை சிதர்ந்தென விரிந்த மாதோ,
(கார் காலப் படலம் 29)

வெளியே பிரிந்து போயிருந்த தலைவன் மீண்டு வந்த போது பெருங் காதலோடு தலைவியைக் கலந்து மகிழ்கின்றான். அந்தக் கலவிக் களிப்பில் இருவரும் அடிக்கடி வெற்றிலை தின்று துப்பியது போல் கோபப் பூச்சிகள் நிலத்தில் பரவி யிருந்தன என இது காட்டியுள்ளது. தம்பல் குப்பை சிதர்ந்த எனக் கோபம் விரிந்த எனக் கூட்டி நோக்குக. வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு என்னும் இந்த மூன்றின் கலவையில் தோன்றுகின்ற செந்திரம் போல் அப் பூச்சி சிவந்துள்ளது. தம்பல எச்சி சிதறியது போல் காட்சி தருதலால் அதற்குத் தம்பலம் என்று ஒரு பெயரும் வந்தது.

நாம உருவங்களின் தோற்றங்கள் அளவிடலரியன ஆயினும்
சில உளவுகள் தெரிய நேம நியமங்களாய் நிலவி நிற்கின்றன.

“அரக்குண் பஞ்சிகள் திரட்டி அருமணி மரகதப் பலகைப்
பரப்பி இட்டன போலக் கோபங்கள் பயிர்மிசைப் பரவ.”

(சுந்தாமணி)

செம் பஞ்சை உருட்டி மரகதப் பலகை மீது பரப்பியது
போல இந்திரகோபங்கள் பசிய பயிர்கள் மேல் பரவி நின்றன
என இது குறித்துளது. செம்மையும் பசுமையும் தெரியலாயின.

இயற்கை நியமமாய் மாரிக் காலத்தில் கவித்து விளங்கும்
பூச்சிகள் கவிகள் வாக்கில் இவ்வாறு ஒலித்து உயர்ச்சி அடைந்
துள்ளன. அறிவின் சுவை இனிமை கணிகின்றது.

மேக வாகனன் என்று இந்திரனுக்கு ஒரு பெயர். அவன்
ஏவலால் மழை பொழிகின்றது. அந்தப் பருவ காலத்தில் இந்தப்
பூச்சிகள் வெளி வருகின்றன. ஆதலால் இரு பொருளிலும்
இந்திர கோபம் இங்கே சிந்தனைக்கு வந்தது.

ஒரு உயிர்க்கு இரண்டு எமன்கள் போல் இராவண கோப
மும் இந்திர கோபமும் வெந்துயர் விளைத்தலால் சிந்தனையுற
நேர்ந்தன. முதலில் இன்னல் விளைத்தவன் முன்னுற சின்றுன்.

இராவண கோபம், இந்திர கோபம், இராம கோபம் ஆகிய
மூன்று கோபங்களையும் ஒருமுகமாய் நோக்கி நாம் யாதொரு கோப
முட கொள்ளாபல உல்லாச விமோதமாய் உவந்து நிற்கின்றோம்.

வாடை.

பூச்சிகளை நோக்கி இவ்வாறு புலந்தவன் வாடைக் காற்றை
சினைந்து வருந்தினான். கார் காலத்தில் வட திசையிலிருந்து
குளிர்ந்த காற்றை வீசும். அதற்கு வாடை என்று பெயர். வசந்த
காலத்தில் சென் திசையிலிருந்து வீசும் இனிய காற்றுக்குத்
தேன்றல் என்று பெயர். அந்தத் தென்காற்று இன்பம் ஆதல்
போல் இந்த வடகாற்றுத் துன்பமாய்த் தோன்றும். பிரிவுத்
துயரோடு மறுகியுள்ள பெருமான் அதனை உருவகித்து உரைந்தான்.

வாடையாய்க் கூற்றினாரும் உருவினை மாற்றி வந்தார் ;
கேடு சூழ்வார்க்கு வேண்டும் உருக்கொளக் கிடைத்த.

மாரீசன் முன்னம் ஒரு பொன் மானாய் உருமாறி வந்து எனது அருமை மனைவியைப் பிரித்து அவகேடு செய்தான்; இப்பொழுது எமன் குளிர்ந்த வாடையாய் ஒளிந்து வந்து என்னைக் கொல்ல நோர்ந்துள்ளான் என்று இங்ஙனம் அல்லல் உழந்து சொல்லி அலமந்து நொந்தான்.

மாரீசனார், கூற்றினார் என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பில் வந்த பழிப்பு மொழிகள். மரியாதைப் பன்மை போல் வெளியே தோன்றி உள்ளே இளிவு குறித்து நிற்கும் மருமம் இனிய சுவையாய் மருவியுள்ளது. வாடையை ஒர்ந்த போது முன்னம் நோர்ந்த பிடையை கினைந்தான். பிணைத்துப் பேசினான்.

குளிர் காற்று அது பொழுது உயிர் வேதனையாய் இருந்த மையால் அதனை எமன் என எண்ணினான். வட திசை வாடை தென் திசைக் கூற்றாய் ஒன்றி வந்தமையால் மாய மாரீசம் என்று நோயுழந்து நொந்து வாய் மொழிந்து நின்றான்.

வஞ்சமாய்ப் பிறர்க்குக் கேடு செய்யத் துணிந்தவர்களுக்கு அவர் விரும்பிய படியே மாய வடிவங்கள் அமைந்து கொள்கின்றனவே; என்னே இது! தீமையின் காலமா? என உன்னி வியந்தான்.

அழகிய மான்போல் வந்து அவன் இழவு கூட்டிப் போனான்; நல்ல வாடை போல் நோர்ந்து எமன் கொல்லாமல் கொல்லுகின்றான் என்று சொல்லி வருந்தியது உள்ள நிலையை உணர்த்தியுள்ளது. பெரிய மேதை பிரிவின் பரிவினால் பேதுறுகின்றான்.

மின்னல்.

இன்பப் பொருளை இழந்துள்ள தனி இருப்பில் எல்லாம் துன்பங்களாய்த் தோன்றுகின்றன. யாவும் அவைக் கவலைகளை விளைத்து வருகின்றன. உள்ளத்தில் புதுந்துள்ள வேதனைகள் உரைகளால் வெளி ஏறி உலகறிய நிற்கின்றன.

உருவிகளைக் காட்டிக் காட்டி ஒளிக்கின்றாய்! ஒளிக்கின்றாய்!

காரமேகத்தை நோக்கி இப் போர்வீரன் இப்படிப் புலம்பியிருக்கிறான். அரக்கர் என்ன அந்தரம் முழங்கும் மேகமே! என இங்ஙனம் விளித்தது யாகம் முதலிய இடங்களில் நேரே கண்டிருந்த காட்சி அனுபவங்களால் கவித்து எழுந்தது. கரிய மழையும், பெரிய முழக்கமும் கொடி பண என அநடியவன் கொண்டுள்ளான். மின்னல் மின்னுவது இன்னல் துண்ணி நின்றது.

மேகத்தில் மின்னல் தேசன் றி மறைவது சீதையின் உருவத் தைக் காட்டி ஒளிப்பது போல் இருந்தமையால் அந்தக் காட்சி யைக் களிப்பு மீதூர்ந்து பேசிக் கடுத்து வங்கினான். ஒளிக்கின் றாய்! ஒளிக்கின்றாய்! என்ற அடுக்கு உள்ளத்துடிப்பை உணர்த்தி நின்றது. ஒலிக் குறிப்புகள் இயல்பை நிகழ்ச்சியாய் உணர்ச்சி மிகுந்துள்ளன. உள்ளச் செனியால் ஓர்ந்து கொள்ள வரியன.

என் ஆநபிர் அமிர்சை வெளி ரீய காட்டிக் காட்டி உடனே உள்ளே மறைத்துக் கொள்கின்றாயே! உரியவனான என் கையில் கொடுத்து விடக் கூடாதா? ஆ! கரிய மேகமே! உன் கொடுமை இருந்தபடி என்னை! என்று இன்னல் மீதூர்ந்து இளைந்து பேசியுள்ளமையை உன்னி உளைந்து காண்கின்றோம்.

“மின்னிடு பசிய கொண்டல் விளங்கிய தோற்றம் என்ன அன்னவன் அழகு நோக்கி அமரரும் அயர்ந்து நின்றார்.”

எனச் சானகியோடு இராமன் மருனியிருந்த காட்சியை இன் னவாறு இசைத்திருத்தலால் அந்த உருவ எழில்கள் உணர லாகும். பருவ அழகுகள் பலனிழந்துள்ளன.

அழகிய மங்கையர் பலர் புடைசூழக் கன்னி மாடத்தில் சீதை முன்னம் நின்ற சிலைபச் சொன்ன போது மின்னலையே உவமை சொல்லியுள்ளது ஈண்டு உன்னி உணரவரியது.

தன்சேர் கோலத்து இன்னழில் காணச் சதகோடி மின் சேவிக்க மின் அரசு என்னும் பாடி நின்றாள்.

(மிதிலைக் காட்சி 31)

அதிசயமான இராச மின்னல் எனச் சானகியை இன்ன வாறு துதி செய்தது அந்தத் திவ்விய சுவந்தரியத்தின் செவ்வி தெரிய. கண்டு களித்ததைக் காணாமல் கதறுகின்றாள்.

(கண்டவர்களுடைய கண்ணையும் உள்ளத்தையும் கவர்ந்து வியப்பும் வீரமிசமும் விளைத்து நிற்கும் அப் பெண்ணரசியின் பேரெழிலை ஆர்வ மீதூர்ந்து அனுபவிக்கவன் ஆதலால் அவ் வுருவப் பொலிவை எண்ணி எண்ணி வங்கி யிருக்கிறான். அந்த வக்கத்தால் தன்னைய் மறந்து கண் எதிர்ப்பட்ட பொருள்களை எல்லாம் காணிக் கோக்கி மகிழ்ந்து கருகிப்பலம்புகின்றான்.

இளையவன் கண்ணுறுமாயின் அவன் சீற்றம் யார் காப்பார்?

மன்மதனை கோக்கி இன்னவாறு எச்சரித்திருக்கிறான்.

இரவும் பகலும் தன் காதலியைக் கருகியருகி நோதலுமுந்து வருகிறான். அந் நோய்க்குக் காம தேவன் அதிபதி ஆதலால் அவனை வாய்க்கு வந்தபடி வைய நோந்தான். உயிர் சுட உள்ளம் புண் உற வாளி தூர்த்தல் பழுது என்றதனால் மன்மத பாணங்கள் இந்த மகா வீரனைப் படுத்தியிருக்கும் பாடு தெரிய வந்தது. உள்ளம் உருகி உயிர் மறுகி அக்கிள்ளை மொழியானே இவ்வள்ளல் கருகி அலமந்துள்ள டரிவுகலை பரிதாபமானது.

எவ்வளவு கலை ஞானிகளும் எத்தனை அதிசய வீரரும் காமன் வாளியால் கதிகளங்கி மதிமயங்கித் தூளி படுவர் என்பது இங்கே துலங்கி நின்றது. சீவ இயல்புகளைக் காவியங்கள் கவி னுறக் காட்டி வருகின்றன. பிரிவினாள்ள மனைவியின் நினைவு கொடிய மன வேதனையாய் நெடிது நீண்டுள்ளமையை இந்த ஆண்டகையிடம் சுண்டு நேரே தெரிகின்றோம்.

என் தம்பி அருகில் இருப்பதை உணராமல் என்மேல் அம்பு தொடுத்து நீ வம்பு புரிகின்றாய்; அவன் சீறி எழுந்தால் நீ துபடுவாய்; யாரும் தடுக்கமுடியாது; உன் துடுக்குகளை ஒடுக்கித் தூர விலகிப்போ மாரா! வீணே பட்டு மாயாதே! என்று மன்மதனை இவ் வீரன் வெருட்டி விரட்டியுள்ளான்.

இளைபவனுடைய அதிசய நிலை இங்கே மதி தெளிய வந்தது. தன்னை வருத்துகின்ற காமவேதனை எவ்வழியும் யாதும் அவனை அணுகவில்லை; சிந்தையை அடக்கி இந்திரியங்களை வென்று அரிய பெரிய தவசிகளினும் அவன் சிறக்க ஞான தீராய் உயர்த்து நிற்கின்றான்; காட்டை எரிக்க கண்ணுகற் கடவுள் என எண்ணப் பட்டுள்ளான்; அந்த உதகமனுடைய வைரக்கூயத்தையும் உக்கிர வீர கிலையையும் நனகு தெரிக்கவன் ஆதலால் தனக்குத்தக்க துணையாக அவன் பக்கம் நிற்பதைச் சுட்டிக் காட்டிக் காமனை விரைந்து மறைந்து போய் வரைந்து கூறினான். அவன் அஞ்சி அகலாப்படி அச்சுறுத்தியது இளவலின் உக்கிர பராக்கிரமம் ஓர்ந்துகொள்ள வந்தது எண் உறு கல்வி உள்ளத்து இளைபவன் என இலக்குவனை இராமன் இப்படி எண்ணிச் சொல்லியிருக்கிறான். அவன் கற்ற தே கல்வி; அவன் உள்ள சீம உள்ளம்; அவனை உண்மையான உத்தமன் என உரிமை மீதூர்க்கு உவந்து கருகி

யுள்ளமை உரையில் ஒளி செய்து விளங்குகின்றது. எண் உறு என்றது என்றும் எவரும் மதித்துப் போற்றுகின்ற மாட்சி தெரிய வந்தது. கல்வி, உள்ளம், இன்பவன் என்னும் மூன்றுக்கும் இந்த அடைமொழி தனித்தனி உரிமைமாய் நின்றது.

தலைமையான கல்வியும், யாண்டும் நிலை குலையாத நெஞ்சுறுதியும், சிற்றின்பத்தைக் கவலிலும் கருதாத வெற்றித் திறனும் அவனிடம் வீறுகொண்டுள்ளன. அயன் துறவி அல்லன்; புதுமணம் புரிந்த அருமை மனைவியை வலிய விட்டு வந்துள்ளான்; போழகன்; உருவம் பருவங்களில் தன்னை ஒத்தவன்; அங்கனம் இருந்தும் காம இச்சையை அறவே துறந்து பிராசை நெஞ்சனாய் நிலைத்து வருதலால் அவனுடைய நிலைமையும் நீர்மையும் அரிய அதிசயமாயின. பெரியவன் பெரு மகிமைமயாக உரியவனைப் பாராட்டினான். மேலான ஆண்மை வியந்து போற்ற வந்தது.

மாரனை வென்ற வீரன் என இக் தீரன் சிறந்து திகழ்கின்றான். தான் படுகின்ற பாட்டை அனுபவத்தில் நாளும் அறிந்து வருதலால் தன்னுடைய தம்பியின் மாட்சியைக் காமனிடம் கூறி அதன்மூலமாக உலகம் காணச் செய்கான். அரிய உண்மைகள் உரிய சமையங்களில் தெரிய வருகின்றன. கார்கால வாசத்தில் சீராமனுடைய நீர்மைகள் பல சிந்தை தெளிய வந்துள்ளன. தன்னை மறந்து அண்ணன் இன்னவாறு மறுகிப் புலம்புவதைத் தம்பி உருகி ஓர்ந்தான்; உறுதி கூற நேர்ந்தான்.

இலக்குவன் உணங்கியது.

பருவ கால தாமதத்தில் அண்ணல் பரிதபிக்கின்ற, நிலைமையை நினைந்து இளையவன் நெஞ்சம் கவன்றான். நேரே உறுதி மொழிகள் பல கூறி உள்ளம் தேற்றினான். “வீரமூர்த்தி! தேவ நீருக்கு யான் யாது கூறுவேன்? உங்கள் மகிமையை நினைந்து பாராமல் நீங்கள் மறந்து மயங்குவது மாயா விசித்திரமாயுள்ளது; வேதங்கள் குலையினும், பூதங்கள் சிதையினும், வானம் வீழினும் வையம் தாழினும், கடல் கலங்கினும், மலை துளங்கினும், நிலை குலையாது நிற்கும் குலமரபில் பிறந்த உங்கள் குல வீரம் எங்கே போயது? தங்கள் கையில் உள்ள கோதண்டம் முதலண்டத்தையும் ஒரு நொடியில் பொடி ஆக்கவல்லது; அரசுகர் குலம் மண்ணில்

அடியோடு ஒழிய, அமரர் குலம் விண்ணில் குடி ஏறி மகிழ்
 வெளி ஏறி வந்துள்ள வரவு இலையை விதி களி ஏறி எதிர்நோக்கி
 நிற்கின்றது. அனுமன் முரளி இனிய துணைகள் இடையே
 கடைத்துள்ளன; எழுபது வெள்ளம் படைகளுர் விசைவில்வந்து
 சேரும்; மழைக் காலமும கழிந்துகொண்டுள்ளது; உடைந்து கவள்
 வது ஏன்? வெற்றித்திரு விழைந்து வருகின்றது; கொற்றக் குரி
 சில் அடிக்கடி உள்ளம் குழைந்து தளர்வது தகாது; குளிர்காலம்
 நீங்கியவுடனே படை எழுச்சி செய்துவிடலாம்; உறுதியோடு
 சிறிது பொறுத்தருள வேண்டும்” என இனையவன் இங்ஙனம்
 உழுவலன்போடு தொழுது வேண்டினான்.

அன்புரிமையோடு தம்பி கூறிய அறிவுரைகளைக் கேட்டு
 ஆறியிருந்த தம்பி மாசிக்காலத்தின் இறுதியில் ஒருநாள் மிகவும்
 மறுகினான். தனது இனிய தேவியைக் கொடிய தீயவன் கவர்ந்து
 போயுள்ள அடிமானத்தை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் உருகினான்.
 யாண்டும் தேச மிகுந்து சிறந்து நின்ற வீரக் குடிக்கு மாசு நோர்ந்
 ததே! என்று மனம் உடைந்து நொந்தான்.

இளவலீடம் பல பல புகன்றான்; சில அயலே வருகின்றன.

வானகம் மின்னினும் மழை முழங்கினும்
 யானகம் மெலிகுவென் எயிற்று அராளனக்
 கானகம் புகுந்துயான் முடித்த காரியம்
 மேனகும் கீழ்நகும் இனிஎன் வேண்டுமால். (1)

தெரிகளை மலரொடுந் திறந்த நெஞ்சொடும்
 அரியவன் துயரொடும் யானும் வைகு வேன்
 எரியுடின் மினிமணி விளக்கின் இன்துணைக்
 குரீ இயினம் பெடையொடும் துயிலவ கூட்டினுள். (2)

மறந்திருந்து உய்கலேன் மாரி ஈதுளனின்
 இறந்துவிண சேர்வது சரதம இப்பழி
 பிறந்துபின் தீர்வலோ பின்னர் அனனது
 துறந்துசென் றுறுவலோ துயரின் வைகுவேன். (3)

ஈண்டு நின்று அரக்காதம இருக்கை யாம் இனிக்
 காண்டலில் பறபல காலம் காண்டு மால்
 வேண்டுவ தன்றிது வீர நோய் தெற
 மாண்டனன் என்றது மாட்சிப் பாலதால். (4)

நெய்யடை தீ எதிர் நிறுவி நிற்கிவள்
கையடை என்ற அச்சனகன் கட்டுரை
பொய்யடை ஆக்கிய பொறியிலே நெடு
மெய்யடை யாதிரி விளிதல் நன்றரோ. (5)

தேற்றுவாய் நீயுளை யாகத் தேறிநின்று
ஆற்றுவேன நானுளன் ஆக ஆய்வளை
தோற்றுவாள் அல்லள் இத்துன்ப மாரினி
மாறநுவார் துயர்க்கொரு வரம்புண் டாகுமோ? (6)

விட்டபோர் வாளிகள் விரிஞ்சன் விண்ணையும்
சுட்டபோது இமையவர் முதல் தொல்லையோர்
பட்டபோது உலகமும் உயிரும் பற்றறக்
கட்டபோது அல்லது மயிலைக் காண்டுமோ? (7)

தருமம் என்று ஒரு பொருள் தன்னை அஞ்சியான்
தெருமருகின்றது செறுநர் தேவரோடு
ஒருமையின் வந்தனர் ஏனும் உய்கலார்
உரும் என ஒலிபடும் உரவிலோய்! என்றான் (8)

பெரியவன் இளையவனிடம் மறகிப் பேசி யிருக்கும் பரி
வுரைகள் இங்ஙனம் பெருகி வந்துள்ளன. அந்தப் புனித
உள்ளம் அடைந்துள்ள அல்லல்களையும் அவலங்களையும் வாய்
மொழிகள் தெளிவாக வெளிசெய்திருக்கின்றன. பலவகையான
கவலைகள் நெஞ்சை வாட்டி வருத்தியிருக்கும் சஞ்சல நிலைகளை
நோக்கி வருத்திக் கொண்டும். “தம்பி! எனது உயிர் வாழ்வு துயர்
வாழ்வை; குலமானம் குன்றி அவமானம் அடைந்திருக்கிறேன்;
இனிய மனைவியை இழந்து என்போல் அவலம் உழந்துள்ளவர்
யார்? பறவைகளும் மிருகங்களும் தம்முடைய துணைகளோடு
கூடி இணைபிரியாது உவந்து வாழுகின்றன; நான் ஈனமாய்
இழிந்து நிற்கின்றேன்; உலக வாழ்வைத் துறந்தோ, அல்லது
இறந்தோ போனால் அன்றி நான் அடைந்துள்ள பழியும் அவ
மானமும் என்னைவிட்டு ஒழிந்து போகா; தீமை செய்து போன
அந்தத்தீய அரக்கன் செருக்கிவாழ நான் செத்து வாழ்கின்றேன்;
மிதிலைமா நகரில் தேச மன்னர் பலர் முன்னிலையில் தன்னுடைய
அருமைத் திருமகளை என் கையில் பிடித்துக் கொடுத்து உன்னு
டைய அடைக்கலம் என்று உரிமையுடன் உதவியருளிய அந்தச்
சனக மன்னனுக்கு நான் என்ன பதில் சொல்லுவேன்? அந்தோ!

கொண்டமனைவியைக் காக்க முடியாத ஒருவன் உலகத்தைக் காத்தருளவல்ல உயர்ந்த கோக்குடியில் பிறந்தானே! என்னும் இந்த இழிந்த பழியை நான் என்று நீங்குவேன்? எப்படித் தீருவேன்? சீ! நானும் உயர்வாழவேண்டுமா? நீ அருகிருந்து தேற்றித் தேற்றி என்னை ஊக்கிவருகின்றாய்! என் ஆருயிர்த் துணைவனாகிய உனக்கு ஓர் உபகாரமும் செய்யாமல் என்றும் பேரிடராகவே பெருகியிருக்கிறேன்; என்னால் நீ அடைந்து வருகிற இன்னல்களுக்கு ஓர் எல்லையுண்டா? கண்ணுறக்கமின்றிக் காத்துவருகின்ற புண்ணிய உருவமே! உன் நீர்மையை எண்ணி எண்ணி என் உள்ளம் நீராய் உருகுகின்றது; அன்றோ! என் பிறப்பு நிலை என்னே! என் தேவியை எடுத்தவனுடைய ஆவியை எடுத்து, உடலை நாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் விருந்தாகக் கொடுத்து அவன் குலத்தை அடியோடு தொலைத்து ஒழிக்காமல் மழைக் காலம் என்று காலத்தைக் கடத்தி நிற்பது எவ்வளவு மடமை? எத்துணை இழிவு? அருமைத் தம்பி! நான் தருமத்தை அஞ்சி நிற்கின்றேன்; இல்லை ஆனால் என் வில்லின் கருமத்தைச் செய்து எல்லையில்லாத உயிர்களை வீட்டி இல்லானை மீட்டி என்னுடைய குல வீரத்தை உலகம் அறியக் காட்டி விடுவேன்; பலவாறு பேசுவது ஏன்? வேறு எவருடைய துணையும் நமக்கு வேண்டிய தில்லை; நீ ஒருவன் மட்டும் அருகில் வந்தால் போதும்; பகையிருக்கும் திசையை நோக்கி இப்பொழுதே நாம் போகவேண்டும்; புறப்படு" என்று இன்னவாறு இக் கோமகன் வீராவேசமாய் வேகம் கொண்டு முண்டு விரைந்து எழுந்தான்.

இந்தச் சத்தவீரனுடைய மான உணர்ச்சிகளும், மானச் சீர்மைகளும் எவ்வழியும் உத்தம நிலைகளில் ஒளி செய்து வருகின்றன.

கானகம் புகுந்து யான் முடித்த காரியம்
மேல்நகம் கீழ்நகம் இனி என் வேண்டும்?

மணம் உடைந்து பேசியிருக்கும் இவ்வாசகத்தில் உள்ளச் சலிப்பையும் உள்ளல் குறிப்பையும் ஊன்றி ஓர்ந்து கொள்கின்றோம். வணவாசம் செய்யவந்த இடத்தில் தனக்கு நேர்ந்துள்ள அவமானத்தை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் வருந்தியுள்ள நிலைமையைப் பல வழிகளிலும் பல மொழிகளிலும் பரிந்து தெரிந்து வருகின்றோம்.

காணாமல் போன மனைவியினுடைய கூந்தலும் மேனியும் போல் மேகமும் மின்னலும் தோன்றிச் சேகத்தை விளேத்த லால் வானகம் மின்னிணும் யான் அகம் மேலிசுவேன் என்று இம்மரண வீரன் மறுகிக் கூறினான். தனிமையின் துனி கொடுமை யாய் நெடிது நீண்டுள்ளது. துணை பிரிந்த துயர நிலையில் இக் குண சிலன் உள்ளம்பரிந்திருந்ததை உரைகள் தோறும் உணர்ந்து வருந்துகிறோம். துயர் மொழி உயிரின் பரிவை உலகறியச் செய்தது.

எரியுமின்மினி மணி விளக்கின் இன் துணைக் குரீஇயினம் பெடையொடும் துயில்வ கூட்டினுள்.

தம் பெட்டைகளோடு கூடிக் குருவிகளும் கூட்டில் சுக மாய் வாழுகின்றன; அந்தப் பறவைகள் பண்ணிய புண்ணியமும் தான் பண்ணவில்லையே என்று எண்ணி இரங்கி இவ்வண்ணம் கூறினான். குரீஇ = குருவி. இங்கே குறித்தது தூக்கணங்கு குருவியை. மருங்கே கண்டது மறுக்கமாய் மூண்டது.

தூக்கணங் குருவி.

இது ஒரு விசித்திரமான பறவை. ஊர்க்குருவி, சிட்டுக் குருவி என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்தது. சிறிய உருவமுடையது. உயர்ந்து ஒங்கிய பெரிய மரங்களின் துணிகளில் இது கூடு கட்டி வாழும். இதன் வாழ்வும் சூழ்வும் வியப்பு மிக வுடையன. எத் தகைய சிற்றியும் இதன் கூட்டைப் போல் யாதும் கட்ட முடியாது.

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கரையான் தேன் சிலம்பி யாவார்க்கும் செய்யரிதால்—யாம்பெரிதும் வல்லோமே என்று வலிமைசொல வேண்டாம்காண் எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்று எளிது. (ஒளவையார்)

எமக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று யாரும் செருக்கு அடையலாகாது; ஒரு சிறு குருவி கட்டும் கூட்டைப் பெரிய அறிவாளியும் செய்ய முடியாது; ஒவ் ஒன்றும் ஒவ் ஒருவருக்கு எளிதாயிருக்கும்; இவ் வுண்மையை உணர்ந்து அமைதியாய் அடங்கியிருப்பதற்கல்லது; தம்மைவியந்து தருக்குவது புன்மையாம் என ஒளவையார் இவ்வாறு உணர்த்தியிருக்கிறார். தூக்கணங்குருவியின் கூடு அற்புத நிலையுடையது என அங்கப் பாட்டி வியந்து இதில் முதலில் குறித்திருக்கும் துட்பம் உய்த்துணர்த்தக்கது.

உயர்ந்த அறிவுடைய மனிதனும் வியந்து சிந்திக்கும் வித்தக இயல்பும் வியன் செயலும் இதன்கண் விந்தையாக அமைந்திருந்த தலால் சிந்தன் என இந்தக் குருவிக்கு ஒரு பெயரும் வந்தது.

சிதகம் சிந்தன் தூக்கணங் குருவி. (புங்கலநகை)

நெடிய மரக்களைகளில் கீழ்க்காக்கிக் தொங்குகின்ற கூடுகளில் தங்கி வருதலால் இது தூக்கணம் குருவி என நேர்ந்தது.

தூக்கணங் குரீ இக் தூங்குகூடு ஏய்ப்ப
ஒருசிறைக் கொளி இய திரிவாய் வலம்புரி. (புறம் 225)

வலம்புரிச் சங்கு ஒரு மூலையில் தொங்கியிருந்தமைக்கு இக்குருவியின் கூடு இங்ஙனம் உவமையாய் வந்தள்ளது. ஆலத்தூர்கீழார் என்னும் சங்கப் புலவர் இப் பறவையின் குடிகைத் தூங்கு கூடு எனச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது சங்கு உணர்ந்து கொள்ள வரியது. தூங்கும் கூட்டில் அணவி இருப்பது தூக்கணம் ஆயது. இக் குருவியின் வாழ்க்கைமுறை இங்கே காட்சிக்கு வந்தது.

பாஞ்சாலதேசத்து அரசன் மகள் ஆகிய துரோபதையை மணம் புரிய விழைந்து பல தேசங்களிலும் இருந்து அரசகுமாரர்கள் வந்து அங்கே திரண்டு நின்றனர். துருபத மன்னன் அவரை வரிசையறிந்து உபசரித்தான். விருந்துகள் அருந்திய பின் தனித்தனியே அவர் தூங்கு மஞ்சங்களில் அமர்ந்திருந்தனர் அந்த நிலைமையைக் குறித்துச் சொல்லும்போது வில்லியாழ்வார் இந்தத் தூக்கணங் குருவிகளை உவமை கூறியிருக்கிறார்.

ஆங்கண் நற்றவத்தான் மிக்க அன்னையை இருத்தி மைந்தர்
தாங்கண் முற்றுணையாய் வந்த தாபநர் தாமோடு எய்திக்
தூங்கணங் குரீ இயின் மஞ்சத் தலந்தாரும் தூங்கு நின்ற
தேங்கண்மாத் தெரியல வேந்தர் மீசர்ந்தபோர் அவையில் ஆனார்.

(பாரதம்; திரௌபதி மாலை, 22)

தம் தாய் ஆகிய குந்தியை ஒரு குயவன் வீட்டில் இருத்தி விட்டு பாண்டவர் ஐவரும் மாறுலையாய் இராக சனங்குடைய போயினர். அப்பொழுது அங்கே வேந்தர்கள் தூக்கணங் குருவிகள் போல் தூங்கு மஞ்சங்களில் உல்லரசமையிருந்தனர் என இவ் சொல்லியுள்ளமை காண்க. அரசருக்கும் இது உவமை ஆயது.

இந்தக் குருவி மிகவும் அறிவுடைய பிராணி. எவ்வளவு பெரிய அடை மழை பெய்தாலும் ஒரு தனியும் உள்ள விழாத படி தன் கூட்டை அவ்வளவு செப்பமாகவும் தீப்பமாகவும் அமைத்திருக்கும். மழை யில்லாத சமயம் பார்த்து வெளியே போய் இரையை ஒருங்கே சேகரித்து நன்கு வைத்துக் கொள்ளும். நல்ல குடித்தன வாழ்வை இதனிடமிருந்து மனிதன் படித்தறிய வேண்டும் என முனிவர் ஒருவர் எடுத்து மொழிந்துள்ளார்.

வானரம் மழைதளில் நனையத் தூக்கணான்
தான் ஒரு நெறிச் சொல்லத் தாண்டிப் பிய்த்ததே;
ஞானமும் கலவியும் நல்ல நீதியும்
ஈனருக்கு உரைத்திடில ஆடற தாகுமே.

பெரு மழையில் ஒரு குரங்கு நனைந்து மரக்கிளையில் வருந்தி யிருந்தது. அயலே யாதும் நனையாமல் நல்ல கூட்டில் சுகமாய் வாழ்ந்து வந்த தூக்கணங்குருவி அதனை நோக்கி “ஐயோ! குரங்காரே! மழையில் நனையாதபடி குடில் அமைத்து இனிதாக வாழலாம்” என்று பரிவேடு அறிவு கூறியது. “எனக்கு நீ புத்தி சொல்ல வந்து விட்டாயோ?” என்று சினந்து பாய்ந்து அந்தக் கெட்ட குரங்கு அதன் கூட்டைச் சிதைத்துப் போயது. லுட்ட புத்தியுடைய ஈன மக்களுக்கு நல்ல ஞான நீதிகளைப் போதித்தால் அதனால் அல்லலில் விளையும் என்பதை இந்தக் குருவிக் கதையால் பெரிசீயார் இவ்வாறு விளக்கி யிருக்கின்றார்.

தன் உழைப்பாலேயே மரியாதையோடு பிழைத்து முன் ஏறகிறவர்களுக்கு இப்பறவை ஓர் முன் மாதிரியாய் அமைந்திருக்கிறது. ஊக்கி முயல்பவர் விரைவில் ஊக்கம் உறுகின்றனர்

“True hope is swift, and flies with swallow's wings”

“தன் சிறகுகளாலேயே தூக்கணங்குருவி அதி வேகமாய்ப் பறப்பது போல் உண்மையான நம்பிக்கை உயர்வலியுடையது” என மேல் நாட்டுக் கவிஞர் ஆகிய ஷேக்ஸ்பீயர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார். பறவைகளிலும் மனிதனுக்குப்படிப்பனைகள் உள்ளன.

இந்தக் குருவியைக் குறித்து நம் கவிஞர் பிரான் காஸியத் தின் ஆரம்பத்திலேயே சீனிய ஒனியமா ஒரு பாட்டுப் பாடியுள்ளார். அரிய காட்சிகளை அது காட்டியுள்ளது.

சூட்டுடைத் துணைத் தாநிற வாரணம்
 தாட்டுணைக் குடையும தகைசால் மணி
 மேட்டிமைப்பன மின்மினி ஆமெனக்
 கூட்டின் உய்க்கும் குரீ ஆக குழாமரோ. (நாட்டுப் படலம் 27)

கோசல தேசத்தின் வளத்தைக் குறித்துக் கூறி வருங்கால் இடையே இது வந்துள்ளது. வாரணம் = கோழி. சூட்டு என்றது உச்சிக் கொண்டையை. வெள்ளைச் சீசவல; தலையில் கொண்டையுடையது; அயோத்தி நகரத்தின் வீதிகளைத் தூர்த்து ஒதுக்கிய குப்பைகளைக் கால்களால் களைக்கின்றது; அங்ஙனம் களைக்குங்கால் சிவந்த மாணிக்க மணிகளும் வெள்ளிப் வயிரங்களும் வெளிப்படுகின்றன; இரவில் அவை நெருப்புப் பொறிகளைப் போல் ஒளி வீசிப் பிரகாசிக்கின்றன; அம் மணிகளை மின்மினிப் பூச்சிகள் என்று கருதித் தூக்கணங் குருவிகள் கொத்தி எடுத்துக் கொண்டு போயத் தம கூட்டில் வைத்துக் கொள்ளுகின்றன அவ்வீட்டுக்கு விளக்காய் அவை விளங்கியுள்ளன என்க.

நாட்டின் செல்வ வளங்களையும் பறவைகளின் இயற்கைகளையும் இது நன்கு விளக்கி யிருக்கிறது. பால காண்டத்தில் முன்பு அவ்வாறு குறித்தது கிடக்காதா காண்டத்தில் பின்பு இவ்வாறு பெருகி வந்துள்ளது. நீண்ட தூரங்களில் நின்று கொண்டு ஒன்றை ஒன்று உறவுரிமை யாடு இக்கவிகள் இரண்டும் கண்டு பேசுகின்ற காட்சி இன்பம மிக வுடையது.

மணியை மின்மினி ஆம் எனக் குருவி கூட்டின் உய்க்கும் என்று முன்னம் வந்தது; எரியும் மின்மினி மணி விளக்கு என்று பின்னர் அது விளக்காய் ஈண்டு இங்ஙனம் விளக்கி எழுந்தது.

“மின்மினிப் பூச்சிகளும், மணிகளும் இரத்தின தீபங்கள் போல் விளங்கத் தமது இனிய பெடைகளோடு மருவி ஆண்ட குருவிகள் கூட்டினுள் சுகமாய்த் தூங்குகின்றன; நான என்னுடைய அருமை மனைவியைப் பிரிந்து தனியே இந்தக் காரிருளில் கண் துயிலாமல் சீரழிந்து சிறுமையடைந்திருக்கின்றேன்; ஒரு குருவிக்கு வாய்த்த வாழ்வுகூட எனக்கு வாய்க்காமல் போயதே; ஐயோ! நானும் ஒரு மனிதனாய் உயிர் வாழ வேண்டுமா?” என்று இந்த ஆண்டகை அன்ம துயர் கூர்ந்து துருந்ததை இன்று நினைந்தாலும் நெஞ்சம் கரைந்து நாம் இரங்கி உருகுகின்றோம்.

நெய் அடை தீஎதிர் நிறுவி நிற்கு இவள்
கையடை என்ற அச்சனகன் கட்டுரை.

என்றது திருமணம் புரிந்த போது நிகழ்ந்த நிலைகளை நினைந்து வந்தது. அக்கினி சாட்சியாக மங்கலச் சடங்குகள் யாவும் விதி முறை செய்து தனது அருமை மகளைச் சனக மன்னன் கன்னிகா தானமாகத் தாரை வார்த்த இராமன் கையில் கொடுத்தருளி னான்; அங்ஙனம் கொடுக்குந்நால் பூமகளும் பொருளும் என என் மாமகளோடு மன்னுதி என்று அம் மன்னன் உரிமையோடு சொன்னதை இவ்வீரன் இங்கே உன்னி உருகியிருக்கிறான். தன்னை ஒரு நல்ல மருமகன் என நம்பிக் தன் செல்ல மகளை உரி மையுடன் தந்த அந்த அருமை மாமனுக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்து விட்டேனே! என்று இந்நம்பி சும்பி கொதித்திருக்கிறான். பெண்ணைக் காப்பாற்றாமல் கைவிட்ட பேடி என்று அவன் எண்ணி இகழும்படி நேர்ந்ததே! என்று இரங்கி அழுங்கி யுள்ளான். நேர்ந்த பழி நெஞ்சை நெடிது வாட்டி யுள்ளது.

கையடையைப் போய்யடை ஆக்கிய பொறியிலேன் என்று இந்த ஐயன் உள்ளம் நொந்து மறுகியுள்ள நிலை பரிதாபத்தின் எல்லை தெரிய வந்தது. பொறி = நல்ல ஊழ், புண்ணியம், திரு.

அருமைத் தேவியைப் பிரித்து அகற்றித் தீவினை சிறுமைப் படுத்தி விட்டது; இப்படிப் பழி வசப்பட்டு இழிந்து உழல்வதை விட அழிந்து போவது நல்லது என்றான் விளிதல் நன்று என்றான். விளிவை நயந்தது இளியின் கொடுமையை விளக்கியது.

உயர்ந்த உத்தம குலத்தில் பிறந்த சிறந்த சத்திய சீலன் ஆகலால் நிகழ்ந்த அவமானங்களை நினைந்து நெஞ்சம் குலைந்தான்.

தன் மகளை எவ்வழியும் கைவிடான்; யாண்டும் காப்பாற்றி யருளுவான்; நல்ல உண்மைபாளன் என்று பெண்ணைக் கொடுத்த மாமன் தன்னை எண்ணியிருந்த மகிப்புக்கு ஈனம் வந்ததே! என மாணத்தால் அழுங்கி மனம் கடுத்துள்ளமையால் உலக வாழ்வை இளிவாக வெறுத்தான்.

இவ்வாறு உள்ளம் உடைந்து உளைந்து பேசினவன் இறுதியில் ஊக்கி உருத்தான். “இந்தப் பூமண்டலத்தோடு பிரமாண்டங் களும் நிலை குலையு படி எனது கோகண்டம் வேலை செய்யும்; ஒரு தீய அரக்கன் துயர் செய்து றோகச் சீவ கோடிகளுக்கெல்லாம்

இடர் செய்யலாகாதே என்ற நான் அடங்கியிருக்கிறேன். இரக்
நமும் தருமமும் என்னை அடக்கி வருகின்றன" என்று இவ் விஸ்
வீரன் இங்ஙனம் விளம்பி நிகரான்.

கவலைகளால் மன நிலை குலைந்து உலக வாழ்வை வெறுத்து
மறுகிப் புலம்பினும் முடிவில் தனது குல வீரம் கெடிதோங்கி
நின்று இக் கோமகனிடம் ஒளி புரிந்து வருவதை நாம் தெளிவா
கக் கண்டு வருகின்றோம். உயர்ந்த நீர்மைகள் யாண்டும் உவகை
புரிந்து மினிர்கின்றன.

கார் கால நிகழ்ச்சியில் அரிய பல உணர்ச்சிகள் ஒளி வீசி
யுள்ளன. மேகம் மின்னல் பறவை விலங்கு முசுவிய பொருள்களை
நோக்கி இப் பெருமான் மறுகிப் புலம்பி உருகி உரையாடியிருக்
கும் துறைகள் யாவும் கலையின் சுவைகளாய்ப் பெருகியிருக்கின்றன.

இராவண கோபம் இந்திர கோபம் முதலாக அதிசய வினா
தமாய் வந்துள்ள வாசகங்கள் மதி மாண்டுகளை விளக்கிக் கலையின்
காட்சிகளாய்க் கனிந்து திகழ்கின்றன.

சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் உருவமாறி மருவி நின்று
கொண்டு யாண்டும் அதிசய நிலையில் நம் கவிச் சக்கரவர்த்தி
நடித்து வருவதை நாம் படித்து வருகின்றோம். பரவசம் அடை
கின்றோம். இராம சரிதம் அரிய பல கலைகளோடும் அளவிடலரிய
சுவைகளோடும் பெரிய அமுத நதியாய்ப் பெருகி ஒடி ஆருயிர்
களுக்கு என்றும் பேரின்ப நிலையமாய் மருவி வருகின்றது.

மனத்திலுள்ள கொதிப்பை அடக்கிக் கொண்டு தனது அதி
சய வலியை இராமன் வெளிப்படுத்தவே இலக்குவன் இத்தமாக
இனிது பதில் உரைத்தான். அவனுடைய உரைகள் உணர்வுநலம்
சாரந்து வந்துள்ளன.

இரைசெயத் திண்டால் அமிழ்தம் செங்கணான்
உரைசெயத் தரினூர் அத தொழில் உவந்திலன்;
வரைமுதல் கலப்பைகள் மாடு நாட்டித் தன
குரைமலர்த் தடக்கையால் கடைந்து கொண்டனன்.. (1)

மனத்தினின் உலகெலாம் வகுத்து வாய்ப்பெயும்
நினைப்பினன் ஆயினும் நேமியான் நெடும
எனைப்பல படைக்கலம் வந்தி யாரையும்
வினைப்பெருஞ் சூழ்ச்சியிற் பொருது வெல்லுமால். (2)

கண்ணுடை நுதலினன் கணிச்சி வானவன்
விண்ணிடைப் புரம்குட வெகுண்ட மேலைநாள்
எண்ணரிய சூழ்ச்சியும் ஈட்டிக் கொண்டவும்
அண்ணலே! ஒருவரால் அறியற் பாலவோ? (3)

ஆகுநர் யாரையும் துணைவர் ஆக்கிப் பின்
ஏகுறு நாளிடை எய்தி எண்ணுவ
சீகறப் பன்முறை தெருட்டிச் செய்தபின்
வாகைஎன்று ஒருபொருள் வழுவற் பாலதோ? (4)

அறத்துறை திறம்பினர் அரக்கர் ஆற்றலர்
மறத்துறை நமக்குஎன வலிக்கும் வன்மையோர்
தறத்துறை நன்னெறி திறம்பல் உண்டு எனின்
புறத்தினி யார்திறம் புகழும் வாகையும. (5)

பைந்தொடிக்கு இடர்களை பருவம் பையவே
வந்தடுத் துளதினீ வருத்தம் நீங்குவாய்
அந்தணர்க்கு ஆகும்நாம் அரக்கர்க்கு ஆகுமோ?
சந்தரத் தனுவலாய்! சொல்லு நீ என்றான். (6)

(கார் காலப் படலம், 97-102)

அண்ணனை நோக்கி இளையவன் இவ் வண்ணம் உரைத்திருக்
கிறான். பருவ நிலை கருதித் துணைவர்களை எதிர்பார்த்து வினை
நானைக் கழித்துக் கால தாமதமாய்ச் சோம்பியிருப்பது ஏன்?
நம் தோளே நமக்குத் துணை. வேறு எவருடைய உதவியும் நமக்கு
வேண்டியதில்லை; ஆப்பொழுதே எதிரியருக்கும் இடத்தை நாடி
நாம் புறப்பட வேண்டும் என்று இவ் வீர மூர்த்தி விரைந்து நிற்
கவே இளவல் இங்ஙனம் உணர்வுறுதிகளை வரைந்து கூறினான்.

எவ்வளவு அதிசய வலிமைகளை எய்தி யிருப்பினும் கரும
நிலைக்கு வேண்டிய அவசிய சாதனங்களை உரிமையாக அமைத்துக்
கொள்ள வேண்டும்; ஆப்பொழுதுதான் காரிய சித்தியை எளிது
காணலாம். துணை வலிகளின்றி எதையும் இனிது சாதிக்க
இயலாது. உரிய உதவிகள் அமையின் அரியன யாவும் முடியும்.

தன்னுடைய நினைவினாலேயே யாவும் எய்த வல்ல திருமா
லும் அமிர்தம் பெற விழைந்தபோது அதற்குரிய பல உபகரணங்
களை அமைத்துக் கொண்ட பெரிதும் முயன்று பெற்றார். சங்கற்
பத்தாலேயே எல்லாம் செய்து கொள்ளவல்ல தெய்வீக சத்தியை

உபயோகிக்காமல் மெய்மயம்மயற்சியால் வருந்திப் பெற்றிருப்பது வினையரண்மையை உலகம் தெரிந்து கொள்ளச் செய்துள்ளது.

இருந்த இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டு சக்ராச்சை வளியை அகரகுலம் முழுவதும் பாழார்; ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாமல் நேரே யுத்த சன்னக்கனாய்ச் சென்று போர் நீதியின் பயிற்சி பொருது நேரவர் வலையையும் கொடுத்து வென்றுள்ளார்.

சங்கரா கருத்தாவாகிய சிவ பொருமானார் அந்நாளில் அமர் முறை புரிந்து கொடியவர்களை அடியிட்டு நீறு செய்துள்ளார்.

அகில உலகங்களையும் ஒரு கொடியில் எரித்து ஒழிக்க வல்ல அப் பாமன் திரிபுராதிகளைப் பொருசுழித்தற்கு அரிய பல சாதனங்களை அமைத்துக் கொண்டே போராடி நீறுகடினான். மண்ணிடை மனிதர் எண்ணி ஆற்ற வேண்டிய கரும நியமங்களை மருமமாகப் பாமன் காட்டியருளியது கருதியுணர் வந்தது.

விண்ணிடைப் புரம்சுட வெகுண்ட மேலைநாள்.

என்றது பண்டு நிகழ்ந்த கதை ஒன்றை கொண்டு கூறியது.

முப்புரம் எரித்தது.

மாலி, தரன், கமலன் என மூன்று அரசர்கள் இருந்தனர். இவர் அருந்திறலுடையவர். பிரமனை நேரக்கி வெடுங்கரலம் தவம் புரிந்து அரிய பல வரங்களைப் பெற்றுக் கொண்டவர். கொன், வெள்ளி, செர்பு என்னும் மூன்று வனையால் அமைந்த கோட்டைகள் வான வீதியில் பறக்கும் இயல்புடையன. அவைகட்கு அரசர்களாய அமைந்தன. மீதவர், பூதவர், பாந்தவர் ஆகிய மூவகை உலகங்களையும் முறை சீய தலியுரிமையால் அபுரந்தினர். அமர் முகல் யாழையார் அடக்கி வெடுங்கரலம் அவர் அண்டு வந்தனர். மாரும வெல்ல நடிமக விறவினர் ஆதலால் வல்லாருக்கம் எங்கும் அல்லலை பரிந்தனர். அவர் செய்திருந்தன. நங்களைப் பொறுக்க காட்டாமல் சிவ நீகரடிகள் வான நீகவ நீகவனாகிய சிவப்பருமானிடம் முறையிட்டன. இவ்வாறு இரங்கி நந்த தலவைத் தூது விடுத்து நல்ல நீதிகளை அவர்களை போதித்தருளினார். இருந்தாமல் மேலூர் தீமை செய்தவரால் பாமன் போர்மேல் எழுந்தான். நீதவர் மாரும தலைகவர் அமைந்தனர்; பூமி, நீதர்; சூரிய சந்திரர்கள் அதன் உருவாகி

வேதங்கள் குதிரைகள்; பிரமன் சாரதி; மேருமலை வில்; வாசுகி நான்; திருமால் பாண்டி; அக்கனி அம்பின் முனை; வாயு அதற்கு வேகம்; அமரரும் பூக கணங்களும் மடை வீரர்கள்; இன்னவாறான ஆயத்தங்களை நோழிவ அதகாணவர் மூவரும் தம் விமானங்களில் ஏறி வான வெளியில் கீழே சீறி எதிர்த்தார். பாயங்காமான கொடிய பாயம் கொண்டு நெடிது செய்தார். அமரர் அஞ்சினார். வினாந்து அம்பு தொடுத்து எதிரிகளை அழித்தருளுபடி பரமனிடம் சொல்லி உணர்னர். அயனும் பாயனும் வியனாக மறுகினார். அமரது நிலைமைகளை நினைந்து பரமன் புனைகை புரிந்தார். அந்தச் சிறிய சிறிய படைகவர் அயனோடு எரிந்து படு சரமடவாய் எதிர்த்தார். அகில வலகங்களும் அதிசயித்த நினைபு. இந்த அமரர் அயன் அதி ச்சித்திரமுடையது ஆசலால் பல நூலாசிரியர்களுடைய இயனை விளக்கு பாராட்டியுள்ளனர். சில ஆயசீல வநுகிப்பறனை.

ஒங்குமலைப் பெருவில் பாயபுஞாண கொளி இ
ஒரு உணை மகாண்டி மூளையில் உடற்றிப்
பெருவிறல் அமரர்க்கு வென்றி தந்த
கதைமிடற்று அண்ணல காபர் சென்றிப்
பிறைநுதல் விளங்கும் ஒருகண் போல. (புறம், 55)

மீதாடங்கற்கண தோன்றிய முதியவன் முதலாக
அடங்காதார் மிடலசாய அமரர் வந்து இரத்தலின்
மடங்கலப்போல சினை ஆ மாயமசெய் அவுணரைக்
கடந்திடு வானபொடு மூக்கண்ணான் மூளையிலும்
உடனதககால முகம்போல ஒணகநீர் தெறுதலின். (கவி 2)

நரிபுரம் எரியத் தேவர் வேண்ட
எரிமுகப் பேரமபு ஏவல கேட்ப
உமைமகள் ஒருநிற னுக ஓங்கிய
இமையவன். (சீவப்பதிகாரம், 6)

செல்விடைய பாசன நரிபுரம் செறுமுழிக்
கலலுயா செனனி இமயவில் நாண ஆகித்
தொடபுசந் கந்தாரும தாம. (பரிபாடல், 25)

ஐந்தலை யுதல் அரவுநாண் ஆக
மந்தர விலலின் அந்தணன் வீட்ட
தீவாய் அமபு தரிதந நகரின
ஓவாது எழாடவகு உட்குவரத் தோன்றி. (பெருங்கதை, 43)

எய்தானைப் புரம்முன்றும் இமைக்கும் போதில். (தேவாரம்)

அந்தா மரையோன் முதல்தேவர்

அவுணர் புரங்கள் ஒரு முன்றும்

எந்தாய்! அகலின் கோறலரிது

இன்னே பகழி விடுத்தி எனச்

செந்தார்ப பசிய கிள்ளைமொழிப்

பாகன் சிறிது நகை முகிழ்ப்ப

வெந்தாங் கவுணர் புரமுன்றும்

விளிந்து சாய்பர் ஆயினவால். (கூர்ம புராணம்)

ஆற்றல் சான்றவர் ஆயினும் தம்மின் மேலான

ஆற்ற லாளரோடு எதிர்ந்தும் உய்வார் கொலோ? அமரர்

தோற்ற ஆண்மையன் புரத்தொடு சூலியன் சினத்தால

நீற்றப் பட்டனன் என்றிடின நிலவு வையகத்தே.

(விநாயக புராணம்)

விண்ணிடைத் திரிபுரம் வெந்து நீறு எழப்

பண்ணுடைச் செந்தழல் பரப்பு மூரலாய்

எண்ணுடைக் காமனை எரித்த பேரழற்

கண்ணுடைக் கடவுளே கால காலனே.

(பாரதம்)

என்செய்தீர் தில்லைவனத்து ஈசரே! புன்முறுவல்

முன்செய்து எயிலை முடியாமல்—கொன் செய்த

பொறபுயங்க நாண் ஏற்றிப் பொன்மலையைத் தேவரீர்

மற்புயங்கள் நோவ வளைத்து. (சிதம்பர மும்மணிக் கோவை)

அங்கமலன் முடைத்தலையே பலிக்கலனா ஐயமிடும்

மங்கையர்கள் நலம் கவர்வான் பலிக்குழலு மாதவத்தீர்!

தங்கலர் தங்கிய முமமைப புரமனறே தலை அனபின்

நங்கையர்தம் புரா உமது நகைக கென்பார் சிலமாதர்.

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை)

சொல்லுக்கினிய கழுக்குன்றரே உமைச் சொல்ல என்றால்

அல்லற் பிழைப்புப் பிழைத்து விட்டீர்! முப்புராதியாமேல்

வில்லைக் குனித்து எய்ய மாட்டாமல் நீர் அந்த வேளையிலே

பல்லைத் திறந்து விட்டீர் இதுவோ நும படைத் தொழிலே.

(சொக்கநாதப் புலவர்)

நாண் என்றால் நஞ்சிருக்கும் நற்சாபம் கற்சாபம்

பாணந்தான் பண்தின்ற பாணமே—தாணுவே

சீராசூர் மேவும் சிவனேநீ எப்படியோ

நேரார் புரம் எரித்த நேர்.

(காளமேகப் புலவர்)

காலிற் றுலங்கு நகத்தாலும்
 கையிற் பொலிகூர் நகத்தாலும்
 சீலத் தரக்கன் உரம் கொண்டார்
 சிசைமா முகனைச் சிரம் கொண்டார்
 மேலைப் புரத்தை நகைத்து எரித்தீர்
 வில்வேள் புரத்தைப் பகைத்தெரித்தீர்
 சூலப் படையேன மழுப்படையேன்
 சுமந்தீர் அருணை அமர்ந்தீரே. (அருணைக்கலம்பகம் 22)

பரமன் திரிபுரங்களை எரித்த நிலைமைகளை இன்னவாறு நூல்
 கள் பல குறித்துள்ளன. பாடல்கள் பல வகையான சுவைகளை
 யுடையன. அற்புத மகிமை, தெய்வீக சத்தி, பத்தி முறை, கலைச்
 சுவை முதலிய உணர்ச்சி நலங்களைக் கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ள
 வேண்டும். தாம் கருதிய கருத்தை விளக்குவதில் கவிகள் மொழி
 களை உபயோகிக்கும் திறங்கள் விழுமிய காட்சிகளாய் விளைந்து
 வருகின்றன. அரிய எண்ணங்கள் இனிய உரைகளில் எளிது
 தெரிகின்றன.

சிறிய புன்னகை ஒன்றால் கொடிய அசுர குலங்களை அடி
 யோடு எரித்தழிக்கும் இயல்பினையுடைய பரமன் பல வகையான
 படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு போனது, வினை செயல்முறைகளை
 யும் விதி நியமங்களையும் விளக்கியருளியது.

உள்ளத்தில் எவ்வளவு வீரம் நிறைந்திருந்தாலும் கையில்
 வேலும் அம்பும் சேர்ந்தால் அந்த வீரமகன் மேலும் பல ஆற்றல்
 களை யுடையனாய் வீறு கொண்டு திகழ்கின்றான். வினையாளனும்
 அதற்கு உரிய துணை வஸ்ககளை முன்னதாக நன்கு அமைத்துக்
 கொண்டே எங்கும் தன் கடமைகளைத் தொடங்க வேண்டும்.
 தன்னுடைய தோள்வலி எத்துணை உயர் வுடையதாயினும் ஒத்த
 துணைகளை ஓர்ந்து சேர்த்து யுத்த பூமியில் புக வேண்டும் என்
 பதை உணர்த்துவதற்காக அண்ணனுக்குத் தம்பி இங்கே இவ்
 வண்ணம் எடுத்துக் காட்டினான். குறித்துக் காட்டியுள்ள குறிப்
 புக்களிவிருந்து இனையவனுடைய உள்ளக் கருத்துக்கள் உலகறிய
 வந்தன. திருமாலும் சிவபெருமானும் முன்னம் ஆற்றியுள்ள
 அரிய நீர்மைகளைச் சீர்மையாக விளக்கி வினையாண்மையை இனிது
 தெளிவாக்கினான். பெரிய நீதவ சேவர்களை மேலே நினைவுக்குக்
 கொண்டு வந்ததனால் தன்னுடைய தமையனை இக் குலமகன் கருதி

மதித்திருக்கும் உண்மையைக் கண்டு கொள்கின்றோம். கருத்தும் காட்சிகளும் மாட்சிகளைக் குறித்து நிற்கின்றன. அரிய போர் வினைக்கு உரிய நேர் உதவிகள் உணர்த்தப்படுகின்றன.

ஆகுநர் யாரையும் துணைவர் ஆக்கி.

தேனியைத் தேடி அறிந்து வரவும், பகைவனை வென்று தொலைத்தற்கும் வேண்டிய துணைப்படைகளை அமைத்துக் கொள்வது அவசியம் என்பதை இங்ஙனம் உணர்ச்சியருளிணை. வினை செயல் வகைகளை அறி விரயமாக நினைவுறுத்தியது காலநாமதத்தை அண்ணல் கருதி வருந்தாதபடி உறுதி புரிந்தது.

எண்ணுவ சேகு அறப் பன்முறை தெருட்டிச் செய்தபின் வாகை வழுவற் பால தோ?

இனையவன் இவ் வண்ணம் எண்ணிப் பேசியுள்ளான்.

இடம் பொருள் ஏவல்களைத் திடமாகச் செய்து கொண்டு காரியத்தில் புகுந்தால் அது வீரிய வெற்றியாய் வீரரந்து வினைந்து வரும் எனத் துணிந்துள்ளமை உரைகள் தோறும் ஒளி செய்து உலாவுகின்றது. சேகு = ஐயம், குற்றம். வாகை = வெற்றி.

நுண்ணிதாகச் சூழ்ந்து செய்யின் எண்ணிய யாவும் இனிது முடிபுகின்றன. எண்ணித் துணிக் கருமம் என்றது பொய்யாமொழி ஆதலால் காரிய வெற்றிக்கு ஆயன அறிந்து அமைப்பது சீரிய வீரமையாய்ச் சிறந்து மேலான பலவர்களை வினைத்தருள்கின்றது.

*பொருள்கருவி காலம் வினையிடனெடு ஐந்தும்

இருள் தீர எண்ணிச் செயல்

(குறள், 675)

என்னும் இது சண்டு எண்ண உரியது இந்த அருமைத் திருக்குறளை அடியொற்றி லீல நிலை குறித்த கவி வந்துள்ளது மொழிகளையும் பொருள்களையும் விழியுன்றி கொக்கித் தெளிவ கொள்ள வேண்டும். வாகையும் இருள் தீர எண்ணிச் செய்யின்

* ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுது அதற்கு வேண்டிய பொருளும் கருவியும் காலமும் பொழிலும் இடமும் ஆகிய ஐந்தையும் தெளிவாகத் தெரிந்து செயல் வேண்டும் என்பதாம். இருள் = ஐயம், மயக்கம். எல்லாவற்றிற்கும் முகன்மையாக வேண்டியது பொருள் ஆதலால் அது முன்னுற வர்த்த. கருவி என்றது இங்கே படைகளை. கருமத்தைக் கருதிச் செய்யும் முறைகள் நுணுக அறிய உரியன.

வாகை என்று ஒரு பொருள் வழுவாது வந்து சேரும் என்று இளை யவன் சிந்தை துணிந்தது. மழையால் இடைய தாமதமா யிருந்தாலும் அந்த இருப்பில் படைத்துணைகள் ஆயத்தமாய் வரு கின்றன; அவ்வாறு சீராகக் கிடைக்கக் கொள்ள வண்டும் எனத் தமையன் உள்ளத்தைத் தம்மிடே தகவுடன் ஆற்றியுள்ளான்.

பைந்தொடிக்கு இடர்களைப் பருவம் பையவே
வந்தடுத்துளது இனி வருத்தம் நீங்குவாய்!

இலக்குவன் குறித்துள்ள இந்த மொழிகளால் இராமன் உள்ளம் துடித்திருக்கும் நிலைமையை ஓர்ந்து கொள்கின்றோம். அம்மையைத் தடுத்தற்குத் தடை ஆக இடைய மாசிக்காலம் வந்தது; அதுவும் கழிப்பேற்பது; இனி நாம் விடைவாகக் காரி யம் தொடங்கலாம் என ஆரியன் உள்ளம் மகிழ்வுற இளையவன் ஆதலு கூறியருளினான்.

காரீகாலம் கழிந்தது.

மழைக் காலத்தில் மெகங்கள் வங்கனும் படர்ந்து பொழி தல் இயல்பு. அந்தப் பருவம் நீங்கிய பொழுது உலகில் நிகழும் காட்சிகள் விழிதெரிய வந்தன. வான வெளியில் கரிய பைம்புயல் கள் பரவி யிருந்தன யாவும் ஒருவி மலையிலே யாண்டும் கதி ரொளி தெளிவாய் விளங்கியது. தூய தத்துவ ஞானம் உதயமாய் போது மாய மயக்கங்கள் கழிந்து போதல் போல் இருள் ஒழிந்து போயது.

ஆய்வினை மெய்யுணர்வு அணுக ஆசறு
மாயையின் மாயந்தது மாரிப் பேரிருள்.

கார்ப் பருவம் கழிந்த பொழுது உலகம் வெளியாய் ஒளி செய்திருந்த நிலையை இவ்வாறு ஓர் உவமை காட்டி உணர்த்தி யுள்ளார். அஞ்ஞான இருளில் சீவ கோடிகள் அலமந்து வருகின் றன; அந்த அவல நிலைகள் ஒழிந்து உண்மையான உயர் நிலையை உயிர்கள் அடைய வேண்டும் என்னும் உணர்வுநலனைக் கனி அமை யம் வாய்த்த போதெல்லாம் அருளி வருகின்றார். உள்ளத்தில் உறுதியாகப் பதிந்திருப்பன உலகம் அறிய வெளி வருகின்றன.

காசியத்தின் சீவமான குறிக்கோள் சீவர்களுடைய உய்தி நிலையை உரிமையாக மருவியுள்ளது. கவியினுடைய இருதயத்

தையும், மறுமை நோக்கையும், அருமைப் பண்பாடுகளையும்
 தணுகி நோக்கி மகிழ்கின்றோம். பருவ காலங்கள் மாறும்பொழுது
 உலகில் திகழுகின்ற பலவகையான தோற்றங்களையும் சுவையாக
 விளக்கியுள்ளார்.

மலை அருணிகள் சுருங்கின; நதி நீர்கள் குறைந்தன; மேக
 ராசிகள் மறைந்தன; வாடைக் காற்றுகள் வீசின; பறவையினங்
 கள பறந்தன; நீர் நிலைகள் தெளிந்தன; தவளைகள் குரல் ஆடங்
 கின; நத்தைகள் மீசற்றில் மறைந்தன; முதலைகள் வெளியே வந்து
 வெயில்களில் உறங்கின என இன்னவாறான இயற்கைக் காட்சிகள்
 இனிது விளக்கப் பட்டுள்ளன. அன்னம் முதலிய சிலவற்றை
 அயலே காண வருகின்றோம்.

மன்னவன் தலைமகன் வருத்தம் மாற்றுவான்
 அந்நெறிப் பருவம்வந்து அணுகிற்று ஆதலான்
 பொன்னினை நாடிய போதும் எனப்போல்
 அன்னமும திசைதிசை அகன்ற வீண்ணின்வாய். (1)

தஞ்சிறை ஒடுக்கின தழுவும இன்னல
 நெஞ்சுறு பயனில நினைப்பு நீண்டன
 மஞ்சுறு நெடுமழை பிரிந்த மாமயில்
 எஞ்சின மிதிலை நாட்டு அன்னம் என்னவே (2)

வஞ்சனை தீவினை மறந்த மாதவர்
 நெஞ்செனத் தெளிந்தன நீரம் நீர்தொறும்
 பஞ்செனச் சிவக்குமென் பாதப் பேதையர்
 அஞ்சனக் கண் எனப் பிறழ்ந்த ஆடல்மீன். (3)

கல்வியில் திகழ்கணக் காயர் கம்பலைப்
 பல்விதச் சிறுரெனப் பகர்வ பல்லரி
 செல்லிடத் தல்லதொன் றுரைத்தல் செய்கலா
 நல்லறி வாளரின் அவிந்த நாவெலாம் (4)

அளித்தன முத்தினம் தோற்பு மானாரர்
 வெளித்தெதிர் விழிக்கவும் வெள்கி மேன்மையால்
 ஒழித்தன வாமென ஒடுங்கு கண்ணான
 குளித்தன மண்ணிடைக கூனல் நகதெலாம். (5)

மழைபடப் பொதுரிய மருதத் தாமரை
 தழைபடப் பேரினைப் புரையில் தங்குவ
 இழைபடு பெடையொடும எள்ளில நளிகள்
 புழையடைத் தொடுங்கின வச்சை மாக்கள் போல். (6)
 (கார்காலப் படலம்.)

இந்தக் கவிகளைக் கருதி கொக்குகின்றோம். சுவைகளை
 துக்ரந்து மகிழ்கின்றோம். முனிரகாலத்தில் ஒடுங்கியிருந்த
 அன்னப்பறவைகள் அப்பருவம் தீரவும் களி மீதுர்ந்து வான
 வெளிகளில் பறந்து திரிகல இயல்பு. அந்த இயற்கைக் காட்சிகள்
 கவியின் கற்பனையில் விற்பனமாய்ப் பொலிந்து விளங்கியன.
 அவை மொழிகள் வழியே ஒளிச்சி உணர்வு விழிகளுக்கு உவகை
 பொழிந்து உலகம் நலமுற வெளிவந்துள்ளன.

தனது தரும பத்தினியைப் பிரிந்து சக்கரவர்த்தித் திரு
 மகன் பெரிதும் வருந்த மறுகியிருக்கிறான். அந்த உத்தமனுக்கு
 நம்மால் இயன்ற உதவியை நாம் விரைந்து புரியவேண்டும்.
 நடையில் நம்மை ஒத்துள்ள அப்பண்ணைச் சி இருக்கும் இடத்தை
 முன்னதாகப் போய்த் தேடிக்கண்டு பிடித்து ஒடிவந்து சொல்ல
 வேண்டியது நமக்கு உரிய கடமையாம்; அங்ஙனம் சென்றால்
 அது கோடி புண்ணியம் ஆம் எனக் கூடிப் ப்பசி அன்னங்கள்
 விண்ணில் பறந்து போயின எனறு அப்பறவைக் காட்சிகளை
 நம் கண்ணில் காட்டி கண்ணில் இன்பம் ஊட்டியிருக்கிறார்.

பொன்னினை நாடிய போதும் என்பபோல்
 அன்னமும் திசை திசை அகன்ற விண்ணினவாய்

சானகியிருக்கும் இடம் உறுதியாகத் தெரியாமையால்
 பல திசைகளிலும் தேடி ஓடேர்ந்தன. பொன் என்று சிதையை
 அன்னங்களும் விண்ணியுள்ளமை காண்டு அறிய வந்தது. நாடிய =
 தேடும் பொருட்டு. ஓட்டமாய் ஓடிப்போய்த் தம் நாட்டங்களால்
 நேரே கண்டு வரவேண்டும் என்று தேட்டத்தோடு சென்றுள்ளன
 என்பார் நாடிய என்றார். நாட்டம் = கண். நாட்டத்தின் நோட்
 டம் நாடுதலில் நீட்டம் எய்தியுள்ளது. பருவம் நீங்கியவுடனே
 உரியவன் செய்ய உரியசைப் பறவைகள் முந்துறப் பரிந்து புரிந்
 தன. தாழ்ந்த பிராணிகளும் இந்தக் கோமகனிடத்தே ஆழ்ந்த
 அன்புரிமைகளை ஆற்றி வருகின்றன. தருமசீலன் ஆதலால்
 யாவும் உரிமைக்யாடு உருகிக் கருமங்கள் புரிகின்றன.

மஞ்சறு நெடுமழை பிரிந்த மாமயில்
 எஞ்சின பத்திலநாட்டு அன்னம் எனவல்ல

கான மயில்கள் இங்ஙனம் காட்சிக்கு வந்துள்ளன.

கார்மேகங்களைக் கண்டால் கனிமீக் கொண்டு மயில்கள் தமது தோகைகளை விரித்து ஆடுவது வழக்கம். அந்த மழை முகில்கள் இது பொழுது மறைந்து போயினமையால் தம் சிறகுகளை ஒடுக்கிப் பொலிவுகுன்றி ஒதுங்கிசின்றன. அந்திலை சீலை இருப்புக்கு ஒப்பாய் வந்தது கார்வண்ணான இராமனைப் பிரிந்து பெருந்துயரோடு வருந்தி யிருக்கிற சானகி போலக் கானக மயில்கள் மழை முகம் காணாமையால் மறுகி யிருந்தன என்க. கொழுநனைக் காணாமல் உள்ள குல மயிலின் நிலை தெரியவந்தது.

மிதிலை நாட்டு அன்னம் என்ன மயில் எஞ்சின என்றது நிலைமைகளை நம் நெஞ்சுகளில் ஓர்ந்து நீர்மைகளைக் கார்மையாகத் தேர்ந்து கொள்ளவந்தது. முன்னம் அன்னத்தை உன்னி உணர்ந்தோம்; ஈண்டு மயிலைக்கண்டு கொள்கின்றோம். நடைபும் சாயலும் இனமாய் இடை தெரிய நேர்ந்தன எஞ்சுதல் = ஒங்குதல்.

விசீதக தேசத்து அதிபதி ஆகிய சனக மன்னனுடைய அருமைத் திருமகள் என்னும் பெருமைபும் உரிமையும் தெரிய ஊரின் பேர் மருவி வந்தது. நாட்டு அன்னம் காட்டு அன்னங்களோடும், கானமயில்களோடும் கலந்து காண நேர்ந்தது. அந்த அரசு அன்னத்தைப் பிரிந்து சக்கரவர்த்தித் திருமகன் பரிசு குலைந்து பதைத்திருக்கும் பரிதாப நிலையை இடங்கள் தோறும் எதிர்காட்டி இதயத்தை உருக்கி வருகிறார்

பருவ காலங்களில் நேர்கின்ற இயற்கை தெழுச்சிகளைச் சரித்திரத்தில் தலைமையான பாத்திரங்களோடு இணைத்து உணர்த்திவருவது இன்ப நிலையமாய்த் தழைத்து வருகின்றது.

அயலே நிகழ நேர்ந்துள்ள செயல்களை நினைவுறுத்திக் கதை நடந்து செல்வது காவிய கதையைக் காட்டிச் சீவிய ஒளியை ஊட்டி மினர்கின்றது. கலை ஞானங்களோடு பல மேன்மைகளுடன் கனிந்து இராமகதையாகிய அமுத நதி சுவை வெள்ளமாய்ப் பொங்கிப் பொலிந்து எங்கும் இன்பம் சுரந்து இனிது செல்கின்றது.

கூடலிர் ஒழிந்தது.

மழை பெய்யும் காலத்தில் வாவி கடரகட முதலிய நீர் நிலைகள் யாவும் புதிய வெள்ளங்களால் கலங்கியிருக்கும். பெயல்

மாறிக் குளிர் காலம் வந்தபோது கலங்கியிருந்த நீர்கள் எல்லாம் தெளிந்து விளங்கும். அந்தத் தெளிவு நிலையை விழிகள் காண விளக்கியிருக்கிறார்.

வஞ்சனை தீவினை மறந்த மாதவர்
நெஞ்சுஎனத் தெளிந்தன நீரம்.

நீர் நிலைகள் தெளிந்துள்ள நிலைமைகளை இங்ஙனம் மொழிந்துள்ளார். கரவு சூது முதலிய கபடங்களும், தீமைகளும் இல்லாத மாதவர்கள் உள்ளம்போல் நீர்கள் தெளிந்திருந்தன என்றது முனிவர்களுடைய புனித நீர்மையையும் இனிய நேர்மையையும் கூர்மையாக உணர்ந்து கொள்ள வந்தது. மாதவர் நெஞ்சத்தை ஆதரவுடன் திறந்து காட்டியிருக்கும் காட்சி கருதியுணர்ந் தோறும் புனித நிலை பெருகி எழுகின்றது. நீரின் தெளிவுக்கு நீர்மையாளரது நெஞ்சின் தெளிவு நேருணர் வந்தது.

வஞ்சனை இலாத என்னாமல் மறந்த மாதவர் என்றது நினைந்து சிந்திக்கவுரியது. வஞ்சனை தீவினைகள் மனிதருடைய நெஞ்சங்களில் புகுந்து கொள்வது இயல்பு; அந்தத் தீய நுழுக்குகளை நீக்கிய அளவு மனிதன் புனிதன் ஆகின்றான். அப் புனித நிலை பரிபூரணமாய் இனிது நிறையும் பொழுது அவர் முனிவர் மாதவர் என அரிய மகிமைகளை அடைகின்றனர். உள்ளம் தெளிய உயர்வு மீளிக்கின்றது. நீரம் என்றது நீர் நிலைகளை.

முன்னம் கலங்கியிருந்த நீர் கால கதியால் பின்பு தெளிவு அடைந்தது; முதலில் வஞ்சனை தீமைகளால் மலினம் அடைந்திருந்த நெஞ்சம் பின்பு நல்ல சிந்தனைகளால் தூய்மை அடைந்து தெளிந்தது ஆதலால் அதற்கு இது உவமையாயது.

உள்ளத் தீமை ஒழிக்கபோது தான் மனிதன் ஒளியுடையனாய் உயர்ந்து உலகிற்கு இனிது பயன்படுகின்றான்.

தெளியாத கலங்கல் நீரை மாடு குடியாது; இழிந்த நெஞ்சனை எவரும் விரும்பார் தீய வஞ்சனைகளை ஒழித்து உள்ளத்தைப் புனிதம் ஆக்க மனிதன் மகானாய் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது ஈண்டு உய்த்துணர் வந்தது.

நீரின் தெளிவை இவ்வாறு முதலில் குறித்தார்; பின்பு அதனுள் உலாவுகின்ற மீன்களின் நிலைகளை உரைத்தருளினார்.

வைப்பு முறைகள் செய்பமும் சீர்மையும் வாய்ந்து நுட்பம் தோய்ந்து வருகின்றன. உயர்ந்த நெஞ்சங்களையும் உலக அனுபவங்களையும் உறுதி நலங்களையும் வியந்து காணச் செய்கின்றார்.

அஞ்சனக் கண் எனப் பிறழ்ந்த ஆடல்மீன்.

பெண்களின் கண்கள் போல் கயல்மீன்கள் அநீர் நிலைகளுள் துள்ளித் திரிந்தன என இங்ஙனம் உள்ளி உணர வைத்தார். நீரின் தெளிவையும் அதில் வாழுகின்ற சலசரங்களையும் ஒரு சேரக் காண்கின்றோம். மாதவர் நெஞ்சமும், மாதரின் கண்ணும் நீரும் மீனும் என நேர் மருவி நின்றன. உவமானங்கள் அந்நிரயமான உணர்வு நலங்களையுடையன. உலக மயக்கங்கள் யாவும் நீங்கி மிகவும் தெளிந்துள்ள மாதவர் நெஞ்சங்களிலும் மங்கையர் கண்கள் புகுந்து உலாவும் என்னும் உண்மை ஈண்டு நுண்மையாக உணர வந்தது.

எவ்வளவு தெளிந்த தவசிகள் உள்ளங்களும் பெண் ஆசைக்கு இடமாய்ப் பிழைபட நேரும் என்பதைச் சுவையாகச் சுட்டியிருக்கிறார். கலங்கல் நீரினும் தெளிந்த நீரில் மீன் உலாவுவது தெளிவாய்த் தெரியும்; உலக மாந்தரினும் மாதவரிடம் மருவிய மாதர் ஆசை மேதினி எங்கும் விளங்கித் தோன்றும் என்க.

தவளைகள்.

மழைக் காலத்தில் தவளைகள் அதிகமாகக் கத்தும்; குளிர் பருவத்தில் அவை வாய் அடங்கியிருக்கும். கால மாறுபாடுகளை ஞாலம் அறியும்படி பிராணிகள் சாலவும் காட்டி விடுகின்றன. அந்த இயற்கைக் காட்சிகளை ஈண்டு இனிது விளக்கியிருக்கிறார்.

பல்விதச் சிறார் எனப் பகர்வ பல் அரி.

பள்ளிக்கூடத்துச் சிறு பிள்ளைகள் மூல பாடங்களை முறை செய்விப்படிப்பது போல் ஒரு தவளை கத்தியவுடனை எல்லாம் வகமாய்க் கத்தும் அதனால் கணக்காயர் கம்பலைச் சிறார் என உவமை கூறினார். கணக்காயர் = உபாத்தியாயர். கம்பலை = ஒலி, ஆரவாரம். அரி = தவளை. பகர்வ என்றது ஒலி நிலைகளை.

உருவம் பருவம் மாபு முதலியவற்றால் பலதிறப்பட்ட பிள்ளைகள் பள்ளியில் குழுமி யிருப்பது போல் பல வகையான

தவளைகளும் ஒருங்கே கூடிக்கத்தும் ஆதலால் பல்விதச் சிறுப் பல் அரி என இருவகை நிலைகளையும் தெளிவாக விளக்கிக் காட்டினார். சலசாங்களுக்கு நிலமக்கள் கோர் ஆயினர்.

கார்ப் பருவத்தில் உரவாரமாய் ஆர்த்து வந்தன; அதன்பின் அடங்கி நின்றன. அந்த அடக்கத்தில் நிலையை அடுத்துச் சொல்லினார். சொல்லி யுள்ள முறை ஒர்ளிய துறையுடையது.

செல்லிடத் தல்லது ஒன்று உரைத்தல் செய்கலா நல்லறி வாளரின் அவிர்த நா வெலாம்.

திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகளைப் போல் கார்ப் காலத்தில் கத்திக்கொண்டிருந்த தவளைகள் பின்பு நல்ல அறிவாளிகளைப் போல் நாவடங்கி இருந்தன. வேண்டிய சமயத்தில் வேண்டியவருக்கு வேண்டிய அளவு பேசினிட்டு யாண்டும் நாவடக்கமாய் அமைதியாயிருப்பதே சிறந்த மதிமாண்களுடைய நீர்மையாம்.

நன்கு கல்லாத புல்லறிவினர் நாவடக்கமின்றி என்கும் ஓயாமல் பேசி வருவர்; கற்று உயர்ந்த நல்ல அறிவாளர் சொல்ல வேண்டிய இடத்தில் மட்டும் சுவையாகச் சொல்லியருள்வார்களே.

வினை பேசுவது பேதைகள் நிலையாம்; பயனோடு நயனாகச் சுருக்கிப் பேசுவது மேதைகள் இயல்பாம் என்பதை இங்கு அதி விநயமாகக் கவி உபாதித்துள்ளது யுகித்து உணர்த்தக்கது.

பருவ காலங்களில் தவளைகளின் நிலைகளைச் சொல்ல வந்தவர் நாவடங்கியிருக்கும்படி மனிதருக்கு இப்படி நல்ல ஒரு புத்தியைச் சொல்லியருளினார். ஒருவனுடைய வாய்ச்சொல் அவனது அறிவின் பண்பாட்டை விளக்கி வருகின்றது. பெரிய அறிவாளிகள் பயன் இல்லாத சொல்லை யாண்டும் பேச மாட்டார்.

அரும்பயன் ஆயும் அறிவினார் சொல்லார்

பெரும்பயன் இல்லாத சொல்.

(குறள், 198)

அறிவுக்கும் சொல்லுக்கும் உள்ள உறவுரிமையை இதனால் உணர்ந்து கொள்ளலாம். வாய்ச்சொல் நல்ல சாரமுடையதாயின் அந்த மனிதன் பேரறிவாளனாய்ப் பெருகியிருப்பன். அறிவாளர் யாண்டும் சிறந்த சிந்தனைகளை யுடையர் ஆதலால் அவரது மொழி உயர்ந்த பயனோடு ஒளி வீசி வெளியே தெளிவாய் வருகின்றது.

ஆழ்ந்து சிந்தியாதவரே அதிகமாய்ப் பேச நேர்கின்றனர்.

Who think too little, and who talk too much. (Dryden)

“சிறிதும் எண்ணி அறிவாதவரே பெரிதும் பேசுகின்றார்”
என்னும் இது இங்கே ஆறிய வரியது. ஓர்ந்து சிந்திக்கின்றவர்
வீணாகப் பேசார். உரைகள் அளவாகச் சுருங்குவரின் உணர்வு
வளமாகப் பெருகி வரும். உரை விரிய உள்ளம் தெரிகின்றது.

They never taste who always drink;

They always talk who never think. (Matthew Prior)

“ஓயாது குடிக்கின்றவர் ஒரு போதும் சுவை அறியார்; எப்
போதும் பேசுகின்றவர் இனிது சிந்தியார்” என்பதும் ஈண்டு
எண்ணத்தக்கது. வீண் பேச்சை எந்நாடும் வெறுத்துள்ளது.

பயன் இல்லாத சொற்களைப் பாரித்துப் பேசாமல் யாண்டும்
நயனோடு நன்கு பேச வேண்டும் என்பதைக் கவி இங்ஙனம்
உணர்த்தியருளினார். பருவ காலங்களில் தவளைகள் கத்தி வரு
கின்ற இயல்புகளைக் காட்டுவதிலேயே ஓர் உயரிய தத்துவத்தை
விளக்கியிருக்கும் வித்தகம் வியப்பையும் நயப்பையும் விளைத்திருக்
கின்றது. இராம காவியம் உயிரினங்களுக்கு உணர்வு நலங்களை
ஊட்டி உத்தம நிலைகளை நிலையாக நன்கு உதவி வருகின்றது.

நத்தை நண்டுகள்.

நந்து என்பது நீரிலும் சிலத்திலும் வாழும் பிராணி. சங்கின்
இனத்தைச் சேர்ந்தது. முத்துக்கள் ஈனும் இயல்பினது முத்துகின்
புறம் புடைத்துக் கூனலாய் வளைந்திருக்கும் ஆதலால் கூனல்
நந்து என்றார். இந்தச் செந்து மழைக் காலத்தில் வெளிநீய
ணர்ந்து திரியும்; குளிர் பருவத்தில் மண்ணில் மறைந்து கொள்
ளும். அந்த இயற்கை மறைவில் ஓர் செயற்கையைக் கற்பித்தருளி
னார். தாம் ஈன்ற முத்துக்கள் அந்நாட்டு மங்கையருடைய பற்
களுக்கு ஒத்து நில்லாமல் பரிசுசூலைந்து போயின; போகவே
வெளிநீய தலை நீட்ட நாணி நத்தைகள் எல்லாம் மண்ணில்
மறைந்து கொண்டன என அவற்றின் நிலைமைகளைத் தமது
கற்பனைச் சுவையோடு காட்டியருளினார்.

குளித்தன மண்ணிடைக் கூனல் நந்து எலாம்.

என இங்ஙனம் நந்தின் நிலையினைக் குறித்துவிட்டுப் பின்பு
நண்டுகளை உரைத்துள்ளார். மழை நின்றவுடன் சிலத்தினுள்

வளைகளில் புகுந்து வாசலை மண்ணால் அடைத்துக் கொள்வது அவற்றின் வழக்கம். அந்த வளமையை ஓர் இளி நிலைமையோடு இணைத்து உணர்த்தி யிருக்கிறார்.

இழைபடு பெடையொடும் எள்ளில் நள்ளிகள்
புழை அடைத்து ஒடுங்கின வச்சை மாக்கள் போல்,

நண்டுகள் புழைகளில் ஒடுங்கியுள்ள நிலைகளை இங்ஙனம் கண்டு கொள்கின்றோம். நள்ளி = நண்டு. புழை = வளை.

அலவன் நள்ளி குளிர்ஞெண்டார் மதி
களவன் என்றிவை கர்க்கடப் பெயரே. (திவாகரம்)

கள்வன் அலவன் நள்ளி கர்க்கடகம்
குளிரே கவைத்தாள் ஞெண்டின் கூற்றே. (பிங்கலந்தை)

புழையுள் நுழைந்து கொண்ட நண்டுகள் அனைவாயிலைக் களி மண்ணால் மூடிக் கொள்ளும் ஆதலால் அவ் வாடிக்கையில் வேடிக்கையாக ஒரு நீதியை விளக்கி நிலைமையைத் துலக்கினார்.

யாசகர், விருந்தினர் யாரேனும் வந்து விடாதபடி கதவை மூடிக் கொண்டு உள்ளே ஒதுங்கியிருக்கும் உலோபிகளைப் போல நண்டுகள் வளையுள் ஒடுங்கியிருந்தன என உரைத்தருளினார்.

வச்சை மாக்கள் என்றது உலோபிகளை.

இனிய உபகாசிகளாயுள்ள வள்ளல்கள் யாண்டும் புகழ்ந்து போற்றப் பெறுகின்றார்; யார்க்கும் ஈயாத உலோபர்கள் எங்கும் இகழ்ந்து தூற்றப் படுகின்றார். பிறர்க்கு இதம் புரிந்து மனிதர் உயர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கனி நயமாக உணர்த்தி யுள்ளமை ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. உணர்வு நலங்களோடு உள்ளப் பண்பாடுகளையே எங்கணும் தெளித்து வருகின்றார். சீர்மை நீர்மைகளில் ஆர்வம் பெருகச் செய்கின்றார்.

கார் காலம் நீக்கியது; குளிர் காலமும் கழிந்து போயது என்று கூற வந்தவர் பிராணிகளின் இயல்புகளைக் கொண்டே இவ்வாறு அழகாகத் தெளிவாக்கியருளினார். உரைகளில் பலவகையான உணர்வு நலங்கள் விரவி வந்துள்ளன. ஓர்ந்து சிந்திக்க.

சீவர்கள் உணர்ந்து ஒழுக வேண்டிய உறுதி நலங்களைக் காவிய நடைபில் இடையிடையே கனி இசமாக இசைத்து வருவது இனிமை சூர்த்து வருகின்றது. மனித சமுதாயம் எவ்வழியும்

இனியதாய் ஒளிபெற்று உயர வேண்டும் என்றே உறுதி
சூழ்ந்துள்ளார். அந்த உள்ளப் பரிவு வெள்ளமாய் விரிந்துள்ளது.

இராமன் கருதி விரைந்தது.

கார் காலம் கழிவதை இராமன் எதிர் நோக்கி இருந்தான்;
அது கழிந்து போகவே கருமநிலையில் கருத்துன்றி விரைந்தான்.
எதையும் பருவம் தவறாமல் செய்யும் பண்பினன் ஆதலால்
காரிய வேகம் வீரியமாய் எழுந்தது. வேதனை விளைந்தது

குறித்த தவணை கடந்து ஒரு வாரம் ஆகியும் சக்கிரீவன்
அங்கே வந்து சேரவில்லை. இன்று வருவான்; நாளை வருவான் என
நாளும் நாளும் எதிர்பார்த்து இவ்வீர வள்ளல் விழைந்திருந்தான்.
கருதியபடி யாதொரு வரவும் காணாமையால் முதிர் சினம்
முண்டது. “சதி செய்ய நேர்ந்தானே?” என்று ஐயம் மீதுர்ந்தது.
பல பல கருதினான்; உளம் மிக மறுகினான். உரிய நண்பனாய்ப்
பெரிய அன்பு பாராட்டி விடைபெற்றப் போனவன் சொன்ன
சொற்படி இன்னமும் வரவில்லையே! என்று இம் மன்னர் பிரான்
மணம் கொடுத்தான். இளவலை நோக்கினான். அக் குல மகனிடம்
இக் கோமகன் அப்பொழுது உரைத்து விடுத்த மொழிகள்
உக்கிர வீர முடையன. முன்னவன் மொழிந்த முறையும் பின்ன
வன் எழுந்த நிலையும் பெருமித ஒளிகளாய்ப் பெருகி யுள்ளன.

அன்ன காலம் அகலும் அளவீனில்
முன்னை வீரன் இளவலை மொய்ம்பினேய்!
சொன்ன எல்லையின் ஊங்குமத் தூங்கிய
மன்னன் வந்திலன் என் செய்த வாறரோ. (1)

பெறலருந்திருப் பெற்றுதவிப் பெருந்
திறன் நினைந்திலன்; சீர்மையில் தீர்ந்தனன்;
அறம் மறந்தனன்; அன்பு கிடக்க; நம்
மறன் அறிந்திலன் வாழ்வின் பயங்கினான். (2)

நன்றி கொன்று அந் காட்டினே நாரறுத்து
ஒன்று மெய்மை சிதைத்துரை பொய்த்துளாற்
கொன்று நீக்குதல் குற்றத்தின் நீங்குமால்
சென்று மற்றவன் சிந்தையைத் தேர் குவாய். (3)

வெப்பு கண்டவர் விடையே வெர் அறுத்து
இம்பர் நல்லறம் செய்ய எடுத்த விற்

கொம்பும் உண்டு; அருங்கூற்றமும் உண்டு; உங்கள்
அம்பும் உண்டு என்று சொல்லு நம்மாணையே. (4)

நஞ்ச மன்னவரை நலிந்தாலது
வஞ்சம் அன்று மனுவழக்கு ஆதலால்
அஞ்சி லம்பதில் ஒன்றறி யாதவன்
நெஞ்சில் நின்று நிலாவ நிறுத்துவாய். (5)

ஊருமாளும் அரசும் சுற்றமும்
நீரு மாளுதிர் என்பது நேர்ந்த நாள்
வாரும் வாரலிராமெனின் வானரப்
பேரும் மாளும் எனும் பொருள் பேசுவாய். (6)

இன்னும் நாடுதும் இங்கிவர்க்கும் வலி
துன்னி னாரை எனத்துணிந்தார் எனின்
உன்னை வெல்ல உலகொரு மூன்றினும்
நின்ன லாற்பிற ரின்மை நிகழ்த்துவாய். (7)

நீதி யாதி நிகழ்த்தினை நின்றது
வேதியாத பொழுது வெகுண்டவண்
சாதி யாதவர் சொற்றரத் தக்கனை
போதி யாதி என்றான் புகழ்ப் புணினான். (8)
(கிட்கிந்தைப் படலம், 1-8)

இலக்குவனை நோக்கி இராகவன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான். உமைகள் அவனுடைய உள்ளத் துடிப்புகளை உணர்த்தி நிற்கின்றன. எத்தனையோ எண்ணங்கள் புகுந்து சித்தத்தைக் கலக்கியிருக்கின்றன. பூரண சந்திரனைப் போல் சாந்த சிலனாயிருந்தாலும் மீகாபம் கொண்ட போது உகாந்த கால சூரியனைப் போல் இராமச்சந்திரன் உக்கிர வீர சோதியாய் உருத்து நிற்கின்றான். நேர்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் நீர்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

எவரிடமேனும் தவறு காண நேர்ந்தால் உளம் மிகக் கொதித்து எழுகின்றான். தன்னிடம் நேரில் முன்னம் உறுதி கூறிப் போனபடி வானர வேந்தன் சேனைகளோடு வரவில்லையே என்று கருதி மறுகிக் கடுத்துச் சினந்தான். ஏழு நாள் வரையும் பொறுத்து எதிர்பார்த்த பின்னே கோபம் மூள நேர்ந்தது.

சொன்ன எல்லையின் ஊடாகும் அத் தூங்கிய
மன்னன் வந்திலன்; என் செய்த வாறு?

சொல்லிய எல்லை கடந்தும் வரவில்லை என்றது அவன் வாக்கு மாறியுள்ளமையை நோக்கச் செய்தது. ஊங்கு = மிகுதி.

தூங்கிய என்றது காரியத்தில் கருத்தின்றி அயர்ந்து கிடக்கின்றவன் என அவனது கால தாமதத்தைக் கடுத்துக் காட்டியது.

மன்னன் என்று சொன்னது உன்னி உணர்வு விரியது. இன்னல் மீதூர்ந்து வெகுண்டு பேசினும் மரியாதை சிதையாமல் உரையாடியுள்ளான். உயர்ந்த குலமகன் ஆதலால் இழிந்த மொழி எவ்வழியும் நுழையாமல் அந்தச் செவ்வாய் செவ்வி அமைந்துள்ளது. எவ்வாயும் புகழ்ந்து போற்ற அவ்வாய் உயர்ந்து ஒளிர்கின்ற உண்மை நுண்மையாக ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது.

தான் ஆக்கி வைத்த அரசு ஆகையால் அதற்கு அவலம் நேரலாகாதே என்னும் உரிமையோடு பெருமை பேச நேர்ந்தான். புதிதாக அரசு பதவியை அடைந்தவன் ஆதலால் அந்த அரிய போகங்களில் மூழ்கிக் களிமிகுத்துக் கிடக்கின்றான் என்று கருதியுள்ளமை தெரிய வந்தது. மொழியில் நினைவு மிளிர்கின்றது.

இன்னலுழந்து இழிந்து கிடந்தவனை மன்னன் ஆக்கி வைத்தேன்; அப் பதவி அவனை மணத்தை மாற்றி வைத்துள்ளது போலும் என்னும் சினத்தையும் இங்கே நாம் நுனித்து நோக்குகின்றோம். சீரிய சிந்தனைகள் சீறி எழுந்து மீறி வந்துள்ளன.

இளவலை ஏவியது.

“பெறுதற்கு அரிய பெரிய அரசு திருவைப் பெற்றுள்ளமையால் நிலைமை மாறி விட்டான்; செய்த உதவிகளை நினைந்திலை; சீர்மை நீர்மைகள் துறந்தான்; தருமத்தை மறந்தான்; அன்பு ஒழிந்தது; அறிவு தொலைந்தது; நமது நிலைமையை யாதும் உணர்வையில்லை; பொறி வெறிகளில் மயங்கி இன்ப வாழ்வில் இழிந்துள்ளான். நன்றி கொன்றான்; நட்பினை வேர் அறுத்தான்; சீர்தியத்தை இழந்தான்; பொய்த்த மொழி புகன்றான்; இத்தகைய தீயவனைக் கொன்று தொலைப்பது நன்றேயாம்; தம்பி! நீ நேரே போய் அவனுடைய நிலைமையை நன்கு தெரிந்து வா; நான் இன்னார் என்று அவன் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்ள வில்லை என்று தெரிகின்றது. வழியை வந்த எளிய பரதேசிகள் என் அவன் நினைந்திருக்கின்றான்; கொடியவர்களை அடியோடு வேர்

அறத்துத் தருமத்தை நிலைநிறுத்த எடுத்த வில் ஒன்று உள்ளது; அம்புகளும் உள்ளன; எமனும் இருக்கின்றான்; இந்த உண்மைகளை அவனிடம் உறுதியாகச் சொல்லு; நஞ்சம் போல் தீமை நிறைந்துள்ள தீயரை மாய நூறி ஒழிப்பது மனு நீதி முறையாம்; எங்கும் நல்லவர்களைக் காணும்; யாண்டும் பொல்லாத புல்லர்களே பொங்கி நிற்கின்றனர். களைகளைக் களைந்து எறிவது போல் புலைகளை அகழ்ந்து எறிய வேண்டும்; தரும நீதிகளை யாதும் உணராமல் மலைவாசியாய்க் காட்டு வாழ்க்கை புரிகின்ற அந்த மாட்டு மதியனுடைய நெஞ்சிலே நமது குல நீர்மையை ஊட்டியுணர்த்து; உடனே கையேடு அவனை இங்கே கூட்டி வா; வர மறுத்தால் அவனுடைய அரசும் குலமும் அடியேடு தொலையும் என்று முடிவாகச் சொல்லி விடு; வானரம் என்ற பேரும் உலகில் இனிமேல் யாண்டும் காண முடியாதபடி மாண்டு போம் என்பதை நேரே உறுதியாகக் கூறிவா; ஒரு வேளை அவன் வேறு உபாயங்களைத் தேடினாலும் தேடலாம்: 'வாஸியைத் தொலைத்தற்கு இராமனைத் துணைக் கொண்டோம்; இனி இவனை ஒழித்தற்கு வேறு சிலரைத் துணை சேர்த்து ஒழித்துவிட்டால் நாம் சுகமாக வாழலாம்' என்று அவன் சதி சூழலாம். அங்ஙனம் சூழ்ந்திருப்பின் கெடுமதியுடைய அவனுக்கு நீ ஓர் நெடுமதி கூறவேண்டும். "ஏ சக்கிரீவா! திரிலோகங்களிலுமுள்ள தேவர் தானவர் யாவர் வரினும் நான் ஒருவன் தனி நின்று வென்று தொலைப்பேன்" என்று உனது வீர பரக்கிரமத்தை அந்த வானரன் அறிய உரைத்தருள். நீதி நெறிகளைக் கூறிப்பார்; உன்னுடைய புத்திமதிகளைக் கேட்டு அவன் உள்ளம் திருந்தாமல் மாறுபட்டு நின்றால் நீ அங்கே சீறி வேறு ஒன்றும் செய்து விடாதே; அவனுடைய நிலைமையை மாத்திரம் என்னிடம் வந்து சொல்; அதன்பின் ஆக வேண்டியதைப் பார்த்துக் கொள்வோம்; அப்பா! நீ போய் வா!" என்று தன் தம்பியை இந்நம்பி இங்ஙனம் அனுப்பியருளினான்.

இங்கே வந்துள்ள வாய் மொழிகளால் இக் கோமகனுடைய மனக் குறிப்பையும் சினக் கொதிப்பையும் பண்பாடுகளையும் நன்கு உணர்ந்து கொள்கின்றோம். நிலைமைகள் நேர்ந்த போது நெஞ்சங்கள் தெரிய நோக்கின்றன.

சொல்லியபடி சக்கிரீவன் வராமல் இருப்பது இவ்வள்ளலின் உள்ளத்தை வாட்டியுள்ளது. மனம் மறுகல்வ சினம் பெருகியது. மாறுபாடு காணவே வேறுபாடான சிந்தனைகள் மீறி எழுந்தன.

பெறல் அருந் திரு என அவன் பெற்றுள்ள செல்வ நிலைகளை நினைந்தது அந்தச் செல்வக் களிப்பினாலேதான் தன்னை மறந்து விட்டான் என இன்னலுழந்துள்ளமை தெரிய வந்தது.

பெறலருந் திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம் என முன்னம் தன்னைக் குறித்துக் கூனி சொன்னது ஈண்டு இவ்வண்ணம் வெளி வந்துள்ளது. எண்ணங்கள் மாணச வெளிகளில் உலாவுகின்றன.

தன்பால் எவ்வளவோ அன்புடையவன் போல் நடித்தான்; நண்பு மொழிகள் பல கூறினான். அவை யாவும் மாயவஞ்சங்களே என இப்பொழுது இத் தூயவன் நெஞ்சம் நினைக்க நோர்ந்தது.

அறம் மறந்தனன்; அன்பு கிடக்க; நம்
மறன் அறிந்திலன்; வாழ்வின் மயங்கினான்.

இந்த வார்த்தைகளில் நம் வீரனுடைய உள்ளத்தைக் காண்கின்றோம். தரும நீதிகளை அறியாது போயினும், அன்பு நிலையை மறந்து விடினும், தன் கடமையை உணராதொழியினும், நம் முடைய வீரத்திறலை அவன் கருதாதிருப்பது பெரிய மடமையே என்பான் நம் மறன் அறிந்திலன் என்று கணன்று உறுமினான். கோதண்ட வீரன் சினந்தால் முதண்டங்களும் நாசமாய்ப் போமே! என்று அந்தக் குரங்காசன் தெரிந்திருந்தால் இப்படி உறங்கிக் கிடப்பானா? வானர வேந்தனுடைய ஈன நிலை மிகவும் இரங்கத் தக்கது என எண்ணி இகழ்ந்திருக்கிறான்.

தம்மை ஏமாளிகள் என்று கருதித்தான் இவ்வாறு அவன் இறுமாந்திருக்கின்றான் என இக் கோமான் உள்ளம் கொதித்துள்ளமையால் தமது வீர பராக்கிரமத்தை யிறுடன் வெளியிட்டுக் கூறினான். சொல்லில் உள்ளக் குறிப்புகள் துடிக்கின்றன.

வில் கொம்பு உண்டு; கூற்றம் உண்டு; உங்கள்
அம்பு உண்டு; சொல்லு நம் ஆணையே.

சுக்கிரீவனிடம் நேரே போய்ச் சொல்லும்படி தன் தம்பியிடம் இந்நம்பி இங்ஙனம் நவீன்றருளினான். வில் கொம்பு என்றது எளிமையும் வலிமையும் தெளிய வந்தது. முங்கிலால் செய்த ஒரு குச்சி என உச்ச வீரன் உல்லாச ஊக்கிரமாய்ச் சொல்லியுள்ளான். இந்தக் கோணல் குச்சி ஒன்றே வானர குலம் முழுவதையும் துடைத்து விடும் என அழிவு நிலையை விழி தெளிய

விளக்கினான். வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்பது இங்கே தொனித்து நிற்கின்றது. தொனி நிலையை நுனித்துணர்க.

உங்கள் அம்பு என்றது வாலியைக் கொன்று தொலைத்த அக் கொலை நிலையை நினைவுறுத்தி வந்தது. எவரும் வெல்ல முடியாத அதிசய வீரனாய் உலகம் துதி செய்ய நின்ற வாலியும் ஒரே பாணத்தால் உருண்டு மாண்டதை நேரே பார்த்திருந்தான் ஆதலால் அதனை எண்ணி நோக்கும்படி இவ்வண்ணம் காட்டினான். உன் அண்ணனைக் கொன்ற அம்புபோல் இன்னும் கோடி அம்புகள் உள்ளன என்று அந்தக் குரங்கன் ஆன சக்கிரீவனிடம் சொல்லி வா தம்பி! என இவ் வில் வீரன் விளம்பியிருக்கும் வித்தகம் உய்த்துணர வரியது.

“பூவியல் நறவம் மாந்திப் புந்திவேறு உற்றபோது
தீவினை இயற்றும் ஏனும் எம்பிமேல் சீறி என்மேல்
ஏவிய பகழி என்னும் கூற்றினை ஏவல்.” (வாலி, 127)

என முன்னம் வாலி இராமனிடம் * வரம் வேண்டியுள்ள மையை ஈண்டு நினைந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த வீரன் எதிர் நோக்கி எண்ணியபடியே இங்கே முண்டிருக்கின்றது. நேர்கின்ற நிகழ்ச்சிகளும் நினைவாற்றல்களும் அரிய மானச மருமங்களாய்ப் பெருகி வருகின்றன.

குடி வெறியில் மதிக்கேடு செய்யினும் என் தம்பி மேல் அடுகணையைத் தொடுத்து விடலாகாது ஆண்டவனே! என முன்பு வாலி பரிந்து வேண்டி யிருத்தலால் இராமன் இங்கே அதனைப் பாணித்து நின்றான். அவன் குறித்தபடியே கூற்றும் உண்டு; உங்கள் அம்பும் உண்டு என இந் நம்பி நயமாகக் காட்டியருளி னான். உங்கள் என்ற வாக்கியத்திலுள்ள உள்ளக் குறிப்பை ஒர்ந்து உணர வேண்டும். அண்ணன் மாண்டு போனதை மறந்திருப்பது மடத்தனம் என அறிவுறுத்தினான்.

நஞ்சம் அன்னவர் என்றது கொடிய தீவினையாளர் என்னும் குறிப்பில் வந்தது. நஞ்சத்தை உண்டவரை அது துன்புறுத்திக் கொல்லும்; நண்பு என்று நயந்து கொண்டவரின் நெஞ்சத்தை வருத்தி நிலை குலையச் செய்தலால் சக்கிரீவனுக்கு இங்கே நஞ்சம்

* இந் நூல் பக்கம் 2556 வரி 20 பார்க்க.

உவமையாய் வந்தது; பிறர்க்குக் கேடு புரிகின்ற கொடியவரை அடியோடு அழித்து ஒழித்த விடுவது தரும நீதியாம் என்று தெளித்தருளினான். கரும வீரன் உரை கருதி யுணரவுரியது.

இனியவன் எனக் கருதி மருளினவன் இன்றை நிலையான எண்ண நேர்த்தமையால் அவன்மேல் இவ்வளவு கொதிப்பு மூண்டது. வீரவுள்ளம் வீறு கொண்டு சீண்டது.

அம் சிலம்பதில் ஒன்று அறியாதவன்.

என்றது சுக்கிரீவனது பதி கேடான மடமையைக் கருதி வந்தது. உலக நிலை தெரியாமல் மலைவாசியாய்க் காட்டு வாழ்க்கை புரிபவன் ஆதலால் உணர்ச்சி ஒழுக்கங்கள் இல்லாமல் ஊனம் அடைந்துள்ளான் என உள்ளம் இகழ்ந்தது. சிலம்பு = மலை. இங்கே கிட்கிந்த கிரியைக் குறித்தது. சொன்ன வாக்கை மறந்து காரியக் கேடாய்க் கருத்தழிந்துள்ளமையால் அவனை இங்ஙனம் வெறுக்க நேர்ந்தது.

அஞ்சிலைம்பதில் என்று பாடம் கொண்டால் ஐந்து வயதான இளமையிலும், ஐம்பது வயதான முதுமையிலும் யாதும் அறியாதவன் என்று சொள்ளுக.

“அஞ்சில் அறியாதார் ஐம்பதிலும் தாமறியார்
என் சொல் எனக்கோ எதிராசா—நெஞ்சம்
உனதான் ஒழிந்தவற்றை யெயுக்கக் இன்றும்
அனுதாபம் அற்றிருக்கையால்” (மணவாளமாமுனி)
இன்னவாறு வருவனார் சண்டு எண்ண வுரியது.

நஞ்சம் அனைய வஞ்சமுடைய அவனது நெஞ்சிலே கம் முடைய அஞ்சாத ஆன்மை நிலையாக் கருதிப் செய்து வா என இளையவனிடம் அஞ்சல் வண்ணன் அருளியது அவன் தெளிவு கொண்டு தேறி உயம்பேள்.

ஆற்றலைக் காட்டி அச்சத்தை ஊட்டி அரசாணையாய் உய்க்கு பிழைக்கும்படி இவ் வுச்ச வீரன் உணர்ச்சியிருப்பது ஓர் க்க சித்திக்கத்தக்கது. நம்முடைய நன்மையை நாடியுள்ளவன் என்று புன்மையாக எண்ணி அவன் மோசம் மோகலாகாதே என நஞ்சம் கொண்டு மோசனமேயே நெஞ்சித்தவன் மோசனை காரிய சாதன மாய்க் களித்து வந்துள்ளான்.

தன் சிலைமைய நன்கு தெரியாமல் அவன் புலைமண்டியிருக்கின்றான் என்று பொருள் நின்றபடியால் கொலை சிலைகளை இக்குலமகன் குறித்தக் காட்ட நேர்ந்தான்.

ஊரும் மாளும்; அரசும் யானும்; சுற்றமும் மாளும்; நீரும் மாளுதிர்! என்றது சக்கிரீவனுக்கு நேர்ந்துள்ள நாச அழிவுகளையும், நீச இழவுகளையும் நேர் விழி தெரிய விளக்கினான்.

வானரப் பேரும் மாளும் என இழதியில் அறுதியிட்டுக் குறித்த இவ்வுறுதி மொழியை வியந்து கொக்குகின்றோம்; விழித்து நினைக்கின்றோம். சேசுல எவ்வளவு வீராவேசம் வீறு கொண்டுள்ளது! வாயுரையால் அந்த வீரவுள்ளத்தைப் பார்த்துப் பரவசமடைந்து திகைக்கின்றோம். அடங்கி அமைதியாயுள்ள பொழுது அலைகளால் சாகரம் போல் சாந்தமாயிருக்கின்றான்; சினந்தால் உகந்த காலக் கடல் போல் ஒங்கி எழுகின்றான்.

குரங்கு என்ற நாமமே இவ்வுலகில் இல்லாமல் அடியோடு ஒழிந்து போம் என மொழிந்தது உள்ளக கொதிப்பைப் பிழிந்து காட்டுகின்றது. செய்த நன்றியை மறந்து, செல்வத் தீமீர் மண்டி அவமதிப்பாய் இருக்கின்றான் என்று கருதவே அவன் மேல் இவ்வாறு கோபம் மூண்டு தாடம் நீண்டது.

சக்கிரீவன் ஒருவன் பிழை செய்ய அவன் குலம் முழுவதையும் வெறுக்க நேர்ந்தது. சாதித் தலைவன் ஆதலால் அவனது நீதிக்கேடு இனத்துக் கெல்லாம் இழிவையும் அழிவையும் இழைத்தது. தலைமை குலையவே சிலைமை குலைய நேர்ந்தது.

குரங்கு என்று ஒரு சாதி இருந்தது என்றே தெரியாமல் எங்கும் அழிந்து போம் என்பான் “வானரப் பேரும் மாளும்” என்றான். இந்தக் குறிப்பை அறிவித்திராமாக அருணாசலக் கவி ராயர் தமது நாடகத்தில் பொறித்திருக்கிறார்.

“சித்திரத்திலும் குரங்கை வைத்து எழுத ஒட்டேன்”

சக்கிரீவனுக்குச் சொல்லி வருமாடி இராமன் இளையவனிடம் சொன்னது இன்னவாறு பல உருவங்களில் வெளி வந்துள்ளது.

நாடக முகையில் தாளப் பாட்டாக அமைந்தது அயலே வருகின்றது. அசாவேரி இராகத்தில் பாடந்தக்கது.

பல்லவி.

வருகிறோடு வாராடு? சுகர்வன் மனதை அறிந்து வாராய்தம்பி!

அனுபல்லவி

திருகு சொன்னால் அவன் குலம் ஒன்றும் வெட்டுவேடு?
சித்திரத்திலும் குரங்கை வைத்தெழுத ஒட்டுவேடு?

சரணம்.

தருணத்தில் உதவியை மறந்தானே மதங்கொண்டு
தண்ணீரும் மூன்றுபிழை பொறுக்கும் அல்லவோ கண்டு
மரபுக்குச் சற்றே இன்னம் பார்க்க வேணுமே பிண்டு
வாலியைக் கொன்ற அம்புபோல் ஆயிரம் அம்புகள் உண்டு.
(இராம நாடகம்)

இராமனுடைய வீர பராக்கிரமங்கள் பல வழிகளிலும் பல
மொழிகளிலும் பல உருவங்களிலும் பலராலும் பாராட்டப் பட்
டுள்ளன. வீரச் சுவையை யாவரும் விழைந்து நுகர்கின்றனர்.

நம்மை நலிந்து தொலைக்க ஒரு வேளை அவன் சதி சூழினும்
சூழலாம்; அவ்வாறு ஏதேனும் கருதியிருப்பின் உன்னை வேல்ல
உலகம் மூன்றும் ஒல்லாது என்பதை நேரே உரைத்து விடு.

உன்னைக் கண்டும் திருந்தாமல் அவன் மாறுபட்டு நின்றால்
அங்கே வேறு ஒன்றும் செய்து விடாதே; இங்கே நேரே வந்து
என்னிடம் நிலைமையைச் சொல் என்று இக் குலமகன் இளையவ
னிடம் குறித்து விடுத்தது கூர்ந்து சிந்திக்க வரியது.

சாதியாது அவர் சொல் தரத் தக்கனை
போதியாதி என்றான் புகழ்ப் பூணிஞன்.

இந்நீதிமானுடைய தரும சிந்தனையும் கருணைப் பண்பும்
ஒதியுணரும் தோதும் உவகை புரிந்து மிளர்கின்றன. கோபம்
கொண்டு கொதித்தபொழுதும் குணங்கள் மணங்கமழ்ந்து கதித்து
நிற்கின்றன. போன இடத்தில் தம்பி வானரங்களுக்கு யாதொரு
இடறம் செய்து விடலாகாதே என்று இம் மானவீரன் அவனுக்கு
மதிநலங் கூறியுள்ளது அதிசயநீர்மையாய்த் துதி செய்ய நின்றது.

புகழ்ப் பூணிஞன் என இராமனை இங்கே நமக்குக் காட்டி
யிருப்பது அவனுடைய குணமாட்சிகளைக் கண்டு தெளிய வந்தது.

நவ மணிகளால் செய்த உயர் அணிகளை யாண்டும் பூணவரிய
சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இதுபொழுது யாவும் துறந்துள்ளான்

ஆயினும் அவன் என்றும் நீங்காமல் பூண்டிருக்கும் அணியை
சுண்டு வியந்து நோக்கி மகிழ்கின்றோம்.

மணி அணி உடலளவில் அழகு செய்து ஒழியும் இயல்பினது.
புகழ் அணி உயிரின் அழகாய் என்றும் ஒளிசெய்து மிளிர்வது.

அழியா அழகுடையான் என்றபடி என்றும் விழுமிய நிலையில்
விளங்கி நிற்பவன் ஆதலால் புகழ் ஒளியில் யாண்டும் பொலிந்து
திசுழ்கின்றான். புகழ் மணமும் புண்ணிய நீர்மையும் இக் கோமக
னிடம் மாமகிழ்வுடன் குடிக்கொண்டு திகழ்கின்றன.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்றும் அவனது இனிய
புகழ் குன்றின்மேல் ஏற்றிய குல தீபம் போல் நின்று நிலவு
கின்றது. நாளும் புதிது புதிதாக வளர்ந்து வருகின்றது.

யாண்டும் தேயாத கீர்த்திமான் ஆதலால் புகழ்ப் பூணிஞன்
என்னும் வார்த்தையால் வார்த்துவிளக்கினார். என்றும் பொன்னுத
புகழைத் தனியுரிமையாய் இப் புனிதன் இனிது மருவி நிற
கின்றான்.

“Fame is no plant that grows on mortal soil.” (Lycidas)

“அழியும் உயிரில் புகழ்ப்பயிர் வளராது” என மில்ட்டன்
என்னும் ஆங்கிலக் கவிஞர் இங்ஙனம் பாடியிருக்கிறார்.

கோபம் மூண்டு கொதித்து நின்ற பொழுதும் கருணை மண்டி
முடிவில் கனிந்து கூறினமையால் புகழ்ப்பூணிஞன் என இப்புண்
ணியமூர்த்திக் கு ஓர் கண்ணியமான பேரைக் கவி இங்கே பூட்டி
நீர்மை நிலைமையை உலகம் என்றும் கண்டு களிக்கக் காட்டியரு
ளினார். தண்ணளி கண் ஒளி காண வந்தது.

வேதியாதபொழுது என்றது இலக்குவனது நீதிமொழிகளால்
சுக்கிரீவன் உள்ளம் திருந்தி வாரானாயின் என்றவாறு.

வேதித்தல் = பேதித்தல், அறிவித்தல்.

இழிந்த உலோகங்களை உயர்ந்த தங்கம் ஆக்கும் இரசவாதத்
திற்கு வேதி என்ற பெயர். அந்த அரியமொழி சுண்டு உரிய
நிலைமை தெரிய வந்தது. இரும்பு நெஞ்சராய் இழிந்து கிடக்கும்
வானர வீவந்தனைக் கருப்பும் கணியுமாய் விரும்பும்படி இனையவன்
பேராய்ச் செய்துவர நேர்ந்திருத்தலால் இவ்வுரை ஓர்ந்து கொள்ள
சங்கு ஊர்ந்து நின்றது. வாய்ச் சொல் வாய்மை தழுவி யுளது.

விரைந்து திருந்தாமல் மடமைமண்டி அவன் படுமுடனாய்
நின்றால் நீ சினந்து ஆண்டு யாதும் செய்தவிடாதே; ஈண்டு
உடனே மீண்டு வந்து விடுக எனத்தம்பியிடம் இந்நம்பி கூறியுள்ள
அறிவுரை கருதியுணர்வுரியது. இனையவன் கடுங்கோபி ஆதலால்
அவனுக்குக் கட்டுப்பாடாக இந்தத் தடையை இவ்வாறு விதித்த
ருளிணன். எல்லாருடைய இயல்புகளையும் எதிரறிந்து இந்நல்லான்
நன்று ஆற்றி வருகின்றான்.

கரும சாதுரியமும் தரும நீர்மையும் பெருமித நிலையில் இப்
பெருமானிடம் பெருகியிருக்கின்றன. செவ்வியகாட்சியும் திவ்வி
யமாட்சியும் எவ்வழியும் சிறந்து திகழ்கின்றன.

இனையவன் சென்றது.

சக்கிரீவனுடைய நிலைமையை அறிந்து வரும்படி இலக்குவ
னிடம் அண்ணல் கூறவே அவன் விரைந்து எழுந்து உடைவிரிந்து
கட்டினான்; இடைவாள் புனைந்தான்; அம்புப்புட்டிலை முதுகில்
பூட்டினான்; வில்லைத்தோளில் மாட்டினான்; அண்ணன் அடியில்
விழுந்து தொழுது விடைபெற்றுக் கிட்கிந்தையை நோக்கிச் சிங்க
ஏறுபோல் பொங்கிப் போயினான். அம்மான வீரன் அன்று போன
போக்கை வானமும் வையமும் வியந்து நோக்கி மேல் விளைவதை
எண்ணி நயந்து நின்றன.

ஆணை சூடி அடிதொழுது ஆண்டிறை
பாணி யாது படர்வெரின் பாழ்படாத்
தூணி பூட்டித் தொடுசிலை தொட்டுஅருஞ்
சேணின் நீங்கினன் சிந்தையுள் நீங்கலான். (1)

மாறு நின்ற மரனும் மலைகளும்
நீறு சென்று நெடுநெறி நீங்கிட
வேறு சென்றனன் மென்மையன் ஆயினும்
ஆறு சென்றிலன் ஆணையின் ஏசுவான். (2)

வெம்பு கானிடைப் போகின்ற வேகத்தால்
உம்பர் தோயும் மராமரத்து ஊடுசெல்
அம்பு போன்றனன்; அன்றடல் வாலிதன்
தம்பி மேற்செலும் மானவன் தம்பியே. (3)

மாடு வென்றியொர் மாதிர யானையின்
சேடு சென்று கெடில்ஒரு திக்கின்மா

நாடு கின்றது நண்ணிய கால்பிடித்து
ஒடு கின்றதும் ஒத்துளன் ஆயினான். (4)

உருக்கொள் ஒண்கிரி ஒன்றினின்று ஒன்றினைப்
பொருக்க எய்தினன் பொன்னொளிர் மேனியான்
அருக்கன் மாவுதயத் தின்னின்று அத்தமாம்
பருப்ப தத்தினை எய்திய பண்பினால். (5)

தந்துணைத் தமையன் தனி வாளியின்
சென்று சேணுயர் கிட்கிந்தை சேர்ந்தவன்
குன்றில் நின்றொரு குன்றினிற் குப்புறும்
பொன்றுளங் குளைச் சீயமும் போன்றனன். (6)

கண்ட வானரம் காலனைக் கண்டபோல்
மண்டி ஓடின வாலிமகற்கு ஐயா!
கொண்ட சிற்றத்து இளையோன் குறுகினான்
சண்ட வேகத்தி னுள்ளன்று சாற்றலும். (7)

அன்ன தோன்றலும் ஆண்டொழி லான்வர
- இன்ன தென்றறிவான் மருங்கெய் தினான்
மன்னன் மைந்தன் மனக்கருத் துட்கொளாப்
பொன்னின் வார்கழல் தாதையிற் போயினான். (8)

அண்ணனுடைய ஆணையின்படி இலக்குவன் கிட்கிந்தைக்குச்
சென்ற வீரக் காட்சியை இங்கே வியந்து பார்த்து உவந்து நிற்
கின்றோர். வில் ஏங்கி போர்க் கோலம் கொண்டு போனது
பெருமித நிலையில் இராச கம்பீரமாய் மிளிர்கின்றது.

தமையனைத் தனியே விட்டுக் காரியம் கருதி இளையவன்
வீரியமாய் விரைந்து பிரிந்து போயினும் இருவருடைய உள்ளங்
களையும் உரிமைப் பாசங்களையும் ஒருங்கே தெரிந்து அன்பும்
பண்பும் பெருகி ஆர்வ மீதுர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.

சேணின் நீங்கினன் சிந்தையுள் நீங்கலான்.

இந்த வாசகம் இனிய சிந்தனைகளை யுடையது.

தம்பி பிரிந்து போகும் போது இந் நம்பி யிருந்த நிலையை
இங்ஙனம் நன்கு காட்டியிருக்கிறார். வெளிப் பார்வையில் அயலே
தூரமாய் விலகிப் போனாலும் ஒருவரை ஒருவர் யாதும் நீங்காமல்
உள்ளம் மருவியிருந்த உழுவலன்பையும் கெழுதகைமையையும்
விழிகளிப்ப நோக்குகின்றோம். விளைவுகளை உணர்கின்றோம்,

இனையவன் சென்றபொழுது அண்ணன் தனியே இருப்பதை நினைந்து உள்ளம் உருகி உரிமை கனிந்து நினைந்து கொண்ட போனான் ஆதலால் சேணின் நீங்கினன் சிந்தையுள் நீங்கலான் என்றார். அவனது போக்கையும் நோக்கையும் ஒருங்கே நோக்கி உள்ளம் உவகை மீக்கூர்கின்றோம்.

தம்பி கிட்கிந்தை நோக்கிப் போவதை வழி மறையும் வரையும் விழிகளிப்ப நோக்கி அளி சுரந்து இருந்த இந்த நம்பி அவனை யாதும் மறவாமல் அன்பால் உருகிக் கருதி நின்றான் ஆதலால் அவன் சேணில் நீங்கினதுபோல் உலகம் காணினும் இவன் சிந்தையுள் யாண்டும் நீங்காமல் அமர்ந்திருத்தலையும் இங்ஙனம் அறிவித்தருளினார். இருவர் நிலைமையும் ஒருமையிலறிகின்றோம்.

இந்தத் துணைவர் இருவருடைய அன்புரிமைகளும் உள்ளப் பாசங்களும் உலக உள்ளங்களைப் பலவகைநிலைகளிலும் உருக்கிப் பண்படுத்தி வருகின்றன.

உருவம் இரண்டாயினும் உள்ளமும் உணர்வும் உயிரும் ஒன்றாய் மருவி இந்த அண்ணனும் தம்பியும் நண்ணியுள்ளமையைக் கண்ணும் கருத்தும் கனிப நோக்கி யாண்டும் நாம் எண்ணி மகிழ்கின்றோம்.

“Monastic brotherhood, upon rock Aerial.” (Wordsworth)

“ஒருமையான சகோதரத் தன்மை உரிமைபான தெய்வீக வானில் ஒளிக்கின்றது” என்னும் இது ஈண்டு உணர்வு வரியது

உலகத் தாயர் வயிற்றில் பிறந்து வருகிற பிள்ளைகள் எல்லாருக்கும் சகோதர வரிமையில் இராம லட்சுமணர்கள் ஓர் அரிய இலட்சிய நிலையமாய் இலங்கி நிற்கின்றனர்.

அண்ணனைப் பிரிந்து மலைச் சாரல்களின் இடையே புருந்து அதி வேகமாய்த் தம்பி விரைந்து போனான். அன்று அங்கே அவன் போன போக்கிற்கு ஓர் உவமானம் உரைத்தது உவகை நிலையமாய் உணர்வு சுரந்துள்ளது.

மீரா மரத்து ஊடு செல் அம்பு போன்றனன்.

தம்பி சென்ற நிலையைத் தெளிவாக விளக்க அம்பை எதிர் காட்டி அருங்கலை வினோதமாய் இங்ஙனம் காட்டியிருக்கிறார்.

மரச் செறிவுகளின் ஊடே யாதொரு தடையுமின்றி அதிவேக மாய்ப் போகின்றான் ஆதலால் முன்னம் மராமங்களை ஊடுருவிப் போன இராமபாணம் அவனுக்கு இங்கே உவமானமாய் வந்தது.

ஒப்புச் சொல்லும் நுட்பம் உவகை சுமந்து திகழ்கின்றது.

இராமன் கையிலிருந்த விடுபட்டு இராமபாணம் வெளியே போனால் கருதிய கருமத்தை உறுதியாக முடித்தே மீளும்; அவ்வாறே இளையவனுட்காரிய சாதனையோடு வீரியமாய் மீண்டு வருவான் என்பதை ஈண்டு இது உணர்த்தி நின்றது.

தன்னுடைய தெய்வீகமான கை அம்பு போலவே இராமனுக்குத் தம்பி அமைந்திருப்பதை இங்ஙனம் அறிவித்தருளினார்.

தன் குறிப்பை உணர்ந்து கருத்தை முடித்துவர இளையவன் கடுத்துச் சென்றான் ஆதலால் கழிபெருவகையால் வழிமேல் விழி வைத்துத் தமையன் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தான்.

உரிய தருணத்தில் உரியவன் உதவி பெரியவனுக்குப் பேரின்பம் சுமந்து ஆறுதல் புரிந்துள்ளது.

“A brother to relieve, how exquisite the bliss!” (Burns)

“தம்பியால் உதவி பெற்ற தமையன் எவ்வளவு அதிசய ஆனந்தத்தை அடைகின்றான்!” என்னும் இது இங்கே சிந்திக்கத்தக்கது. உற்றவன் உதவி கொற்றவனுக்கு முற்றிய உவகை ஆயது.

அருமைத் துணைவர்களுடைய உரிமைப் பாசங்களும் கரும நீர்மைகளும் பெருமித நிலைமைகளும் கருதியுணருந்தோறும் இதயம் பூரித்து இன்பம் பெருக இனிது பருகி வருகின்றோம்.

வாலி தம்பிமேல் செலும் மானவன் தம்பியே.

சுக்கிரீவனை நாடிப் போன இலக்குவனை இவ்வாறு சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறார். ஒரே அம்பினால் தன்னுடைய அண்ணனை உயிர் குடித்த அந்தக் கார் வண்ணனுடைய தம்பி போர் வண்ணமாய்ப் பொங்கி வருகின்றான்; அவ்வாறு நிலையை உணராமல் களி மயக்கில் அவன் மங்கிக் கிடக்கின்றானே! என்று அளி மீதூர்ந்து கூறிய படியிது. உரைக் குறிப்புகள் ஊன்றி உரை உறுகின்றன. கருமம் கருதி வருகின்றவனது மருமம் தெரிய வந்தது.

மலை வழிகள் பல்வும் கடந்து இக் குலமகன் வீர கம்பி
மாய் விரைந்து கிட்சிந்தையை அணுகினான். நகர் அருகே யிருக்க
ஒரு சிறு குன்றில் நின்று சிங்க ஏறு போல் தாவி இறங்கி அகி
வேகமாய் இவன் நடந்து வருவதைக் கண்டதும் வானாங்களை
எல்லாம் கலங்கி ஓடின. அங்கதனிடம் போய்ச் சொல்லின.
அந்த இளவரசன் உளம் மிக மறுகி அயல் நின்று நோக்கி வரவு
நிலையை உணர்ந்து காலம் நடந்ததை நினைந்து கவன்று சுக்கிரீவ
னுடைய அரண்மனைக்கு விரைந்து ஓடினான். அப்பொழுது அவன்
உயர்ந்த பஞ்சணையில் அயர்ந்து உறங்கிக் கிடந்தான்.

சுக்கிரீவன் இருந்த நிலை.

புதிதாக அரசு பதவியை அடைந்தபின்பு தனது ஆணையைத்
தேசம் எங்கணும் நன்கு செலுத்தினான் ஆயினும் அப்பொழுதும்
இன்பச் சுவைகளில் ஆழ்ந்து போகக் களிப்புகளில் மூழ்கிக்
கிடந்தான். மதி மந்திரியான அனுமான் அரசு காரியங்களை எல்
லாம் இனிது நடத்தி வந்தான் ஆதலால் சுக்கிரீவன் யாதொரு
கவலையும் இன்றி ஐயுடைய இன்பங்களையே ஆர நுகர்ந்து உலக
நிலைகளை ஒருங்கே மறந்து உவகை நிலைகளில் ஆழ்ந்திருந்தான்.

அங்கதன் பரிந்து வந்தபோது சிறந்த அமளியில் அவன்
துயின்றிருந்தான். பள்ளியறையில் ஊழியம் புரிந்து சின்ற அழ
கிய மங்கையர் பலரும் இளவரசனைக் கண்டதும் அஞ்சி நாணி
அயல் ஒதுங்கினர். தந்தையின் நிலைமையை நோக்கி அம்மைந்
தனும் இரங்கி மருங்கே நெருங்கினான்.

நளன் இயற்றிய நாயகக் கோயிலுள்
தளமலர்த்தகப் பள்ளியில் தாழ்குழல
இளமுலைச்சியர் ஏந்தடி தைவர
விளை துயிற் கு விருந்து விரும்புவான். (1)

தெள்ளியோர் உதவப் பெருஞ் செல்வமாம்
கள்ளினால் அதிகம் களித்தான் கதிர்ப்
புள்ளி மாநெடும் பொன்வரை புக்கதோர்
வெள்ளி மால்வரை எனன விளங்குவான். (2)

தித்தியா நின்ற செங்குடை வாய்ச்சியர்
முத்த வாண் முகை முள் எய்றறு ஊறுதேன்
பித்து மா லும் பிறவும பெருககலான
மத்த வாரணம் எனன மயங்கினான். (3)

இன்ன நிலையில் தன்னை மறந்து துயின்றது கிடந்த அவனை அங்கதன் துணிந்து எழுப்பினான். நெடுநேரம் வலிந்து எழுப்பவே அவன் சிறிது கண் விழித்து என்னை? என்ற துயில் மயலோடு கேட்டான். அயல் தின்ற மகன் துயருழந்து கூறினான்.

“ஆண்டவன் தம்பி மூண்ட கோபத்தோடு ஈண்டு வந்துள்ளார்; நீங்கள் போய் எதிர் கொண்டு கண்டு வேண்டியதை விரைந்து செய்யுங்கள்” என்று அங்கதன் பரிந்து வேண்டினான். இந்த வார்த்தைகள் ஒன்றும் அவன் காதில் ஏறவில்லை. கடுந்துயிலோடு குடிவெறியும் கலந்திருந்தமையால் அவ்வமைமயம் ஒன்றையும் உணர்ந்து கொள்ள முடியாமல் மீண்டும் பஞ்சணையில் படுத்துக் கொண்டான். நெடுங் களியனாயுள்ள அவனது நிலைமையை அறிந்து நெஞ்சம் நெரிந்து விரைந்து வெளியே வந்த அங்கதன் அனுமானிடம் போய் அடைந்துள்ளதை மொழிந்தான். அம்மதிமான் அவனை உடனழைத்துக் கொண்டு அதிவேகமாய்த் தாரையிடம் சென்று நேர்ந்துள்ள நிலையை நேரே உரைத்து ஓர்ந்து உதவி செய்ய வேண்டினான். அந்தப் பெண்ணரசி பெரிதும் கவன்று, “என்ன காரியம் செய்தீர்!” என்று இன்னல் உழந்து இடித்து அறிவுறுத்தினான்.

தாரையின் தகவுரைகள்.

தனது அருமை மகனும் அமைச்சனும் வந்து உறவினாள் அபாயத்தை உரைக்கவே தாரை உள்ளம் மறுகினாள். செல்வக் களிப்பால் சக்கிரீவன் சிறுமை செய்துள்ளதைச் சீறி இகழ்ந்தாள். “நன்றியை மறந்து, நட்பைத் துறந்து, வென்றி வீரனுடைய உதவி நிலைகள் ஒன்றையும் எண்ணிப் பாராமல் சிறின்ப போகங்களில் மூழ்கி இரவு பகல் அறியாமல் இழிந்து கிடப்பது எவ்வளவு அற்பத்தனம்! எக்துணை மடமம்! மாசிக் காலம் கழிந்தவுடனே சேனைகளோடு வருவதாக அவ்வீர முர்த்தியிடம் உறுதி கூறி வந்த அந்த வாகது எங்கே போயது? சொன்ன மொழி மாறி உயிர் வாழ்வதை விட இன்னல் மீதுர்ந்து சாவது நல்லது; யாராலும் வெல்ல முடியாத என் நாயகனை ஒரே கணையால் உயிர் வாங்கி அரச பதவியைத் தனியுரிமையாக ஆனித நாயகிய அந்தக் குல வீரனுக்கு உடல் பொருள் ஆகி முழுவதையும் உதவித் தன்

கடமையைச் செய்யாமல் மடமையாய் மன்னன் மடி கொண்டிருப்பது வாசு குலத்திற்கே பெரிய ஈனமாம். தனது அருமை மனைவியைப் பிரிந்து அக கோமகன் பரிதாபம் அடைந்திருப்பதைப் பார்த்து வந்தும் உரிய பருவத்தில் போய் உதவாமல் மதமீறி சிற்பது மதிக்கேட்டையே உணர்த்தி சிற்கின்றது.

தேவி நீங்க அத் தேவரின் சீரியன்
ஆவ் நீங்கினன் போல் அயர்வான்; அது
பாவியாது பருகுதிர் போலும் நாம
காவி நாண்மலர்க் கண்ணியர் காதுல் நீர்.

என அப் புண்ணியவதி கடிந்து மொழிந்திருக்கும் இவ்வரைகள் அவளுடைய புனிதமான இனிய உள்ளப் பண்புகளை உலகறியச் செய்துள்ளன. தன் கணவனைக் கொன்று தன்னை விதவை ஆக்கி வைத்துள்ளவன் போல் யாதொரு மாறுபாடும் கொள்ளாமல் தெய்வ பத்தி மண்டி உள்ளம் உருகி நிற்கும் அவளது உயர் பெருந்தகைமையை உவந்து நோக்கி நாம் வியந்து நிற்கின்றோம்.

தரும மூர்த்தி, சத்திய சீலன், உத்தம வீரன் என இன்ன வாறு பல வகையிலும் இராமனைக் குறித்து வாலி முன்னம் போதித்துள்ளான்; அந்தப் போதனைகள் தாரையின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்திருக்கின்றன. வெற்றி பெற்று வீர கோதண்டத்துடன் நின்ற இவ் வீரனை அவள் நேரே கண்டிருக்கிறாள் உருவ எழிலும் அரிய நீர்மைகளும் அதிசய நிலைகளில் தோன்றினமையால் அவள் பாவசமடைந்து துதி செய்து போயினாள்.

அந்த அரிய அன்பு நிலையில் நின்று உரியவர்களைக் கடிந்து கூறிப் பெரிய நீதிகளைப் போதிக்க நேர்ந்தாள். கொழுந்தன் மீது கொண்ட கோபத்தை மகன்பாலும் மந்திரியிடமும் கொண்டு பேசினாள். “செய்த உன்றியை மறத்தீர்; வாக்கு மாறினீர்; நீதி அழிந்தது; ஒழுங்கு ஒழிந்தது; சொல்லிய நாளில் அங்கே போக வில்லையே; உங்கள் புல்லிய வாழ்நாள் என்னும்? அந்த னில் வீரன் சீறி எழுந்தால் நீவிர் எல்லீரும் நீறு படுவீரே; மாறு பட நேர்ந்தீரே! இப்பிழைபாடு எவ்வாறு நீங்கும்? “என இவ்வாறு தாரை பரிந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இலக்குவன் மேலைக் கோட்டை வாசலை விரைந்து அடைந்தான்.

கதவை அடைந்தது.

அவ்விரன் உள்ளே புகுந்து விடாதபடி வானங்கள் எல்லாம் விடைந்து திரண்டு நெடிய ஒங்கி சின்ற வாயிலின் கதவைக் கடிதின் மூடிக்கொழி இட்டு இறக்கி இருப்புத் தண்டங்களை இடைபட மாட்டி முறுக்கிக் கற்பாறைகளை அடுக்கி வைத்தன. ஊழிக் காற்றும் உள்ளே புகாது என்று உறுதி யுண்டு குரங்குகள் எல்லாம் அயலே குழுமி இயல்வதை எண்ணி நின்றன.

இராவல் புத்தது.

நகருக்குப் பேரானை அமைந்துள்ள கோட்டை வாயிலை அடைத்து இறக்கப் பூட்டி மூடியிருப்பதைக் கண்டதும் இலக்குவன் புன்னகை கொண்டான். வழியை மறைத்துக் தடை செய்யுள்ளதை மேலும் கீழும் ஒரு முறை விழி யூன்றி நோக்கித் தனது வலது காலால் அக் கதவை ஒங்கி எற்றினான்.

காக்கவோ கருத்து என்று கதத்தினால்
பூக்க மூரல் புரவலர் புங்கவன்
தாக்கணங்குறை தாமரைத் தாளினால்
நாக்கினான் அக்கதவினை நொய்தினின். (1)

காவல் மாமதிலும் கதவும் கடி
மேவும் வாயில் அடுக்கிய வெற் பொடும்
தேவு சேவடி தீண்டலும் தீண்டரும்
பாவம் ஆம் எனப் பற்றழிந்து இற்றவால் (2)

குரங்குகள் கோட்டை வாசலை அடைத்ததும், அதனை இலக்குவன் எட்டி உடைத்ததும், அத்தடை அடியோடு உடைந்து ஒழிந்ததும் நெடிய அதிசயங்களாய் நிலவி சிற்கின்றன.

இரும்புத் தண்டங்களை இடை செறித்துப் பூட்டிய பூட்டுகளும், பொருத்திய கதவும், அடுக்கி வைத்த கல்லுகளும், கோட்டை மதின் நெட்டும் ஒருங்கே தகர்ந்து வெகு தூரம் சிதறிப்போய் விழுந்தன; அந்த கழிவு கிணையத் தெளிவு செய்த வந்துள்ள உவலாயின் அழகை உற்று நோக்கி உளமிக மகிழ்கின்றோம்.

தேவு சேவடி தீண்டலும் தீண்டரும்
பாவம் ஆம் எனப் பற்றழிந்து இற்றவால்

உற்றதடை ஒழிந்து போன போக்கை இங்ஙனம் உணர்த்தி யிருக்கிறார். இறைவன் திருவடி தீண்டிய பொழுது சீவ கோடி களுடைய பாவங்கள் யாவும் ஒருங்கே ஒழிந்து போதல் போல் இலக்குவன் டாதம் பட்டதும் அத்தடைகள் முழுதும் பாழாய்ப் போயின என்றது சூளை அறிந்து கொள்ள வந்தது.

இளைய பெருமானும் திருமாவின் அமிசமாக மருவி வந் துள்ளமையால் அந்த மருமத்தை இந்தக் கருமத்தின் மூலமாய்க் கருதி உணரும்படி உரிமையாக விளக்கியருளினார்.

நேர்ந்த சரித்திர நிகழ்ச்சியில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை அமைத்து உண்மையான உறுதி நலங்களை ஓர்ந்து தெளியுபபடி உணர்த்தி வருவது உவகை புரிந்து வருகின்றது.

பரமான்வைச் சீவர்கள் நேரே சேர ஒட்டாதபடி பாபக் கூட்டங்கள் அடர்ந்து தொடர்ந்து கோட்டை மதிள் போல் நெடிது நீண்டு நிமிர்ந்து நிற்கின்றன; அத்தடைகள் அடியோடு நாசம் அடைந்த போதுதான் ஈசனை அடையமுடியும்; கல்லும் இரும்பும் எனக் கடுமையும் கொடுமையும் மண்டி யாண்டும் நெடுமையாய் மூண்டு நிற்கின்ற பாவராசிகள் தேவ தேவனுடைய திருவருள் நேர்ந்தபோது யாவும் மாண்டு தொலையும்; அந்தத் தெய்வ அருளைக் கைவரப் பெறுவதே சீவர்கள் உய்தி பெற்ற படியாம். அவன் அருள் வரின் இவன் மருள் ஒழிந்து இன்பம் பெறுகின்றான். இடையே நேர்ந்த தடை நீங்கவே இன்பக் காட்சி எதிர் எழும் என்பது ஈண்டு எளிது தெளிய வந்தது.

வானரங்கள் ஒடியது.

அரணை உடைத்து இலகசுவன் உள்ளே புகவே வானரங்கள் யாவும் கலங்கி ஒடின. கோட்டைக் கதவைத் திடமாக அடைத்து விட்டோம்; இனி யாரும் உள்ளே வரமுடியாது என்று உறுதி கொண்டு சும்பல் சும்பலாய்த் திரண்டு நின்ற குரங்குகள் எல் லாம் அரண் அழிந்தவுடன் நெஞ்சம் கலங்கி அஞ்சி அலமந்து கண்ட திசைகள் எங்கும் ஒடி மறைந்தன. குரங்குச் சேட்டைகள் என்னும் பழமொழி இங்கே விழி தெரிய வந்து குல முறையை விளக்கி நிற்கின்றது. அவற்றின் நிலைமைகளைக் கண்டு இளைய பெருமாள் குறமுறுவல் பூத்தாலும் உள்ளக் கொதிப்போடு

உள்ளே தள்ளி ஊக்கி வந்தான். பிடித்த வில்லோடு வீர கம்பீர
மாய் விரைந்து நகரூள் புகழ்வு ஆபத்து நேர்ந்ததே! என்று
தாரையிடம் போய் யாவரும் முறையிட்டனர்.

அனுமான் செய்த சூழ்ச்சி.

கோமகன் மனம் கொதித்துச் சின மீதூர்ந்து வருகின்றான்.
இந்த வேளையில் யார் எதிரே போனாலும் அவலமே நேரும்;
நமது அரசன் பெரிய தவறு செய்துவிட்டான்; மாண வீரன்
மனம் மாறுபட்டுச் சீறி வருதலால் நேரே யாரும் போகக்
கூடாது; இது பொழுது நீங்கள் சில மங்கையரோடு இராச
வீதியில் எதிரே செல்லுங்கள்; நாளை விரைந்து வந்து வேண்டி
யதைச் செய்கின்றேன் என அனுமான் அறி விரயமாய்ச் சொல்
லவே தாரை அவ்வாறே தருண மங்கையர் பலருடன் தெரு
முழுதும் வரிசையாய் நிறைய வரிசையோடு வந்தாள்.

இலக்குவன் நின்ற நிலை.

அந்த மங்கையர் திரளைக் கண்டதும் இலக்குவன் விரைந்து
ஒதுங்கி நின்றான். இயல்பாகவே வீதி வழியே செல்லும் மாதர்
கள் என்று முதலில் எண்ணி அபல விலகினவன் அவர் எதிரே
வந்து திரளாக நின்று கொள்ளவே உளம் மிக நாணினான். தலை
கனிழ்ந்து இக் குலமகன் அது பொழுது அங்கே நின்ற நிலையைக்
கவி வரைந்து காட்டியிருக்கும் காட்சி காணும் தோறும் கழி
பேருவகையை விளைத்து வருகின்றது. கோமகனுடைய குண
மும் செயலும் தரும மணம் கமழ்ந்து எம் மருங்கும் இனிமை
சுரந்து புனித ஒளியை வீசிப் பொலிந்து நிற்கின்றன.

தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுநெடுந் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவின் வந்தான் ஆமென மைந்தன் நிற்பப்
பூமியில் அணங்க னூர்தம் பொது விடைப் புகுந்து பொற்றேரூள்
தாமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள் இனைய சொன்னாள் (1)

அந்தமில் காலம் நோற்ற ஆற்றலுண் டாயின் அன்றி
இந்திரன் முதலி னோரால் எய்தலாம் இயல்பிற் றன்றே
மைந்தனின் பாதம கொண்டெம் மனைவரப் பெற்று வாழ்ந்தேம்
உயந்தனம் வினையும் தீரந்தேம் உறுதிவேறி தனின் உண்டோ?(2)

வெய்தின் நீ வருதல் நோக்கி வருவதும் சேனை வீர
செய்திதான் உணர்ச்சி லாது திருவுளம் தெரித்தி என்றான்
ஐயநீ ஆழி வேந்தன் அடியினை பிரிக லாதாய்
எய்தியது என்னை என்றான் இசையினும் இடரிப சொல்லான் (5)

ஆர்கொலோ உரைசெய்தார் என்று அருள் வாய் சீற்றும் அஃகப்
பார்குலா முழுவெண் திங்கள் பகல் வந்த பகலும் போலும்
எர்குலா முகத்தி னானே இரைமுதும் எடுத்து நோக்கித்
தார்குலாம் அலக்கல் மார்பன் தாயரை இனைத்து வைந்தான். (5)

மங்கல அணியை நீக்கி மணியணி துறந்து வாசக்
கொங்கலர் கோதை மாற்றிக் குங்குமம் சாந்தம் கொட்டாப்
பொங்கு வெம் முலைகள் பூகக் கழுத்தொடு மறையப் போர்த்த
நங்கையைக் கண்ட வள்ளல் நயனங்கள் பனிப்ப நின்றான். (5)

இனையராம் என்னை ஈன்ற ஒருவரும் என்ன வந்த
நினைவினான் அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன் நெடிது நின்றான்;
வினவினாட்கு எதிர்நீர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டும் என்றப்
புனைகுழ லாட்கு வந்த காரியம் புகல்வ தானான். (6)

சேனையும் யானும் தெடித் தேவியைத் தருவேன் என்று
மானவற்கு உரைத்த மாற்றம் மறந்தான் அருக்கன் மைந்தன்
ஆனவன் அமைதி வல்லை அறிவான் அருளின் வந்தேன்
மேனிலை அனையான் செய்கை வினாந்தவர் விளம்பு கென்றான். (7)
(குட்கிந்தைப் படலம், 48-54)

நிகழ்ந்துள்ள நிலைமைகளை விவரித்து நோக்கி உள்ள
கரைந்து உலந்து சிறகின் தீரும். இந்தப் பாசங்கள் காணிய வெள்ளி
யில் ஒணியப் படங்களாய் ஒளி வீசியுள்ளன. அழகு அமைதிகளை
விழியுன்றி நோக்க வேண்டும். உணர்வின் சுவைகள் எவ்வழியும்
பெருகித் திவ்விய போகங்களாய்ச் செழித்து நிற்கின்றன.

இராச வீதி வழியே சீக்க ஏறு போல் தனியே வீர கம்பீர
மாய்ச் சீறி வந்த இலக்குவன் இடையே எதிர்ந்த மங்கையர்
திரளைக் கண்டதும் உள்ளம் கூசி ஒதுங்கி நின்றான். அந் நிலையைக்
கனி அழகு கனிய எழுதிக் காட்டியிருக்கிறார். அந்தக் காட்சியைச்
காணுந்தோறும் அதிசய இன்பத்தை யாவரும் அடைந்து வரு
கின்றனர். உலக அனுபவம் உணர்வு நலம் சுரந்து மிளிர்கின்றது.

தாமரை வதனம் சாய்த்துத் தனுவெடுந் தரையின் ஊன்றி
மாமியர் குழுவில் வந்தான் ஆமான மைந்தன் நிற்ப.

இட்கிண்கை நகர வீதியில் தாண மங்கையர் எதிரே இலக்
குவன் நின்ற நிலையை இந்தச் சீவிய ஒவியத்தில் பார்த்துப்
பார்த்து நாம் பரவசம் அடைகின்றோம். என்ன சங்கோசம்!
எத்தனை கண்ணியம்! எவ்வளவு பண்பாடு! இடதுகையில் இருந்த
வில்லைத் தரையில் ஊன்றி, தலை கவிழ்த்து நின்ற நிலை உள்ளத்தின்
தகைமையை உலகறியச் செய்துள்ளது.

பெரிய போர் வீரன்; எவ்வளவு சூரர்கள் எதிர்த்து வந்தா
லும் அவ்வளவு பேராயர் அஞ்சாது நின்று வென்று தொலைக்க
வல்லவன்; அக்ககைய தீரன் இங்கே நெஞ்சர் கூசி முகம்
கவிழ்ந்து தலை சாய்த்து நின்றுள்ளான்; அந்த நிலைமையை
இமைத்த கண் விழியாமல் விழிந்து நோக்கி நாம் உவந்து நிற
கின்றோம். பெரிய பண்பாடு அரிய கண்காட்சியா யுள்ளது.

மங்கையர் திரளைக் காண நாணியது இவனது பரிசுத்த
சீலத்தையும் இருதய நீர்மையையும் ஞாலம் தெரியக் காட்டி
நிற்கின்றது. உத்தம நிலை ஒளி மிகுந்து திகழ்கின்றது.

மாமியும் மருகனும்.

ஒரு மகனுக்குத் தாயும் தந்தையும் முதல் உரிமையாளர்;
அடுத்தபடியாய் மாமியும் மாமனும் இயல் உரிமையாயுள்ளனர்.
தனி மகனை மணமகன் ஆக்கி வாழ்வை வளம் படுத்தி வருதலால்
வாழ்க்கையின் இனிய துணைகளாய் அவர் கனிவு மிகப் பெற்ற
னர். பெண்ணைக் கொடுத்தவர் கண்ணைக் கொடுத்தார் என்றமை
யால் அவரது கொடையின் பயனும் நயனும் அறியலாகும். தன்
வாழ்வை இன்ப நிலையம் ஆக்கியதால் அவர்பால் மருமகன்
அன்பு மிக நேர்ந்தான்.

“மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின” (சீவக சிந்தாமணி)
எனத் திருத்தக்கடிகைவர் இங்ஙனம் உவமையாக் குறித்திருக்கிறார்.

“அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ” (தேவாரம்)

அட்பர் சுவாமிகள் கடவுளைக் குறித்துப் பாடும் பொழுது
இப்படி ஒப்பு நாட்டி உரிமை கூறியுள்ளார். இடையே தொடர்
பால் நேர்ந்த அன்பு தகையாய் அமைந்தது. தம்முடைய அருமை

மகளை உரிமையாக மருவிய மகன் மருமகன் என வந்தான். மருவாதல் = பொருந்தல், அணைதல்.

மகளின் தொடர்பால் இவ்வாறு உரிமையில் வந்த மருமகனைக் கரணுவதில் மாமிக்கு நாணுவது இயல்பாயது. (நேரே எதிர்வர நாணிக் கூசி நிற்கும் அந் கூச்சத்தை நோக்கி இவனும் கூச நேர்ந்தான். மாமியாரைக் கண்ட மருமகன் என மரியாதையான கூச்சத்திற்கு இவ்வாறு வழமொழியும் வெளிவரலாயது.)

இந்த இயல்பு இந் நாட்டில் பண்டு தொடர்பே உள்ளது என்பதை இங்கே கண்டு கொள்ள வந்தோம். தேசப் பண்புகள் அந் நாட்டுக் கவிஞருடைய வாசகங்களில் வாசனைகளாய் வருகின்றன.

இந் நாட்டு வழக்கம் பாடில் இப்படிப் படிந்து வந்துள்ளது.

வடநாட்டுக் கதையோடு கண்ணாட்டு நீர்மை இனிது கலந்து சுவை சுரந்து எவ்வழியும் செவ்வையாய் உவகை புரிந்து வருகின்றது. இந் நாட்டுக் கவியின் இதய நீர்மைகள் எந்நாட்டவர்க்கும் இன்பம் சுரந்து இதம் புரிந்தருளுகின்றது.

மாமியர் என இங்கே பன்மையில் கூறியது பலர் திரண்டு வந்துள்ளமை தெரிய வந்தது வந்தவர் கிழவிகள் அல்லர்; எல்லாரும் பருவ மங்கையரே. ஆகவே இள மாமியரைக் கண்ட மருமகன் போலக் கூச்சம் அதிகமாயது. அதனால் தலை நிமிர்ந்து எதிர் நோக்காமல் தரையை நோக்கி முகத்தைக் கவிழ்த்தி நின்றான் ஆசலால் தாமரை வதனம் சாய்த்து என அந் நிலையும் சாயலும் நேரே தெரிய விளக்கினார். வதனம் = முகம். தனு = வில். சிலையைத் தரையில் ஊன்றித் தலை கவிழ்ந்து இக் குலமகன் நின்றது வந்த அந்த மகளிர் வழி விளக்கிப் பேரவர் என்று கருதிய யாம். தான் கருதி ஒதுக்கி நின்றபடி அவர் போகாமையால் சிறிது தயங்கினான். மறுகு மயங்கினான்.

தரையை கூறியது.

மரியாதையோடு நாணி நிற்கின்ற இக் குலமகன் நிலைமையை நோக்கித் தாரை பரிந்து முன் வந்தான். உள்ளம் நடுங்கினும் உறுதியுடன் உவந்து நின்று புகழ்ந்து நீபகினான். “எல்லையில்லாத காலம் எங்கள் முன்னோர்கள் செய்துள்ள மரியாதையையேன ஓர் அழகிய உருவம் தாங்கி வில்லும் கையும் ஆய் இன்று இத்

தெருவில் நடந்து வர நாங்கள் விழி கனிப்பக் கண்டு மகிழ்கின்
றோம்; இந்திரன் முதலிய இவையவரும எளிதில் காண முடியாத
பெரிய பாகவியத்தைப் பெற்றுக் கொண்டாம். எழில் மிகுந்த
விழுமிட சுந்தரத் திருவாய் இந்த நகர கீதையில் தேரய்த்து வந்துள்
ளமையால் எங்ஙன மரபு முழுவுதும் இன்று புனிதம் மிக அடைந்
தது. அண்ணலை ஆண்டுத் தனி சீய விட்டு ஈண்டு இவ் வண்ணம்
தேவரீர் விமைந்து வந்ததை நினைந்து உள்ளம் கலங்குகின்றது;
சிந்தனை யாதும் தெரிந்திலது; குடி அடிமைகள் உண்மை தெரிந்து
ஊழியம் புரியும்படி உரைத்தருள வேண்டும்” என இங்ஙனம்
தாரை பணிவாகப் பேசும் இவ் வீரன் அவ் வுரைகளின் இனி
மையையும் பொருளமைதிகளையும் வியந்து “யார் இவர்?” என்று
அறிய விழைந்து கவிழ்த்திருந்த தலை உயர் சிறிது நிமிர்ந்து
நோக்கினான். தாரையைக் கண்டான். விதவைக் கோலத்தோடு
அழகிய உருவில் நிற்கின்ற அந்த அரணையைக் கண்டதும் ஊரில்
இருக்கின்ற தாய்மார்களுடைய உருவங்கள் நினைவுக்கு வந்தன;
உள்ளம் கரைந்து உருகியது. கண்ணீர் வெள்ளம் பெருகி ஓடியது.
ஏர்குலாம் முகத்தினுளை இறைமுகம் எடுத்து நோக்கித்
தார்குலாம் அலங்கல் மார்பன் தாயரை நினைந்து நைந்தான்.

கிட்கிந்தை வீதியில் தாரையைப் பார்த்தபோது அயோத்தி
அரண்மனைகளில் இருக்கின்ற தாயர்களை நினைந்து ஆக் குலமகன்
இருதயம் பறகி உருகியுள்ளது; அந் நிலைமையை உரைகளில்
கண்டு நாம் பரிவு மிக வுறுகின்றோம்.

இளவல் மறுகி நின்ற நிலை.

நாயகனை இழந்துள்ளமையால் அணிகள் யாதும் இன்றி
இனிய கோலங்கள் எல்லாம் துறந்து விதவையாய் நிற்கின்ற
தாரையைக் காணவே தனது தாயர் நினைவு தாவி வந்தது.

தாயரை நினைந்து நைந்தான் என்றதனால் அதுபெய்முது
இவன் உள்ளம் அடைந்துள்ள துயர நிலைகளை உணர்ந்து கொள்
ளலாம். தந்தையை இழந்து விதவைக் கோலங்களில் வாழ்கின்ற
தாய்மாரை நினைந்து பிள்ளை இங்கே அழுதிருப்பது நம் உள்ளங்
களை உருக்கி உணர்ச்சிகளைப் பெருக்கியுள்ளது.

நங்கையைக் கண்ட வள்ளல் நயனங்கள் பணிப்ப நின்றான்.

இனைய பெருமாளுடைய கண்களில் நீர் ததும்பி நிற்கும் நிலையை நேரே காண்கின்றோம். தாரையைக் கொண்டவுடன் தாயருடைய உருவக் கோலங்கள் உள்ளத்தில் தோன்றி உயிரை உருக்கியிருக்கிறது. கண்களில் நீர் பொங்கி வர வேண்டும் ஆனால் அந்த நெஞ்சம் எவ்வளவு சஞ்சலங்களையும் எத்துணை அன்புரிமையையும் எய்தியிருக்கும் என்பதை ஈண்டு உய்த்துணர்ந்து கொள்ளலாம். பிள்ளையை உள்ளம் எண்ணியுள்ள எண்ணங்கள் உரைகளில் வெளியாய் ஒளி செய்துள்ளன.

இனையராம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்ன வந்த நினைவினால் அயர்ப்புச் சென்ற நஞ்சினன் நெடிது நின்றான்.

இலக்குவன் எண்ணி ஈன்ற நிலையைக் கண் எதிரே இது காட்டி நிற்கின்றது. தாய்மார் மூவராய் இருந்தும் இங்கே இருவர் என்றது கருதி உணர வந்தது. ஒரு தந்தை, மூன்று தாயர், நான்கு பிள்ளைகள் என உலகம் உவந்து சொல்லிவரினும் இளவல் ஒன்றை ஒதுக்கி என்றும் தனி நிலையில் நிற்கின்றான்.

கைகேசியை இங்கே ஆறவே விலக்கி யிருக்கிறான். அவள் மீது இவன் கொண்டுள்ள வெறுப்பு உரைகள் தோறு: ஒளித்து வருகின்றது. அரசரிமையைப் பறித்துக் கொண்டு தன்னுடைய அண்ணனுக்கு இன்னல் இழைத்த கொடிய பாதகி என்றே கருதிக் கடுத்துள்ளமையால் யாண்டும் அவளை வெறுத்து வருகின்றான். உள்ளக் கொதிப்பு சில இடங்களில் எல்லை மீறி நிற்கின்றது. எல்லாம் தமையன்பால் பதிந்துள்ள உள்ளப் பாசத்தையும் உயிர் உருக்கத்தையுடும் உணர்த்தி வருகின்றன. தன் கண்ணினும உயிரினும் இனிதாகக் கருதியுள்ள பொருளைக் காட்டுக்கு ஒட்டியுள்ளதனால் இக் குலமகன் உள்ளத்தில் அன்று முண்ட கோபம் யாண்டும் நிலை குலையாமல் நீண்டு நிற்கின்றது. இப்பொழுது பதின்மூன்று ஆண்டுகள் ஆகியும் அந்த வெப்பு ஒழிய வில்லை. ஆகவே அவளைத் தாய் இனத்தில் சர்க்காமல் மேய் இனத்தில் சேர்த்து இச் சேய சிறி நிற்க மீள்கின்றான். அரிய பல குணங்கள் பெருகி யிருந்தாலும் இந்த இனையவனிடம் சினமும் சீற்றமும் மருவியுள்ளமையைச் சமையம் என்றும் பொதெல்லாம் அணுகி அறிந்து வருகின்றோம். தன் அண்ணனோடு சிறிது மாறுபடினும் அவர் எவராயிருந்தாலும் அவரை இகழ்ந்து வெறுத்து விடுகின்றான். தன்னுயிரின் தின்னுயிரை இனிது பேணி வருகிறான்.

முன்னவனை வணம் போகச் சொன்னான் என்று தெரிந்த
வுடனே தசரதன் எனக்குத் தந்தை அல்லன் என இவன் சினந்து
நிந்தனை செய்தது இங்கே சிந்தனை செய்ய வரியது. தமையனுக்கு
இனியராயினார் அவராயினார் அவரே தனக்குத் தந்தை; அவரே
தாய்; அவரே தெய்வம் என உரிமையோடு கருதி வருதலால்
இராமன்பால் இவன் புண்ணிள்ள போன்பும் பெரும் பண்பும்
யாரும் காண அதிசய நிலையில் ஒளி செய்து உலாவுகின்றன.

என்னை என்ற இருவர் என சுண்டுச் சொன்னது யாரை?
பெற்ற தாயையும், பெரிய தாயையும் இப்படிச் சொல்லியிருக்கி
றான். சுமித்திரை கோசலை என்னும் இருவரும் இங்கே காட்சிக்கு
வந்து இவனுடைய தண்ணீரைப் பெருக்கி யிருக்கின்றனர்.

தன்னைப் படுத்து மாதம் சமந்து பெற்றெடுத்த தாயர் என
இருவரையும் ஒருங்கே சுட்டிச் சொல்லியுள்ளது உய்த்துணர்
வரியது. உள்ளம் சிறந்த உழுவலன்பு உணரவில் ஒளிர்கின்றது.

இரண்டு தாயர் சேர்ந்து ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றிருப்பது
நமக்கு அதிசயமாய்த் தோன்றுகின்றது உரிமையாளன் பேச்சு
உண்மையை உன்றி உணரச் செய்கின்றது. "இராமன் மீண்டு
திருவயோத்திக்கு வந்தால் வா; இங்கே ஆண்டீட நீ மாண்டு
போ" என்ற தாய் முன்னம் சொல்லி விடுத்த சொல் இக்
குலமகன் உள்ளத்தை உருக்கியிருக்கிறது. தன்னுடைய அரு
மைத் தாய் லாயினிருந்து வந்த அந்த ஆர்வச் சொல் ஒன்றே
அவள் திருவயிற்றில் தான் பிறந்தது ஒரு பாக்கியமாக நினைந்து
நினைந்து இவன் நெஞ்சம் உருக விலையுள்ளது

உள்ளமும் உயிரும் இனிக்கத் தனக்கு உவப்பானதை
உரைத்தருளி அமையால் பெற்ற தாய்விது பெரு மதிப்பாயது.
கோசலையை என்ற தாய் என்றது தனது இன்னுயிரை சுன்றிருக்
கும் இயல்பு கருதி. இராமனைத் தனித்த தனக்கு வேறு ஒரு உயிர்
இல்லை என்று கருதியுள்ளவன் ஆதலால் அந்த அண்ணலை சுன்ற
மாதாவைத் தன்னை சுன்றவளாக எண்ணிப் போகி இன்புற்று வரு
கின்றான். இன்னுயிரை இனிது உயிர்த்தவள் முன்னுறலாயினாள்.

தான் பிறந்த பிறப்பு உயர்ந்த பயனுடையதாய் ஒளி பெற
ஒரு மகனை சுன்றருளிய பெரு மகிமையுடையவள் ஆதலால்

அந்தப் பெரிய தாயை உரிய தாயினும் உயர்வாகவே கருதி மதித்து யாண்டும் துதித்து நிற்கின்றான்.)

தன்னுடைய அருமைத் தாயர் இருவரும் மங்கலம் இழந்துள்ள நிலைமையை கினைந்து இந்த மகன் உள்ளம் உருசியுள்ளமையால் குடும்ப பாசமும் அன்புரிமையும் ஆயலறிய வந்தன. உள்ளத்தில் மருவியிருந்த துயரம் சமையம் நேர்த்த போது துள்ளி வெளி வருகின்றது. சிறந்த உயிர்ப் பண்புகள் யாண்டும் நிறைந்து வருதலால் கதை சுவை சூர்த்து திகழ்கின்றது.

தாரையை எதிரே பார்த்ததும் இப்படித்தானே நம்முடைய தாய்மாரும் மங்கலம் இழந்து கைமைகளாய் இருப்பார் என்று உள்ளம் கவன்று கண்ணீர் ததும்பி அயர்ந்து சன்ற இக் குலமகன் உடனே விரைந்து அவளிடை உற்றதை உரைக்கான்.

“கா! காலம் கழிந்தவுடனே சீசனைகளோடு வருவதாக எம் பெருமானிடம் உறுதி கூறிப் போன சக்கரீவன் இதுவரை வரவில்லை; காரணம் என்ன? அவனுடைய மன நிலையை அறிந்து போக வந்தேன்” என்று இளையவன் இங்ஙனம் கூறவே தாரை பணியேவாடு இனிய மொழிகளை இதுமாகப் பேசினான். அவளுடைய உரைகள் உணர்வுநலம் கனிந்து உரிமை சூர்த்து வந்தன.

“ஐயனே! சிறியவர் பிழைகளைப் பெரியவர் பொறுத்தருள வேண்டும்; உங்கள் திருவருளினால் பெரு மனசைகளை வளப்படுத்துள்ள அரசன் கருமம் கருதரிய காலம் தாழ்த்தியுள்ளான்; பல்லாயிரம் நல்ல தூதர்களைத் திசைகளில் காற்றில் அனுப்பிச் சீசனைகளைத் திரட்டி வரப் பணித்திருக்கிறான். படைகள் விரைவில் வந்து விடும்; அம்மைபைத் தேடி ஓடி எல்லா உதவிகளையும் உரிமையோடு உறுதியாக ஊக்கிச் செய்வர்; தாயினும் இனிய கருணையுடைய தங்களுக்கு இவ்வளவு கோபம் விளையும்படி நேர்த்த நாங்கள் செய்த பாபமே; எல்லாப் பிழைகளையும் பொறுத்தருளும்படி நல்லோர் உள்ளம் வருந்த நடந்தால் பெரல்லாத துண்டங்கள் அடர்ந்து வரும்; உங்களை உரிமையாக அடைந்தவர் சிறுசமயுறுதபடி சீர்மை புரியுங்கள்; உடல் பொருள் ஆளி முழுவதையும் உதவிக் கடமை புரியும் அடிமைகளை மடமை புகாவண்ணம் காத்தருளுவது உங்கள் கடமையே; எளியனாய் இழிந்து திரிந்தவனைச்

சிறந்த அரசன் ஆகியவைத்தீர்கள்; அந்த அரிய நன்றியை மறந்தால் இருமையும் இழந்து இழி தாயாங்களை அடைவன்; அவ்வாறு வானர வேந்தன் சகலமாய் இழிந்து கில்லான்; மாணமுடன் உணர்ந்து எவ்வழியும் இனிய துணைவனாய் உங்களுக்குக் குடி அடிமை செய்வன்; யாரும் வெல்ல முடியாத மகா வீரனான என் நாயகனை ஒரே அம்பால் கொன்று தொலைத்த வென்றி வீரனாகிய இராமமூர்த்திக்கு வேறு துணைகளும் வேண்டுமோ? அந்தக் கோதண்டம் ஒன்றே போதாதா? பாவி அரசர்கன் எடுத்துக் கொண்டீபாய் ஒளிச்சு வைத்துள்ள தேனியைத் தேடிக்கண்டு வரவே இக்கச்சிறகு குரங்குகளை உரிய துணைகளாக உரிமையோடு கருதியருளுகின்றான்; அந்த உண்மையை உணர்ந்து எம்மவர் யாண்டும் செய்வையாய் உங்களுக்கு ஊழியம் புரிவர்; மாறுபாடு கொண்டு தேவரீர் சீறி வந்துள்ளமையால் யாவரும் அருகே வராமறுகி அஞ்சுகின்றனர்; பொறுதி செய்து அருளுக' என இவ்வாறு தாரை இனிது கூறவே இளையவன் முனிவு நீங்கினான். அவருடைய பண்பும் பணிவும் பேச்சும் இளவலின் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்தன.

தாரையின் நீர்மை.

இவளுடைய மன நிலையும் குண நலங்களும் உயர் நீர்மையில் ஒளி புரிகின்றன. தன் கணவனைக் கொன்று அரசைக் கவர்ந்திருந்தும் இராமனை மீது இவன் யாவுகொரு மாறுபாடும் கொள்ளாமல் அரிய ஒரு தருமமூர்த்தியாகவே இப்பெருமானை எவ்வழியும் கருதிப் போற்றி உருகி வருகின்றான். இது ஒரு அதிசயமான பெருந்தகைமையையாம். உயர்ந்த வீரனும் சிறந்த மதிமானும் ஆகிய வாஸிக்குத் தகுந்த நாயகியாய் மருவிநின்றவள் ஆதலால் திருந்திய பண்பும் தெளிந்த அறிவும் இவளிடம் நிறைந்திருக்கின்றன. இங்கே இவள் பேசியுள்ள வார்த்தைகள் உணர்வுநலம்சார்ந்து உரிமை கனிந்து பெருமை புரிந்து பேரொளி வீசி மிளிர்கின்றன. வேண்டுமோ துணைவர்? நும்பால் விலலினும் மிக்கது உண்டோ?

என்று சொல்லிநிற்கலால் இராமனது அதிசய ஆற்றலை நன்கு உணர்ந்து அதி செய்குள்ளமை தெளிந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறான இனிய புகழ் மொழிகளைக் கேட்டது; இலக்குவன் கொண்ட கோபம் தணிந்தான். மனம் கனன்று சினந்து கொண்

டதை நினைந்து சிறிது நாணவும் செய்தான். புனிதமான இனிய பண்பினன் ஆதலால் உண்மை தெரிந்தவுடன் உள்ளம் இரங்கினான். உருவத்தைக் கண்டதோடு தாயரை நினைந்து உருகினவன் உரைகளைக் கேட்கவே நிறையருளுடையனாய் நீர்மை மீதுர்ந்து சீர்மை ஓர்ந்து நின்றான்.

அனுமான் அனுகியது.

தாரை முன்னிலையில் கோபம் நீங்கிச் சாந்த சீலனாய் இந்த ஏந்தல் நிற்பதை அறிந்ததும் அனுமான் விரைந்து புகுந்து அடியில் விழுந்து பணிந்து எழுந்து வாய் புதைத்து எதிரே வணங்கி நின்றான். அந்த மதிமாணக் கண்டதும் இலக்குவன் புன்னகை புரிந்து “நீயுமா இப்படிப் பருவம் கடந்து மறந்து நின்றாய்!” என்று உரிமையோடு வியந்து வினவினான். இந்த உரையைக் கேட்டதும் அவன் கண்ணீர் ததும்பியது; இராமபிரானை எண்ணி உருகினான். இனைய பெருமாள் உள்ளம் தேறி உலகை புரியுமாறு பணிவுடன் பேசினான். அதுபொழுது அவன் கூறிய உரைகள் சரியானீதிகளை வெளிப்படுத்திச் சிறந்த பண்பாடுகளோடு துலங்கி நின்றன. சில அயலே வருகின்றன.

சிதைவகல் காதல் தாயைத் தந்தையைக் குருவைத் தெய்வப் பதவி அந்தணரை ஆவைப் பாலரைப் பாவை மாரை வதைபுரிசுநர்க்கும் உண்டாம் மாற்றலாம ஆற்றல் மாயா உதவிகொன்றார்க்கு ஒன்றேனும் ஒழிக்கலாம உபாயம உண்டோ!

தேவரும் தவமும செய்யும் நல்லறத் திறமும் மற்றும யாவரும் நீரே என்பது எனவயின் கிடந்தது எந்தாய்! ஆவது நிற்க சேரும் அரண் உண்டோ அருளுண்டனதே மூலக உலகும் காக்கும் மொய்மபினீர் முனிவுண்டானால். (2)

மறந்திலன் கவியின் வேந்தன் வயடபடை வருவிப்பாரைத் திறந்திறம் ஏவி அனனா செர்வது பார்த்துத் தாழ்த்தான் அறந்துணை நுகர்ந்த தான்தன் வாயமையை அழிக்குமாயின் பிறந்திலன் அன்றே ஒன்றே நரகமும் பிழைப்பதன் றல். (3)

உதவாமல் ஒருவன் செய்த உதவிக்குக் கைமமாறு ஆக மதயானை அனைய மைந்த மற்றும உண்டாக வற்றேரே! சிதையாத செந்நில அனனான் முன் சென்று செறுநர் மார்பில் உதையானேல் உதையுண்டு ஆவி உலையானேல் உலகின்மன்கே

ஈண்டினி நின்றல் என்பது இனியதோர் இயல்பிற்று அன்றால் வேண்டலர் அறிவரேனும் கேண்மைதீர் வினையிற் றுமால் ஆண்டகை ஆளி மொய்ம்பின் ஐய! நீர் அளித்த செல்வம் காண்டியால் உன்முன்வந்த கவிக்குலக் கோடுகோடு என்றான். (5)

அனுமான் இனையவன் எதிர்நின்று பேசியிருக்கும் வாசகங்களை ஆவலோடு கூர்ந்து பார்க்கின்றோம்; ஓர்ந்து உணர்ந்து உறுதி நலங்களை உவந்து சுவைக்கின்றோம். அந்த மதியூகியின் வசனங்கள் அதிசய சாதாரியமாய்த் துதிக்கொண்டு திகழ்கின்றன. மனுமுறையின் மருமங்களை மருவி அனுமனீதிகள் இனிமை புரிகின்றன.

சுக்கிரீவன் நன்றி மறந்திருந்தான் என்று இலக்குவன் சினந்து கொள்ளாதபடி முதலில் அதனை வணந்து கூறினான். ஐயம் தீர்ந்து அந்த மெய்யன் உரிமையோடு இரங்கியருளும்படி உறுதி சூழ்ந்து உரைபாடி வருகின்றான்.

“தாய் தந்தை குரு தெய்வம் மாதவர் மாதர் பசு பாலர் என்னும் இவரைக் கொலை புரிவது கொடிய பாவம்; அந்தக் கொலை பாதகத்தினும் கொடியது நன்றியை மறந்து விடுவது. அத்தகைய படு பாதகத்தை உங்கள் நண்பனாகிய எங்கள் அரசன் செய்திருப்பான் என்று புண்ணிய மூர்த்தியாகிய தாங்கள் எண்ணியிருக்க மாட்டீர்கள் என அடியேன் உண்மையாக எண்ணி நிற்கின்றேன். தவமும் தருமமுமே மனித உருவங்கொண்டு இவ் வுலகம் உய்ய இங்ஙனம் வந்துள்ளதாக உங்களை நான் கருதியிருக்கிறேன். புண்ணிய சீலரான உங்களோடு உரிமையாய் உறவு கொண்டுள்ள கவி யரசன் எவ்வழியும் உறுதிபாய் உதவி புரிந்து வருவன். செய்த நன்றியை யாண்டும் நினைந்து நெஞ்சருகி நிற்கின்றான்; அம்மையைத் தேடிக்காண்பதற்கு ஆவன ஆற்றியுள்ளான்; படைகளின் வரவை எதிர் நோக்கியிருக்கிறான்; தேவியை எடுத்துக் கொண்டு போன அந்தப் பானியின் ஆவியை எடுத்த போதுதான் அரச பதவியைத் தான் மேவியது உண்மையாம் என உறுதி பூண்டுள்ளான்; ஆண்டவனுடைய காரியமாகவே இரவும் பகலும் கருதி வான சேனைகளின் வரவினை எதிர்பார்த்துள்ளமையான் அங்கு வரத் தாமதம் ஆயது. ஐயனே! இங்கு இவ் விதியில் இவ்வாறு தேவரீர் நிற்பதை நினைந்து யாவரும் வருந்தி உருகுகின்றனர்; உங்கள் திருவருளினால் பெற்ற அரச செல்வத்தோடு உரிமை

நண்பன் மருவியுள்ள நிலையை நேரே வந்து கண்டருளுங்கள்; அரண்மனைக்குப் போவோம்; எழுந்தருளுங்கள்” என்று இளைய பெருமானை அனுமான் இவ்வண்ணம் உரிமையோடு அழைத்தான்.

கொண்ட கோபம் தணிந்து உள்ளம் இரங்கி இலக்குவன் உரிமையோடு உவகையுறும்படி உறுதி சூழ்ந்து மாருதி இங்கே பேசியிருக்கிறான். குறித்த பருவத்தில் குறித்தபடி சக்கிரீவன் இராமனிடம் வந்து சேராமல்க்குத் தக்க காரணத்தைப் பக்குவமாகக் கூறினான். தாமதம் எல்லாம் காரிய சாதனங்களைக் கருதியே உள்ளது; வீணாக யாதும் இல்லை என்பதை வலியுறுத்தச் சேனைகளின் வரவினைத் தெளிவுறுத்தினான்.

உலகிலுள்ள வானங்கள் யாவும் ஒருங்கே வந்து சேர வேண்டும் என்று யாண்டும் தூதர்களை அனுப்பியிருக்கிறது. சேனைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன; அந்தப் படைகளின் வரவை எதிர்பார்க்கி இருத்தலால் அரசன் அங்கே வரத் தடையாயது. இராம காரியமே இராம தரிசனமாக மன்னன் உன்னியுள்ளான்; மாறு வேறு கருதாமல் அவனை மன்னித்தருளுக என அம் மதிமான் நன்னயமாக நவீன்றருளினான்.

நன்றி மறவாமை.

செய்த நன்றியைத் தம் அரசன் யாதும் மறவான்; யாண்டும் நெஞ்சருகி உரிமையாய் உதவி புரிவான் என்பதை ஈண்டு இதமாக விளக்கி யிருக்கிறான். நன்றி மறப்பது கொடிய பாதகம் என இங்கே ஒரு பெரிய பிரசங்கம் செய்துள்ளான்.

நன்றி என்றது பிறர் செய்த நன்மைகளை. உப்பு இட்டவரை உள்ள அளவும் நினை என்பது பழமொழி. ஒரு சிறு உதவி செய்தாலும் அதனைப் பெரிதாக எண்ணிப் பேணிவரின் அது பெரிய புண்ணியமாம் என்பது இதனால் அறியலாகும்.

ஆபத்துக் காலத்தில் தனக்குப் பிறர் செய்த உதவியை ஒருவன் மறந்துவிடின் அது கொடிய பல கொலைபாதகங்களினும் பெரிய பாவம் என்பான் தாய்க் கொலை முதலியவற்றை இங்கே வாய்ப்பாகக் குறித்துக் காட்டினான்.

சிதைவு அகல் காதல் தாய் என்றது பெற்றதாயின் தூய்மை யான பேரன்பு நிலையை உய்த்துணர்வந்தது. சிதைவு = குறைவு.

பிள்ளை என்ன பிழை செய்தாலும் யாதும் பின்னமுறாமல் உள்ளம் உருகி நிற்கும் உரிமை தாய்மையின் பான்மையாய்; அந்த மேன்மையான மெய்யன்பு இயல்பாகவே பதிந்துள்ளது.

தாயை முதலில் குறித்தது எவ்வழியும் தொழுது வணங்கித் துதித்துப் பேணத்தக்க அணையைக் கொடுத்தாக் கொல்வது கொடிய பாவம் ஆதலால் அக் கொடுமை தெரிய வந்தது.

தந்தை குரு மாதவர் பசு பாலர் மாதர் என்னும் இவர் உரிமையோடு போற்றத்தக்க தீனிய பொருள்கள் ஆதலால் இவரை வதை செய்வது மாபாதகம் என நேர்ந்தது.

இவ்வாறான கொடிய கொலை பாதகங்களும் அரிய தவ விரதங்களால் ஒருவாறு தீர நேரும்; நன்றி கொன்ற பாவம் எவ்வாற்றானும் யாதும் தீராத ஆதலால் அத் தீமையைத் தெளித்துக் காட்டினான்.

உதவிகொன்றார்க்கு என்றேனும் ஒழிக்கலாம் உபாயம் உண்டோ?

தாய் முதலாயினாரை வதை புரிசுநர்க்கும் அப் பாவத்தை மாற்றலாம் ஆற்றல் உண்டு; உதவி கொன்றார்க்கு அத்தீமையைத் தீர்க்க யாதொரு உபாயமும் இல்லை என்றதனால் நன்றி மறந்த பாவத்தின் எல்லை தெரியலாம்.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்; உய்வில்லை செயந்நன்றி கொன்ற மகற்கு. (குறள் 110)

எத்தகைய பாவங்களைச் செய்தவரும் அத் தீமைகளினின்றும் உய்வர்; செய்த நன்றியை மறந்தவர் எவ்வகையினும் உய்யார் எனப் பொய்யாமொழி இங்ஙனம் உறுதி கூறியுள்ளது.

“ஆன்முலை அறுத்த அறன் இல்லோர்க்கும் மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும் பார்ப்பார்த தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும் வழுவாய் மருங்கில் கழுவாயும் உள என நிலம்புடை பெயர்வ தாயினும் ஒருவன் செய்து கொன்றார்க்கு உய்திலுள் என அறம்பா டிற்றே ஆயிழை கணவ.”

(புறம், 34)

பசுக் கொலை முதலிய கொடிய பழிகளைத் தீர்க்கவும் வழிகள் உள; ஒருவன் செய்த நன்றியை மறந்தவனுக்கு அப் பழியில்

நின்று நீங்கி உய்ய வழி இல்லை என ஆலத்தூர் கீழார் என்னும் பெரியார் இங்ஙனம் பாடியிருக்கிறார். கழுவாய் = பிராயச்சித்தம்.

“நன்றி செய்குநர்ப் பிழைத்தோர்க்கு உய்வில என்னும் குன்ற வாய்மை நின்று நிலை காட்டி.” (கல்லாடம், 4)

“ஒற்கத்துள் உதவியார்க்கு உதவாதான் மற்றவன் எச்சத்துள் ஆயினும் அஃது எறியாது விடாதேகாண்.” (கவி, 149)

ஒன்றொரு பயன்தனை உதவினோர் மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்தொழி லவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டாமோ?

(கந்த, இரணி, யுத்த, 10)

செய்த நன்றியை மறந்து விடுவது உய்தியில்லாத கொடிய பாவம் என இன்னவாறு நூல்கள் நெடிது உரைத்துள்ளன.

நன்றியை நினைந்து போற்றபவர் சிறந்த புண்ணியசாலிக ளாய் உயர்ந்து வருகின்றனர்; மறந்து விடுபவர் கொடிய பாவி களாய் இழிந்து போகின்றனர். ஆபத்தில் செய்த உதவி துன்பத் தை நீக்கி இன்பத்தை அருளுதலால் அதனைக் கருதிக் கொள்வது தருமம் ஆகின்றது; கருதாது செல்வது பாவமாய் முடிகின்றது.

தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்தெரி வார், (குறள், 104)

இனையனைத்தே ஆயினும் செய்தநன் றுண்டால்
பனையனைத்தா உள்ளுவர் சான்றோர் — பனையனைத்து
என்றும் செயினும் இலங்கருவி நனனாட
நன்றில நன்றறியார் மாட்டு. (நாலடியார்)

மேலோர் கீழோர் இயல்புகளை இங்ஙனம் விளக்கியிருக்கிறார்.

உருவம் மாறி மறைந்து வாழும் காலத்தில் தருமர் விராட தேசத்து அரசனோடு ஒரு முறை சதூரங்கம் ஆடிக் கொண்டிருந் தார். இடையே நிகழ்ந்த வாக்கு வாதத்தால் அரசன் சினந்து கையினிருந்த பம்பரத்தைக் கீழ் எறிந்தான். அது துள்ளி எழுந்து தருமருடைய நெற்றியில் பட்டது. இரத்தம் வந்தது; சாந்தசீலரான அவர் அதனைத் துடைத்துவிட்டுப் பொறுமையா

பிருந்தார். இரு தினங்கள் கழிந்தபின் அந்த நெற்றியில் இருந்த வடுவை அருச்சுனன் கண்டான்; நிகழ்ந்ததை அறிந்தான். உள்ளம் துடித்தான்; வில்லினை எடுத்தான்; விராடனை வென்று தொலைக்க வெகுண்டு மூண்டான். அப்பொழுது தம்பியைத் தடுத்துத் தருமர் சொன்ன அறிவுரைகள் ஈண்டு அறிய உரியன.

ஒன்றுதவி செய்யினும் அவ்வுதவி மறவாமல்
பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்;
நன்றிபல வாகஒரு நவைபுரிவர் ஏனும்
கன்றிடுவ தன்றிமுது கயவர் நினையாரே. (1)

அனலுமுது கானகம் அகன்று நெடுநாள்நம்
நினைவு வழுவாமல் இவன் நீழலில் இருந்தோம்;
சினமிகுதலின் தவறு செய்தனன் எனப்போய்
முனிதல் பழுதுஆகும் என முன்னவன் மொழிந்தான். (2)
(பாரதம்)

ஒருவன் செய்த நன்றியை என்றும் எவ்வழியும் மறக்க லாகாது என விசயனை நோக்கித் தருமர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்; இந்த அருமை மொழிகளால் அவருடைய உள்ளத்தின் பண்பாடுகளையும் பெருந்தகைமைகளையும் உணர்ந்து மகிழ்கிறோம்.

நன்றி மறப்பது கயமை ஆம் என்றதனால் அதன் இளியும் ஈனமும் தெரியலாகும். உதவிகளை உணர்ந்து ஒழுக்குபவர் உயர்ந்த மகிமைகளை அடைந்து கொள்ளுகின்றனர்.

“ஒருநன்றி செய்தாரை உள்ளத்தே வைத்துப் பிழைநூறும் சான்றோர் பொறுப்பர்—கயவர்க்கு எழுநூறு நன்று செய்து ஒன்று தீதாயின் எழுநூறும் தீதாய் விடும்”

உதவியை மறந்து விடுவது இழிந்த ஈனப் என இங்ஙனம் பல வகையிலும் தெளிந்து கொள்ள வந்தது. இந்த இழி பழியைச் சக்கிரீவன் ஒரு போதும் செய்ய மாட்டான். வானர சேனைகளோடு தனது உடல் பொருள் ஆவி முழுவதையும் இராமபிரானுக்கே என்றும் உரிமை செய்துள்ளான்.

ஆண்டவன் காரியத்திற்கு வேண்டிய சாதனங்களை நாடியே ஈண்டு எதிர்பார்த்திருக்கிறான்; உங்கள் இன்னுயிர்த் துணைவனான

அம் மன்னனை வந்து பார்த்தருளுங்கள் என இலக்குவனை அரண்மனைக்கு உரிமையோடு அனுமான் அழைத்துக் கொண்டு போக இங்ஙனம் இனிய மொழிகளை இழைத்து நின்றான்.

முதல் மந்திரி என்ற முறையில் அனுமான் மரியாதையாடு எதிர்கொண்டு கண்டு இனிது பேசுகின்றான். தாரை முதலிய தருண மங்கையரை முதலில் ஏவி மூண்டு வந்த கோபம் தணியும் படி செய்து இளவல் இதமாய் சிற்ற சமையம் பார்த்துப் பதமாக வந்து பணிந்து அம் மதிமான் உரையாடி நிற்கும் சாகச நிலை அது விரயமாய் உணர்வு நலங்கனிந்து உவகை ஒளி வீசியுள்ளது.

இளவல் கூறியது.

வணங்கிய வாயினைய அம் மதியூகி பேசிய மொழிகளைக் கேட்டதும் இலக்குவன் உள்ளம் உவந்தான். கள்ளம் யாதும் இல்லை; சக்கிரீவன் உள்ளன்போடு இராம காரியத்தைக் கருதியிருக்கிறான் என்று தெரியவே இளையவன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான். சீறி வந்த மாறுபாடு நீங்கி ஆறிய சிந்தையனாய்த் தேறி நின்ற இவ் வீர மகன் வேறுபல பேசினான்.

தம்முடைய உதவியை நாடி வலிய வந்ததைக் குறித்து ஒரு வேளை மெலிவாக எண்ணவும்கூடும் என்று இலக்குவன் எதிரறிந்து அனுமானிடம் கூறிய மொழிகள் கூரிய நோக்குடன் வெளி வந்துள்ளன. சில அயலே வருகின்றன.

தேவியைக் குறித்துச் செய்த சிற்றமும் மானத தீயும்
ஆவியைக் குறித்து நின்ற ஐயனை அதனைக் கண்டேன்
கோவியல் தருமம் நீங்கக் கொடுமையோடு உறவுகூடிப்
பாவி யார்க்கு ஏற்ற செய்கை கருதுவல் பழியும் பாரேன். (1)

ஆயினும் என்னை யானே ஆற்றிநின்று ஆவியுற்று
நாயகன் தனையும் தேற்ற நாள்பல கழிந்த அன்றேல்
தீயுமீவ் உலக மூன்றும் தேவரும் வீவர் ஒன்றே
வீயுநல் அறமும் போகா விதியை யார் விலக்கற்பாலார்? (2)

உன்னைக் கண்டு உங்கோன் தன்னை உற்றிடத் துதவும் பெற்றி
என்னைக் கண்டனன்போல கண்டு இந்நாளிடை நெடிது வைகித்
தன்னைக் கொண்டிருந்தே தாழ்ந்தான் அன்றெனில் தனுஒன்றாலே
மின்னைக் கண்டனை யாள் தன்னை நாடுதல் விலக்கற் பாரற்றே?

ஒன்றுமோ வானம் அன்றி உலகமும் பதினாலுள்ள
வென்றிமாக் கடலும் ஏழேழ் மலையுள்ள என்னவேயாய்
நின்றதோர் அண்டத் துள்ளே எனின் அது நெடியது ஒன்றே
அன்றுநீர் சொன்ன மாற்றம் தாழ்வித்தல் தருமம் அன்றால். (4)

தாழ்வித்தீர் அல்லீர் பன்னாள் தருக்கிய அரக்கர் தமமை
வாழ்வித்தீர் இமையோர்க்கு இன்னல் வருவித்தீர்மரபில் தீராக்
கேள்வித்தீயாளர் துன்பம கிளர்வித்தீர் பாவம் தன்னை
மூள்வித்தீர் முனியா தானை முனிவித்தீர் முடிதீர் என்றான். (5)
(குட்கிந்கைதப் படலம், 70-74)

அனுமானிடம் இளவல் இங்ஙனம் பேசியிருக்கிறார். உரை
களில் மருவியுள்ள குறிப்புகள் கூர்ந்து உணர்ந்து ஓர்ந்து சிந்திக்
கத்தக்கன. மாணச மருமங்கள் அதிசய வுணர்ச்சிகளாய் வெளி
வருகின்றன. பல சிந்தனைகள் படிந்து திகழ்கின்றன.

“நமது உதவியை விரும்பித் தமது தம்பியை இராமன்
இங்கே இவ்வாறு அனுப்பி யிருக்கிறார்; நாம் துணை புரியவில்லை
யானால் இவர்க்குத் தொழில் ஒன்றும் நடவாது” என எளிமை
யாக வானார்களுள் யாரேனும் எண்ண நேர்வர்; அவ் வண்ணம்
புன்மையாக எண்ணுவார் உளராயின் அவர்க்கு ஓர் வீர எச்சரிக்
கையாய் இவ் வீர மகன் வீர கம்பீரமாய் ஈண்டு உரையாடி
யுள்ளான். உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகள் உரைகளில் ஒளிர்கின்றன.

“தேவியைப் பிரிந்து எம்பெருமான் ஆவி சோர்ந்து அலமந்
திருந்தான்; அந்தப் பரிதாப நிலையைப் பிரிந்து தேற்றி அரு
கிருந்து ஆற்றி வந்தேன்; ஆண்டவன் துயரத்தை நோக்கி என்
உள்ளம் கொதித்து மூன்று முறை பகைவன் மீது மூண்டு எழுந்
தேன்; தன்னம் தனியனாகவே சென்று எதிரிகளை அடியோடு
வேரறுத்து அம்மையை மீட்டி வர விரைந்தேன்; விரைந்தும்
ஐயனை விட்டுப் பிரிந்து போக மனம் இல்லாமல் அடங்கியிருந்
தேன். ஆண்டவனுக்கு வேறு எவருடைய துணையும் வேண்டிய
தில்லை அவரது கோதண்டம் ஒன்றே போதும்; அண்ட கோடி
களையும் அழித்துத் தமது அருமை மனைவியைக் கண்டு கைக்
கொள்ள வல்ல பெருமான் ஏதோ காலம் கருதி உங்களுடைய
உதவி நிலைகளையும் உறுதி மொழிகளையும் எதிர்நோக்கிப் பொறுதி
கொண்டுள்ளார். தரும குண சீலரான அந்த வீர மூர்த்தியிடம்
நீங்கள் கூறியபடி நடந்து கொள்ளாமல் மடியாய் மறந்து நின்றது

பெரிய பிழையாய் நேர்ந்தது. உங்கள் குடியும் குலமும் நெடிது வாழ வேண்டும் என்ற கருதியுள்ள பெருமானிடம் முன்னம் நேரே சொன்னபடி நடவாமல் பின்னமடைந்திருந்தது இன்னல் பலவும் விளைய இடமாய் நின்றது” என இன்னவாறு அனுமானை நோக்கி இலக்குவன் விரைந்து பேசினான்.

அன்று நீர் சொன்ன மாற்றம் தாழ்வித்தல் தருமம் அன்று.

மாரிக் காலம் கழிந்தவுடனே சேனைகளோடு வந்து சேர்வதாக முன்பு இராமனிடம் சக்கிரீவன் உரிமையோடு உறுதி கூறிப் போனபடி வராமல் தாமதித்து இருந்தது பெரிய பாவம் என அந் நிலைமையை அறிய வுரைத்தான்.

சத்தியசீலன் சூரிய இராமனிடம் அசத்தியமாய் நடந்து கொண்டது கொடிய பாவம் என்பான் தருமம் அன்று என்று நயமாகச் சுட்டிக் காட்டினான்.

சொன்ன சொல் வழுவியகையால் இன்னல் பல இடம் பெற்று நின்றன; காலம் அறிந்து காரியம் செய்யாதிருந்தது சாலவும் தீது; உங்கள் கால தாமதத்தால் ஞாலம் பெருந் துயரங்களை அடைய நேர்ந்தன; முனியாத எம்பெருமானும் முனிந்து கொள்ள முண்டது என விளைவுகளை விளக்கியருளினான்.

தாழ்வித்தீர் அல்லீர்! பன்னாள் தருக்கிய அரக்கர் தம்மை வாழ்வித்தீர்; இமையோர்க்கு இன்னல் வருவித்தீர்.

தருணத்தில் வந்து சேராமல் சக்கிரீவன் காலம் கடத்தி யிருத்தலினால் எய்தியுள்ள நிலைகளை இப்படி இடித்துக் கூறினான். சொன்னபடி வந்திருந்தால் இதற்குள் அரக்கர் குலம் அழிந்திருக்குப்; அமர் இடர் தீர்ந்து மகிழ்ந்திருப்பர்; அவ்வாறு எய்தாத படி மடமையாய்க் காலத்தைக் கடத்தி நின்று விட்டார் என நிலைமைகளை உணர உணர்த்தினான்.

குறித்த தவணைப்படி வாணரங்கள் வந்திருந்தால் இலங்கை மேல் படை எழுச்சி செய்து எல்லாக் காரியங்களையும் முடித்திருக்கலாம்; முடிவினை நெடிது நீட்டி உமது மடி கெடுத்து விட்டது என்று கேடுகளைத் தொகுத்துச் சுட்டினான்.

தீயோரைத் தொலைத்து நல்லோரைக் காக்க வந்த வில்வீரன் ஆதலால் அந்த வரவு நிலைகள் விரைவு தெரிய முந்தாற வந்தன.

அரக்கரை வாழ்வித்தீர்!
அமரர்க்கு இன்னல் வருவித்தீர்!
முனிவர் துன்பம் கிளர்வித்தீர்!
பாவத்தை மூள்வித்தீர்!
முனியாதானை முனிவித்தீர்!

வாணர வேந்தன் காலம் கடத்தியதால் நேர்ந்துள்ள விளைவுகளை இங்ஙனம் ஓர்ந்து கொள்ள உணர்த்தியருளினான். சொல்லியுள்ள முறைகள் உள்ளி உணர வுரியன.

தாழ்வித்தீர் அல்லீர்! அரக்கரை வாழ்வித்தீர்! என்றது எவ்வளவு ஆழமான வார்த்தை! வாயினிருந்து வெளி வருகிற மொழிகள் அறிவின் ஆழத்தையும் உள்ளத்தின் நீர்மைகளையும் ஓர்ந்து கொள்ளச் செய்கின்றன. உங்களுடைய காலதாமதம் அரக்கர்க்கு ஞால வாழ்வை நல்கியுள்ளது என்றது அவரைப் பாழாக்கவே இக் குலக் குமரர் சண்டு வந்துள்ளமை உணர வந்தது.

பருவம் தவறாமல் கருமம் செய்ய வேண்டும் என்பதை இங்கே உரிமையோடு அறிவுறுத்தி யிருக்கிறான்.

காலம் கடத்துவதும், காரியங்களை மறந்திருப்பதும் கொடிய கேடுகளுக்கு அடி மூலங்கள் ஆதலால் அந்த மடி நீர்மைகளை மணங் கொள்ளச் செய்து அறிவூட்டியுள்ளது இவனது கருமக் காட்சியைக் காட்டி நிற்கின்றது.

* நெடுநீர் மறவி மடி துயில் நான்கும்
கெடு நீரார் காமக் கலன். (குறள், 605)

கெடுகின்ற நிலையினிடம் குடி புகுந்துள்ள இழி குணங்களை இது தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளது. இந்த ஈன இயல்புகள் வாணர வேந்தனிடம் மருவியிருக்கின்றன என்பதைத் தாழ்வித்தீர்! என்னும் ஒரு சொல்லால் இங்கே உணர்த்து கொள்கின்றோம்.

* கால தாமதமும் மறப்பும் சோம்பலும் உறக்கமும் ஆகிய இந்நான்கும் விரைந்து அழிந்து போகும் இயல்பினர் விழைந்து கொள்ளும் கலன் ஆம் என்க. நெடு நீர் என்றது உடனே செய்ய உரிய கருமத்தை அங்ஙனம் செய்யாமல் காலம்கடத்திச் செய்வது. கலன் என்றது இங்கே மரக்கலத்தை. முதலில் இனியன போலத் தோன்றி முடிவில் துயரக் கடலில் வீழ்த்தி அழிவு செய்து விடுதலால் இந்த இழி நீர்மைகள் காமக் கலன் என நோந்தன. சேமக் கலனைத் தெளிந்து கொள்ள வேண்டும்.

பருவம் தவறவிடின் அந்தக் கருமம் பாழாய் முடிதலால் அதன் கொடிய சத்துருவாய் நெடுநீர் ஈண்டு முதலில் நின்றது.

“Procrastination is the thief of time.” (Night thoughts)

“நெடிய தாமதம் கொடிய காலத் திருடன்” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. கால பலம் மூல பலமாயுள்ளது.

காலத்தைக் கடத்தி யிருப்பதால் காரியக் கேடுகள் ஆயின என இவ் வீரன் வீரியமாய் விரைந்திருக்கிறான்.

நானேச் செய்வோம் என்று வேளையை வீண் ஆக்கி நிற்பது விவேக சூனியமாய் முடிசின்றது.

“Be wise to-day; it is madness to defer.” (Young)

“இன்றே அறிவுடையாய் நில்; நாளை என்று காலம் கடத்தினால் அது பெரிய பயித்தியமாம்” என யங் என்னும் மேல் நாட்டு மேதை இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்.

“Defer not till to-morrow to be wise,

To-morrow's sun to thee may never rise.” (Congreve)

“நானேக்கு அறிவேராம் என்று காலத்தைக் கடத்தாதே; மறு நாள் உதயத்தை நீ காண முடியாமலும் போகலாம்” என்னும் இது இங்கே காணத் தக்கது. பருவகாலம் தவறாமல் கருமம் புரிபவர் எவரோ அவர் அரிய பலன்களை அடைந்து பெரிய நிலைகளில் விளங்குகின்றனர்.

காரியங்களை விரைந்து செய்யவரிய தருணங்களை மறந்து நின்றதில் தவறுகள் பல விளைந்தன என்று இளையவன் இனமாக எடுத்துரைத்து முடிவில் முடித்திருக்கும் குறிப்பைக் கூர்ந்து நோக்கி ஓர்ந்து மகிழ்கின்றோம்.

முனியாதானே முனிவித்தீர் என்றது தனிவு மிக வுடையது. சாந்த மூர்த்தியான ஓராமபிரான் உள்ளம் கணன்று கோபம் கொள்ளும்படி செய்து விட்டார்களே! இது பெரிய பாவம் அல்லவா? என்று பரிந்திருக்கிறான். அண்ணன் எப்பொழுதும் இனிய மன அமைதியுடன் இருக்க வேண்டும் என்ற இத்தம்பி யாண்டும் கண்ணும் கருத்துமாய்ப் பேணி வருகின்றான் ஆகலால் அது குலைய நேர்ந்ததை நினைந்து கவலையடைந்துள்ளமை காண வந்தது.

எங்கே முனிய வேண்டுமோ அங்கே முனிய முன் இங்கே முனிய முண்டது உங்களுடைய மடவமைய்யாம் என இங்ஙனம் உணர்த்தி யருளினான். ஆவ்வாறு பரிவோடு கூறிய இனைய பெருமானே அனுமான் தொழுத கையராய் நின்று உழுவலன்போடு சில உரைகள் ஆடினான்.

அனுமன் அழைத்துச் சென்றது.

“செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருளுங்கள்; கடந்து போனதை மறந்து விடுங்கள்; இனிமேல் நாங்கள் ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளுவோம்; ஆண்டவனுடைய காரியத்தை யாண்டும் தளராமல் முண்டு முடித்தருளுவோம்; தரும தேவதை சாட்சியாகக் கருமத்தையே கருதி நிற்கின்றோம்; தேவரீர் இததெருளிடையே இங்ஙனம் நின்று பேசுவதை நினைந்து பாவரும் பரிதாபமாய் மறுகி நிற்கின்றனர். உங்கள் அரண்மனைக்கு வந்து நண்பனைக் காணுங்கள்” என இங்ஙனம் அனுமான் வேண்டவே இலக்குவன் இசைந்து சென்றான். தாரை முதலானவர்கள் அயலே ஒதுங்கி அகன்று போயினர்.

சுக்கிரீவனும் அங்கதனும்.

இலட்சுமணன் தனது மாளிகைக்கு வருவதைக் குறித்துச் சிறிய தந்தையிடம் அங்கதன் விரைந்து போய் உரிமையுடன் உரைத்தான். மது வெறியினிடுந்த அவன் அதிபதி வரவை அறிந்ததும் வியந்து எழுந்து வேண்டிய மரியாதைகளை விரைந்து புரிந்தான். இளவல் முதிர் சினம் கொண்டுள்ளதை இளவரசன் விரயமாக உரைக்கவே சுக்கிரீவன் உளம் மிக உளைந்தான்.

சுக்கிரீவன்: இனைய பெருமாள் ஈண்டு வந்துள்ள உண்மையை முன்னதாகவே ஏன் என்னிடம் வந்து சொல்லவில்லை?

அங்கதன்: முன்னமே வந்து சொன்னேன்; அயர்ந்த தூக்கமாய் இருந்தீர்கள்; யாதும் தெரிந்து கொள்ள வில்லை; வருந்தி வெளியே போய் அனுமானிடம் மொழிந்து விடுத்தேன்.

சுக்கிரீவன்: இளவல் வெகுண்டமைக்குக் காரணம் என்ன?

அங்கதன்: முன்னம் சொல்லி வந்த தவணைப் படி ஆண்டவனிடம்

நாம் போக வில்லை ஆதலால் இளவல் ஈண்டு இங்ஙனம் முண்டு வந்துள்ளார்.

சுக்கிரீவன்: நீயும் அனுமானும் முன்னதாகவே போய் மரியாதை போடு எதிர்கொண்டு அழைக்கலாகாதா?

அங்கதன்: நாங்கள் அறிந்து கொள்ளாமுன் வானங்கள் பெரிய தவறு செய்து விட்டன.

சுக்கிரீவன்: என்ன அது?

அங்கதன்: வில்லும் கையுமாய் இளையவன் வெகுண்டு வருவதைக் கண்டதும் போர் முண்டு விடும் என்று கருதி நம்ம வர் பலர் கோட்டை வாசலை அடைத்துக் கற்களை அடுக்கி எதிர்த்து நின்றனர்.

சுக்கிரீவன்: அந்தோ! அப்படியா செய்தனர்? பின்பு என்ன நடந்தது? எப்படி உள்ளே வந்தார்.

அங்கதன்: அந்த அற்புத நிலையை நான் என்ன சொல்லுவேன்? தம்முடைய அழகிய காலால் ஒங்கி உதைத்தார்; கதவோடு கோட்டை மதிலும் உடைந்து போயது; வானங்கள் எல்லாரும் ஒடிப் போயினர். வீரன் ஊரூள் வரவும் யாவரும் அஞ்சினர்; நான் விரைந்து வந்து உங்களை எழுப்பினேன்; நீங்கள் எழுந்திருக்க வில்லை; ஒரு முறை விழித்துப் பார்த்து விட்டு மறுபடியும் கண்ணை மூடிக் கொண்டீர்கள்; நான் வெளியே ஒடி அனுமான் பால் கூறினேன்; அம் மதிமான் அதி விரயமாய் ஆக வேண்டியதைச் செய்தார்; கோபம் தணிந்தது; கோமகளை ஈண்டு அழைத்துக் கொண்டு வருகிறார்; நான் முன்னதாகவே வந்தேன். நீங்கள் விரைந்து எதிர்கண்டு வேண்டியதைச் செய்து கொள்ளுங்கள்.

இன்னவாறு அங்கதன் சொல்லவே சுக்கிரீவன் உள்ளம் வருந்தித் தன்னுடைய நிலைமையை எண்ணி இரங்கினான். மது வெறியில் யாதும் தெரியாமல் மயங்கி யிருந்ததை நினைந்து நினைந்து நெடிது நாணினான். குடி மீகவும் கொடியது என்று அதனை வெறுத்து விரும்பாதான். அது பொழுது அவன் கருதிச்

சொன்ன மொழிகள் அரிய உறுதி நலங்களாய் உலகம் அறிய
வெளி வந்துள்ளன சில அபலே வருகின்றன.

உறவுண்ட சிந்தையானும் உரைசெய்வான் ஒருவர்க்கு இன்னம்
பெறல் உண்டே அவரால் ஈண்டு யான் பெற்ற பேருதவி உற்ற
திறலுண்டோ என்னின் தீர்வான் இறந்த பேரிடரை எல்லாம்
நறவுண்டு மறந்தேன் காண நானுவன் மைந்த என்ருன். (1)

ஏயின இதுவலால் மற்று ஏழைமைப் பாலது என்கே
தாய்இவள் மனைவி என்னும் தெளிவின்றேல தருமம் என்னும்
தீவினை ஐந்தின் ஒன்றும் அன்றியும் திருக்கு நீங்கா
மாயையின் மயங்குகின்றும் மயக்கினமேல் மயக்கும வைத்தாம்.

தெளிந்து தீவினையைத் தீர்ந்தோர் பிறவியைத் தீர்வர் என்கு
விளிந்திலா உணர்வி னேரும வேதமும் விளம்ப வேயும்
நெளிந்துறை புழுவை நீக்கி நறவுண்டு நிறைகின் றேனூல்
அளிந்தகத்து எரியும் தீயை நெய்யினூல் அவிக்கின் றூரில். (3)

தன்னைத்தான் உரைத் தீரும் தகையறு பிறவி என்பது
என்னைத்தான் மறையும் மறற துறைகளும் இசைத்த எல்லாம்
முன்னைத்தான் தன்னை ஓரா முழுப்பிணி அழுக்கின் மேலே
பின்னைதான் பெறுவது அம்மா நறவுண்டு திகைக்கும் பித்தோ?

அளித்தவர் அஞ்சும் நெஞ்சின் அடைந்தவர் அறிவு மூழ்கிக்
குளித்தவர் இன்பதுன்பம் குடைந்தவர் குடைந்த வேரி
ஒளித்தவர் உண்டு மீண்டிவ் வுலகெலாம் உரை ஒடிக்க
களித்தவர் எய்தி நின்ற கதி ஒன்று கண்ட துண்டோ? (5)

செற்றதும் பலகளுர் நட்பார் செய்தபே ருதவி தானும்
கற்றதும் கண்கூடாகக் கண்டதும் கலைவலாளர்
சொற்றதும் மானம் வந்து தொடர்ந்ததும் படர்ந்த துன்பம்
உற்றதும் உணரார் ஆயின் இறுதி வேறு இதனின் உண்டோ?

வஞ்சமும் களவும் பொய்யும் மயக்கமும் மரபில் கொட்பும்
தஞ்சமஎன் றுரை நீக்கும் தன்மையும் களிப்பும் தாக்கும்
கஞ்சமெல் அணங்கும் திரும கள்ளினூல் அருந்தி னுரை
நஞ்சமும் கொல்வது அல்லால் நரகினை நல்காதன்றே. (7)

கேட்டனன் நறவால் கேடு வருமெனக் கிடைத்த அச்சொல்
காட்டியது அலுமன் நீதிக் கலவியால் கடந்தது அல்லல்
மீட்டினி உரைப்பது என்னே விரைவின வந்தடை தீரன்
மூட்டிய வெகுளியால் நான் முடிவதற்கு ஐயம் உண்டோ? (8)

ஐயநான் அஞ்சினேன் இந் நறவினின் அரிய கேடு
கையினால் அன்றி யேயும் கருதுதல் கருமம் அன்றால்
வெய்யதாம் மதுவை இன்னும் விரும்பினேன் எனினின் வீரன்
செய்யதா மரைகள் அன்ன சேவடி சிதைக்க என்னுன். (9)

என்றுகொண் டியம்பி அண்ணற்கு எதிர்கொளற்கு இயைந்த எல்லாம்
நன்றுகொண்டு இன்னும் நீயே நணுகென அவனை ஏவித்
தன்றுணைத் தேவி மாரும் தமரொடுந் தழுவத் தானும்
நின்றனன் நெடிய வாயில் கடைத்தலை நிறைந்த வீரான். (10)

(கட்கிந்தைப் படலம், 89-98)

சக்கீவன் உள்ளம் நொந்து தன்னை இகழ்ந்து உளைந்து
பேசியிருக்கும் இந்தப் பகுதியில் பல உணர்வு நலங்கள் வெளியா
கியுள்ளன. உணர்ச்சி மிகுந்து பேச நேர்ந்த போதுதான் ஒரு
மனிதனுடைய இயல்பான சுபாவங்கள் தெளிவாய் உலகப் அறிய
வருகின்றன. தான் மது அருந்தி மதிமயங்கிக் காரியக் கேடு புரிந்
திருந்ததை எண்ணி எண்ணி இரங்கிக் கண்ணீர் மல்கிக் கரைந்
துள்ளமையை அவனுடைய வாய் மொழிகள் வரைந்து காட்டு
கின்றன. கவிகளைக் காண் ஊன்றிப் படித்துப் பொருள்களை
ஓர்ந்து உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். கலையின் ஒளிகளோடு
ஆன்ம தத்துவங்களும் நிலவி நிற்கின்றன. மானச மருமங்கள்
ஞான மணம் கமழ்ந்து உலாவுகின்றன. உணர்வு தெளிந்தவுடன்
ஊனங்களை எவரும் இகழ்ந்து விடுகின்றனர்.

“இராமபிரான் பெரிய அசு திருவை உரிமையுடன் எனக்கு
அருளியிருக்கிறார். அந்த மூர்த்தியால் நான் ஆடைந்துள்ள பாக்
கியத்திற்கு ஓர் எல்லையுண்டா? அந்தோ! அத்தகைய தரும சீல
ரிடம் தவறு செய்ய நேர்ந்தேனே! பொய்த்த மொழி புகன்று
புலைப்பட்டு நின்றேனே! குடி என்னைக் கெடுத்து விட்டதே!
பஞ்சமா பாதகத்துள் ஒன்றான பாவிக் கள்ளைக் குடித்து விட்டு
என் ஆவித் துணையை மறந்து அநியாயம் செய்திருக்கிறேனே!
இனி எப்படி அவர் முகத்தில் விழிப்பேன்? இவள் தாய், இவள்
மனைவி என்று பேதம் தெரியாதபடி வெறி ஏறி புத்திடைக்
கெடுதலுப் புலைப்படுத்தித் துன்புற பொல்லாத களைப் படுகிப் பாடி
பட்டிருக்கும் படுபாஷியான நான் மீளாந் கத்திற்கு ஆளாவதன்
வேறு இனி மீண்டு ஆண்டவனுக்கு ஆராய அடிமை செய்ய

உரிமை உண்டா? ஐயோகா! என் மதிக்கேடு இருந்தபடி என்னே! வெய்ய கள்ளை வாய்வைத்த வீணன் என்ற ஐயன் எள்ளி இகழ்ந்து விடுமே! நஞ்சினும் கொடிய அதனை என்னுடைய உள் ளம் இதபொழுது அஞ்சுகின்றது; இனிமேல் மதுவை மறத்தும் தீண்டேன்; யாண்டேனும் தீண்டு வரையின் ஆண்டவனுக்கு இடர் செய்த பாவிபாய் நான் அடியோடு அழிந்து போவேனாக" என இவ்வாறு ஆணையிட்டு அங்கதன் எதிரே சுக்கிரீவன் உறுதி மொழி கூறிப் பெரிதும் மறுகி நின்றான்.

நறவுண்டு மறந்தேன் காண நாணுவன் மைந்த!

கள்ளை அருந்தியதால் தனக்கு நேர்ந்த எள்ளலையும் இழிவை யும் நினைந்து சுக்கிரீவன் உள்ளம் நொந்துள்ளமையை உரைகள் தோறும் உணர்ந்து இரங்குகின்றோம். தனது தமையன் மகன் அங்கதனைத் தன் அருமைப் பிள்ளையாகவே கருதி மிகவும் உரிமை செய்து வருதலால் மைந்த! என்று அன்பு நலம் கனிய மொழிந் தான். வயது முதிர்ந்த பெரியவன் ஆயினும் பிழை செய்ய நேர்ந் தால் பிள்ளையினிடமும் உள்ளம் தாழ்ந்து உறுதி சூலைந்து மொழிவன் என்பது ஈண்டு உணர வந்தது. குற்றத்தை உணர்ந்த போது எவனும் குணவானாயிரங்குகின்றான்.

இராமன் பரம புனிதன் ஆதலால் அந்த ஆசார சீலனிடம் குடிகாரான தான் இனி எப்படி எதிரே போய் நிற்பேன்? என்று வெட்கத்தால் உள்ளம் உளைந்திருக்கிறான். காண நாணுவன் என் றது அங்கே வந்துள்ள இலக்குவனைப் பார்ப்பதிலும் கூச்சம் மிகுந்துள்ளமை தெரிய வந்தது.

கள்ளின் தீமை.

மதுபானம் அறிவைக் கெடுத்து இழிவு பல தருதலால் அதனைக் குடிப்பது பழி பாவம் என வந்தது. பொய், கொலை, களவு, கள், காயம் என்னும் இந்த ஐந்தும் மனித வாழ்வைப் பழுது படுத்தி விடுகின்றது. ஆகவே அவை கொடிய தீமைகளாகக் கருதப்பட்டுள்ளன.

தீவினை ஐந்தின் ஒன்று.

தான் குடித்துப் பழகியுள்ள கள் பஞ்சமா பாதகங்களுள் ஒன்று என்று நெஞ்சம் கலங்கியுள்ளான். தனது மதியை மயக்கி

மதிப்பைக் கெடுத்திருத்தலால் அதனைக் கடுத்து வெறுத்திருக்கிறான்.

கள்ளும் பொய்யும் காமமும் கொலையும்
உள்ளக் களவும் என்று உரவோர் துறந்தவை. (மணிமேகலை 24)

கள்ளும் களவும் காமமும் பொய்யும்
வெள்ளைக் கோட்டியும் வீரகினில் ஒழியின். (சிலப்பதிகாரம், 30)

சாத்தனாரும் இளங்கோவடிகளும் கள்ளை ஐந்து தீமைகளுள் முதன்மையாக இங்ஙனம் குறித்திருக்கின்றனர். உணர்வு உயிரின் ஒளியாயுள்ளது; அதனை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு தெளிவாகப் பெற்றுள்ளானோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மனிதன் திவ்விய மகிமையுடையனாய்ச் சிறந்து திகழ்கின்றான். சிவ சோதியான அந்த அறிவை அறவே நாசப்படுத்தி மனிதனை நீசன் ஆக்கி விடுதலால் நறவு கொடிய நீசம் எனக் கடிய நேர்ந்தது.

இளமையிலேயே சக்கிரீவன் குடியில் பழகியிருந்தான் ஆதலால் அந்தப் பழக்கம் அவனை நன்கு பிணிக்துக் கொண்டது. இன்று நேர்ந்த பிழைபாடுகளைக் கண்டதும் களிமயக்கம் கொடிய பழி என்று கடிது இகழ்ந்தான்.

கஞ்சமெல் அணங்கும் தீரும் கள்ளினால் அருந்தினாரை
நஞ்சமும் கொல்வது அல்லால் நரகினை நல்கா தன்றே.

கள் உண்பதால் களவு கொலை முதலிய பல தீமைகள் விளையும்; குடிகாரன் இழிவான பழி தீமைகளில் உழலுவான்; அவனை இலட்சுமி நீங்கி விடுவாள்; இர்மையும் மறமையும் இழந்து வெம்மை சேர் நரகில் அவன் வீழ்ந்து வருந்துவான் என ஆழ்ந்து கலங்கினான். கஞ்சமெல் அணங்கு என்றது திருமகளை. கஞ்சம் = தாமரை. கள் நஞ்சினும் கொடியது; தன்னைக் குடித்தவரை நஞ்சு கொல்லும்; கள் கொல்வதோடு சில்லாமல் கொடிய நரக துன்பந் தையும் கொடுத்து வருத்தும் ஆதலால் தீய விடத்தினும் அது தீயது என வெறுத்தான். நஞ்சம் என்றதில் உய்மை அதன் கொலைத் தீமையைக் குறித்து நின்றது.

துஞ்சினார் செத்தாரின் வேறல்லர் எஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள் உண் பவர். (சுறள், 926)

உறங்கினவர் செத்தவர் போல் உணர்விழந்து கிடக்கின்றார்;

கள் உண்பவர் நஞ்சு உண்பவர் போல் நாசத்தையே அடை
இன்றார் எனக் கள்ளின் நீசத்தை நாயுனர் இங்ஙனம் நயமாக
விளக்கி யிருக்கிறார். இனியது என்று குடியாதே; அது கொடிய
விடம் என முடிவு செய்தது முடிவு நோக்கி வந்தது.

கள்ளை நஞ்சோடு ஒப்புக் கூறியுள்ள இந்த அருமைத் திருக்
குறளை நெஞ்சில் கொண்டே மீமலே நுறித்த கவி வந்துள்ளது.

நஞ்சம் கொல்லுமே அன்றி நாகனை நல்காதே! என்று கள்
ளின் தீமையை நினைந்து நெஞ்சம் கலங்கி வானர வேந்தன்
இங்கே அஞ்சி அலறியிருக்கிறான்.

அறிவை மயக்கிச் சிறமை பல செய்து இருமையும் இழிவு
தருதலால் கள் அருந்துதல் கொடிய பாதகம் என முடிவாய்
நின்றது. அதன் தொடர்பு யாவும் பாவமாயின.

கள்விலை பகர்வோர் கள்ளினை நுகர்ந்தோர்

கள் அருந்துதற்கு உடன்படுவோர்

கள் அருந்தினரை மகிழுநர் நரகில்

கற்பகாலம் கிடந்து அழுந்தி

எள்ளுறுந் தீய மலப்புழு வாசி

மலத்தினை நுகர்ந்துபின் இறந்து

விள்ளருங் கொடிய ரவுரவ நரகில்

மீட்டு மீட்டு உழன்று நாள் கழிப்பார். (கூர்ம புராணம்)

அறிவை அழிக்கும்; செயல் அழிக்கும்; அழியா மானம் தனை அழிக்கும்;
செறியும் அறிஞர் மதியாத செருக்கை விளைக்கும்; ஈன்றாளும்
முறியும் வெறுப்பு மிக விளைக்கும்; முனிவு விளைக்கும்; பகை அஞ்சா
குறிகள் விளைக்கும்; நகைவிளைக்கும்; கொள்ளேல் ஈன்றாண்டலைமந்தா!

(விநாயக புராணம்)

வீரூய பவக்கடலில் வீழ்ந்தவரைத் தவவரம்பில்

ஏறாமல் அழுத்துசுழி; அறிவுவெளிக்கு இருட்படலம்;

தூரூய கொடு நரகின் அழுத்திவிடுந் தோட்டி; கதி

பேரூன வழியடைக்கும் கதவமே பெரு நறவூண்.

(திருக்குற்றலத் தல புராணம்)

ஒளியும் ஒளிசான்ற செய்கையும் சான்றோர்

தெளிவுடையர் என்றரைக்கும் தேசம்—களி என்னும்

கட்டுரையால் கோதப் படுமேல் இவைஎல்லாம்

விட்டொழியும் வேரூய் விரைந்து. (அறநெறிச் சாரம்)

கள்ளுண்டலால் விளையும் இழிவுகளையும் பழி பாவங்களையும் இவ்வாற நூல்கள் குறித்துள்ளன. உணர்வு பாழாய் ஒழிதலால் குடியன் உயிரிருந்தும் செத்தவன் ஆகின்றான்.

செத்தபிணம் வீழ்ந்த அன்றே தீர்ந்தொழியும் கள்ளுண்போர்
நித்தம் பிணமாய் நிலைத்துமே—இத்தரையில்
உள்ளவரை பேரிழவே ஒங்கநிற்பார்; இப்பிணங்கள்
எள்ளல் இழிவே இவண். (தரும தீரிகை)

இறந்து போன பிணம் ஒரு நாள் இழுவாய் ஒழிந்து போம்; கள் உண்பவன் காணும் காணும் பிணமாய் விழுந்து மீள மீள எழுந்து வருதலால் நித்தமும நிலையான சவமாய் நின்று இவ்வுலகிற்குத் தொலையாத தீட்டும சமையுமாய் உள்ளான் என இது உணர்த்தியுள்ளது. செத்த சவத்தினும் குடியன் ஈனமாயினான்.

வானர வேந்தன் வாயிலாகக் கள்ளின் தீமையை நம் கவிஞர் பிரான் இங்கே தெளிவாக வெளியாக்கி யிருக்கிறார். அறிவைப் பண்படுத்தி யாண்டும் தரும பரிபாலனமே கருதி வருகின்றார்.

மதுபானத்தால் நேர்ந்த மதுகேட்டையும் பிழைபாட்டையும் கருதி மறுகிய சுக்கிரீவன் இனிமேல் யாண்டும் அதனைத் தீண்டு வதில்லை என்று உறுதியாகத் தனக் குள்ளையே முடிவு செய்து கொண்டான். அந்த மானச விரதம் எந்த வகையிலும் சிதையா திருக்கும்படி ஒரு ஆணைவேளி கோலினான். வீர மூர்த்தியான இராமன் மீது சத்தியமாக “மதுவைத் தொடேன்” என அங்கதன் அறியச் சபதம் கூறினான். அதன்பின் ஆகவேண்டியதை விரைந்து கவனித்தான். யாவும் துரிதமாய் நடந்தன.

இலக்குவனே எதிர்கொண்டு மகிழ்ந்தது.

அரிய பல வரிசைகளை ஆயத்தம் செய்து பெரிய மரியாதைகளோடு இனையபெருமானை எதிர் பார்த்து அரண்மனை முகப்பில் கவியரசன் வெளியே வந்து நின்றான் மந்திரி பிரதானிகள் யாவரும் புடை சூழ்ந்து நின்றனர். அழகிய மங்கையர் பலர் பொன் வள்ளங்களில் மஞ்சன நீர்களை ஏந்தி அணியணியாய் நிற்கத் தனது அருமை மனைவியோடு சுக்கிரீவன் உரிமை மீதார்ந்து நின்ற நிலை அன்பு மணம் கமழ்ந்த பண்பும் பணிவும் கனிந்து நண்புநலம் சுரந்து இன்ப நிலைமாய் இனிது விளங்கியது.

செம்மலை எதிர்கோள் எண்ணித் திருவொடு மலர்ந்த செல்வன்
அரமலை உதயம் செய்த தாதையும் அனையன் ஆனான்.

இலக்குவனை எதிர் நோக்கி இராச கோலத்தோடு நின்ற
சக்கிரீவனை இங்ஙனம் வருணித்திருக்கிறார். அரிய மணியணிகள்
புனைந்து திருவின் தேசுடன் சிதந்து நின்றான் ஆதலால் சூரியன்
போல் துலங்கினான் எனச் சூரிய உவமை கூறிக் காரிய அமைதி
களைக் காட்டியருளினார்.

அனுமான் பணிவோடு அருகு வா இலக்குவன் இராச வீதி
யிடையே நடந்து வந்தான். இரு மருங்குகளிலும் பொது சணங்
கள் திரண்டு நின்ற முதிர் போன்ப்பாடு கண்டு மகிழ்ந்தனர்.
அதிசயமான உருவ எழிலையும் வீரப் பொலிவையும் வியந்து
நோக்கி யாண்டும் புகழ்ந்து போற்றினார். வழியிடையே அங்கதன்
எதிர் வந்து மலர்களை அடிகளில் தூவி ஆளவலைப் பணிந்து நின்
றான். அவனைக் குறுமுறுவலோடு நோக்கி “அனைவரும் நலமா?”
என்று அன்புரையாடி மேலே நடந்தான். அரண்மனை அருகே
வரவும் சக்கிரீவன் அரிய பல வரிசைகளை வந்தி வந்து ஆர்வ
மீதுர்ந்து தொழுதான். பொன் வளளங்களில் தருண மங்கையர்
தாங்கி வந்த மங்கல நீர்களை இங்கிதமான பாடல்களோடு பாதங்
களில் வார்த்துப் பணிந்து அயல் ஒதுங்கிப் பரவசமடைந்து நின்
றனர். சக்கிரீவன் இலக்குவனை உழுவலன்ப்பாடு அரண்மனை
உள்ளே அழைத்துச் சென்றான். மந்திரி பிரதானிகள் எல்லாரும்
புடை சூழ்ந்து நெருங்கி உவகை மீதுர்ந்து நின்றார்.

இளவல் தரையில் இருந்தது.

சிற்றந்த பளிங்கு மாளிகையின் இடையே எழில் நிறைந்து
அமைந்திருந்த அரியணையில் அமர்ந்தருளும்படி இளவலை அரசன்
உளம் உவந்து வேண்டினான். அந்த வேண்டுகோளுக்கு இசைந்
தருளாமல் இலக்குவன் தரையிலேயே அமர்ந்தான். சிங்காசனத்
தில் எழுந்தருளியாய் கீழ் உட்கார்ந்ததை நோக்கிச் சக்கிரீ
வன் உள்ளம் கலங்கினான். தன் மீது கொண்டுள்ள கோபத்தினு
லேதான் அங்ஙனம் இனையவன் இருக்க நோர்ந்தான் என்று
எண்ணி வருந்தி, “அண்ணல்! ஆண்டு எழுந்தருள வேண்டும்;
நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளுங்கள்” என்று கண்ணீர்
ததும் க்கைகுவித்து வேண்டினான். அவனது உரிமையை நினைந்து

நோக்கி இளவல் புண்ணகை புரிந்தான்: “அந்தோ அரசே! உங்கள் உள்ளன்பும் மரியாதையும் உபசாரங்களும் எனக்கு மிகவுப் உவகை தருகின்றன; நான் விசமாய் அபசாரம் புரிந்ததாகக் கருதாதீர்கள்; என்னுடைய சக்கரவர்த்தித் திருமகன் மலைச் சாரலில் தரையில் இருந்து வாழ நான் இங்கே அரச மாளிகையில் அரியணையில் அமர்ந்திருத்தல் சிறிதும் தகாது; எம் பெருமான் தலைமையை எண்ணுந்தோறும் என் உள்ளம் நொந்து தனிக் கிறைறது; என்னை மன்னித்தருளுங்கள்; கீழ்முடிநுப்பிதே எனக்குச் சாலப் பெருத்தம்” என்று இலக்குவன சொல்லவே சக்கிரீவன் கண்ணீர் சொரிந்து கரைந்து அழுதான் குழுமி நின்ற மந்திரிமார் முதலிய அனைவரும் மணம் உருகி அழுகனர். அந்தச் சோகக் காட்சி ஒரு பெரிய அன்புருக்கமாய் அங்கே பெருகி நின்றது.

அரியணை அமைந்தது காட்டி ஐய ஈண்டு
 இருளனக் கவிக்குலத்து அரசன ஏவலும்
 திருமகள் தலைமகன் புல்லிற சேர எறகு
 உரியதோ இஃது என மனத்தின் உன்னுவான்: (1)

கல்லணை மனத்தினை யுடைககை கேசியால
 எல்லணை மணிமுடி துறந்த எம்பிரான
 புல்லணை வைகயான் பொனசேய் பூக்தொடர்
 மெல்லணை வைகவும் வேண்டுமோ என்றான். (2)

என்றவன் உரைத்தலும் இரவி காதலன்
 நின்றனன் விமலினன் மலர்க்கண் நீருகக்
 குன்றென உயர்ந்த அக் கோயில் குட்டிம
 வன்தலத் திருந்தனன் மனுவின் கோமகன். (3)

மைந்தரும் முதியரும் மகளிர் வெள்ளமும
 அந்தமில் நோக்கினர் அழுத கண்ணினர்
 இந்தியம் அவித்தவர் என இருந்தனர்
 நொந்தனர் தளர்ந்தனர் நுவல்வது ஓர்கிலர். (4)

இந்த இடத்தில் நிகழ்ந்துள்ள சரித சிகழ்ச்சியைக் கனிப் படங்கள் சுவையாகக் காட்டியுள்ளன. உள்ளக்கனிவும் உரிமைப் பாசமும் பெருந்தகையையும் உயர்வை உருக்கி வருகின்றன.

சிறந்த சிங்காசனத்தைக் காட்டி அதில் அழுந்தருளியிருக் கும்படி வானர வேந்தன் வேண்டிய பொழுது இலக்குவன் என்

ணியுள்ள எண்ணங்களை நாம் கண்ணீர் சொரிந்து இங்கே காண்
கின்றோம். மாணசக் காட்சிகள் ஞான ஒளி வீசி மிளிர்கின்றன.
பரிவும் பண்பும் அறிவும் அன்பும் பெருகி வருதலால் அவை
மன்பதைக்கு இனிய உயிருணர்ச்சிகளை விளைத்து வருகின்றன.

திருமகள் தலைமகன் புல்லில் சேர எற்கு
உரியதோ இஃது!

இளையவன் உளம் உருகித் தன் அகத்தீத எண்ணியுள்ளமை
இவ்வண்ணம் வரிவடிவில் வெளி வந்துள்ளது. அண்ணன் என்று
சொல்லாமல் திருமகள் தலைமகன் என இராமனை இவ்வாறு இள
வல் கருதியிருக்கிறார். கருத்து வருத்தம் மீதுவந்தது.

எல்லாச் சொல்வங்களுக்கும் அதி தேவதையாகிய இலட்சு
மிக்கு நாயகன் வெறுந்தரையில் அமர்ந்திருக்க நான் அரியணையில்
இருக்க வேண்டுமா? என உள்ளம் மறுகியுள்ளான். இராசலட்சு
மிக்குத் தலைமையான உரிமையாளன் என்னும் குறிப்பும் இதில்
மருவியுள்ளது. அரியணையில் இருக்க வேண்டிய சிறந்த சக்கரவர்த்
தித் திருமகன் வறிய தரையில் இருந்து வருவது இளவல் உள்ளத்
தில் எரி என எரிந்து வருகிறது. இராச குலக் குரிசில் அந்தப்
பதவியை இழந்து அடவியில் அலைந்து திரிவதை நினைந்து நினைந்து
நெஞ்சம் கரைந்து கண்ணீர் சொரிந்து வருவதை இளவலிடம்
இடைபிடைவீய கண்டு வருகின்றோம். அமையம் கோர்ந்த போ
தெல்லாம் தமையனது நிலைமையை எண்ணித் தம்பி பரிதபித்து
உருகுகின்றான். பதைத்து மொழிகின்றான்.

தன்னை அரியணையில் அமர்ந்திருக்கும்படி சக்கிரீவன் அன்பு
மீதுவந்து மரியாதை செய்பவும் தம்பி அதனை மறுத்தான்; அங்ங
னம் மறுத்ததற்குக் காரணம் அண்ணனது எண்ணம். அந்தப்
புண்ணியமூர்த்தி மண்ணிலும் கள்ளிலும் புல்லிலும் மருவியிருக்கத்
தான் அரியாசனத்தில் அமர்வது அதிபாதகமாம் என மறுகி
வறிய தரையில் விரைவில் அமர்ந்தான்.

இஃது எற்கு உரியதோ? என்றதில் உள்ளம் உடைந்து கருதி
யுள்ளமை உணரலாகும். இஃது என்றது இங்கே சிங்காசனத்தை.
கண் எதிரே அருகே கவிபாசன் காட்டினான் ஆதலால் இது என
அண்மையில் சுட்டினான். அரசு பீடத்தின் பெயரையும் சொல்லக்
கூடியது உள்ளத்தின் துயர நிலையை வெளிப்படுத்தியது.

இராம பிராணைப் பெற்று மகிழும் பாக்கியத்தை இழந்துள்ள
மையால் உலகிலுள்ள அரியணைகள் எல்லாம் இளைப்பெருமாளுக்கு
இழிவாகவும் வெறுப்பாகவும் நோர்ந்தன

எல் அணை மணிமுடி துறந்த எம்பிரான்

புல் அணை வைக யான் மெல் அணை வைகவேண்டுமோ?

இளையவனுடைய உள்ளப் பாங்குகளை உரைகள் ஒலித்து
விளக்குகின்றன. தனது அண்ணன் சூட வரிய மணி முடியை
சுண்டு எண்ணி ஏங்கியிருக்கிறான். அநுபாயான நவ மணிகளும்
நவநவமாய் ஒளி வீச விளங்கியுள்ள இரத்தின கிரீடத்தைக் கண்
னூல் நேரோ கண்டு வந்தவன் ஆதலால் அதன் மாட்சியை இங்
னம் காட்சிப் படுத்தினான். அந்த அழகிய மகுடம் விழுநிய நிலை
மையை இழந்து விண்ணு இழிந்துள்ளது என வெதும்பியுள்ளான்.

முடி துறந்த என்றது படி துறந்து படர்வனம் வந்துள்ளனம
தெரிய வந்தது. தன்னை உரிமை யாடு விருப்பி வந்த மணிமுடியை
வேண்டாம் என்று வெறுத்து வந்தான் ஆதலால் அந்த வரவு நிலை
பைத் துறவு மொழியால் துலக்கி யருளினான்.

இடையே இடையூறு நோர்ந்த போது நான் சூட்டுகின்றேன்
என்று வில்லும் கையுமாய் மூண்டெழுந்தான்; அதுபொழுது
வேண்டாம் என்று தன்னை அந்த ஆண்டகை அடக்கி யருளி
அடவி சேர்ந்தமையால் தமையனது அமைதியும் கருணையும் தம்
பியின் உள்ளத்தை நன்கு பிணித்திருக்கின்றன.

எம்பிரான் என்றதில் எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு மரியாதை!
அண்ணன் என உறவு முறையாய் உரிமை கூறி உரையாட உள்
ளம் கூசிப் பெரிய மரியாதைகளை ஓளவல் பேசி வருவதை
இடங்கள் தோறும் அறிந்து இரங்கி வருகிறோம்.

கல்லினும் கடினமான கொடிய மனமுடையவள் எனக்
கைகேசியை இங்கே கடிந்து கூறியிருக்கிறான். அரியணை அமர்ந்த
உலகை இனிது புரந்தருளாதபடி கலகம் முட்டி இராமனைக்
காட்டுக்கு ஒட்டிய தீவினைபாட்டி ஆதலால் அவளை எண்ணும்
போதெல்லாம் இளவல் உள்ளம் கொதித்து உரையாடுகின்றான்.

அரச குலத் தோன்றல் வரிசை குலைந்திருக்கத் தனக்கு மரி
யாதை செய்ய நோர்ந்தது அறியாமையாம் என வானர வேந்தனை

ஓம் மாணவீரன் வாய்திறந்து கூறாமல் செய்கையால் தெரிய விளக்கினான். செயல் இயல்கள் உயர் பெருந்தகைமையில் ஒளிர்கின்றன

சுக்கிரீவன் உருகி அழுதது.

அவன் அறியணையைக் காட்டவும் இவன் உரிமையுரையாடித் தரையில் அமர்ந்தான்; அந்த நிலைமையைக் கண்டதும் சுக்கிரீவன் உள்ளம் உருகினான்; கண்ணீர் வெளியே வெள்ளமாய்ச் சிந்தியது.

நின்றனன் விம்மினன் மலர்க்கண் நீர் உக.

என்றதனால் சுக்கிரீவன் அதுபொழுது அழுது சின்ற நிலை தெளிவாய் சின்றது தம்பிரியன் அன்புரிமையையும் பண்புடைமையையும் நேரே காணவே நாணமும் துயரமும் அவனது உள்ளத்தையும் உயிரையும் வாட்டலாயின.

தனக்கு அரசரிமையை உதவியருளிய தரும வீரனை மறந்து விட்டுப் போக போக்கியங்களில் முழுகித் தான் ஏகமாய்க் களித்திருந்ததை நினைந்து வருந்தினான். இளைபவனுடைய அன்பு நிலையை அறியவே துன்பம் மீதூர்ந்தது; அந்தப் புண்ணிய மூர்த்தியை எண்ணி யுருகிக் கண்ணீர் சொரிந்தான்.

இலக்குவன் தரையில் இருந்த நிலைமையை றோக்கி அங்குக்குழுமி சின்ற எல்லாரும் அழுது உருகினர்.

மைந்தரும் முதியரும் மகளிர் வெள்ளமும
அந்தமில் நோக்கினர்; அழுத கண்ணினர்.

இளைஞரும் முதியரும் மகளிரும் அங்கே மறுகி அழுதுள்ள மை பரிபவமாய் மறுகி எழுந்துள்ளது. சிறந்த இராச குமாரன் எனிய ஒரு பாதேஜியைப் போல் வறு நிலத்தில் வதிந்திருந்தது கண்டவர் உள்ளங்களை எல்லாம் கரையச் செய்தது. யாதொன்றும் பேசாமல் துண்ப மிததியால் யாவரும் வாய் அடங்கி நின்றார் ஆதலால் இந்தியம் அவித்தவர் என இருந்தனர் என்றார். அவலக் காட்சியைக் கண் எதிரே படம் எழுதிக் காட்டுவது போல் நிலை யாக நீட்டிக் கவி உணர்ச்சியை ஊட்டி யருளுகின்றார்.

தமையன்பால் தம்பிரி பூண்டுள்ள ஒழுக்கம் எல்லாருக்கும் ஈண்டு அன்புருக்கத்தையும் அறிவு நலனையும் தெளிவாக அருளியது. சக்கரவர்த்தித் திராமக்களுக்கு நேர்ந்துள்ள பரிபவ நிலை அனைவரையும் மனமுருகிப் பரிதபிக்கச் செய்தது.

ஐயன் செய்த நன்றியை மறந்து அரசு போகங்களில் தான் மயங்கியிருந்தது பெரிய மடத்தனம் என்று மறுகி நொந்த சக்கிரீவன் அமுத கண்ணைத் தடைத்துக் கொண்டு இளவலை உழுவலன்போடு உபசரித்து நீர் ஆடி உணவு அருந்தும்படி வேண்டினான்.

எங்கள் குல மரபு நிலையாக உய்யும்படி ஐயனே! அமுத செய்தருளுக என வானர வேந்தனோடு அங்கதனும் உரிமையுடன் உருகியுரைத்தான். மெய்யன்புடைய துவர் உயர்ந்த விருந்து செய்ய விழைந்து வேண்டியபொழுது இளையவன் எதிர் மொழிந்தது முதிர்ந்த பரிதாப நிலைகளை வெளியறியச் செய்தது.

வருத்தமும் பழியுமே வயிறு மீக்கொள
இருத்தும் என்றால் எமக்கு இனியது யாவதோ?
அருத்தியுண் டாயினும் அவலம் தான் தழீ ஆக்
கருத்து வேறுற்றபின் அமிழ்தும் கைக்குமால். (1)

மூட்டிய பழிஎனும் முருங்கு தீயவித்து
ஆட்டினை கங்கைநீர் அரசன் தேவியைக்
காட்டினை எனின் எமைக் கூடலின் ஆரமிழ்து
ஊட்டிணையால் பிறிது உயவும் இல்லையால். (2)

பச்சிலை கிழங்குகாய் பரமன் நுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வது; வேறுதான் ஒன்று
நச்சிலேன்; நச்சினேன் ஆயின் நாயுண்ட
எச்சிலே அது இதற்கு ஏது வில்லையால். (3)

அன்றியும் ஒன்றுளது ஐய யான் இனிச்
சென்றனன் கொணர்ந்தடை திருத்தினால் அது
நுந்துணைக் கோமகன் நுகர்வது ஆதலான்
இன்றிறை தாழ்த்தலும் இனிதன்றும் என்றான். (4)

தனக்கு விருந்து புரிய நேர்ந்தபோது வானர வேந்தனை நோக்கி இலக்குவன் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறான். வாய் மொழிகள் அந்த உள்ளத்தில் நிறைந்துள்ள துயர நிலைகளை உலகறியச் செய்து உயர் பெருந்தகைமைகளை வெளியாக்கி யுள்ளன.

“பழியும் அலமானங்களும் எங்கள் வயிறு நிறைந்திருக்கின்
றன; அமிர்தமும் சூப்பொழுது எங்களுக்கு வேம்பாம்; நாங்கள்
உண்டு வாழ்வது எல்லாம் உற்ற பழிகள் ஒழிந்த போதேயாம்;

உண்மையாக எங்களை நீங்கள் ஊட்டி வருவது தேவியைக் காட்டி
 வருவதேயாம்; அம்மை இருக்கும் இடத்தைக் கண்டு வந்து
 சொல்லும் அன்றே நாங்கள் உண்டு மகிழ்ந்த படியாம்; என்னைத்
 தனியே ஈண்டு உண்ணும்படி உட்காண்கிறீர்கள்; எனது நிலைமை
 யைத் தெரிந்திருந்தால் நீவிர் இவ்வாறு விருந்து புரிய விழைந்
 தீர்; எம்பெருமான் உண்டு கழித்த மிச்சிலையே நான் தின்று
 வருவது வழக்கம்; தனியே இனிய காய்களிகளை யான் யாண்டும்
 உண்ணுவதில்லை; வழக்கத்துக்கு விநாயகமாக ஈண்டு நான் உண்
 பேன் ஆயின் அது நாயுண்ட எச்சிலை வாயுண்டபடியாம்; இங்கு
 வினை தாமதம் செய்யலாகாது; ஏம் அண்ணல் அங்கே பசி
 யோடு இருப்பார்; நான் போய்த்காண்கனி காய்களை இனி ஆயத்
 தம் செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஆண்டவன் ஆண்டுப் பட்டினி
 யாயிருக்க ஈண்டு நாம் வெட்டியாய்க் காலம் கழித்திருப்பது
 சாலவும் பழியாம்; மேலே பேச வேண்டியது யாதும் இல்லை”
 என இளவல் இவ்வாறு சொல்லவே சுககிரீவன் விம்மி விம்மி
 அழுதான்; அனுமான் முதலிய எல்லாரும் இளையவன் நீர்மையை
 உணரவே உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் மல்கி நின்றனர்.

வருத்தமும் பழியுமே வயிறு மீக்கொள.

என்றது எவ்வளவு பரிதாபமான வார்த்தை! அன்னம்
 உண்ண இடம் இல்லை என்பதை இன்ன வண்ணம் வயிற்றைக்
 குறித்துக் காட்டினான். அண்ணனுடைய அருமை மனைவியை
 மறுபுலத்த அரக்கர் வேந்தன் கவர்ந்து கொண்டுபோய் மறைத்து
 வைத்திருக்கிறான்; தங்கள் குல மரபிற்கே கொடிய அவமானமும்
 நெடிய பழியும் நேர்ந்திருக்கின்றன என இக் குலமகன் உள்ளம்
 கொதித்துள்ளமையால் அக் கொதிப்புகள் கொழுந்துவிட்டு வெளி
 வந்துள்ளன.

தேவியை இழந்துள்ள துயரங்களும், பாவி செய்து போ
 யுள்ள பழிகளும் ஆவியை உருக்கி அலமரச் செய்திருக்கின்றன.
 உள்ளத்தை நிலை நிலைத்து உயிரை எரித்து வருதலால் துயரம்
 வருத்தம் என வந்தது. கொண்ட மனைவியைக் கோதண்டவீரன்
 இழந்து விட்டான் என்னும் பழி மூதகண்டங்களும் தெரிய யாண்
 டும் நீண்டுள்ளதே எனத் தம்பியின் நெஞ்சம் நிலைகுலைந்துள்ளது.

கருத்து வேறு உற்றபின் அமிழ்தும் கைக்கும்.

எத்துணை மாணச வுண்மையை இவ் வாக்கியம் உணர்த்தியுள்ளது! உய்த்துணர வேண்டும். கவலைகளால் மனம் மாறுபட்ட போது மனிதனுக்கு யாவும் வெறுப்பாய்த் தோன்றுகின்றன. உணவு துயில் முதலிய இயற்கைநியமங்களும் எள்ளப்படுகின்றன.

அதிமதூரமான திவ்விய அமுதத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாலும் அதனை உண்டு கொள்ள முடியாது என்றது உள்ளக் கவலையைத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கி சின்றது

உயர்ந்த அரசர் மரபில் பிறந்தவன் ஆதலால் நிகழ்ந்த பழிகளை நினைந்து இக் குலவீரன் நெஞ்சம் துடித்திருக்கிறான். யாதொரு மாசும் இல்லாமல் யாண்டும் தேச வீசி நின்ற குடிக்கு நீசமான ஒரு மாசு நேர்ந்ததே என்று மனம் மிக மறுகியுள்ளான். அவ்வுள்ளத் துயரம் ஈண்டு உலகறிய வந்தது.

None think the great unhappy, but the great. (Young)

“பெரியோர்களே பெரிய துக்கிகளாய் உயிர் உருக நேர்கின்றனர்” என்னும் இது ஈண்டு உணர வரியது. தம் நிலைமைக்கும் நீர்மைக்கும் தக்கபடியே மக்கள் எவ்வழியும் வாழ்வும் சூழ்வும் கருதி வாழ்ந்து வருகின்றனர். அமையம் நேர்ந்த போதுதான் இயல்புகள் அயல் அறிய வருகின்றன.

இங்கே இரண்டு உண்மைகள் எதிரே தெரிய வந்தன.

இனிய கனி காய் கிழங்குகளை நாளும் ஆயத்தம் செய்து பக்குவமாக இலக்குவன் இராமனுக்குக் கொடுத்தருளுவான் என்பதும், அந்த மூர்த்தி உண்ட பின்புதான் மீதம் உள்ளதைத் தம்பி உண்பான் என்பதும் ஈண்டு உணர நேர்ந்தன.

ஆண்டவனுக்கு ஓர் அடியவன் ஊழியம் செய்து வருதல் போல் அண்ணனுக்குத் தம்பி பணிபுரிந்து வருவது உயர்ந்த பண்பாடாய் மன்பதைக்கு இன்பம் புரிந்து வருகின்றது. அரிய அன்புரிமைகளையும் பெரிய தருமநீர்மைகளையும் இக் காவியக் கதையில் சுவையாக அனுபவித்து வருகின்றோம். பல வழிகளிலும் பல நிலைகளிலும் குண சீலங்கள் பெருகிப் பொங்கி மணம் வீசி மிளிர்கின்றன. அன்பும் பாசமும் பண்பு சுரந்துள்ளன.

பச்சிலை கிழங்கு காய் பரமன் நுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வது.

இலக்குவன் வன வாசத்தில் உண்டு வாழ்ந்து வந்த வாழ்க்கை நிலையை இதில் கண்டு கொள்கின்றோம். கருதி உருகுகின்றோம். இப்படி ஒரு தம்பியை எந்த அண்ணன் பெறப் போகின்றான்? உழுவலன்புடைய இந்த இளவலை இராமன் எவ்வாறு கருதியிருக்கிறாற்பான்? தருமச் சேனைகள் அருமைப் பண்பாடுகளோடு கருமம் புரிய வந்துள்ளன. இந்தப் புனித உருவங்கள் மனித வலகம் மாண்புற இனிது திகழ்ந்திருக்கின்றன. இதய பரிபாகங்கள் உச்ச நிலையில் ஒளி வீசி உலரவுகின்றன.

நச்சினேன் ஆயின் நாயுண்ட எச்சிலே.

இராமன் உண்ட மிச்சில் அன்றி வேறு நச்சுவதில்லை; அங்ஙனம் நச்சின் அது நாய் உண்ட எச்சில் என இங்ஙனம் ஆணையிட்டு வரைந்து சொன்னது சுக்கிரீவன் உணர்ந்து கொள்ள வந்தது. நச்சல் = விரும்பல்

தன்னை அங்கே உண்ணுமாறு அவன் மீண்டும் வற்புறுத்தாதிருக்கும்படி இங்ஙனம் உண்மையை உறுதியாக வரைத்தான்.

இளையவனுடைய மொழிகளைக் கேட்டதும் சுக்கிரீவன் விழிநீர் சிந்தினான்; கரும குண சீலர்களுடைய அரிய நீர்மைகளையும் தனது சிறிய நிலைமையையும் எண்ணி இரங்கினான். உண்மைகளை உணர உணர உள்ளம் உருகியது; உயிர் மறுகியது. தம்பி மீளும் வரையும் நம்பி அங்கே பசியோடிருப்பான் என்பதை அறியவே கவியரசன் தனது இன்ப வாழ்வை அடியோடு வெறுத்தான்; பரிந்து நொந்தான்; விரைந்து எழுந்தான்.

சுக்கிரீவன் இராமனிடம் வந்தது.

உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் மல்கிச் சுக்கிரீவன் எழுந்தபோது மந்திரி பிரதானிகளும் ஒன்பது கோடி வானங்களும் உடன் தொடர்ந்தனர். முதல் மந்திரியான அனுமானை நோக்கி 'நமது சேனைகள் வந்தவுடன் அங்கே அழைத்து வருக; நான் முன்பு போகின்றேன்' என்று அன்புரையாடி அவனை நிறுத்தி விட்டு வானர வேந்தன் இளவலோடு இராமனிடம் விரைந்து வந்தான்.

இராமன் இருந்த நிலை.

தம்பி கிட்கிந்தைக்குப் போன பின்பு இராமன் அக் குலமகளை எதிர்நோக்கித் தனியே இருந்தான். ஊழி இறுதியில் பாம்பு

பொருள் ஏகனாய் யோகு செய்திருத்தல்போல் அவ் வீரன் மேவி விளங்கினான். கருமம் கருதிப்போன இளையவன் விரைவில் வருவன் என வழிமேல் விழிவைத்து உழுவலன்புடன் இருந்தது விழுமிய நிலையாய்க் கெழுமி நின்றது.

அன்பன் அடி பணிந்தது.

பெருமான் அமர்ந்திருந்த அம்மலையை நெருங்கவே சக்கிரீவன் போரவலுடையனாய் விரைந்து வந்தான். பெரிய சேனைத் திரள்கள் புடை சூழ அங்கதலையிடு கிட்கிந்தையிலிருந்து வருகின்ற அவன் முன்பு அயோத்தியிலிருந்து சத்துருக்கன் அயல்வர இராமபத்தி மீதூர்ந்து பரவசமாய் வந்த பரதனைப் போன்று வரதனாய்த் துலங்கினான்.

கண்ணிய கணிப்பரும் செல்வக் காதல் விட்டு
அண்ணலை அடிதொழ அணையும் அன்பினான்
நண்ணிய கவிககுலத் தரசன் நாள் தொறும்
புண்ணியற் றெழுமுகழற பரதன் போன்றான்-

சக்கிரீவனை இவ்வண்ணம் இங்கீக காட்டியிருக்கிறார். மறந்து மயங்கியிருந்த நிலை தெளிந்து சிறந்த அன்போடு விரைந்து வருகின்றான் ஆதலால் பிறந்த உரிமைத் தயி எனப் பெருமகிமை பெற்றான். நீ என் துணைவன் என்று சத்திய சீலனை இராமன் முன்பு தழுவிக்கொண்டான்; அந்த உரிமையும் அவனது உழுவலன்பும் நண்டு உணர்வந்தன. தனது உடல் பொருள் ஆவியாவும் உதவி இனிமேல்யாண்டும் மாறாமல் நின்ற ஊழியம் புரிய முண்டு வருகின்றான் ஆதலால் அவ் வினையாண்மையும் விழுமிய தொடர்பும் வினையும் நிலையும் இவைவற்றை நினைந்து நினைந்து.

நம்பி தழுவி மகிழ்ந்தது

இங்ஙனம் போன்பு மீதூர்ந்து வந்தவன் இராமனைக் கண்டதும் கண்ணீர் மல்கிக் கைகளைத் தலைமீடல் கூப்பி விரைந்து நேரே காலில் முடிபடக் கீழ் விழுந்து தொழுதான். உழுவலன்புடன் அழுது தொழுத அவனைத் தழுவி எடுத்தது அருகிருத்தி இனிய முகத்தனாய் இராமன் ஆர்வவுரையாடினான்: "அரசு இனிது நடைபெறுகின்றதா? குடிகள் ஆணைவரும் சேமமா?" என்று இக்கோமகன் குசலம் விசாரித்தான். விசாரனை அதி மதியூகமாய் வியனிலையில் விளைந்து நயனும் பயனும் சுரந்து நன்கு படிந்துள்ளது.

புயல்பொரு தடக்கைநீ புரக்கும் பல்உயிர்
வெயில் இலவே குடை என விளம்பினான்.

“உன்னுடைய குடை நிழலில் வாழுகின்ற குடி சணங்கள் யாதொரு இடையூறும் இல்லாமல் இனிது மகிழ்ந்து வருகின்றனரா?” என இங்ஙனம் வினவியிருக்கிறான். வாய் மொழிகளி லிருந்து அந்த உள்ளத்தின் உயர் பெருந்தகைமையை உணர்ந்து கொள்கின்றோம் எல்லா உயிர்களும் யாதொரு துன்பமும் நேரா மல் யாண்டும் இன்பமாய் வாழ வேண்டும் என்பதே இக் கோமக னுடைய ஆவல் என்பது ஈண்டு இனிது விளங்கியுள்ளது.

மன்னுயிர்க்கு உறுவதே செய்து வைகினேன்;
என்னுயிர்க்கு உறுவதும் செய்ய எண்ணினேன்.

(அயோத்தி, மந்திர, 15)

அரச பாரம் நீங்கித் துறவு கொள்ள விரும்பிய தசரதன் இவ்வாறு மந்திரிகளிடம் முன்னம் கூறியுள்ளது ஈண்டு எண்ண வரியது. உணர்ச்சியும் உறுதி நலனும் வாக்கியத்தில் உயிர் பெற்றுள்ளன. அரசன் எப்படி இருக்க வேண்டும்? அவனுடைய பொறுப்பும் கடமையும் எவ்வளவு செவ்விய லேயின? என்னும் உண்மையை இங்கே இவ்வுரையில் ஓர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். உலகம் நலம் உற ஒம்புவதே அரசின் தலைமையான கடமை ஆத லால் அந் தலைமை தெரிய வந்தது. குல முறையாகவே இவ்வாறு உலகத்தைப் பாதுகாத்து வருகிற உயர்ந்த கோக்குடியில் பிறந்த அந் த சக்கரவர்த்தித் திருமகன் என்பதோடு அமையாமல் தெய்வீகமான தனி மகிமையும் உடையவன் ஆதலால் இராமனது ஆட்சி முறையும் ஆருயிர் ஒப்பும் மாட்சியும் காட்சிக்கு வந்தன.

இராம ராச்சியம் என்னும் இனிய மொழியை அரச குலங்கள் யாவும் யாண்டும் இன்றுத் தனி மகிமையாப்போற்றி வருகின்றன.

குடை வெயில் இலவே என வினவியிருக்கும் விநயம் அதி சய மகிழ்வை ஊட்டி வருகின்றது. குடையும், முடியும், கோலும் அரசனுக்குத் தலை சிறந்த அடையாளங்கள். யாண்டும் நீதி கோ டாமல் யாரிடமும் நேர்மையாக நடப்பேன் என்பதற்கு அறிகுறி யாகச் செங்கோலை வேந்தன் கைக் கொள்ள நேர்ந்தான். தன் தலையை முடி காப்பது போல் தான் எங்கும் தலைமையாளனாய் நின்று உலகத்தை நன்கு காப்பேன் என்பதைக் கிரீடம் உணர்த்தி

நின்றது. வெயில் படாமல் தடுத்து இனிய நிழலை உதவியருளும் குடைபோல் தன் நாட்டில் வாழ்வார் எல்லாரையும் யாதொரு அல்லலும் நேராமல் பேணி நல்ல சுகத்தைச் செய்தருளுவேன் என்பதைத் தெளிவுறத்தக் குடை அமைத்தது.

மண்ணுக்கு இனிய சின்னமாய் இங்ஙனம் மன்னியுள்ள மையால் குடையைக் கொண்டு ஆட்சியின் மாட்சியைக் காட்சியில் காண இக் கோமகன குறித்துக் கேட்டான்.

வெயில் என்றது வெப்பமான தாபத்தை. வறுமை பகை கவலை முதலிய துயரங்கள் யாதும் இல்லாமல் உயிர் இனங்கள் சுகமாக உன் அரசில் வாழ்ந்து வருகின்றனவா? என்பான் வெயில் இலவே? என்று ஒயிலாக வினாவினான். மேல்தார்க்கு உரிய முறையில் குறிப்பு மொழியை ஏந்தல ஈண்டு இசைத்துள்ளான்.

குளிர் நிழலைத் தந்து வருதலால் நிலவுபொழுது தனிக் கவிகை என மேல்தார் குடை மேன்மையாக மேனியுள்ளது. இனிய ஒளியையும் உவகையையும் அருளி வருகின்றமையின் அரசின் குடையைச் சந்திரன் எனக் கவிஞர் உருவகம் செய்ய நேர்ந்தனர்.

மண்ணிடை உயிர்தொறும் வளர்ந்து தேய்வின்றி
தண்ணிழல் பரப்பவும் இருளைத் தள்ளவும்
அண்ணலதன் குடைமதி அமையும் ஆதலால்
விண்ணிடை மதியினை மிகையிது என்னவே. (பால அரசி, 9)

இது தசரதனது குடையைக் குறித்து வந்துள்ளது. உருவக மாய் மருள் வந்திருக்கின்ற இதனைப் பொருள் அமைதிகளையும் அழகுகளையும் நனுகி உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சந்திரன் போல் உன் குடை நிலவு பொழிந்து வருகின்றதா? என்று கேளாமல் “வெயில் இலவே” என்று கேட்டது உலக நிலையின் இயல்பினை நோக்கி. பகை தீமை முதலிய பொல்லாத அல்லல்களே எங்கும் நிறைந்துள்ளன; அந்த வெம்மை யாதும் புகாமல் உன் ஆட்சியைச் செம்மையாகச் செய்து வருகின்றாயா? எனச் செயல் இயல்கள் தெரிய உசாவினான். தாபமின்றி யாவரும் சேமமாய் வாழ்ந்து வாச செங்கோல் செலுத்த வேண்டும் என்பதை இங்கே உணர்த்தினான். உற்றவன் உணர உறுதியுரை வந்தது.

உலக உயிர்களின் நலங்களையே இக் குலமகன் கருதி வினவி யிருத்தலால் நிலைமகளை நேரே தெளிந்து மகிழ்கின்றோம் அரச குலத் தோன்றல் ஆதலின் கேள்வி அவ்வரிசையில் வந்துள்ளது. “குடிகள் இன்புற்று வாழ நீ கோபுறை புரிகின்றாயா?” என வானர வேந்தனை இம் மான வீரன் வினவலே மரியாதையோடு அவன் வணங்கி உரியதை உரைத்தான்; “தேவரீருடைய திருவ ருளை முழுவதும் எய்தியுள்ள அடியேன் விதி முறையே குடிகளைப் பேணி வருகிறேன். ஆண்டவன் காட்சியால் அரசாட்சியோடு அளவிடலரிய பல மாட்சிகளை அடைந்திருக்கின்றேன்; பெறலரிய பெரும் பேறுகளைப் பெற்றிருந்தும் எனது இழிந்த இயல்பினால் கடமைமைய மறந்து மடமையா யிருந்துள்ளேன்; செய்த பிழையைப் பொறுத்து உய்தி புரிய வேண்டும்” என உள்ளம் உருகி உரை குளறி வேண்டினான்.

மன்னவ! நிற்பணி மறுத்து வைகி என் புன்னிலைக் குரக்கு இயல் புதுக்கினேன்.

தவணை கடந்து தாழ்ந்திருந்தது கொடிய தவறு என்று திங் கணம் குறித்துக் காட்டித் தன்னை வெறுத்துப் பேசியிருக்கிறான். குரங்குப் புத்தியால் பெரிய பிழை செய்து விட்டேனே! என்று மறகியிருத்தலால் அவனது நெஞ்சின் நேர்மையும் நெறிமுறையும் நிலை தெரிய வந்தன. “அருமைத் தேவியைப் பிரிந்து அண்ணல் அருந்துயர் உழந்திருக்க நான் அரச போகங்களில் மூழ்கி யிருந் தேனே!” என்று வானர வேந்தன் கண்ணீர் மல்கி மறுகுவதைக் கண்டு இராமன் பரிவு கூர்ந்து தேற்றினான்.

“சுக்கிரீவா! எல்லாம் விதி விளைவின்படி நடந்து வருகின் றன; எவ்வளவு தான் மூண்டு முயன்றாலும் பருவம் வந்தபோது தான் கருமம் பலனுக்கு வருகின்றது. அசதியும் மறதியும் மனித வாழ்வை மாசு படியச் செய்கின்றன. வேண்டும் என்று நினைந்து செய்யாத ஏதையும் பிழையாகக் கருதலாகாது. என் தம்பி பாத னே போல் என்பால் போன்புடைய நீ பிழைபாடு புரிந்ததாக உள்ளம் உளைந்து வருந்துவது சிறிதும் தகாது” என்ப அறிவுரை கூறி ஆறறியருளினான். அதன்பின் அனுமானைக் குறித்து விசாரித்தான். இனிமைப் பண்புகள் கனிவு பெற்றுள்ளன.

“அந்த மதிமான் எங்கே?” என்று இந்த மாணவீரன் வினவவே வானர வேந்தன் வகை விவரங்களைத் தெளிவாகச் சொன்னான். சேனைகளின் வரவுகளையும், அதன் பொருட்டு அனுமான் நகரில் தங்கியிருப்பதையும், நாளைக் காலை பத்து நாழிகைக்குப் படைக் கடலோடு ஈண்டு வந்து சேருவான் என்பதையும் வணங்கி மொழிந்தான். வரவு நிலைகளை உரிமையோடு உரைத்தான்.

தவணை கடந்து இருந்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்கு முறையில் முன்னதாக வந்துள்ளதை முன்னியுணர்ந்த இராமன் சக்கிரீவனை நன்னயமாய் உவந்து நோக்கி மீண்டு போய்ப் படைகளோடு வருப்படி விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

வந்த பரிவாரங்களோடு அவன் வணங்கிப் போயினான்.

இளவலோடு அளவளாவியது.

தம்பி சக்கிரீவன் மீது கோபமாய்க் கிட்கிந்தை நகருக்குப் பேணதையும் அங்கே சிகழ்ந்த சிகழ்ச்சிகளையும் இராமன் வினவியறிந்து வியந்து மகிழ்ந்தான். தான் ஆக்கியளித்த அரசு அரிய பல வளங்களோடு பொலிந்து விளங்குவதை இளைப்பவன் வாய் மொழியால் கேட்டு உள்ளம் உவகை மீக் கூர்ந்தான்; அன்றிரவு தம்பி கொணர்ந்து கொடுத்த கனி கிழங்குகளை உண்டு நம்பி நெடு நேரம் உரையாடியிருந்து பின்பு துயின்றருளினான்.

இங்கே சில தத்துவங்கள் உய்த்துணர வுள்ளன.

வானர வேந்தன் வாக்கு மாறி மாறுபட்டுள்ளான் என்று சீறிச் சினந்த இராமன் அவன் நேரே வந்து பணிந்த போது “ஏன் இப்படித் தாமதமாய் இருந்தாய்?” என்று யாதொரு வார்த்தையும் கேட்கவில்லை. அன்பு மீதூர்ந்து அவனை ஆதரித்தே அருளினான். இனிய நீர்மைகள் கனிவு மீதூர்ந்து திகழ்கின்றன. இதய பரிபாகங்கள் புனித ஒளிகளை வீசியுள்ளன.

தான் செய்தது தவறு என்று அவன் கவலையோடு மறுகி மொழிந்ததையும் இக் கோமகன் அறிவு கூறி ஆற்றித் தேற்றினான். தன்னுடைய அருமைத் தம்பியாகவே அவனை மருவிக் கொண்டமையை நேரே அறிவுறுத்தினான்.

பரதன் நீ எனச் சக்கிரீவனை இராமன் உரிமையோடு சொன்னது அவனைப் பாவசப் படுத்தியுள்ளது. இந்த அருந்திறலாள

ஊடைய வாய்மொழிகள் யாண்டும் பெருந்தன்மைகள் சரந்து வருகின்றன இனிய கீர்மைகள் புனித மணம் கமழ்ந்து உணர்வு நலங்களை விளைத்து உரிமை அன்புகளை மருவி மிளிர்கின்றன.

சேனைகள் சேர்ந்தது.

மறுநாள் உதயமாகவும் பல திசைகளிலிருந்தும் வானர சேனைகள் கிட்கிந்தையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. பொங்கி எழுந்த கடல்கள் போல் எங்கும் டடை வெள்ளங்கள் திரள் திரளாகத் திரண்டு வந்த காட்சிகள் அரிய அதிசயங்களாய்த் தோன்றின. என்றும் காணாத பெரிய நிலைகளைக் காணவே யாவரும் வியந்து நோக்கி விம்மிதம் எய்தி நின்றனர்.

திசைகள் எங்கணும் தொடர்ந்து தாளைத் தலைவர்கள் நடத்தி வந்த சேனைத் திரள்களின் வகை தொகைகளைக் கவிக் கவையாக விளக்கி யிருக்கிறார். சில அயலே வருகின்றன.

ஆனை ஆயிரம் ஆயிரத்து எறுழ்வலி அமைந்த
வான ராதிபர் ஆயிர ருடன்வர வகுத்த
கூனல் மாக் குரங்கு ஐயிரண்டாயிர கோடித்
தாணையோடும் அச்சதவலி என்பவன் சார்ந்தான். (1)

ஊன்றி மேருவை எடுக்குறு மிடுக்கினுக்குரிய
தேன் தெரிந்துண்டு தெளிவுறு வானரச் சேனை
ஆன்ற பத்து நூறாயிர கோடியோடு அமையத்
தோன்றினான் வந்து சுசேடணன் என்னும்அத் தோன்றல்.

ஐம்பதாய நூறாயிர கோடிஎண் அமைந்த
மொய்ப்பு மால்வரை புரைநெடு வானரம் மொய்ப்ப
இம்பர் ஞாலத்தும் வானத்தும் எழுதிய சீர்த் தி
நம்பனைத் தந்த கேசரி கடல் என நடந்தான். (3)

தனிவரும் தடங் கிரிஎனப் பெரியவன்; சலத்தால்
நினையு நெஞ்சிற வுநமென வுறுக்குறு நிலையன்;
பனசன் என்பவன் பன்னிரண்டாயிர கோடிப்
புனித வெஞ்சின வானரப் படைகொண்டு புகுந்தான். (4)

இடியு மாக்கடல் முழக்கமும் வெநக்கொள இசைக்கும்
முடிவில் பேர்முழக் குடையன விசையன முரண
கொடிய கூற்றையும் ஒப்பன பதிறறைந்து கோடி
நெடிய வானரப் படைகொண்டு புகுந்தான் நீலன். (5)

மாகரத்தன உரத்தன வலியன நிலைய
வேக ரத்தவெங் கண்ணுமிழ் வெயிலன மலையின்
ஆகரத்தினும் பெரியன ஆறெந்து கோடி
சாகரத்தொடுந் ததிமுகன் என்பவன் சார்ந்தான். (6)

கறங்கு போல்வன காற்றினும் கூற்றினும் கடிய
பிறங்கு தெண்டிரைக் கடல்புடை பெயர்ந்தெனப் பெயர்வ
மறங்கொள் வானரம் ஒன்பது கோடி எண் வகுத்த
திறங்கொள்வெஞ்சினப்படைகொடு குமுதனும்சேர்ந்தான்.

ஒடிக்குமேல் வடமேருவை வேரொடும் ஒடிக்கும்;
இடிக்குமேல் நெடுவானக முகட்டையும் இடிக்கும்;
பிடிக்குமேல் பெருங்காற்றையும் கூற்றையும் பிடிக்கும்;
குடிக்குமேல் கடல்ஏழையும் குடங்கையில் குடிக்கும். (8)

இத்தகைய பெருவளிகளையுடைய வானர சேனைகள் ஆர
வாரத்துடன் யாண்டும் பொங்கி வந்தன. இடபன், பதுமுகன்,
நளன், மயிர்தன், மயன், கயன், துமிர்தன், சாம்பன் முதலிய
எழுபதினாயிரம் சேனாதிபதிகள் சேனைகளைத் திரட்டி வந்தனர்.
படைகளைக் கண்டது சக்கிரீவன் பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.
பெரு வெளி எங்கணும் அணிகள் அணிகளாக அமைய நிறுத்தி
னான். அனுமாதேனுடு வந்து இராமனை உவந்து தொழுது தானை
களை நேரே கண்டருளும்படி தாழ்ந்து வேண்டினான்.

கண்டு மகிழ்ந்தது.

நம்பியும் தம்பியும் ஆங்கு ஓர் மலைச் சிகரத்தின் மேல் ஏறி
நின்று சேனைத் திரள்களைக் கண்டனர். தேவி மீண்டதாக உள்ளம்
களித்து இவ்வள்ளல் உவகை மீக் கூர்ந்தான். பார்த்த திசைகள்
எங்கும் படைகளே பரந்தி நந்தமையால் அதிசய பரவசனாய்
இனையவனை நோக்கி விளைவினை வியந்து உரைத்தான். கண்ணில்
கண்ட சேனைகளை எண்ணில் கொண்டு இப் புண்ணியன் அன்று
புகழ்ந்து வீடுசியது கண்ணியம் கனிந்து வீசியது.

விண்ணில் தீமயினல் உலகத்தில் நாகரின் வெற்றி
எண்ணில் தன் வலது ஒப்பிலன் எனநின்ற இராமன்
கண்ணில் சிந்தையில் கலவியில் ஞானத்தில கருதி
அண்ணல் தயபியை நோக்கினன் உரை செய்வதானான். (1)

அடல் கண்டோடாங்கிய சேனைக்கு நாமும் நம் அறிவால்
உடல் கண்டோடாம் ஒளி முடிவுள காணாமாறு உளதோ?
மடல் கொண்டோடாங்கிய அலங்கராய்! மண்ணிடையாக்கள்
கடல் கண்டோடாம் என்பர் யாவரே முடிவுறக் கண்டார். (2)

ஈசன் மோனியை ஈரைந்து திசைகளை ஈண்டிவ்
ஆசில் சேனையை ஐம்பெரும் பூதத்தை அறிவைப்
பேசும் பேச்சினைச் சமயங்கள் பிணக்குறும் பிணக்கை
வாச மாலையாய்! யாவரே முடிவேண்ண வல்லார்? (3)

சேனைகளை நோக்கி இம் மான வீரன் இவ்வாறு மனம்
மகிழ்ந்து பேசியிருக்கிறான். அளவிடலரிய நிலையில் படைகள்
வந்துள்ளன என்று உளம் மிக உவந்து இளவலிடம் உரையாடி
யுள்ளது காரியசித்தி கைவந்தது என்னும் வீரிய வெற்றியால்
விளைந்தது விண்ணில் மண்ணில் நாகரில் யாண்டும் யாரும். நே
ரில்லா வீரன் என இராமனை இங்கே கூறியது அவன் முண்ட
போருக்கு உரிய தனைகள் ஈண்டு வந்துள்ள இயல்பு நோக்கி.
ஒப்பற்ற வெற்றி வீரன் ஒப்பில்லாத டி உற்றுள்ள சேனைகளுக்கு
ஒப்பு உரைத்துள்ளது துட்பம் மிக உடையது.

கருதி மொழிந்தது.

ஈசன் மேனி, ஈரைந்து திசை, ஐம்பெரும்பூதம், பேசும்பேச்சு,
சமயப் பிணக்கு என்னும் இவை யாவராலும் முடிவு காண முடி
யாதன. எல்லை அறிய முடியாத அவைபோல் இச் சேனையும்
அளவிடலரியது என உளம் மிக மகிழ்ந்துள்ளான். வந்து நிற
கின்ற வான சேனைகளை நோக்கிய போது இக் கோமகன் சிந்தை
களித்து இந்தவாறு பேசியிருக்கிறான்.

படைகளுக்கு, எல்லை இல்லை என்று சொல்ல வந்த அச்
சொல்லுகளின் எல்லைகளை நோக்கி யாதொரு எல்லையும் தெரியா
மல் நாம் ஏங்கி நிற்கின்றோம். பேசுகின்றவனுடைய அறிவின்
எல்லையை ஒருவரும் அறிய முடியாது என்பதை உரைகள் தோ
றும் உணர்ந்து வருகின்றோம். உவமரனமாக வந்துள்ள ஐந்தும்
அளவில்லன் ஆயினும் ஓரளவு உளவறிந்து உவமைய நிலையை
ஓர்ந்து உண்மை நிலைகளை உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம்.

நம்பி போலவே தம்பியும் சேனைகளை நோக்கி வியந்து மகிழ்ந்து புகழ்ந்து கின்றான். ஆரிய காரியங்கள் எதையும் எளிதாகச் செய்ய வல்ல பெரிய ஆற்றல்களுடையன என்று படைகளின் தோற்றங்களைக் கண்டு ஏற்றம் கொண்டாடினான் எந்தவிடம் கூறினான்.

தேவ! தேவியைத் தேடுவது என்பது சிறிதால் பாவம் தோற்றது தருமமே வென்றது இப்படையால்.

ஆண்ணிடைம் இளையவன் இவ்வண்ணம் பேசியிருக்கிறான். ஆண்டவனே! ஈண்டு வந்துள்ள இந்த வானரங்களைக் கொண்டு நம் அம்மையிருக்கும் இடத்தைத் தேடிக்கொள்ளுவது மாத்திரம் அன்று வேண்டிய எதையும் செய்து கொள்ளலாம் என உவகை மீதூர்ந்து உரைத்துள்ளான்.

ஒடித்தேடி உளவறிந்து வரவே சக்கிரீவனிடம் சிறிது உதவியை நாடி வந்தார். அன்று கூடி வந்துள்ள பெரிய படைகளைக் காணவே இளையவன் அதிசயமடைந்து பேசினான். கொடிய அரக்கர்களோடு போராடி வெற்றி பெற அவ்வான வீரர்கள் மீட்டுதல் புரிவர் என இம் மான வீரன் மகித்து மகிழ்ந்தான். ஆரிய புண்ணிய பலத்தினால்தான் எண்ணரிய படைகள் அங்கனம் நண்ணியுள்ளன என்று எண்ணியுள்ளான்.

பாவம் தோற்றது தருமமே வென்றது.

இலட்சுமணன் இப்படி உறுதியாகத் துணிந்து சொல்லியது அவனது உள்ளத்தின் உவகையை வெளிப்படுத்தி நிவந்தி. பகையை அடியேடு வென்று சீதையை மீட்டி வெற்றி பெற்றதாகவே உவகை மீக்கொண்டு உரையாடி யிருக்கிறான்.

பாவத்தைக் கைக் கொண்டவர் என்றும் இழிந்து அழிவர்; தருமவான்கள் யாண்டும் வென்றியாளராய் விளங்க மகிழ்வர் என இக் குலமகன் இங்கே கருதியிருப்பது உலகம் நலமுறவந்தது.

உத்தம உள்ளத்தில் உண்மை முடிபுகள் உறுதியாய் உதயமாகின்றன. துன்பமும் தோல்வியும் அவமானமும் அடைந்து பாசிகள் இழிந்து படுகின்றனர்; இன்பமும் வெற்றியும் மதிப்புமே பெற்றது புண்ணிய சீரென உயர்ந்து திகழ்கின்றனர் என்னும் உண்மை ஈண்டு உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. தரும நீர்மையன் ஆதலால் தருமமே சயம் என்று யாண்டும் நன்கு கருதி வருகிறான்.

“That virtue only makes our bliss below,
And all our knowledge is, ourselves to know.” (Pope)

“தருமமே நமக்கு இன்பம் தருகின்றது என்பதே நாம் உறுதியாக அறியவரியது” என்னும் இது சான்ற எண்ணத்தக்கது.

சேனைகளைக் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்த இலக்குவன் காரியத்தை விரைந்து தொடங்கும்படி வேண்டினான். கருமமே கண்ணாய்க் கருதியிருந்தவன் உரிய துணைகள் அமையவும் அரிய வினையாண்மையில் ஆர்வ மீது நின்றான்.

முன்னம் சொன்னபடி தானைகளை அளவிடலரிய வகையில் கொண்டு வந்து நிறுத்திய சுக்கிரீவனை நோக்கி இராமன் உரிமையுடையபடி கரும சேனைகளைக் கருதி மொழிந்தான்.

சுக்கிரீவன் ஏவியது.

சேனைத் தலைவர்கள் யாவரும் சுக்கிரீவனைத் தொழுது வணங்கி உரிய பணிகளை எதிர் நோக்கி நின்றனர். கனியரசன் அனைவரையும் உவகையுடன் உபசரித்து வகை விவரங்களை விளக்கினான். அதன்பின் மதிமானான அனுமானைத் தனியே அழைத்துக் காரிய ஆலோசனைகளைக் கருதிச் செய்தான்.

தேவி இருக்கும் இடத்தைத் துருவித் தேடி விரைவில் வருதற்குரிய தகுதியாளரை நன்கு தேர்ந்தெடுத்தான். எல்லாத் திசைகளுக்கும் செல்ல வல்ல இனங்களை வகுத்து விடுத்தான்.

இடமன் என்னும் தலைவனை இரண்டு வெள்ளம் வானரங்களோடு மேற்குத் திசைக்குச் செல்லும்படி சொல்லி ஏவினான்.

சதவலி என்பவனை இரண்டு வெள்ளம் சேனைகளுடன் வட திசையில் போய் அடலுடன் தேடும்படி வகை விவரங்களைக் கூறி அனுப்பினான்.

வினதன் என்பவனை இரண்டு வெள்ளம் படைகளோடு கிழக்கே விடுத்தான். மூன்று திசைகளிலும் மூண்டு போயினார்.

தென் திசையில் சென்று தேடி வரும்படி அனுமானிடம் மொழிந்தான். அரக்கர் வேந்தன் ஆண இராவணனை தேவியைக் கவர்ந்து கொண்டு போயுள்ளான் என்று துணிந்து கொண்டமை யால் அந்தத் திசைக்குத்தான் அதிகப் வீரனான அனுமான போக வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான். அங்கதன் நீலன்

குமுதன் சாம்பவன் முசுலீம சிறந்த தலைவர்களையும், இரண்டி
 வெள்ளம் வானர சீசனைக்காயுள் உடன் கொண்டு போகும்படி
 உறுதி கூறினான். தென் சீசனத்தில் உள்ள மலைகள், வணங்கள்
 நதி தீரங்களை, முனிவர் ஆயுதமங்களை முதலிய பலவகை நிலையங்
 களையும் தெளிவாக வுரைத்து வழி விவரங்களையும் விளக்கியருளி
 னான். அங்ஙனம் விளக்கி வருடம்பொழுது சில இடங்களைக்
 குறித்து உரைத்தன அப்பல வருகின்றன.

முத்தீர்த்ததுப் பொன்னாட்டி மணியுருட்டி

முதுநீததம முன்றில் ஆயர்

மத்தீர்த்து மரவீர்த்து மலையீர்த்து

மாவீர்த்து வருவது மயர்க்கூர்

புத்தீர்த்திட்டலையாமல் புலவர்நாடு

உதவுவது; புனிதமான

அத்தீர்த்தம அகன் லீலா தா விரிஎன்பர்

அமமலையின் அநுநின்றமாமா.

(1)

அரனதிகன் உலகளந்த அரிஅதிகன்

என்றுரைக்கும அந்வி லோர்க்குப்

பரகத்சென் நடைவரிய பரிசேபோல்

புகலரிய பண்பிற் றுமால்;

சுரநதியின் அயலதுவான் தோய்குடுமிச்

சுடர்த்தொகைய; தொழுதோர்க்கெல்லாம்

வரனதிகம் தருநதகைய அநுநத்தியாம்

நெடுமலையை வணங்கி யாப்பால்.

(2)

வடசொற்கும் தென்சொற்கும் வரம்பிற்றாய்

நானமறையும் மற்றைநூலும்

இடைசொற்ற பொருட்கெல்லாம் எல்லையதாய்

நல்லறத்துக்கு ஈறாய் வேறு

புடைசுற்றும் துலையின்றிப் புகழ்பொதிந்த

மெய்யேபோல் புகது நின்ற

அடைசுற்றும் தண்சாரல் ஒங்கிய

வேங்கடத்தின் சென்று அடைதீர் மாதோ. (3)

இருவினையும் இடைவீடா எவ்வினையும்

இயற்றுகே இணையோர் ஏத்தும்

திருவினையும் இடுபதந்தேர் சிறுமையையும்
முறையொப்பத் தெளிந்து நோக்கிக்
கருவினையது இப்பிறவிக்கு என் றுணர்ந்தங்
கதுகளையும் கடையில் ஞானத்
தருவினையின் பெரும்பகைஞர் ஆண்டுளர்
ஈண்டிருந்தும் அடிவணங்கற்பாலார். (4)

துறக்கமுற்றார் மனம்என்னத் துறைகொழீர்ச்
சோனாடு கடந்தால் தொல்லை
மறக்கமுற்றார் அதனயலே மறைந்துறவார்
அவ்வழி நீர் வல்லை ஏகி
உறக்கமுற்றார் என்னுறார் எனுமுணர்வி
னெடும் ஒதுங்கி மணியால் ஒங்கற்
பிறக்கமுற்ற மலைநாடு நாடி அகன்
தமிழ் நாட்டில் பெயர்தீர் மாதோ. (5)

தென் தமிழ் நாட்டு அகன் பொதியில் திருமுனிவன்
தமிழ்ச்சங்கம் சேர்கிற பீரேல்
என்றுமவன் உறைவிடமாம் ஆகலினு...
அம்மலையை இறைஞ்சி ஏகிப்
பொன் திணிந்த புனல் பெருநும் பொருளை எனும்
திருநதீபின் பொழிய நாகக்
கன்றுவளர் தடஞ்சாரல் மகேந்திரமாம்
நெடு வரையும் கட லும் காண்டார். (6)

இந்தப் பாடல்களை இசைநீயாடுபடித்துப் பாசுங்கள். சொல்
நோக்கும், பொருள் நோக்கும், கொடை நோக்கும், நடை நோக்
கும் நன்கு நோக்கி இன்பம் மிகப் பெறுவீர்கள். கோதாவிரி நதி,
அருந்ததிமலை, வேங்கடகிரி, சீசாழநாடு, தமிழ்நாடு, பொதியமலை
என்னும் இவற்றைக் கவிகள் சுவையாகக் குறித்து வந்துள்ளன.
ஆரிய பல காட்சிகள் மருவியிருக்கின்றன.

முத்து ஈர்த்துப், பொன் திரட்டி, மணி உருட்டி.

என்றது நதியில் வெள்ளம் பெருகி வரும் பொழுது சிகழ்
கின்ற செயல்களையும் செல்வ வளங்களையும் தெளிவாக விளக்கி
யது. கோதாவிரி நதி பாய்கின்ற சீசுத்தின் செழிப்பையும்
சீர்மை நீர்மைகளையும் இங்கே விழித்து நோக்கி வியந்து மகிழ்
கின்றோம். உயர்ந்த காட்சிகள் உலகைகளை விளைக்கின்றன.

புத்து ஈர்த்து அலையாமல் புலவர் நாடு உதவுவது.

அந்த நகரின் தீர்த்த மகிமையை இது குறித்தது. புத்து என்பது ஒருவகை நாகம். தன்னில் முழுவி ரீராடினவரது டாவத்தை நீக்கிப் புண்ணிய உலகத்தை அவர்க்கு இனிது அருளுவது என அதன் புனிதமான தெய்வீக நிலையை இங்ஙனம் புகழ்ந்து கூறினான். தருமவுணர்ச்சிகள் தழைத்து மிளிர்கின்றன.

அருந்ததி மலை.

இது பல சிகரங்களையுடைய பெரிய மலை. அடர்ந்த மாசு செறிவுகளும், சிறைந்த புதர்களும், எங்கணும் தொடர்ந்துள்ளது. தேவ கந்தருவர் மேவி உலாவுகின்ற மேன்மையுடையது. தவ விரதங்கள் அமைந்தது. எவரும் எளிதில் புக முடியாத அரிய நிலையது. இதனுள் எல்லாரும் செல்ல இயலாது என்று சொல்ல வந்த கவியரசன் ஓர் உவமையை நயமாகச் சொல்லி யிருக்கிறான்.

அரன் அதிகன்; உலகு அளந்த அரி அதிகன்.

என இவ்வாறு மதவெறி கொண்டு மதிக்கேடராய்க் கடவுளைக் குறித்து வாதாடி வம்பு பேசித் திரிகின்றவர் பாகதிக்குள் எவ்வாறு செல்ல முடியாதோ அவ்வாறே உள்ளே போக முடியாத தீவ்விய நிலைகளையுடையது என அந்த மலையை இங்ஙனம் விளக்கி யுள்ளான். விளக்கம் விரிந்த மதி ஒளியை வீசியுள்ளது.

சிவன் பெரியவன்; அவனை முழுமுதல் கடவுள் என்று சைவரும், திருமாலே உயர்ந்தவன்; அவனை ஆதிமுலப் பொருள் என்று வைணவரும் வாதாடி வருவது உலக வழக்கமா யுள்ளது. சிவனை வழிபடுபவர் சைவர் என வந்தார். திருமலைக் தொழுவர் வைணவர் என சினார். வீணை வாதாட நேர்ந்தார்.

யாராலும் எவ்வகையிலும் யாதும் அறிய முடியாத ஒரு பொருளைக் கடவுள் என்று கருதி வருகிறோம் அதற்கு யாதொரு உருவமும் கிடையாது; ஆகவே பெயரும் இல்லை. அது எங்கு நினைந்து எல்லாம் அறிந்து என்றும் உள்ளது. அகில வுலகங்களை யும் இயக்கிப் பாலுள் நெய் போல் யாண்டும் அது பரந்து நினைந்து திருக்கின்றது. அந் நிலையை யூக விளக்கங்களால் நாம் ஓர்ந்த உணர்ந்து கொள்கின்றோம். அண்ட பரிபூரணமான அந்தப் பரம்பொருளை நினைந்து வழிபடுவதற்காக உயர்ந்தோர் சில

நாமங்களைச் சூட்டி வைத்தனர். ஒரு பொருளுக்குப் பல பெயர்களை இட்டுத் தம் நிலைமைக்குத் தக்கபடி மனிதர் தெய்வ வழிபாடுகள் செய்ய நேர்ந்தனர். நாளடைவில் உண்மையான தெய்வ சிந்தனை மாறி வைய மய்யலால் வெய்யராய் மீறினர். “இது என் தெய்வம்; அது உன் தெய்வம்: என் கடவுள் உயர்ந்தது; உன் கடவுள் தாழ்ந்தது” என இன்னவாறு மதவெறி கொண்டு மாறுபட்டு சிந்தனைகளில் இறங்கி சிலை தெரியாமல் புலையாடலாயினர். அங்ஙனம் புலையாடுகின்ற அந்தப் பொல்லா நிலையர்க்கு நல்ல கதி கிடையாது என்று இங்கே சொல்லியுள்ளமை உள்ளிணரவுரியது.

அரணைப் புகழ்ந்து அரியை இகழ்தலும், அரியைப் புகழ்ந்து அரணை இகழ்தலும் பெரிய மடமையாம். தெய்வ சிந்தனை புரிகின்ற இந்த மடையர் உய்தி நலன்களை இழந்து வெய்ய துயரங்களில் வீழ்கின்றனர் என்றது அந்த மடத்தனத்தை ஒழித்து ஒழுக வேண்டும் என்று கருதியேயாம்.

தெய்வம் ஒன்றே; அது உலகு உயிர் எங்கும் பரவியுள்ளது. உயிர்களுக்கு இதம் புரிந்து ஒழுகுபவன் எவனோ அவனே கடவுளை உண்மையாக வழிபடுகின்றான். அவனுக்கே இறைவனுடைய திருவருள் தனிமை யுரிமையாகின்றது.

தெய்வம் ஒன்று என்று ஓர்; பரித்தோர் முகம பார்.

என்றார் பட்டினத்தார். பேதமாய் வாதம் பேசுவது எவ்வழியும் பிழையாய் முடிதலால் அதனை ஒழிவது உயர்வாயது.

“அரியும் சிவனும் ஒண்ணு; அறியாதவன் வாயிலே மண்ணு”

என்னும் பழமொழியும் ஈண்டு எண்ணவுரியது. இந்த நாட்டில் நேர்ந்த மதச் சண்டைகளால் இப்படியான முதுமொழிகளும் மதி தெளிய வெளி வரலாயின.

குறுகிய மத வெறியால் மனிதன் இழிந்து வீழ்கின்றான்; பாரந்த நோக்கமுடையவன் உயர்ந்து பேசுகின்றான். எண்ணத்தின் அளவே யாவரும் கண்ணியம் பெறுகின்றனர். பெரியதாக வேண்டின் சிறிய இயல்புகள் அடியோடு ஒழிய வேண்டும்.

“Whoso would be a man must be a nonconformist” [Emerson]

“உண்மையான மனிதனாக விரும்புகின்றவன் புன்மையான மத வெறிகளில் சேரலாகாது” என அமெரிக்க அறிஞர் இங்ஙனம்

கூறியிருக்கிறார். விரிந்த நோக்கம் சிறந்த பாக்கியம் ஆகின்றது.

சமயப் பிணக்குகளைக் குறித்து நமது கவிஞர்பிரான் எவ்வாறு வெறுத்திருக்கிறார்! என்பதை இங்கே கூர்ந்து ஓர்ந்து கொள்ளினோம். இந்தக் கவிராசன் கருத்தை அந்தக் கவிராசன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியிருக்கும் வித்தகம் உய்த்தணருந்தோறும் உவகை புரிகின்றது. உணர்வு நலங்களை யாண்டும் விரயமாக உதவியருளுகின்றார். உதவுகின்ற முறை உயர் பெருந்தகைமையாய் ஒளி நிறைந்து அளி சுரந்து இனிமை கனிந்துள்ளது.

வேங்கட கிரி.

அருந்ததி மலையில் ஆராய்ந்து தேடி அயலுள்ள வணங்களையும் பார்த்து விட்டு அப்பால் திருப்பதி மலையைப் போய்ப் பாருங்கள் என்று குறிப்புகள் பல கூறிச் சிறப்புகளை விளக்கி விடுத்தான்.

வட சொற்கும் தென் சொற்கும் வரம்பிற்று.

வேங்கட மலையை இவ்வாறு விளக்கியுள்ளான். வரம்பிற்று = எல்லையாயுள்ளது. தான் அடையாளம் கூறி விடுவதில் அதன் அடையாளத்தை இடையே இசைத்தது சுவை சுரந்து திகழ்கின்றது. வரம்பும் மரபும் உரம் பெற்று வருகின்றன.

சமஸ்கிருதம் தமிழ் என்னும் இரு மொழிகளுக்கும் சரியான ஓர் எல்லைக் கல்லாய் அம் மலை நிலைத்து நிற்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பது பல உண்மைகளை உள்ளி உணரச்செய்கின்றது.

மொழி என்பது மனித சாதியின் இனிய உயிர்ப்பாய் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் ஒலிகளாய் ஒளி செய்து உலாவி வருகின்றது. மக்கட் பார்ப்பிற்கு ஏற்ப அது பலவகைகளாய்ப் பிரிவு கொண்டுள்ளது. அவற்றுள் ஈண்டுத் தலைசிறந்த இரண்டு மொழிகள் நீண்டு நிலவுகின்ற கலை தெரிய வந்தது.

வேங்கட கிரிக்கு வடக்கே வழங்கி வருதலால் சமஸ்கிருதம் வடமொழி என நின்றது. அதன் தெற்கே வழங்கி வருதலால் தமிழ் தென்மொழி என வந்தது. ஆரியத்திற்கும் தமிழுக்கும் சரியான எல்லையாய் அம் மலை சிறந்து நின்றலால் அந் நிலையை இரு சாராரும் உரிமை பாராட்டி வரலாயினர். ஆரியத்திற்குத் தென் எல்லையாயும், தமிழுக்கு வட எல்லை ஆயும் அது இடையே நின்று லவுகின்றது. இருமொழிகளுக்கும் ஒரு மொழியாய் ஒளி புரிகிறது

தமிழ்மொழிக்கு இலக்கணம் வகுத்த அகத்தியர் தொல்
காப்பியர் முதலிய ஆசிரியர் எல்லாரும் இந்த எல்லையை உரிமை
யாக உவந்து சொல்லி உறுதி செய்துள்ளனர்.

வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பெளவம் என்று
இந்நான்கு எல்லை தமிழ்து வழக்கே. (சிகண்டியார்)

வடக்கும் தெற்கும் சூடக்கும் குணக்கும்
வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பெளவம் என்று
அந்நான்கு எல்லை அகவயிற் கிடந்த
நூலதின் முறையே வாலிதின் விரிப்பின். (காக்கைபாடினியார்)

வடவேங்கடம் தென்குமரி—ஆயிடைத்
தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்து. (பனம்பாரனார்)

வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்திசை யுள்ளிட்டு எஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்கம் (சிறு காக்கை பாடினியார்)

நெடியோன் குன்றமுடி தொடியாள் பெளவமும்
தமிழ் வரம்பறுத்த தண்புனல் நாட்டு. (இளங்கோவடிகள்)

வேங்கட மலை தமிழ்மொழிக்கு வடக்கு எல்லை என
நூலேர் பலரும் இங்ஙனம் கூறியிருக்கின்றனர்.

இந்த வரம்பை மீறி நாட்டினைப் பிரிவு செய்ய வேண்டும்
என்று அரசாங்கத்தாரோடு வாதாடி இந் நாளில் சிலர் கோட்டி
கொண்டு திரிகின்றனர். இனத்தைப் பெருக்கி இடத்தை விரிப்ப
தில் மனத்தைச் சுருக்கி மடத்தை விரிக்கின்றார்.

தன்னலமும் வீண்பிமானமும் யாண்டும் இன்னல்களை
விரித்து வருகின்றன. எல்லாரும் இன்புற்று வாழ வேண்டும்
என்று அன்புற்று வாழ்வார் அரியராயினர். ஆயினும் பெரிய
ராகவே எல்லாரும் தம்மைக் கருதி மகிழ்ந்து கொள்ளுகின்றனர்.
மாய மயக்கங்கள் தீய வழக்கங்களாய்ச் செழித்து வருகின்றன.

நல்ல நீர்மைகளைப் பேணிச் சீர்மைகளைக் காண வேண்டும்.

பொதிய மலை.

வேங்கட மலையில் பெரியோர்கள் பலர் அரிய தவ ஒழுக்கங்
களில் மருவியுள்ளனர். எவரும் திசை நோக்கித் தொழத் தக்க

மகிமைகளை யுடையவர்; அவரைத் தொழுது வணங்கி அம்மலை முழுவதும் தேடுங்கள். அதன் பின் சோழநாடு புகுந்து காவிநி நதியின் இருபாலும் ஒருகாணும் வளம் குன்றாத தீயங்கள் யாவும் நாடிப் பாருங்கள்; அதன்பின் தென்பால் உள்ள தமிழ்நாடு செல்லுங்கள். அங்கே பொருளை என்னும் அருமை நதி பாய்கின்றது. அந் நதிக்கு மூல நிலையமாயப் பொதிய மலை யுள்ளது அது அரிய பல அதிசய மகிமைகளை யுடையது. பெரிய மகான் ஆன அகத்திய முனிவர் ஆண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்றார். தேவர்களும் தொழுது வணங்கும் மாதவர் வாழுதலால் அம் மலையை வலஞ்செய்து வணங்கி அப்பால் போங்கள்; மகேந்திரம் என்னும் சிறந்த மலையையும் கடலையும் காண்பீர்கள். இந் நாட்டுள் யாண்டும் அம்மையைக் காணவில்லையானால் கடல் கடந்து சென்றேனாய் கண்டு வரவேண்டும். காட்சியில் கருததைச் செலுத்தி மாட்சியடையுங்கள்.

தவணை குறித்தது.

எங்கே போனாலும் எவ்வாறு முயன்றாலும் ஒரு மாதத்திற்குள் ஈண்டு மீண்டு வந்து சேர வேண்டும். மேலை ஆண்டவனுக்கு வேண்டியதை நாம் விரைந்து செய்ய வேண்டும்.

சுக்கிரீவன் இவ்வாறு அனுமானிடம் எல்லா விவரங்களையும் ஆர்வத்தோடு கூறினான். காரியத்தை எப்படியும் விரியமாய் நன்கு முடித்துவர வேண்டும் என்னும் கருத்தால் மனைன் இப்படிக்குறித்து மாண்புகள் புரிந்து விடுத்தான்.

இராமன் உரைத்தது.

சிறந்த மதிமானான அனுமான் தென்திசைக்குச் செல்ல நேர்ந்திருத்தலால் இராமன் அவனைத் தனியாக அழைத்து வைத்துச் சில மருமங்களை உரைத்தான். கருதிய கருமம் அவனாலேதான் இனிது முடிந்து வரும் என்று இக்கோமகன் உறுதி கொண்டுள்ளமையால் அவனிடம் தனது அருமை மனைவியைக் குறித்து உரிமைமீயாடு சில உண்மைகளை உரைக்க நேர்ந்தான்.

“அனுமா! நீ சீரையை நீர் துதுவரை கண்டதில்லை. இப்பொழுது அந்த உறுதியை அரண்மனைக் கண்டு வரப் போகின்றாய் அவளது உருவ அமைதி யழமிய நிலையது. உலகத்தில் எந்த மகளிரிடமும் காண முடியாத அதிசய அழகுகள் அவனிடம்

குடி கொண்டுள்ளன. அது மிருதுவான சிவந்த மேலியள்; தண்மதியும் மின் ஒளியும் எனக் கண்கள் வருணனை செய்யினும் அவள் எழில் தனி நிலையில் தழைத்து மிளிர்கின்றது. தேவ மங்கையரும் ஆவலாடு விழைந்து நோக்கி வியந்து மகிழ்கின்ற திவ்விய சவுந்தரவதி. சாமுத்திரிகம் என்னும் அழகுக் கலையை நன்கு தெளிந்துள்ள உனக்கு அவளது வடிவ அழகுகளையும் குண நலங்களையும் மேலும் விரித்துச் சொல்லுதல் மிகையாம். எங்கள் இருவரையன்றி வேறு யாரும் அறியாத சில இரகசியங்களை மாத்திரம் சொல்லுகின்றேன். விசுவாமித்திர முனிவரோடு நான் மிதிலை நகரூள் இராச வீதி வழியே செல்லும்போது முதல் முதலாக அக் குலமகளைக் கண்ணிமாடத்தில் கண்டேன். என் உள்ளம் பறி போய் நின்றேன்; அவள் புன்னகை பூத்து அதுபோழுது என்னை நோக்கிய அந்த இன்பக் காட்சியை இதுபோழுது எண்ணினும் உயிர் பரவசமடைகின்றது. நான் அரசு முடி இழந்து வணத்துக்கு வர நேர்ந்தபோது உடன் வர வேண்டாம் என்று சொன்னேன்; என்னைப் பிரிந்து நிற்பதினும் இறந்து படுவது இனிது எனக் கண்ணீர் சொரிந்து அழுதாள். வணவாசம் செய்யப் புறப்பட்டோம்; ஊரை விட்டுக் கடக்கு முன் வணம் எங்கே? என்று வினவினாள். அடவி இன்னது என்று அறியாத அந்த அரசகுமரியின் செல்வ நிலையை நினைந்து என் உள்ளம் உருகியது; உறுதி யாடு அழைத்து வந்தேன். கானகம் புகுந்தாலும் என்னுடன் இருப்பதால் வானகம் புகுந்ததாகவே மகிழ்ந்திருந்தாள். தீவினை வேலை செய்தது, ஆணியை இழந்தது போல என தேவியை நான் இழந்துள்ளேன். நீ நேரே போய்க் கண்டால் “இவன் யாரோ?” என்று உன்மேல் ஐயம் கொள்ளவும் கூடும். தீய இராவணன் செய்த மாய வஞ்சனையால் அத் தூயவள் யாரையும் நம்பாமல் வெறுப்பள் ஆதலால் நான் சொன்ன இந்த உண்மைகளை உரைத்தருள்; உள்ளம் தெளிந்து உரிமையாளன் என்று உன்னை நம்பிக் கொள்வாள்; சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லியருளுவாள். அவ்வகையிலும் நம்பவில்லையானால் முடிவில் இந்த ‘ரீமாதிரத்தை அவளிடம் கொடு’ என்று தன் விரலில் அணிந்திருந்த அரிய விலையுடைய கணையாழியை அணிழ்த்து அனுமானிடம் கொடுத்தால். வணவாசம் வந்த போதும் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் அணி விரலில் அந்த ஆழி மருவிபிறந்துளது என்று தெரிகின்றது.

அமையம் நேரும் போது தான் அரியமறைகள் புலனாய் வருகின்றன.

தனது அருமை மனைவியை அனுமான் எப்படியும் கண்டு வருவான்; கண்டபோது அவனைச் சந்தேகித்து வெறுத்து விடாத படி சில அரிய அடையாளங்களை உரைத்தும் உரிய ஆழியைக் கொடுத்தும் சாட்சியும் காட்சியுமாக இக் கோமகன் ஈண்டு உதவியருளினான். தேவியை அவாவி ஆவி உருகியுள்ளது.

முன்னே நான் முனியொடும் முதிய கீர் மிதிலைவாய்ச்
சென்னிநீள் மாலையான் மேள்வி காணிய செல
அன்னம் ஆந் துறைக்கு அருது நினருளை அக்
கன்னி மாடத்திடைக் கண்டதும் கழறுவாய்.

(நாடகீட்ட படலம் 67)

முன்னம் கன்னிமாடத்தில் சீதையை இராமன் கண்ட போது பருகு காதலோடு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கிக் குறுமுறுவல் கொண்டு உருகி நின்றார் ஆதலால் அந்த அரிய மருமத்தை இங்கே உரியவனிடம் தெரிய வுரைத்தான்.

* “பொன்னின் சோதி” என மிதிக்கக் காட்சிப் படலம் 23 வது பாட்டில் வந்தள்ளதற்கு இது ஓர் டூட்டுத் திறவுகாலாய்ப் பொருந்தி நிற்கின்றது. சரித கழ்ச்சி அரியசுவைகளை விளைத்து வருகின்றது. தனிமீய கண்ட காதல் மருமம் இனிது வெளி வந்துள்ளது.

அருமை மனைவிபால் இப் பெருமான் கொண்டுள்ள உழுவலன்பினையும் உருகு காதலையும் உணர்ந்து அனுமான் பெரிதும் மறுகி உருகினான். இன்னுயிரையை இனிய பொருளை இழந்து தன்னிலை குலைந்து தளர்ந்து தனித்திருக்கும் அந்நிலையை எண்ணி எண்ணி ஆம் மதிமான் கண்ணீர் மலகக கரைந்து நின்ற கையில் தந்த கணையாழியைக் கண்ணில் ஒசுதி உடையில் சேமம் செய்து கொண்டு அடியில் விழுந்து வணங்கித் தொழுத கையனாய்த் துவண்டு நோக்கி விடைபெற்று வெளிமீய போனான். பிராட்டியைக் கொண்டு வருவது, அல்லது கண்டு மீள்வது என்னும் உறுதியோடு அவ்வீரன் ஊக்கித் தீரமாய்ப் போனான். அங்கதன் முதலிய இரண்டு வெள்ளம் வானரங்களும் திரண்டு எழுந்தன.

அனுமான் புறப்பட்டது.

சுக்கிரீவ மனைவிடம் போய் மீண்டும் அனுமான் விடை

பெற்றுக் கொண்டான். இராம காரியம் சேமமாய் முடிய வேண்டும் என்று தெய்வ சிந்தனை செய்து எழுந்தான். இரண்டு வெள்ளம் வானங்களோடு தென் திசை நோக்கி நடந்தான். அரணை இடங்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்து போயினான். நெடிய பருவதங்கள், நீண்ட சாரல்கள், அடர்ந்த வணங்கள், மிடைந்த சோலைகள் எங்கணும் படைகளை நன்கு செலுத்தி யாண்டும் கவனமாய் ஓர்ந்து சென்றான். வானங்கள் திரள் திரளாகப் பிரிந்து நோக்கிப் பார்த்து ஊக்கி விரைந்து வந்தார். பலவகை நிலைகளையும் நாடி ஆர்வத்தோடு அவர் தேடிச் சென்ற செலவு பாடும் பரிவுமாய்ப் பீடு மிகுந்து நின்றது.

“செல்வோர் ஒருங்குடன் வல்லையும் வழியும்
வான்மரப் பொதும்பும் கானமும் கடறும்
முழைவளர் குன்றும் கழைவளர் கானமும்
பயம்பும் பாழியும் இயங்குவனர் வதியும்
முதுமரப் பொத்தும் புதுமலர்ப் பொய்கையும்
இனையவை பிறவும் அனையவர் உள்வழிச்
செருக்கயல் உண்கட் சீதையைத் தேர்வுழிக்
குரக்கினத் தன்ன பரப்பினர் ஆகி” (பெருங்கதை 1-55)

யாரும் அறியாதபடி தனியே வனத்திடையே உதயன் மன்னன் ஒரு முறை மறைந்து போனான். சில வேடர் அவனைத் தொடர்ந்து தேடிப் போயினர். அதனை இது குறித்துள்ளது. சீதையைத் தேடிப் போன குரங்கினங்கள் போல் சுவர்கள் திரண்டு போயினர் என உவமாயாக உரைத்துள்ளது ஈண்டு உணர விரியது. வானங்கள் நாடியது வழிமுறையாய் நீடியது.

இராம சரிதத்தின் நிகழ்ச்சிகள் பல நூலாசிரியர்களுடைய உள்ளங்களைக் கவர்ந்து உணர்ச்சிகளை விளைத்திருக்கின்றன. கரும மே கண்ணாய் உரிமையுடன் சென்றமையால் அனுமானுடைய தலைமையில் வான வீரர்கள் பாவரும் உறுதி ஊக்கங்களில் உயர்ந்து யாண்டும் ஆவலோடு நாடிச் சென்றனர். தந்தையாகிய வாயு பகவான் போலவே எந்த இடங்களிலும் சிந்தையைச் செலுத்தி எவ்வழியும் காரிய விநியமாய் மாருதி கருதிப் போனான். சீதையைக் கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்ற அந்தக் கருத்து ஒன்றே அவனுடைய உள்ளத்தில் என்றும் வேரூன்றி நின்றது. வேறு எல்லாவற்றையும் மறந்து அதனையே கருதிச் சென்றான். கரும நோக்கமே கருத்தில் நீண்டது.

“A supreme indifference to everything except the
service of Rama” [Ideal service]

“இராம காரியத்தைத் தவிர வேறு எதையும் மாதும் அவன் கருதவே இல்லை” என அனுமானது கரும வீரத்தைக் குறித்து வந்துள்ள இந்த அருமை வாக்கியம் ஈண்டு உரிமையோடு ஓர்ந்து சிந்திக்கத் தக்கது. காரிய வேகம் கூரிய யோகமாய்க் குலாவி நின்றது.

சித்த சுத்தியும் உத்தம பத்தியும் சத்திய சீலமும் வெற்றி வீரமும் இக் கவி நாயகனிடம் யாண்டும் குடி கொண்டு நின்றன.

பிலம் புகுந்தது.

மலை வனங்கள் பலவும் தேடி ஏழாவது நாள் காலையில் ஒரு பாலைவனத்தை அடைந்தனர். நீரும் சிழலும் இல்லாத அந்தக் கொடிய காட்டில் நெடிது நடந்து கடிது கடந்தனர். அயல் எங்கும் வெயில் வெப்பம் கொதித்தமையால் முடிவில் ஒரு பெரிய பிலத்துவாரத்தின் வழியே புகுந்தனர். நெடிய மலைக் குகைபோல் நேர்ந்து நின்ற அந்த நிலத்தின் புழையுள் நெடுந்தூரம் நடந்து போயினர். போக போக ஏகமாய் நீண்டு இருள் அடர்ந்து நின்றது. மீண்டு திரும்பி வரவும் வழி தெரிய வில்லை. காள் கொண்ட மட்டும் தடவி நடந்து கடிது தொடர்ந்தனர். மேலே காற்றோட்டம் இல்லாமையால் மூச்சு விடவும் முடியாமல் வான ரங்கள் யாவரும் மறுகி மயங்கினர். முடிவு நேர்ந்தது என்று நெடிது மருண்டு நெஞ்சம் கலங்கினர். கண் இரும்பும் பருடர் போல் கதிகலங்கி நின்ற அவர் இறுதியில் தங்களைக் காத்தருளும் படி அனுமான வேண்டினர். அந்த அஞ்சனைச் சிங்கம் மாதும் அஞ்சாமல் எல்லார்க்கும் ஆறுதல் கூறி யாவரும் தன் வலைத் தொடர்ந்து பிடித்துக் கொள்ளும்படி குறித்தருளினை. அவ் விறை எல்லாரும் பற்றிக் கொண்டனர். உள்ளம் கலங்காமல் என் பின்னை தொடர்ந்து வானங்கள் என்று தேறுதல் புரிந்து அவ் வீரன் முன்னே விரைந்து போனான். கொடிய அபாயமான அந்த வேளையில் யாவருக்கும் உய்தி புரிந்து அவன் செய்து போன செயல் அரிய அதிசய பராகிரமமாய்த் கூதி செய்ய நேர்ந்தது. என்கும் இருள் அடர்ந்து யாதொன்றும் தெரியாமல் நெடிது நீண்டு நின்றது. நபாதாளத்தில் அனைவரையும் தொடர்ந்து வரச் செய்து இராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு அனுமான முன்னே சென்றது பரிதாபமாய் நின்றது.

உய்வுறுத்துவென் மனம் உலையிர் ஊழின்வால்
மெய்யுறப் பற்றுதிர் விடுகலீர் என
ஐயன் அக்கணத்தினின்று அகலுநீள் நெறி
கையினில் தடவி வெங்காலின் ஏகினான். (1)

பன்னிரண்டு யோசனை படர்ந்த மெய்யினன்;
மின்னிரண்டு அனைய குண்டலங்கள் வில்லிடத்
துன்னிருள் தொலைந்திடத் துருவி ஏகினான்
பொன்னெடுங் கிரிநிகர் பொலிந்த தோளினை. (2)

தன் வாலைத் தொடர்ந்து வானரங்கள் வர அனுமான் பிலத்
துள் போன நிலையை இவை உணர்த்தியுள்ளன. உரிய தருணத்
தில் உள்ளம் கலங்காமல் ஊக்கிச் செய்த அரிய ஆண்மைச்
செயலை விழைந்து பார்த்து வியந்து கொள்கின்றோம். கொடிய
இருள் அடர்ந்த நெடிய பாதாளத்துள் நெஞ்சம் துணிந்து நேரே
சென்றிருக்கின்றான்.

கையினில் தடவி வெங்காலின் ஏகினான்.

அனுமான் அங்கே சென்ற நிலையை இங்ஙனம் காட்டியிருக்
கிறார். இருட்டில் வழி தெரியாமையால் விழி யிருந்தும் கையால்
தடவி ஏக நேர்ந்தான். கண் வழி காட்டாமல் கையும் காலும்
அன்று செய்து போன காட்சிகளைக் கருதி நோக்கிப் பரிவு கூர்
கின்றோம். தளராத ஆண்மை தாவி மிளிர்கின்றது.

ஆபத்து நேர்ந்தபோது யாதும் அஞ்சாமல் அரிய செயலைச்
செய்திருக்கிறான். இறதி நேர்ந்தது என்று மயங்கிய பல்லாயிரம்
பேரையும் ஒரு சொல்லால் தேற்றி வல்லாண்மை செய்துள்ளது
வெல்லாண்மையாய் விளங்கி நிற்கின்றது. தளராத உறுதியும்
சலியாத ஊக்கமும் இக் கவி வீரனிடம் என்றும் குடி கொண்டு
யாண்டும் தொழில் புரிந்து வருகின்றன.

“The characteristic of heroism is its persistency.” (Heroism)

“உள்ளம் சலியாத உறுதிப் பாடே வீரத்தின் அறிகுறி
யாம்” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. தான் பிடித்த பிடி
யை எவ் வகையிலும் விடாமல் சாதித்து நிற்கும் நிலையைக்
குரங்குப் பிடி என்று உலகம் வழங்கி வருகிறது. பழமொழியாய்
வந்துள்ள இதில் குரங்கு என்று குறித்திருப்பது யாரை?

என்ன இடையூறு நேர்ந்தாலும் யாதும் தளராமல் கருமமே கருத்தாய்க் கருதி வந்துள்ள மருமமே இவனுடைய காரியசித்தி களுக்கெல்லாம் காரணமாயுள்ளது. தீர சைரியங்களுக்கு இவன் ஒரு தனி நிலையமாய் இனிது நிலி நிற்சின் றான். இவனது பான்மையும் மேன்மையும் ஆண்மையும் அமைதியும் அதிசய நிலையின, எவரும் துதிசெய்து பேரற்றம் தோற்றம் உடையன.

தன்னுடைய படைகளை ஆதரித்து அழைத்து இவ் வீரன் முன்னே முடுகிச் சென்றான். நீண்ட தூரம் தொடர்ந்து நடந்து போன பின் முடிவில் ஏக வெளியான ஒரு ஒளி உலகம் தோன்றியது. எல்லாரும் உவந்தனர். இவன் உள்ளே துணிந்து சென்றான்.

ஒரு நகரம் கண்டது.

இனிய கனி மாங்கள் நெடிது வளர்ந்து எங்கும் புடை சூழ்ந்து பெரிய அரண் போல் வளைந்து அரிய மலர்களின் பரிமளங்களை யாண்டும் நீண்டு வீசிக் கொண்டு நின்றன. டலவகையான வாசங்கள் நிறைந்த அந்தச் சோலையைத் துருவி அனுமான் உள்ளே போனான். அதிசய எழில்களையுடைய பெரிய நகரம் ஒன்றைக் கண்டான். எங்கும் தேச மிசுந்து சிவ்விய அழகோடு பொலிந்து விளங்கிய அதனைக் கண்டதும் "இது நாகலோகமோ? போக பூமியோ?" என்று யாவரும் அதிசயித்து நின்றனர். அந்த நகரத்தைக் குறித்து வந்துள்ள பாடல்கள் அழகு அமைதிகளை வெளி செய்திருக்கின்றன. சில அயலே வருகின்றன.

கண்டனர் கடிநகர் கமலத்து ஒண்கதிர்
மண்டலம் மறைந்துறைந் தனைய மாண்பது;
விண்டலம் நாணுற விளங்கு சின்றது;
புண்டரிகத்தவள் வதனம் போன்றது. (1)

கற்பகக் கானது; கமலக் காடது;
பொற்பெருங் கோபுரப் புரிசை புக்கது;
அற்புதம் அமரரும் எய்த லாவது;
சிற்பியாம் மயன்மனம் வருந்திச் செய்தது. (2)

இந்திர நகரமும் இணையி லாதது;
மந்திர மணியினில் பொன்னின் மண்ணினில்
அந்தரத் தெழுசுடர் அவையின் றுயினும்
உந்தரும் இருள் தூரந்து ஒளிர நிற்பது. (3)

புவிபுகழ் செனலிபே ரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள் தம் மனை எனக் கனக ராகியும்
சவியுடைத் தூசுமென் சாந்தும் மாலையும்
அவிரிழைக் கும்பையும் அளவி லாதது. (4)

அமிழ்தலை அயினியை அடுத்த உண்டியும்
தமிழ்நிகர் நறவமும் தனித்தண் தேறலும்
இமிழ்சலிப் பிறக்கமும் பிறவும் இன்னன
கமழ்வுறத் தோன்றிய கணக்கில் கொட்பது. (5)
(பிலங்கு படலம், 32-36)

நகரத்தின் அதிகைய நிலைகளையும் அழகுகளையும் செல்வ வளங்
களையும் போகப் பொருள்களையும் இவற்றால் யூகித்து உணர்ந்து
கொள்ளுகின்றோம் தெய்விக லையில் விசித்திரமாய் அமைந்
திருத்தலால் அது இங்ஙனம் வியந்து பேச வந்தது.

ஊரைக் குறித்து வருணித்து வரும்பொழுது சோழ மன்ன
னுடைய பேரைச் சொல்லிப் புகழ்ந்திருப்பது சுவை சுரந்து
திகழ்கின்றது. உரிமை அன்புகள் பெருமை கனிந்துள்ளன.

சென்னி என்பது சோழ மன்னரைக் குறித்து வரும் சிறப்
புப் பெயர். உடலுக்குத் தலைபோல் உலகிற்கு அவர் தலைவர் என்
னும் நிலைமை தெரிய வந்தது. அமலன் என்றது அகலங்கள் என்
னும் பொருளில் அமைந்தது. அபயன் எனவும் பாடம்.

குலோத்துங்க சோழன் கம்பரைப் பலவகையிலும் நன்கு
மதித்துப் போற்றி வந்தான். தன்னை அருமையாக ஆதரித்து
வந்த அரசனை இங்கே உரிமையோடு உவந்து புகழ்ந்திருக்கிறார்.
சடையப்ப வள்ளலைக் காவியத்தின் இடையே சில இடங்களில்
வியந்து பாராட்டியிருப்பது இவரது நன்றியறிவை நன்கு புலப்
படுத்தியுள்ளது உபகாரிகளை உள்ளம் உருகிப் போற்றி உலகம்
அறியச் செய்தருளுகின்றார்.

எல்லாரும் உள்ளங்களாய், வீரர்களாய்க், குண சீலர்களாய்
உயர்ந்து வர வேண்டும் என்னும் குறிக் கோளேரடே உபகாரி
களைப் புகழ்ந்து கூறி உலகிற்குக் காட்டி உவகையை ஊட்டு
கின்றார். எவ்வழியும் மேன்மைகளை வெளியிடுகின்றார்.

சோழனைப் பாடிய கனிகளுடைய மனைகளில் நிதிகள் நிறைந்
திருத்தல் போல் அந்த நகரம் பல வகையான செல்வங்கள் சுரந்

திருந்தது என நிலைமை தலைமைகளை நளிணமாக நினைவுக்குக் கொண்டு வந்துள்ளார். உரைகள் உலகை புரிகின்றன.

கவிகள் தம் மனைஎனக் கனக ராசியும்
அவிரிழைக் குப்பையும் அளவிலாதது.

கவிராசர்கள் புவிராசர்களோல் பெரிய திருவோடு பெருகி வாழ வேண்டும் என்று இந்தக் கவிச் சக்கரவர்த்தி கருதியிருக்கிறார். தம்முடைய இனத்தின்பால் இவர் கொண்டுள்ள அன்பும் அபிமானமும் கருதியுணருந்தாயும் இன்பம்சுரந்து வருகின்றன.

யானை குதிரை சிவிகை முதலிய பெரிய அரச செல்வங்களை அடைந்து வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்தவர் ஆதலால் அந்த நிலையில் தம் சொந்த இனத்தைச் சிந்தை மகிழ்ந்து எண்ணியுள்ளார்.

கவிஞர்.

கற்றுயர்ந்த புலவர்களிலே கவிஞர் தலைசிறந்தவர். என்றும் அழியாத அற்புத சிருட்டிகளைச் செய்ய வல்லவர். அரிய தரும நீதிகளையும், பெரிய சரிதங்களையும், உவரையும் எதையும் யாண்டும் தெளிவாக உணர்த்தியருளுகின்றார் அவர் காட்டியதையே உலகம் கண்டு வருகின்றது. அவர் சொல்லியன மனித சாதிக்குப் பெரிய நீதிச் சட்டங்களாய் நிலவி நிற்கின்றன. தெய்வ ஒளியுடைய திவ்விய நிலையினர் ஆதலால் கவிஞர் யாண்டும் தனி நிலையில் இனிது நிலவுகின்றனர். எந்த உலகமும் அவருக்குச் சொந்த உரிமையாயுள்ளது. எவ்வழியும் அதிசய நிலையில் அவர் விதி செய்ய விளைந்துள்ளனர்.

“The Poets are liberating gods.”

(Poet)

“கவிஞர் தனியுரிமையான தெய்வங்கள்” என்னும் இது இங்கே அறிய வரியது. எந்நாடும் கவிகளை மதித்துப் போற்றி வருகின்றது. உலகிற்கு விழிபோல் அவர் ஒளிசெய்தருளுகின்றார்.

பண்டைக் காலத்தில் ஐரோப்பாவில் கவிஞர்களைக் குறித்து ஒரு சாசனம் எழுதப் பட்டுள்ளது. அயலே வருகின்றது.

“Those who are free throughout the world.”

“உலக முழுவதும் தலைமையான தனியுரிமையாளர்” எனக் கவிஞர் இங்ஙனம் விருதுட்டம் பெற்றுள்ளனர். மன்னர்க்குத்

தம் நாட்டில் மட்டும் மரியாதை. கற்றோர்க்குச் சென்ற இடம் எல்லாம் சிறப்பு என இந்நாட்டிலும் கவிஞர் இசைபெற்றுள்ளனர்.

கவிச் சக்கரவர்த்தியாய்த் தனிச் செங்கோல் செலுத்திக் கம்பர் நிலையிருந்தமையால் தம் மரபினரைப் போற்றி உலகம் மாண்புறும்படி அவரது மாட்சியை இங்கே காட்சிப்படுத்தினார்.

உபகாரிகளைப் பாராட்டுகின்றார்; கவிஞரைச் சீராட்டுகின்றார்; பிறந்த நாட்டைப் புகழ்ந்து பேணுகின்றார்; தாய்மொழியை உவந்து போற்றுகின்றார். புதிதாகக் கண்ட அந்த அதிசய நகரில் இனிய கணிகளும் அமுதனைய உணவுகளும் மதுரமான பாணங்களும் எங்கணும் நிறைந்திருந்தன என்பதில் நீர்மை காண்கின்றார்.

நல்ல சுவையான செந்தேன்கள் உள்ளன என்பார் தமிழ் நிகர் நறவும் என உவமை கூறி விளக்கினார். சொல்லுந்தோறும், மீகட்குந்தோறும், உணருந்தோறும் தமிழ் இனிய சுவையுடைய தாய் இன்பம் பயந்து வருதலை இங்ஙனம் அன்பு ததும்ப உரைத்தார். தாய்மொழியின் சுவையை வாய் மொழிந்துள்ளது.

இத்தகைய இன்ப வளங்கள் எங்கணும் நிறைந்து திவ்விய மகிமைகளோடு சிறந்திருந்த அந்த நகரில் புகுந்து வானர வீரர்கள் யாண்டும் விழைந்து தேடினார். மனித சஞ்சாரமே இல்லாமையால் மறுகி மயங்கினார். அருகு எங்கும் தியங்கினார்.

மருண்டு நின்றது.

பசுமையான குளிர்ந்த சோலைகளும், சாலைகளும், இனிய நீர்கள் நிறைந்த வானிகளும், சிறந்த மாளிகைகளும், பூங்கா வனங்களும், பொய்கைகளும், அண்ணம் கிளி மயில் முதலிய பறவை இனங்களும் பெருகியிருந்தும் ஆளரவம் யாதும் காணாமையால் வானரங்கள் யாவரும் திகைத்தனர்.

சாம்பவன் உரைத்தது.

பாதலத்தில் படு சூழ்ச்சியாய் அமைந்துள்ளது இந்த மாய நகரம். தேவியைக் கவர்ந்து போன அந்தப் பாவி அரக்கனை நம்மைக் கொன்று தொலைக்கச் செய்த வஞ்சப் பொறி என்றே இதனை என்நெஞ்சம் நினைக்கின்றது இதிலிருந்து மீண்டுமெளியே போக முடியாது. ஈண்டு நாம் மாண்டு படவே அகதீயவன் வருத்த மாய வஞ்சம் இது என்று சாம்பவன் மறுகி உரைத்தான்.

முதியவனும் மதிமானுமான அவன் இங்ஙனம் சொல்லவே அனுமான் உள்ளம் கணன்று உறுதி கூறித் தேற்றினான். இது உகைவன் செய்த மாய வஞ்சம் எனின் இந்தப் பிலத்தை அடியோடு பெயர்த்தெடுத்துக் கடலில் எறிந்து விடுவேன்; நீங்கள் யாதும் கவலாதிருங்கள் என்று ஆற்றியருளி அயலே போனான். ஒரு பொய்க்கைக் கரையில் பெரிய ஆலமரத்தின் அருகே உருவநலம் கனிந்த பருவ மங்கை ஒருத்தி அரிய தவயோகத்தில் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அந்நிசயித்து நின்றான். வானரங்களும் அயல் சூழ்ந்து வியந்து நோக்கின.

சுயம்பிரபை விழித்தது.

உலக நாட்டமின்றிக் கண்முடி மவுனியாய் யோக நிலையிலிருந்த அந்தப் பெண்ணைக் கண்டது அம்மை சானகியா? இது! என்று வானரங்கள் அனுமானிடம் அதிசய ஆவலோடு வினவினார். அனுமான் மறுத்தான். 'அந்தத் தெய்வத் திருவின் உருவ அமைதிகளை ஆண்டவன் என்னிடம் தெளிவாக உரைத்திருக்கிறார். அவ் வுத்தம எழிலோடு யாதும் ஒத்திருக்கவில்லை' என இங்ஙனம் அனுமான சொல்லவே அப் பெண்மகள் கண் விழித்து நோக்கி, 'நீர் யார்? இங்கு ஏன் வந்தீர்? ஈண்டு வந்தவர் மாண்டு போவரேயன்றி மீண்டு போக முடியாதே! வீணை அழிவுறும்படி இவ் ஒளி நகரூள் வழி தவறி வந்துள்ளீர்!' என அளி யோடு அச்சமுறக் கேட்டாள். அதற்கு வானரங்கள் அஞ்சாது பதில் உரைத்தனர். நெஞ்சம் துணிந்து நேரே நின்றனர்.

கவிகள் சொன்ன பதில்.

'அரக்கர் வேந்தனாகிய இராவணன் தீய மாய வஞ்சம் புரிந்து இராமபிரானுடைய தரும பத்தினியைக் கவர்ந்து கொண்டுபோய் விட்டான். எங்கள் ஆண்டவன் தேவியாகிய சீதை யம்மையைத் தேடித் திரிகிறோம். நாங்கள் யாவரும் இராமனுக்கு ஊழியம் புரிகின்ற சேவகர்கள். மலை வனம் முதலிய பல இடங்களையும் நாடி நோக்கி இங்கே வந்துள்ளோம்' என இவ்வாறு வானரவீரர்கள் கூறவே தவக்கோலத்தோடு இருந்த அந்தத் தருண மங்கை விரைந்து எழுந்து உவந்து வியந்து 'இராமபிரான் எங்கே இருக்கிறார்?' என்று கண்ணீர் ததும்பக் கனிந்து கேட்டாள்.

நின்றனள் நெடுங்கண் இணை நீர்கலுழி கொள்ள.

என்றதனால் அவளுடைய உள்ளத்தில் எழுந்த ஆர்வ நிலையையும் ஆனந்த பாவசத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இராமன் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனே அன்பு மீதுர்ந்து என்பும் குளிர்ந்து இன்பக் கண்ணீர் சொரிந்து அவள் உருகி வினவிய நிலையைக் கண்டதும் அனுமான் பெரிதும் மகிழ்ந்து எல்லா விவரங்களையும் தெரிய உரைத்தான்.)

அரசு முடி இழந்து, அயோத்தியை விட்டு வனவாசம் வந்து, இடையே சீதையைப் பிரிந்து, கிட்கிந்தையை அடைந்து வானாவேந்தனை நட்புக் கொண்டு இராமன் ஆண்டு எழுந்தருளியிருத்தலையும், அவரது ஆணையின்படியே தாங்கள் சீதையைத் தேடி வந்துள்ளதையும் மாருதி சொல்லவே அம் மங்கை பரிந்து வருந்தி சிறந்த விருந்து புரிந்து எல்லாரையும் இனிது உபசரித்தாள். யாவரும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

யாரும் எளிதே புக முடியாத அரிய பாதலத்தில் தனியே தவ நிலையில் மருவியுள்ள மங்கை இராமன்பால் போன்று பூண்டு ஆர்வமுடன் உபசரித்த அந் நிலைமையை நோக்கி அனுமான் உள்ளம் வியந்து அவளது வரலாறுகளை அறிய விரும்பி உரிமையோடு உசாவினான். “அம்மா! இந்த நகரம் யாருடையது? நீங்கள் யார்? யாதொரு துணையுமின்றித் தனியே இங்ஙனம் தங்கியிருத்தற்குக் காரணம் என்ன?” என இன்னவாறு வினவவே தன்னுடைய வரலாறுகளையெல்லாம் அவள் தெளிவாகச் சொல்ல நேர்ந்தாள். அவளுடைய சுய சரிதையைக் கணிகள் யாவரும் கவனமாகக் கேட்டனர். அது சுவையாய் உவகை புரிந்து வந்தது.

சுயம்பிரபை உரைத்தது.

“ஐயா! இந்தத் திவ்விய நகரம் அதிசய நிலையில் புதுமை யாய் அமைந்தது. மயன் என்னும் சிற்பிக்கு அயன் படைத்து அருளியது. அவனுடைய கற்பனைகள் அற்புதமாக வளமுறும்படி இராமன் உளம் உவந்து உதவிய இந்நகரில் இருந்து ஓரியக்கலைகளை வளர்த்து அவன் வாழ்ந்து வருங்கால் ஒருநாள் ஏமவதி என்னும் தெய்வ மங்கையைக் கண்டான். காதல் மீக்கொண்டான். போழ்குடைய அப் பருவ மங்கைமேல் பெருமையல் பூண்டு மறுகி நின்றவன் முடிவில் அவளை உரிமையாகப் பெற்றான். பெரு மகிழ்

வோடு இங்கே கொண்டு வந்து அரிய போகங்களை அனுபவித்து மகிழ்ந்தான். இரவு பகல் தெரியாமல் இன்பக் களிப்பிலேயே மயமா உண்ட வண்டு போல் அவள்பால் மயங்கிக் கிடந்தான். அதனால் சிற்பக் கலைகள் யாவும் சிதைந்து போயின. ஏமவதியைக் கவர்க்கு வந்து காம வெறியொய் இருக்கின்ற அவனது நிலைமையை நோக்கி இந்திரன் சினந்தான். அந்த அரம்பையை வானுலகத்தில் உய்த்து அவனைத் தானவர் இனத்துள் இருக்கும்படி தண்டித்து நீக்கினான். ஏமவதியின் தோழியாய் இருந்தமையால் என்னை இந்திரகரத்திலேயே இருக்கும்படி பணித்தான். அந்தக் காதலர் கூட்டுறவுக்கு நானே காரணம் என்று வானவர்கோன் கண்டு கொண்டமையால் எனக்கு இந்தத் தண்டனையை விதித்தான். எனது தேவலோக வாழ்வை இழந்து இந்தப் பாதலத்தில் தனியே சிறைப்பட்டிருப்பதை நினைந்து சிந்தை கலங்கினேன். இச் சிறை வாசத்திற்கு ஒரு முடிவு காலத்தை விதித்தருளும்படி பரிந்து வேண்டினேன். இந்திரன் இரங்கியருளினான். “இராமனுடைய கருமம் கருதி வானரங்கள் ஈண்டு என்று வருகின்றனவோ அன்று தான் உனக்கு இங்கிருந்து விடுதலையாம்” என விண்ணவர் பதி விளம்பிப் போயினான். நான் எனது விதியை நொந்து விதித்ததை நினைந்து இராம நாமத்தைத் துதித்துக் கொண்டு தனியே தவியோகத்தில் இருந்தேன். இன்று உங்களைக் கண்டேன். என் துன்பம் நீங்கியது; இன்பம் ஒங்கியது” என அன்பு மீதுர்ந்து இவ்வாறு சுயம்பிரபை கூறவே அனுமான் வியந்தான்.

இராம காரியமாகத் தாங்கள் வருவதைக் குறித்துத் தேவராசன் முன்னமே சொல்லியிருக்கும் உண்மையை ஓர்ந்து உள்ளம் கூர்ந்து சிந்தித்தான். அவதார அமைதி தேவரகசியமாயுள்ளதையும், இராமனுக்குத் தான் சேவகம் செய்யும்படியான பாக்கியம் கருவிலேயே தனக்கு அமைந்திருத்தலையும் கருதியுணர்ந்து உருகி மகிழ்ந்தான். உண்மையுணர்வு உயர் பேரின்பமாயது.

இராமன்பால் அன்பு பூண்டு அருந்தவம் புரிந்திருந்த பாக்கியவதி என்று அம் மங்கையை வணங்கி, “அம்மா! நான் என்ன உதவி செய்ய வேண்டும்?” என்று இதமாக கேட்டான்.

அந்தப் பாதல வாழ்வின் சிறையிலிருந்து நீக்கித் தன்னைப் பொன்னுலகத்திற்குக் கொண்டு போய் விட வேண்டும் என்று அவள் தொழுது வேண்டினாள்.

வானரங்களும் விரைந்து வெளியேற வேண்டும் என அனுமான் விழைந்து வேண்டினார். பூதலத்திலிருந்து இந்தப் பாதலம் எவ்வளவு தூரம் உள்ளது? என அவ்விரன் எண்ணி நோக்கினான். அவ் வுண்மையைச் சுயம்பிரபாயினிடம் கேட்டான்.

பூமி மட்டத்திற்கும் இந் நகர்க்கும் நூறுகாத வழியுள்ளது என அவள் சொல்லவே வானரங்கள் உள்ளங் கலங்கினார். இவ்வளவு படுபாதாளத்திலிருந்து நாம் எப்படி வெளியே போக முடியும்! என்று ஏமாய்க் கவிகள் ஏங்கி நின்றனர்.

மாருதி அவர்க்கு ஆறுதல் கூறி அனைவரையும் ஆயத்தமாகும்படி பணித்தான். அங்கதன் தலைமையில் வானரங்கள் எல்லாம் குழுமி மேலே நிகழ்வதை எதிர்பார்த்து நெடுந்திகிலோடு நின்றார். அதிசய நிகழ்ச்சி விதி செய்ய நிகழ்ந்தது.

பிலத்தைப் பெயர்த்து எறிந்தது.

கீழுலகில் பள்ளத்தாக்கில் நின்ற அனுமான் விஞ்சை மந்திரத்தை நெஞ்சில் நினைந்து விசுவ ரூபம் கொண்டு நிமிர்ந்தான். முடியிருந்த மண் தலமுழுவதும் முட்டையோடு போல் விண்டு பிளந்து மேல் கடலிடையே விரைந்து போய் விழுந்தது. அந்த இடம் இன்றும் பிலத்தீவு என்று வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

வெளியே வந்த யாவரும் ஆனந்தம் மீதுர்ந்து அனுமானைத் தொழுது துதித்தனர் புண்ணிய விரன் என்று மாருதியைப் போற்றிப் புகழ்ந்து சுயம்பிரபாயினுலகம் போயினான்.

அனுமானுடைய அதிசய ஆற்றலை வியந்து புகழ்ந்து வானரங்கள் எல்லாரும் மேலே நடந்து யாண்டும் ஆவலோடு தேடிப் போயினர். தொழுது அடைந்தது. அடையவே அங்கு ஓர் பொழிவிடையே பொய்கைக் கரையில் தங்கினார். கனிகாய் கிழங்குகளை உண்டு யாவரும் அபர்ந்து உறங்கினர். அங்கதன் நீலன் குழுதன் நளன் என்னும் இந் நால்வரும் நான்கு திசைகளிலும் சேனைகளின் பாதுகாப்பாளராய் இரவில் விழித்திருந்தனர்.

துமின் வந்தது.

நடு நிகழியில் யாவரும் கண் அபர்ந்தனர். கரிய இருளில் கொடிய ஒரு அசுரன் அங்கே ஆங்காரத்தோடு வந்தான். அவன் மிகவும் தீயவன்; எவரையும் வெல்லவல்ல பேராற்றலுடையவன்.

உடல் வலியும் அடலாண்மையும் ஒருங்கே வாய்ந்தவன். எல்லா வழிகளிலும் பொல்லாதனவே செய்து பழகினவன் ஆகலால் யாதொரு இடக்கமும் யாண்டும் இல்லாதவன்.)

மலையே போலவாக; பாலைகடல் ஒப்பான; மறமுற்றந்
கொலையே ஒப்பான; மறமுற்றந் கொடுமைக்குலூர்
நிலையே போலவான்; நீமை யின; நான்; நிமிர் திகுட
கலையே போலும் கால எயிறறன்; கனல் கண்ணான்.

(ஆறுசெல்படலம், 2)

இதனால் அவனது நிலைமையை நேரீர தெரிந்து கொள்ளின
றோம். உடல்வலி உருவத் தீதாற்றம் உள்ளத் தீமை முதலிய
கொடுமைகளைக் கண்டியிடித்தக் காட்டியிருக்கும் காட்சிகள்
கண் ஊன்றி நோக்கத்தக்கன. கொடுமைக்கு ஓர் நிலை என்றதனால்
அவனுடைய பாவத் தீமைகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இத்தனைய கொடியவை ஒருள் குழிந்த ஊடையாமத்தில்
அங்கே வந்தான். வானங்கள் படுததிருப்பதைக் கண்டான்.
வானவரும் வர அஞ்சுகின்ற என்னுடைய இந்தத் தானத்தில்
குரங்குகள் வந்து கூடிக்கொண்டு யாதொரு பயமும இல்லாமல்
உல்லாசமாய் உறங்குகிற றனவே! என்று அவன் நிகழ்த்து
நினைந்து அருகே நெருங்கினான். நீமடறம் தனியே தூங்குகின்ற
அங்கதனை அனுக் உறந் நோக்கினான். ஒரு வார்த்தையும் கேடசா
மல் அக் கொடியவன் தனது கொடிய கையால் கடிது மார்பில்
அறைந்தான். அயர்ந்து உறங்கியிருந்த அங்கதனை வினாந்து
எழுந்தான். எதிரே மீகார வடிவமாய்க் கொதித்து நிற்கின்ற
அரக்கனைக் கண்டதும் இவன் இராவணனோ? என்று சிந்தி
திகைத்தான்; வெகுண்டு பாய்ந்து அவனை ஒங்கி அடித்தான்.
அந்த அடியால் ஊடியுண்ட மலைபோல் அவன் அலறிவிழுந்தான். அவன்
ஒலியைக் கேட்டதும் உறங்கிக் கிடந்த வானர்கள் எல்லாம்
எழுந்து வளைந்தனர். தரையில் உருண்ட அவன் குருதியை வாரி
வழியே கக்கி உடலினே செத்தான் அவன் யார? எப்படி வந்தான்
என்ன நிகழ்ந்தது? என்று அனுமான் அங்கதனைக் கேட்டான்.
“எனக்கு யாதொன்றும் தெரியாது; அயர்ந்து உறங்கியிருந்த
என்னை வினாந்து அடித்தான்; நான் மீண்டு அறைந்தேன்; அது
மாண்டு முடிந்தான்; யாண்டிருந்து வந்தானோ? யாதும் தெரி
திலது” என அவ் வினா பெய்ழிந்தான். யாவரும் வியந்தார்.

செத்துக் கிடந்த அவனை முடிவில் வந்து சாம்புவன் உற்றுப் பார்த்தான். "இவன் துமிரன் என்னும் அசுரன்; இந்த வனம் முழுவதும் தனக்கு உரிமையாக வுடையவன்; பெரிய வலியினன்" என்று அவனது வரலாறுகளைத் தெரிய வுரைத்தான்.

பலரைக் கொன்று தொலைத்து எல்லார்க்கும் இடறாய் நின்ற அப் பொல்லாத அசுரனை ஒரே அடியால் உருட்டி வென்ற அங்கதனை யாவரும் வியந்து புகழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டாடினார்.

எங்குந் தேடினார்.

விடிந்தபின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுத் தென்திசை வழியே படர்ந்து நடந்து யாண்டும் தேடினார். முண்டக வனம் முதலிய இடங்களை எல்லாம் துருவி நோக்கி வேங்கடகிரியை அடைந்தார். அங்கு ஒருநாள் தங்கி மறுநாள் எழுந்து இருநாள் நடந்து தொண்டை நாடு சோழ நாடுகளில் ஏழு நாள் வரையும் தேடிப் பார்த்து விட்டு முடிவில் பாண்டி நாட்டிற்கு வந்தார்.

பாண்டி நாடு.

இந்நாட்டிலுள்ள பல பாகங்களையும் நாடி நோக்கி ஆங்காங்கு விளங்கி நின்ற வளங்களையும் பழக்க வழக்கங்களையும் பான்மை மேன்மைகளையும் வியந்து தெளிந்து விழைந்து மகிழ்ந்தனர்.

அத்திருத்தகு நாட்டினை அண்டர்நாடு
ஒத்திருக்கும் என்றால் உரை ஒக்குமோ?
(எத்திறத்தினும் ஏழுலகும் புகழ்
முத்தும் முத்தமிழும் தந்து முற்றுமோ?)

(1)

என்ற தென்றமிழ் நாட்டினை எங்கணும்
சென்று நாடித் திரிந்து திருந்தினார்
பொன்று வாரிற் பொருந்தினர் போயினார்
துன்ற லோதியைக் கண்டிலர் துன்பினார்.

(2)

(ஆறு செல் படலம், 53 54)

வானரங்கள் எங்கும் தேடி ஆலைந்து தென்னாடு புகுந்து நோக்கி யாண்டும் சிதைவையாக் காணாமல் மறுகி நின்றனர். அந் நிலைமையைக் கூறும்பொழுது இந் நாட்டைக் குறித்துக் கவி பாடியிருக்கிற பாட்டைப் பார்த்துப் பல வளங்களையும் நினைந்து உளம் மிக உவங்கு உரிமை மீதார்ந்து சிங்கினாரும்.

தேவலோகம் ஆரிய பொன்னாடு பல அதிசயங்களையுடையது. டோக பூமி என்ற உயர்ந்த புகழுடன் விளங்கி வருகிற அந் நாடு தான் இத் தென்னாட்டை ஒத்திருக்கின்றது என்று சொல்லலாம் ஆயினும் அதுவும் ஒவ்வாத நிலைமையில் இரண்டு குறைகள் அங்கு மருவியுள்ளன. இந்தப் பாண்டி நாட்டில் உள்ள அரிய முத்தும், இனிய தமிழும் அண்டர் நாட்டில் இல்லை ஆதலால் இதனை ஒத்தது என்ற அதனை ஒப்புச் சொல்ல இசையாது; வலிந்து சொல்லின் அது வசையாம் என்று வரைந்து சொல்லி யிருக்கிறார். அண்டர்=தேவர். அண்டர் நாடும் அண்டாத வகையில் அண்டை கோவியுள்ளார். பெற்ற தாய் என உற்ற நாட்டிடம் உரிமை கூர்ந்துள்ளார். அமிழ்தமுடைய பொன்னாடும் தமிழையுடைய இந் நாட்டுக்கு இணையாகாது என இசை கூறியுள்ளது இனிய சுவையாய் உவகை மீறியுள்ளது. எண்ணியுள்ள எண்ணங்கள் கண் எதிரே கனிந்து தோன்றுகின்றன.

பிறந்த நாட்டையும் பேசும் மொழியையும் வியந்து புகழ்ந்து பேசுவது யாண்டும் சிவ சபாவங்களாய் மேவியுள்ளன. தோய்ந்த அபிமானங்கள் எவ்வழியும் வெளியே பாய்ந்து வருகின்றன. கலை நலங் கனிந்த கவிஞர் உரைகளில் உவகைச் சுவைகள் ஒளி வீசி எழுகின்றன. உரிமை நிலைகள் தெளிவாய் வருகின்றன.

செல்வ வளங்களிலும் கல்விபறிவிலும் தலை சிறந்துள்ளது என்னும் நிலைமை முத்தும் தமிழும் என்பதால் உய்த்துணரவந்தது. எத்திறத்தினும் ஏழ் உலகும் புகழ் என முத்தையுள் தமிழையும் விசேடித்திருப்பது உய்த்துணரத் தக்கது.

இந் நாட்டு முத்து எந் நாட்டினும் தலை சிறந்தது; யாண்டும் விலை உயர்ந்தது. பல அரிய பொருள்கள் சில நாடுகளுக்குத் தனியுரிமைகளாய் இயல்பாகவே இனிது அமைந்திருக்கின்றன.

வேழம் உடைத்து மலைநாடு; மேதக்க

சோழ வளநாடு சோறுடைத்து;—பூழியர்கோன்

தென்னாடு முத்துடைத்து; தெண்ணீர் வயல் தொண்டை

நன்னாடு சான்றோர் உடைத்து.

(ஏளவையார்)

சேரநாடு பாணிகளையுடையது; சோழநாடு நெல் வளமுடையது; பாண்டிய நாடு முத்தக்களையுடையது; தொண்டை நாடு

சான்றோர்கள் உடையது என நாடுகளின் பிடுகளைக் குறித்து
ஒளவையார் இவ்வாறு பாடியுள்ளார்.

இந் நாட்டிலுள்ள கடல் துறைகளில் அரிய முத்துக்கள்
பண்டிருந்தே வெளி வந்துள்ளன. கொற்கை, தொண்டி, தலைமன்
னார், தூத்துக்குடி முதலிய தீரங்களில் இந்நாளிலும் முத்துக்களை
எடுத்து வருகின்றனர். என்கும் அவை மதிப்புறுகின்றன.

“கோடும் குவடும் பொரு தரங்கக்
குமரித்துறையிற் படு முத்தும்,
கொற்கைத் துறையில் துறைவாணர்
குவிக்கும் சலாபக் குவால் முத்தும்,
ஆடும் பெருந்தண் துறைப் பொருரை
ஆற்றிற் படு தெண் ணிலாமுத்தும்
அந்தண் பொதியத் தடஞ்சாரல்
அருவி சொரியும் குளிர் முத்தும்”

(மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ், 48)

இங்கே முத்துக்கள் விளையும் துறைகளை இது குறித்துளது.

“பல்லரண் கடந்த பசும்பூட் பாண்டியன்
மல்குநீர் வரைப்பிற் கொற்கை முன் துறை
ஊதை யீட்டிய உயர்மணல் அடைகரை
ஓத வெண்டிரை யுதைத்த முத்தம்” (தொல், களவு, 11)

கொற்கை என்பது மதுரை போல் பாண்டிய மன்னர்க்கு
முன்பு இராசதானியாயிருந்தது. தென் பகுதியில் கடலருகே
உள்ளமையால் பல நாடுகளிலுமிருந்து கப்பல்கள் அங்கே வந்து
கொண்டிருந்தன. அதனால் பெரு வளங்கள் நிறைந்து சிறந்த
துறைமுகமாய் அந்நகரம் விளங்கி நின்றது. ஆண்டுதோறும்
அங்கே முத்துக்கள் குளித்தெடுத்தனர். நூறு ஆராயிரம் இரு
ஆயிரம் விலை மதிப்புடைய அரிய பெரிய முத்துக்கள் மிகவும்
பெற்றுள்ளனர். எந்நாட்டிலும் பெறமுடியாத ஒளி முத்துக்களை
இந்நாடு உள்ளிதே தந்துள்ளமையால் தென்னாடு முத்துடைத்து
என்று பொன்னாடும் போற்ற நின்றது.

“பேருலகத்து மேளந்தோன்றிச்
சீருடைய விழுச்சிறப்பின்
விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்

இலங்குவளை இருஞ் சேரிக்
கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து
நற்கொற்கையோர் நசைப் பொருந!" (மதுரைக் காஞ்சி)

"நகாஅர் அன்ன நளிர் நீர் முத்தம்
வான்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
தோள்புற மறைக்கும் நல்கூர் நுகப்பின்
உளரியல் ஐம்பால் உமட்டியர் ஈன்ற
கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிலுகிலி யாடும்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கைக் கோமான்" (சிறுபாண்)

கொற்கை என்பது கடல் அருகே இருந்த பட்டணம். செல்
வவளங்கள் பல நிறைந்தது; அரசர் அமர்ந்துஆட்சி புரிந்தது; முத்
துக்களால் பேர் பெற்றது என்னும் உண்மைகளை இங்ஙனம் சங்க
நூல்கள் பலவும் கூறியுள்ளன.

பொதியிலே விளைகின்றன சந்தனம்; பொதியின்
நதியிலே விளைகின்றன முத்தம்; அந் நதிசூழ்
பதியிலே விளைகின்றன தருமம்; அப்பதியோர்
மதியிலே விளைகின்றன மறைமுதல் பத்தி. (1)

கடுக்கவின்பெறு கண்டனும் தென்திசை நோக்கி
அடுக்க வந்து வந்து ஆடுவான் ஆடலின் இளைப்பு
விடுக்க ஆரமென்கால் திரு முகத்திடை வீசி
மடுக்கவும் தமிழ் திருச்செவிமாந்தவும் அன்றே. (2)

விடை யுகைத்தவன் பூரணினிக்கு இலக்கணம் மேனாள்
வடமொழிக் குரைத்தாங்கியல் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தி அம் மொழிக் கெதிராக்கிய தென்சொல்
மடமகட்கு அரங்கு என்பது வழி நாடன்றே. (3)

உலகம் யாவையும் ஈன்றவள் உம்பருள் உயர்ந்த
திலக நாயகி பரஞ்சுடர் சேயென மூன்று
தலைவரால் முறைசெய்த நாடு இஃகன்றிச் சலதி
சுலவு பாரின் உண்டாகுமோ துறக்கத்தும் அஃதே. (4)
(திருவிளையாடற் புராணம்)

பாண்டி நாட்டின் பொருமையை இப் பாடல்கள் குறித்துள்
ளன. உமை, முருகன், சிவன் என்னும் மூவரும் பாண்டிய மன்
னர் மரபில் மருகி இங்காட்டை ஆண்டுள்ளமையால் இத் தேசம்
என்றும் தெய்வீக சம்பத்தை எய்திச் சீர் மிகுந்திருக்கிறது.

“பாண்டி நாடே பழம்பதி ஆகவும்,
தென்னு டுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி.” (திருவாசகம்)

மாணிக்கவாசகர் இந்நாட்டைக் குறித்து இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார். பண்டு தொட்டே பல வகையிலும் நலமடைந்துள்ள மையால் இப்பாண்டி நாட்டை நம் கவிஞர்பிரான் உவந்து பாடி அதன் உயர் நலங்களை உலகம் அறிய விளக்கியருளினார்.

ஏழ் உலகும் புகழ்த்தக்க முத்தும், முத்தமிழும் உடையது; அண்டர் நாட்டினும் அதிசய மகிமை வாய்ந்தது; எத் தேவரும் எந்நாட்டவரும் விழைந்து சுவைக்கத் தக்க இயல் இசை நாடகம் என்னும் தமிழ்க் கலைகளை இயலுரிமையாக எய்தியுள்ளது என உயருரிமையோடு உரைத்திருக்கிறார். தம்முடைய தாய்மொழி ஆதலால் தமிழைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் அதிசய பாவ சராய் ஆர்வ மீதூர்ந்து புகழ்கின்றார். தாய்மொழியிலுள்ள அபிமானம் வாய்மொழியில் மினிர்கிறதது.

தென் கடல் சார்ந்தது.

இவ்வாறு விழுமிய நிலையில் விளங்கியிருந்த தமிழ்நாடு முழுவதும் தேடியும் சானகியைக் காணாமையால் உள்ளம்வாடி வானாவீரர்கள் எல்லாரும் தென் காடியை அடைந்தனர். அங்கேகடல் அருகே நின்ற மர்கந்திர மலைச் சாரலைச் சார்ந்தனர். யாவரும் ஒரு முகமாய்க் கூடி இனி என்ன செய்வது? என இன்னலுழந்து ஆலோசித்தனர். உறுதி குன்றினர்; ஊக்கம் இழந்தனர்; மேலே முயன்று பார்ப்போம் என்ற மீராக்கமும் தீர்ந்தனர்.

கருதி வந்த காரியம் கைகூடாமையால் எல்லாரும் மறுகி மயங்கி அறிவு தடுபாறி அலமந்து நின்றனர். பல பல நினைந்து பரிந்து நொந்தனர். அவருள் அங்கதன் பெரிதும் வருந்தினான்.

அங்கதன் அலமந்து சொன்னது.

நல்ல மானி ஆதலால் இந்த வீரமகன் உள்ளம் நாணினான். நேர்ந்திருக்கின்ற நிலைமைகளை நினைந்து நெஞ்சம் தளர்ந்தான். சொல்லி வந்தபடி யாதும் செய்ய வில்லையே! என்று வேதனை மீதூர்ந்து வெதும்பி நொந்தான். கிட்கிந்தைக்கு மீண்டு போவதினும் ஆண்டு மாண்டு போவதே நலம் என்று மனம் துணிந்தான்.

கடியிருந்த துணைவர்களிடம் இக் குலமகன் அதுபொழுது பேசியுள்ள மொழிகள் அதி பரிதாபங்களாய்ப் பெருகி விதி முறை தெரிய வந்தன. அயலே வருகின்றன.

நாடிநாம கொணருதும் நளிநத் தானைவான்
மூடிய உலகினை முற்றும் முட்டி என்று
ஆடவர் திலகனுக்கு அன்பினார் எனப்
பாடவம் விளம்பினம் பழியில் மூழ்குவான். (1)

செய்தும் என்று அமைந்தது செய்து தீர்ந்திலம்;
நொய்து சென்று உற்றது நுவல கிறறிலம்;
எய்தும் வந்து என்பதோர் இறையும கண்டிலம்;
உய்தும் என்றால் இதோர் உரிமைத் தாகுமோ? (2)

எந்தையும முனியும்; எம்இறை இராமனும்
சிந்தனை வருந்தும்: அச் செய்கை காண்குதீறம்
நுந்துவென் உயிரினை நுணங்கு தேள்வியீர்!
புந்தியின் அன்னது புகல்வி ராமென்றான். (3)

அங்கதனுடைய மன வேதனைகளை இங்கே காண்கின்றோம். உரைகளிலிருந்து உள்ளத்தை ஓர்ந்து கொள்கின்றோம். செல்லப் பிள்ளையாய் வளர்ந்து வந்தவன். இது வரையும் யாதொரு தொழிலிலும் வெளியே செல்லாதவன். இராம காரியமாய் வானரசேனைகள் எழுந்தபொழுது அந்தத் தானைக்குத் தலைவனாய் வந்தான். எண்ணி வந்த காரியம் ஏமாற்றம் தந்துள்ளமையால் இரங்கி நொந்து உள்ளம் உடைந்து பேசியுள்ளான்.

காரியங்களைச் சாதித்து வருகின்ற சிறந்த தீரர்கள் போல் உயர்ந்த வீரர்களிடம் உறுதி கூறி வந்தோம்; இங்கே ஒன்றும் செய்யவில்லையே! என்று உள்ளம் பரிந்து பேசியிருந்தவரை இத்தப் பிள்ளையினுடைய கோர்மை நீர்மைகளைத் தெரிந்து இரங்குகின்றோம். வாக்கு மாறி வாழ்வது வசை என உள்ளம் வருந்தியுள்ளது.

ஆடவர் திலகனுக்கு அன்பினார் எனப்
பாடவம் விளம்பினம் பழியில் மூழ்குவான்.

உண்மை ஊழியர்; உரிமை அன்பினர்; உறுதியாளர் என உலகம் தெரிய ஒரு பெரியவனிடம் பேசி வந்தோம்; ஒரு காரியமும் செய்யவில்லை; அரிய விளையாளர் போல் அமைந்து நிற்கின்

றோம் என்று அயர்ந்து கொந்திருத்தலை இவ் வுரைகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. உள்ளத்தின் சலிப்பு உரையில் ஒலித்துள்ளது.

மனித சாதிக் கை தனி மகிமையான புனித முர்த்தியாய் அவ தரித்துள்ளான் என இராமனை அங்கதன் கருதியிருத்தலால் ஆடவர் திலகன் என்று அருமையோடு கூறினான். பேரிலுள்ள தலைமையும் நிலைமையும் பேரொளி புரிந்து ஒரெழில் வீசுகின்றன.

அந்த உத்தமனுக்கு உதவி புரிந்து உவந்து வாழும்படியான பாக்கியம் தமக்கு இல்லாது போயதே என ஏங்கியிருக்கிறான். வினையாண்மை கூறி வந்தது வீண் பெருமையாய் மாறியதே! என வா தனை மீதூர்ந்து வேதனை கூர்ந்துள்ளான்.

பாடவம் = வல்லமை சமர்த்து. எங்கிருந்தாலும் அம்மையை உண்மையாகத் துருவித் தேடி எப்படியும் கண்டு வருவோம் என்று உள்ளங்களித்து ஆரவாரமாய் நேரே உறதி கூறி வந்த அந்தப் பெருமித நிலைக்குச் சிறுமை நேர்ந்ததே! என்று மறுகி கொந்துள்ளமையால் பழியில்முழுகுதலை விழிதெரியவிளம்பினான்.

எந்தையும் முனியும்; எம் இறை இராமனும்
சிந்தனை வருந்தும்.

அம்மைந்தன் இங்ஙனம் சிந்தனை செய்து தேம்பியிருக்கிறான். சுக்கிரீவனையும் இராமனையும் இங்கே ஒருங்கே எண்ணி உளைந்துள்ள இதில் அந்த இருவருடைய நிலைமையும் நீர்மையும் தெரிய வந்தன. சுக்கிரீவன் முனியும் என்றது அவனது ஆணை அதிகாரங்களையும் உக்கிரமான உத்தண்டவேகத்தையும் உணர்த்தி நின்றது. தேவியிருக்கும் இடத்தை வானங்கள் காண வில்லை என்று தெரிந்தால் இராமன் ஆவி அலமருவனை! என இக்குல மகன் உளம் மிக வருந்தி உயிர் மறுகியிருக்கிறான்.

உயிர் விட எண்ணியது.

ஒரு இதழும் தெரியாமல் பல வகையிலும் துயரமாயிருந்த மையால் முடிவில் தன் உயிரை மாய்த்துவிட உறதி பூண்டான்.

றுந்து வென் உயிரினை.

அங்கதன் இங்ஙனம் தற்கொலை செய்யத் துணிந்திருத்த லால் அவனுடைய மன வேதனைகளை இனமாக ஓர்ந்து உணர்ந்து

கொள்ளலாம். நுந்துதல் = தள்ளுதல். உடம்பை விட்டு உயிமை வெளியே போக்கி விட வேண்டும் என்று ஊக்கியிருக்கிறான்.

உத்தமமான உயர்ந்த மான வீரன் ஆதலால் தாழ்வு நேர்ந்த போது வாழ்வு வேண்டாமென்று துணிந்து நின்றான்.

இடறும் இன்னலும் எல்லை மீறி எழுந்தவுடன் உள்ளம் தாங்க முடியாமல் சிலர் உரிசை விட நேர்கின்றார் சிறந்த மாண்போடு மானமாய் வாழ்ந்து வந்தவரே இவ்வாறு மாண்டு போகப் பெரும்பாலும் மூண்டு வருகின்றார்.

உள்ளம் மழுங்கிச் சவுங்கலாய் உள்ளவர் என்ன ஆவமானங்கள் நேர்ந்தாலும் யாதொரு கவலையுமின்றி உல்லாசமாய் உலாவித் திரிகின்றார். அவருடைய பிறப்பு, ஆருப்பும் யாதொரு சிறப்புமின்றிச் சிறுமைகளே பெருகியுள்ளன.

கவரிமான் என்னக் கழுதையென மாந்தர்
உவரிசூழ் பாரில் உளர்.

என்றபடி சீவர்கள் உடைந்து வருகின்றனர். இருவகை நிலைகளிலும் உரிமைகள் தெரிந்து உலகம் பரிந்து வருகின்றது.

தாழ்வு கண்டபொழுது மேலோர் வாழ்வை வெறுத்தலால் அவரது சாவு வீர மானமாய் மேன்மை மிகப் பெறுகின்றது.

“When all the blandishments of life are gone,
The coward sneaks to death, the brave live on.”

(The Suicide)

“வாழ்வின் இதங்கள் எல்லாம் போன பொழுது வீரர் வாழ நாணுகின்றனர்; கோழைகள் சரக அஞ்சுகின்றனர்” என ஜார்ஜ் சேவல் (George Sewell) என்பவர் இவ்வாறு பாடியிருக்கின்றார். மானமும வீரமும் மகிமைகளுடையன.

புகழ் நோக்கிய வாழ்வை புண்ணிய வாழ்வாய்ப் பொலிந்து விளங்குகின்றது. இகழ் படிந்தது யாண்டும் இழிவாய்க் கழிந்தே போகின்றது.

ஆவலக் கவலைகளை நீக்கி ஆன்ம சாந்தியை அருளுதலால் மாணத்தை ஆரணமாக மாணிகள் மருவிக் கொள்ளுகின்றனர்.

“Death is release into infinity” (Victor Hugo)

‘மரணம் நிலையான விடுதலைச் செய்கிறது’ என லிக்டர் ஹயூகோ என்னும் பேராசிரியர் இங்ஙனம் கூறியிருக்கிறார்.

சீவ வாழ்வு யாண்டும் சுகத்தையே நாடி நிறறலால் சரணின வழியாகவும் அதனை அடைய நேர்கின்றது.

“Ere sin could blight or sorrow fade,
Death came with friendly care.” (Coleridge)

‘பாவம் கொல்லாமுன், துயரம் வதைக்கு முன் மரணம் நண்பனைப் போல் வந்து மனிதனுக்கு உதவி புரிகின்றது’ என்னும் இது ஈண்டு எண்ணத்தக்கது.

உயிரின் இயல்புகளும் வாழ்வின் மருமங்களும் துயர சோதனைகளால் தோய்ந்து உடர்வு நிலைகளில் திகழ்கின்றன.

கருதிய கருமம் முடியாராயால் மன வேதனை மிகுந்து இறந்துபடத் துணிந்து அங்கதன் இங்ஙனம் உறவே வானரங்கள் எல்லாசும் கண் கலங்கி நின்றனர். அரச குமாரன் ஆதலால் எதிர் பேச அஞ்சி மரியாதையோடு அனைவரும் மறகி நின்ற பொழுது சாம்புவன் முதிர் போரன்புடன் அவனுக்கு மதிநலம் கூறினான். முதிய வயதினன் புதிய துணிவேயோடு போதனை புரிந்தான்.

சாம்புவன் சொன்னது.

‘அங்கதா! நீ இளவரசன்; பட்டத்திற்கு உரியவன். நீண்ட காலம் சுகமாயிருந்து குடிகள் பலரையும் காத்தளிக்கத் தக்கவன்; நாட்டை ஆண்டு வரவரிய நீ இங்கே மாண்டு முடிவேன் என்று கருதியது விராடிய மன வேதனையைத் தருகின்றது. நேர்த்துள்ள நிலைமையை நினைந்து நெஞ்சம் உடைந்து பேசியுள்ளாய்! நம் மன்னன் குறித்து விடுத்த தவணையும் இன்றோடு முடிந்தது; ஒன்றும் தெரிந்திலம். யாதொரு நம்பிக்கையும் இல்லை; இனி மீண்டு திரும்புவதும் வெட்கக் கேடே; நாங்கள் அனைவரும் ஈண்டு மாண்டு முடிகின்றோம்; அரச குலத் தோன்றலான நீ போய் எங்கள் முடிவை ஆண்டவனுக்கு உரைத்தருளுக; மாறு வேறு கருதாது முதியவனான நான் கூறியபடியே குறிக்கொண்டு செய்க’ என்று சாம்புவன் இவ்வாறு சொல்லவே அங்கதன் கண்ணீர் மல்கி மறகினான். உண்ணீர்மையோடு உளைந்து வருந்தினான்.

“சிறந்த போர் வீரர்களையும், உயர்ந்த மதிமாண்களையும், முதிர்ந்த பெரியோர்களையும் விட்டுப் பிரிந்து நான் தனியே நடக்கிதைக்குப் போய் வாழ வேண்டும் என்று நீங்கள் என்பால் அன்பால் சொல்லியிருப்பினும் அது கொடிய துன்பத் தீயாய் என் உள்ளத்தைத் துடிக்கச் செய்கின்றது.

நீங்களாவது மனைவி மக்கள்களோடு போய் அமர்ந்து இனிது வாழ வேண்டியவர்கள். எனக்கு யாதொரு தொடர்பும் இல்லை; நான் ஒருவன் இறந்து போவதால் யாதொரு குறையும் நேராதது; ஆண்டவன் காரியத்தைச் செய்ய முடியாமல் மாண்டு போனால் என்ற பேர் என் மரபுக்கு என்றும் நீண்ட மதிப்பாய்; பெரியோர்களே! நீவிர் எல்லாரும் போய் என் நிலைமையைச் சொல்லி நெஞ்சம் தேற்றி என்னுடைய அன்னைையை ஆற்றியருளுங்கள்” என்று சொல்லும் போதே அங்கதன் கண்ணீர் சிந்திக் கதறியழுதான்.

அவன் எண்ணி உருகி ஏங்கியழுதுள்ள நிலைகள் மாணச மருமங்களாய்ப் பரிவு மீதூர்ந்து மருவி வந்துள்ளன.

எல்லைநம் இறுதி ஆய்க்கும் எந்தைக்கும் யாவரேனும் சொல்லவும் கூடும்; கேட்டால துஞ்சவும் அடுகும்; கண்ட வில்லியும் இனைய கோவும் வீவது திண்ணம்; அச்சொல் மல்லல்நீர் அயோத்தி புக்கால் வாழ்வரோ பரதன்மற்றீரார். பரதனும் பின்னாளோனும் பயந்தெடுத் தவரும் ஊரும் சரதமே முடிவர் கெட்டேன்; சனகிஎன்று உலகம சாற்றும் வீரத மாதவத்தின் மிக்க விளக்கினால் உலகத்து யார்க்கும் கரைதெரி விலாத துன்பம் விளைந்தவா எனக்கலுழந்தான்.

அங்கதன் நினைந்து அழுதிருக்கிற நினைவின் தொகுதிகளை நேரே கண்டு நெஞ்சம் உருகி நாமும் அழுகின்றோம். உணர்வு கனிந்து உரிமை சுரந்துள்ள மொழிகள் உள்ளங்களை உருக்கிக் கண்ணீர் வெள்ளங்களைப் பெருக்கச் செய்கின்றன.

உலக அனுபவங்கள் நன்கு தோயாத இளமை நெஞ்சம்; அன்பும் தூய்மையும் மாணமும் வீரமும் எவ்வழியும் செவ்வையாகத் தோய்ந்துள்ள ஒரு செல்ல மகனுடைய உள்ளக் குமுறல்களை இங்கே எல்லாரும் கண்டு இரங்கி அயர்கின்றோம்.

நான் ஈண்டு மாண்டு போவேனாயின் என் தாய் மடிந்து போவள்; நம்முடைய காரியத்தால் அல்லவா இது நேர்ந்தது

என்று இராம லட்சுமணர்கள் இறந்து படுவார்கள்; அவர் படி அயோத்தியிலுள்ள பரத சத்துருக்கணர் முதலிய யாவரும் மாண்டு போவோ! அந்தோ! ஒரு சானகியம்மையால் உலகத் திற்கு எவ்வளவு துன்பங்கள்! என உள்ளம் துடித்து அழுதுள்ளான். அங்கதன் இங்ஙனம் அழுது மறுகியபொழுது சாம்புவன் முதலிய அனைவரும் பரிந்து பதைத்தார்.

அனுமான் எல்லாரையும் இரங்கி நோக்கி உறுதியும் தெளிவும் ஊக்கமும் கூறினான். அவனுடைய உரைகள் உணர்வொளி வீசின.

அனுமான் தேற்றியது.

தலைமை அபிபதியான அங்கதன் தளர்ந்து தவிக்கவே வானர்கள் யாவரும் வாழ்வை வெறுத்தனர். உண்ணாவிதமிருந்து உயிரை நீத்து விடலாம் என்று உறுதி பூண்டனர். எண்ணுதன எண்ணி இளைந்து மறுகவே அனுமான் அனைவரையும் உவந்து நோக்கி ஊக்கியுரைத்தான். "இன்னும் தேடவேண்டிய இடங்கள் எவ்வளவோ உள்ளன; இந்த அண்டத்தில் ஒரு சிறிது தான் தேடியிருக்கிறோம்; அதற்குள் இவ்வாறு வாடிவருந்துகிறீர்கள். வினைத் திட்டம் என்பது என்ன? மனத்திட்டமே. கருமமே கண்ணாய்த்துருவித் தேடி அம்மையை நாம் கண்டு பிடித்தால் இம்மையும் மறுமையும் என்றும் நமக்கு இன்பமே. காலம் கடந்தாலும் காரியம் கைகூடினால் தவணை தவறியது என்று எவரும் நம்மை இகழ்ந்து கூறார். புகழ்ந்தே பேற்றுவர். உரிய கருமத்தில் உள்ளம் ஊன்றி ஊக்கி முயன்றால் அது ஒரு பெரிய பாக்கியமேயாம். வினையான்மையில் மூண்டவர் இடையில் தளர்ந்து நிற்பது இழிந்த செயலாம் யாண்டும் தளராமல் முனைந்து முயல்வதே உயர்ந்த ஆண்டகையாகும். கருமம் புரிவதில் மூண்டு தொடர்ந்து மாண்டு போக நேரினும் அவனைக் கருமதேவதையும் தருமதேவதையும் வியந்து பேணி உவந்து கொண்டாடுகின்றன. போர்முகத்தில் பொன்றினால் வீரசுவர்க்கத்தை அடைதல் போல் கருமவீரரும் பெருமைமிகப் பெற்றுப் பேரின்பம் அடைகின்றனர். உள்ளத்தின் உறுதியளவே சீவர்கள் உயர்ந்த நிலைகளைப் பெறுகின்றனர். யாண்டும் யாதும் தளராத மனவுறுதியே வீரம் என்னும் வியன் பெயரால் வெளியே விளங்கி நிற்கின்றது. வீரர்கள் தனி நிலையினர். எவ்வழியும் திவ்விய மகிமைகளை யுடையவர்.

பருவமுதிர்ந்து படு சீழ்வனாயி ருந்தும் சடாயு செய்துள்ள அந்த
அரிய வீரத் திறலை இளைஞர்களாகிய நீங்கள் சிறிது சிந்திக்க
வேண்டும். செய்து வாழ்; இன்றேல் சேத்து மடி! என்பது கரும
வீரர் கூறி வருகின்ற அருமை மந்திரம். ஆண்டவன் தேவியை
மீட்ட விழைந்து சடாயு கமது ஆருயிரை நீத்தார். அந்த அம்
மையைக் கண்டு வருவதிலும் நாம் கால் தடுமாறுகின்றோம்.

நாடுதலை நலம்; இன்னும் நாடி அத்
தோடலர் குழலிதன் துயரில் சென்றமர்
வீடிய சடாயுவைப் போல வீடுதல்
பாடவம அல்லது பழியற்றாம என்றுன்.

குறித்த தவணை கடந்து போனாலும் காரியத்தை முடித்து
வந்தால் அது சிறந்த வீரியமேயாம். எவ்வழியும் யாண்டும் தேய
அம்மையைக் கண்டே வரவேண்டும்; இடையே யாரும் மாறு
வேறு கருதலாகாது." என இன்னவாறு அனுமான் தேவதேவன்
கூறவே யாவரும் உள்ளம் துணிந்து ஊக்கி நின்றார்.

சம்பாதி வந்தது.

இராம காரியமாய் இராவணனோடு போராடி மாண்டான்
எனச் சடாயுவின் வீரத்திறலைக் குறித்து அனுமான் வானவர்களி
டம் பேசும் பொழுது அந்த மலைச் சாரலில் தனியே தங்கியிருந்த
சம்பாதி என்னும் கழுகரசன் அங்கே தாவி வந்தான். பெரிய
பறவை வடிவில் வந்த அந்த அதிசயநிகையனை அயலே வருகிற
கவிகளில் இனிது காணலாம்.

முறையுடை எம்பியார் முடிந்தவா எனப்
பறையிடு நெஞ்சினன் பதைக்கு மேனியன்
இறையுடைக் குலிசவேல் எறிதலான் முனம்
சிறையறு மலைஎனச் செல்லும் செய்கையான். (1)

மிடலுடை எம்பியை வீட்டும் வெஞ்சினப்
படையுளர் ஆயினார் பாரில் யார் என
உடலினை வழிந்துபோய் உவரிநீர் உகக்
கடலினைப் புரையுறும் அருவிக் கண்ணினான். (2)

உழுங்கதிர் மணியணி உமிழு மின்னினை;
மழுங்கிய நெடுங்கணின் வழங்கு மாரியான்;
புழுங்குவான் அழுங்கினான் புடவீ மீதனில்
முழுங்கிவந்து இழிவதோர் முகிலும் போல்கின்றான். (3)

வள்ளியும் மரங்களும் மலையும் மண்ணுறத்
தெள்ளுநுண் பொடிபடக் கடிது செல்கின்றான்
தள்ளுவன் கால்பொரத் தரணியில் தவழ்
வெள்ளியம் பெருமலை பொருவு மேனியான். (4)

(சம்பாதிப் படலம், 23-26)

சம்பாதினை உருவக் கோலத்தையும் உள்ளத்தின் இயல்பு
களையும் பரிதாப நிலைகளையும் இவை தெளிவாக் கர்ட்டியுள்ளன.
அவலக் காட்சிகள் கலை மணம் கீழ்க் கண்ணோட்டம் காண்
கின்றன. பிறவி வாஞ்சை பெருகி மிளிர்கின்றது

சடாயு ஒடு உடன் பிறந்த அண்ணன் ஆதலால் அவன் போ
ரில் மாண்டு போனான் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் உள்ளம்
துடித்து உயிர் பதைத்து வந்தான். என் தம்பியை வெல்ல வல்ல
வனும் உலகில் உண்டா? என்று எண்ணியிருத்தலால் அவனது
உடல்வலியையும் அடலாண்மையையும் எவ்வளவு பெருமையாக
மதித்திருக்கின்றான் என்பது தெளிவாய் நின்றது. தம்பிபால்
பேரன்புடையவன் ஆதலால் அவனது பிரிவு ஆறாத் துயரமாய்
நேர்ந்தது. கண்ணீர் ஆராயப்பெருகியது.

உடலினை வழிந்துபோய் உவரிநீர் உகக்
கடலினைப் புரையுறும் அருவிக் கண்ணினான்.

சடாயு இறந்தான் என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் சம்பாதி
அழுது உருகியிருக்கும் உருக்கத்தைக் கண்களிலிருந்து வழிந்தி
ருக்கும் நீரினால் இங்ஙனம் அளந்து காட்டியிருக்கிறார்.

பறவை உருவும் தெய்வீக அறிவும் மருவியுள்ளவன் ஆத
லால் உடன் பிறப்பின் பாசத்தால் உள்ளம் கருகி உருகியிருக்கிறான்.

! வெள்ளை நிறமும் வீரத் திறலும் பேரறிவும் பெருகியுள்ள
வன் ஆதலால் வெள்ளியம் பெருமலை பொருவும் மேனியான் என
அவனது உருவக் கோலத்தை உள்ளியுணரும்படி கவி அள்ளி
யருளினார். துள்ளித் தாவி அவன் துடித்து வந்தான்.

அதி விசித்திரமான பெரிய கழுகு வடிவம் திடீர் என
அருகு வரவே வானங்கள் திகிலடைந்து அயல் ஒதுங்கின.
அனுமான் அஞ்சாமல் எதிர் நின்று “நீ யார்?” என்று அதட்டிக்
கேட்டான். அவன் நெஞ்சம் உருகி நேர் எதிர் கூறினான்.

“ஐயா! சடாயுவை யாரோ கொன்றான் என்று சொன்னீர் களே! அவன் யார்? எங்கே கொலை நடந்தது?” என உளம் உருகி உரை மறகி விழிநீர் மல்கி வினவினான்.

அவனது பரிவாண நிலைமையைக் கண்டதும் அனுமான் அன்பு மீக் கொண்டு, “ஐயா, நீங்கள் யார்? முன்னதாக உங்களுடைய உண்மையைச் சொல்லுங்கள் பின்பு நான் நிகழ்ந்ததை நேரே சொல்லுகின்றேன்” என்று உரிமையோடு உரைத்தான்.

சம்பாதி தவித்தது.

நான் சடாயுவின் அண்ணன்; என் பெயர் சம்பாதி; என்னுடைய அருமைத் தம்பி இறந்து போனான் என நீங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டு என் உள்ளம் துடித்து இங்கே வந்தேன். நடந்ததைத் தெளிவாகச் சொல்லியருளுங்கள் என்று துவண்டு வேண்டினான்.

அனுமான் யாவும் சொன்னான். இலங்கை வேந்தனை இராவணனோடு நேரே போராடி மாண்டான் என்று கூறவே சம்பாதி துயரம் தாங்க மாட்டாமல் கீழே வீழ்ந்தான். கண்ணீர் சொரிந்து கதறி அழுதான்.

“ஐ! என் தம்பியை இனி என்று காண்பேன்; எந்தப் பிறப்பில் பார்ப்பேன்; அந்த வீர பராக்கிரமமும் மெய்யறிவும் மேலான தன்மைகளும் எங்கே போயின? யாராலும் வெல்ல முடியாத பெருவலியுடையான் என ஒரு நிலை அடைந்திருந்தும் மாய அரக்கனால் மாய நேர்ந்தாயே! ஐயகோ! உனது அறிவும் ஆண்மையும் அமைதியும் அகிலமும் அறியுமே; மனு குல திலகமாகிய தசரத சக்கரவர்த்தி உன்னை உரிமைத் துணை ஆக உவந்து கொண்டாடி உயிர் நட்புக் கொண்டிருந்தாரே; கழுகரசனாய்ப் பிறந்திருந்தாலும் உலக அரசுகளெல்லாம் வீர திலகம் என வியந்து புகழ் விளங்கி வாழ்ந்தாயே!

மலரோன் நின்றுளன்; மண்ணும் விண்ணும் உண்டு;
உலையா நீடறம் இன்னும் உண்டரோ;
நிலையார் கற்பமும் நின்றது; இன்று நீ
இலையானாய் இது என்ன தன்மையோ?”

என இன்னவாறு பன்னிப் புலம்பிப் பரிதபித்தான்.

தம்பிபால் வைத்த அன்புரிமையால் சம்பாதி அலமந்து தவிப்பதை நோக்கி அனுமான் உள்ளம் இரங்கினான்; அவனை உரிமையுடன் ஆற்றித் தேற்றினான். தேறிய அவன் “என்ன காரியத்திற்காக இராவணனோடு என் தம்பி போராடநோந்தான்?” என்று ஆராம மீதூர்ந்து கேட்டான்.

போர் மூண்ட வகையையும், பொருத நிலையையும், இறதியில் மாண்ட இயல்பையும் மாருதி அவனுக்குத் தெரிய உரைத்தான். சீதாதேவியை மீட்டும் பொருட்டு மாட்டி மாண்டான் என்று கேட்டவுடனே தம்பி இறந்தான் என்ற துன்பத்தை அவன் மறந்தான். புகழ் உடம்பை நிலைநாட்டிப் புத்தேளுலகம் புகுந்தான் என உவகையுட் கொண்டான். அகபொழுது அவன் உவந்து கூறிய மொழிகள் உள்ளத்தின் உயர் பொருந்தகைமைகளை உணர்த்தியுள்ளன.

பைந்தார் எங்கள் இராமன் பத்தினி
செந்தாள் வஞ்சி திறத்து இறந்தவன்
மைந்தா எம்பி வரம்பில் சீர்த்தியோடு
உய்ந்தான் அல்லது உலந்தது உண்மையோ? (1)

அறமன்னானுடன் எம்பி அன்பினோடு
உறவுன்னு உயிர் ஒன்ற ஓவினான்
பெறஒண்ணாத தோர் பெற்றி பெற்றவற்கு
இறவு என்னும இதின் இன்பம் யாவதே? (2)
(சம்பாதிப் படலம், 44-45)

சம்பாதியினுடைய மன நிலையும் மதி மாண்பும் இங்கே தெரிய வருகின்றன. ஒரு பதி விரதைக்கு உதவி செய்யப்புகுந்து தம்பி உயிரை விட்டான் என்றது இந்தத் தமையனுக்குப் பெருமகிழ்ச்சியைத் தந்துள்ளது. சகீகாதா வாஞ்சையால் உளம்பதைத்து அழுது துடித்தவன நிகழ்ந்துள்ள மாணத்தின் நிலைமை தெரிந்ததும் சோகம் நீங்கியது; அந்தச் சாவு யாருக்கும் கிடையாத பெரிய யோகம் என்று உவகை ஓங்கியது.

எம்பி வரம்பில் சீர்த்தியோடு உய்ந்தான்.

அளவிடலரிய புகழோடு சடாயு உயர் பதவியை அடைந்துள்ளான் எனச் சம்பாதி உள்ளம் உவந்துள்ளமையை இவ் வுரையால் ஓர்ந்து நிலைமைகளை உணர்ந்து கொள்கின்றோம்.

அரிய தவசிகளாலும் பெரிய ஞானிகளாலும் பெறமுடியாத
பேரின்பப் பேற்றைப் பெற்றான்; அவனுடைய பிறவி அடியோடு
தீர்ந்தது; மீண்டு சண்டு வராத நீத்திய முத்தியை நிலையாகக்
கொண்டான் என்பான் உய்ந்தான் என்றான்.

அறம் அன்னானுடன் எம்பி அன்பினோடு
உறவு உன்னு உயிர் ஒன்ற ஒவினான்

பழமையான அன்புரிமையினால் தனது அரிய உயிரை இனிது
உதவியிருக்கிறான் எனத் தம்பியின் வீரக் கொடையை வியந்
திருக்கிறான். தசரதனோடு சடாயு நண்பு கொண்டிருந்தமையால்
அந்த மன்னனுடைய அருமைத் திருமகனான இராமனுக்கு உயி
ருதவி புரிந்துள்ளான் என உரிமை கனிந்து நினைந்துள்ளான்.

அரச முடியீழந்து காட்டில் வனவாசம் செய்ய வந்த பிள்
ளைக்குப் பெரிய தந்தை என்ற முறையில் அரிய உதவிகள் பல
புரிந்து வந்து இறுதியில் தனது உயிரையும் கொடுத்தருளினான்.

பண்பு நலம் கனிந்த அந்த நண்பு நிலையை என்பும குளிர்
எண்ணி மகிழ்ந்து விண்ணும் மண்ணும் அறிய விளக்கியிருக்கிறான்.

அறம் அன்னான் என இராமனை இங்கே கருதியிருத்தலால்
அந்தத் தரும மூர்த்தியின் குண சிலங்களை அவன் நனகு தெளிந்
துள்ளான் என்பது தெரிய வந்தது. புண்ணியமே ஒரு உருவம்
மருவிப் பசிய கோலத் திருமேனியாய் அகில வுலகங்களும் உய்ய
வில் ஒன்று உடையில் ஏந்தி வெளி வந்துள்ளது எனக் களி மீதுர்ந்து
கருதியுள்ளான்.

உயிர் ஒன்று ஒவினான் என்றது அவனது உயர்வான
வென்றி வீரத்தை நன்று சிந்திக்க வந்தது. ஒவுதல் = விடுதல்,
விசுதல். எளிமையாக எண்ணித் தன் ஆவியை வெளியே தூவி
னான் என்பது ஒவினான் என்னும் உரை ஒலியால் உணரநின்றது.

தம் உயிரை எவரும் எவ்வழியும் விழந்து பேணுவர். எதை
இழந்தாலும் உயிருக்கு யாதொரு இடறம் நேராதபடியே யாரும்
உறுதியாய் ஒம்பி உரிமை பூண்டுள்ளனர். அத் தகைய இனிய
உயிரை ஒரு உத்தமியைக் காக்கப் புகுந்து தனியே உருத்தான்
ஆதலால் அந்த வித்தக வண்மை வியந்து துதிக்க வந்தது.

நத்தம் போல் கேடும் உளதாகும் சாக்காடும்

வித்தகர்க் கல்லால் அரிது.

(குறள் 235)

இந்த அருமைத் திருக்குறள் ஈண்டு அறிய உரியது.

தன் உடல் அழிந்தாலும் என்று அழியாத கீர்த்தியை அடையும்படியான சாவை எல்லாரும் எளிதில் பெற முடியாது.

உயர்ந்த குல வீரர்கள், சிறந்த கொடை வள்ளல்கள் என விளங்கி நிற்கும் மேல்லார்களுள்ளும் புகழுடைய சாவினை அடைய வல்லவர் சிலரே ஆதலால் அந்தச் சாக்காடு அதிசய மகிமையுடையதாய் ஈண்டுத் துதி செய்ய வந்தது.

பெற ஒண்ணாதது ஓர் பெற்றி பெற்றவன்.

சடாயு பெற்றிருக்கும் பெரும் பேற்றை உய்த்துணரும்படி சம்பாதி இங்ஙனம் உரைத்திருக்கிறான். அவனைப் போன்ற ஒரு வீரத்தியாகியையும் வித்தக வள்ளலையும் யாண்டும் காண்டலரிது என்று அவன் உள்ளத்தில் கருதியுள்ளமை உரையில் ஒளி செய்துள்ளது.

இம்மையில் என்றும் குன்றாத கீர்த்தியும், மறுமையில் அழியாத பேரின்ப வீடும் தனது ஒரு மரணத்தால் நிலையாக உரிமை செய்து கொண்டான் ஆதலால் அந்த அருமைப் பேற்றை வியந்து பாராட்டினான்.

எவரும் பெற முடியாத அரிய பாக்கியங்களைத் தன் உயிரைக் கொடுத்து எளிதாகப் பெற்றுக் கொண்டான் என உள்ளே உவந்து கொண்டமையால் இறவு இன்பம் என்றான்.

இறந்து போனாலும் கீர்த்திமான்கள் என்றும் அழியாத இன்ப நிலையினர் என்று ஏத்தியிருத்தலால் அவனுடைய அறிவும் பண்பும் தெரிய வந்தன.

“One of the few, the immortal names

‘That were not born to die.’” (Halleck)

“அழியாத கீர்த்திகளையுடையவர் சிலரே; அவர் இறந்தாலும் இருந்தவரே” என்னும் இது ஈண்டு அறிந்து கொள்ளவரியது.

தன்னுடைய தம்பியின் மரணத்தைக் கேட்டு முதலில் மறுகி அழுத சம்பாதி பின்பு நிகழ்ந்த நிலைகளை அறிந்ததும் உள்ளம் தேறி உவந்து சென்று நீரில் முழுகி ஆன்ம சாந்தியை நினைந்து மானச கருமங்கள் புரிந்து மீண்டு வந்து அனுமான் முதலிய யாவரிடமும் ஆவலோடு உறவுரிமை பாராட்டி உவந்திருந்தான்.

சிறகுகள் வளர்ந்தது.

பறவை வேந்தனாகிய சம்பாதியினுடைய சிறகுகள் அது பொழுது கரிந்து போயிருந்தன. இராம காரியமாய் வருகின்ற வானரங்களைச் சந்திக்க நேருங்கால் இழந்த சிறகுகள் மீள் வளர்ந்து வரும் என்று முன்னம் ஆதவனாலும் மாதவனாலும் உணர்ந்திருந்தான் ஆதலால் இராம நாமத்தை உச்சரிக்கும்படி வானரங்களை விழைந்து வேண்டினான். எல்லாரும் உவந்து கூறினார். ராம ராம; ராம ராம; ராம ராம; ராம ராம என இவ்வாறு வானரங்கள் கூறவே இழந்த இரண்டு சிறகுகளும் புதிதாய் எழிலோடு வளர்ந்து விரிந்தன. அந்த அதிசய நிலையைக் கண்டதும் எல்லாரும் ஆனந்த பரவசராய் வியந்து மகிழ்ந்தனர்.

இறகுகள் இல்லாமையால் மேலை பறந்து வரமுடியாமல் கீழே கால் தாவிக்க குதித்து வந்த சம்பாதி சிறகடைந்தவுடன் புதிய அழகுடையவாய்ப் பெரு மகிழ்ச்சியடைந்தான். அவனது வரலாறு முழுவதையும் அறிய விரும்பி வானரங்கள் ஆர்வத்தோடு கேட்டனர்; கேட்கவே அவன் யாவும் சொல்ல நேர்ந்தான்.

தாயெனத் தகைய நண்பீர்! சம்பாதி சடாயு என்பேம்
சேயொளிச் சிறைய வேக்க கழுவினுக்கு அரசு செய்வேம்;
பாய்திரைப் பரவை ஞாலம் படர்இருள் அகற்றும் பண்பின்
ஆய்கதிர்க் கடவுள் தேரூர் அருணனுக்கு அமைந்த மைந்தர். [1]

ஆயுயர் உம்பர்நாடு காண்டும்என்று அறிவு தள்ளி
மீயுயர் விசம்பி னூடு மேக்குறச் செல்லும் வேலை
காய்கதிர்க் கடவுள் தேரைக் கண்ணுற்றும் சுண்ணுறமுன்
தீயையும் தீக்கும் தெய்வச் செங்கதிர்ச் செல்வன் சீறி. [2]

முந்திய எம்பி மேனி முருங்கழல் முடுகும் வேலை
எந்தைநீ காத்தி என்றான் யானிருஞ் சிறையும் வந்தி
வந்தனென் மறைத்த லோடும் மற்றவன் மறையப் போனான்
வெந்துமெய் யிறகு தீந்து விழுந்தனென் விளிகி லாதேன். [3]

மண்ணிடை விழுந்த என்னை வானிடை வயங்கு வள்ளல்
கண்ணிடை நோக்கி யுற்ற கருணையன் சனகன் காத்தற்
பெண்ணிடை யீட்டின் வந்த வானரர் இராமன் பேரை
எண்ணிடை யுற்ற காலத்து இறகு பெற்று எழுதி என்றான். [4]

தாழ்ந்த மாதவத்து லோக சாரங்கன் உறையும் சாரல்
வீழ்ந்தனென் சிறைகள் தீய வெவ்வுயிர்த்து உளமும் மெய்யும்
போழ்ந்தன துன்பம் ஊன்ற உயிர்ப்பொறை போற்ற கில்லாது
ஆழ்ந்தனென் ஆழ்ந்த என்னை அருந்தவன் எதிர்த்து தேற்றி [5]

கற்றிலர் போல உள்ளக் களிப்பினால் அமரர் காப்பூடு
உற்றிடக் கருதி மீப்போய் ஆதபத்து உனது மேனி
முற்றழல் முருங்க மண்ணை முயங்கினை இனி என் சின்னாள்
மற்றுநின் உயிரை ஒம்பாது இகழ்வது மாலைத் தன்றால். [6]

களித்தவர் கெடுதல் திண்ணம் சனகியைக் கபடன் வெளவி
ஒளித்தவாய் துருவி யுற்ற வானரர் இராம நாமம்
விளித்திடச் சிறைவர் தோங்கும் வெவ்வுயிர்த் தயரல் என்று அன்று
அளித்தனன் அதனால் ஆவி ஆற்றினேன் ஆற்றல் மொய்ம்பீர்! [7]

[சம்பாதிப் படலம், 53 59]

சம்பாதியின் சீவிய சரிதம் அவன் வாக்கு மூலமாய் இவ்
வாறு வெளி வந்தள்ளது, சூரிய சாரங்கிய அருணனுக்கு
அரமடையிடம் பிறந்தவர். பறவை உருவும் தெய்வ அறிவும்
உடையவர். முன்னவன் பெயர் சம்பாதி. பின்னவன் பெயர்
சடாயு. தமையனும் தம்பியும் உழுவலன்புடையராய் மருநியிருந்
தனர். பருவம் அடைந்த பொழுது ஒரு நாள் இருவரும் உல்லா
சமாய் மேக மண்டலத்தையும் கடந்து ஆகாயத்தில் அதி வேக
மாய்ப் பறந்து போயினர். சூரிய வீதியை அடைந்து தொடர்ந்து
போனமையால் அந்த ஆதவன் வெப்பம் தாங்க முடியாமல்
சடாயு தவித்து மறகினான். அவனைத் தனது சிறகின் கீழ் வரும்
படி அணைத்து மேலும் விரைந்து போயினான். போகவே கதிரவன்
கிரணங்களால் இறகுகள் இரண்டும் கரிந்து தீய்ந்தன. அதன்பின்
பறந்து செல்ல முடியாமல் கீழ் தாழ்ந்து வந்து ஒரு மலைச் சார
லில் வீழ்ந்தான். அண்ணனுக்கு நேர்ந்த அவல நிலையை நினைந்து
சடாயு கவலையடைந்து வருந்தினான். அவனை ஆற்றித் தேற்றிப்
பறவையினங்களின் தலைமைப் பதவியைத் தந்து கழுகின் வேந்
தனாய் ஆணை செலுத்தி வரும்படி அனுப்பியருளினான். தமையன்
பணியைத் தலைமேல் ஏந்தித் தம்பி பிரிந்து சென்றான். சம்பாதி
அங்கு ஓர் மலைச் சாரலில் அமர்ந்திருந்தான். தனக்கு நேர்ந்த
துயர நிலையை எண்ணி யிரங்கும்போது ஒரு நாள் ஆகாயத்தி
லிருந்து அசரீரியாய் ஒரு ஒலி எழுந்தது. “சனகனுடைய அரு

மைத் திருமகளைத் தேடி இராமன் ஏவலால் ஒரு வானர சேனை இவ் வுலகில் வரும்; அதனை நீ என்று காண்கின்றாயோ அன்று உன் சிறகு வளர்ந்து உயர்நலமடைவாய்” என ஆதவன் வாய் மொழியான ஒரு வாக்கைக் கேட்டு அவன் உள்ளம் தேறியிருந்தான். பின்பு சில காலம் கழிந்து ஒருநாள் லோக சாரங்கர் என்னும் முனிவரைக் கண்டு தொழுதான். சிறந்த அருந்தவராகிய அவர் தமது யோகக் காட்சியால் உணர்ந்ததை அவனுக்கு உவந்து உரைத்தார். “சம்பாதி! உனக்கு உறுதியாக நன்மையுண்டாகுப; இராமன் தேவியை நாடி வானரங்கள் தென்திசை நோக்கி வரும்; அந்தச் சேனைத்திரள் இராமநாமத்தை ஒதும்; அதனை நீ உவந்து கேட்பாய்; உன் சிறகுகள் கொழுந்துவிட்டுத் தழைத்து வளர்ந்து செழித்து விளங்கும்; தென்பாலுள்ள மகேந்திரமலையில் போயிரு” என்று சொல்ல அந்த மாதவரை வணங்கி வாழ்த்தி விட்டு அவன் அம் மலைச் சாரலில் குளிர் மரங்கள் நிறைந்த ஓர் இடத்தில் தனியே தங்கித் தனக்கு அனுசூலமான இனிய காலத்தை எதிர் நோக்கி யிருந்தான். விதி நியமித்தபடியே உரியசமயத்தில் வானரங்களைக் கண்டான்; இராம நாமத்தால் இறகுகள் எய்தி இன்பம் மிகப் பெற்றான்.

சம்பாதி சரிதம் இங்ஙனம் அமைந்திருக்கிறது.

வானரங்களை அவன் கண்டு கொண்ட காட்சி அதி விசித்திரமான நாடக முறையில் ஈண்டு நன்கு அமைந்துள்ளது.

கருதி வந்த கருமம் கைகூட விலகலேயே என்று வானரங்கள் கவலையடைந்து தளர்ந்த பொழுது அவரைத் தேற்றும் பொருட்டு சடாயுவின் கரும வீரத்தை அனுமான் உரிமையோடு கூறினான். தம்பி மாண்டான் என்ற அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் சம்பாதி ஆண்டுத் தவித்து வந்தான். வரவும் உறவும் காவிய ஒலியங்களாய்ச் சீவியம் கனிந்துள்ளன.

களித்தவர் கெடுதல் திண்ணம்.

சம்பாதிக்கு லோக சாரங்க முனிவர் உறுதி மொழிகள் கூறி வரும்பொழுது இவ்வாறு ஒரு செவ்விய உண்மையை உரைத்திருக்கிறார். நீண்ட சிறகுகள் உடையேம்; யாண்டும் பறந்து செல்ல வல்லேம் என்னும் உள்ளச் செருக்கினால் மேலே எல்லை மீறிச் சென்றாய்! அதனால் இந்தக் கேடு உனக்கு நேர்ந்துள்ளது

என உற்ற துயரத்திற்கு உரிய ஏதுவை எடுத்துக் காட்டினார். குற்றம் நீங்கி இனிமேலாவது சூணமோடு வாழ்க என்று குறித்தருளினார். அடக்கம் ஆநயிர் அமிர்தமா அறிய நின்றது.

மணச் செருக்கு மனிதனைக் கெடுத்துவிடும் என்பது நுனித்துணர் வந்தது. உள்ளத்தைப் பண்படுத்தி யாண்டும் பெருந் தன்மையாய் உயர்ந்து ஒழுக வேண்டும் என்னும் சிமுமிய உண்மை ஈண்டு வெளியாய் உள்ளது. தன்மை வர நன்மை வருகின்றது.

காரிய ஒட்டத்தில் சீவியமான பல அமிர்த ஊற்றுக்கள் இடையிடையே பெருகி லினிது சேர்ந்திருக்கின்றன.

தன் வரலாற்றைச் சொல்லி முடித்தபின் வானங்கள் அங்கு வந்துள்ள காரியத்தைச் சம்பாதி தெளிவாக அறிய விரும்பினான். அவர் பாவும் ஒளியாமல் உரைத்தார்.

சானகியம்மையைத் தேடி மலை வளங்கள் பலவும் நாடியாண்டும் காணாமையால் ஆண்டு வருந்தி வந்திருப்பதாக வானர வீரர்கள் கவன்று சொல்லினார். சொல்லவே சம்பாதி அவருக்கு உறுதி கூறி உண்மையை விளக்கினான்.

பாகொன்று குதலை யானைப் பாதக அரக்கன் பற்றிப் போகின்ற பொழுது கண்டேன்; புக்கனன் இலங்கை புக்கு வேகின்ற உள்ளத்தானை வெஞ்சிறை யகத்து வைத்தான் என்கொன்றின் காண்டிர் அந்தில் இருந்தனள் இறைவி இன்னும்.

யோசனை ஒரு நூறுண்டால் ஒலிகடல் இலங்கை; அவ்வூர் பாசுவெங்கரத்துக் கூற்றும் கட்புலன் பரப்ப அஞ்சும்; நீசன் அவ் அரக்கன் சீற்றம் நெருப்புக்கு நெருப்பு; நீங்கள் எசுறுங்குணத்தீர் சேறல் எப்பரிசு இயைவது என்றான். [2]

நால்முகத்து ஒருவன் மற்றை நாரியோர் பாகன் நிற்க பால்முகப் பாவைப் பள்ளிப் பாம்பணைப் பரன் என்றாலும் காலனுக்கேயும் சேறல் அரிதிது கடலின் தன்மை மேலுமக்கு உறுவ தெண்ணிச் செல்லுமின் விளிவினாள் [3]

எல்லீரும் சேறல் என்பது எளிதன்று அவ்விலங்கை மூதூர் வல்லீரேல் ஒருவர் ஏகி மறைந்தவண் ஒழுகி வாய்மை சொல்லீரே துயரை நீக்கித் தோகையைத் தெருட்டி மீடீர் அல்லீரேல் என்சொல் தேறி உணர்த்துமின் அழகற்கு அம்மா!

காக்குநர் இன்மையால் அக்கமுகினம் முழுதும் கன்றிச்
சேக்கைவிட்டு இரியல் போகித் திரிதரும் அதனைத் தீர்ப்பான்
போக்கெனக்கு அடுத்த நண்பர்! நல்லது புரிமின் என்ன
மேக்குற விசையிற் சென்றான் சிறையினால் விசம்பு போர்ப்பான்.
(சம்பாதிப் படலம், 64-68)

சீதை இருக்கும் இடத்தை வானாரங்களுக்குத் தெளிவாக
உரைத்து விட்டுச் சம்பாதி வெளியேறிப் போயுள்ள போக்கை
நண்டு விழியூன்றி நோக்கி நிற்கின்றோம்.

உள்ளம் சோர்ந்து உறுதி குன்றியிருந்தவர் அந்தப் புள்ள
ரசன் புகன்ற மொழிகளைக் கேட்டதும் உவந்து நின்றார்.

கண்ணார நேரே கண்ட சாட்சியாய்ச் சம்பாதி கூறியுள்ள
தில் நிலைமைகள் பல தெரிய வந்துள்ளன. அவனுடைய உரை
களில் டரிவும் பண்பும் மருவியிருக்கின்றன.

“சில நாளைக்கு முன்னதாக ஆகாய மார்க்கமாய் இலங்கை
வேந்தன் ஒரு அழகிய மங்கையை இராதத்தில் எடுத்தச் சென்
றான். நேரே கண்டேன்; யாரோ? என்று திகைத்திருந்தேன்.
இராமபிரான் தேவியே என்பது இப்பொழுது தெரிய வந்தது.
இலங்கை நகரின் தென்பால் அசோக வனத்தில் தனியே சிறை
வைத்திருக்கிறான். நீங்கள் அங்கே போக முடியுமானால் நேரே
கண்டு கொள்ளலாம். யாரும் கருத முடியாதது; தேவ தேவரும்
இராவணனது ஆணையை அஞ்சியுள்ளனர். எமனும் இலங்கையை
எட்டிப் பார்க்க இயலாது. காலனும் நடுங்கும் படியான போர்
வீரர்கள் கோடி கோடியாக ஆண்டு வீறுகொண்டு யாரும் நிக
ரில்லை என்று சீறி நிற்கின்றனர். நூறு யோசனை நீளமுள்ள ஆழ
மான கடல் இடையே அகழிபோல் வளைந்து கிடக்கின்றது.
நெடிய பல அரண்கள் இலங்கையைச் சூழ்ந்து அடர்ந்து தொடர்
ந்திருக்கின்றன. கொடிய அரக்கர்கள் குடியிருப்பான அதை மடி
நெருப்பாகவே அஞ்சி அமரரும் அங்கு ஊழியம் புரிந்து வரு
கின்றனர். அத்தகைய வீரமா நகரன் நேரே போவது யாருக்கும்
அரிதேயாம். உங்களுள் வல்லவன் ஒருவனைத் தேர்ந்து எடுத்து
அங்கே அனுப்பிப் பாருங்கள்; இல்லையானால் மீண்டு போய்
இராம மூர்த்தியிடம் எல்லா விவரங்களையும் சொல்லி மேல் ஆக
வேண்டியதை ஆராய்ந்து செய்யுங்கள்; என் மரபினங்கள் அரசி
ழந்து இருத்தலால் அவர்களை ஆதரித்தருள நான் உடனே போக